

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEMI WINTERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE ASHEN SERIES
BOOK ONE

THE
ROAD OF
BONES

DEMI WINTERS

KEMIKLERİN YOLU

ASHEN

KİTAP 1

DEMI WINTERS

Copyright © 2023 by Demi Winters

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 978-1-7389960-1-8 (basılı)

978-1-7389960-0-1 (e-kitap)

978-1-7389960-2-5 (ciltli)

Gelişimsel Düzenleme: Chersti Nieveen, Writer Therapy Copy

Editing'de: A.E. Mann Editörlük Hizmetleri

Düzeltilme: Grey Moth Editing

Kapak Resmi: Zindan Tavşanı Kapağı

Bölüm Başlıkları ve Bölüm Arası Sanatı: Lila Map'ten

Mektuplar: Eternal Geekery

Duyarlılık Okuyucuları: Ruthie Bowles ve Gianna Marie

Çeviriler ve telaffuz: Saxia Ltd.

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu

Telaffuz kılavuzu

Sözlük

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Sonsöz](#)

Teşekkür Yazar

Hakkında

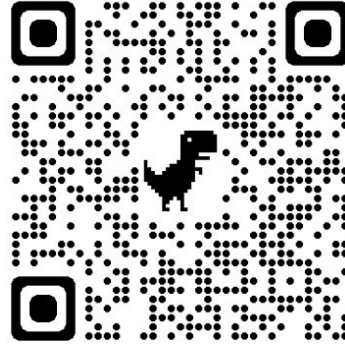
Gerçekten zor olsa bile bir ayağını diğerrinin önüne koymak zorunda kalanlar için.

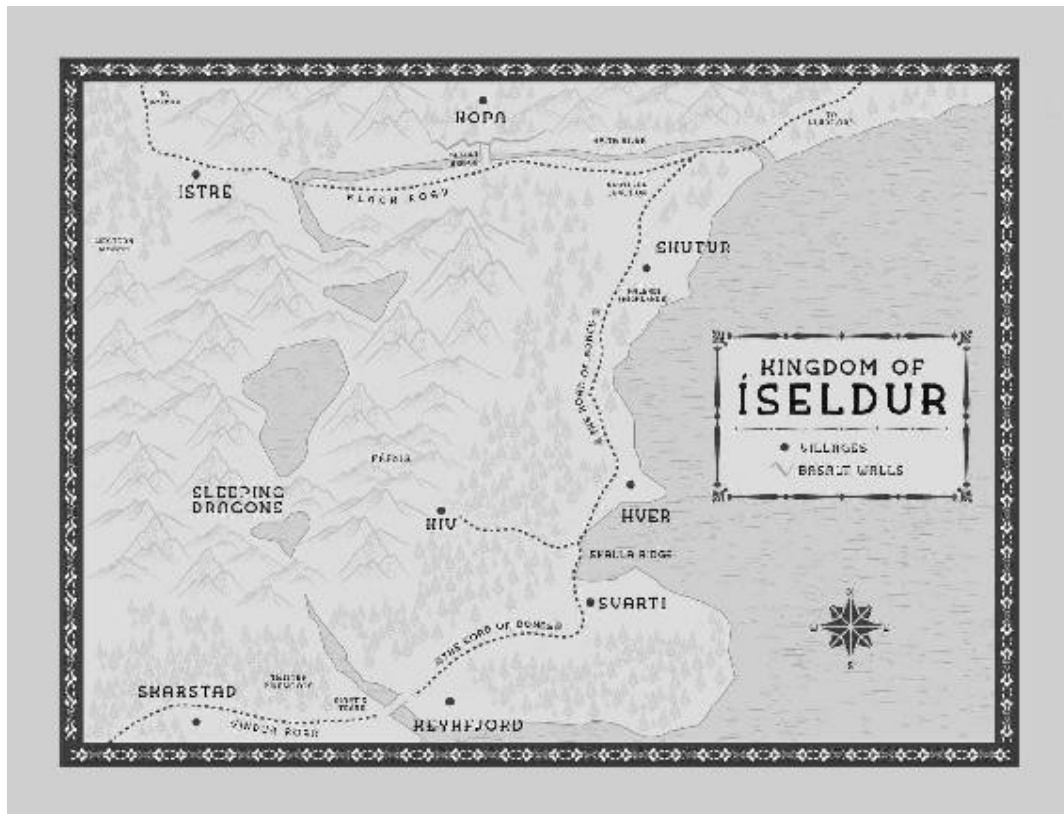

YAZARIN NOTU

Kemik Yolu karanlık bir fantezi dünyasında geçmektedir ve olgun (18+) okuyuculara yöneliktir. Bazı sahneler bazı okuyucuları rahatsız edebilir. İçerik uyarılarının tam listesi şu adreste mevcuttur:

<https://demiwinters.com/trigger-warnings/>
adresinden veya aşağıdaki kodu tarayarak
ulaşabilirsiniz:

TELAFFUZ REHBERİ

Yazarın notu - Bu kitaptaki birçok kelime ve isim Eski Norsça ve/veya İzlandaca'dan türetilmiştir; ð ve þ karakterleri okunmalarını kolaylaştırmak için 'th'ye ve æ 'ae'ye dönüştürülmüştür

- **Bjáni-** byan-ee
- **Dúlla-** doo-la
- **Eystri-** ay-stri
- **Flíta-** flee-ta
- **Hevrít-** hev-reet
- **Hjarta-** h-yar-ta
- **Hver-** kveh-r
- **Hvíta-** kvee-ta
- **Íseldur-** ees-eld-oor
- **Klaernar-** klite-nar
- **Kunta-** koo-nta
- **Lébrynja-** lyeh-bryn-ya
- **Myrkur-** mihr-koor
- **Nordur-** nor-door
- **Reykfjörd-** rake-fyoord
- **Róa-** r-oh-a
- **Signe-** sig-nuh
- **Skjöld-** shk-ul-d
- **Skógungar-** shk-oon-gar
- **Slátrari-** sl-ow-trar-ee
- **Stjarna-** stya-tna
- **Sudur-** soo-door
- **Urka-** oor-ka
- **Vestir-** vest-eer

SÖZLÜK

- **Berskium-** Reyk fjord yakınlarında çıkarılan toz; Klaernar tarafından büyük boylarını ve güçlerini korumak için alınır
- **Bjáni-** aptal; bir hakaret
- **Brennsa-** ateş viskisi
- **Dúlla-** 'oyuncak bebek'- kadınlar arasında sevilen bir terim
- **Eisa Volsik-** Íseldur'un eski prensesi; Kral Ivar tarafından öldürüldü- cesedi Askaborg Kalesi'nin çukurlarında bir sütunun üzerine kazığa oturtuldu.
- **Eystri-** Íseldur'un en doğusundaki bölge
- **Flíta-** uçarken kanatları ışık saçan pheonix benzeri kelebekler. Yaşlandıklarında alevler içinde kalırlar, küllerin arasından bir tırtıl çıkar.
- **Galdra-** büyü kullanan kişi; Ashen olarak da adlandırılır; Kral Ivar tarafından yasaklanmıştır
- **Hábrók-** savaş, onur, şans ve hava tanrısı; Íseldur'un eski tanrılarından biri
- **Hevrít-** bir Íseldurian uzun ağızlı hançeri
- **Hindrium-** Galdra'nın büyü yeteneklerini engelleyen özel metal
- **Hóra-** fahişe
- **Illmarr-** denizin pullu vampiri; yılanbalığı kanıyla cezbedilebilir ve üvez oklarıyla öldürülebilir
- **Íseldur-** Buz ve Ateş Krallığı; bu kitabın geçtiği ada ülkesi
- **Ivar Ironheart -** on yedi yıl önce tacı Kral Kjartan Volsik'ten alan Íseldur'un yeni kralı
- **Kjartan Volsik-** Íseldur'un eski kralı; Kral Ivar tarafından Askaborg Kalesi'nin çukurlarında kan kartalı yöntemi kullanılarak öldürüldü.
- **Klaernar-** Kral Ivar'ın özel askerleri. Kralın Pençeleri olarak da bilinir
- **Kopa-** Eystri bölgesinin kuzey kesimlerindeki büyük taş şehir
- **Kunta-** amcık; bir hakaret

- **Lébrynja-** Küçük deri benzeri pullardan yapılmış özel, hafif zırh. Bloodaxe Mürettebatı tarafından takılır.
- **Malla-** Aşk, savaş ve ölüm tanrıçası; aylardan birinin adı; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- **Marra-** bilgi, şifa ve barış tanrıçası; aylardan birinin adı; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- **Myrkur-** kaos ve karanlık tanrısı; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- **Nordur-** Íseldur'un en kuzeydeki bölgesi
- **Norvaland-** Íseldur'un kuzeydoğusundaki ada; şu anda tahtta oturan Ivar'ın babası Harald tarafından devrildi.
- **Róa-** Íseldur'da servis edilen, róabush'un kabuğundan yapılan sıcak bir içecek
- **Saga Volsik-** Íseldur'un eski prensesi; Kral Ivar tarafından ele geçirildi ve onun vasisi olarak yetiştirildi; oğlu Prens Bjorn ile nişanlandı
- **Skarpling-** Sirtında tüyleri olan küçük, fare büyüklüğünde bir yaratık.
- **Skjöld-** baş ağrısını tedavi etmek için alınan kurutulmuş bir yaprak
- **Skógungar-** bir orman gezgini; Batı Ormanı'nda yaşayan ağaç benzeri huzurlu bir yaratık
- **Slátrari-** 'kasap'; insanları içten dışa doğru yakan bir katil
- **Svalla Volsik-** Íseldur'un eski kraliçesi; Kral Ivar tarafından öldürüldü-cesedi Askaborg Kalesi'nin çukurlarında bir sütunun üzerine kazığa oturtuldu.
- **Stjarna-** 'yıldızların anası'; Sunnvald'ın karısı; dokuma, bereket, rehberlik tanrıçası; Íseldur'un eski tanrılarında biri
- **Sudur-** Íseldur'un en güneyindeki bölge; başkente ev sahipliği yapar
- **Sunnavík-** Askaborg Kalesi'nin bulunduğu Íseldur'un başkenti
- **Sunnvald-** Íseldur'un eski tanrılarının Güneş Tanrısı-kralı; ateş ve kudret tanrısı
- **Thrall-** köleleştirilmiş kişi; Íseldur krallığında çoğunlukla Norvaland'dan getirilirler ve iç bileklerine işaretlenirler.
- **Urka-** Íseldur'un doğusunda büyük bir ulus; Ivar Ironheart da dahil olmak üzere Urkan Krallarının soyunun ortaya çıktığı yer
- **Ursir-** Kral Ivar ve diğer Urkanlar tarafından tapınılan Ayı Tanrısı; Íseldurlulara dayatılan inanç
- **Vampir geyik-** Memelileri avlayan ve kanlarını emen etobur geyik

- **Vestir-** Íseldur'un en batı bölgesi; Batı Ormanları'na ev sahipliği yapar
- **Kurt örümceği-** Tüylü gri kürkle kaplı büyük örümcek
- **Zagadka-** Íseldur'un güneyindeki gizemli ada ülkesi

BİR

S illa Nordvig eski tanrıların ölümlüler için bıraktığı küçük işaretlere inanırdı; sürprizleri haber veren kırmızı gökyüzü, değişimi müjdeleyen flita ve ölümün habercisi olan kara şahin. Her şeyden öte, kötü talihin üçlü olduğunu biliyordu, bu yüzden o sefil çanların çalmaya başlaması sürpriz olmamalıydı. Yine de korkuyla sıçradı.

Ellerindeki ekmek hamurunu yıkayan Silla, onları ev yapımı eteklerinin kaba kumaşında kuruttu. *Küller*, diye düşündü. Bu hafta onu gerçekten çok yıpratmıştı.

Her şey Kızıl Olaf'ın kira ödemesini planlanandan bir hafta önce isteyip kıt bütçelerini sınırlarının ötesinde zorlamasıyla çözülmeye başlamıştı. Ardından, Silla arpa keklerini közden çıkarırken başparmağını yakmış ve tüm partiyi ateşin içine düşürmüştü. Tahıllar gittikçe daha pahalıya mal oluyordu; üst üste üç uzun kıştan sonra mahsuller bodur kalmıştı ve hasat acımasız olacaktı. Silla yaptığı hata yüzünden sert bir sözlü dayacağı hak etmişti.

Ve şimdi, bu hafta üçüncü kötü talih örneği - şu iğrenç çanlar.

Silla, Kont Gunnell'in tüm ev işlerinde kullandığı mavi önlüklü elbisesinin kemerindeki çiçek işlemelerini düzeltti ve dışarı çıktı. Demir anahtarların şingirtısı, Reis Gunnell'in karısı ve evin reisi Bera'nın gelişini işaret ediyordu. Silla hızla sıradaki yerini buldu, Bera onları sayarken parmakları birbirine sıkıca kenetlendi.

"On iki. Hepiniz yolunuza," diye nazik bir sesle onları yönlendirdi. "Bunun hızlı olmasını umalım. Herkes için."

Hafif bir esinti Silla'nın yüzünü okşadı ve patikada adımlarken sıkıca örülmüş örgüsünden birkaç kestane rengi sarmalı çekti. Gri bir güne göre hava hoş bir şekilde sıcaktı, güneş bulutlar tarafından örtülmüştü. Yüzüne bir eşek arısı vızıldadı ve onu uzaklaştırdı. Çiftlik evinin bahçelerinden kuşlar cıvıldıyordu. Bir an için neredeyse huzurluydu. Ta ki uzun ve gürültülü çan sesi Silla'nın dişlerini kenetleyene kadar.

Gözlerini önündeki kızın mavi eteklerinden ayırmadan adımlarını diğerleriyle eşleştirdi. Tek sıra halinde yürüyorlar, yollarına devam ediyorlardı.

izli yoldan aşağı iniyordu. Silla'nın Kont Gunnell ve adamlarının -savaşçılar, seyisler ve tarla işçileri- arkadan geleceğini anlaması için bakmasına gerek yoktu. Kont, Norvaland'dan getirilen köleleri kullanmayan az sayıdaki soyludan biriydi ama kullansaydı onlar da katılırdı. Çanlar, sınıf farkı gözetmeksizin on kıştan büyük her Íseldurialı'nın katılımını gerektiren büyük bir eşitlik sağlayıcıdan başka bir şey değildi.

Silla ahırlara doğru baktı ama babasını göremedi. Orada bir yerde, kirden lekelenmiş gri tuniğiyle tarla işçilerinin arasında olmalıydı. Yüzündeki kiri siliyor, onun için, *onlar* için endişeleniyor, Skarstad'da çok uzun süre kaldıklarına karar veriyor olmalıydı. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti. Başka bir başlangıç.

Toprak yol boyunca yürüdüler ve sazdan çatıları olan ahşap evlerin önünden geçerek köyün surlarındaki bir kapıdan geçtiler. Evlerin önündeki odun yığınları düzenli bir şekilde istiflenirken, lahana bahçeleri mutfak otları ve sebzelerle dolup taşıyordu. Skarstad'ın kendisi küçük ve dikkat çekmeyen bir yerdi, Sudur topraklarındaki çoğu kasabanın yerini tutabilirdi. Silla bunu bilmeliydi; birçoğunda yaşamıştı. Düzgün bir şekilde düzenlenmiş ve yüksek savunma duvarlarıyla çevrelenmiş olan bu şehir, ağaçlarla çevrili orta avluda kesişen iki ana caddeye sahipti. Mead salonu özenle korunmuş, merdiven basamakları iyice süpürülmüş, meydan kanla lekelenmişti.

Meydana yaklaştıkça çanların sesi artıyor, her çınlama bir öncekinden daha tehditkâr oluyordu. Sesler Silla'nın kemiklerini titretiyor, her adım yaklaştıkça içini daha da sıkıyordu. Erkekler ve kadınlar, tüccarlar ve çiftçiler de onlara katıldı, ta ki yol kalabalıklaşana kadar. Sonunda köşeyi dönüp orta avluya girdiler. Silla, sivri siyah taşlarla dolu bir arabanın yanında duran yüksek Klaernar savaşçısına doğru yürüdü; avluya giren herkese bir tane uzattı. Silla beklerken gözlerini alçak tuttu, bakışlarını kaldırırsa ne göreceğini biliyordu. Boğuk sesler meydanda süzülüyor, yalvarıyordu. Yalvarıyorlardı.

Boşuna, diye düşündü hoşnutsuzlukla.

Önünde beliren Klaernar savaşçısının baskıcı varlığı havayı boğuyordu. Zaman zaman Kralın Pençeleri olarak da anılan Klaernar'ın hepsi fiziksel olarak heybetliydi ve Silla bakışlarını savaşçının çizmelerine dikti. Gömlekler yıpranmış ve kirle lekelenmişti; bu manzara Silla'ya garip bir şekilde rahatlatıcı gelmişti - aslında onun bir insan olduğunu kanıtlıyordu. Eğer gözlerini kaldırırsa, Silla onun siyah zincir zırhlı bir gömlek giydiğini ve üzerinde çılgık atan bir ayı postu olduğunu göreceğini biliyordu.

parlayan gümüşten omuz plakaları. Adamın sağ yanağı boyunca üç pençe izinin dövmesini göreceğini biliyordu.

İseldur'un ikinci oğullarının pençeyi aldıklarında sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da değiştiklerine dair söylentiler duymuştu. Ayinden geçip kendilerini Kral Ivar'a ve onun Ayı Tanrısı Ursir'e adadıklarında bir şeyler olmuştu. Ritüelden önce boyları ne kadar küçük olursa olsun, dönüşmüş olarak geri döndüler; dağlar gibi uzun ve yapılıydılar, yeni mürekkeplenmiş yüzleri kalıcı kaş çatmalarla kazınmıştı. Damarlarında Ursir'in kutsamasını taşıdıkları söyleniyordu ki bu da Silla'nın tedirginliğini daha da derinleştiriyordu.

Kralın Pençesi avucuna bir parça ham obsidyen koyduğunda, Silla'nın eli ağırlığın altında kaldı. Düz, parlak yüzeye baktı. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar çirkin olabilirdi?

Meydanda neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksek olan çan sesleri onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Silla ileri atıldı, gözleri Reis Gunnell'in yardımına koşan mavileri arıyordu. Her nasılsa onları kaybetmişti. Silla, yönünü bulmaya çalışmak için sadece bir kalp atışı için gözlerini kaldırdı.

Bu bir hataydı; öyle olduğunu biliyordu ama kendini durduramadı. Meydanın ortasındaki dairesel kürsüden yukarıya doğru üç adet V şeklinde sütun uzanıyordu ve ortalarına runik bir sunak taşı yerleştirilmişti. Her bir mahkûm bir dizi ahşap sütuna sabitlenmiş, kolları aralarında genişçe gerilmiş, ayakları tabanda birbirine bağlanmıştı. Demir dizginler yüzlerini kapatıyor ve seslerini boğuyordu. Ne yazık ki bu mekanizmalar gözlerini korumuyordu; bu talihsiz ruhlar her şeyi görüyordu -kalabalığı, kayaları, ölümün yakınlığını. Beklenti de cezanın bir parçasıydı, diye düşündü Silla.

Titrek bacakları üzerinde durdu, bakışları ortadaki kadına kilitlendi. Gözleri korkudan çılgına dönmüştü, beyazları parlıyordu. Kalbi bir taş gibi düşen Silla, onun bir kadın değil, onlu yaşlarının başında bir kız çocuğu olduğunu fark etti. Kızın yüzü dalgalandı, kahverengi gözleri annesinin canlı yeşiline dönüşerek onu başka tarafa bakmaya zorladı-

Hayır. Hayır.

Silla titrek bir nefes vererek bakışlarını yere çevirdi. Şimdi o anıların su yüzüne çıkmasının zamanı değildi.

"Sıradaki!" diye gürledi Klaernar ve onu düşüncelerinden kopardı.

Gözlerini arayan Silla sonunda sağındaki mavileri ve kahverengileri gördü ve hızla gruba doğru ilerledi.

Küçük sarışın kız da onlarla birlikteydi, küçüktü ve Reis Gunnell'in yardımcısının yanında hiç yeri yoktu. Dağınık sarı saçları boynuna dökülmüştü.

yüzü kir içindeydi. Kız, yırtık ve buruşuk geceliğinin eteğiyle oynarken, dış koşeleri yukarıya doğru eğilmiş, unutulmaz mavi gözler Silla'ya bakıyordu. "Daha dikkatli olmalısın," dedi kızın genç sesi.

Silla kızın yaşını tahmin etmeye çalışmıştı ve en iyi tahmini beş ya da altı kıştı. "Ve sen de davranışlarına dikkat etmelisin," dedi dalgınca.

"Ne dedin sen Katrin?" diye sordu Bera, sesi sertti.

Silla'nın bakışları Bera'nın sert yüzüne kaydı. "Konuştuğum kişi sen değildin," diye mırıldandı.

"Kimdi o zaman? Kiminle konuşuyordun?"

Gözleri kızın birkaç dakika önce durduğu yere kaydı - şimdi boşluktan başka bir şey yoktu. *Yeterince konuştun*, diye düşündü Silla dudaklarını birbirine bastırarak. *Aklını başına topla, Silla Margrét.*

"İyi bir yardımcı bulmak çok zor," diye mırıldandı Bera. "Tembeller ya da kafadan çatlaklar."

Silla uzaklara bakarken derin bir nefes aldı. Tanıdık, sarı ve gri bir kafa görünce gözleri babasının kilere kilitlendi. Babası onu görünce sanki nefesini tutuyormuş gibi sarktı. Yanında, Silla ve babası Skarstad'a ilk geldiklerinde onlara kürk ve birkaç mutfak malzemesi sağlayan nazik seyis duruyordu - hafızası onu yanıltmıyorsa Tolvik. Yüzünde acımasız bir gülümsemeye Tolvik'in gümüş rengi başı eğildi ve Silla da bu jسته karşılık verdi.

Bulutlar dağıldı, gökyüzünden süzülen güneş ışınları sokağın kaldırım taşlarındaki parıldayan mineralleri yakalayarak Silla'nın sırtını ısıttı.

Neyse ki çan sesleri kesildi. Birkaç dakika geçti ve kalabalık daha da büyüyerek meydanı doldurdu ve ara sokaklara taşdı. Avluya sessiz konuşmalar ve huzursuz bir enerji çökmüştü; gerginlik o kadar yoğundu ki baltayla yarabilirdiniz.

Sonunda Tanrı'nın Sözcüsü avluya girdi. Ursir'in Gothi'si uzun boylu bir adamdı, solgun, kel kafatası güneşle dolu meydanda parlıyordu. Omuzlarına dolanmış, etekleri parlayan altın rünlerle işlenmiş, dökümlü kahverengi bir cübbe giymişti. Gothi'nin yanında iki uzun boylu Klaernar savaşçısı vardı; omuzlarına sardıkları ayı postları en azından kaptein olduklarını gösteriyordu. Tüm Kralın Pençeleri gibi sakalları uzundu ve ikiz örgüler halinde örülmüştü; el baltaları, kılıçlar ve hançerler kalçalarına bağlanmıştı.

Kaptein'lardan biri bir parşömen parçası aldı ve okumaya başladı, sesi avluda yüksek ve net bir şekilde yükseliyordu. "Urkan Deniz Kralları'nın büyük soyundan, Norvaland Kralı Harald'ın oğlu ve İseldur Krallığı'nın büyük hükümdarı Kral Ivar Ironheart'ın emriyle, Agnes Svrak, Lisbet Kir ve Ragna Skuli'yi kutsal görevimiz olan yargılama için huzurumuza getirdik. Kasıtlı olarak büyü kullanmakla suçlanıyorlar." Kaptein kalabalığa baktı. "Skarstad halkı, krallığımızın kurallarını böylesine alenen hiçe sayan bu kadınlar hakkında ne diyorsunuz? Yasalarımıza inanmayan bu kadınlar hakkında?"

"Suçlu!" diye bağırdı kalabalık. Bu duruşmalar boş bir ritüeldi. Hiç kimse mahkûmların serbest bırakılması için bağırmadı.

Hüküm verildikten sonra Gothi ilk mahkûmun yanına gitti ve cübbesinin kıvrımlarından kutsal bir hançer ve altın bir kâse çıkardı. Kadın bağlarını boş yere çekiştirdi, boğuk yakarışları adam dirseğinin iç kısmındaki damarı kesip yaldızlı kâseye kan akıttıkça daha da çaresizleşti.

"Tüm Galdra'lılar gibi onlar da taşlanarak ölüme mahkûm edildiler," diye gürledi kaptein. "Ama önce, bir Letting Tanrıların Kralı'na kefareti ödeyecek."

Kalabalık sessizlik içinde beklerken çan kulesinin tepesinden kuzgunlar uğursuzca öttü ve taş Silla'nın elinde dayanılmaz bir şekilde ağırlaştı. Uzun bir dakikanın ardından kâse doldu ve Gothi parmaklarını kana batırarak kadının alnında bir dizi çizgi ve daire çizdi; bu rünik sembol kadının öbür dünyada Ursir'in Kutsal Ormanı'na girmesini engelliyordu. Kel kafalı adam sunak taşına doğru ilerledi ve kalan kanı rünik yazıtların üzerine dökerken Urkan dilinde ilahiler söyledi.

Gothi bir sonraki mahkûma doğru ilerlerken, Silla'nın bakışları kürsüdeki kıpkırmızı su birikintisine takıldı; ilk kadının dirseğinden yavaşça çiseleyen kan. Bu daha kaç kez olacaktı? Ayı Tanrısı'nın kan iştahı tatmin olmadan önce, Ivar Ironheart'ın Galdra'ya olan nefreti bastırılmadan önce kaç erkek ve kadın ölecekti?

Mahkûmların boğuk yakarışları daha çaresiz, daha acil hale geldi ve Silla, Gothi'nin rolünü yerine getirdiğini ve kalabalığa döndüğünü fark etti.

"Şimdi Ursir'e, Kral Ivar Ironheart'a olan sadakatinizi onların kanıyla kanıtlayacaksınız!" Kalabalık alkışladı, ancak bazıları eldeki kanlı görevi kabullenmiş görünüyordu.

İlk taş atıldı ve meydanın sessizliğinde gümbürdedi. Silla'nın görüşü kısa bir an için ikizleşti, annesinin çığlıkları kafatasında çınladı. Dişlerini sıkarak anılarını dizginlemeye çalıştı. Dağılamazdı, burada olmazdı, şimdi olmazdı.

Daha fazla taş atıldı. Boğuk bir çığlıktan önce bir gıcırta duyuldu. Köylülerin çığlıkları ve kadınların çığlıkları birbirine karışıp tüylerini diken diken eden bir melodiye dönüşürken Silla gözlerini kaçırdı ve elindeki taşı sıkıca kavradı. Reis Gunnell'in diğer yardımcılarıyla birlikte kürsüye doğru ilerlerken göz ucuyla Bera'nın taşını attığını gördü. Ama Silla olduğu yerde donmuş, bakıyordu.

Öfke, ateşten bir taşla vurulmuş gibi içinde kıvılcımlandı. *Yanlış. Bunların hepsi yanlış.*

"At onu," dedi küçük sarışın kız. "Deriniz kırbaç direği için fazla pürüzsüz."

Silla derin bir nefes aldı, kolunu geri çekti ve taşı kürsüye doğru fırlattı. Hedefine ulaşır ulaşmadığını görmek için bakmadı.

Kan ve öfkeden oluşan bitmek bilmeyen bir sel gibi akmaya devam etti. Kuzgunlar tepelerinde çığlıklar atıyordu; kadınların çığlıkları dindikten çok sonra bile kürsüde kan birikiyordu; parçalanmış kafaları gevşedikten çok sonra bile. Klaernar dökülmemiş taşları aramak için kalabalığın arasında dolaşırken, şiddetin ağızda bıraktığı tat havada asılı kaldı.

Kaptein'in sesi çınladı. "Bu, büyü'nün cazibesine kapılanlar için bir uyarı olsun. Ursir size kaçamayacağınız bir kader çecek. Bunu kanla ödeyeceksiniz." Bu sözlerle birlikte gösteri sona erdi ve kalabalık ayrılmak üzere döndü. Silla'nın sinirleri titriyor, ayakları demir gibi ağırlaşıyordu.

Ocak ateşini düşün, dediğini hayal etti annesinin. İnsanın içini ısıtan türden düşünceler.

Bebek foklar. Hapşırma. Kitap kokusu.

Bir çığlık yükseldi ve düşüncelerini böldü. Silla'nın gözleri kalabalığın geri kalanıyla birlikte yukarıya, bir şeklin güneşin üzerinde yavaşça süründüğü gökyüzüne kaydı. Işık yutuldu ve onları hayalet gibi bir alacakaranlıkta bıraktı.

"Güneş çalındı!" diye bağırdı bir kadın ve Silla sonunda bunun bir güneş tutulması olduğunu anladı.

"Sunnvald öfkeli!" diye bağırdı bir adamın hırpani sesi... tanıdık bir ses. "Katliamı onaylamadığını gösteriyor!"

Kalbi gümbür gümbür atan Silla'nın bakışları Klaernar kaptenlerine kaydı ve art arda gelen hızlı el hareketlerini gözlemledi. Üç Klaernar suçlunun kökünü

Babasını en son gördüğü yerde, kalabalığın arasında. Kapteinler adamı kürsüye sürüklerken içinde panik yükseldi ve yüzüne baktı.

Bu Tolvik'ti.

Silla rahatlayarak nefes verdi, sonra kendini azarladı. Babası değildi, hayır, ama Tolvik iyi ve nazik bir adamdı. Boğazındaki safra yükseldi ve Klaernar'ın en uzun boylusu mahkûmlardan birinin bağlarını çözerken gözlerini kaçıramadı. Ceset büyük bir gürültüyle yere düştü, uzuvları doğal olmayan açılarla çıkıntı yapıyordu. Kaptein acımasız bir verimlilikle Tolvik'in bileklerini sütunlara sabitlemeye başladı.

Ama yaşlı adam sadece teşvik ediliyor gibiydi. "Eski tanrılar buna izin vermeyecek! Bizi zaten uzun kışlarla cezalandırıyorlar!"

"Sessizlik!" diye bağırdı kaptein, avucunu Tolvik'in bileklerine vurarak. Yüzünü.

Tolvik gözlerini kırptırdı, sonra gözleri kararlılıkla parladı. "Onlar Toprakları ateşle temizleyin! Bu daha önce de yapıldı! Yine olacak!" İkinci kaptein Tolvik'e doğru adım atarken Silla'nın midesi iyice sıkıştı, ağzı açık kaldı. Havada bir bıçak parladı, Tolvik'in çığlıkları boğuk hıçkırıklara dönüşmeden önce tiz bir kreşendoya ulaştı. Kaptein kalabalığa döndü, ıslak bir gümbürtüyle yere bir şey düştü. Tolvik'in acı çeken yüzü görüldü, ağzından kan sızıyordu ve bulantı Silla'nın boğazını tırmaladı. Dilini. Dilini kesmişlerdi.

"Başka pagan düşüncelerini dile getirmek isteyen var mı?" diye bağırdı kaptein. Kalabalık sessizleşti ve gölge güneşten uzaklaşarak meydanı ışıltılı bir altın rengine bürüdü - avluya hâkim olan kasvetli havaya hiç uymuyordu.

"Tek bir gerçek Tanrı vardır," diye bağırdı Gothi, Tolvik'in damarını keserek. Dirseğinden altın kâseye kan damladı. "Tanrıların Kralı. *Savaşçı Tanrı*."

Gothi, Tolvik'in alnına runik sembolü çizerken ve kanı sunak taşının üzerine dökerken meydanı ölüm sessizliği doldurdu. Bir kaptein Gothi'ye bir eldiven uzattı ve o da eldivenini taktı, çelik pençeler parmak boğumlarından parlıyordu.

"O Diş ve Pençe Tanrısı'dır. Ve adı Ursir'dir!"

Başka tarafa bak, diye kendini zorladı Silla ama yapamadı. Tolvik'in tuniği kaldırılıp pençeler karnının yumuşak etini tırmıklarken bile. Yaşlı adamın bağırsakları pembe, kıvrımlı yılan balıkları gibi dışarı dökülürken bile. Tolvik, Silla'nın iliklerinde, ruhunun derinliklerinde hissettiği acıyla çığlık attı.

Kalabalık meydandan akıp gittiğinde hâlâ hayattaydı.

Kuzgunlar yukarıdan aşağı süzüldüğünde hâlâ hayattaydı.

Onunla ziyafet çekmeye başladıklarında hâlâ hayattaydı.

Silla tüm bunları zihninden uzaklaştırmaya çalışarak tüm gücüyle önündeki kızın mavi eteklerine odaklandı; pürüzlü ipliklerin izini sürüyor, ocak ateşinden sıçrayan kıvılcımların düştüğü dağınık delikleri sayıyordu. Sersemlemiş bir halde bu etekleri takip ederek toprak yoldan aşağıya, surların arasından geçip Kont Gunnell'in çiftliğine doğru ilerledi. Ayaklarının hareket ediyor olması mucizeviydi, çünkü uyuşukluk onu ele geçirmiş, zihni donmuştu.

Ne kadar yürüdüğünden emin değildi ki kulaklarında donuk bir ses çınladı, küçük sarı ve siyah bir yaratık görüş alanına girdi. Başka bir yaban arısı mı? Yüzüne doğru vızıldayıp burnunun üzerine konduğunda Silla gözlerini kırıştırdı.

"Ne-" diye başladı ve onu uzaklaştırdı.

"Yaşlı aptal," diye mırıldandı Bera, Silla'nın dikkatini böcekten uzaklaştırarak.

Düşünceleri meydana geri döndü. Tolvik'in başına ne gelmişti? Zeki ve nazik biriydi. Eski tanrılardan bahsetmek, Klaernar'ın huzurunda Sunnvald'ın adını anmak, ölümü istemek demekti. Silla'nın babası, atalarının tanrılarını onurlandırmak görevleri olsa da, bunun kapalı kapılar ardında yapılması gerektiğini ona yeterince açık bir şekilde anlatmıştı. Ve Kral Ivar tahtta oturduğu sürece de bu böyle olmalıydı.

Tolvik kendini unutmuş muydu?

Zihni tekrar güneş tutulmasına döndü. Artık hiçbir şüphe yoktu; ayrılma zamanlarının geldiğine dair daha net bir gösterge yoktu. Tarih ona bir şey öğrettiyse, o da tutulmanın karanlığın habercisi olduğuydu - kötü şeyler kaçınılmaz olarak onu takip ederdi.

Ek binaları geçip uzun evin kapısına ulaştılar ve Bera'nın anahtarı demir asma kilide sokmasını beklemek için durakladılar. Silla sanki bir saat bütün bir hafta sürmüş gibi hissediyordu. Kasları bütün gün yürümüş gibi ağrıyordu, kendisinden bir kabuk gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Bera, uzun eve girdiklerinde. "Kim sıcak bir fincan róa içmeye hazır?"

İKİ

S illa ahırın ağır dişbudak duvarlarına yaslanmış, babasının uzun silüetini aramak için bodur arpa ve çavdar tarlalarına doğru bakıyordu. Yedinci çan çalmış olmasına rağmen, yaz sonu gün batımı, çiftlik evinin hâlâ iyi aydınlatılmış olduğu anlamına geliyordu.

Olaylı sabahın ardından ortalık sakinleşmiş, atların hafif kişnemeleri ve ahırlardan gelen sessiz konuşmalar dışında hava sessizleşmişti. Buna rağmen Silla, günün erken saatlerinde Tolvik'in başına gelenlerden dolayı hastaydı. Belki de bir korkaktı ama onu iyi tanıyanların yüzlerini görmek için ahıra girmeye cesaret edemiyordu. Sadece babasını görmek, onun sakinleştirici sesini duymak ve iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak istiyordu.

Silla saçındaki deri bağı çekti, sonra omurgasından aşağı uzanan örgüyü çözdü. Bukleler omuzlarının etrafında gevşedi ve parmaklarıyla kafa derisindeki ağrıya masaj yaptı.

Ahırların ağır kapıları gümbürdeyerek kapandı ve Silla gürültülü bir nefesle sıçradı.

"Seni korkutmak istememiştim." Karanlık bir figür ortaya çıkmış, rotasını değiştirerek ona doğru ilerliyordu. Silla gözlerini kısarak adamın yüzünü seçmeye çalıştı. Figür yavaş bir yürüyüşle gölgelerin arasından çıkarken, onun nalbant olduğunu anladı. Sakalını kaşıyan adam ona gülümsedi. "Sen Hafnar'ın kızıydın, değil mi? Katrin?"

Silla bir kalp atışı kadar boş boş baktı, sonra Hafnar'ın Matthias'ın şu anda kullandığı isim olduğunu hatırladı. "Tanrıların külleri," diye geveledi Silla. "Bugün bir sincap kadar gerginim. İki soruya da evet." Gözleri onunkilere kilitlendi; gülümsemekten kırıışmış, karanlık ve nazık. "Ve sen Kiljan'sın, doğru mu?"

Başıyla onayladı ve elini uzattı. "İyi tanıştık."

Silla avucunu onunkinin içine kaydırđı, gözleri aşağıya kaydđ. Adamın bronzlaşmış elleri iri ve kaslıydđ; bu iş kolunda insanın ellerinin güçlenmesi gerektiğini düşündü. Kiljan yanındaki duvara yaslandı, atların ve kömür tozunun hafif kokusu burun delikleriyle buluştu. "Ocaklarda mı çalışıyorsun?"

"Evet. Bana ekmek yapma görevi verildi ama hiç umurumda değil. Dokuz farklı ekmek türü olduğunu biliyor muydun? Somunlar, yassı ekmekler ve tava ekmekleri varken nasıl sıkılabilirsin ki?" Kiljan'ın yüzündeki boş ifadeyi fark edince durakladı. *Yine gevezelik ediyorsun*, diye kendini azarladı. *Ona kendisi hakkında sorular sor.* "Ve atlarla mı çalışıyorsun?"

Başını salladı.

Silla gülümsedi. "Bu güzel olmalı. Atları çok severim. Umarım bir gün benim de atım olur."

"İyi bir arkadaş olurlar."

Daha yakına eğildi. "Aramızda kalsın, atları bazı insanlardan daha çok tercih ediyorum. Aslında birkaçından."

"Seninle aynı fikirdeyim Katrin." Kiljan usulca kıkırdadı. "Skarstad sana nasıl uyuyor?"

"Oh, çok güzel," diye cevap verdi, sonra kaşlarını çatdı. "Gerçi bu hafta o kadar da güzel geçmedi. Tolvik'e olanlardan sonra seyisler ne durumda?"

Kiljan yere baktı. "Ruh hali kasvetli."

Kendine sarıldı. "Tahmin edebiliyorum. Onu iyi tanır mıydınız?"

"Beş, altı kış boyunca onunla mı çalıştın? İnanamıyorum.

"

Kaşlarını çatdı. "Ne korkunç-"

"Gitme vakti geldi."

Silla tanıdık sesle başını kaldırdı ve bakışları buz mavisi gözleri vardı. Genç bir adam gibi hareket etse de, babası sarı saçlarındaki ve sakalındaki gri çizgiler ve solgun alnına kazınmış çizgilerle yaşını göstermeye başlamıştı. Babasının geri kalan her şeyini inceledi; kirden lekelenmiş gri tunik, deri bir cüppe, hevrít, el baltası ve kemerinde kılıflı hançerler.

Bu babam hiç silahsız kalmadı, diye düşündü alaycı bir ifadeyle. Çocukken onun hevrít'iyile yatıp yatmadığını merak etmiş ve bunu öğrenmek için battaniyeyi geri çekmişti; ancak o zaman bileğini kavrayıp kabaca bükmişti. Gözlerinden uyku akarken, bolca özür dilemişti,

Uyuyan bir adamı asla ürkütmemesi konusunda onu uyarmıştı. Sonra da ona yastığının altında sakladığı uzun bıçağı göstermişti; en sevdiği kemik saplı hevrít.

Silla'nın içindeki gerginlik kayboldu ve kendini ileri atarak babasına sıkıca sarıldı. Babasının ağır kolları onu sarmaladı ve bir anlığına haftanın iğrençliği eriyip gitti. Geri çekildi ve babası dirseğinden çekerek onu kasabanın eteklerindeki evlerine doğru yönlendirdi. Silla Kiljan'a baktı, Kiljan'ın ağzı açıldı, sonra kapandı.

"Yarına kadar Kiljan," dedi babası, sesi her zamankinden daha sertti.

Silla kaşlarını çatı. Ani ve belki de biraz kaba bir ayrılış olmuştu.

"İyi karşılaşmalar, Kiljan!" diye seslendi omzunun üzerinden küçük bir el sallamasıyla.

Silla bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Yirmi kış döneminden sonra bir başkasını hiç öpmemişti. Gerçek bir arkadaş edinmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Babasını seviyordu. Güvendeydi ve karşılığında seviliyordu. Her şey daha kötü olabilirdi. Ama daha iyi de olabilirdi.

Bir şeyler arzuluyordu. *Daha fazlasını* arzuluyordu. Arkadaşlık. Aşık olmayı. Yaşamak için. Kendisi ve babası karanlığın içindeki hayalet gibi hayatın içinde süzülürken, her zaman omzunun üzerinden bakarken bunu nasıl yapabiliirdi? Hayatta kalmak için yaşıyorlardı, hayatta kalmaya yetecek kadar sólas kazanmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı, bir yerde asla üç aydan fazla kalmıyorlardı. Silla her zaman ocak başında iş bulurdu ve babası genellikle bir çiftlikte işçi olarak çalışırdı. Babasının her yeni işe ve her yeni kasabaya sorunsuzca uyum sağlamasına hayranlık duyuyordu; ona kürkleri renk değiştirerek çevrelerine uyum sağlayan don tilkilerini hatırlatıyordu.

Ama son zamanlarda onda rahatsız edici bir yorgunluk vardı ve Silla'nın huzursuzluğu artmıştı. Tarlada çalıştığı uzun günler, sürekli seyahat etmek gibi ona da zarar veriyordu. Sonsuza dek böyle devam edemezlerdi. Gerçekten ihtiyaç duydukları şey güvenlikti. Yorgun ayaklarını dinlendirebilecekleri ve üç aydan daha uzun süre kalabilecekleri bir yer.

"Silla, beni duydun mu?"

Kaşlarını çatı. "Korkarım yine ayaklarımın üzerinde rüya görüyordum."

"Rüyalarını bu geceki uykuna sakla Ayçiçeği," diye takıldı.

"Skarstad'dan ayrılma vaktimiz geldi dedim."

Vindur Yolu boyunca, Olaf'ın çiftliğindeki şu anda ev olarak kullandıkları ek binaya doğru yürümeye başladıklarında Silla içini çekti.

Gideceklerini tahmin etmişti ama şimdi o sözleri söyleyince beklentiyle gerginlik birbirine karıştı. Tabii ki, bir de

Yeni bir başlangıç, yeni bir şeyin vaadi. Ama aynı zamanda yolun tehlikesi, boş mideler, su toplamaları ve yorgunluk da vardı.

Adım attıkları toprak yola baktı. "Gezintilerimiz bizi bundan sonra nereye götürecektir?"

"Kopa."

Bakışları ona kaydı ve güldü. "Çok komik, baba."

"Bu bir şaka değil. Uzun zamandır beklediğim, bizi Kopa'ya davet eden bir şahin mesajı aldım."

Midesi bulanırken onun ciddi yüzünü inceledi. "Kopa mı? Baba, bu... en az bir aylık yolculuk demek, değil mi?"

Dudağını çiğnedi. Herhalde şaka yapıyordu. Belki de güneş aklını karıştırmıştı. Ama onun gözlerinin içine baktığında, onları parlak ve berrak buldu.

"Neden Reykþjord değil? Sanırım dört günlük yürüme mesafesinde. Bera, krallıktaki en iyi baharatlı bal likörünü yaptıklarını söylemişti. Bal likörü üreticilerinin yanında iş bulabilir ve en güzel hayatlarımızı yaşayabiliriz."

Ama babası bu konuda inatçıydı. "Kopa bir macera olurdu."

Silla homurdandı. Macera. Son on yılda yeterince macera yaşamıştı. "Gerçekten baba. Eğer macera istiyorsan, Bükülmüş Çam Ormanları'nda dolaşabiliriz. Bu senin tehlike arzunu tatmin edecektir. Vampir geyikler ya da zalim kurtlar gibi kana susamış orman yaratıklarını avlayabiliriz." Bir an sessiz kaldı. "Íseldur'daki onca yer varken neden Kopa?"

Silla burayı haritada nereye yerleştireceğinden bile emin değildi. Tek bildiği kuzeyde olduğuydu. Nordur toprakları kadar olmasa da, hatırladığı kadarıyla soğuk kış aylarında tek bir saat gün ışığı görebilecek kadar kuzeydeydi. Bu dünyadaki hiçbir güç onu oraya çekemezdi.

Ona döndü, gözleri ciddiydi. "Haber aldım, Silla. İhtiyacı olanlar için kalkan evleri var. Nefes alabileceğimiz güvenli bir sığınak."

Silla irkildi. Bir kalkan evi. Bu gerçekten gerçek olabilir miydi?

Konuya temkinli yaklaştı. "Kopa'ya gitmeye karar verdiğimiz varsayarsak -ve Baba, lütfen 'varsayarsak' kelimesini kullandığıma dikkat et-bunu birkaç aşamada yapmamız gerekir. Oraya varmadan önce sölalarımız çoktan tükenmiş olur. O yollar... seyahat etmek çok zor, değil mi?"

"Çok," diye cevap verdi, gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı. "Genç bir adamken ben de oraya gitmişim. Kopa'dan Sunnavik'e kadar tüm yolu at sırtında gittik. Tam bir buçuk ayımızı aldı... ama Silla, hayal edebileceğinizden çok daha güzeldi. Uzun zamandır kuzeyin çağrısını hissediyordum ve bu mesaj bunu gideriyor. Şans bizi Kopa'ya götürüyor. Güvenliğe." Sesinde insanı yakalayan bir canlılık vardı.

Silla'nın eli hiç düşünmeden boynundaki deri kordonda asılı duran şişeye gitti ve pürüzsüz metali okşadı. Kuzeyden gelen mesajlarla ilgili bu konuşma hiçbir yerden gelmemişti. Şahinler göndererek ne yapıyordu ve onları kime gönderiyordu?

"Pekâlâ," dedi yavaşça, orman yolun iki yanında yükseldikçe çam ve ardıç kokusunu içine çekerek, "eğer Kopa'ya gönül verdiysen, o zaman önce Reykfjord'a gidelim. Bunu yürürken tartışırız."

"Seni yönlendireceğim Ayçiçeği," dedi babası şefkatle, iri bir kolunu beline dolayıp onu sıkıca kavrayarak. Ondan yarım baş daha uzun olan babası yanağını saçlarına yasladı. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmalıyız. Maaşını aldın mı?"

Başını salladı, kemerine bağlı deri çantayı okşadı, içinde sólas ve birkaç kressen şingirdiyordu.

"Güzel."

Yol boyunca ilerlerken Silla bu sefer kim olacağını merak ediyordu. Daha önce Thordis, Ingunn, Gudrunn ve şimdi de Katrin olmuştu. Belki de bu yeni yerde Atta olacaktı. Evet. Atta'nın kulağa hoş gelen bir sesi vardı.

Bulutlar dağıldı, güneş ışığı nemli çam iğnelerine ve orman zeminini kaplayan çalılara vurdu. Yükseklerden bir yerden bir kuş öttü ve Silla onu görebilmek için boynunu bükte. Gözlerini kısarak kuşu seçebildi: uzun siyah kanatları, kıvrık sarı gagası ve tüy kuyrukları boyunca uzanan beyaz bir çizgi.

Kara Şahin'i dehşetle fark etti. Elini babasının koluna koyduğunda, Silla'nın hisleri endişe verici bir noktaya kadar keskinleşti. Dallar uyumsuzca çatırdadı ve kollarındaki ince tüyleri kaldırdı. Yakındaki bir baykuşun çığlığı onu korkuyla sıçrattı.

"Silla?" diye sordu babası ama artık çok geçti.

Gölgelerin arasından kurt gibi çıkan figürler, siyah giysili, kıvrak ve ısırmacı çelik bıçaklara sahipti. Silla ve babası tepki veremeden etrafları sarıldı.

Durumu değerlendirirken Silla'nın kalbi duracak gibi oldu: Siyah zırlı gömleklerle güçlendirilmiş, büyük baltalar ve kılıçlarla donanmış altı adam. Sakalları, Kral Ivar ve Urkans dostlarının tercih ettiği tarzda ikiz örgüler halinde bükülmüştü.

İlk aklına gelen Klaernar oldu. Zamanı mı tükenmişti? Perili kızın fısıltıları nihayet kulaklarına ulaşmış mıydı? Görünmeyeni gören kızın hikâyeleri? Skarstad'da dikkatli davranmıştı ama kasaba meydanında küçük sarışın kıza hitap etmek aptalca bir hata olmuştu.

Ama bu adamların omuzlarında çığlık atan ayı plakaları ya da yüzlerinde dövme izleri yoktu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu babası. "Sadece birkaç sikkemiz var ama onlar da sizin."

Adamların en uzununu öne çıkı, saçları dağınık kahverengi ve gözleri gece gibi siyahtı. "Sikkelerinizi istemiyoruz." Gözleri kısıldı, dudakları kötü niyetli bir gülümsemeye dönüştü. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun, *Tómas*."

Silla'nın kaşları bu yabancı isim karşısında birbirine dolandı. Sonra midesindeki düğüm gevşedi; onu ve babasını başka biriyle karıştırmışlardı. Ama gözleri babasına kayınca omurgasından aşağı buzlar süzüldü.

Yüzü ceset gibi bembeyazdı, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Yanılıyorsunuz; ben Hafnar'ım, *Tómas* değil. Bu da benim kızım Katrin."

Adam güldü, soğuk ve neşesiz. Sakalını sıvazlayarak etraflarında dolaştı. "Beni aptal mı sanıyorsunuz? Seni uzun yıllar aradık *Tómas* ve bugün talihin sona erdi. Kaçış yok."

Silla'nın nabızı kulaklarında atmaya başladı. Hata. Belli ki bu bir hataydı. Ama babası neden hayalet görmüş gibi görünüyordu?

Silla bileğindeki hançeri hatırlayarak cesaretini topladı. "O *Tómas* değil. Yanlış adamı yakaladınız."

"*Tómas*, *Tómas*, *Tómas*," diye mırıldandı lider. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Ona hiçbir şey söylemedin mi?" Kıkırdadı ve siyah bakışlarını Silla'ya çevirdi. "Bu adama olan sadakatini unut. O senin akrabası bile değil, kan bağı yok."

Silla'nın bakışları yabancından tekrar babasına kaydı. Adamın gözleri onunkilerle buluştu ve Silla bunu gördü; onaylama, pişmanlık ve en ürpertici olanı da korku.

Adam başını salladı ve iki savaşçı öne atılarak onu kabaca yakaladı. Babası kükreyerek onlara doğru hamle yaptı ama daha fazla adam ilerledi. Bir çatlak yankılandı

bir adam elinin tersiyle ona vururken, diğer savaşçılar kollarını arkadan bağladı

"Hayır!" Silla kendisini tutan savaşçılara karşı çırpınarak babasına ulaşmaya çalıştı ama savaşçıların tutuşu sağlamdı.

Lider yüzünü onunkine yaklaştırdı, o kadar yaklaşıyordu ki ekşi nefesinin kokusunu aldı. Gözlerini sıkarak geri çekilmeye çalıştı ama arkasındaki biri onu ileri doğru itti. "Yara izi onda," diye mırıldandı lider, eldivenli parmağı sol gözünün yanındaki hilal şeklindeki küçük izi takip ederken. "Bu o."

Adam onu serbest bıraktı ve Silla gözlerini kırptırdı, hızla atan kalbini sakinleştirmek için çaresizce nefes aldı. Sonsuz ateşler içinde neler oluyordu?

Silla'ya bakan liderin dudaklarında zalim bir gülümseme vardı. "Kraliçe Signe seni arıyordu kızım."

Gözlerini kırptırdı.

"Onu benim soğuk cesedime tercih edeceksin," diye tükürdü babası.

"Yapılabilir, Tomás. Ölümün çok gecikti," diye yanıtladı kara gözlü adam ona dönerek.

Ama babası çoktan kendisini esir alanlardan kurtulmuş, hevrítini kınından çıkarmış ve yere yuvarlanmıştı. Kılıcını sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi yumuşak ve akıcı bir hareketle yukarı doğru savurdu. Lider tıslayan bıçaktan kıl payı kurtuldu ve hızlı, çevik bir hareketle babası ayağa kalktı, hevrít yeni düşmanın boynuna doğru savruldu. Savaşçı iki büküm oldu ve kılıçtan kıl payı kurtuldu.

Silla onu yetiştiren adamı tam bir şaşkınlıkla izledi. Hareketleri çevik, güçlü ve pratikti. Hevrít'ini saldırgan bir telaşla savurup rakiplerinden kolayca kaçarken, bu adamı tanıdığı, tarlalarda çalışan ve ona kalp şeklinde taşlar getiren nazik devle bağdaştıramıyordu.

Orman bağırışlar ve çılgınca hareketlerle patladı. Onu esir alanlardan biri babasına doğru hamle yaparken kolu serbest kaldı. Silla harekete geçti, ayağını sert bir şekilde diğer tutsağının botuna bastırdı ve onun elinden kurtuldu. Çömelerek ayak bileğinde kınında duran hançeri kavradı ve çekiştirdi ama boşuna. Hayal kırıklığı içinde homurdanarak inatçı sapı bir kez daha çekti ama kımıldamadı.

Görüş alanının sınırında, babası dört adamla savaşıyordu, saçları uçuşuyor, hevrít havada onun takip edebileceğinden daha hızlı şarkı söylüyordu. Mide bulandırıcı bir gıcırta dikkatini çekti, bir adam yere düşüyordu. Babası şimşekten daha hızlı bir şekilde düşen adamın baltasını kaptı ve bir adamın üzerine indirdi.

Yeni rakibi öyle bir güçle vurdu ki, savaşçının zırh gömleğini parçaladı. Adam inleyen bir feryatla yere yığıldı ve babası çoktan bıçağı kırık perçinlerden kurtarmış, üzerine atlayan üçüncü bir adamı tekmeliyordu.

Panik, kargaşa ve kulaklarındaki uğultu arasında Silla babasının sözlerini duydu.

Bana söz ver, Ayçiçeği. Eğer saldırıya uğrarsak kaçacaksın. Savaşmaya çalışma. Seni almalarına izin verme.

Silla çam ağaçlarının gölgelerine baktı, sonra çömeldiği yerden ağaçlara doğru fırladı.

İki adım atabildi.

Nereden geldiği belli olmayan bir kol boğazına dolandı ve sıkıca kavradı. Kol onu sırtından sert bir göğse doğru çekerken, momentum ayaklarını yerden keserek devam etmesini sağladı.

"Nereye koşuyorsun?" diye gürledi bir ses, lider. Silla'nın damarlarına buz yayıldı. "Endişelenme. Kraliçe seni öldürmeyecek. Hemen değil yani."

Nefes nefese kalan Silla'nın gözleri büyüdü, elleri umutsuzca boğazını saran kolu ve arkasındaki yüzü pençeledi. Tırnakları derisine batıyor, çekiyordu. Adam küfretti ama kolu sadece boğazını sıktı, ikinci bir kol belini sararak ellerini sıkıştırdı. Kadın tekmeledi, çırpındı, özgürlüğe susamış bir hayvan gibi çırpındı ama hiçbir şey adamın elini gevşetmedi.

Savaş sesleri azaldı. Zamanın bir anlamı kalmamıştı. Tüm dünyası boynundaki acıya, çılgınca hava alma ihtiyacına odaklanmıştı. Kayan yıldızlar önünde dans ediyor, görüşünün kenarları kararıyor ve ona yaklaşıyordu.

Düşüyordu.

Görüşü kıpkırmızı oldu.

Ve sonra, karanlık onu çevreledi.

TOPRAK KOKUSU. Ağzında bakırimsı bir tat. Üzerine büyük bir ağırlık çöktü. Düzensiz, soluk soluğa sesler.

Farkındalık ona bir yaz fırtınası kadar ani bir şekilde geri döndü. Bunlar *onun* Sesler. İçinde ışıklar patlarken çaresiz, hırıltılı nefesler aldı.

Görme. Boynu ve yüzü kızarmış ve zonkluyordu.

Silla durumunu değerlendirdi. Bir hendeğin içinde yatıyor, ağır bir şeyin altında sıkışıp kalmıştı. Başını çevirdiğinde midesi bulandı, siyah gözler açık ve cansızdı. Kıpırdandı, babasının adamın kafatasına gömülü el baltası görüldü. Silla o anda kıpırdamadan durdu. Diğerleri onu görmemiş miydi? Öldüğüne mi inanmışlardı? Ama kılıçların çarpışması, homurtular ve bağırışlar kaybolmuştu. Şimdi sadece doğaüstü bir sessizlik vardı.

Sessizlik kulaklarını acıtacak kadar yüksekti.

"Baba," diye mırıldandı. Çılgınca bir enerji patlaması uzuvlarını harekete zorladı. Kendini adamın ağırlığından kurtarana kadar kıvrandı.

Ayağa kalkan Silla, Vindur Yolu'ndaki manzarayı inceledi.

Ölüm. Her yerde ölüm vardı.

Bu bir kâbustu, uyanamadığı korkunç bir kâbus. Cesetler yola saçılmıştı, kuzgunlar onlarla ziyafet çekiyor, leş sineklerinin alçak vızıltısı havayı titretiyordu. Kesik bir elin üzerinden geçerek kuşların öfkeli bir şekilde geri çekilmesine neden oldu - boynunun yarısına kadar gömülü bir hevrît olan bir adamın yanından geçti. Islak, boğucu bir ses dikkatini çekti ve Silla, tanıdık bir figürün hareketsiz yattığı katliamın ortasına doğru çabaladı.

Babasının gövdesindeki en az dört yaradan paslı kırmızı sızıyordu. Etrafını cesetler sarmıştı; biri bacaklarının üzerine yayılmış, sırtından dışarı taşan bir kılıca iyice saplanmıştı.

Babasının göğsü inip kalkarken, her nefes alışında yaralarından kan sızarken içini bir rahatlama kapladı. "Baba!" diye bağırarak adamı babasının üzerinden kaldırmaya çalıştı ama ceset yerinden kımıldamadı.

Silla babasının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini yanağına koydu. Bu adam babasına hiç benzemiyordu. Yüzüne kan bulaşmış, saçları keçeleşmiş ve kızarmıştı. Onun barışçıl, nazik dev babası. Bu nasıl olmuştu? Gözyaşları döküldü, yanaklarında ıslak izler bıraktı.

"Baba!" diye fısıldadı.

Babasının göz kapakları çırpınarak açıldı.

"Silla," diye mırıldandı. Sesi yanlıştı, tamamen yanlıştı.

"Baba," diye hıçkırdı Silla. "Baba. Yaşıyorsun! İyileşeceksin. Bir şifacı bulup onu sana getireceğim."

"Ayçiçeği," dedi babası. "Hayır. Kaderim belirlendi."

Silla'nın boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Hayır, baba, yapmamalısın-"

Babası kıpkırmızı lekeli parmağını dudaklarına götürdü ve o da susmak için kendini zorladı.

"Benim hevrît'im," diye mırıldandı ve bakışları cesetten cesede sıçradı, ta ki onu bulana kadar, adamın boynunu kesen cilalı kemik kabzayı. Kabzayı çekip çıkarmak birkaç deneme gerektirdi, gevşerken mide bulandırıcı ıslak bir ses çıkardı ama boğazında yükselen safrayı yuttu ve babasının yanına koştu. Babasının ellerini fildişi kabzanın etrafında kavrarken gözyaşlarının tuzu diline battı - öbür dünyaya yolculuk ederken ve yıldızların arasına yerleşirken onu koruyacak bir silah.

"Bilmelisin," diye fısıldadı. "Seni kendi akrabalarım gibi sevdim."

İtirafı karşısında Silla'nın içinde bir şok dalgası oluştu. Öksürdü, sıcak kan yanağına sıçradı.

"Yatak," diye hırıltılı bir nefes alırken babasının gözleri dalgalandı. "Yatak... Kopa'ya git." Bir nefes daha almakta zorlandı. "Kraliçenin seni almasına izin verme. Sen... hayatta kalanlardansın." Adamdan ıslak bir çingirak sesi kaçtı, tenini titretti ve omurgasını tırmaladı. Silla onun gözlerindeki yaşamın soluşunu dehşet içinde izledi.

"Hayır!" Başını kucağına çekti ve yüzündeki saçları düzeltti. Bu dünyada sahip olduğu tek kişiye sarılırken göğsünden sessiz bir hıçkırık koptu. Gözyaşları kanla kaplı yüzüne damlıyor, yüzünde yuvarlanırken yolları temizliyordu.

Bir dal kırıldı, Silla'nın bakışları ormana doğru sıçradı. Muhtemelen bir hayvan ya da yaramaz bir orman ruhuydu ama işini şansa bırakamazdı. Babasına sarılıp yasını tutmak, ona uygun bir cenaze töreni düzenlemek istese de, aciliyeti vardı.

Kaçmalısın.

Zihninin ilkel bir kısmı harekete geçti. Silla babasının cebinden paraları çıkardı, sonra ayağa kalktı.

Ve sonra koştu.

ÜÇ

Ek binanın kapısı duvara çarpınca Silla'nın bacakları altına çöktü ve toprak zemine düştü. Kanında dolaşan enerji azalmış, duyuları sanki suyun altındaymış gibi boğuklaşmıştı.

Kızıl Olaf'ın arazisinin kenarındaki kulübe küçüktü, eskiden tarla kölelerini barındırmak için kullanılıyordu, ta ki onlar için yeni odalar inşa edilene kadar. Tek bir oda olan kulübenin ortasında, üzerinde demir bir tencerenin asılı olduğu dikdörtgen bir ocak vardı. Odanın geri kalanı seyrek; bir tarafta bir sandık ve hasır şilteler kürkler ve birkaç yün battaniye ile yığılmıştı, diğer tarafta bir sehpa masası banklarla çevriliydi, rafların üzerinde yiyecek malzemeleri vardı. En üst raf onların derme çatma sunağı olarak hizmet veriyordu. Ekmek topuklarının ve biri tanrılar, diğeri ruhlar için olmak üzere iki fincan bal likörünün önünde az yanan mumlar duruyordu. Silla umutsuzlukla odanın etrafına baktı. Esintili ve seyrek ama onlarındı... birkaç aydır onlarındı.

Parmaklarını sokarak yüzünü ve boynunu değerlendirdi. Gözünün altında ve boğazının şişmiş eti boyunca keskin bir ağrı, uğraşması gereken önemli morluklar olduğunu gösteriyordu. Düşüncelerini toparlamak ve olanları iliklerine kadar hissetmek için kendine birkaç dakika izin verdi. Babasının öldüğünü biliyordu; son kez göğsünün inip kalktığını görmüş, gözlerindeki hayatın sönüşünü izlemişti. Buna rağmen onu dinledi. Her an, sahanlıkta botlarının gümbürtüsünü duyabilirdi. Onu kollarına alacak ve her şey yoluna girecekti.

Gözyaşları sel olup yanaklarından aşağı döküldü ve onları çılgınca silip süpürdü. *Buradan gitmelisin*, diye hatırlattı kendine ama düşünceleri o kadar bulanıktı ki zorlukla düşünebiliyordu.

"Hançerini kınından çıkaramadın," dedi kız odanın köşesinden ve Silla'yı düşüncelerinden kopardı. Kız sinirli bir bakışla

sonra kulübenin loş ışığında titreyen ellerine baktı. Büyük bir dehşete kapılmıştı, ellerine babasının kanı bulaşmıştı.

Kraliçe seni öldürmeyecek. Yani hemen değil. Savaşçının sözleri kafatasında çınladı ve Silla gözlerini sıkıca kapadı.

"Kraliçe neden ölmeni istiyor, Silla?" diye sordu küçük sarışın.

Kız.

Bu düşünce bile Silla'nın göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Dur," diye hırladı. "I

odaklanmalıyım. Hızlı hareket etmem gerekiyor."

Ocağın yanındaki su dolu kovaya yönelen Silla önce ellerindeki, sonra da yüzündeki kanı temizledi. Yakındaki bir keten parçasıyla yanaklarını kuruladı, sonra da uyuşmuş bir halde ona baktı. Bu sabah erken saatlerde günlük yemekten kalan kâselerini o çarşafı kurulumuştu ve hâlâ orada duruyordu.

Rustik kulübelerindeki her şey aynıydı, tıpkı o sabah bıraktıkları gibiydi. Babasının mavi tuniği yatağının üzerine serilmişti, kurt derisinden eldivenleri kuruması için masaya asılmıştı, ona tarladan getirdiği kalp şeklindeki taş Silla'nın yatağının yanında duruyordu. Hayatındaki diğer her şey böylesine mahvolmuşken bu detaylar nasıl değişmeden kalabilmişti?

Çarşafı toplayıp fırlattı ama öfkelenecek zaman yoktu. "Şilte," dedi kız, yatakları göstererek.

Silla dudağını çiğnedi. "Bir şey... yatağın altına mı saklanmış?"

"Bilmecelere bayılırım," diye haykırdı kız ellerini birbirine vurarak.

Yataklara doğru ilerlerken merak Silla'nın içini kemiriyordu. Babasının yatağındaki kürkleri çekip bir kenara koydu. Parmakları hasır şiltenin altında gezindi, alttaki paletin üzerinde bir şeyler aradı ama hiçbir şey bulamadı. Silla kendi yatağının altını da boşuna aradıktan sonra, sözlerin ölmek üzere olan bir adamın saçmalıkları olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Peki ya yatağın içi?" diye sordu küçük sarışın kız dirseğini kaşıyarak.

Çizmesine saplı hançeri çekiştiren Silla, bıçağın kolaylıkla serbest kalmasıyla sinirlendi. "İğrenç şey," diye mırıldandı, hançere ters ters bakarak.

Bıçağı babasının yatağının kenarında gezdirdi, sonra elini içindeki saman yatağa uzattı. Neredeyse anında eli bir şeyin etrafına dolandı ve sertçe bükülmüş bir torba çıkardı.

Silla odayı geçti ve içindekileri masanın üzerine bıraktı. Sólas ve kressenler dışarı sıçradı ve çantayı yukarı doğru eğdiğinde şunları gördü

küçük bir kare şeklinde katlanmış bir parşömen. Kâğıdı dikkatle açarak kelimeleri yüksek sesle okudu:

Tómas,

Bu kadar geç bir cevap için en içten özürlerimi sunarım. Mossarokk mesaj postası uzun zamandır terk edilmiş durumda ve devriye gezginleri tesadüfen mektuplarınıza rastladılar - neyse ki müttefiklerimiz. Eystri topraklarında ihtiyacı olanlar için pek çok sığınak var. Kış gelmeden Kopa'ya gelin, sizi ve kızınızı bir kalkan evine yerleştirelim.

Ejderha İni Hanı'nın yanındaki mavi panjurlu evde Skeggagrim'i sor, Kopa, Eystri.

Yolculuğunuzda iyi şanslar.

Arkadaşına.

"Skeggagrim mi?" diye sordu sarışın kız, Silla'nın dirseğinin yanındaki masanın kenarına tutunarak. "Bir skald masalındaki bir karakterin sesine benziyor. Belki de bir trol."

Silla daha fazla bilgi bulmak için parşömeni çevirdi ama boştu. Bu kadar uzun bir mesafeye seyahat etme fikrinden ne kadar nefret etse de, güvenli olma ihtimali cazipti. Çekici olmaktan da öte... hayatta en çok özlemini çektiği şey mürekkeple yazılmıştı.

"Sanırım Kopa'ya gidiyorum."

"Kopa'ya mı gidiyoruz?" diye haykırdı kız. "Bir macera, ne eğlenceli!"

Kopa bir macera olacaktı, babası daha önce söylemişti. Gözyaşları bir kez daha toplanmaya başladı ve Silla bedenini hareket etmeye zorladı.

Parşömeni tekrar katlayarak masadan aldığı bozuk paralar ve çantasındakilerle birlikte çantaya yerleştirdi. Çantayı keten iç çamaşırının içine soktu, parmakları kalçasının yanına diktiği cebi yokladı. Sudur yollarında yeterince uzun süre seyahat ettikten sonra Silla değerli eşyaların her zaman güvende ve saklı tutulması gerektiğini biliyordu.

Babasının yatağına geri döndüğünde, Silla'nın parmakları tuniğinin cızırtılı yünlü kumaşına dolandı ve dayanamadı. Onu burnuna götüren Silla, göğsüne bastırmadan önce kokusunu içine çekti. Bu

Tunik, ondan kalan son kalıntıları barındırıyordu. Aptalcaydı, sınırlı yeri vardı ama yine de tuniği kendir çuvalına doldurdu.

Kalp şeklindeki taşı yatağının yanından çekip aldı ve parmaklarını pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Taş torbanın içine girdi. Silla yatağının yanındaki sandıktan iç çamaşırlarını, kalın yün önlük elbisesini, boynuzdan oyulmuş tarağını ve kırmızı pelerinini çıkardı. Parmakları kürk süslemeli kapüşonu düzeltti. Kırmızı, içinde kaybolunacak bir renk değildi ama kalın ve kapitoneliydi ve gittiği yerde sıcaklığa ihtiyacı olacaktı.

Silla aşçı raflarına doğru ilerledi, su için bir deri kaptı ve kararmış ekmeği bir keten parçasına sardı. Çuvala elma, havuç, sert peynir ve tütsülenmiş geyik eti doldurdu. Derme çatma sunaklarındaki adaklara bakarken Silla durakladı. *Bunlar ne çok işe yaradı*, diye düşündü kendi kendine, sonra kaşlarını çatı.

Tanrılar bizim beklediğimiz gibi çalışmaz, Ayçiçeği, derdi babası ona.

Ağır bir nefesle ekmek kabuklarını yere fırlattı ve mumları erzak rafına taşıyarak eski tanrılara taptıklarına dair tüm kanıtları ortadan kaldırdı.

Silla, bir yığın yıpranmış kâsenin yanında duran küçük tahta kutuyu kaptı. Kutuyu aşağı çekerek kapağını kaldırdı ve içine baktı. Gözleri, boğumlu ve birbiri üzerine yığılmış yeşil yapraklara takıldı. Şişeyi köprücük kemiklerine yaslandığı yerden kaldırarak tıpasını çıkardı ve içine sığdırabildiği kadar yaprağı sıkıştırdıktan sonra kutuyu çuvalına ekledi.

"Hemen şimdi bir tane alabilirsin," diye önerdi kız. Özlem Silla'nın damarlarında dolaştı.

"Yakında," diye fısıldadı, odayı gözden geçirirken. Ek bina durgun ve sessizdi, solmakta olan günün loş ışığı açık kapıdan içeri süzülüyordu.

Dışarıdan yüksek sesli bir çatırtı duyuldu. Silla çuvalı bıraktı, bir bankın altına daldı ve bir koyun postunu çekerek onu gözden gizledi. Bir elma yerde sallanırken kalbi bir savaş davulu gibi atıyordu.

Beklerken nefeslerini saydı.

Bir. İki. İki. Üç. Dört. Beş.

Hiçbir şey olmadı. Bina sessizdi. Hiçbir şey yoktu. Silla vücuduna zorla nefes aldırды, sonra kendini bankın altından itti.

Vindur Yolu'ndaki hayvanları, son dolunaylarda ulumalarını duyduğu zalim kurtları ve yol boyunca ağaç kabuklarını çizik çizik bırakan ayıları merak etti. Daha da kötüsü, ormana musallat olduğu söylenen, kâbuslara konu olan yaratıklar. Sürüler halinde avlanan vampir geyikler kurbanlarının kanını emiyordu. Kurt örümcekleri ve isimlerini öğrenmek istemediği diğerleri.

"Bir silaha ihtiyacın var," dedi kız kaşlarını çatarak, ince kollarını kirli geceliğinin üzerinde kavuşturarak.

Silla hançerin bir kez daha kınına sokulduğu ayak bileğine baktı.

"İşe yaramaz, iğrenç şey," diye mırıldandı Silla acı acı. İhtiyacı olduğu anda kınından çıkaramayacağı bir hançeri taşımak ne kadar anlamsızdı. Bu bir koruma yanılsaması, sahte bir güvenlik duygusuydu. Çuvalı omzuna atarak binanın etrafına son bir kez baktı. Umutsuzluk ve keder boğazını tırmalamaya başlamıştı ama onları yuttu.

Açık kapıdan geçerken Silla'nın gözleri sağa sola, sonra da Vindur Yolu'na çıkan toprak patikaya kaydı.

Gökyüzü kararmıştı ama bulutlar dağılmıştı ve batan güneş önündeki patikaya altın rengi bir ışık saçıyordu. Silla sola saptı ve babasının Olaf tarafından sağlanan aletleri sakladığı kulübenin arkasına geçti. Parmaklarını demir maşanın, baltanın ve demir testeresinin üzerinde gezdirdi. Çekicin üzerine düştü, ahşabın yumuşak kıvrımını hissetti, ağırlığını ölçtü. Çok ağır değildi ama hasar vermeye yetecek kadar ağırdı.

"Mükemmel," diye cesaretlendirdi kızı. "En iyisi yürümeye başlamak."

Yapının ön tarafına doğru yuvarlanan Silla, kulübenin basamaklarında, eski hayatının konforu ve aşinalığı ile yeninin tehlikeli bilinmezliği arasındaki bu eşikte son bir nefes aldı. Sonra oradan uzaklaştı. Skarstad'dan, babasından ve paramparça olmuş hayatından aceleyle uzaklaşarak parlayan patikadan Vindur Yolu'na doğru yürüdü.

DÖRT

BÜKÜLMÜŞ ÇAM AĞAÇLARI

S illa ormanda hızla ve bir amaç uğruna yürüdü. Korku kederini bir kenara itti ve sahip olduğu her şeyi kendisiyle o ölü savaşçılar arasına mümkün olduğunca çok mil koymaya odaklandı. Uzun saatler boyunca, bir elinde çekiç, diğerinde omuzundaki çantanın askısı olduğu halde kendini zorladı.

Orman gündüzleri yeterince ürkütücüydü ama geceleri bambaşka bir dünyaya dönüşüyordu; görüş alanının kenarlarında sürekli değişen gölgeler ve şekiller diyarına. Silla gözünü yoldan ayırmıyordu, yaramaz orman ruhlarının istediklerini yapmalarına izin vermemeye kararlıydı. Annesi, kötü niyetli ruhların patikaları değiştirdiğine ve halk umutsuzca kaybolana kadar ormanı yeniden şekillendirdiğine dair hikâyeler anlatmıştı. Ama bu masallar aynı zamanda, saygı gösterildiğinde topraklarında seyahat eden insanlara iyilik ve bereket bahşeden nazik ruhlardan da bahsederdi.

Gecenin karanlığında, sanki orman nefesini tutmuş gibi doğal olmayan bir sessizlik vardı. Yine de Silla, Büklümlü Çam Ağaçları'nın budaklı gövdeleri arasında ilerlemeye devam etti. Ormanın bu bölümü, çam gövdelerindeki çarpıklık nedeniyle bu lakabı almıştı; eğrilmiş ve tehditkâr şekillere bürünmüşlerdi. Bunu sorunlu ruhlar mı yapıyordu? Silla bunu bilemiyordu ama ayaklarını acele ettiren, kesinlikle ürpertici bir etkisi vardı.

Aklının bir köşesinde, bir kadının bu yolda tek başına seyahat etmesinin güvenli olmadığını biliyordu. Sadece tehlikeli olmakla kalmıyor, Ursir'in öğretilerine göre karanlık çöktükten sonra kadınlara kocaları, erkek kardeşleri ya da babaları refakat etmeliydi.

"Sende bunların hiçbiri yok," dedi kız, bir çalı kümesine sopa sallayarak.

Silla oflayıp pufladı. "Çabuk olmalıyız," dedi. Yolun kendi içinde kanunları vardı; hırsızlar, çeşitli bölgelerden geçişi kontrol eden savaş çeteleri ve diğer tehlikeli, umutsuz adamlarla doluydu. Fark edilmemek için tek umudu gizliliği idi. "Ormanda kalmak en iyisi; geceleri seyahat edeceğiz, gündüzleri uyuyacağız," diye mırıldandı.

"Neredeyse vardık mı?" diye sızlandı kız.

Silla homurdandı. "Aşağı yukarı dört gece."

Dört uzun gece sonra Reykþjord'a ulaşacaktı. O zaman nefes alabilir, yeniden değerlendirme yapabilir ve bundan sonra ne yapacağına karar verebilirdi. Bir bütün olarak düşünöldüğünde muazzam, imkânsız geliyordu. Keder, ruhundaki genişleyen çatlaklara sızmaya başladı ve Silla bir ayağını diğerinin önüne atarken dikkatini adımlarına vermeye zorladı. Yapabildiği tek şey buydu.

Silla karanlıktan hiç hoşlanmamıştı ve gün batımından kısa bir süre sonra kardeş aylar doğduğunda minnettar oldu -Malla, büyük, cesur ve parlak ve Marra, küçük ama sakın ve sarsılmaz. Sütümsü ışıltının altında beyaz liken yelpazeleri açılarak fırfırlı kenarlarını ay ışığına maruz bırakırken, kar mantarı kümeleri gece yarısı ormanında parıldayan minik yıldızlar gibi ışıldayan sporlar salıyordu. Silla bunu daha önce de görmüşü -bu hava karardıktan sonra ormanda ilk yürüyüşü değildi- ama bu güzellik ona kendini biraz daha az yalnız hissettirdi.

Yolda, Silla zihnine sızan vahiylerin akışını durduracak güçte değildi.

Seni kendi akrabalarım gibi sevdim.

Babasının sözleri her seferinde kulaklarında çınlıyor, göğsü sıkışıyor ve keder daha güçlü bir şekilde ortaya çıkıyordu. Keder ve aynı zamanda öfke... Böyle bir şeyi ondan nasıl saklamış olabilirdi?

Eğer Matthias benim kan babam değilse, o zaman kim? diye merak etti. Bana nasıl sahip oldu? Beni çaldı mı? Kanımdan olan ailem hayatta mı ve beni arıyorlar mı?

"Bu pek olası görünmüyor," dedi Silla yüksek sesle. Bunu hayal bile edemiyordu - nazik babasının bir çocuğu çaldığını. İkisi dünyaya karşıydı ama şimdi acı içinde birlikte kaçak yaşadıkları hayata yeni bir anlam arıyordu.

Kraliçe Signe seni arıyordu kızım.

Diğer kelimelerden kurtulamıyordu. Kraliçe onu istiyordu, onu arıyordu. Ama yanlış kişiye sahip olmalıydı. Bu bir yanlış anlaşılma olmalıydı.

Yara izi onda. Bu o.

Parmakları sol gözünün köşesindeki hilal şeklindeki küçük yara izini takip etti. Ona hep gözünü masanın köşesine çarptığı söylenmişti. Matthias'ın adıyla birlikte bu da bir yalan mıydı? Aynı kanı paylaşmadıkları gerçeği de mi?

"Kraliçe Signe'nin bir skald masalındaki kraliçeye benzediğini duymuştum," diye düşündü kız.

Silla Kraliçe Signe hakkında bildiklerini düşündü. Kraliçenin eskiden Norvaland prensesi olduğunu, o krallıkta çok sevilen beyaz altın saçlara sahip olduğunu biliyordu. Silla, yedi kardeşinden sadece Signe'nin Urkanlar tarafından istila edildikten sonra kurtarıldığını, güzelliği için ödüllendirildiğini ve Ivar'ın gelini olarak alındığını biliyordu.

Belki kraliçe kocasını etkileyebilirdi ama Silla'nın bildiği kadarıyla Signe krallığın yönetiminde yer almıyordu. Klaernar, toprak yönetimi, yasalar ve kurallar tamamen Kral Ivar ve ona hizmet eden jarlların elindeydi. Ancak yoldaki savaşçılar kraliçenin kralı değil Silla'yı istediğini açıkça belirtmişlerdi.

Peki Silla'dan ne istiyordu?

"Seni öldürmek," diye yanıtladı kız. "Hemen olmasa da."

"Hiç de güven verici değilsin," diye fısıldadı Silla.

Tepelerinden gelen bir kanat çırpışı ormanın sessizliğini bozdu. Silla içgüdüsel olarak ormanın derinliklerine doğru sıçradı, kıvrımlı gövdelerin arasına daldı, sonra gür bir ardıç ağacının arkasına daldı. Vücudunu gergin tuttu, Vindur Yolu'nu incelerken çekici hazır bekliyordu.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Hiçbir şey.

Her zaman hiçbir şeydi. Ama bu sefer bir şey olabilirdi. Bir grimwolf, bir ayı, bir vampir geyik ya da daha kötüsü bir insan. Birkaç gergin dakikadan sonra, çalıların arkasından sıyrıldı ve gölgeli ormandan ayrılmadan yol boyunca ilerlemeye devam etti.

Sonunda uyumaya razı olduğunda ay gökyüzünde alçalmıştı. Silla ormanın derinliklerine doğru yarım mil kadar yürüdü, hileci ruhların onu derinliklerde tuzağa düşürememesi için ağaçları bıçağıyla derinlemesine çizerek işaretledi. Altındaki zemin yosunlarla kaplı bir üvez ağacının geniş gövdesini buldu ve çantasını yere bıraktı. Ağacın dibinden ölü ve kırılğan bir dal koparan Silla, ağacın ve uyuyacağı yerin etrafında bir daire oluşturana kadar onu yerde sürükledi.

"Sunnvald, koru beni," diye mırıldandı. "Malla, bana cesaret ver. Marra, beni bilgelikle kutsa. Stjarna, yolumu aydınlat." İnancı sarsılmıştı, kelimeler boş geliyordu. Eğer tanrılar gerçekse, bunun olmasına nasıl izin vermiş olabilirlerdi?

Silla çemberin içine adım attı ve yumuşak yosunların üzerine çökerken rahatlayarak inledi. Sırtını gövdeye yaslayan Silla, kalp şeklindeki taşı çıkardı ve parmaklarını üzerinde gezdirdi. Onu tutmak garip bir şekilde rahatlatıcıydı,

Babasının ona verdiği bu şey. Kendini şaşırılmış, kafası karışmış hissediyordu. Birkaç saat önce her sabah uyandıkları gibi uyanmışken babası nasıl gitmiş olabilirdi? Tuniği hâlâ kokusunu taşıırken nasıl gitmiş olabilirdi?

Yukarıdan gelen bir çatırtı Silla'nın ayağa fırlamasına ve çekicini çılgınca kavramasına neden oldu. Üstündeki mürekkep gibi karanlığa baktı. Bir hareketlenme oldu, sonra bir kanat çırpışı ve bir baykuş belirdi. Hayalet gibi beyaz bir yüzün karşısındaki siyah gözlere bakarken çekiç saldırmaya hazırlanıyordu.

Durumun komikliği kafasına dank edince Silla'dan yüksek ve kırılgan bir kahkaha yükseldi. "Aklını başına topla, Silla Margrét," dedi kendi kendine.

"Bir çılgından daha çılgın," diye kıkırdadı kız.

Silla başını iki yana sallayarak tekrar yere çöktü. "Bir baykuş neyi haber verir?" diye düşündü, biraz ekmek ve bir elma kemirerek.

"Uyku," diye esnedi küçük sarışın kız, onun yanına kıvrıldı. "Bir baykuş uykuyu haber verir."

Silla elmasının çekirdeğini ve ekmeğin en sert kısmını ruhlara adak olarak bıraktı. Şimdiye kadar ilerlemesini engellememişlerdi ve onların gözüne girmeyi umuyordu. Ama çuvalını kapatırken bile midesinde bir boşluk hissediyordu. Reyk fjord'a kadar olan yolculukta hayatta kalmak istiyorsa, akıllıca beslenmek zorundaydı. Bunun da ötesinde, Kopa'ya varmak istiyorsa akıllıca davranması gerekiyordu. Kuzeye geçmek için yeterli olmadığını anlamak için cebindeki paraları saymasına gerek yoktu.

Yiyecekleri çantasına koyduktan sonra kırmızı pelerinini çıkardı ve bir battaniye gibi üzerine örttü. Silla yukarıdaki karanlık gölgeye baktı. Toprak ve yosun kokusuyla, arkasındaki sağlam ağaçla ilgili bir şey, içinden bir anıyı tetikledi. Orman zemininde geçirilen bir başka soğuk gece, ağaca sırtını dayadığı bir başka gece.

"Üşüdüğünü biliyorum Ayçiçeği. Çoraplarımı al, ellerine giy. Temizler, endişelenme. Yarın Holt'ta olacağız ve ateşin başında ayak parmaklarımızı ısıtıp sıcak róa fincanlarımızı yudumlayacağız."

Silla yanaklarındaki yaşları sildi ve yün çorapları ellerine ve elbisesinin kollarına geçirdi. Biraz yardımcı oldu. Pelerininin altında daha derinlere doğru kıvrıldı. Hüzün bütün gün adımlarına musallat olmuştu. Ayakları ağrıyordu. O kadar yorgundu ki göz kapakları zonkluyordu.

"Unutma, biz hayatta kalanlarız Silla. Zor şeyler yapabiliriz. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparız. Holt'ta güvende olacağız."

"Ama neden Geirborg'dan ayrılmak zorundaydık baba? Ben orayı seviyordum."

Babası bir elini sarı saçlarında gezdirdi. Annesi saçlarını düzeltmek için yanında olmadığından saçları gittikçe daha dağınık bir hal alıyordu. Silla gri çizgilerin belirmeye başladığını fark etti; yüzü aylar öncesine göre daha yıpranmıştı.

"Çünkü Ayçiçeği. İnsanlar olmayan şeyleri gördüğünü fark ederse, Klaernar seni çağırmaya gelir."

Nefesi havayı bulandırdı. Ormanın soğuğu o kadar nüfuz ediciydi ki, bir kez iliklerinize işledikten sonra kurtulmak imkânsızdı.

"Ama nasıl büyü yapılacağını bilmiyorum. Ben Galdra değilim. O sadece bir ruh arkadaşı."

"Biliyorum Silla, biliyorum ve bu adil değil. Ama onlar için fark etmeyecek."

"Annemi özledim." Tanrılar onu nasıl da özlemişti. Silla on iki yaşındaydı ve annesini iki yıl önce kaybetmişti. Hayatı boyunca bildiği istikrar bir anda yok olmuştu. Hildar'daki evi, ağaç salıncağı, tavukları gitmişti.

Babası uzun bir nefes verdi. "Ben de onu özliyorum, Ayçiçeği. Evet, ama özliyorum."

Kızın yanına yere çöktü, onu yanına çekti ve üzerlerine yün bir battaniye serdi. Bir süre sonra adamın sıcaklığı Silla'nın üzerine çöktü.

Silla gözlerini kapadı. Babası yanındaydı. Güvendeydi. Bunu birlikte atlatacaklardı. İkisi dünyaya karşıydı.

Derin bir nefes aldı, nefes verirken endişesi dağılıyordu.

Silla'nın gözleri hatıralar yüzünden acıdı. Başı çekiç darbelerinin şiddetiyle çarpıyordu. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Sonunda duvarlarının yıkılmasına izin verdi.

Korku bütün gün kederini bir kenara itmişti ama şimdi ona izin verdi. Keder bir umutsuzluk dalgası gibi içine aktı, onu öyle bir sardı ki boğulacağını sandı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve her hıçkırıktaki bedeni sarsılıyordu. Babasını, ortaya çıkardıklarını, onu nasıl terk ettiğini düşündü.

Onu terk etmişti.

Bencillikti ama ona lanet okudu. Onu bu dünyada cevaplanmamış sorular ve devasa bir görevden başka bir şeyle yalnız bıraktığı için lanetledi. Kopa. Kopa'da onu güvenlik bekliyordu... ama oraya nasıl ulaşacaktı?

"Seni bırakmayacağım," diye fısıldadı küçük kız, dağınık saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak. "Senin yanında kalacağım."

Silla kıza göz kırptı, gerçek olsun ya da olmasın varlığına minnettardı.

Acı kafatasını delip geçti. Silla irkilerek gözlerini kapadı ve bir fırtına gibi onu savuşturdu. Hayatını bu baş ağrılarından korkarak geçirmiş, ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınmıştı. Ama şu anda, acı o kadar enfes, o kadar tüketen ve muhtaç ediciydi ki, kederini bir kenara itti. Bu acının rahatlatıcı bir yanı vardı; kontrol edebileceği, tek bir budaklı skjöld yaprağıyla silebileceği bir acıydı.

Evinden yola çıktığında skjöld dozunu almış olmalıydı ama kederin sisi içinde düşünceleri yavaş ve hantaldı. Vücudu ona her zaman yaptığı gibi hatırlattı. Görüşü kararırken, sanki kafatasına bıçaklar saplanmış gibi hissetti.

"Skjöld'ü al, Silla," diye ısrar etti kız. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

Görüşü geri döndüğünde Silla nefes nefese kaldı. Parmakları boynundan sarkan şişenin etrafına dolandı. Tıpayı çıkardı ve titreyen parmaklarıyla bükülmüş yeşil bir yaprak kopardı. Twisted Pinewoods'un derinliklerinde çayın bir seçenek olmadığı açıktı, bu yüzden Silla yaprağı doğrudan yanağına soktu. Topraksı ve acıydı ve yüzünü buruşturarak yutmadan önce çiğneyebildiği kadar çiğnedi.

Silla şişeye baktı. Son on yıldır günde bir yaprak onun istihkakıydı. Ama bu gece farklıydı. Her şey değişmişti. Tereddüt etti, sonra ikinci bir yaprak çekip ağzına koydu. Artık düşünmek, hissetmek istemiyordu. Duygularını öldürmek istiyordu, tıpkı yoldaki savaşçıların babasını öldürdüğü gibi.

İki yaprak iş görürdü.

Silla şişenin kapağını yerine koydu ve yakasının altına sıkıştırdı. Gözlerini karanlığa dikti. Karnında bir sıcaklık filizlendi, omurgasından yukarı sarmallar çizerek çıktı, sonra tekrar aşağı indi, el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar parıldadı. Görüşünde ışık patlamaları belirdi, pembe, mavi ve sarıdan oluşan canlı kıvrımlar ve Silla'nın göğsü gevşedi, nefesleri derinleşti.

Derisinden sıyrılmıştı, omuzlarındaki yük geride kalmıştı ve şu an için Silla sadece *öyleydi*.

BEŞ

Bir şey Silla'yı takip ediyordu.

İki saat önce ayağını bir köke çarparak yana doğru bükmüş ve bileğinden yukarıya doğru yakıcı bir acı yayılmıştı. Kendini yere bırakarak bir çamın bükülmüş gövdesine yaslandı ve botunu gevşetti. Ayağını sıkıştığı yerden kurtardıktan sonra ağrıyan ama kötü yaralanmamış olan ayağını görünce rahatladı.

"Belki de ruhlar sunduklarını eksik bulmuşlardır," diye düşündü küçük sarışın kız.

Silla iç çekerek devam etti. Ama ormanın kenarına doğru yavaş ilerliyordu. Sis, budaklı gövdelerin etrafını sarmış, engebeli zemini gizliyordu. Gökyüzü ağır bulutlarla örtülmüş, beyaz likenler ve kar mantarları ay ışığının yokluğunda uykuya dalmıştı. Bunun yerine orman gölge üzerine gölgelerle kaplıydı. Takılıp düşmek kaçınılmazdı.

Kız defalarca "Ayaklarım ağrıyor," diye yakınmıştı ve Silla da aynı fikirdeydi; her yeri zonkluyordu.

"Acı, hayatta olduğumuz anlamına gelir," dedi Silla yumuşak bir sesle, ama bu onu pek cesaretlendirmede.

Ayak bileğine masaj yaparken Silla'nın damarları ürperdi ve izlendiği hissine kapıldı. Ancak ormana baktığında gri ve siyahın tonlarında hiçbir şey seçemedi.

"Bir şey bizi takip ediyor," dedi küçük sarışın kız, omzunun üzerinden bir bakış atarak.

"Ben de hissediyorum," diye mırıldandı Silla.

Gece için yürümeye başladığında, Silla durmamaya çalıştı. Durmak, kederin onu ele geçirdiği andı. Yolda hayatını değiştiren o anları zihninde tekrar canlandırırdığında -kılıçlar ve hançerler karşılaştığında metallerin çarpışması

Boynu sıkıldığında yaşadığı ezici panik, gözlerini kırıştırarak kendine geldiğinde duyduğu toprak ve demir kokusu, ölü bir savaşçının onu yere mihlayan bedeni. Ve hayatını tamamen paramparça eden o sözler. *O senin akraban bile değil.*

Yürümeye devam etmek, ilerlemeye devam etmek daha kolaydı. Ve böylece devam etti.

İzlendiği hissi saatlerce üzerine yapıştı. Orman enerjiyle uğulduyor, kollarındaki tüyler diken diken oluyordu. Kasları bir türlü gevşemiyor, adımları hızlanıyor, ayakları engebeli zeminde umursamaz bir acelecilikle ilerliyordu. Ama Silla böyle devam edemezdi, Reykfjord'dan ayrılmasına daha günler varken olmazdı.

Gecenin karanlığı grilerin en koyusuna dönüşmüştü, zemini görmek biraz daha kolaylaşmıştı. Ve sonra bir ses duydu; toynak sesleri ve erkek sesleri, ormanın sessizliğinde sarsıcı bir gürültüyle duyuluyordu.

Kalbi kaburgalarına çarptı ve Silla bir lanetle kendini yere bıraktı. Pazardaki onca pelerin arasından neden kırmızıyı seçmişti ki? Gri ya da yaprak dökmeyen yeşil gibi hoş ve nötr bir renk onun durumuna daha uygun olurdu. Ama kırmızı çok parlak ve neşeliydi ve onu gülümsetmişti...

Atlılardan en az yirmi adım uzaktaydı ve karanlık ağaçlara yapışmışken Silla görülmemek için dua ediyordu.

Gölgeli adamlar arkalarında bir arabanın sarsıntısıyla ilerliyordu. Adamların konuşmalarından esintiler kulaklarına ulaştı.

"Reykfjord'dan yarım günlük mesafede," dedi bir ses.

"Kısa bir ziyaret olacak," dedi bir diğeri, "eğer Bloodaxe Tayfası bizi bekliyorsa.

Karşı koyamayacakları bir teklifim var."

Toynak sesleri konuşmanın geri kalanını bastırdı ve çok geçmeden orman sessizliğe gömüldü.

"Dinlenmeliyiz," dedi kız esneyerek. "Ve ben de rahatlamalıyım." Silla yorgunluktan bitkin düşmüştü. En az on saattir yürüyordu ve vücudu dinlenmek için çılgık atıyordu. Yine de kendini yukarı çekti ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi, ilerledikçe ağaçları taradı. Kamp kurmak için تنها bir huş ağacı bulduğunda gökyüzü biraz aydınlanmıştı. grinin daha fazla tonu.

Bir ritüel yaratığı olan Silla çemberini çizdi, eski tanrılara sözler söyledi ve yumuşak orman zeminine yerleşti. Elini kalp şeklindeki kayanın üzerinde gezdirerek rahatlamaya çalıştı. Sanki ağaçların gözleri büyümüş gibiydi.

İçinden bir huzursuzluk yayıldı ve midesinde birikti. Aklının mantıklı tarafı ona dinlenmeye, yemeğe ve suya ihtiyacı olduğunu, bu hızla devam edemeyeceğini söylüyordu. Mantıksız tarafı ise bir yaratığın dişleri ve pençeleriyle ona saldırmadan önce uykuya dalmasını beklediğini söylüyordu.

Yalnız, diye düşündü. Tamamen yalnızdı.

Silla bu gerçeğin son derece farkındaydı. Sadece ormanda değil, dünyada da. Başına bir şey gelirse ona kim yardım edecekti? Ölürsa, yasını kim tutacaktı? Bu dünyada yürüdüğünü kim bilebilirdi?

"Buradayım," dedi kız, onun yanına yerleşerek.

"Sen gerçek değilsin," diye fısıldadı Silla. Kalbinin her atışında, ciğerlerini dolduran her nefeste babasını özliyordu.

Sıcak bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

Tepesinde kanatların çırpınışıyla irkildi. Silla, bembeyaz bir yüzün karşısındaki karanlık, ürkütücü gözlerle baktı ve vücudundaki gerginlik gevşedi.

"Tüylar," diye fısıldadı baykuşa. "Beni korkuttun. Takip edecek zavallı bir faren yok mu senin?" Baykuş gözlerini kırptırdı, sonra dalda daha derine yerleşti ve onlara baktı.

"Bu baykuş bana garip garip bakıyor," diye yakındı kız. "Sustur şunu."

"Bu gece bizi takip eden sen miydin?" diye fısıldadı Silla. "Ruhlar seni bize rehberlik etmen için mi gönderdi? Eğer öyleyse, yarın *önümüzden* uçmanızı rica edebilir miyim, böylece bir canavarın bizi takip ettiğini hissetmeyiz."

"Ya da kükreyebilirsin," diye önerdi küçük kız. "Bu orman çok sessiz."

Silla bir yandan ekmek kemirirken bir yandan da erzaklarını karıştırıyordu. İsteksizce en iyi elmasını böldü, yarısını değerli peynirinin bir kısmıyla birlikte koruyucu çemberinin ötesine yerleştirdi ve ruhların bu ikramı takdir edeceğini umdu. Elmanın diğer yarısını yerken avucundaki bir çift skjöld yaprağına baktı. Uzun bir süre düşündükten sonra iki yaprağı da yanağının içine soktu ve baykuşa baktı.

Belki de Silla hayal görüyordu ama yaratığın kara gözlerindeki sert parıltıda bir onaylamama sezdi. Baykuş gözlerini kırptırarak kapattı.

"İyi geceler Tüylar," diye fısıldadı. Silla yan yatarak kalp şeklindeki kayaya baktı, babasının mavi gözlerini ve güven veren varlığını düşündü. Baykuş gibi onun da kendisini izlediğini hayal etti. Babası yanında olmadan Silla kendini boş, eksik hissediyordu. Kimdi o

onsuz? Mutluluk ve sıcaklığın içine sızmasını, kederin yerini almasını beklerken gözyaşları gözlerini yaktı. Artık hissetmiyordu. Buna dayanamadı. Yapraklar tutunduğunda Silla çekicini kavradı, zevk sonunda kayıyordu aracılığıyla onu Damarlar, ışıklar parlayan önce onu gözler gibi ve Ay ışığı altında ışıldayan kardelen sporları. Kalp şeklindeki kaya, kırık bir uykuya dalmadan önce gördüğü son şeydi.

SILLA KIRILGAN BİR ÇATIRTIYLA UYANDI.

Dili ağzının çatısına yapışmış, kolları onu hareket etmeye zorluyormuş gibi seğiriyordu. Gün ışığına doğru çırpınarak açılan gözlerinde ikinci skjöld yaprağının kalıntıları kanında dolaşıyordu ama damarlarındaki mutluluk artık donuk bir damlaydı. "Çok erken," diye mırıldandı Silla, dirseğini gözlerinin üzerine atarak. "Çok parlak." Uykulu unutkanlığına geri dönmek için boşuna çabaladı.

"Evet beyler, burada neyimiz var?"

Şok onu sarstı, hafızası da peşinden sürüklendi. Sesler vardı. Sesler *olmamalıydı*.

Silla doğrulup ayağa kalktı, görüşü önce eğrildi, sonra düzeldi. Çekici kavrayarak soğuk kahverengi gözlerle baktı. Zihni durgunlaşmıştı, uykuyu ve skjöldü temizlemek için gözlerini kırptırdı, toplayabildiği kadar bilgi topladı. Gündüz vakti. Gri gökyüzü. Dört adam. Ona bakıyorlardı.

Silla ikinci yaprağı aldığı için kendine lanet etti. Aklını başına toplaması gerekirken ne kadar da düşüncesizdi. Kafatası skjöld'ün yankılarıyla titreşiyordu; suya ihtiyacı vardı. Çok daha fazla uykuya ihtiyacı vardı. Bir yaprağa daha ihtiyacı vardı.

Adamlardan biri öne çıktı ve Silla sadece bakabildi. Adamın zorlu yaşamı, kırmızı yüzüne kazınmış derin çizgilerden ve yara izlerinden belliydi; uzun saçları ve gür sakalları vahşi bir görünüme sahipti. Arkasında üç adam daha duruyordu, her birinin elinde bir mızrak ve tahta kalkan vardı.

"Belki de iyi adamlardır," dedi küçük kız, gözlerini kısarak onlara bakarken. "Belki de ruhlar onları sana yardım etmeleri için göndermiştir."

Silla ikramını bıraktığı yere bir göz attı; ikramdan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Ama bakışları önündeki adamlara döndüğünde ve

Gözlerindeki sertlik, bu adamların yardım edeceğine dair umutlarını azalttı. Ellerinde tuttukları kalkanların üzerinde soluk bir arma vardı: dikenli çalılardan oluşan bir çelenk ve arkasında çapraz kılıçlar. İliklerine bir ürperti yerleşti. Bu adamlar buralarda dolaşan Savaş Dikenleri savaş grubuna aitti.

Adam bir elini dağınık siyah sakalında gezdirdi. "Görünüşe göre bir sorunumuz var. Bu ormandan geçiş için ödeme yapmadınız." Gözleri ifadesizdi ama korkutucu bir soğukluk taşıyordu. "Şimdi, bu konuda ne yapacağız, kadın?"

Silla kelimelere şekil veremiyor gibiydi.

"Sana bir tavsiyem var. Bir dahaki sefere Battle Thorns topraklarına izinsiz girdiğinde, izini kaybettirmeye çalış." Liderin arkasındaki adamlar kıkırdadı. "Bazılarımız kovalamacanın zorluğunu sever."

Liderin bakışları önce boynuna, sonra daha aşağılara indi. Dilini üst dişlerinin arasında gezdirdi. "Nasıl oluyor da tek başınasın? Refakatçin nerede?" Adamın gözleri tekrar kızınkilere dönmüştü ve tam olarak anlayamadığı bir bakış vardı. Ama derisinin altındaki sürünme hissi ona bunun bilmek istediği bir şey olmadığını söylüyordu.

"İşte çantası, şef." Kel kafalı, ağır kaslı bir savaşçı sırt çantasını işaret etti. Göğsünün üzerinde kavuşturduğu kolları ağaç gövdesi kadar büyüktü.

Silla çantasını, yani tüm hayatını kavradı. Çantası olmadan ölmüş sayılırdı.

o.

Şefin karanlık gözleri kadının eline kaydı, sonra tekrar yüzüne kaydı.

"Beni kızdırmamanı tavsiye ederim, kadın. Ver onu bana." Kadının eli daha da sıkılaştı.

Savaşçı çantasına uzandı ve Silla düşünmedi, sadece savurdu. Her şey ağır çekimde oldu. Çekiç aşağıya doğru kavis çizdi ve şefin elinin tam ortasına indi. Parçalanan kemiklerin o eşsiz çıtırtısını duydu. Adamın soğukkanlı yüzü acıdan iki büklüm oldu ve hayvani bir uluma çıkararak elini geri çekti.

Yanağından acı çığlıkları yükselirken, görüşü ışık patlamalarıyla patladı. Her şey bulanık ve yavaşlamış görünüyordu. Elinin geri çekildiğini, çekicinin elinden alındığını ve ayağa kaldırıldığını fark etmesi bir anını aldı.

"Artık kaderini belirledin, kadın," diye homurdandı şef, elini tutarak. Sıkılmış ifadesi şimdi öfkeyle bozulmuştu ve Silla gözlerini kırptırdı

hızla, zihnini temizlemeye çalışıyordu.

Kel savaşçı kollarını arkasından büktü ve onu göğsüne doğru çekti. "Bunu yapmamalıydın." Çürük peynir ve bayat ateş viskisinin iğrenç bir karışımı burun deliklerine doldu.

Savaş grubu çantasının etrafında toplanırken Silla'nın kalbi hızla çarpıyor ve gözleri dalgalanıyordu. Kontrolünü bir nebze olsun yeniden kazanabilmek için çılgınca nefesler aldı. Yedek giysilerini yere attılar ve yiyeceklerini aralarında dağıtmaya başladılar. Sonunda en dibe ulaştıklarında, çuvalı yere atıp ona döndüler. İçi bozuk paralarla dolu kaba saba torba kalçasına ağır geliyordu ve Silla tüm gücüyle onu fark etmemelerini umuyordu.

Lider yavaşça ona doğru yürüdü. "Sikke yok mu? Sólas olmadan yola çıkmayacağınızı biliyoruz." Gözleri siyahtı, avına odaklanmış bir yırtıcı gibiydi. "Şimdi, onları nerede saklıyor olabilirsin?" Gözleri kadının ayaklarına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. "Onları arayıp bulmaktan zevk alacağız."

"Beni serbest bırakın," dedi Silla boğuk bir sesle, yavaş yavaş bir fikir oluşuyordu. "Babam orada, çalılığın ötesinde. Bağırırsam koşarak gelir ve baltasını kafana saplar."

Adamlar ormanı taradılar ama ikna olmamışlardı ve o da biliyordu, bu numaranın işe yaraması için çok beklemişti. Yapraklara lanet olsun, kötü muhakemesine lanet olsun ve korkunç şansına lanet olsun.

"Devam et o zaman," dedi şef, bakışlarını meydan okurcasına ona dikerek.

"Çok fazla savaş şöhreti var," diye yalan söyledi. "Ama işi ağırdan alacak ve seni sona bırakacak. Sana bu tek şansı veriyorum. Şimdi git, yoksa kargalara yem olursun."

"Cesur bir dilin var," dedi şef alçak bir kıkırdamayla. Şimdi ona yakındı ve yaralanmamış eliyle Silla'nın yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Bunu sevdim. Sólas'ını bulacağız, sonra da fazladan haraç toplayacağız." Kirli parmakları Silla'nın yüzünde, boynunun kıvrımlarında ve köprücük kemiğinin hassas derisinde gezindi.

Eli aşağıya indi, elbisesinin düğmelerini çözmeye uzandı. Paniği artan Silla'nın gözleri kapandı. Vindur Yolu'ndaki saldırıdan gerçekten kaçmış, *bunun* için bildiği her şeyi geride mi bırakmıştı? Onu kurtaracak bir baba olmamasına, yoldan yarım mil uzakta, ormanın derinliklerinde olmasına rağmen boğazında bir çığlık yükseldi. Kimse onu duyamazdı.

Ama Silla yana doğru savrulup başı yumuşak yosunların üzerinde zıplayınca çığlığı boğuldu. Gözlerini kırptırdı. Islak kürkün

mineral kan kokusuyla karıştı.

Kalbi bir kez, sonra iki kez çarptı. Ormandan kemik titreten bir hırıltı yükseldi ve bir kuş kümesinin gökyüzünü kaplamasına neden oldu.

Silla göreceklelerinden korkarak başını yavaşça sola çevirdi. Bir grimwolf. Şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğü.

Bu gerçek mi? diye merak etti. Görüşünde ışıklar belirdi, enerji damarlarında dolaşmaya başladı. Buna rağmen kafası oldukça berraktı.

Grimwolf küçük bir at büyüklüğündeydi ve pençeleri tabak kadar büyüktü. Kel savaşçının yüzükoyun yatan formunun üzerinde dururken, üç inç uzunluğundaki pençeleri göğsünü deldi. Açıklıkta tiz bir meleme sesi yankılandı ve Silla bunun adamdan geldiğini dehşetle fark etti. Adam çaresizlik içinde kıvranıyordu ama Silla bunun boşuna olduğunu biliyordu. Bunu kalbinde hissedebiliyordu. Havada tadını alabiliyordu.

Grimwolf başını eğdi ve tek bir vahşi hareketle adamın boğazını parçaladı.

Arkasındaki savaşçılar çığlık attı, dallar kırbaçlanırken çılgınca ormana doğru geri çekildiler ve onu canavarla birlikte açıklıkta bıraktılar.

Gaddar kurt başını kaldırdı, ağzından birbirine karışmış kanlar dökülüyordu. Dudaklarını geri çekince kanlı mengene yere düştü ve parıldayan sivri dişleri ortaya çıktı. Silla'ya doğru bir adım attı ve Silla nefesini kontrol etmek için savaştı. Bu yaratık saf bir güçtü, bu ormanın kralıydı. Tek bir düşünceyle onun sonunu getirebilir, kemiklerini kırabilir ve boğazını tıpkı altındaki yerde yatan adama yaptığı gibi hızla parçalayabilirdi.

Silla olduğu yerde donakaldı, korku ya da içgüdü ona hareketsiz kalmasını söylüyordu. Grimwolf'un parlak sarı gözleri sanki ilk önce neresini parçalayacağına karar veriyormuş gibi onu inceledi-göbeğini mi? Boğazını mı? Uyluklarının yumuşak kısımlarını mı? Burnunu kaldırdı, nefesini havaya üfledi ve Silla nefes almaya cesaret edemeyecek kadar hareketsiz kaldı. Canavarın gözleri arkasındaki bir şeye odaklandı.

Yere çömelen gaddar kurt fırladı. Güçlü ve akıcı bir hareketle üzerinden geçerken Silla'nın gördüğü tek şey gümüş rengi bir kürk parıltısıydı. Yosunların üzerine sessizce indi ve büyük ormana doğru ilerlerken hırıltısını kaybetti.

Silla kendini bir kez daha ölümle baş başa buldu. Kurt ruhlar tarafından mı gönderilmişti yoksa kendi isteğiyle mi hareket ediyordu? Bunun üzerinde durmak için kendine zaman tanıyamadı.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi küçük sarışın kız, adamın parçalanmış boğazını incelemek için çömeldi.

Adamın görmeyen gözlerindeki dehşet açıkça görülebiliyordu, parçalanmış boynundaki kas ve tendonlardan kan fışkırıyordu. Kız bir sopa alıp sarkan bir et parçasını dürttü ve Silla yükselen mide bulantısını bastırmak için elinin tersini ağızına bastırdı. Kendini dönmeye zorlayarak çantasıyla boğuştu, taşı, Matthias'ın tuniğini ve dağılmış giysilerini içine itti. Elleri çekicinin tanıdık rahatlığını kavradı.

Sonra Silla döndü ve ayaklarının yetişebildiğı kadar hızlı koşmaya başladı. Orman, yeşil yapraklar ve hayalet gibi bükülmüş gövdelerden oluşan bir bulanıklıktı. Bir dal yüzüne çarpsa bile durmadı. Silla kayaların, köklerin ve budaklı bitkilerin üzerinden atladı, devrilmiş ağaçların ve kurumuş dere yataklarının üzerinden geçti. Arkasındaki boğuk çığlıklardan ve hırıltılardan kaçtı. Hiçbir şeye doğıru koşmadı, aynı kül grisi gökyüzüne, aynı ağaçlara ve aynı yosunlara doğıru koştu. Kör bir korkuyla, bacakları buruşana ve vücudunu likenle kaplı düşmüş bir kütüğün üzerine katlayana kadar koştu.

Ve sonra güldü.

Bu onun her zamanki melodik ve kaygısız gülüşü değildi. Bu kahkaha vahşi ve boğuktu, ormanın sessizliğini yeni bilenmiş bir hevrít gibi kesiyordu. Silla yuvarlandı ve kütüğe yaslandı.

"Deliriyorsun," dedi kız alaycı bir ifadeyle, huş ağacına yaslanırken kollarını yırtık geceliğinin üzerinde kavuşturmuştu.

Silla gaddar kurttan yeterince uzaklaşmış mıydı? şimdiye kadar öldürmüş olması gereken dört adamla yetinip onu rahat bırakacak mıydı? Kendini değerlendirdi. Ormanda yaptığı koşu kanındaki skjöldü temizlemiş gibiydi. Yanağı hafifçe acıyordu ama yara almamıştı. Çantası ve bozuk paraları yanındaydı.

"Yiyeceğini, skjöld yaprağı rezervini ve su tulumunu almışlar," dedi kız çantanın içine bakarak.

Silla bir elini burnunun üstüne koydu ve sıktı. "Zor olacak," dedi nefes nefese. "Neredeyse imkânsız." Gözyaşları gözlerini yaktı. "Ocak ateşi düşünceleri," dedi kendi kendine, gözlerini hızla kırptıştırarak. "řimšek. Tatlı rulolar. Temiz çoraplar."

Derin bir nefes aldı.

İçinde tuttu.

Yavaşça bıraktı.

Zordu ama imkânsız *değildi*. Boynuna astığı şişede skjöld yaprakları vardı. İçebileceği akarsular vardı ve belki ormanda yiyecek bir şeyler bulabilirdi. Annesi ona şifalı otları ve bitki ilmini öğretmişti. Bu hâlâ mümkündü.

Silla dönüp ormanı ve bulutlarla örtülü gökyüzünü değerlendirirken midesine bir batma hissi yerleşti. Ağaçların hepsi aynı görünüyordu ve o da yolunu işaretlemeden koşuyordu.

"Ruhlar seni kandırdı," dedi küçük kız, o sinir bozucu mavi gözleriyle ona bakarak. "Ve şimdi kayboldun."

"Düşün," dedi Silla kendi kendine, ormanda arkasını dönerek. "Düşün, düşün, düşün."

Her şey aynı görünüyordu. Aynı yosun kaplı kayalar, pençeli çalılar ve beyazlamış huş ağacı sapsarı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı; öğleden sonra erken saatlerdi. Güneşin konumunu ayırt etmek imkânsızdı.

Grimwolftan çok uzağa koşmuştu; en az yirmi dakika. Yanlış yönü seçerse, yanlış yoldan yürürse, Silla yolu tamamen kaybetme, Bükülmüş Çam Ormanları'nın uçsuz bucaksız vahşiliğinde yutulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Kuzeyde Uyuyan Ejderhalar, ıssız ve tehlikeli bir dizi sönmüş yanardağ uzanıyordu. Doğuda Reykþjord ve aynı zamanda vahþi, geþit vermez bir nehir ve birkaç basamaklı þelalenin bulunduğu derin bir geþit olan Devin Gözyaşları uzanıyordu. Batı onu Skarstad'a geri götürecekti. Silla'nın Vindur Yolu'na geri dönmesi için güneye gitmesi gerekiyordu, böylece geþidin üzerindeki köprüden geþip Reykþjord'un surlarından geçebilecekti.

Reykþjord'a vardığında Silla şehrin bilinmezliği içinde kaybolabilir, diğer isimsiz yüzlerin arasına karışabilir ve yeniden toparlanabilirdi. Ama şu anda bu plan gülünç bir şekilde uygulanamaz haldeydi. Twisted Pinewoods'da yiyecek ve içecek olmadan yalnızdı ve yönünü tamamen kaybetmişti. Kızın söylediği kelimeyi söylemeyecekti. İcini kaplayan paniğe ses vermeyecekti.

"Babam ne yapardı?" diye sordu kendi kendine.

Küçük kız ellerini kalçalarına götürerek, "Bu karmaşanın içine asla girmezdi," dedi.

"Aman Tanrım." Gözyaşları tehdit ediyordu ama Silla onları geri itti. "Silla Margrét, bunu yapabilirsin. Sen hayatta kalan birisin. Gerektiğinde zeki olabilirsin, değil mi? Bunu çözeceksin. Düşün. Düşün."

Silla gökyüzüne baktı, karanlık ve berrak olmasını diledi. Eski masallar, yıldızların ışıktaki ölümsüzleşen atalar olduğunu ve hepsinin en parlağı olan kuzeyde oturan Ana Yıldız tarafından yönlendirildiğini anlatırdı. Eğer Silla Ana Yıldız bulabilirse, yönünü yeniden bulabilirdi...

"Bulutlar konusunda talihsizlik," diye iç geçirdi kız.

Gökyüzündeki hareket Silla'nın gözüne çarptı; bir grup kuş kama şeklinde uçuyordu. Gözlerini kırıştıtararak tepesinde kanat çırpın koyu renk formlara bakarken, annesinin sesinin yankıları arasında bir yerlerden gri kazların adı geldi.

Kuzeyde yaşarlar, yaz ortasına yakın güneye dönerler.

Kalbi küt küt atıyordu. Kazlar onun sağında uçuyordu.

Çantasını omzuna atan Silla, kuşların uçuğu yöne doğru yürüdü. Elindeki en iyi şans buydu.

Yaklaşık bir saat sonra Vindur Yolu'na ulaştığında yorgun kemikleri rahatlamıştı. Bir kez daha yönünü kaybetmekten korktuğu için gözlerini kuşların uçuğu yönden ayırmaya cesaret edememişti. Sonunda ağaçlar Vindur Yolu'nun çorak yarığına doğru açıldığında, nihayet gözlerinin kapanmasına izin vermişti.

Silla yolun kenarına çöktü, dizlerinin üzerine çöktü. Buna alışık değildi: kanında kaban enerjiye, korkuya, tedirginliğe. Dehşet ve rahatlama döngüsü durmadan tüketiyordu.

Güvende olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu, bunu nasıl hafife aldığını, babasını nasıl hafife aldığını merak ediyordu. Markette aradığı kutup kekiğı bulunmadığında ya da metresi ona karşı sert davrandığında nasıl da hayıflanmıştı. Şimdi hepsi çok önemsiz, çok önemsiz görünüyordu. O günlere geri dönmek, yeni gerçekliğini bu sıkıntılarla takas etmek için neler yapmazdı.

"Bunu Kopa'ya kadar yapamam," diye fısıldadı. "Başka bir yol bulmalıyım."

Kız sessiz bir anlaşmayla Silla'nın yanında dizlerine sarıldı. Yorgun adımlarla ayağı kalkan Silla ormana doğru yirmi adım yürüdü. "Ormanda bir gece daha geçirmek sonumuz olabilir. Reykfyord'a ulaşana kadar yürümeyi bırakmayacağız."

ALTI

S kraeda Holf bir saatten uzun bir süredir avını izliyordu. Uzun masanın diğer ucuna oturmuş, bakışlarını yakındaki bir ocakta titreyen ateşe dikmiş, göz ucuyla savaşıyı izliyordu. Reykfjord'daki bal likörü salonu saat ilerledikçe daha da kalabalıklaşmış, müşteriler yerlerini aldıkça ve bira üstüne bira içtikçe banklardaki boşluklar dolmuştu.

Yoldaşların nerede savaşı? Skraeda toprak fincanından yudumlarken merak etti. Bal likörünün ballı tadı diline yayıldı ve giderek artan sabırsızlığını yatıştırmaya yardımcı oldu. Bir aydır savaşıyı ve arkadaşlarını izliyordu, bir aydır bugün için planlar yapıyordu. Hindrium kelepçeleri cebinde ağır ağır duruyordu ve elinin bir hareketiyle bal likörü salonunun her köşesine yerleştirilmiş adamlar savaşı ve arkadaşlarının üzerine çullanacaktı.

Başını hafifçe çeviren Skraeda, omzunun üzerinden dökülen bakır örgülerin arasındaki adama baktı. İri bir adamdı, etrafını saran fok derisi pelerin sadece cüssesini arttırıyordu. Siyah saçları tepesinde düğümlenmiş olan adam uzun masaya yaslanmış, elindeki bira bardağına bakıyordu. Dışarıdan bakıldığında korkutucu bir savaşıydı. Ama kız adamın aurasında sürekli dalgalanan bir endişe şeridi hissedebiliyordu.

"Neden gerginsin savaşı?" Skraeda yumuşak bir sesle sordu. Adamın duygularını bir arpın telleri gibi tıngırdatıyor, endişesinin ipini nazikçe, çok nazikçe çekiştiriyordu. Uzaktan bile onun alnındaki ter lekelerini görebiliyordu. Savaşı omzunun üzerinden bir bakış attı, eli siyah sakalını çekiştiriyordu. *Birileri endişeleniyor*, diye düşündü Skraeda, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Her hafta karşılaştığı ve her biri benzer endişeler taşıyan o üç adam olmasaydı, Skraeda onu çoktan kendine çekmiş olurdu. Solacer sezgisi olmasa bile Skraeda adamların bir şeyler sakladığını bilirdi. Bal likörü salonundaki diğerleri, birlikte geçirilen birçok sarhoş gecenin getirdiği türden bir yoldaşlığı paylaşıyordu. Ama bu dört savaşı ailenin yüz karasıydı ve sadece kendilerine saklıyorlardı.

Çünkü gerçek doğanı saklıyorsun, diye düşündü. Galdra'nın duygusal bir imzası vardı; korku ve biraz da heyecanla karışık bir öfke. Ama asıl test, bir Klaernar savaşçısının yanlarından geçip gitmesiydi -korku daha parlak, tiksinti daha ağır basıyordu. *Arkadaşlarınız nerede? Bize ne zaman katılacaklar?*

Bal likörü salonunun kapısına göz atan Skraeda'nın öfkesi daha da arttı, yeteneği giderek sustu. Elini cebine soktu, başparmağı Ilka'nın örgüsünün pürüzsüz tellerini okşadı. Skraeda'nın göğsündeki düğümler hafifçe gevşedi.

Sabırlı ol kardeşim, diye fısıldadığını hayal etti Ilka kulağına. *Bekleyen akıllı kurda tavşan kolay gelir.* İlka sabırlı ikizlerden biriydi. Öte yandan Skraeda hırslı ve cesur olardı. İstedikini korkusuzca alan.

Ve dört savaşçıyla ilk kez göz göze geldiğinde Skraeda kız kardeşinin haklı olduğuna karar vermişti. Eğer tuzağını doğru kurar ve sabırlı olursa, dört şişman tavşan doğrudan ona gelecekti. O zaman belki de sonunda Reykfjord'dan ayrılıp Sunnavik'in konforuna geri dönebilecekti. Bu fikir bile içini ısıtan bir güneş ışığı gibiydi.

Üç aydır Reykfjord'daydı, balık kokusu ve tuz kokan fırtınalarıyla. Burada balık, balık ve daha çok balık vardı. Taze balık olmadığında da balina bifteği, tütsülenmiş ringa balığı ya da kurutulmuş morina balığı oluyordu. O kadar çok balık yemişti ki Skraeda balık kokusunu teninde hissedebiliyordu. Kuzu, tavşan ve ardıç sosuyla servis edilen kızarmış yaban domuzu yemek için can atıyordu, yani iğrenç balıktan başka her şeyi.

Mead salonunun kapısı itilerek açıldığında demir menteşeler gıcırdadı ve dört Klaernar içeri girdi.

Skraeda, izlediği Galdra savaşçısından gelen ateşli bir korku patlamasını hissettiğinde nefesinin altından küfretti, tiksintiyle kıvrıldı. Şüpheleri doğrulanmıştı -adam gerçekten de Galdra'ydı- ama sefil Klaernar arkadaşlarının ona katılmamasını sağlayacaktı. Ve eğer Skraeda dördünü de getiremezse, kiraladığı adamların başka bir gün dönmesini ayarlaması gerekecekti. Tabii ki bu, Klaernar savaşçı grubunu kalıcı olarak korkutup kaçırmazsa mümkündü.

Kralın Pençeleri'nin çizmeleri, uzun masanın etrafından dolanıp adama doğru ilerlerken bal likörü salonunun ahşap zemininde gümbürdedi.

"Tanrıların kutsal külleri," diye homurdandı Skraeda nefesinin altından. Klaernar onun tüm çalışmalarını mahvedecekti.

Savaşçının korkusu artık çılgınca sallanan parlak bir ipti. Skraeda onu zihninin kavrayışına çekti, galdurunun kalbinden çekip yatıştırıcı dokunuşunu ekledi. Fincanı kavrayışını gevşeten savaşçı uzun bir nefes verdi.

Kralın Pençeleri adamın yanından geçip giderken kaşları çatıldı. Önde giden Klaernar'ın bakışları onun üzerine düştü ve Skraeda birden kendini av gibi hissetti.

İçindeki kaçma dürtüsüyle savaşıarak kendini adamın soğuk, karanlık gözleriyle buluşmaya zorladı. Adamın duygularının donukluğu karşısında teni diken diken oldu. Klaernar'ın hepsi böyleydi - normal nüfusa kıyasla soğuk ve duygusuz. Bunun tesadüf değil, tasarım olduğundan şüpheleniyordu; Ayin sırasında ve sonrasında aylık dozlarda aldıkları berskium tozu sadece fiziksel güçlerini arttırmakla kalmıyor, aynı zamanda zihinlerinin bir kısmını da değiştiriyordu. Normal günlerde duyguları körelmiş gibi görünüyordu ama Skraeda bunun savaş ve şiddet dönemlerinde değiştiğini fark etmişti; öfke ve heyecanları artıyor, korku ve empati duyguları bastırılıyordu.

"Skraeda Clever Tongue," dedi önde gelen Kral Pençesi yaklaşarak.

Ve bununla birlikte, içki salonundaki tüm gözler onun üzerine çevrildi ve gizliliği bozuldu.

Skraeda ağır bir nefes vererek elini yüzünde gezdirdi, ardından bakışlarını Klaernar'a çevirdi. "Bir aylık çalışmayı mahvettin."

Klaernar'ın arkasındaki siyah saçlı savaşçı ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Skraeda fincanını masanın üzerine çarptı ve bal likörü kenarlara sıçradı. Adam sadece hedefini korkutmakla kalmamış, aynı zamanda Klaernar'dan aldığı ismi bal likörü salonundaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. Buraya bir daha asla geri dönemezdi.

Lider Klaernar yılmadan pelerinininden rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkarıp Skraeda'ya uzattı. "Yeni bir görevin var. Ekselanslarından bir mektup geldi."

Skraeda parşömeni adamın elinden kaptı, üzerinde bir yaban arısı mührü bulunan mührü yırtarak açtı ve içindeki kelimeleri açgözlülükle okudu.

Skraeda,

Bir hedef elimizden kaçtı. Kıvırcık kahverengi saçlı, gözünün köşesinde küçük bir yara izi olan yirmi yaşlarında bir kadını arıyoruz. Yolculuk yapıyor olabilir.

Reykfjord. Kommandor Thord'un adamlarıyla köprüde buluşun ve olağandışı bir şey olup olmadığına bakın. Ne pahasına olursa olsun getirilmeli. Daha fazla bilgi gelecek.

Beni hayal kırıklığına
uğratmayacağını biliyorum.
Seninkiler,
Signe

Hayal kırıklığı Skraeda'nın kanını kaynattı. Bir değişiklik... haftalarca süren planlamadan sonra, tüm sıkı çalışması bir anda çöpe atılmıştı.

Yine de kraliçenin kıvrımlı harfleri onu duraksatmıştı.

Her ne pahasına olursa olsun getirilmiş.

Daha fazla bilgi gelecek.

Bu yeniydi. Burada bir şey vardı, alışılmışın dışında bir şey. Ve Majesteleri Skraeda'yı çağırdı. Elde edilmesi gereken bir fırsat vardı. Kraliçesini hayal kırıklığına uğratmayacağı gerçeğinin yanı sıra - başarısızlığın sonuçları çok korkunçtu.

İçkisinin kalanını içen Skraeda ayağa kalktı.

"Beni Thord'a götür."

YEDİ

BÜKÜLMÜŞ ÇAM AĞAÇLARI

Silla yürüdükçe yürüdü, her saat bir bıçak gibi içinde daha derinlere saplanıyordu. Kabarcıkları batıyor, ayak bileği zonkluyor, saçları bile tanrıların aşkı için ağrıyor gibiydi. Ama yine de yumuşak, engebeli zemine basarak yürüdü. Reykfjord'a varmak gibi tek bir amaç uğruna bir ayağını diğerinin önüne atıp durdu.

Saatler geçti, enerjisi azaldı, ruh hali kasvetli bir hal aldı. Silla'nın ağzı o kadar kurumuştur ki tanecikli bir his veriyordu. Su bulması gerekiyordu, hem de hemen.

"Toparlanma çılgılığı, Silla," dedi kendi kendine sessizce. "İyi tarafından bakarsak, dev bir kurt seni yemedi." Gaddar kurdu düşününce Silla omzunun üzerinden bir bakış attı; ne gümüş kürk parıltısı, ne de sarı göz ışıltısı vardı. Hareket yoktu. Orman durgun ve sessizdi. "Bunu yapacaksın. Reykfjord'a varıp tertemiz yıkanacaksın, sonra bir battaniyeye sarınıp ateşin önünde tatlı ekmekler yiyeceksin."

"Acıktım," diye inledi yanındaki kız.

Silla'nın kendi midesi de yüksek sesle şikâyet ediyordu ama o bunu duymazdan geldi. "O zaman yemek düşünmemeye çalış," diye önerdi.

"Şimdi tek düşüneceğim şey bu!" Silla sessiz kaldı.

Silla'nın yanında yürürken ellerini birbirine kenetleyen kız, "Reis Gunnell'in toprak fırınında taze pişirilmiş ve üzerine tereyağı sürülmüş tatlı ekmeklerimiz olduğunu düşünsene," dedi.

"Ah lütfen, hayır," diye inledi

Silla. "Ya da biraz sert peynir."

Silla bir elini yüzünde gezdirdi. "Senin amacın ne? Bana eziyet etmek için mi?"

"Ben sadece ikimizin de düşündüğü şeyi söylüyorum."

"Peki ya şişte kızartılmış tavuk?" dedi Silla. "Tereyağıyla kızartılmış, pırasa ve otlarla doldurulmuş."

"Oh," diye inledi küçük kız. "Bunun için gerçekten ölebilirim."

Bu işkence dolu oyunu Silla'nın kabul etmek istemeyeceği kadar uzun süre oynadılar. Sonunda bir akarsuyun parıltısını görünce koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarının arasına soğuk su aldı. Önce umutsuzca içti

ve açlığın keskin kenarları körelene kadar devam etti. Silla yüzünü yıkadıktan sonra çoraplarını çıkardı ve ayaklarını suya daldırdı. Su toplamış kabarcıklarının yanması hafifleyince iç çekti. Ama yavaş yavaş acelesi geri geldi, çok uzun süre kaldığı hissine kapıldı.

Üzerinde hâlâ Jarl Gunnell'in çiçek mührünün bulunduğu mavi önlük elbisesini giyyordu, bu yüzden Silla elbiseyi çabucak çıkarıp temiz kıyafetler giydi -taze keten bir içlik ve onun üzerine katlanmış daha ağır yün bir önlük.

"Belki de saçlarını örmelisin, Silla," diye önerdi küçük sarışın kız, ayak parmaklarını dereye daldırarak.

"İyi fikir," diye cevapladı Silla, parmaklarını kullanarak saçındaki düğümleri çözmeye çalıştı. Kendini mümkün olduğunca göze çarpmayacak hale getirmesi gerekiyordu. Örgülerini deri bağlarla sabitledikten sonra yeni çoraplarını giydi ve ayaklarını botlarının içine sokarken yüzünü buruşturdu. Pelerinini çekiştirerek çantasını omzuna attı, çekici kavradı ve yoluna devam etti.

Gecenin en karanlık saati geçmişti ve gökyüzü solmaya başlamıştı.

Gri.

Çok geçmeden yolda atlı gezginler belirdi, arabaları çeken çiftçiler. Silla arabalara imrenerek baktı. Bu kadar çok trafik olduğuna göre Reykþjord yakınlarında olmalıydı. Yol boyunca seyahat eden diğerlerinin arasına karışabilmek için dua ederek şansını denemeye karar verdi.

Açık bir sabahtı ve her adımda yüzünü buruşturarak kendini yol boyunca sürüklerken güneş kısa sürede yüzünü ısıtmaya başlamıştı. Daha önce hiç hissetmediği bir yorgunluk vardı üzerinde. En küçük kayaların üzerinde tökezledi. Açlık onu kasıp kavuruyordu. Her adım büyük bir çaba gerektiriyordu. Ama yakındaydı; bunu hissedebiliyordu.

Toynak şakırtıları ve tekerlek gıcırtaıları ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu ama Silla gözlerini yoldan ayırmıyor, bir adımını diğerinin önüne atıyordu.

"Merhaba!" diye seslendi bir kadın sesi ve bu ses Silla'nın sarsılan sinirlerini yatıştırdı. Kahverengi bir kırsağın üzerinde oturan bir kadınla yüzleşmek için döndü, arkalarında yıpranmış bir araba itişip kakışyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Silla, gözlerini güneşten koruyarak kadına bakarken. Sade keten bir elbise giymiş, omuzları kürkle kaplı yıpranmış bir pelerinle sarılmıştı. "Reykþjord'un ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?"

Kadın gözlerini kısarak atı yavaşlattı. "Daha birkaç saatlik yol var." Sesi nazikti ama sözleri tahribat yaratmıştı -birkaç *saat*. Silla bu haber karşısında sarkmamaya çalıştı.

"Dinlenmemiz gerekecek," dedi kız. "*Saatlerce* dayanamayız."

Kadın sessizce Silla'yı inceledi ve boynundaki ve gözündeki morluklardan bahsetmeksizin, üzerine yapışan ormanla ne kadar yırtık pırtık görüldüğünü merak etti. Kadın sonunda, "Arabama binebilirsin," dedi.

Silla bir an sessiz kalıp kadının yüzünü inceledi. Sert kahverengi gözler, alnında küçük bir ben, beyaz keten bir örtünün altında toplanmış saçlar. Kadının dürüst bir görünüşü vardı ama Silla'nın aklında bir şüphe vardı.

"Bu yolda yalnız olmamalısın." Kadın omzunun üzerinden baktı. "Savaş çeteleri ve yaratıklar var. Ve bir katil buralarda avlanıyor."

Silla bu haber üzerine hızla **g ö z l e r i n i** kırıştırdı. "Küller! Bir katil mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Ona Slátrari diyorlar. Reyk fjord bölgesinde direklerle, sütunlara ya da ağaçlara bağlanmış, içten dışa yanmış cesetler bulunmuş. Kurbanlarını diri diri yaktığını söylüyorlar. Güvenli değil. Ben Vigdis. Yeğenim Dalli refakatçi olarak arkada oturuyor. Mallarımızı teslim etmek için iskeleye gidiyoruz. Sen de bizimle gelebilirsin."

Katil haberi karar vermesini kolaylaştırdı. Silla Vigdis'e başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim," dedi ve sonra yumurta kasaları ve ciyaklayan tavuklarla dolu arabanın arkasına dolandı.

"Tavuklar," dedi kız heyecanla ve Silla gülümsedi. Nihayet tanrılardan iyi bir alamet gelmişti.

Dalli'nin uzattığı eli kabul etti; on altı yaşlarında, örgü şapkasını alnına çekmiş, dağınık bir çocuktü. Silla'ya gülümsedi, bakışları elinde tuttuğu çekice kaydı. Çekiç hızla bacağının altına sokuldu ve zayıf bir şekilde gülümsedi.

Silla gözlerini güneşten koruyarak Dalli'ye baktı, sonra da etrafını saran sandıkları inceledi. Gözleri yanındaki tahta kutuda duran küçük benekli yumurtalara takıldı. "Bunlar ne?" diye sordu Dalli'ye.

"Kış kanadı yumurtaları," diye yanıtladı Dalli.

Kış kanadı yumurtaları o kadar nadir bulunan bir lezzetti ki Silla onlarla hiç yemek pişirmemişti. "Çok değerli olmalılar," dedi dalgınca.

Dalli ona şüpheyle baktı ve çenesini kapalı tutmasının en iyisi olacağına karar verdi. Çuvalını yastık olarak kullanan Silla kasalara yaslandı.

Araba yol boyunca gümbürdeyerek ilerliyor, çukurların ve tümseklerin üzerinden sekiyor, tekerlekler inliyor ve **g ı c ı r d ı y o r d u** . Güneş ışığı onu ılık bir ışık gibi kaplıyordu.

battaniye ve Silla'nın göz kapakları ağırlaştı... çok ağır. Neredeyse yirmi dört saat sonra ilk kez güvende hissettiğinde gözleri kapandı ve uyku onu içine çekti.

"SENİN İŞİN NE?"

Sesteki keskin ve güçlü bir şey Silla'yı uykusundan çekip aldı. Araba durmuştu, güneş artık gökyüzünde daha da yükseliyordu. Silla, utangaç bir şekilde gülümseyen Dalli'ye baktı. Arabanın arkasından dışarı baktığında, ahşap bir köprünün üzerinde olduklarını fark etti, altlarında Devin Gözyaşları gürlüyor olmalıydı. Reykfyord'un girişinde miydiler?

"İskeleye doğru gidiyoruz," diye yanıtladı Vigdis atının üstünden.

"Klaernar," diye fısıldadı Dalli, dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Köprüye barikat kurmuşlar ve bir şey arıyorlar."

Silla'nın kalbi karnına düştü. "Ne için?" diye fısıldadı. Boynunu büktü ama sandık yığınlarının üzerinden göremedi.

"Bilmiyorum."

"Kimi taşıyorsunuz?" diye sordu sert bir ses.

"Yeğenlerimi," diye yanıtladı Vigdis ve Silla onu öpebilirdi.

Onu.

"Bir kadına rastlamadın, değil mi?" Bu bir kadın sesiydi.

Silla'yı duraklatan bir ses. "Yalnız seyahat ediyor. Yirmi kış görmüş. Kıvrıcık saçlı, gözünün köşesinde küçük bir yara izi var."

Silla'nın göğsü gerildi. Yüzünü nötr tutuyordu ama içinde çalkantılı düşüncelerini dizginlemeye çalışıyordu.

"Bir köprünün üzerindeyiz," dedi kız, en yüksek sandık yığınının tepesine tünemiş, bir eliyle gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu. "Kaçamazsınız. Kaçış yok."

Silla onun sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. İşte bu kadar. Ya yakalanacak ya da özgürlüğüne kavuşacaktı. Her şey bu ana bağlıydı.

Kıvrıcık saçları örgülüydü ama morluklar, yara izi, bunlar kolayca görülebiliyordu. Pelerininin kapüşonunu yukarı çeken Silla'nın gözleri çamura bulanmış botlarına kaydı ve düşüncesizce uzanıp çamuru botlarına sürdü.

Gözünün kenarındaki yara izinin ve yanağındaki morluğun kapanmasını sağladı.

Vigdis'in sesi sabırsızlıkla, "Hayır, bir kadın görmedik," diye geldi. "Ben kimseyi görmedim. Ticaret gemisi kalkmadan önce iskeleye varmalıyız. Şehre girmek için izniniz var mı?"

"Arabayı kontrol edeceğiz, sonra izninizi alacaksınız," diye cevap verdi kimliği belirsiz kadının sesi. Ayak sesleri köprünün ahşap panellerinde usulca gümbürdedi. Bir adım. İki. Üç.

"Sakin ol yoksa kalbinin atışını duyacaklar," diye ısrar etti.

Kız.

Uzun, derin bir nefes almaya zorlayan Silla'nın eli, asılı duran şişeyi sıkı sıkıca boynuna doladı. *Sunnvald, koru beni,* diye düşündü. *Malla, bana cesaret ver.*

Vagonun arkasında parlak kıızıl saçlı bir kadın savaşçı belirdi; gözleri bir alevin mavi çekirdeği gibi yanıyordu, soluk, çilli bir teni vardı ve saçları kafatasının yanları boyunca düzgün sıralar halinde örülmüştü. Kadının zırhlı gömleği güneş ışığını yakalayarak Silla'yı gözlerini kısmaya zorladı.

Kadının yanında bir Klaernar vardı ve Silla onun yanağında uzanan üç pençeli dövme bakarken bir şey fark etti: Kraliçe, Silla'yı arama işine Kralın Pençeleri'ni de dahil etmişti.

"Bu kadından hoşlanmadım," diye mırıldandı kız yüksekteki tüneğinden.

Kadın savaşçının sert gözleri arabayı taradı, Dalli'nin üzerinden geçip Silla'nın üzerine yerleşti.

"Yeğenin mi demiştin?" diye seslendi Vigdis'e. Gözleri Silla'yı kollarında tüyleri diken diken eden bir yoğunlukla inceliyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş, bakışlarını sabit tutuyordu.

"Sana çok yakından bakıyor," dedi kız.

Aptal, diye düşündü Silla. *Yarım akıllı, yakalandın. Seni götürmesini kabul etmemeliydin.* Onca mücadeleden sonra yakalanacaktı. Yaşadığı her şey boşa gidecekti.

Silla, Vigdis'in ön taraftan, "Evet," dediğini duydu. "Yeğenim Una. Yeğenim, Dalli."

Kızıl saçlı savaşçı bir kalp atışı daha uzun süre Silla'ya baktı. Dudağı kıvrıldı. "Pislik," diye mırıldandı nefesinin altında.

Kadın savaşçı ve Klaernar yoldaşı arabanın önüne doğru yürümek için dönerken, Silla gözlerini kapadı ve titrek bir nefes verdi. Bir an sonra araba hareket etti. Dört Klaernar'ın yanından geçtiler

Bir köprü korkuluğuna yaslanmış, kadın savaşı ayrı duruyordu. Silla yükselen formların önce küçülmesini, sonra da uzaklarda kaybolmasını izledi.

Ve sonra gülümsedi.

Dalli'nin sesi gülümsemesinin duraksamasına neden oldu. "Sen Galdra mısın?"

"Hayır," dedi Silla ama gözlerinde sertlik görmemişti. Teyzesi Klaernar'a yalan söylemişti ve kendisi de onu ele vermemişti. Bu yabancılardan gelen nezaket o kadar dokunaklıydı ki, gözleri yaşardı.

"Eğer Galdra değilsen, o zaman neden senin peşindeler?" Onu endişeyle ve belki de bir parça hayranlıkla izledi.

Keşke anlasaydım Dalli, diye düşündü Silla uzun bir nefes vererek.

Bunun yerine, "Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Olmadığım biri olduğuma inanıyorlar. Sen ve teyzen az önce hayatımı kurtardınız."

Kenarları yosun ve likenle kaplı uzun ahşap duvarların arasından geçtiler. Silla duvarların büyüklüğüne bakarken nefesini tuttu.

Reykfjord. Yarı hevesli, yarı inanmaz bir halde gözlerini sımsıkı yumdu. Rüzgârda bir umuttu bu, bir rüyaydı.

Bunu başarmıştı.

"Başaracağını biliyordum, Silla," diye sırtı küçük kız, alt dişinin eksik olduğunu göstererek.

İnsanlar, arabalar ve hayvanlarla dolu geniş bir cadde boyunca ilerlediler. Ormanın ürkütücü sessizliğinden sonra şehrin karmaşası Silla'nın kulaklarına güzel bir melodi gibi geliyordu. Konuşmaların gürültüsü, satıcıların tiz sesi, ağlayan çocuklar, esnafla pazarlık yapan bir adam; hepsi dikkatini çekmek için yarışlıyordu. Bunlar bir şehrin sesleriydi, anonimliğin sesleriydi. Geçici özgürlüğün sesleri. Silla uyanıktı ve derisinin içinde canlıydı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve şehrin manzaralarını yuttu.

At arabası, üstü çim kaplı çatılarla örtülü ahşap evlerin yanından geçiyordu ama şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe taş yapılar belirmeye başladı. Bir fırının önünden geçerken baharatlı róa ve pişmiş tatlı ekmeklerin zengin kokusunu içine çekti; bir bal likörü salonunun önünden geçerken bayat bal likörü ve bira; bir demirhanenin önünden geçerken demir ve deri.

Reykfjord'un büyüklüğü Silla'yı şaşırtmıştı; buranın bir şehir olduğunu biliyordu ama bu kadar büyük bir yere gitmeyeli yıllar olmuştu. Skarstad düzenli ve tekdüze bir yerken, Reykfjord bunun tam tersiydi. Eski taş işçiliği, bazen doğrudan birbirine bitişik olan yeni ahşap yapılarla yan yana duruyordu.

Ana yoldan ayrılan dar şeritler uyumsuz patikalar halinde uzanıyordu. Baktığı her yerde bu şehrin sürekli değişen, yaşayan bir şey olduğuna dair işaretler vardı.

Araba gümbürdeyerek tahtalarla kaplı taş bir yapının yanından geçerken Silla'nın gözüne bir şey takıldı; çatlak panellerin arkasından görünen, süslü bir şekilde oyulmuş bir Güneş Haçı. Silla gözlerini siper ederek yukarıya, yukarıya baktı ve bir zamanlar Sunnvald'ın yıldız patlamasıyla taçlandırılmış olan inanılmaz uzunluktaki kuleye baktı.

Uzun dakikalar sonra yılan gibi kıvrılan bir yoldan rıhtıma doğru indiler. Tuzlu hava ve keskin balık kokusu burun deliklerini sızlatırken, gözlerinin önünde yeni bir manzara belirdi. Düzinelerce şık ahşap gemi rıhtımlardan oluşan bir labirentte demirlemiş, ejderhalar, hırlayan kurtlar ve ara sıra da denizkızları pruvalarına oyulmuştu. Hareketli iskeleye yaklaştıklarında, gözlerinin önünde siyah taş kayalıklarla çevrili bir direk ormanı filizlendi. Fiyortların kömür rengini gören Silla, şehrin Reyk fjord *-dumanlı fiyort-* adını nasıl aldığından şüphe duymuyordu.

Bölge tüccarlar ve satıcılarla dolup taşıyor, sandıklar, çuvallar ve hayvanlar baş döndürücü bir hareketlilik içinde gemilerden indirilip bindiriliyordu.

"Peki ya bir gemi?" diye sordu kız, rıhtıma doğru bakarak.

Bir gemiye ne dersiniz? diye düşündü Silla. Bir gemi onu kuzeye, Kopa'ya götürebilir miydi?

Karayoluyla seyahat etmekten kesinlikle daha hızlı olurdu.

"Belki de götürmez," dedi kız bir süre sonra, Silla rıhtım girişlerinde siyah giysili figürlerin etrafında kümelenmiş insanları fark ettiğinde -Klaernar sandıkları ve kutuları arıyor ve bireyleri inceliyordu.

Panik göğsünü sıkıştırmaya başladı. Burada onlardan bir düzine ya da daha fazla vardı. Bu iskeleden uzaklaşması gerekiyordu.

Araba durdu ve Silla arabadan atladı. Vigdis atından inerken durakladı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Silla, kadının ciddi kahverengi gözlerine bakarak. "Korumanız için teşekkür ederim -köprüde yaptıklarınız için. Bir kaçağı barındırmanın cezasının ölüm olduğunu biliyorum. Aldığınız risk hafife alınacak gibi değil."

Kadın Silla'nın ellerini tuttu ve nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. Konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "Kız kardeşime, Dalli'nin annesine, onu almaya geldiklerinde birinin yardım etmesini dilediğim için bunu yaptım."

Silla'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Una mı?"

Kadın başını salladı.

"Bu gece onu düşüneceğim," dedi Silla. "Onun adını kalbimde taşıyacağım. Sizi, Dalli'yi düşüneceğim. Sizler iyi insanlarsınız. Eğer yaptıklarınız olmasaydı yakında ölmüş olurum. Teşekkür ederim."

Vigdis başını salladı. "Ne yapacaksın?" diye sordu omzunun üzerinden Klaernar'ın durduğu yere bakarak. "Korkarım Reyk fjord sizin için güvenli olmayacak. Klaernar sokaklarda çok kalabalık."

Silla dudağını çiğnedi. Günlerdir hedefi Reyk fjord'du ama şimdi oraya vardığında bunun doğru olduğunu gördü. Reyk fjord onun için güvenli olmayacaktı, uzun süre kalamazdı. "Kuzey," dedi dalgınca. "Kuzeye gitmeliyim."

Kopa'ya gitmeliyim, diye düşündü. Skeggagrim'i bulmak. Bu dünyadan kaybolmak.

"O zaman Kemik Yolu'nda seyahat etmelisin," dedi Vigdis, gözlerinin arkasından bir şeyler geçerek. "Bu tehlikeli bir yol. Birkaç yoldaş bulman senin için en iyisi olur."

Silla başını salladı.

"Şans senden yana olsun," dedi Vigdis, arabasına dönerek.

"Buradan uzaklaşmalısın," dedi küçük kız kendine sarılarak. "Hava burada iyi hissettirmiyor."

Silla kapüşonunu daha da aşağı çekti ve çekicini çantasına soktu. Sonra Reyk fjord'a doğru kıvrılan yola doğru ilerledi.

Yukarı çıktığında, Silla dar ara sokaklardan kayarak insan kalabalığının arasından geçti. İlerleyişiyle yüreklenen Silla, günlerdir hissetmediği bir şey hissetti. Umut. Ormanda tek başına dört gece hayatta kalmış ve Klaernar'ı atlatmıştı. Bunu başarabilirdi. Reyk fjord'un heyecanı ne yakıcı açlığını bastırabiliyor ne de titreyen ellerini sakinleştirebiliyordu. Yiyecek ve dinlenecek bir yer bulması gerekiyordu. Dar yol bir dönemecin etrafından dolanırken Silla başını kaldırıp baktı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Önünde, sarı panjurları ardına kadar açılmış kömür bir bina duruyordu; kapının üzerinde, metal çubuğunda hafifçe sallanan beyaz ahşap bir tabela asılıydı. *The Owl's Hollow Inn (Baykuş Kovuğu Hanı)* kelimeleri kıvrımlı bir süslemeyle karalanmıştı. Ve bu kelimelerin altında, ürkütücü derecede tanıdık gözlere sahip, elle boyanmış bir peçeli baykuş onu ileriye doğru çağırıyordu.

"İyi karşılaşmalar Tüylər." Silla gülümsedi, sonra yolun karşısına geçti.

SEKİZ

Jonas Svik pipo dumanının arasından bakarak diğer adamın ön kolunu dirseğinin hemen altından kavradı. Bloodaxe Ekibi'nin ikinci komutanı olarak, bu iş kolunda sağlam ve kendinden emin bir el sıkışmanın önemini erkenden öğrenmişti. En ufak bir zayıflık belirtisi, bir ürkeklik, bir titreme, o kontratın avucu bozuk paralarla dolu bir hóra gibi gecenin karanlığına karışmasına neden olabilirdi.

Adamın kahverengi gözleri ince çizgilerle çevriliydi ama her zamanki gibi zekiydi. Özellikle Magnus Hansson gibi Urkan geleneklerini ciddiye alan bir adam için göz teması, el sıkışmanın sıklığı kadar önemliydi. Kral Ivar'ın Baş Hirdman'ı olarak, Magnus'un savaş zaferi ve ünü gittiği her yerde onu takip ediyordu. Sadece kurnazlığı ve stratejik zekâsı değil, diğer yönü de ona Kalp Yiyen adını kazandırmıştı. Bıçak kullanmada o kadar yetenekli olduğu söylenirdi ki, bir adamın göğsünü kalbi atmaya devam ederken yarabilirdi. Bazıları Magnus'un düşmanının kalbini hâlâ sıcakken ve titrerken yiyerek güç ve kuvvet kazandığına inanıyordu.

Jonas Urkan ritüellerine, yani Ursir'in kutsamasının kanla ödenebileceği inancına inandığını söyleyemezdi. Ama Magnus'un karşısına çıkmak istemeyeceği bir adam olduğunu kesin olarak söyleyebilirdi.

Magnus Jonas'ın kolunu bıraktı ve iki adam masada birbirlerinin karşısında yerlerini aldılar. Jonas, Bloodaxe Mürettebatı'nın reisi Reynir Bjarg'ın yanına yerleşti. Meşalenin ışığı Rey'in kahverengi elmacık kemikleri boyunca oynuyor, Magnus'a alamet-i farikası olan vurdumduymaz bakışlarını dikmiş kara gözlerle bakıyordu.

Bazıları Rey'in kötü şöhretli Bloodaxe Tayfası'nın lideri olduğunu düşünebilirdi; tertemiz kesilmiş siyah sakalı ve her zaman kusursuz bir şekilde yağlanmış lébrynja zırhıyla çoğu savaşçıdan çok daha temizdi. Jonas bu adamı vahşi biri olarak görmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu; savaş alanında ölümcül, öfkeli olduğunda ise dehşet verici olan Rey öyle keskin bir bakış fırlatırdı ki, kendisine Baltalı Gözler denmesini hak etmişti.

"Bjarg, Svik. Olağandışı koşullar altında buluştuğumuz için teşekkürler," dedi Magnus oyma piposunu dudaklarına götürürken. İçine çektikten sonra bir an durakladı ve dumanı ağır, yaralı masanın üzerine üfledi.

Duman odanın loş ışığında parlıyor gibiydi. Tatlı ve topraksı koku Jonas'ın burun deliklerine ulaştı ve midesi bulandı. Tamamen rahatsız edici değildi ama pipo içen babasının davetsiz görüntüsü aklına geldi.

"Sunnavik'ten Reykþjord'a gitmek hiç de kısa bir mesafe değil Magnus," dedi Rey. Öne doğru eğilip parmaklarını birbirine geçirirken sandalyesi cüssesinin altında inledi. "İtiraf etmeliyim ki bu durum Mürettebat arasında entrika yarattı."

Magnus Hansson'un Reykþjord'a geleceğini ve kendileriyle görüşme talep ettiğini öğrendiklerinde, Bloodaxe Tayfası meraktan titremiş, bu sefer ne olabileceğine dair bahse girmişti. Kalp Yiyen'i Íseldur'un başkentinin konforundan ayrılmaya çeken şey neydi? Kral için yaptıkları son iş gibi olmadığı sürece Jonas mutluydu.

Jarl Hati'nin kaçak kızını geri getirdikleri o işin üzerinden üç ay geçmişti. Svaldrin yakınlarındaki bir handa bir ırgatla birlikte saklanan kızı bulmak Mürettebat'ın birkaç haftasını almıştı. Çocuğun icabına çabucak bakmışlar ve sefil kadını Sunnavik'e geri götürmüşlerdi. Yolculuk tam bir kâbustu; kadın sızlanıp durmuş, ırgatbaşını ne kadar sevdiğini, babasından kurtulmak istediğini söyleyip durmuştu. Bir hafta süren yolculuk boyunca şakakları zonklamıştı. Jonas onu babasına geri teslim ederken duyduğu rahatlamayı hâlâ hatırlıyordu. Tatlı, görkemli bir sessizlik.

"Evet. Bu yolculukta söndürmem gereken pek çok kor var," diye mırıldandı Magnus, Jonas'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Sanırım berskium madenlerindeki lanet olası durumu duymuşsundur?"

Rey parmaklarını bir kez daha birbirine bastırdı. "Söylentiler duydum. Durum çok mu vahim?"

"İki ustabaşı öldü, ana kuyu yok edildi. Bir yıllık berskium zulası mahvoldu. Norvaland'dan ya da başka bir Urkan kolonisinden ithalat ayarlamamız gerekecek." Magnus piposundan derin bir nefes çekti ve yavaşça üfledi. "Kral bu haberden hiç memnun olmayacak. Ve beni bu... Slátrari karakterinden başlatmayın."

"Slátrari mi?" diye sordu Jonas. "Kasap mı?"

Magnus başını arkaya eğdi ve bir süre tavana baktı. "Bu bölgede sinsice dolaşan bir katil." Magnus'un solgun şakağında bir damar atıyordu.

"Kurbanlarını içeriden yakıyor. Bu doğal değil. Aramızda kalsın, onun Galdra olması gerektiğine inanıyoruz.

"Ama anlaşmalarımıza geri dönelim. Ivar Ironheart'ın senin yeteneklerini gerektiren bir işi var." Magnus durakladı, gözlerini çatıya dikti. "Kuzeyde sıkıntılı olaylar yaşanıyor. Istré'de, Vestur ve Nordur topraklarının sınırına yakın bir bok yığını. Her şey çiftlik hayvanlarının ortadan kaybolmasıyla başladı. Burada bir koyun, orada bir inek. Hayvanların geride bıraktığı kan lekeleri dışında endişe verici değildi. Ne yazık ki çok geçmeden çiftçiler de ortadan kaybolmaya başladı. Şiddet ve mücadeleye dair kanıtlar var. Duvarlara kan sıçramış, odalar paramparça olmuş. Yerde sanki sürüklenmişler gibi pençe izleri var."

Rey ve Jonas birbirlerine baktılar. Bu iş kaçak bir kontun kızımdan çok daha ilginç bir hal almaya başlamıştı.

"Istré'den şahinle mesaj aldık ama yine de bu olaylara bir anlam veremiyoruz. Yerliler bunun kalın, beyaz bir sis olduğunu iddia ediyor." Magnus burun kemiğini sıktı.

"Sis mi?" diye tekrarladı Rey.

Magnus içini çekti. "Ah, ama dahası da var. Sisin atan bir kalbin sesine sahip olduğunu söylüyorlar."

Jonas'ın kaşları aşağı eğildi.

Magnus devam etti. "Çiftçiler bu sisin kalp atışı gibi garip bir ritimle attığını iddia ediyorlar. Alçaktan başlıyor ve gittikçe yükseliyor. Ve sonra, ardında kan ve kayıp insanlar bırakarak duruyormuş."

"Ama kesinlikle bir yaratık olmalı," dedi Jonas.

"Yaşayan hiç kimse bir yaratık görmedi," dedi Magnus. "Ama katılıyorum, öyle olmalı. Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

"Hayır." Rey dudaklarını büzdü ve sessizlik odaya yayıldı. Jonas araya girerek, "Grimwolves olabilir mi?" diye sordu. "Pençe izleri..."

"Skógungar'ın etkileyici pençeleri var," diye düşündü Rey. "Orman gezginleri,"

Magnus'un yararlanması için ekledi. "Ama kışkırtılmadıkları sürece barışçıldılar. Yerliler onları bir şekilde kızdırmış olabilir mi? Korularına girip kutsal bir hjarta ağacını kesmiş olabilirler mi?"

Magnus omuz silkti. "Bir şey diyemem."

Rey sandalyesinde kıpırdandı. "Bu sis gerçekten de kafa karıştırıcı. Bir kalp atışı, kadim bir şeyin sesine benziyor."

Magnus piposundan bir nefes daha çekerek üfledi ve devam etti. "Birkaç hafta önce yardım için Kopa'dan bir tabur Klaernar gönderdik." Sesi kesildi, dudaklarının kenarları aşağı doğru eğildi. "Bir olay meydana geldi. Klaernar'ın cesetleri Istré'nin şehir meydanında bulundu. Ursir'in sütunlarına garip görünümlü sarmaşıklarla bağlanmışlardı. Kılıç ya da hançerden daha geniş ve yuvarlak bir şeyle kalplerinden bıçaklanmışlardı. Ve cesetlerin etrafına kanla defalarca bir sembol yazılmıştı. Bir Güneş Haçı." Magnus'un çenesi büküldü. "Kral Ivar çok öfkeleni ve bu göreve aciliyet kazandırdı."

"İsyancılar değil mi bunlar?" diye sordu Rey, siyah sakalını kaşıyarak. "Volsik mührü ile Kral Ivar'a sataşacak tipler gibi görünüyorlar."

Magnus başını salladı. "Kesin bir şey söylemek imkânsız ama gözlemcilerimiz o sırada isyancıların yakınlarda olmadığını söylüyor."

Rey bir an sessiz kaldı ve gözlerini çatıya dikti. "Görünüşe göre iki farklı el devrede," diye mırıldandı.

"Tamamen farklı kurbanlar," diye ekledi Jonas. "Aynı saldırganlar olduklarından emin miyiz?"

Magnus piposunu emdi ve dumanını yavaşça dışarı üfledi. "Hayır. Bilemeyiz. Bu mümkün. Elimizdeki bilgiler güvenilmez. Kuzeylileri bilirsiniz... Yazın güneş sarhoşu, kışın ise kabin delisi olurlar. Batıl inançları gerçeği kurgudan ayırmayı zorlaştırır."

Jonas Magnus'un onları neden aradığını anlamıştı. Rey ve Bloodaxe Tayfası özellikle inatçı yaratıkları ortadan kaldırmakta ün yapmışlardı.

Yarım yıl önce, Magnus tarafından başkentin güneyindeki balıkçılara dehşet saçan denizin pullu vampirleri olan kana susamış bir illmarr sürüsüyle başa çıkmaları için gönderilmişlerdi. Üvez ağacından yapılmış okların pullarını delmekte etkili olduğunu ve illmarları yılan balığı kanı dolu kovalarla sulardan çekebileceklerini keşfetmeleri Bloodaxe Mürettebatının haftalar süren araştırma ve planlamalarını almıştı. Bundan sonra, onları teker teker avlamak basit bir iş olmuştu.

Titreşen gizemli sis, kayıp çiftlik hayvanları ve çiftçiler, öldürülen Klaernar... şimdi *bu* bir meydan okuma gibi geliyordu. Farklı bir şey.

"Çiftçileri çalan ve Klaernar'ı öldüren şeyi keşfetmemizi istiyorsunuz," diye düşündü Rey, parmakları sandalyesinin kıvrımlı kollarına vurarak, "ve onları ortadan kaldırmamızı."

"Evet ve nifak tohumlarının yayılmaması için bu sorunun bir an önce çözülmesine ihtiyacımız var. Bu işin mahiyetini kimseye -yerel halk ya da diğerlerine- özellikle de Klaernar ve Güneş Haçı hakkında açıklama. Istré'deki Gothi pisliği temizledi ve Ursir'in iyiliğini geri kazanmak için bir İzin Verme emri verdi. Ve sen de bu işin ayrıntılarını gizli tutmalısın, gerekirse kılıçla."

Rey parmaklarını birbirine bastırdı. Jonas, Bloodaxe Mürettebatı'nın reisi hakkında bir şeyler biliyorsa, Rey'in kafasından rakamlar geçirdiğini de biliyordu. Magnus'un onları görmek için o kadar uzağa gitmiş olması, bu iş için onları özellikle aradığı anlamına geliyordu. Hedefleri hakkında bu kadar çok bilinmeyen olması, gizlilik, riskler ve uzun yolculuk... Bu işin bedeli büyük olacaktı.

"Yapılabilir," dedi Rey, bakışları hiç kırılmadan, "ama bu uzun bir yolculuk ve büyük risk taşıyan bir iş. Istré buradan bir aylık mesafede; erzağa ihtiyacımız olacak-"

Magnus masaya doğru eğilerek, "Eğer bu işi kabul edersen, Bjarg, yarın ayrılmak zorundasın," dedi. Odadaki hava şiddetle çatırdıyor gibiydi ama ne Rey ne de Jonas başını çevirdi. "Sunnavík'teki hazineden yanımızda rodyum bıçaklar getirdik. Erzak vagonunuzun nerede depolandığını bana bildirin, ben de onların indirilmesini ayarlayayım."

"Rodyum bıçaklar işe yarayabilir," diye mırıldandı Rey.

Rodyum, neredeyse kırılmaz ve Batı Ormanı'nda gizlenen yaratıklar için özellikle ölümcül olan nadir bir metaldir. Magnus işini şansa bırakmıyordu.

"Eğer fazladan savaşçıya ihtiyacın varsa Bjarg, Kopa'daki Klaernar garnizonuyla temasa geçebilirsin. Kommandor Valf, size adam ve ihtiyaç duyacağınız her türlü yardımı sağlamakla görevlendirildi."

Jonas kaşlarını kaldırdı, hevesi daha da artmıştı. Rey'in şimdiden o kuntalara emir vermeyi hayal ettiğini biliyordu. Rey'in, küçük kardeşi İlias'ı saflarına katmamak için Magnus'tan özel izin aldığı için tanrılara şükretti; ikinci oğul olarak, yasalara göre on sekiz yaşında askere alınması gerekiyordu.

Rey durakladı. "Yarın ilk ışıktaki. Bu başarılması gereken bir deneme olacaktır.

Yapılabilir..."

"Ücret on bin sólas, iki bini işi kabul ettiğinde ödenecek." Magnus sandalyesinin yanındaki çantaya uzandı ve bir keten

ve ağır bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı. Paralar birbirine çarparak odada yüksek sesle yankılandı.

Jonas'ın kalbi durabilirdi. Parmakları sandalyesinin kollarını kavradı. Bu, Bloodaxe Mürettebatı'na *şimdiye kadar* ödenenden daha fazla paraydı. Bu tür bir para... hayatını değiştirirdi. Düşünceleri dönüp duruyordu ama Rey'in alçak sesi onu sakinleştirdi. "Jonas? Herhangi bir endişen var mı?"

Jonas başını salladı. Tek düşünebildiği çantadaki sólaslardı. Diğer tüm endişeleri, paralar masaya çarptığı anda yok olmuştu.

"Peki o zaman Magnus," dedi Rey elini uzatarak, "anlaştık." Magnus onun kolunu dirseğinin altından kavradı ve başını salladı.

"Karar verildi."

Rey ve Jonas, Bloodaxe Tayfası'nın oturduğu uzun masanın ucuna yaklaşırken Ilías, "Pekâlâ, MIZRAK GÖZLER?" diye sordu. Ilías yanındaki bankta bir yer açtı, Jonas otururken küçük kardeşine başıyla selam verdi. Bal likörü salonu canlı ve kükreyen bir canavardı.

Güneşin son ışıkları açık pencerelerden ahşap sıraların dizili olduğu yıpranmış sehpa masalarının üzerine vuruyor, ocaklardan yükselen dumanlar ve kömürleşmiş et kokusu havayı dolduruyordu. Jonas birazdan sekizinci çanın çalacağını tahmin ediyordu, zira Reykþjord sakinlerinin gece içkilerini yudumlamak için tüm güçleriyle ortaya çıktıkları anlaşıyordu; bira boynuzları, bal likörü ve brennsa fincanları dağıtılmıştı; savaşçılar, tüccarlar ve zanaatkârlar omuz omuza oturmuş, hikâyelerini ve zar oyunlarını paylaşıyorlardı.

Jonas ellerini masaya dayamış, Ilías, Sigrún, Hekla ve Gunnar'a bakıyordu. "Pis bir iş. Hepiniz bundan nefret edeceksiniz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Gunnar, kara gözleri kısılmış, geniş ağzı yüzünü buruşturmuştu. Altın rengi ışık, burnunun koyu kahverengi köprüsünü ve kalın siyah saç tellerini parlatarak Gunnar'ın üzerinden geçti.

Jonas parmaklarını saymaya başladı. "Gizemli ortadan kaybolmalar, Klaernar'a emir verme izni, on bin sólas ödeme... korkunç, gerçekten-"

Sigrún masanın karşısından keskin bir nefes aldı, şaşkınlığı delici kahverengi gözlerinden okunuyordu. Uzun sarı saç örgüleri başının sol tarafına doğru çevrilmişti ve boynundan yukarı tırmanan parlak yanık izlerini ortaya çıkarıyordu.

Kafatasının sağ tarafı boyunca. Şaşkınlık heyecana dönüşürken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Jonas da kendi gülümsemesine eşlik etti.

"Hayır," dedi İlıas, Jonas'ın omzuna vurarak. "Eğer yalan söylüyorsan..."

Rey barmene iki parmağını salladı. "Buna bir kadeh kaldıralım."

İş nedir? Sigrún hızlı bir el hareketleri dizisiyle imzaladı. Onunla seyahat ederek geçirdiği beş yıldan sonra, Jonas ve Bloodaxe Mürettebatı'nın geri kalanı için tercümanlık ikinci doğasıydı.

Rey dirseğini masaya dayadı. "İstré'nin bir sorunu var. Çözmemiz gereken o."

"İstré, Íseldur' un neresinde?" diye sordu İlıas, biraz fazla Yüksek sesle. Jonas küçük kardeşinin onların dönüşünü beklerken birkaç boynuz bira içtiğini anlayabiliyordu.

Rey, İlıas'a öyle bir baktı ki söyleyeceği her şey ağzında kurudu. "Lanetli dilini tut, İlıas, yoksa atına bir ip bağlayıp seni Istré'ye sürüklerim."

İlıas kaşlarını çattı. "Lütfen. Ben bir kalkan duvarı kadar aşılmazım."

Rey kaşlarını çattı. "Doğru. Bu yüzden Gunnar'ın örümceklerden nefret ettiğini Svaldrin'in bal likörü salonundaki herkesle paylaştın."

"Kürklerinin içine girip kendilerini evlerinde gibi hissedebileceklerini mi sanıyorlar?" diye mırıldandı Gunnar.

"Ya da Hekla'nın yatağına ringa balığı yerleştirdiğinde.... onu bulmasına yetecek kadar sessiz kalamadığında."

Hekla metal parmaklarını masaya vurarak, "Bunun için hâlâ bir ceza bekleyebilirsin," diye homurdandı.

"Ya da Kraki'ye gizli olarak paylaştığımız her iftira dolu düşünceyi söylediğinde-"

"Pekala, Baltalı Göz, bir savaş çekici kadar kurnazsın. Demek istediğini anladım." İlıas elini kalbinin üzerine koyarak çatıya bir bakış attı. "Yüce Ayı Tanrısı, Malla'nın memeleri ve Hábrók'un kıllı ayak parmakları üzerine yemin ederim ki bu konuda tek kelime etmeyeceğim."

Rey gözlerini devirdi, sonra öne doğru eğilerek Mürettebatı yaklaşmaya çağırdı. "Magnus'un tavsiyesine göre bu iş ne pahasına olursa olsun gizli tutulmalı."

İşin ayrıntılarını alçak bir sesle aktardı. "Rodyum bıçaklar bu gece ikmal vagonumuza yüklenecek ve yarın saat

ilk ışıktaki," diye bitirdi. "Yiyecek setimiz yeterli olacaktır ama Svarti'de erzak takviyesi yapacağız."

"Arabayı düzenlemek için yardımımı önerebilir miyim, Baltalı Göz?" diye sordu İliás. Jonas gülümsemekten kendini alamadı. Bu kardeşi her zaman alaycıydı.

Rey tahmin edilebileceği gibi, "Arabaya benden başka kimse dokunamaz," diye tersledi. "İlk ışık," diye düşündü Hekla, kehribar rengi gözleri Jonas'a kayarken. "Kesin idare edebilir misin, Wolf?"

Jonas doğruldu ve gözlerini ortaya çıkaran mavi renkli, ince dokunmuş bir giysi olan en sevdiği tuniğinin önünü bir avucuyla düzeltti. "Ne demek istiyorsun, Hekla?"

Hekla sırtıttı. "Bilirsin işte. Rósanna. Rósalind. Artık kaçamaklarının isimlerini öğrenme zahmetine girmiyorum."

"Ben de öyle." Jonas'ın gülümsemesi derinleşti. "Ona sadece Kırmızı diyorum, ayırt edici bir özellik seçmenin bir isim hatırlamaya çalışmaktan çok daha kolay olduğunu öğrendim."

Hekla başını salladı, dudağı kıvrılmıştı. "Tabii ki söylersin Kurt. Çok geç kalma." Gözlerinde muziplik parladı. "Ya *da* uyanık kal. Yarın varış saatin için bahisleri toplayacağım. Benim param senin geç kalman üzerine konacak."

Jonas kuru bir sesle, "Erken emekli olacağımdan eminim," dedi. "Teşekkür ederim anne."

Kaburgalara atılan bir dirseğin sözel karşılığı istenen etkiyi yarattı. Hekla'nın ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Bana öyle deme-" İki kalp atışı içinde onu kafasından kavrayıp masa sıralarının arasındaki banktan kaldırdı. Bir düğmeye basarak protez kolundan çıkan gümüş pençeler adamın boğazını tehlikeli bir şekilde sıyırdı. "Sana bir ders *daha* mı vermeliyim Jonas?"

"Kafana zarar mı verdin, Hekla? Son seferinde senin öğrendiğini hatırlıyorum," dedi Jonas sıkılmış dişlerinin arasından. Alçaktan bir tekme atarak Hekla'nın dengesini bozdu. Hekla geriye doğru yuvarlanırken, eli Jonas'ın tuniğini kavradı ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Birlikte arkalarındaki masaya çarptılar.

Toprak bir bardağın kırılması ve ballı bal likörü kokusu, oyunlarında bir içkinin zayı olduğunu gösteriyordu. Kendini Hekla'nın pençesinden kurtardı, tam zamanında kırmızı pelerinli küçük bir figürün masaların arasından geçerek bal likörü salonunun kapısına doğru ilerlediğini gördü.

"Hai!" diye gürledi barmen, brennsa dolu bir ordu toprak fincanı masalarına boşaltarak. "Maskaralıklarınızla müşterilerimi korkutup kaçıracaksınız!"

Kesin şunu ya da bayılın." Başparmağını kapıya doğru salladı.

Hekla siyah saçlarını düzeltti ve tekrar bankın üzerine tırmandı. "En içten özürlerimizi sunarız, Leif. Yakında bizden kurtulacaksınız." Mürettebata dönerek bir fincan kaldırdı. "Savaşın şan ve şöhretine."

Diğerleri sıvıyı geri içti ve fincanlarını masaya çarptı.

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Jonas'ın arkasından ipeksi bir ses. Tanıdık, ince bir el omzunun üzerinden kıvrıldı. Dönüp Red'in iri kirpikli mavi gözlerine ve parlak kızıl saçlarına baktı, alt dudağı somurtarak dışarı fırlamıştı.

Onu görünce kanı ısınan Jonas elini kendi eliyle kapattı. "Korkarım öyle, Kızıl."

Hekla'nın yuvarlanan gözlerini görmezden geldi.

"Hâlâ bu gecemiz var." Jonas, Red'in gözlerinin kararmasını ve diğer elini ensesine götürerek tırnaklarını boynuna geçirmesini izledi. Hemen o tırnaklar için, o dudaklar için planlar yapmaya başladı. Jonas elini kızın saçlarının arasına sokarak kulağı dudaklarının hemen yanına gelene kadar çekti. "Beni odada bekle," diye fısıldadı. "Kırmızı iç elbiseni giy." Onu serbest bırakarak kendi kendine gülümsedi.

Kız bal likörü salonunun arka tarafındaki lojmanlara doğru süzülürken Jonas bir fincan viskiyi geri fırlattı.

Bu bahsi kabul ediyorum, diye imzaladı Sigrún, Hekla'nın gırtlaktan gelen kahkahasını çekerek.

DOKUZ

Ten bin sólas.

Kemik Yolu boyunca ilerlerken Jonas bunu düşünmeden edemiyordu. Şimdiye kadar bir iş için aldıkları paradan daha fazlaydı. Bloodaxe Ekibi'nin her bir üyesi için yaklaşık iki bin sólas. Bu Jonas için, Ilías için ne anlama geliyordu? Yakında kendilerine ait olanı geri alabilecekleri anlamına geliyordu. Beş yıl boyunca Jonas'ın tek odak noktası, buz tutmuş bir sakalla uyandığında ya da bir illmarr zırhını parçalamayı başardığında onu ayakta tutan şey bu olmuştu. Bu iş bittikten sonra, o ve ağabeyi bu işe çok az kalmış olacaktı.

-Bir yıl, belki de iki yıl sonra yeterli paraları olacaktı.

Jonas cebinden dövülmüş gümüş tılsımı çıkardı. Başparmağını tılsımın kabartmalı yüzeyinde gezdirerek kendini hayal etmeye bıraktı: Ilías'la birlikte eski görkemine kavuşturdıkları ortak uzun evlerinde. İşe girişleri değiştirerek başlayacaklardı. Çatının yeni sazlarla kaplanması, ocağın taş işçiliğinin yeniden dökülmesi, arazideki müstemilatın yerle bir edilip sıfırdan inşa edilmesi gerekecekti.

Çocukken uzun evin nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışırken, Jonas'ın zihni yardım edemedi ama çoktan geçmiş zamanlara sürüklendi ve anı zihninde öne ve merkeze geçerken çaresiz kaldı:

Uzun masanın sırasına oturan Jonas, kılıcının ucunu şekillendirirken kıvrılan şeritten büyülenmiş bir halde bıçağını ahşabın kenarına sürttü. Bu projeyi bitirmesi ve Ilías'a Bahar Meclisi'ndeki savaşçılardan öğrendiği hareketleri öğretmesi uzun sürmeyecekti.

Yakınlarda, çıtırdayan ocak ateşinin üzerinde asılı duran bir tencere, uzun evi koyun eti yahnisinin kokusuyla dolduruyordu. Karşısında annesi oturmuş, bir değneğin ucunda yün eğiriyordu. Çalışırken mırıldanıyor, bu ses onu sıcak bir kucak gibi sarıyordu.

"Çok güzel, benim küçük yavrum," dedi annesi kılıcına başını sallayarak. Onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık veren Jonas'ın göğsü gururla doldu. "Bir gün iyi bir kılıç ustası olacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Jonas, kılıcın kabzasındaki keskin kenarı düzeltirken.

"Ah evet," diye mırıldandı. "Tıpkı büyükbaban gibi."

Jonas'ın eli boynunda asılı olan tılsımı buldu. Aile, saygı, görev, demişti büyükbabası Jonas'a dövülmüş gümüş diski uzatırken. Baban umutsuz vaka, bu yüzden bu yolda sen de yürüyeceksin Jonas. Bana yemin et, yavrum. Yaptığın her şeyde bu değerleri benimseyeceğine dair tılsım üzerine yemin et.

Bu tılsım üzerine yemin ederim, büyükbaba, demişti Jonas ciddiyetle. Aradan saatler geçtikten sonra büyükbabasının cesedi yatağın üzerinde soğuk bir şekilde yatıyordu, uzun süredir savaştığı hastalığın pençesine düşmüştü.

"Bana onun savaş zaferlerinin hikâyelerini anlat anne," diye yalvardı Jonas, her ne kadar ezbere bilse de.

"Pekâlâ," dedi dudaklarında bir gülümsemeyle. "Ben doğmadan çok önce kendine bir isim yapmak için ayrılmış. Ama unutmamak gerekir ki-"

"Evet, evet," dedi Jonas, şiddetli kısımlara geçmek için sabırsızlanıyordu. "Kalbi burada, bu topraklarda kaldı. Atalarımız, aileye olan görevi onu her zaman çağırdı."

"Akıllı bir dilin var," diye alay etti annesi.

Dışarıdan gelen bir gürültü Jonas'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Hayır, diye düşündü. Babasının çiftliğe dönmesi için çok erkendi. Ama uzun evin kapısının arkasından gelen iğrenç küfür ona aksini söylüyordu.

"Git," diye fısıldadı annesi. "Kardeşini bul, karaağaca git. Güneş ufkun ötesine geçene kadar geri gelme."

Jonas'ın göğsünde öfke alevlendi ve tahta kılıcını salladı. "Seni koruyacağım."

Annesinin yüzündeki kan çekilmişti, elleri titriyordu. "Hayır, benim küçük yavrum. Bunu yapmamalısın. Son kez... Yumruklarını tekrar sana çevirmesine dayanamam. Git, sana yalvarıyorum. Kardeşinin sana ihtiyacı var."

Utancını hatırladıkça suçluluk duygusu içini yakıyordu. Son kez müdahale etmeye çalıştığında babası Jonas'ı bayıltana kadar dövmüştü. Uyandığında annesi iki gündür yatalaktı. Kendi annesini koruyamayan biri nasıl bir adam olabilirdi ki?

Ama gözlerindeki korku Jonas'ı arka kapıya doğru gitmeye zorladı. Kapı aralığında durakladı, eli oyma kılıcının kabzasını sıkıyordu. Babasının ana kapıdan girerken çıkardığı ses kulaklarına ulaştığında Jonas kaçtı.

Dişlerini sıkarak zihnini temizlemeye çalıştı. Geçmişin baskısı olmadan geleceği düşünmek her zamanki gibi zordu. "Aile, saygı, görev," diye fısıldadı Jonas sessizce, düşüncelerini geleceğe zorlayarak. İliş evlenecek ve Svik adını sürdürecekti. Çocuklar, kahkahalar ve barış olacaktı. Demirhane onarılacak, topraklar yeniden refaha kavuşacaktı. Ve Jonas... Jonas özgür olacaktı. Nasıl bir his olurdu? Bunu hayal etmek onun için daha zordu.

Mürettebat atlarını Kemik Yolu boyunca dolaştırırken Jonas sessizdi, araba Rey'in beyaz kırsığının arkasında gıcırdayıyordu.

Hekla'nın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Bugün seni tam zamanında bulduğuma şaşırdım Jonas. Red seni bütün gece uyanık tutmadı mı?"

"Bir centilmen ifşa etmez," diye yanıtladı Jonas. Aslında Red onu geç saate kadar uyutmamıştı ama bunun bir nedeni de Jonas'ın önce peşin ödenen paranın kendilerine düşen kısmını gömmek için istifine gitmiş olmasıydı. Kardeşlerin İselður'un her köşesinde sakladıkları sölalar vardı ve yakında... yakında onları kazıp topraklarını geri alacaklardı. Jonas sandığı Reykfyrd'un eteklerindeki bir kütüğün altına gömdükten sonra Red'in odasına gitmiş ve onu tam da istediği gibi elbisesinin içinde beklerken bulmuştu.

"Beyefendi mi?" diye homurdandı Hekla. "O zaman bahsettiğimiz kişi sen olamazsın Kurt."

Jonas arka dişlerini ısırıldı. "İyi uyudun mu Hekla? Seni omzunda taşıyacak genç bir savaşçı yok muydu?" *Belki de tam tersi*, akıllıca bir kararla eklememeye karar verdi.

Kadın omuzlarını yuvarladı. "Malla'nın memeleri. O yola geri dönmeyeceğimi biliyorsun." Protez kolunun siyah çizgileri sanki aynı fikirdeymiş gibi güneş ışığında parlıyordu.

Jonas göz ucuyla Gunnar'ın atının üzerinde kaydığını gördü ve sırtıttı. Bu ikisi kendilerini çok sinsi sanıyorlardı.

"Leif'in brennsa kaynağı ile benim aramda bir aşk ilişkisi vardı," diye devam etti Hekla. "Gerçi Rey'in büyük yardımı oldu."

Rey kısık bir onay sesi çıkardı ama bakışlarını ileriye dikti. Jonas onu değerlendirdi, reisinin teninin kül rengine ve gözlerinin altındaki mor lekelere dikkat etti. Rey gerçekten de brennsa'yı fazla mı kaçırmıştı? Kusursuzca hazırlanmış kontrolünü tehlikeye atacak bir şey yapmak ona hiç yakışmazdı. Belki de sölal dün gece onu da kutlama havasına sokmuştu.

"Rey?" diye kıkırdadı Jonas, "iyi görünüyorsun." Rey sadece homurdandı.

"Akşamı arabayı düzenleyerek geçirmedin o zaman?"

"Geçirmeliydim," diye mırıldandı Rey. "Kuşlar bugün neden bu kadar gürültülü?" "Baltalı Gözler artık on sekiz yaşında bir genç olmadığını yeni fark etti-

Yaşlı," diye cıvıldadı İlıas, günün saati için fazla neşeliydi. Gerçekte Rey, İlıas'ın yirmi bir kışından sadece beş kış fazla görmüştü. Ama olgunluk çağında bu süre daha çok onlarca yıl gibi geliyordu.

"Senin reisin olduğumu bir kez daha hatırlatmamı mı istiyorsun, Sakalsız İlıas?" diye hırladı Rey.

"Sanırım Kurnaz İlıas'ta karar kıldık," diye yanıtladı İlıas, çenesi boyunca uzayan sarı sakalını okşayarak. Sakalı dolmaya başlamıştı ama o kadar açıktı ki görmek zordu.

"At Nefesi İlıas değil miydi o?" diye sordu Hekla kıkırdayarak.

İlıas Believes Himself Invincible, Sigrún imzalı, Gunnar çeviriyor onu

Jonas sırtarak, "İlıas asla yanını kontrol etmez," diye ekledi.

Ağabeyinin hakarete uğramış gibi davranacağını biliyordu ama içten içe bundan zevk alıyordu.

bu alışverişler. İlıas'ın rahat yapısı Jonas'ın çok takdir ettiği ve kendisinde de olmasını dilediği bir şeydi. Kendini bildi bileli sorumluluğun yükünü taşıyan ağabey olarak, böyle bir doğayı geliştirme şansına hiç sahip olmamıştı.

"Pekâlâ," diye haykırdı İlıas. "Bu kadar yeter. Bir ekip toplantısı daha yapalım ve bunu akşam yemeğinde tartışalım."

"Anladığım kadarıyla metale hiç bakmamışsın?" Hekla başını arabaya doğru eğerek Rey'e sordu.

"Hayır, karanlıktı. Magnus dört geniş kılıç, sekiz hançer, üç kısa kılıç rapor etti." Rey yüzünü buruşturdu. "Seyis sarhoştı. Hepsi orada olsa iyi olur."

"Bu iş için planın nedir?" diye sordu Gunnar, Hekla ve Jonas'ın bineklerinin arasına sokularak.

Rey bir an sessiz kaldı. "Bu seferki ek keşif gerektirecek. Kaçırılma olaylarının yaşandığı yerleri araştıracağız ve yerel halkla konuşacağız. Bu sisi gözlemlemeliyiz. Gerçekten de gizlenen yaratıklar olup olmadığını belirleyeceğiz. Sayılarını, güçlerini, oluşumlarını, stratejilerini belirleyeceğiz ve sonra bir saldırı planı oluşturacağız."

Kalp atışıyla birlikte sis, Sigrún imzaladı, İlıas tüm Mürettebatın duyması için yüksek sesle tekrarlardı. *Pençe izleri. Kan. Bunlar zayıf ayrıntılar.*

"Ve Güneş Haçı," diye ekledi Jonas. "Klaernar cesetleri."

Düşündükçe Güneş Haçı ve ölü Klaernar'ın diğer cinayetlerle uyuşmadığını fark etti. Güneş Haçı Volsik'in işaretiydi ve onların soyunu desteklediğini gösteriyordu.

Urkanlar kimileri için Deniz Krallarıydı, kimileri içinse bir bela. Yağmalıyor ve fethediyorlar, önlerine çıkan herkesi acımasızca eziyorlardı. Kral Ivar'ın Íseldur tahtını ele geçirmesinin üzerinden on yedi yıl geçmişti ve krallıktaki çoğu kişi hayatına devam etmişti. Yine de Jonas, Kral Ivar'a karşı acı bir kin besleyenler olduğunu biliyordu.

On yedi yıl önce Volsik ailesiyle yaşanan acımasız olayı unutmak mümkün değildi. Tahtı gasp ettikten sonra Kral Ivar, halkın Askaborg kalesinin çukurlarında, Kral Kjartan, Kraliçe Svalla ve küçük kızları Prenses Eisa'nın sütunlara asıldığı yerde hazır bulunmasını emretmişti. Svalla ve Eisa, Ivar'ın kılıcının ucunda hızlı bir ölümle karşılaşmışlardı. Ama Kjartan... uzun ve acılı bir ölüm yaşamıştı. Bal likörü salonlarında fısıldananlara göre Kjartan Volsik'in sırtı yarılmış, kaburgaları genişçe açılmış ve mide bulandırıcı son bir hamleyle ciğerleri bir kuşun kanatlı kanatları gibi vücudunun dışına sarkıtılmıştı. Urkalılar buna kan kartalı diyordu. Ama aynı zamanda, Kral Ivar'ın üzüntüsüne rağmen, Kral Kjartan'ın ölümü vakur bir şekilde karşıladığını, dudaklarından tek bir çığlık bile dökülmediğini de fısıldamışlardı.

Büyük Volsik soyundan sadece bir kişi Sunnavik'in yağmalanmasından sağ kurtulabilmişti
-Ivar'ın vasisi ve oğlu Bjorn'un müstakbel gelini olarak yetiştirilen beş yaşındaki Prenses Saga.

Kuşkusuz krallığın dört bir yanına dağılmış Volsik destekçileri vardı ve Güneş Haçı kana boyanmışken Kral Ivar'ın bu işin bir an önce halledilmesini istemesi şaşırtıcı değildi.

Rey'in sesi Jonas'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Kraki'de Íseldur'un yaratıklarıyla ilgili rehber var. Bunu önermekten ne kadar nefret etsem de, o kitap bu sisi anlamamanın anahtarı olabilir."

Havayı bir inilti korusu doldurdu.

"Kitabı vermesi için onu tam olarak nasıl ikna etmeyi düşünüyorsun Baltalı Göz?" diye sordu Hekla.

Rey uzun bir nefes verdi. "*Lütfen demenin* yeterli olacağını umuyordum."

"Hiç şansın yok," dedi Gunnar. "Onu kovduktan sonra olmaz. Kraki kinini bir fincan brennsa'dan daha sıkı tutar. Bilgi almak için kurnaz olmamız gerekecek."

"Svarti'deki bağlantılarında kitabın bir kopyası var mı Rey?" diye sordu Jonas. Kemikler Yolu'nda birkaç gün yürümekten kaçınmak için her şeyi yaparım.

Bloodaxe Ekibi'nin huysuz eski lideri.

Rey bir an sessiz kaldı. "Ben öyle düşünmüyorum. Kitap başlangıçta nadirdi ve çoğu kopyası yıllar içinde Klaernar tarafından yok edildi. Onlara soracağım ama bildiğim kadarıyla hayatta kalan tek kopya Kraki'de."

"Belki de dikkat dağıtmak içindir," diye düşündü Hekla. "Biri dikkatini başka yöne çekerken diğeri kitabı kaldırır."

"Kraki bunun için fazla zeki," dedi Jonas. "Bizi gördüğü anda kapıyı suratımıza çarpacaktır. Başka bir yolu olmalı. Gardını düşürmesini sağlayacak bir yol."

"Eh," diye homurdandı Rey, "Skalla Tepesi'ne kadar bunu bulmak için uzun bir yolumuz var."

BLOODAXE EKİBİ birkaç saat daha yola devam etti. Güneş gökyüzünde alçalmaya ve gölgeler Kemikler Yolu boyunca uzanmaya başladığında Sigrún grubun önünden iki kez ısıklık çaldı. Ekip yoldan ayrıldı, ağaçların arasından bir keçi izini takip ederek bir tepeden aşağı indi ve küçük beyaz çiçeklerle serpilmiş çimenli bir koruluğa girdi. Sigrún attan indikten sonra bir dal parçasıyla araba ve at izlerini silmek için geri döndü.

Mürettebatın geri kalanı gece rutinlerinin rahatlığına yerleşti. Jonas ormanda çalı çırpı ve dal aradı. Yaz mevsimi güneşin akşamın ilerleyen saatlerine kadar ayakta kalacağı anlamına geliyordu ve Ilías'ın eyerleri çektiğini, Hekla ve Gunnar'ın atları fırçaladığını ve Sigrún'un geri dönüp eyer çantasından erzak çıkardığını rahatlıkla seçebiliyordu. Ormandan bir kucak dolusu kütük getirip baltayı birkaç kez hızlıca sallayarak onları kestikten sonra ateş çukurunu kazmaya koyuldu.

"Rey, çıra kutusu nerede?" Jonas erzak çantasını karıştırırken sordu.

"Reykfjord'dan taze bir ateş taşı aldım. Vagon yiyecek kiti."

Jonas ayağa kalkarak arabanın etrafında döndü. Üstündeki battaniyeyi bağlayan deri kayışları gevşetti ve akıcı bir hareketle geri çekti.

Ve genişlemiş bir çift kahverengi göze baktı.

ON

Zifiri karanlıkta geçen bir gece ve tam bir günün ardından gelen ışık kör ediciydi. Silla dondu kaldı, çekici göğsüne bastırdı. Hiçbir şey göremiyordu ama bir adam sesi duydu.

Adam küfretti, sonra yakasına yapıştı ve onu vagondan çekerek kabaca ayaklarının üzerine düşürdü. Soğuk çeliğin kusursuz baskısı çenesinin hemen altına saplandı ve bir el boynunu kavrayarak onu vagona yapıştırdı. Acı, morarmış boğazından keskin bir şekilde fışkırırken haykırdı, adamın tutuşu neyse ki gevşedi.

Silla birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonunda gözleri alışarak adamın tanıdık yüzünü netleştirdi. Bir skald masalındaki prene benziyordu, yakışıklı ve neredeyse çocuksu, altın rengi saçları ve gözleri o kadar maviydi ki gerçek dışı görünüyordu. Ama yanağındaki ve sakalındaki yara izi, elinde bir kılıçla geçirdiği zorlu bir hayatın hikâyelerini anlatan sert bir dokunuş katıyordu. Bir savaşçının yapısına sahip, uzun boylu ve iri yapılı bu adama bakarken boynunda bir kızarıklık belirdi. Silla bir şey söylemek için ağzını açtı ama konuşmayı beceremedi.

Adamın gözleri kızın morarmış yanağına yerleşti, sonra boynundan aşağı indi. Adamın eli morluktan uzaklaştı, kaba nasırlar boğazının sütununda yavaşça aşağı kayarak sadece dibinde durdu. Başparmağı nabzının hararetle attığı yere bastırınca Silla irkildi.

"Korkmakta haklısın." Adamın bakışları aşağıya doğru devam etti. "Çekici... bırakayım mı?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama boynundaki tutuşu sıkılaştı. "Bırak onu."

Sinirleri gerilen Silla çekici bıraktı ve çekiç yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Altın saçlı ve altın tenli bu adama bakarken nefesleri daraldı. Bütün gün bu adamla karşılaştığında ne söyleyeceğini çalışmıştı.

ama şimdi o an gelmişti ve zihni tamamen bomboştu.

Yarım akıllı! diye düşündü. *Bir şey söyle.*

Adam onaylamayan bir ses çıkardı. "Rey!" diye seslendi. "Burada bir sorunumuz var."

Sarışın adamın arkasından bir hareketlenme oldu; yumuşak ayak sesleri, giysilerin hışırtısı ve kılıçlar kınından çıkarılırken metalin tanıdık kayışı. Birkaç dakika içinde grup onun etrafını sardı ve o da onların bakışları altında, kanatları kıstırılmış bir kelebek gibi kıvrandı.

"Kırmızı pelerinin... sen meyhanedeydin," dedi altın adam. Ağzı açılıp kapandı ve sonunda sesini buldu.

Ne yazık ki sesi karmakarışık bir telaşla çıkıyordu. "Seni bal likörü salonunda duydum. Kopa'ya gitmeliyim ve haritam Istré'nin oldukça yakın olduğunu gösteriyor. Mükemmel... Yolunun üzerinde beni bırakabilirsin! Yemek pişirebilir, çoraplarınızı yıkayabilir ya da atlarınıza yem verebilirim. Yangın çıkarmada iyi değilim ama öğrenebilirim. Ben-"

Ahıra kadar takip ettiği dev gibi adamla göz göze geldi ve sesi boğazında düğümlendi. Yakasının altından görünen dövmeler, bakırımsı kahverengi tenine karşı mürekkep gibi siyahtı. Siyah saçlarının yanları kısa kesilmişti ve günün son ışığını yakalayan kalın, sıkı bukleler halinde tepesinden dışarı taşıyordu; sakalı ise bu sabah kesilmiş olacak kadar düzgün kesilmişti. Ama en dikkat çekici olanı gözleriydi.

-Maun renginde ve öfkeyle öylesine keskindi ki, derisindeki sıyrıkları hissedebiliyordu. *Küller*, diye düşündü. Bütün bu insanlar güzel miydi? Ancak bu adamın yakışıklılığı, yüzüne yayılan tiksinti ifadesiyle gölgeleniyordu.

Arkasında, gür sakallı, iri yarı sarışın bir adam yumruğunu ısırıyor, sessiz bir kahkaha atıyormuş gibi görünen gözlerini kapatıyordu. Diğer yanında saçları yanlardan kırpılmış, tepesi arkaya doğru örülmüş bir kadın duruyordu. Teni Silla'nınkinden birkaç ton daha koyu, sıcak bir altın tonundaydı ve dolgun dudakları sanki o da bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi birbirine bastırılmıştı.

"Arayın onu," diye emretti dövmeli adam. Sesi o kadar derindi ki Silla'nın kollarındaki küçük tüyler diken diken oldu.

Sırık gibi sarışın adam elini hevesle salladı. "Ben gönüllüyüm!"

"Kapa çeneni İllas, yoksa senin yerine ben yaparım," diye hırladı adam. Kül gibiydi, ama uzun boyluydu, diğerlerinden yarım baş daha uzundu ve Silla onun

Lider. Narin yüz hatlarına sahip, sarı saçlarının bir tarafı kazınmış, kısa boylu bir kadına döndü. "Sigrún."

Sigrún ileri doğru adım atarken altın adam onu arabaya doğru tuttu. Kadın yaklaştıkça Silla daha iyi görebiliyordu. Gözleri Sigrún'un boynunda ve kafatasının tabanında kıvrılan parlak, çizgili izleri takip etti - görünüşe göre yanık izleri. Kül sarısı saçları tıraş edilmiş bölümün kenarı boyunca düzgün bir sıra halinde örülmüştü ve tepesi boyunca ikinci, daha büyük bir örgü vardı. Sigrún Silla'ya uzandığında yanık izlerinin sol eline kadar uzandığını fark etti. Sigrún, Silla'nın elbisesinin kolunu yukarı çekerek bileğinin alt tarafını inceledi.

"Ben özgür bir kadınıym," diye mırıldandı Silla, aradığı şeyin ne olduğunu fark ederek; köleleştirilenlerin bileklerine dövme olarak yapılan esir işareti. Sarışın kadın kolunu tekrar aşağı kaydırды, sonra Silla'yı sıvazlamaya başladı. "Bileğimde bir hançer var."

Sigrún'un elleri Silla'nın gövdesinden aşağıya, göğüslerinin üzerinden karnına doğru inerken sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzadı ve kalçalarında durup gizli cepteki bozuk para kesesini yokladı. Elleri Silla'nın ayak bileğine atladı, hançeri kınından çıkardı ve lidere uzattı. Adam kaşlarını çatarak hançeri elinde evirip çevirdi. Sigrún yukarı doğru ilerledi ve kadının elleri eteklerinin altında hareket ettikçe Silla'nın yüzü kızardı.

Sonunda Sigrún geri çekildi ve lidere peş peşe meraklı el hareketleri yaptı.

"Çanta," diye homurdandı dövmeli dev adam.

Altın adam Silla'nın omzunun üzerinden eğilerek arabanın içine baktı. *Adamın* kokusu burun deliklerine demir, deri ve... şey... *insan* kokusu doldururken, Silla'nın vücudu sıcacık kızardı. Çuvalını çıkarıp lidere uzattı.

Boğazının arkasından bir itiraz yükseldi ama Silla yutkundu ve liderin onun giysilerini ve babasının tuniğini çıkarmasını sessizce izledi. Kalp şeklindeki taşa bakmak için duraklayan adam, diğer eşyalarıyla birlikte yere atmadan önce ona kuşkulu bir bakış fırlattı.

Adam ona döndü, kara gözleri kızın tenini yakıyordu. "Yiyecek yok, su yok. Seni hava şartlarından koruyacak giysi yok. Hangi yolda olduğunu bile biliyor musun?"

Silla titrek bir nefes aldı. "Kemik Yolu." "Peki neden Kemik Yolu dendiğini biliyor musun?" Başını iki yana salladı.

"Hedeflerine asla ulaşamayan yolcuların kemikleriyle döşeli. Tehlikelidir. Issız. Ve zayıflar için değil."

"Ben zayıf değilim," diye başardı, aptal sesi titrese de.

Bir an sessizlik içinde durup birbirlerine baktılar. Sonra kadının zamanında tepki vermesine fırsat bırakmayacak kadar ani bir hareketle dev adam öne çıktı ve kadının çenesini kavradı. Kendini onun seviyesine indirdi ve gözlerini kaçırmak isteyeceği kadar yoğun gözlerle ona baktı. Ama bakmadı. İçgüdüsel bir his ona adamın bakışlarına dayanması gerektiğini, ona zayıf olmadığını kanıtlaması gerektiğini söylüyordu.

"Neden olmaman gereken yerde olduğunu söyle bana," diye gürledi adam. Kadın gözünü kırpmadan onun bakışlarını tuttu. "Kopa'ya gitmem gerek." "Seni neden yolun kenarında bırakmamam gerektiğini söyle."

Yutkundu. "Çünkü eğer yaparsan büyük ihtimalle ölürüm."

Güldü ama sesi mizahtan yoksun ve boştu. "Bloodaxe Tayfası'nın ölümü önemseydiğini mi sanıyorsun? Zaten boğazımıza kadar kana batmış durumdayız, kızım."

Bloodaxe Tayfası mı? diye düşündü Silla ürpererek. Bu isim belli belirsiz bir anıyı canlandırdı, ocak başında konuşulan bir şeydi. Haydutlardan karanlık yaratıklara kadar her şeyle başa çıkabilen ve sağ kurtulan bırakmayan küçük ama vahşi bir ekip. *Ah yulaf lapası*, diye düşündü. Olabilecek onca vagon *arasından onlarınkine* sürünerek girmişti. Ve o anda Silla biliyordu ki, yaşamak istiyorsa kurnaz olmalıydı.

Liderin gözleri kızın yanağını inceledi, sonra boğazına kaydı. Boynundaki morlukları görünce yüzü asıldı.

"Sana yardım edebilirim," dedi, umutsuz bir düşünce zihninde kök salmaya başlamıştı. "O adam konusunda sana yardım edebilirim. Kraki."

Adamın gözleri onunkilerle öylesine karanlık bir bakışla buluştu ki, derisini kesecek gibiydi. "Ne dedin sen?"

"İhtiyacın olan kitabı almana yardım edebilirim."

Adamın gözlerinin ardında bir şeyler değişirken kalbi bir savaş davulundan daha yüksek sesle çarpıyordu. "Bizi duydun mu?"

"Evet," diyebildi Silla.

Adam gökyüzüne bir bakış attı, sonra altın adamın hançerini kaptı ve boğazına daha sıkı bastırdı. "O zaman seni öldürmekten başka çarem kalmayacak."

"Bekle!" Silla yalvardı. Teklifi beklediği gibi karşılanmamıştı ve şimdi zihni bir şeyler için -herhangi bir şey için- çırpınıyordu. "Bekle, sana yardım edebilirim!"

"Bu işi gizli tutmamız emredildi, gerekirse bıçakla. Ama belki de bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar zeki değilsinizdir."

Çaresiz kelimeler döküldü ağzından. "Sahip olduğum bir yetenek varsa, o da konuşmaktır. Babam her zaman bir Urkan skaldından daha altın bir dile sahip olduğumu söylerdi." Elbette bu bir yalandı. Olsa olsa Silla'nın yeteneği, az önce açıkça görüldüğü gibi, düşünceyi kesin olarak oluşturmada önce konuşmaktı. Ama kelimeler başlamıştı ve artık onları durdurmanın imkânı yoktu. "Eğer beni öldürürsen, Kraki'yi ikna etmek için başka bir yol bulman gerekecek. Sana yardım edebilirim. Senin için onun dikkatini dağıtmama izin ver ya da bilgiyi doğrudan ondan almaya çalış. İhtiyacın olan kitabın onda olmaması ihtimaline karşı bir plan."

Dev gibi adam onun sözlerini düşünürken gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Silla daha fazla kelimenin dökülmesini engellemek için dudaklarını bir arada tuttu.

"Hayır," dedi bıçağı daha derine bastırarak.

"Senin için riski ne?" Silla, sesini daha da yükselterek sordu. "Bu yolda kime anlatacağım? Beni Kraki'ye götür, değerimi kanıtlayayım. Sana bu kitabı getireceğim."

Liderin gözleri kızın yüzünde gezindi ve sol gözünün yanındaki yara izine yerleşti. Bakışlarının ağırlığı altında kıvrınma dürtüsü neredeyse dayanılmazdı ama Silla kendini hareketsiz kalmaya zorladı ve nefeslerini saydı. Bir nefes. İki. Üç.

"Rey," dedi altın adam. "Bunu düşünüyor olamazsın."

Liderin gözleri arkadaşına kaydı. "Onun dikkatini çekecek bir tipe benziyor." Bakışları Silla'nın saçlarına kaydı, sonra bir kez daha yüzüne döndü. Çenesini serbest bırakan lider geri adım atarak boynunu ovuşturdu. "Teklifini değerlendireceğim. Bu gece yaşayacaksın." Dönerek uzun ve hızlı adımlarla uzaklaştı. "Bağlayın onu!" diye bağırды omzunun üzerinden.

Silla nefesini tuttu ve altın adamın arabadan çıkardığı bir iple onu bağlaması için ellerini uzattı.

"Rahat durma Bukleler," dedi kaşlarını çatarak. Adam ellerini birbirine bağladı -sıkıca, diye fark etti- ve ucunda uzun bir ip sarkıyordu.

"İp bana bunu söyledi," diye homurdanarak cevap verdi, adam serbest ucu çekiştirirken peşinden sendeleyerek gitti.

"Bunu düşündüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı adam.

Koruluğun kenarına ulaştılar ve adam onu aşağı çekerek sırtını bir ağacın kıvrılan gövdesine dayadı. Serbest kalan ipi ağaca bağladıktan sonra adam çömeldi, yüzü ağaca bir metreden daha yakındı.

onun. Eli cebine girdi, gümüş bir disk çıkardı ve onu izlerken başparmağını diskin üzerinde gezdirdi.

Savaşçının bakışları tüm ağırlığıyla yüzüne yerleşirken Silla gözlerini kaçıramadı. Adamın nefesi aralarındaki havayı bulandırdı. "Arabamıza tırmanabileceğini ve bizim de seni bedava gezdireceğimizi mi sanıyorsun?"

"Yardım edebilirim-"

Adam tılsımı yumruğunda sıktı. "Bu dünyada işler böyle yürümez. Kendi yolunu kendin *kazanmalısın*."

"Ben çalışkan biriyim-"

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu ve başını yavaşça salladı. "Baltalı Göz'ün aklı başına gelecektir. Yaşamana izin vermeyi asla kabul etmeyecektir." Savaşçı etkileyici boyuyla ayağa kalktı ve Silla'yı ağaca bağlı halde bırakarak uzaklaştı.

Uzun bir nefes aldı, kalbi göğsünde gürültüyle çarpıyordu. "Toplanma çağlığı, Silla," kendi kendine fısıldadı. "Sen hala nefes alıyorum." Başka bir şey düşünemiyordu. Ama şu anda önemli olan tek şey buydu.

ELLERİ ıhlamur ağacına bağlı olan Silla, gece için kamplarını kuran Bloodaxe Tayfası'nı net bir şekilde görebilmek için vücuduyla manevra yaptı. Altın savaşçı şimdi ateşi yakmıştı, yatak örtüleri açıklığın uzun otlarına serilmiş, arabadan sandıklar çıkarılmış ve alevlerin yanına dizilmişti.

Her şey hayal edebileceğinden çok daha kolay olmuştu. Uzun uzun düşündükten sonra Silla değerli sólalarından ikisini Íseldur'un haritasına harcamış ve öğleden sonrasını onu inceleyerek geçirmişti. Kemik Yolu, Reykfjord'dan kuzeye doğru neredeyse düz bir çizgi halinde uzanıyor, Sudur topraklarının sık ormanlarından, ardından Eystri topraklarının çorak Hálendi'sinden geçerek Skutur adında bir kasabada son buluyordu. Ardından, Hvíta Nehri'ni geçip Kopa'ya girmeden önce Kara Yol olarak adlandırılan kısa bir yolda batıya doğru ilerledi. Kara Yol boyunca çok sayıda yanardağın işaretlenmiş olması onu şaşırtmıştı. Silla, parmağıyla Kopa'nın yanına çizilmiş üçgen şeklindeki yanardağ sembolünü takip ederken kaşlarını çatmıştı. Bu kesinlikle bir yanlış izdi.

Baykuş Kovuğu Hanı'ndaki odasının sessizliğinde haritayı inceledikten sonra, Silla bitişikteki bal likörü salonuna süzüldü. Zorlukla yenebilen bir kase balık yahnisi yemiş ve bir fincan bal likörü içmişti. Bir sonraki adımını düşünürken parmakları kilden fincanına vuruyordu. Ve sonra cevap kucağına düşmüştü ya da arkasından ona çarpmıştı.

Sevinçten havalara uçmuştu: Bir araba doğrudan Kopa'nın yanından geçiyordu ve adamlar onu doğruca Baykuş Kovuğu Hanı'nın arkasındaki ahırlara götürmüştü. Silla iyi olmanın çok kolay olduğunu bilmeliydi.

Ne kötü şöhretli Bloodaxe Tayfası'nın erzak arabasına bindiğini ne de onların Kral Ivar için çalıştığını tahmin etmişti. Arabanın örtüsünün altından Istré'de başaracakları işi tartışmalarını dinlerken midesine bir huzursuzluk yerleşmişti. Silla bu karmaşayı düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Kral için çalışıyorlardı; onlara asla güvenemeyecekti. Ama şu anda en az endişelendiği şey bu gibi görünüyordu.

İşlerinin ayrıntılarına kulak misafiri olduğunu açıklamak beklenmedik bir kumardı ve şimdi bunun kendisi için korkunç bir kaderi mühürlemiş olmasından korkuyordu.

Silla bugün yüzüncü kez, bu grubun liderini ve kısa boylu, gösterişli giyimli adamı ahıra kadar düşüncesizce takip ettiği için kendini azarladı. Daha fazla araştırma yapmalı ve daha iyi bir seçenek için beklemeliydi - oyalanmalı ve bunların ne tür savaşçılar olduğunu öğrenmeliydi.

Artık çok geçti.

Elleri uyuşmaya başlamıştı, görüşü bozulmuştu; tam bir gündür bir şey yiyip içmemişti. Siyah örgülü kadın yaklaştı, yüzü sertti ama düşmanca değildi. Çömeldi ve Silla'ya baktı.

"Adın ne, Dúlla?" *Dúlla*. Bu Silla'nın annesinin kullandığı bir sevgi sözcüğüydü ve onu hemen rahatlatmıştı.

"Katrin." Yalan dilinden pürüzsüzce döküldü. Silla hayatının bu noktasında o kadar çok farklı isme sahip olmuştu ki, bu onun için ikinci doğaydı.

"Ben Hekla. Ilías'ın kim olduğunu biliyorsun," diyerek ateşin başında hararetle konuşan sarışın adamı işaret etti. "Sigrún'u tanıyorsun. Gunnar, Rey ve Jonas var." Hekla isimleri sayarken Silla başını salladı ve her birini işaret etti.

"Nerelisin?" "Skarstad-"

"Bu kadar yeter, Hekla," diye emretti devasa adam-Rey. "Ben onun kaderine karar verene kadar tek kelime daha etme."

"Ona su ver, Baltalı Göz," diye seslendi kadın omzunun üzerinden. "Eğer onu öldürmeye niyetliysen, bunu onurlu bir şekilde yap. Susuzluk zavallı bir ölümdür." Hekla, Silla'nın bağlı ellerinin arasına bir su tulumu koyarken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Su tulumunu tutamayınca tulum çimenlere yuvarlandı. "Kurda ve düğümlerine lanet olsun," diye mırıldandı Hekla, ipleri gevşetmeye çalışırken. Kan parmaklarına doğru akarken Silla

"Ah," diye inledi. Hekla parmaklarını Su tasını tekrar eline aldı ve Silla onu dudaklarına götürdü.

"Teşekkür ederim," diye soludu Silla, neredeyse boşaldıktan sonra. Hekla sözsüz bir baş hareketiyle su tasını aldı ve gruba geri döndü.

Sırtını ağaca vererek yeniden pozisyon alan Silla, Sigrún'un ateşin üzerine demir bir üçayak yerleştirmesini izledi. Sehpaya bir trammel kancası taktı, kararmış bir tencereyi alevlerin üzerine astı, ardından birkaç sosis attı - görünüşlerine bakılırsa elk. Silla'nın burun deliklerine belirgin bir yanık kokusu ulaşması uzun sürmedi, midesi yine de gurulduyordu.

Jonas ve Rey yoğun bir tartışmaya dalmışlardı - Silla'nın teklifi hakkında olduğunu varsayıyordu. Bakışları bir zar oyununa dalmış olan Ilías ve Gunnar'a kaydı. Onlardan kahkahalar yükseldi; sonra ona doğru bakarken sessizleştiler. Hekla tek başına oturmuş, boş gözlerle ateşe bakıyordu. Silla'nın gözleri kadının eline takılınca, onun metal olduğunu fark etti.

Silla, Sigrún'un akşam yemeğini tahta kaselerde sunuşunu izledi; yanmış sosis ve sade ekmek. Gunnar sosisinden ısırdı. Çiğnedi. Ve çiğnedi. Ve çiğnedi. Yutkunması o kadar gürültülüydü ki, ıslak sesi açıklığın öbür ucundan duyuldu. Yakınlarda, Rey boğazı düğümlenirken irkildi. Sanki çiğnemekten vazgeçmiş ama yine de yutkunmuş gibiydi. Silla'nın içinde bir umut balonu kabardı. Ona bir şans verirlerse, krallar gibi yemek yiyebilirlerdi.

Yaz güneşi hâlâ tepedeydi ama gökyüzünde alçakta kalmıştı ve havaya bir serinlik çökmüştü. Silla'nın pelerini hâlâ Rey'in çantasını karıştırırken attığı yerde duruyordu. Bu gece üzerini örtecek bir şeye ihtiyacı vardı, yoksa donma riski vardı.

Şakaklarında donuk bir ağrı zonkladı. Vücudunun tepkisi içgüdüsel - iç organları acının yakınlığına karşı hazırlandı ve zihni boynunda asılı duran şeye yöneldi.

Yapraklar.

Gün boyunca onları düşünmüş olsa da, şimdi gece çöktüğüne göre, artık keşfedildiğine göre, onların rahatlığında gevşeyebilirdi. Silla büyük bir güçlkle bağlı ellerini boynunda asılı duran şişenin etrafında dolaştırdı. Pürüzsüz metal, bu korkutucu yeni çevrenin arasında eski ve tanıdık olana güven verici bir bağdı. Tıpayı yukarı çevirerek dişleriyle yapraklardan birini kavradı ve kapağı yerine takmadan önce çekip çıkardı.

Silla acı yaprağı çiğnedi.

Bir tane daha.

Gözlerini kapatarak başka bir yaprak alma dürtüsüyle savaştı. Şimdi zekâsını tamamen köreltmenin zamanı değildi. Ağacın gövdesine yaslanan Silla, skjöldün etkisini göstermesini bekledi.

Shick.

Shick.

Shick.

Göz kapakları açıldı ve bakışları ateşin karşısındaki karanlık gözlerle, Rey'in gözleriyle çarpıştı. Rey'in bileme taşının üzerinde hevrît bıçağını işlerken onu izlemesi omurgasında bir ürperti yarattı.

Shick.

"Bu kadar kaba olmasaydı göze hoş görünürdü," dedi yırtık beyaz geceliğiyle Rey'in devasa formunun yanında küçücük kalan sarışın kız. Kız bir parmağını Rey'in omzunun üzerinde gezdirdi. "Ve o çok büyük."

Silla nefes alışını kontrol etmeye çalıştı.

Shick.

"Bu çok komik," diye devam etti kız, gözlerini Ilías'ın omzunun üzerinden kısarak. "Ondan hoşlanıyorum. Zarda hile yapıyor ama."

Shick.

Jonas'a doğru ilerledi, Jonas'ın hançeri küçük bir tahta parçasını sürüklüyor, onu fark edemediği bir şekle sokuyordu. "Bu, masalları skaldlar tarafından anlatılan bir kahramana benziyor." İç çekerek altın savaşçının başını okşadı. Kız eğildi, içine çekti. "Haklısın Silla. İlâhi kokuyor."

Shick.

Silla'nın yüzü ısındı ve gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında kız yanı başında yere çökmüş, cılız bacaklarını yukarı katlamış ve kollarını bacaklarına dolamıştı.

"Senin amacın ne?" diye bir kez daha sordu Silla. Sesi duyulmasın diye yumuşak tutuyordu. "Sıkıntılarıımı daha da kötüleştirmek için mi? Beni deliliğe sürüklemek için mi?"

"Onları nasıl ikna edeceksin?" diye sordu kız, onun sorusunu duymazdan gelerek. "Ben elimden geleni yaptım. Kaderim onların ellerinde. *Onun* ellerinde."

Shick.

Kızın gözleri tekrar ateşin yanındaki iri adama kaydı. Bıçağının bileme taşının üzerinden her geçişi ona doğru yöneltilmiş sessiz bir tehdit gibiydi.

"Ya seni öldürmeye karar verirse?" diye sordu kız, keçeleşmiş saçlarını yüzünden iterek.

"O zaman korkunç bir hata yapmış olurum."

Vücuduna bir gölge düştü ve Silla irkildi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Kimseyle," diye nefes aldı Silla, yüzü kızararak. "Sadece... kendimle." Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Aptalca bir alışkanlık."

Hekla çömeldi, Silla'ya çuvalını ve küf kokulu kürkünü uzattı. "Böylece donarak ölmezsin," dedi Hekla alçak bir sesle, gülümseyerek dudaklarını okşuyordu.

"Teşekkür ederim," demeyi başardı Silla. Pelerini üzerine çekip kürkü üstüne katlarken, tütsülenmiş geyik etinden iki şerit yere düştü. Dudakları aralandı, gözleri Hekla'ya kaydı; Hekla çoktan ateşin yolunu yarılamıştı bile.

Silla tütsülenmiş ete uzandı ve vagonda keşfedildiğinden beri ilk kez gülümsedi.

ON BİR

S kraeda uzun eve doğru ilerledi, iki düzine dövme yüz aynı anda onu izlemek için döndü. Tüm Klaernar garnizon salonları gibi Reykþjord şubesi de seyrek döşenmişti; yemeklerini yedikleri orta salonda büyük bir masa, devriyeden sonra bira içmek için toplandıkları bir ocak, eğitim oturumları ya da bugünkü durumda sorgulamalar için kullanılan uzun evin ön tarafındaki küçük odalar.

Dudaklarını birbirine bastıran Skraeda bakışları görmezden geldi; kraliçe için çalıştığı yıllar boyunca bu bakışlara alışmıştı. Kommandor Thord hariç, Klaernar'ın geri kalanı onu Galdra olarak tanımıyordu, ancak muhtemelen kabulleri nasıl bu kadar ustaca çektiğini merak ediyorlardı. Skraeda'nın Reykþjord Klaernar'ıyla bir anlaşması vardı; getirdikleri kişilerden itiraflar alıyor, karşılığında da aralarından en ilginç olanları kraliçe için talep ediyordu.

Elbette bol miktarda sólas ve boğaz kesme tehdidi, Kraliçe Signe'nin Galdra'ya olan ilgisinin kocasının kulağına asla ulaşmamasını sağlamıştı. Kral Ivar, karısının kendi kanunlarını çiğnediğini, yüzlerce Galdra'yı kendi amaçları için çaldığını fark ederse ne yapardı, Skraeda tahmin edemiyordu.

Klaernar'dan biri ayağa kalktı, omuzlarına bir ayı postu sarılmıştı: Kommandor Thord. Ona doğru yürürken ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Skraeda Zeki Dil," diyerek onu selamladı ve evin ön tarafındaki odalardan birine girmesi için işaret etti.

Küçük ve seyrek döşenmiş olan bu oda Skraeda'nın daha önce de sık sık kullandığı bir odaydı. Duvarlara monte edilmiş acele fenerler odanın ortasındaki sandalyede oturan kadını aydınlatıyordu. Kadının kolları arkadan bağlıydı ve yalvarışları Klaernar'ın kullanmayı çok sevdiği demir dizginle boğuluyordu.

"Evet," dedi Skraeda, gözleri kadının alnındaki küçük bene takıldı. "Bu o. Onu şimdi hatırlıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Kommandor, sonunda sesinde hak ettiğini bildiği bir saygıyla. "Verdiğiniz bilgiler sayesinde onu bulmak hiç de zor olmadı."

Günlerce kıvrıcık saçlı kızdan hiçbir iz bulamayan Skraeda öfkeyle dolup taşmıştı; kız nasıl olur da parmaklarının arasından kayıp giderdi? Sorun korkuydu; Klaernar halkta o kadar çok korku uyandırmıştı ki, göze çarpan birini hissetmek zor olmuştu.

Bunu Kommandor Thord'a söylediğinde, Thord basitçe, "Bu bizim işimiz. Sağlıklı bir korku dozu isyanları uzak tutar."

Bir zamanlar Skraeda da Klaernar'dan korkanlar arasındaydı. Şimdi ise onları oldukları gibi görüyordu: Kralın, Magnus Hansson'un tasmaı altındaki akılsız hayvanlar.

Köprüde üç gün geçirdikten sonra aramayı durdurmuşlardı. Ama Skraeda'nın içini kemiren bir şey vardı; bir şeyleri kaçırdığına dair sarsılmaz bir his. Yatağının üstündeki kirışlere bakarak zihninde günleri gözden geçirdi. "Kıvrıcık saçlar," diye mırıldandı. "Kıvrıcık saç." Geriye doğru örerak ya da bir başlık takarak kolayca gizlenebilirdi...

Aklına bir görüntü geldi; bir arabanın arkasında, yüzü kir içinde, kırmızı pelerininin kapüşonunu başına kadar çekmiş bir kız. Bu o olabilir miydi? Kızdan bir korku mu hissetmişti?

Skraeda, "Onda korku hissettim," demişti, "ama yanındaki çocuğun öfkesi dikkat dağıtacak kadar yüksekti." Bunların hiçbirisi olağan dışı değildi. Ama yara izi... O ne olacak? "Yara izi görmedim ama o kadar kirliydi ki domuzlarla birlikte yıkanmış gibi görünüyordu..." Skraeda kızın bir görüntüsünü zihnine zorla yerleştirmişti. Kırmızı başlık. Boynuna bağlanmış tuhaf bir şişe. Etrafına yığılmış tavuk sepetleri. Ve... küçük, benekli yumurtalar. Kış kanadı yumurtaları.

Skraeda garnizon salonuna girdikten sonra komutana, "İskeleye tavuk ve kış kanadı yumurtası getiren bir arabaya binmiş," demişti. Bunun üzerine gözleri parlamıştı; kış kanadı yumurtaları nadir bulunan bir lezzetti ve bu ayrıntı kadının kimliğini kesinleştirecekti.

Ama Skraeda'nın midesi beklerken çukurlaşmıştı. Kız burnunun dibinden geçmişti ve Majesteleri bundan hiç memnun olmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun yakalanması gerekiyordu ve Skraeda onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Onu bulacağım," diye kendi kendine yemin etmişti Skraeda. "İşleri yoluna koyacağım."

Ve şimdi buradaydılar, kadın gözaltındaydı. Klaernar onu yakınlardaki bir çiftlik evine kadar takip etmiş ve Skraeda'nın onu sorgulayabilmesi için Reykfjord'a geri götürmüştü.

"Çocuk nerede?" diye sordu Skraeda.

Kadının bakışları hançer gibi keskinleşti.

"Çocuk mu?" diye sordu kommandor. "Çocuktan hiç iz yoktu."

Skraeda kadını inceledi; ev yapımı yün elbisesi küçük deliklerle doluydu, botları birkaç yıl önce değiştirilmişti. Eksikliklerine rağmen kadın omurgasını oldukça dik tutuyordu.

"Dizgini çıkar," dedi Skraeda, kadını her yönden incelemek için odada volta atarak. Kadından vahşi öfke sarmalları sarkıyor, daha küçük korku iplikleriyle sarmaş dolaş oluyordu. Kadının korktuğundan daha öfkeli olması ilginçti. Gerçekten de çok meraklıydı.

Kumandan dizginin arkasındaki sürgüyü gevşetti ve demir mekanizmayı kadının başından kaldırdı. Skraeda kadının önüne doğru yuvarlandı ve karşısındaki sandalyeye çöktü. Kadının çenesinin etrafında ve burnunun altında, dizginin yüzüne oturduğu yerde kırmızı izler vardı.

"Adın ne senin?" Skraeda sordu.

Esirin duygularını anlamak için kolay sorularla başlamak her zaman en iyisiydi. Skraeda'nın beklediği gibi kadın ağzını kapattı, öfke şeridi daha parlak yanıyordu. Ama Skraeda bunun altında korkunun ipliğini buldu ve onu kabaca kendine doğru çekti.

Kadının gözlerinin önce açılıp sonra da dalgalanmasını izlerken tatmin duygusu içine yayıldı. Skraeda'nın çağırdığı anı bilincini ele geçirdiğinde, nefes alış veriş hızlanırken başı geriye düştü. Bu, Solacer becerisinde ustalaştığı yıllar boyunca öğrendiği bir numaraydı. Duyguları güçlendirebilir ya da sönümleyebilirdi, evet, ama bir ipliği yeterince sıkı çektiğinde, o duyguyla ilişkili anıların da ortaya çıkabileceğini keşfetmişti.

Kadın gözlerini kırptırdı ve gözbebekleri büyüdüğünde Skraeda onlarla tekrar sağlam bir zemine oturduğunu anladı.

Skraeda yavaşça, "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz," dedi.

"Sen..." diye sıçradı kadın. Nabızı boğazının dibinde çırpınıyordu ve Skraeda en korkunç anısının yankılarının kadına yapıştığını biliyordu. "Sen Galdra'sın!" Gözleri Kommandor Thord'a kaydı. "Onu neden sütuna yatırmadınız?"

Skraeda bakışlarını sabit tuttu. Sorgunun bu kısmı hoşuna gitmişti. -Sanık onun müttefik olmadığını anladığında. Kurtuluş için Klaernar'a baktıklarında.

Beklendiği gibi, kommandor hiç etkilenmemişti. "Oldukça yardımcı olduğunu kanıtladı," diye mırıldandı Skraeda'nın arkasından.

Kadın Skraeda'ya taşı paramparça edebilecek bir bakış gönderdi. "Kendi türüne ihanet ediyorsun," diye tükürdü.

Hain, Ilka'nın sözleri zihninde yankılandı. Hain. Hain. Hain.

Skraeda'nın damarlarında öfke alevlenirken, zihnindeki korku ipliği kayganlaştı. Sakinleştirici bir nefes almaya zorlayarak başını salladı.

"Ben bir fırsatçıyım," diye düşündü Skraeda, kendi duygularına hâkim olarak. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparım." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Ne. Senin. Senin. Adın?"

Kadın dudaklarını bastırarak başını şiddetle salladı.

Skraeda gülümseyerek korku ipini bir kez daha çekti. Kadının nefesi kesildi ve başı geriye düşerken alçak sesle feryat etti. Bunu hep yaparlardı... İhtiyacı olan cevapları vermediklerinde ne olacağını göstermesi için onu zorlardı. Ve Skraeda sürecin bu kısmından zevk aldığını itiraf edebilirdi.

"Hayır," diye inledi kadın, uzuvları titremeye başlamıştı.

Skraeda onun ne gördüğünü merak etti; sevdiği birinin son nefesini mi? Bir kocanın vahşi eylemi mi? Korkunç bir kaza mı?

Birkaç uzun saniyenin ardından kadın yeniden soluk soluğa kaldı, başı yukarı kalktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vigdis," diye nefes aldı kadın, nabızı şimdi daha da hızlı atıyordu.

Skraeda biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Kadın çok kolay itiraf etmişti. *Buraya oyun oynamaya gelmedik, diye hatırlattı kendine. Kızı bulmak için buradayız.*

"Vigdis," diye tekrarladı Skraeda. "Çocuk nerede? Hatırladığım kadarıyla yeğenin."

Korkunun ipliği, genişlik ve parlaklık bakımından öfkeyi geçene kadar kıvrılıp büküldü. Skraeda duyularının bu ipliğe uzanmasına, onu nazikçe parmaklamasına izin verdi. Bir hatırlatma.

"Onu bulamayacaksın," dedi Vigdis, öfkesi bir kez daha artarak.

Skraeda gülümsedi. Bu kadın duygularının esiri olmuştu. "Peki ya yeğenin, Vigdis?"

Kadının yüz ifadesinde önce şaşkınlık, ardından da anlayış belirdi.

"Evet," dedi Skraeda. "O kadını aradığımızı biliyordun ama yine de onu korudun." Öfke Skraeda'nın boğazını tırmaladı... kandırılmasının nedeni bu kadındı. Kraliçesinin gözünde utanç duymasının sebebi buydu. "Nerede o, Vigdis?" diye sordu.

kadının korkusu. "Arabanızın arkasına binen kadın. Kırmızı bir pelerin giyyordu."

Vigdis'in nefes alış veriş hızlandı, nabızı yeniden atmaya başladı. "Bilmiyorum," diye homurdandı. "Onu iskelede bıraktım ve o zamandan beri görmedim."

Skraeda'nın kendi öfkesi alevlendi ve Vigdis'in korkusu parmaklarının arasından kayıp gitti.

Kendini kontrol et, diye ısrar etti. *Duygularının seni yenmesine izin verme.* Ona kadar saydıktan sonra yeniden Vigdis'in korkusunu aradı.

"Sana ne söyledi?" Skraeda dişlerini sıktı. Bu oyunlardan bıkmıştı artık. Kraliçe Skraeda'nın hatasını fark etmeden önce kızın bulunması, Sunnavik'e giden bir gemiye bindirilmesi gerekiyordu.

Vigdis dudaklarını dişlerinin etrafına doladı, gözlerini kışlılara dikti.

Skraeda korkusunun ipini çekiştirdi, bir anıyı canlandıracak kadar değil ama Vigdis'e neyin tehlikede olduğunu hatırlatacak kadar.

"Mantıksız değilim Vigdis," dedi Skraeda yumuşak bir sesle. "Yeğenini bu işin dışında tutacağım, ama bana kız hakkında bildiğin her şeyi anlatırsan." Kadının korkusunu tıngırdatarak gözbebeklerinin büyümesini, boyun kaslarının gerilmesini izledi. "Eğer söylemezsen, Vigdis, işleri senin için çok tatsız hale getireceğim. Sonra da yeğenini bulur ve onun için de işleri çok tatsız hale getiririz. Tüm Klaernar komutanları gibi Thord da kan kartalı sanatında eğitilmiştir. Sizce yeğeninizin ciğerleri göğsünden sökölmeden önce kalbi durur mu, yoksa tüm bu çile boyunca yaşar mı?"

Vigdis, "Kuzey," diye mırıldandı. "Kız Kemikler Yolu'ndan kuzeye gidiyor."

"Nereye?" diye sordu.

Vigdis başını salladı. "Söylemedi. Hayatım üzerine yemin ederim ki..."

Skraeda kadının kaşlarının birbirine yaklaşmasını ve suçluluk duygusunun giderek büyümesini memnuniyetle izledi. "Ah, Vigdis," diye mırıldandı Skraeda. "Sen yapman gerekeni yaptın. Ve şimdi sana hızlı bir ölümün merhametini bahşedeceğim." Hevrit'ini çekerek kadının boğazına sapladı ve Vigdis'in önce genişleyip sonra yavaş yavaş donuklaşan gözlerinin derinliklerine baktı.

Kommandor arkasından ofladı. "Onu kotamız için kullanabilirdik. Sütuna yatırılabilirdi."

Skraeda adamın havaya sinirlenişinin dokunuşunu hissetti ve teni karıncalandı. *İçinde yaşadığımız dünya erkeklerin dünyası Skraeda,* demişti kraliçesi.

O sakinleştirici sesiyle. *Bırakın bizi kuzu sansınlar, aslında biz kurduz.*

Skraeda kuzu değildi ve komutanın onu kuzu sandığına bir an bile inanmadı.

Bıçağını ölü kadının eteklerine silerek temizledikten sonra onu daha yakından incelemek için döndü. Vigdis'in duygularını bastıran gürültüsü olmadan, komutanı daha kolay hissedebiliyordu. Kızgınlık, evet, ama aynı zamanda korku ve... ah... biraz da şehvet. İşte bu ilginçti. Ama Kommandor Thord'un duygularının dalgalanan ipliklerinin altında altın bir iplik vardı; ince ve narindi ve Skraeda'nın en çok ilgisini çeken şeydi.

Onu kendisine çekme, bu iplikle oynama dürtüsü güçlüydü. Sadece Klaernar'a özgü olan bu altın ipliğin amacını uzun süre düşünmüştü. Ama görev çağırıyordu ve Klaernar'ın yanında olması gerekiyordu; onun acınası erkek duygularını yatıştırması gerekiyordu. Bu yüzden onun yerine komutana gülümsedi.

"Bu olay gizli tutulmalı," dedi Skraeda. "Kraliçe ayırdığınız zaman ve sağduyunuz için size tazminat gönderecektir, Kumandan."

Skraeda kapıya doğru ilerledi.

Kommandor Thord, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kapı eşiğinde durakladı. "Kuzeye gidiyorum. Kemik Yolu'nda seyahat edeceğim."

ON İKİ

KEMIKLERİN YOLU

Küçük sarışın kız oradaydı.

Dağınık saçları terden ıslanmış alnına yapışmış, yukarıya doğru kalkık mavi gözleri kocaman açılmıştı. Silla kızın soğuk ve nemli elini kavradı.

Uzaktan ayak sesleri geliyordu, duvarlarda yankılanıyor, giderek yükseliyordu; yaklaşıyorlardı.

Kız boştaki elini Silla'nın yanağında gezdirdi. "Bana bak," diye fısıldadı. "Sadece nefes al. Yalnız değiliz. Malla ve Marra bizi izliyor." Gerçekten de kardeş aylardan gelen ışık pencereden içeri süzülüyor, taş zeminde süt gibi bir ışık sütunu uzanıyordu. Masanın altında iki kız sinmiş, küçük bedenlerini birbirine bastırmışlardı.

Silla söyleneni yaptı. Gözlerinin içine baktı, sonra burnundan derin nefes alıp ağzından verdi.

"Bir. İki. Üç. Dört. Beş."

Neredeyse bir saniyeliğine işe yarayacakmış gibi hissetti.

Ayak sesleri artık duvarlarda sertçe yankılanıyordu. Yakında burada olurlardı. Sayıları çok fazlaydı. Silla gözlerini kapattı.

Nerede olduğumuzu biliyorlar.

Kızın elini sıkıca kavradı. Kapı patlayarak açıldı ve Silla bir gözünü açtı, sadece bir parça. Sadece ayakları görecektik kadar... çok fazla ayak. Etrafları çizme sesleri, mobilyalar yer değiştirirken tahtanın taşa sürtünme sesleriyle çevriliydi.

Ve sonra her şey oldu -tıpkı daha önce her seferinde olduğu gibi.

Kız geriye doğru çekildi, eli Silla'nın elinden kurtuldu. Boğazından tiz bir çığlık yükseldi.

Silla uyandıktan sonra bile peşini bırakmayacak bir ses.

"Beni bırakma!" diye bağırdı kız.

Eller Silla'nın beline dolandı ve Silla kızıdan uzaklaştı. Kız kendi ağzını açtı.

Ve çığlık attı.

Jonas yanına diz çöktüğü kadının omzunu sarsarak, "Kıvrıl," dedi. Karanlık, kemerli kaşları birbirine yaklaştı, bir kez daha çığlık atıma ya çalışırken dudakları aralandı. Jonas nefesinin altında küfrederek avucunu kadının üzerinde kaydırıldı.

ağzını açıp onu pek de nazik olmayan bir şekilde salladı. Yine de kıpırdamadı.

Dişlerini birbirine kenetleyerek ona ters ters baktı. Bu baş belası kadın sadece birkaç saattir onlarla birlikteydi ve şimdiden sorun yaratmaya başlamıştı. Eğer bir kez daha çığlık atarsa, ormandaki canavarları üzerine çekebilirdi. Ağzını kadının kulağının yanına yerleştirdi ama kadının saçlarının kokusu dikkatini dağıttı; ormanın kokusuyla karışık bir tatlılık.

Vampir geyikler, diye hatırlattı Jonas kendine. *Grimwolves*. Eğer gecenin köründe kılıçlarını çekmek zorunda kalırsa, onu kendisi öldürecekti. Rey'e ve kararsızlığına lanet olsun. Sonsuz ateşler içinde reisi ne düşünüyordu acaba? Bloodaxe Mürettebatı'nın koruması gereken bir itibarı vardı. Bedava araba dağıtmayı göze alamazlardı... özellikle de binlerce sólas söz konusuyken.

"Katrin!" diye fısıldadı, kadının adını hatırladığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Sonunda kadının gözleri fal taşı gibi açıldı, beyazlar ay ışığında çılgınca parladı. Kaşları havaya kalktı, ağzı daha da genişledi.

"Lanetli kadın, yapamazsın-" Kadının tırnakları eline batarken ve derisini keserken Jonas'ın sözleri sıcak bir acıyla kesildi. "Kahretsin!" diye haykırdı, geriye düştü ve onu serbest bıraktı.

Katrin tekmeler savurarak çırpındı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu ağaca bağlayan ip gerilerek yüzüstü düşmesine neden oldu. Dehşeti bu kadar aşikâr olmasaydı, Jonas'ın eli acıyla zonklamasaydı bu eğlenceli olabilirdi. Geri çekilerek omurgasını tekrar ağacın gövdesine doğru itti.

Jonas kaşlarını çatarak kadına baktı. Eğer kadın tekrar çığlık atarsa, ormandan yaratıklar çıkarırsa... bu onun gözetiminde olmayacaktı.

"Bana bak Katrin," dedi otoriter bir sesle. "Sen iyisin." Kızın kahverengi gözleri ona kaydı, sonra hızla uzaklaştı. Jonas'ın öfkesi alevlendi. "Tüm İseldur'da en sevdiğin yeri hayal et. Gerekirse gözlerini kapat." Gözleri kapandı ve burnundan keskin bir nefes aldı. "En sevdiğin yerde olduğunu hayal et. Güvendesin. Orada hiçbir şey sana ulaşamaz."

Kadın nefes aldı ve Jonas boğazının çukurundaki nabzın sakinleştiğini görmekten memnun oldu.

Nereye gidiyor?

Bu rahatsız edici düşünceyi bir kenara iterken kaşları birbirine yaklaştı. Jonas'ın eli hiç beklenmedik bir anda cebindeki dövülmüş gümüş tılsımı buldu ve başparmağı kazınmış yüzeye sürtündü. Sessizce kadının nefes alışını izledi. Sonunda kadının gözleri açıldı ve başını yukarıdaki yıldızlı gökyüzüne doğru eğdi.

"Burada çığlık atamazsın," diye kükredi Jonas. "Etrafta zalim kurtlar var. Ve başka şeyler."

"Özür dilerim," dedi Katrin sessizce. "Ben seni..." Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Özür dilerim." Bakışları adamın eline kaydı, gözleri büyüdü. "Seni tırmalamak istememiştin. Sen-"

Jonas ayağa kalkarak, "Uyumaya devam et," diye mırıldandı. Topuklarının üzerinde döndü ve gece nöbetindeki yalnız nöbetine devam etmek için ateşe doğru ilerledi.

Rey ıhlamur ağacının altında kıvrılmış kadına bakarken güneş doğmuş ama gri bulutlarla örtülmüştü. Çuvalını yastık olarak kullanan kadın, kıpkırmızı pelerinini omuzlarına dolamış, üzerine de arabalarından aldıkları kürklerden birini geçirmişti. Koyu renk kirpikleri soluk tenine doğru uzanıyor, aralanmış dudaklarından parlayan bir sıvı süzülüyordu.

Salyaları akıyordu.

Kaşlarını çatı. Sonsuz ateşler içinde, şimdiye kadar yaptıkları en büyük lanet işin ortasında, bu habersiz kadının burada, arabasında ne işi vardı? Buralarda dolaşan gaddar kurtlar, savaş çeteleri ve katiller arasında kaybolmuş bir kuzuydu. Ona bir iyilik yapmalı ve baltasının kılıcıyla çabucak ölmesini sağlamalıydı.

Bir gece önceki plan *buydu* ama Rey Jonas'ın hançerini onun boğazına dayamak için harekete geçtiğinde bir şey onu durdurmuştu. Bunun ne olduğundan emin olamıyordu; tanrıların fısıltıları, kanında bir kıpırtı. Gözleri Rey'in gözünün köşesindeki hilal şeklindeki yara izine takıldığında tereddüt etmişti.

İşi gereği Rey zor kararları çabucak vermeyi öğrenmişti. Ama o duraksama... her şeyi değiştirmişti. Kadının sözlerinin içine işlemesi, ektiği tohumların kök salması ve büyümesi için yeterince uzun bir süreydi. Bütün gece o duraklamanın acısını çekmiş, kararsızlık onu rahatsız etmişti.

Ya onu getirecek ya da öldürecekti. Bu zor bir seçim olmamalıydı ama yine de buradaydı. Hâlâ kararsızdı.

Yumuşadığında insanlar ölür.

Rey'in eski akıl hocasının sözleri kulaklarında çınlıyordu. Kraki korkunç bir adam olsa da, bu kadar uzun süre hayatta kalmasının bir nedeni vardı. Bu ülkede öldürmek ya da öldürülmek vardı. Ve eğer yanınızda savaşan, at süren ve uyuyanlara güvenemiyorsanız, ölmüş sayılırdınız. Jonas bir gece önce ona da aynı şeyi söylemişti. *Bu işte herhangi bir karışıklığı göze alamayız,* demişti, sesinde Rey'in uzun aylardır duymadığı bir heves vardı. Dürüst olmak gerekirse, belki de yıllardır.

Jonas'ın ve Kraki'nin sözlerinde doğruluk payı vardı. Rey ne yapılması gerektiğini biliyordu. *Onun sonunu getirmek merhametli* bir şey, diye kendi kendine telkinde bulundu, kılıcına uzandı ama göğsünde bir şey sıkıştı ve yine oldu.

Durakladı.

Dişlerini sıkan Rey'in içinde öfke alevlendi. Neden bunu sorguluyordu ki? Bu kadın onun arabasına girmiş, planlarını bozmuş, kulağına gelmemesi gereken şeyler duymuştu. Kılıcının ısırığını hak etmişti.

Ya Kraki'den bilgi alabilirse? Bütün gece onu rahatsız eden düşünce, kış denizindeki sis gibi somutlaştı. İhtiyaç duydukları bilgiye ulaşmanın anahtarı o olabilir miydi? Tanrılar biliyordu ki Kraki, yaşadıkları ayrılıktan sonra bu bilgiyi Rey'e isteyerek vermeyecektir. Ve kızın belli bir görünüşü vardı, Kraki'nin defalarca arzuladığını gördüğü bir görünüş.

Kraki onları genç ve... tatlı seviyor, diye düşündü Rey dudağını kıvrarak. Bu adamla hiç de ortak bir yönü yoktu.

Uyuyan kadına bakarken içinde bir savaş başladı. Aklından binlerce kez geçirmişti bile: Onu bugün öldürüp Magnus'un kurallarına sadık kalacaktı ya da bilgiyi almak için onu kullanacak ve gerisini sonra çözecekti.

Onu tutmak hayatlarını riske atıyordu; Kalp Yiyici bu işin ayrıntılarını bilerek paylaştıklarını öğrenirse, intikamının kanla ödenmesini talep ederdi.

Ama Istré'ye ihtiyaç duydukları bilgiler olmadan gitmek de büyük bir riskti. Bir iş için doğru hazırlık son derece önemliydi. o kitaba ihtiyaçları vardı. Ve Rey biliyordu ki o gerekliydi

Kraki'yi etkileyecek bir şey... *bir şey*. Altın dilli olduğu söylenen bu güzel gözlü kızın ihtiyaç duydukları şey olması mümkündü.

Kararını veren Rey, çizmesinin ucuyla kızın kalçasını dürttü ve onun uyanışını izledi. Gözlerini kırıştırdı ve doğrulup etrafına bakınırken gözleri ona takıldı. Rey bunu gördü; onu tanıdığı an, her şeyin ona geri geldiğı an. Gözleri gerildi ve hızlı bir nefesle geri çekildi. Adam ona kaşlarını çatarak bakarken kaşları birbirine çarptı.

"Bana planını anlat," diye homurdandı.

"Plan mı?" diye tekrarladı, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

Adam burnundan sertçe nefes aldı, sonra konuştu. "Sen bize ihtiyacımız olan bilgiyi ver, biz de seni Kraki'ye kadar götürelim. Hver, Skalla Sırtı'na en yakın kasaba; bir haftalık yol."

Nefes nefese kalmıştı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Rey bu manzara karşısında kaşlarını çatı. İhtiyaçları olan son şey, Bloodaxe Tayfası ile seyahat eden ağlayan bir kadındı. Bu bir hataydı. Kadının boğazını kesmeli ve bu karmaşayı geride bırakmalıydı.

"Teşekkür ederim!" diye haykırdı, ayağa fırladı ve ileri atıldı. Onu ağaca bağlayan halat sıkıştı ve tökezleyerek geri çekildi.

Rey kaşlarını çatarak ona baktı. "Aklın şu ana kadar beni etkilemedi," diye mırıldandı. Gülümsememeye çalışıyordu ama savaşı kaybediyordu. Ve onun gülümsemesi arttıkça, Rey'in yüz ifadesi daha da derinleşiyordu. "Bu berbat bir fikir," dedi yüksek sesle. "Plan, kadın. Bu bilgiyi ondan nasıl alacaksınız?"

Gülümsemesi durakladı. "Ben... şey, bu Kraki hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeli ve... zayıflıklarını, zaafalarını incelemeliyim... ve bunları ona karşı kullanmalıyım."

Rey boş gözlerle ona baktı. Şu altın dil denen şey neredeydi? "Zayıf yönleri güzel kızlar ve brennsa. Bu senin çalışman için yeterli mi?"

Kadının yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi ve Rey oflayarak başka tarafa baktı. Elinde bir çekiçten başka bir şey olmayan, kızarmış, ağlayan bir kadın; savaş çekici bile değil, Tanrı'nın unuttuğı bir ahşap ustasının çekici. Bu asla işe yaramayacaktı. Bunu söylemek için ağzını açtı ama kadın ondan önce davrandı.

"Onu baştan çıkarmayacağım." Sözleri şaşırtıcı bir inançla süslenmişti ve Rey'in bakışları tekrar kızın kahverengi gözlerine kaydı. Gözbebeğini çevreleyen ince bir altın şerit olduğunu fark etti.

"Erdeminiz hayatınızdan daha mı önemli?" Rey eğlendiğini belli etmemeye çalışarak sordu. Kraki'nin ona elini sürmesine izin vermezdi ama bazı nedenlerden dolayı

Çünkü bunu ona söylemek için acelesi yoktu. Bırak biraz kıvransın. Günahının kefaretinin ödesin.

"Namusumun bozulmadığını kim söyledi?" diye tersleyince adam alaycı bir tavırla güldü. Rey, Jonas kadar üretken değildi ama kadınları yeterince iyi okuyabiliyordu.

Kadının gözleri kısıldı ve ona dik dik baktı. Rey gözlerini kırıştırdı; yabancıların bu kadar uzun süre göz teması kurmasına alışık değildi. Başkalarını tek bir bakışla sinirlendirebilme yeteneğiyle gurur duyardı; Balta Gözler adını boşuna almamıştı ne de olsa. Bir süre sonra yanaklarındaki pembelik kırmızıya dönüştü ve kadın gözlerini kaçırdı. İçinde bir tatmin duygusu kabardı. Onu doğru anladığını biliyordu; eğer gördüyse, o bir bakireydi.

"Buna gerek kalmadan bilgiyi alacağım," diye mırıldandı kadın.

"Nasıl isterseniz," dedi Rey.

Gözlerini kadına dikti. Saçları buklelerden, çam iğnelerinden ve yosun parçalarından oluşan vahşi bir karmaşaydı. Buna rağmen, Ursir'in evine aitmiş gibi görünüyordu ya da gösterişli bir kontun karısının hizmetçisi olarak çalışıyordu, Kemik Yolu'nda Bloodaxe Tayfası'yla seyahat ediyormuş gibi değil.

Hata, diye düşündü. Bu işi planlamak için zihinlerinizi bir araya getirmeniz gerekirken, o sadece dikkat dağıtıcı bir şey olacak. Midesinde öfke alevlendi. Bu kararın ağırlığını omuzlarına yüklediği için bu kadına öfke duyuyordu.

Ama olan olmuştu. Kararını vermişti ve geriye sadece ilerisi kalmıştı.

"Eğer Bloodaxe Mürettebatı'yla seyahat edeceksen kurallara uyman gerekecek, kadın."

"Katrin," dedi kadın, gözlerinin arkasında beklenmedik bir şekilde alevlenen ateşle. "Bana Katrin diyebilirsin."

Gözleri kısıldı. "İşte kurallar. Bir: Sana söyleneni yapacaksın. Kal dersem kalırsın. Kaç dersem kaçacaksın. Anladın mı beni?"

Başını salladı.

Rey ikinci bir parmağını kaldırdı. "İki: Bize karşı dürüst olacaksın. Bizim işimizde, yanınızdaki adamlara ve kadınlara güvenemiyorsanız, zaten ceset akbabalarına yem olursunuz. Yalan yok. Anladın mı Katrin?"

Başını sallayan kadının gözlerinin arkasından bir şeyler geçti. "Senin için yemek yapabilirim..."

İçinde bir öfke titreşti. Kadının ne yaptığını biliyordu, Mürettebat'a girmeye çalışıyordu - Kopa'ya kadar bir yolculuk kazanmaya çalışıyordu. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Onun gözetiminde olmazdı.

Üçüncü parmağını kaldırdı. "Üç: Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Eğer başkaları bu işi bildiğinizi öğrenirse, sizi öldürmek zorunda kalırım. Bizi kiralayan adam bu işi bildiğini öğrenirse hepimizin hayatı tehlikeye girer."

Bir kez daha başını sallarken boğazı düğümlendi.

"Svarti'de erzak için duracağız. Arabadaki herhangi bir şeye dokunursan, çok konuşursan, mürettebatıma tehlike getireceğinden şüphelenmem için bana herhangi bir sebep verirsen-"

"Dur tahmin edeyim," dedi alaycı bir tavırla. "Beni öldüreceksin."

Rey ona ters ters baktı ve kadının cesareti buharlaşır gibi oldu. Onu kurtarmak için öne doğru bir adım attı ama kadın geri çekilebildiği kadar geri çekildi ve sırtını ağaca dayadı.

Midesi bulandı. Rey derin bir nefes alarak *baltalı gözlerini* yumuşatmaya çalıştı. "Günlük yemeği ellerin bağlı olarak yemeyi mi tercih edersin?" diye homurdandı.

Dudakları aralandı ve kadın ellerini ona uzatmadan önce bir an tereddüt etti. İpleri çözdükten sonra Rey onun küçük avucunu açışını, içindeki kalp şeklindeki kayanın ortaya çıkışını izledi. Bu kadın tuhaf biriydi. Yanında hiç erzak yoktu, giysileri bu yol için tamamen kullanışsızdı ve yine de bir kaya... bunu mu paketlemişti?

Rey kadının yüzünü bir kez daha inceledi, gözleri gözündeki ve boynundaki morluğa takıldı. Parmakları kıpırdadı. "Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz. Yıkanmak istersen şu tarafta bir dere var. Bir şeyler ye. Ya da yeme." Rey topuklarının üzerinde dönerek ateşe doğru yürüdü.

Zihninde Kraki'nin sözleri bir kez daha yankılandı.

Yumuşadığında insanlar ölür.

Rey derin bir nefes verdi. Buna pişman olacaktı. Sadece biliyordu.

ON ÜÇ

Dağ gibi bir adam ateşe doğru ilerlerken **S**illa gözlerini kırıştırdı. Küller, ama varlığı korkutucuydu. Ama şimdi onu yalnız bıraktığı için yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Onu öldürmemişti ve sadece bu da değil, en azından Hver kasabasına gitmeyi hak etmişti. Şimdi yeni bir kapı açılmıştı. Silla kendini vazgeçilmez kılacaktı. Bu insanlar krallar gibi yiyeceklerdi ve onun kendilerini Hver'de bırakmasına asla izin vermeyeceklerdi. Mutluluktan kıpır kıpır oldu.

Yalan yok. Anladın mı Katrin? Rey'in sözleri zihninde tekrarlandı ve gülümsemesi durakladı.

Hayır, diye düşündü. Bu Silla için işe yaramazdı. Gizlilik onun güvenlik peleriniydi; her zaman öyleydi ve bu sırf korkutucu derecede yoğun gözleri olan aşırı büyümüş bir savaşçı öyle uygun gördü diye değişmezdi. Kaderin cilvesine bakın ki Silla son on yılda yalan söyleme konusunda ustalaşmıştı. Bunun bir sorun olmayacağından emindi.

Elleri nihayet serbest kalan Silla pelerinini ve kalp şeklindeki taşı toplayıp diğer eşyalarıyla birlikte çantasına yerleştirdi. Orman tenine yapıştı ve bir anlık kararsızlıktan sonra Silla dereye doğru yöneldi.

Sabah ışığı çimenlerin üzerindeki çiy tanelerini yakalamış, her bir tanenin üzerine dizilmiş buzul incileri gibi parlıyordu. Belki de bu tanrıların iyi bir alametiydi, geleceğinin parlak olduğuna dair bir işaretti. Akan suyun sesi kulaklarını doldurdu, küçük bir dere tarlanın içinden kıvrıla kıvrıla geçiyor ve ilerideki ağaç korusunun içinde kayboluyordu. Dizlerinin üzerine çöken Silla soğuk suyu avuçladı ve yüzüne sıçrattı. O kadar soğuktu ki uykulu uzuvlarına yeniden hayat verdi, yolculuğunun bu yeni bölümüne taze bir başlangıç gibi hissetti.

Zevkle iç geçirerek tekrar ayağa kalktı ve ateşe doğru yöneldi. Jonas'ın birkaç adım ötede durduğunu görünce nefesi kesildi. Saçlarının altın ışıltısı dikkatini çekti; yanları kısa kesilmişti, tepesi

geriye çekilmiş ve tepesinde düğümlemişti. Rey kadar uzun olmasa da yine de ondan yarım baş daha uzundu. Göğsünün üzerinde kavuşturduğu büyük kolları ve yüzündeki çatık kaşla birleşince, çiyden çok daha az iyimser bir alamet gibi görünüyordu.

Küller, diye düşündü. *Bu adam beni neden bu kadar hor görüyor?*

Silla'nın yüzü, uyandığında adamın tepesinde belirdiğini ve elinin ağzını kapattığını hatırlayınca kızardı. Zaman akıp gitmiş ve kendini Skarstad yakınlarındaki yolda, babası yakınlarda savaşırken savaşçının onu boğarak öldürdüğünü düşünmüştü. Onu derinden tırmalamıştı ve o savunmasız anında ona tanık olduğu için utanmıştı.

Silla elinin nasıl olduğunu sormak için ağzını açtı ama adam ondan önce davrandı. "Baltalı Göz'ü nasıl ikna ettiğini bilmiyorum," dedi alçak bir sesle.

"Ama sana şunu söyleyeyim, şimdiye kadarki en büyük işimizin ortasındayız ve bir farenin benimle sólas'ım arasına girmesine izin vermeyeceğim."

"Fare mi?" diye sordu. Midesindeki öfke alevlendi ve Silla sakinleştirici bir nefes almaya zorlandı. Bu insanları kazanması gerekiyordu. Güvenlerini kazanmak zorundaydı.

Jonas'ın bakışları Silla'nın ayak parmaklarından başının tepesine kadar uzanıyordu, o kadar ağırdı ki bunu teninde hissedebiliyordu. "Sessiz. Uyumlu. İstenmediği karanlık köşelere gizlice giriyor."

Silla kahkahalara boğulmak istedi. Hayatında hiç kimse onu sessiz biri olarak görmemişti. Ama bu adam açıkça onun hakkında birkaç varsayımda bulunmuştu bile.

"Seni rahatlatmama izin ver savaşçı," dedi adamın bakışlarını tutarak. "Bir fare yolundan çekilme konusunda oldukça beceriklidir. Değerli sólasınız için bir risk oluşturmuyorum." Sesindeki küçümseme tonuna engel olamadı. Bu adamın paradan başka bir şeyi umursamadığı açıktı. Onu incelerken çenesi büküldü. Silla yüzünün ısındığını hissetti ve adamın yanından geçip ateşe doğru ilerlerken ayaklarını hareket ettirmeye zorladı.

Sigrún korları çırayla beslemişti ve kararmış tencere hafifçe yalayan alevlerin üzerinde asılı duruyordu. Silla yaklaşırken küçük kadının gözleri koyu kahverengiydi, dudakları gülümseme imasıyla küçük bir yay çiziyordu. Sigrún'un elleri Silla'nın anlamadığı işaretler yapıyordu ve İlias yorumlamak için araya girdi. "Bir kâse yulaf lapası ister misin diye soruyor?"

"Oh," dedi Silla, midesi guruldayarak. "Bu çok güzel olur." Sigrún yulaf lapasını duyulabilir bir sesle tahta bir kâseye doldurdu.

Silla yulaf lapasının sallanışını izlerken dudaklarını birbirine bastırdı. Hatta

Durduğu yerden, aynı anda hem yanmış hem de az pişmiş olduğunu söyleyebiliyordu.

Silla, Sigrún'dan gelen kâseyi zarif bir gülümsemeyle kabul etti. "Teşekkür ederim."

Bloodaxe Tayfası ateşin etrafında oturmuş sessizce yemek yiyordu. Eski püskü bir çelik çaydanlık aralarında dolaştırıldı ve grubun her üyesi kendine dumanı tüten bir fincan baharatlı róa doldurdu. Boş bir sandığın üzerine oturan Silla dikkatini yulaf lapasına vermiş, çiğnenmiş, yanmış alt kabuğunu bile şikâyet etmeden yemişti. Bulaşıkları toplamaya ya da yıkamaya yardım etmeyi teklif etmeye fırsat bulamadan Sigrún kâseyi onun elinden alıp kendisi yıkadı.

Silla, Rey'in arabaya bağlanmış beyaz kısırağının yanına gitti. İri kahverengi gözleri kalın siyah kirpiklerinin altından ona bakıyordu. "Çok güzelsin, değil mi?" diye mırıldandı. Silla elini kısırağın yumuşak burnunda gezdirdi ve at homurdanarak onu dürttü. Silla'nın gülümsemesi genişledi. "Binicinden daha az huysuzsun. Onun beğenisini nasıl kazanacağımı söyle bana kızım. Söz veriyorum iyi havuçları sana saklayacağım."

Arkasındaki toprakta ayak sesleri duyuldu ve Silla'nın gelenin Rey olduğunu anlamak için bakmasına gerek kalmadı.

"Adı ne?" diye sordu Silla. "At."

Eli titredi ve topuklarının üzerinde dönerek ona baktı. "Atının adını... At mı koydun?"

Sabah ışığı Rey'in gece yarısı siyahı buklelerinden yansıyor. Kalın kaşları birbirine yaklaştı, aralarında bir çizgi oluştu. "Şimdiden pişmanım." Rey bir elini gözlerine götürdü. "Fikrimi değiştirmeden arabaya bin."

Silla onun sert bakışlarından kaçındı ve arabanın arkasına doğru ilerledi. Neyse ki erzakların yarısını açıkta bırakmışlardı ve köşedeki kürk yığınının içine yerleşti, karanlıkta yan yatmaktan çok daha iyi bir durumdu bu. Ama Rey onun ardından vagona tırmandı, attığı her adımda düz yatak ileri geri sallanıyor, vücudundaki gerginliği daha da artırıyor.

Güneşi örten bir yağmur bulutu gibi üzerine çökmüştü. Omuzlarına örttüğü kurt postu onu sadece genişletmiş, daha iri ve heybetli yapmıştı. Rey, Silla'nın karnında bir huzursuzluk birikti.

Kemerinden bir ip çıkardı ve ellerine dolayarak onu vagonun ahşap kaplamasına gömülü demir bir çembere sabitlemeye başladı.

Rey iplerle uğraşırken Silla'nın bakışları onun zırhına takıldı -bütün Bloodaxe Mürettebatı'nın giydiği zırhın aynısı olduğunu fark etti. Yakından bakınca zırhlı ceketinin üzerinde binlerce küçük siyah deri pul görebiliyordu; Kralın Pençeleri ve diğer İseldurian savaşçılarının tercih ettiği ağır zincir zırh gömleklerine hiç benzemiyordu.

Merak uyandırıcı, diye düşündü Silla, adam doğrulurken.

"Beni arkamdan bıçaklamak için plan yapmana izin veremem," dedi Rey. Arabanın ucundan atlayarak geri çekildi. "Ya da eşyalarımı dokunmana," diye mırıldandı nefesinin altında.

Silla arkasından göz kırptı. *Bu adamın bir bebeğe sarılması ya da bir köpeği okşaması gerek,* diye düşündü.

Odaklanmamış gözlerle arabanın arkasından dışarı bakan Silla, araba patika boyunca sekerken terk edilmiş kampı inceledi. Çimenli açıklık gittikçe küçülüyor, sırlıklam ateşten belli belirsiz bir duman yükseliyordu.

Sonunda biraz daha düzgün olan Kemik Yolu'na ulaştıklarında Silla küçük bir gülümsemeye izin verdi. Onu Hver'e götürüyorlardı. Olabileceğinden çok daha iyi bir sonuçtu bu. Bu bir ilerlemeydi, doğru yönde atılan adımlardı. Ardıç ve çam ağaçları tekrar yola yaklaşmış, kasvetli gökyüzünü dikenli yeşil püskürtülerle kapatmıştı. Günler süren çaresizlikten sonra kendini rahatlamaya zorladı ama bunu başarması imkânsız görünüyordu.

Babasıyla ilgili anıların aklına gelmesini engellemek de imkânsızdı. Hayatı o kadar hızlı değişmişti ki, babasını düşünmek başını döndürüyordu. Onu güvende tutmak için ölmüştü ama hayatı boyunca ona yalan söylemişti. Şimdi kafasını kurcalayan ve içini kemiren sorular vardı ve cevap verecek kimsesi yoktu.

Sabah korkunç bir monotonlukla ilerledi. Düşüncelerini Kopa'ya yönelttikçe gözleri odaklanıp odaklanmıyor, çaresizce babasını düşünmekten kendini alıkoymaya çalışıyordu. Kulağına konuşmalar geliyordu ama atlılar mesafelerini koruyorlardı. Saatler durmaksızın ilerliyordu ve Silla kendine hareketsiz olmasına rağmen Kopa'ya yaklaştığını hatırlattı. Skeggagrim'e yaklaşıyordu. Kalkan-evine daha yakın. Güvenliğe daha yakın.

Bulutlarla kaplı güneş ufka doğru yaklaşırken, şakaklarında donuk bir ağrı oluştu. Silla'nın tüm vücudu kasıldı ama bu sadece baş ağrısını daha da arttırdı. Kendini bildi bileli acıyı beklemek onun hayatıydı ve gelecekte de böyle olacağını hayal ediyordu. Tanrılara şükürler olsun

yukarıda skjöld yaprakları için. İlacı göğsüne bastırıldığını bilmek büyük bir rahatlamaydı. Şu anda onu bir arada tutan tek şey bu olabilirdi.

Bir yaprağa ihtiyacı vardı. İki tane lazımdı. *Hayır*, dedi kendi kendine. *Aklını başına toplamalısın*. Ancak direnişi, amansız dürtülerini bastırmak için çok az şey yaptı. Yapraklar Skarstad'da olanları unutmasına yardımcı olabilir, sinirlerini yatıştırabilirdi...

Ama yaklaşan baş ağrısı ona diğer rahatsız edici şeyi hatırlattı. Savaş Dikenleri onun yaprak rezervini çalmıştı ve elinde sadece şişesinde kalanlar vardı. Silla yaprakların tükeneceği düşüncesiyle ürperdi. Bağlı elleriyle biraz mücadele ettikten sonra tek bir skjöld yaprağını yanağına sokmayı başardı ve topraksı tat ağzını doldururken gözlerini kapattı.

Sürünün liderinden gelen keskin bir ısıklık sesi günlerinin sona erdiğini işaret ediyordu; Bloodaxe Tayfası Kemik Yolu'ndan iyice uzaklaşmış, ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla geçerek açık çimenlik bir alanda durmuştu. Araba durduğunda Silla içini çekti, durmak bilmeyen gürültünün kesilmesi kulaklarına neşe veriyordu. Rey onu sözsüz bir şekilde bağlarından kurtardı ve Silla arabadan tırmanarak Mürettebatın gece rutinine başlamasını izledi. Demir sehpanın yanında diz çökmüş olan Sigrún bir sandıktan bir tencere ve diğer pişirme malzemelerini çıkarıyordu. Silla derin bir nefes aldı ve yaklaştı.

"Sigrún, misafirperverliğin için mürettebatına teşekkürlerimi sunmalıyım. Ben hayatımın en muhteşem uykusunu çekerken siz bugün çok sıkı at sürdünüz. "Lütfen. Dinlenin ve bırakın yemek yapayım."

Bir anlık sessizlikten sonra Sigrún başını hafifçe eğdi ve arabanın arkasına doğru yürüdü. Silla gülümsedi. En azından Mürettebat'ın kadınları nazik görünüyordu. Yemek pişirme malzemelerini çıkaran Silla onları inceledi. Kararmış bir tencere, bir bıçak, soğanlar, havuçlar, bir teneke kurutulmuş róa kabuğu ve bir tuz.

"Akşam yemeğini mi hazırlıyorsun?" diye sordu bir erkek sesi. Silla'nın bakışları, yumruğundan bir çift ölü tavşan sarkan Ilías'inkilerle buluştu.

Genç savaşçıya gülümsedi. "Evet," dedi, omzunun üzerinden temkinli bir bakış fırlatarak. Rey ortalıkta görünmüyordu.

"Tanrılara şükürler olsun," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Siggie'nin nişancılığı kusursuzdur ama aşçılığı..." Yüzünü buruşturdu, sonra tavşanları Silla'nın yanına yere bıraktı ve bir hançer çekti.

Silla ona baktı ve gördü. Adamın profili Jonas'inkine inkar edilemeyecek kadar benziyordu ama ona döndüğünde ela gözleri ve sarı saçlarının gölgesi, genç görünümü gibi onu diğerlerinden ayırıyordu.

"Siz kardeş misiniz?" diye sordu.

İlías'ın çekik kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Jonas benim kardeşim. Kan bağımız olsun ya da olmasın, hepimiz akrabayız."

Silla'nın gülümsemesi derinleşti. "Bunu sevdim," dedi. "Git. Bırak onları ben keseyim."

İlías başını sallayarak hançerini kınına soktu ve Gunnar'ın ateşten biraz uzakta yere mızrak saplamasına yardım etmek için koşmaya başladı. Rüzgâr bu akşam biraz daha soğuk görünüyordu.

Babasıyla birlikte yıllarca süren seyahatler ve mutfaklarda geçirdiği sayısız kış mevsimi, Silla'yı yolda yemek pişirmek konusunda yeterince beceriyle donatmıştı. Soğan ve havuçları doğradı, sonra da tavşanların derisini yüzüp kesmeye koyuldu.

Görüş alanının kenarından Jonas'ın bir ateş çukuru kazdığını gördü. *Pislik*, diye sessizce lanetledi ona, yoluna bakmamaya çalışarak. *O lanetli sólalarını alıp güneş görmeyen bir yere götürebilirsin.* Ama aptal gözleri, likenle çıra yığarken omuzlarının esnemesini, alevlere üfleme için eğilirken pantolonunun kalçalarına dolanmasını izledi. Ona ve yakışıklılığına lanet olsun; onun gibi mizaçlı bir adam için boşa gitmişti.

Neyse ki İlías ve Gunnar mızrakların arasına yün bir battaniye sermeyi bitirmiş ve Jonas'a zar atarak onu gözlerden gizlemişlerdi. Seslerin mırıltısı ve zarların şingirtisi ateşin yumuşak çıtırtısıyla birleşti ve Mürettebat elden ele bir şişe dolaştırdı.

Rey de onlara katıldı ve Silla'yı işaret etti. "Nedir bu?"

"Yardım teklif etti Rey," dedi Gunnar. "Farklı bir şey denemek güzel olabilir."

"Ve hepiniz hayatlarınızı onun ellerine bırakmaktan memnun musunuz? Bir yabancıya mı?"

Diğerleri Rey'e kıkırdarken Silla sessizce izledi. Ama iri adam yatışmamıştı.

"Ona güvenemeyiz. Yemeğimizi zehirleyebilir."

"Sizi neden zehirleyeyim?" diye sordu Silla. "Kopa'ya ulaşmak için sana ihtiyacım var." "Hver," diye homurdandı Rey. "Seni Kopa'ya götürmüyoruz."

Bunu göreceğiz, diye düşündü Silla. Ama yüzünü dik tuttu ve Rey'e başıyla onay verdi.

"İyi bir noktaya değindi Balta Gözlü," dedi Ilías, matarasından bir yudum alarak. "Yardımaımıza ihtiyacı var. Neden bizi zehirlesin ki?"

Rey kaşlarını çatı ama başka bir şey söylemedi. Belki de Sigrún'un yemeklerinden başka bir şeyle de ilgileniyordu.

Akşam yemeği için Silla tavşan yahnisi hazırladı. Akılsızca bir işti, hayatı boyunca yüzlerce kez hazırladığı bir yemektir. Pişirme sandığındaki az miktardaki malzemeye bir yudum brennsa ve kampın sınırlarında gördüğü birkaç dal kutup kekiğini de eklediğinde, kokunun havayı doldurması ve Bloodaxe Tayfası'nın meraklı bakışlarını ona yöneltmesi uzun sürmedi.

Yemeği servis edip kâseleri dağıttıktan sonra grup ateşin etrafında oturdu, şapırtılar ve kaşık sesleri dışında sessizlik hakimdi. Silla savaşçıların yemek yeme hevesini memnuniyetle izledi. Kont Gunnell ve maiyeti, Bloodaxe Tayfası'ndan çok daha çekingendi. Tartışmasız bir hevesle, ikinciler ve Rey üçüncüler için geri döndüler.

"Haftalardır yediğim en iyi şey," dedi Hekla mutlulukla. "Alınma Siggie." Bloodaxe Tayfası'nın geri kalanı başlarını sallayarak onaylarcasına mırıldandı.

"Kız bir mucize yarattı," diye ekledi Gunnar sırtarak. "Ilías sebzelerini yedi."

"Kapa çeneni Ateş Yumruk," diye mırıldandı Ilías. Sigrún ateşin karşısında eliyle işaret etti.

"Yemek işini senin üstlenebileceğini söylüyor," dedi Hekla, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. "Zamanını avlanarak geçirmeyi tercih edeceğini söylüyor."

Silla'nın göğsünde umut çiçekleri açtı. Belki de yemekleri onları ikna edebilirdi. Savaşçıların yemekten keyif almaya büyük önem vermesi gerekmez miydi? "*Memnuniyetle yapacağımı* nasıl belirtebilirim?" diye sordu Balta Gözlü dedikleri adamın bakışlarını görmezden gelerek.

Sigrún, Silla'nın tekrarlamak için elinden geleni yaptığı yavaş bir dizi el hareketi yaptı.

Dudaklarındaki gülümsemeyi engelleyemeyen Silla kaseleri topladı ve Gunnar elinde yıkamak için kullandığı bir kova suyla göründü. Son tahta kaseleri de sandığa yerleştirirken Hekla yanında belirdi.

"Yıkanmaya ihtiyacın var mı? Ben dereye gidiyorum." Hekla başını açıklığın kenarına doğru salladı. Bu açıklıktan en iyi şekilde yararlanmak isteyen Silla ayağa kalktı. Çantasını kaptığı gibi Hekla'yı açıklık boyunca takip etti, sonra da eğimli bir tepeden aşağı inerek küçük bir dereye ulaştı.

Hekla sol elini kullanarak, herhangi bir bağlama ya da toka ile uğraşmaya gerek kalmadan garip pullu zırh ceketini soydu - Silla gün boyunca nasıl bu kadar sağlam bir şekilde bir arada durduğunu merak etti. Üzerinden sıyrılan Hekla, bir eliyle altındaki tuniği başının üzerine çekti, sonra da pantolonunu aşağı çekti.

İç çamaşırlarıyla ayakta dururken protezini çevirerek çıkardı. Sağ kolunun dirseğinin hemen üzerinde yumuşak bir tıkırtıyla serbest kaldı ve onu çimlerin üzerine bıraktı. Dereye adım atan Hekla, üzerine su sıçrattı ve protezin altındaki deriyi ovuştururken memnun bir şekilde iç geçirdi; artık uzvunda bir tür küçük metalik eklem parıldıyordu.

Kat kat elbiselerini çıkaran Silla, Hekla'ya katılmak için dereye adım attı. Suyun soğuk olmasını bekliyordu ama ciğerlerinden nefesini çalacak kadar soğuk olmasını beklemiyordu. Sığ akıntıya adımını attığında acı dolu bir ses çıkardı.

Hekla kıkırdadı. "Zamanla alışırsın."

"Sanırım oldukça canlandırıcı," dedi Silla, kendini yıkamak için acele ederek.

Cildi suyla temas ettiği her yerde pembeleşti.

Bir süre sonra Hekla protezi akıntıda gezdirdi, üzerindeki kiri pası sildi, sonra da artık uzvuna sabitlenmiş metal parçaya geri taktı. Silla daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. İnceydi, kol ve dirsek eklemi boyunca parmak uçlarına kadar uzanan parıldayan siyah metalik çizgileri vardı. Hekla'nın etten kolu gibi hareket etmese de şekil olarak ona oldukça benziyordu.

"Su ona zarar vermiyor mu?" diye sordu Silla, kolu başıyla işaret ederek.

"Paslanmamış," dedi Hekla gururla. Protezini uzattı ve iç bileğindeki bir düğmeye dokundu, gümüş pençeler yumuşak bir klik sesiyle eklemlerden uzandı. Bir kez daha dokunduğunda tekrar içeri çekildiler.

"Bu inanılmaz," diye mırıldandı Silla. Derenin kenarında dizlerinin üzerine çöktü ve saçlarını suda ovarak temizledi. Kendini toparladıktan sonra çantasından tarağını çıkardı ve karmakarışık saçlarını taramaya başladı.

Hekla giyinmiş ve diğer giysilerini dereye yıkıyordu. İçinden yeni çıktığı kirli giysileri giymek istemeyen Silla

Jarl Gunnell'in çiftliğinden aldığı diğer elbisesini çıkardı. Reykþjord'da yıkama fırsatı bulduktan sonra temiz bir şeyler giymek iyi gelmişti.

Dere kenarında Hekla'ya katılan Silla, kirlenmiş giysilerini soğuk sularda yıkadı. Daha sonra iki kadın ayağa kalktı. Hekla'nın geniş kehribar gözleri Silla'nın morarmış boynuna takıldı, dudaklarının kenarları aşağı doğru çekildi.

"Birinden mi kaçırıyorsun, dúlla?" Hekla sessizce sordu. "Bir adamdan mı? Kocandan mı?"

Silla sözlerini düşünerek dudağını ısırdı. Ama Hekla onun sessizliğini onay olarak algılamış gibiydi.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sordu Silla'nın boynunu göstererek.

Silla başını salladı. Yıllar içinde insanların görmek istediklerini gördüklerini ve onların varsayımlarına uymanın kendi yalanlarını uydurmaktan çok daha kolay olduğunu öğrenmişti. Yine de bu konuda midesini rahatsız eden bir şeyler vardı.

"O şeytani kunta'ya lanet olsun Katrin!" diye tısladı Hekla. "Umarım sen de o haşaratın hakkından gelirsın. Böyle iğrenç bir adamı bırakarak doğru olanı yaptın." Hekla protez kolunu havaya kaldırdı. "Boktan kocamın iltifatları. Eski kocamın," diye düzeltti, gözlerinde parlayan bir neşe ifadesiyle.

Silla'nın boğazında bir öfke yükseldi. "Bunu sana o mu yaptı?"

"Evet. Pek çok kusuru olan sefil bir adamdı ve hıncını benden çıkardı. Bu benim savaşçı olduğum günlerden çok önceydi. Gençtim. Onun değişeceğine inandım. Ona yardım edebileceğimi düşündüm. Ama hepsi yalandı; hiç değişmedi. Sonunda gitme cesaretini bulduğumda, o beni buldu. Baltasını aldı. Karşı koymaya çalıştım, onu engellemeye çalıştım ama..."

Silla'nın ağzı açık kaldı.

"Merak etme, dúlla," diye kıkırdadı Hekla. Bu biraz dengesiz bir sestti. "Ona olan borçlarım tamamen ödendi."

"Öldü mü?" "Ah evet. Hem

de çok."

Silla bu yeni bilgiyi özümseyerek sessizce giyindi.

Hekla'nın sesi düşüncelerini böldü. "Her iki kolumu da kullanmayı, her şeyi sol kolumla yapmayı öğrenmek zorunda kalmamayı, benim için işe yarayanı keşfetmeden önce protez üstüne protez kullanmamayı tercih ettiğimi kabul etsem de, şimdi görebiliyorum ki, bazı açılardan tüm bunlar kılık değiştirmiş bir nimetmiş."

"Ne?"

"Oh, evet. Bu olaydan sonra aklıma geldi: hepimiz bir gün öleceğiz. O adam için çok uzun yıllarımı heba ettim... o şerefsiz sıçan için. İstedğim şeyi yapmaya karar verdim; savaşmayı öğrenmek, seyahat etmek ve bu krallığı görmek. Özgür yaşamak, kalbim hâlâ atarken büyük yaşamak istiyorum." Hekla durakladı. "Ve sen de özgürsün, dulla."

"Evet," diye mırıldandı Silla, midesi bulanıyordu. Bu yalan yanlış geliyordu. Başka bir yalan seçmiş olmayı diledi. Hekla harika bir insan, olası bir müttefik gibi görünüyordu ama şimdi her şeyi mahvetmiş olmaktan korkuyordu.

Ateşe geri döndüler, ıslak giysilerini araba ile bir ardıç dalı arasına gerilmiş bir ipe astılar. Alevlerin önüne yerleştiklerinde, rüzgâr siperi sert havaya karşı hoş bir rahatlama sağladı. Silla, ateşin sıcaklığının kurummasına yardımcı olması için saçlarını omzunun üzerinden geçirdi. Temiz giysiler, yeni yıkanmış, karnı toktu ve kaçmıyordu. Su toplamış yaraları ve morlukları iyileşiyordu. Etrafını sert savaşçılar sarmıştı. Silla günlerdir ilk kez kendini mutlu hissediyordu.

Ama Rey birkaç basit kelimeyle, geliştirmeyi başardığı tüm huzuru paramparça etti.

"Katrin, birkaç gün önce Skarstad yakınlarındaki yolda bulunan cesetleri duydun mu?"

Silla'nın bakışları Rey'e kaydı ve gördükleri karşısında yutkundu. Gözlerinde kayıtsız bir ifade vardı ama altında bir şey gizleniyordu. Tehlikeli bir şey.

"Cesetler mi?" diye sordu Gunnar. "Kaç tane?" "Yedi."

Sigrún eliyle işaret etti, Ilías yorumlamak için araya girdi. "Sen Skarstad'lısın, değil mi Katrin?"

Ateşin etrafında rahatsız edici bir sessizlik uzandı. "Duymadım," diye yalan söyledi, sözlerinin doğru çıkması için dua ederek. "Bu can sıkıcı bir haber."

Rey tedirgin değildi. "Kara zırh giymiş altı ceset, kiralık kılıç oldukları düşünülüyor. Biri de Jarl Gunnell'in grisi içinde. Bana bir çiftlik işçisi olduğu söylendi. Tuhaf," diye düşündü. Sözleri keskin, hedefi kusursuzdu. "Elbisen. Üzerinde işlemeli olan dağ aven'i değil mi? Jarl Gunnell'in mührü?"

Nefes alışları yavaşladı. Silla giydiği mavi elbiseye baktı. Kemerindeki beyaz çiçeğe. Nereden biliyordu ki? Dudakları bir milimetre aralandıktan sonra kapandı.

Rey'in bakışları hiç kırılmamıştı. "Altı kiralık savaşçının bir çiftlik işçisinden ne isteyeceğini söyleyecek misin Katrin? Herhangi bir tahminin var mı?"

Katrin başını yavaşça salladı.

"Yalancı," dedi Rey. Gözlerinin arkasında şiddetli bir fırtına koptu. Silla yutkundu, Bloodaxe Mürettebatı'nın gözleri onun üzerindeydi.

"Katrin," dedi Rey. "Eğer bu koruluktan kendi ayaklarının üzerinde durarak çıkmak istiyorsan, konuşmaya başlasan iyi edersin. Ve gerçek adınla başlayabilirsin."

ON DÖRT

S illa rehberlik istemek için gökyüzünde Ana Yıldızı, hatta iyi şans dilemek için şanslı geyik takımyıldızını aradı. Ama yaz sonu gün batımına lanet olsun, henüz hava kararmamıştı ve bu durumdan kaçış yoktu. Bloodaxe Mürettebatı'nın kurallarını çiğnerken yakalanmıştı ve daha tam bir gün bile olmamıştı. Belli ki yürüyen dağ, Silla'nın fark ettiğinden daha zekiydi.

Gözleri Hekla'nınkilerle buluştu ve bakışlarını kaçırdı. Kendini bu çukurdan çıkarmak istiyorsa, bu kadının güveni pahasına yeni bir dizi yalan yaratması gerekecekti. Bundan nefret etse de Silla başka bir seçenek göremiyordu - bu savaşçılara gerçeği söyleyemezdi; kral için çalışıyorlardı ve onu kesinlikle teslim edeceklerdi.

Derin bir nefes aldı. "Benim adım Silla Nordvig. Gerçek adımlı kullanmamamanın daha iyi olacağını düşündüm. Korkmuştum."

Gözlerini alevlere diken Silla bir hikâyeye anlatmaya hazırlandı. "Skarstad yakınlarındaki yolda çalışan çiftçi... o benim babamdı. Matthias." Yıllar geçtikçe, yalanların arasına bazı gerçekleri sıkıştırmanın en iyisi olduğunu fark etmişti. Gerçi düşündüğü kadarıyla Matthias onun gerçek adı bile değildi. Bu düşünceyi bir kenara iten Silla ilerlemeye devam etti.

"Babamın kuzeni arasında bir miras anlaşmazlığı vardı; kendi akrabaları tarafından reddedilen, belalı ve zalim bir adamdı. Babası öldüğünde ve toprakları bize geçtiğinde, adam öfkelenerek babamı ve beni topraklarımızdan sürdü. Burası *bizim toprağımızdı*, hakkımızla sahip olduğumuz topraklardı, ama açlıktan ölmek için kontun çiftliğinde çalışmaya zorlandık. Ama babamın belgeleri vardı, Yaz Ortası Meclisi'nde ona kefil olacak iyi adamları vardı. Sadece birkaç hafta sonra babam davamızı savunacak ve bu topraklar bize kesinlikle geri verilecekti.

"Eve dönüyorduk - Skarstad'ın hemen dışında geçici olarak kiraladığımız evimize. Adamlar, ormandan geldiler ve saldırdılar, altıya karşı

İkimiz, yaşlı bir adam ve hançerini bile çekemeyen bir kadın. Korkak adamlardı. Babamı öldürdüler." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Bir adam beni boynumdan yakaladı ve ormana götürdü. Beni öyle bir tuttu ki nefes alamadım. Savaşmaya çalıştım ama..." Silla, Hekla'ya bakma hatasını yaptı ve ihaneti yüzünde açıkça gördü. Yüzünü buruşturarak devam etmek için kendini zorladı. "Eğer babam hançerini adamın sırtına saplamasaydı, ben de onunla birlikte ölmüş olacaktım. Bayılmışım. Uyandığımda artık çok geçti. Hepsi ölmüştü. Ve ben kaçtım."

Ve şimdi bekliyordu... ve hikayesinin doğru çıkması için tanrılara dua ediyordu.

Kraliçe seni öldürmeyecek. Hemen değil yani. Bu anı onu ürpertti. Bu insanlara, bağılılıkları krala olan bu savaşçılara gerçeği asla açıklayamazdı.

"Bana bir çiftçinin altı eğitimli savaşçıyla dövüşüp onları öldürdüğünü mü söylüyorsun?" Rey'in alaycı sesi umutlarını kırdı.

Bu adam... burada dikkatli olması gerekiyordu. Ve Rey kafasını karıştıran bir başka ayrıntıya daha rastlamıştı. Matthias-Tómas-böyle dövüşmeyi nereden öğrenmişti? Sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibiydi.

"Zamanında bir savaşçıydı," dedi sessizce, mantıklı olabilecek tek cevaptı bu.

"Kime yemin etmişti?" diye sordu Rey.

Damarlarında öfke dolaşıyordu. Adam acımasızdı, sorularının sonu gelmiyordu.

Ve söylediği her yalanın mezarını biraz daha derin kazmasından korkuyordu.

"Kont Braksson," diye mırıldandı, birkaç yıl önce çalıştığı çiftliği düşünerek.

"Mossfell mi?" Rey sordu, bakışları onu yakıyordu. Ne olursa olsun onu tutması gerektiğini biliyordu, kaçmamalı ya da herhangi bir aldatma belirtisi göstermemeliydi - hayatı buna bağlıydı.

"Evet. Midfjord'u aldıktan sonra da yazlarını orada geçirmeyi tercih etti." Onun bu bilgiyi özümsemesini, açık aramak için eleyerek incelemesini izledi. Eğer doğru hatırladıysa, hiçbir boşluk yoktu. Ve Silla ilk kez bu kadar çok stading'de çalışmış olduğu için, böyle bir bilgiyi hazırda bulundurduğu için minnettar oldu.

Sözlerinin ardından gelen sessizlik kulaklarını acıtacak kadar yüksekti. Jonas ve İlias ateşin karşısında birbirlerine baktılar. Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu. Herhangi bir şey. Gerçek, kurtulmaya çalışıyormuş gibi boğazını tırmalıyordu.

Rey ayağa kalktı, kalçasındaki kılıfından hevrítini çıkarırken çenesindeki bir kas esnedi. Ona doğru adım atarken Silla'nın nabızı sıçradı. "Neden yaşamana izin vereyim ki? Kurallarımı çiğnedin. Sana güvenemem. Ve güvenmediğimiz birinin Mürettebat'la birlikte at sürmesine izin veremeyiz." Sözlerinin keskinliğiyle hava değişti.

Silla ayağa fırladı ve geri çekildi. Ateş ışığı gözlerinde, bronz elmacık kemiği boyunca, omuzlarına sarılı kurt derisi pelerinin üzerinde dans ediyordu. "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, kurallarınızı bilmeden önce size adımı söylemiştim." Sırtını rüzgâr siperi olarak kullanılan mızrağa çarptı.

Rey ileri atıldı, hevrít'inin uzun bıçağı kötücül bir şekilde parlıyordu. "Sana neden bir şans daha vereyim ki? Yalancı olduğunu kanıtladın."

"Çünkü korkuyla yönetilmek için küçük, merhamet göstermek içinse büyük bir adam olmak gerekir. Ve herkes senin küçük bir adam olmadığını görebilir."

Rey'in kalın kaşları bir araya geldi, kara gözlerinin arkasından bir şey geçti. "Ne dedin sen?"

Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki onu zar zor duyabiliyordu.

"Dedim ki-"

"Bunu nereden duydun?" diye sordu. "Bu kelimeleri nereden öğrendin?"

Silla'nın elleri o kadar sıkıydı ki tırnakları avuçlarına batıyordu. "Babamdan."

Rey'in bakışları Silla'nın sol gözüne, yara izine yerleşmiş gibiydi; hevrít yan tarafına doğru gevşekçe düşüyordu. İçinde belli belirsiz bir rahatlama titreşse de, Silla bu büyüü bozma riskine karşı kıpırdamaya cesaret edemedi.

Rey konuştuğunda sesi kısıktı. "Başına bir ödül mü kondu?"

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Hayır."

"Peşinden gelmeyecekler mi?"

"İstedikleri şeye sahipler. Topraklarımız. Ve buna itiraz edecek

kimse yok." "Yani kimse seni aramak için buraya gelmeyecek mi?"

Silla başını yavaşça salladı, yalanlar midesini bulandırıyor.

"Neden Kopa? Neden Reykfyord değil?"

"Annemin kardeşi Kopa'da yaşıyor. Orada güvende olurum. Reykfyord Skarstad'a çok yakın. Korkarım... Her zaman arkamı kollamak zorunda kalırım." Gözleri yanıyordu. Bitkin düşmüştü, bu konuşma son enerji rezervlerini de tüketmişti.

"Bana kuralları söyle," diye tersledi Rey.

"Bana söyleneni yapacağım," diye sakın bir sesle konuşmayı başardı.

"Yalan yok."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Soğuk, karanlık bakışları Rey'in her nefesini, her göz kırpışını inceliyordu. Omurgasından aşağı yuvarlanmakla tehdit eden ürpertiden kurtuldu. "Hayır."

"Bana bir daha yalan söylersen, kadın, yakında kafanda bir balta bulacaksın."

Başka bir şansın olmayacak."

Vücudu sarktı. Onu bu gece öldürmeyecekti.

"Sana yalan söylemeyeceğim," diye yalan söyledi Silla. Tanrıların kutsal külleri, yalan hakkında yalan söylüyordu. Buraya nasıl gelmişti? Rey'e baktı ve sonraki sözlerinin cesaretinin nereden geldiğinden tam olarak emin değildi. "Kopa'ya gideceğim."

Rey alay etti. "Oraya iyimserlikle mi uçacaksın? Hayal ve saflık bu yolda ölmenin en kesin yoludur."

Sessizce onun bakışlarını tuttu.

Rey başını sallayarak onun yanından geçti ve karanlık ormana doğru ilerledi. Silla, onun silueti gölgelerle birleşirken, sanki tek ve aynıymışlar gibi baktı.

Beni öldürebilirdi, diye düşündü. *Beni gerçekten öldürebilirdi.* Rey'in gözlerinde görmüştü bunu, öldürme niyetini. Onu durduran neydi? Neden fikrini değiştirmişti? Babası tarafından söylenen ve çaresizlik içinde tekrarladığı o sözler mi? *Hepsini boş ver. Bu adam tehlikeli,* diye düşündü Silla ve kendine bir söz verdi - bir dahaki sefere hayatından endişe ettiğinde, oradan ayrılmakta tereddüt etmeyecekti. Ormandaki yaratıklar, Bloodaxe Tayfası'nın liderinden daha güvenli olabilirdi.

Hekla'nın yumuşak sesi onu şaşkınlığından kurtardı. "Kocası yoktu."

Yanan yıldızlar. Rey'in sorgulaması o kadar yoğundu ki Bloodaxe Tayfası'nın geri kalanını tamamen unutmuştu. Hekla'yı ve Silla'nın yeni hikâyesinin, kendisine iyilikten başka bir şey yapmamış olan bu cesur kadını nasıl yaralayacağını unutmuştu. Göğsü sıkıştı.

"Hayır," dedi Silla, ateşin yanındaki sandığına geri oturarak. Gözleri Hekla'ya yalvarıyordu. "Senin varsayımlarına uymamalıydım. Bu benim için onursuz bir davranıştı."

"Hmm," dedi Hekla ayağa kalkarak. "Böyle bir şey hikâyeler ve entrikalar için kullanılmamalı." Silla irkildi ve Hekla dönerek Rey'in ormana doğru geri çekilişini izledi.

Silla ateşin önünde otururken uyuşmuştu. Potansiyel bir dost, şimdiye kadarki en büyük müttefiki, ölçülemeyecek kadar kırılmıştı. Ve yürüyen kaya, yaralı bir hayvanın kokusunu alan bir kurt köpeği gibi onu kovaladı. *Ama sen*

nefes alıyor, diye düşündü kendi kendine. Hâlâ nefes alıyordu. Ve bunun böyle kalması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ateşin etrafındaki sessizlik birkaç uzun dakika boyunca uzadı.

"Bir trolde daha büyük taşakların var kızım," diye kıkırdadı

Gunnar. Silla burnunu kırıştırdı. "Ne?"

Sigrún ateşin karşısından el işaretleri yaptı.

Jonas tembel bir sesle, "Sigrún, *Baltalı Gözler'i daha önce hiç görmediğim şekilde yere serdiğini* söylüyor," dedi. Ateşin karşısına uzanmış, hançerini bir tahta parçasının üzerinde öyle bir ustalıkla hareket ettiriyordu ki bakmasına bile gerek kalmadı. Bakışları Jonas'ın ellerine kaydı; o kadar sağlam ve kontrollüydüler ki, hançeri tahta parçasının üzerinde öyle bir gezdiriyorlardı ki...

"Alevler içinde kalacağını sandım," diye cıvıldadı Ilías, neyse ki dikkatini başka yöne çekmişti.

Silla inledi. "Beni küçümsüyor."

Ilías onun yanına çöktü ve bir mataranın kapağını açtı. "Rey? Seni korkutmasına izin verme. Çoğunlukla palavracıdır." Kaşlarını çatı. "Gerçi bir keresinde kaşıkla adam öldürdüğünü görmüştüm."

Gunnar kıkırdadı. "Bunu unutmuşum."

Silla yutkundu. "Kaşıkla mı?"

Ilías ayrıntıya girmede. "Baltalı Göz'e karşı dürüst olmak en iyisidir. Bir insandan gerçeği nasıl çıkardığını görüyorsun. Ateş Yumruk'un annesini çırılçıplak soyup kürklerin içine sokmaktan daha hızlı."

Gunnar'ın cevabı, Ilías'a attığı bakış kadar keskindi. "Kırık diş mi arıyorsun, Sakalsız?"

"Üzerinde durma," dedi Ilías, Gunnar'ı görmezden gelerek. "Rey ve Hekla'nın öfkesi geçecektir. Öfkelerinin olağan hedefi olduğum için bunu bilirdim."

"Göründüğünden daha cesur," dedi Jonas, onu izleyerek. "Ve göründüğünden daha az fare." Kılıcını ahşabın derinliklerine doğru kaydır, ardında kıvrılan parçalar kaldı. "Ama sen buraya ait değilsin Curls."

Bu sözler üzerine Silla'nın göğsüne bir sızı saplandı. Bu yeni bir şey değildi -ait olmamak- ama yine de acıtıyordu.

"Biraz brennsa iç," dedi Ilías ve şişeyi ona uzattı. Silla burnunu çekerek kokladı. "Sadece bir ya da iki kalp atışı kadar yakar," dedi çarpık bir sırıtışla.

Şişeyi dudaklarına götürdü ve ateş viskisinin sert tadı ağzına dolunca irkildi. Hemen tükürmemek için tüm çabasını h a r c a d ı . Silla

Dilinin üzerinde ve boğazında yanan bir iz bırakırken öksürdü. Dudaklarını elinin tersiyle silerek "Küller!" demeyi başardı.

"Kül mü?" İlıas şişeyi geri alarak kıkırdayarak tekrarladı. "Sen hiç brennsa tatmadın, değil mi Silla?"

"Hayır," diye itiraf etti, tekrar alevlere bakarak.

"Neden?"

"Babam ve ben içimize kapanıktık. Ziyafetlere katılmadık ya da bal likörü salonlarında vakit geçirmedi." Jonas'ın yargılayıcı bakışlarının dokunuşunu teninde hissetti ve kaşlarını çatı. Sigrún şişeyi İlıas'tan aldı ve elleriyle işaret ederken kolunun altına sıkıştırdı.

Sigrún şişeden içerken Gunnar, "Sigrún *ateş viskisinin yollarda bir yaşam biçimi olduğunu* söylüyor," dedi. "Bu doğru. Sizi sıcak tutar ve zaman geçirmenize yardımcı olur. Ayrıca biraz ateş yakmak da kütük gibi uyumanıza yardımcı olur."

İlıas inledi, Sigrún başını yavaşça salladı.

"Gunnar, iğrenç şakalarını kıza bulaştırma," diye yakındı.

İlıas.

Silla gülümsedi. Brennsa'nın içinde bir şeylerin kıvrıldığını hissedebiliyordu.

karnını ısıtıyor, nabzını yavaşlatıyor ve onu gevşetiyordu.

"Ayrıca," diye devam etti İlıas. "Eğer Bloodaxe Tayfası'yla seyahat edeceksen, lanetlemen üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Ne?"

"Küfür etmen gerekecek, Silla Hammer Hand. Mürettebatla yolculuk etmek için bu temel bir gereklilik."

Kadından bir kahkaha patladı. "Çekiç El mi?"

"Taşıdığın çekici hepimiz gördük. Cesur bir silah seçimi, bir ahşap ustasının çekici. Sadece en cesur savaşçılar böyle bir şeyi seçer. Çekiç El adını hak eden biri."

Yüksek sesle homurdandı, sonra bir elini ağzına kapattı. "Oldukça vahşiyim, değil mi?" demeyi başardı. "Küfür etmesem de."

"Etmelisin," dedi İlıas. "Sağlığa iyi gelir. Vücudundaki gerilimi azaltır. Aksi takdirde kötü duygular bir araya gelir ve kaçacak yer bulamazsın."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ." Şişeyi Silla'ya geri verdi ve bir yudum daha içti. Bu kez öksürmemeyi başardı ama yüzünde hiç de hanımefendiye yakışmayan bir ifade vardı. "Ah, *midyeler!*" diye tısladı.

"Hayır, hayır, hayır, Çekiç El. Lanetle. *Gerçekten* lanetle." İlıas göğsünü kabarttı. "Malla'nın yanan memeleri! Küfürbaz herifler! Koyun kızıştıran orospu çocukları!"

bok böceği!"

Jonas boğuk bir kahkaha attı, Sigrún da yanında hafifçe kıs kıs güldü.

Silla kaşlarını çatarak Ilías'a baktı ve başını salladı. "Eğer biri bir böceğin oğluysa, bunu bir koyuna nasıl yapabilir? Aradaki boy farkı hiç mantıklı değil, Ilías."

"Haklı, Sakalsız," diye kıkırdadı Gunnar.

Ilías elini havada salladı. "Ayrıntılar önemli değil. Sadece anlamı, ki o da ş-"

"Bunu söyleyemem," diye araya girdi Silla, o sözünü bitiremeden. "Neden?"

Kadın sadece başını salladı. Midesine bir sıcaklık doldu, kulaklarının arasında bir mutluluk belirdi. Cesaretlenen bakışları bir kez daha Jonas'a kaydı, bacaklarının üzerinde dolaştı ve geniş savaşçı göğsünün üzerinde dolandı. Yüzüne ulaştığında mavi gözlerinin çoktan ona dikildiğini, dudaklarının köşelerinden yukarı kıvrıldığını fark etti.

Yakalandım, diye düşündü. Utanç yanaklarını yakarken, Silla tekrar ateşe baktı. "Siktir," diye fısıldadı. İsteddiği son şey, bu adamın ona herhangi bir şekilde hayran olduğunu düşünmesiydi.

"Daha yüksek sesle, Çekiç El," diye teşvik etti Ilías. "Tanrılar seni duysun." "Siktir!" dedi biraz daha yüksek sesle.

Ilías'ın yüzündeki gurur ifadesini görünce dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. En azından bu insanlardan *bazılarını* sevmiştii. Birbirleriyle olan rahatlıkları, dostlukları, Baltalı Gözler ve Kurt'tan uzak durabildiği sürece onlarla seyahat etmenin o kadar da kötü olmayacağını düşünmesine neden oldu.

"Bahse girerim Ateş Yumruğu'nun annesinin kürklerin içinde ettiğinden daha yüksek sesle küfretmesini sağlayacağız," dedi Ilías.

Gunnar hırladı ve kendini Ilías'a doğru fırlattı. Savaşçılar yere çakılırken Silla zar zor zamanında sıçrayabildi.

"Onları durdurmayacak mısınız?" diye sordu eteklerini toplayıp ateşin etrafından çekilirken. Jonas usulca kıkırdarken, Sigrún sadece omuz silkti. Silla daha şimdiden Gunnar'ın Ateş Yumruk adını nasıl hak ettiğini anlayabiliyordu; Ilías'ı yumruklaırken elleri bulanıklaşıyordu.

Silla'nın kaşları aşağı eğildi. "Bu... normal." Jonas'ın yanında tek başına boş bir sandık vardı. Silla yutkunarak kendini onun üzerine bıraktı. Jonas'a bakan Silla'nın dudakları aralandı. Elinde küçük bir heykelcik tutuyordu,

Hançerinin ucu, savaşçının kıvrımlı sakalının ve köşeli zırhının oluklarını derinleştiriyordu.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi Silla?" diye mırıldandı ve Silla dudaklarını kapadı. Onun dudaklarında gerçek adı tuhaf ve... hoş geliyordu.

"*Heykelcik* oldukça güzel," diye mırıldandı, sonra da ona biraz nezaket göstermesi için kendini zorladı. "Bu konuda oldukça iyisin."

"Ve sen de bu Mürettebat'a sürünerek girmekte oldukça iyisin," diye mırıldandı.

Silla burnundan bir nefes çekti. "Şimdi de yılan mı oldum?" diye sordu. "Ben de kendimi fare sanıyordum."

"Bela olan sensin," dedi adam, sarsıcı mavilikteki gözlerini onunkilere dikerek. "Beni kandıramazsın."

Midesi yanıyor, derisi karıncalanıyordu. Bu grupla seyahat etmenin sabrını ve iradesini sınavacağı çok açıktı.

Jonas oyma işine geri dönerek, "Sakin rahatlama," dedi.

Kadının dudaklarından kaba bir kahkaha döküldü. "Ah, ama bir ağaca bağlı olmak ve hayatımın tehdit altında olması çok rahatlatıcı."

"Bazı kadınlar ipten hoşlanır."

Silla'nın ağzı açık kaldı. Az önce -gerçekten az önce mi- adamın hançerini kapıp eline saplama isteğiyle savaştı.

Jonas döndü, bakışları Silla'nın üzerinde gezindi. "Senin hakkında böyle düşünmemiştim ama geçmişte varsayımlarımda yanlış olduğum oldu."

Silla ayağa fırladı. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve onları sallayarak çözdü. "Sanırım bu gece için yatağıma çekilmeliyim."

Silla beceriksizce ateşten uzaklaştı, Jonas'ın kısıp kıkırtısı onu karanlığa doğru kovaladı. Arabadan bir kürk kaparak geceyi geçirmek için otların arasında bir yer seçti. Yan tarafına doğru kıvrılan Silla pelerinini ve kürkünü çekti, sonra boş gözlerle önüne baktı. Rey geri dönüp onu yatağından sürükleyerek bir ağaca mı bağlayacaktı?

Küçük sarışın kız önündeki çimenlere yüzüstü uzandı ve yanağını yumruklarına dayadı. "Onları kazanmalısın Silla."

Silla uzun bir nefes verdi. "Düşündüğümünden daha da zorlaştırıyorlar." Bu gece Rey'in baltasından kıl payı kurtulmuştu ama yarın ne olacaktı? Bu düşünce bile onu çok yoruyordu.

Kız dağınık bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu yapabilirsin.

Sen hayatta kalan birisin."

Hayatta kalan. Bu kelime gözlerini yaşarttı. Silla çantadan babasının tuniğini çıkarıp burnuna bastırdı. Babasının kalan kokusu onu rahatlattı, babasından kalan bu son parça onunla birlikte seyahat ediyordu.

"Uyanık kal," diye devam etti küçük kız. "Onları kazan ama fazla yaklaşma."

Silla başını salladı. Gerçeği açığa vurmadan onları kazanmalıydı. Eğer Bloodaxe Tayfası kraliçenin Silla'yı avladığını öğrenirse, Silla kesinlikle kraliyete teslim edilirdi.

Ama ne olursa olsun, Silla gardını asla düşüremezdi.

ON BEŞ

"Bunun tek bir çözümünü var," dedi Jonas. Bitkisel çamuru kâsedan çıkardı ve annesinin şişmiş çenesine sürerken ağzından nefes aldı.

Kadının cam gibi gözleri uzun evin kirişlerine bakıyordu ve Jonas onun bu haldeyken konuşup konuşamayacağını merak ediyordu. Parmaklarını keskin bitki karışımına daldırarak biraz daha çekti ve gözünün hemen altına sürdü. Bu kez ona Jonas'ın aylardır görmediği kadar kötü davranmıştı.

Jonas kısık bir sesle, "Ondan boşanmalısın," dedi, gözleri odanın içinde geziniyordu. Babası hâlâ kendinden geçmiş, masanın üzerine yığılmıştı. Jonas oturduğu yerden bile sidik ve bira kokusunu alabiliyordu.

Annesi ağzını açtı, sonra kapattı. Jonas'ın gözleri kısıldı. Demek konuşmamayı tercih ediyordu.

"Eğer yaralarınızın niteliği konusunda komşularımız kefil olursa, Meclis kolayca boşanmanıza izin verecektir." Bu düşünce göğsünü umutla şişirdi. Üçü için yeni bir başlangıç. Artık şiddet yok. Babasının öfkesinin zincirlerinden kurtulmuş, bu kez hangi küçük ayrıntının onu kızdıracağından emin olmadan onun etrafında parmak uçlarında dolaşmaktan kurtulmuştu.

Babasının komik olmasını istemediği bir şeye gülüyor olabilirdi. Annesi babasına içinde en az koyun eti olan güveç kâsesini uzatmış olabilirdi. Yağmur yağıyor olabilirdi ya da meyhanede kumar oynarken on sólas daha kaybetmiş olabilirdi.

Jonas daha on yaşındayken babasının sesinin tınısını duyabilecek bir kulak geliştirmişti. Ne zaman kendini küçültmesi gerektiğini, ne zaman İlias'la birlikte gölgelere çekilip karaağaçta kaybolması gerektiğini çok iyi biliyordu. Annesinin incinme seslerine tahammül etmeyi öğrenmişti.

Ama bu plan... işe yaramalıydı. Komşuları Jonas ve İliás'ı karaağaçta bulmuştu. Uzun eve şöyle bir baktıktan sonra çocuklara, içlerini umutla dolduran o kelimeyi söylemişti.

"Boşanma."

Jonas haftalarca bu kelimeye tutunmuş, sessizce bilgi toplamıştı. Bir kadının vücudunda gözle görülür yaralar varsa ve Meclis'te ona kefil olacak onurlu insanlar varsa, Kanun Sözcüsü'nün kolayca boşanmasına izin vereceğini öğrenmişti.

Annesinin çatlak dudakları aralandı, sözcük çıplak bir fısıltı halindeydi.

"Hayır."

Göğsündeki umut söndü ve kolları bacakları ağırlaştı. "Ama..."

Gözleri onunkilerle buluştu - bir zamanlar parlayan tüm parlaklık uzun zaman önce sönmişti. Dudaklarını yaladı, sonra paslı bir sesle konuştu. "O benim kocam. Yapamam."

Jonas onun seslendirmedeği kelimeleri duydu. Onu seviyorum.

Onu seviyorum ve gitmeyeceğim.

Onu seviyorum ve seni ve kardeşini bu sefaletle mahkûm edeceğim.

Bu aşktı. İnsanı bencilleştirir. Onları büyüler. Kendi sonlarına doğru yürümelerini sağlar. Annesine baktı, göğsü nefretle yanıyordu.

Aşk size karşı kullanılacak bir silahtan başka bir şey değildi. Yalnız olmak daha güvenliydi.

Jonas'ın kalbi sertleşti ve kendi kendine sessiz bir yemin etti: Bu asla sen olmayacaksın.

JONAS uyandığında midesinde bulantı vardı. Birkaç sığ nefesten sonra doğrulup oturdu. *Rüya*, dedi kendi kendine. Bu bir rüyadan başka bir şey değildi. Jonas gözlerini kapattı. Karaağacın sağlam gövdesini, canlı dallarını hayal etti. Altın buğday tarlalarını gördü; güneş ufkun altına batarken gökyüzü tanrıların fırça darbeleriyle -pembeler, sarılar, maviler- boyanmıştı.

Nabızı sakinleşti ve göğsü gevşedi. Rüyalar hem bir lütuf hem de bir lanetti; geçmişinin bir yankısı ama geleceğinin de bir hatırlatıcısıydı.

Tanıdık olmayan kahkahalar kulaklarıyla buluştu ve midesi yeniden sıkıştı. Kısa bir an için yanlarında bir başkasının daha olduğunu unutmuştu. Oturarak gözlerindeki uykuyu sildi.

Kasvetli bir gündü, bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyor, etraflarını saran çam ağaçlarının arasından bir kuzgun sesleniyordu. Etrafındaki otlar çiyden nemlenmişti ve Jonas otların kırağı tutmasının ve tayfanın çadırları arabadan indirmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Sağında Gunnar yüzüstü yatıyordu, siyah saçları bir yığın kürkün altından görünüyordu. Yatak takımlarının geri kalanı o gün için toplanmıştı. Jonas, İlıas'ın nöbet gecesi olduğunu hatırlamadan önce -her zaman en son kalkan- kardeşini aradı.

Pişmiş yemek kokusu burnuna geldi ve Jonas aniden uyandı.

Yatağını yuvarladı, yüzüne dereden soğuk su sıçrattı ve o gün giyeceğı l brynja zırhını çekti. Pulları göğsünde ve omuzlarında düzleştirerek ateşe doğru bir bakış attı. Silla'nın sırtı sessiz kahkahalarla sallanırken İlıas canlılıkla konuşuyor, geceyi nöbet tutarak geçirmesine rağmen gözleri parlıyordu.

Jonas küçük kardeşine karşı bir sevgi kabarması ve onun insanları rahatlatma yeteneğine karşı bir parça kıskançlık hissetti. Evet, kadınlar Jonas'a akın ediyordu ama bunların hepsi yüzeyseldi.

Kendine, *istediğinin de bu olduğunu* hatırlattı.

Öte yandan İlıas başkalarıyla dostluk kurmakta, onlardan hikâyeler dinlemekte ustaydı. Her şeye rağmen o kıvılcımı kaybetmemişti. Ve Jonas asla kaybetmemesini umuyordu.

Metallerin çarpışması dikkatini çekti. Rey ve Hekla korunun kenarında kılıç ustalığı çalışıyorlardı. Hekla'nın Rey'in uzun kılıcının kavisinden kaçınmak için eğilmesini izledi, alışılmadık sol elini savuruşu güçlü bir cevaptı. Tökezledi, onu dengelemek için protez elini yere attı, parmakları beklenmedik bir şekilde yukarı kıvrılıp yere düştüğünde küfretti. Rey rahat durmadı ve Hekla onun ilerleyen darbesinden kaçmak için yuvarlandı.

Jonas esnedi ve ateşe doğru yürüdü.

"Günaydın," dedi, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Günaydın, Jonas." Silla ellerine dumanı tüten bir fincan baharatlı róa sıkıştırdı. Adam uzun bir süre fincana baktı. Dün gece yemek pişirme işini hevesle devralmıştı ve bu sabah da erkenden kalkmıştı.

İki öğün yemek onun hilek rlüğünü ortadan kaldırmaz, diye düşündü acı acı.

Gözleri onunkilerle buluştu, gülümsemesi en az onunki kadar zorlamaydı. "Róa'nızı balla tatlandırılmış mı seversiniz?" diye sordu.

"Lütfen," diye homurdandı.

Yanakları dolgunlaştı ve sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Ben de öyle," dedi ve kardeşine döndü. "Görüyor musun, Ilías? Mutlaka denemelisin!"

Silla bir kaşık balı fincanına karıştırırken Jonas'ın dikkatini bir koku çekti. Yulaf lapası gibiydi ama... fındıklı.

"Bu koku da ne?" Ateşe doğru yürüdü ve tencereye baktı. Sigrún'un her sabah servis ettiği canavarlığa değil, olması gerektiği gibi yulaf lapasına benziyordu. Ve harika kokuyordu.

"Yulaf lapasını kızarttı," dedi Ilías arkasından. "*Kızarttı.*"

Jonas yüzüne sert bir ifade vermeye zorladı, sonra kıvrıkcık saçlı kadına döndü. Kadın ona bir kâse uzatırken boynunda kırmızı bir kızarıklık belirdi. "Bu basit bir şey, gerçekten. Çok kolay etkileniyorsun, Ilías."

Ateşin önüne yerleşen Jonas dikkatini günlük yemeğine verdi. Daha ilk lokmada gözleri fal taşı gibi açıldı; yulaf lapasının tadının böyle olabileceğini hiç düşünmemişti. Ilías'ın dediği gibi, kızartma yüzünden olmalı. Bir an için yolda her gün böyle yemek yemenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Bu her şeyi daha katlanılır hale getirebilirdi. Ama bu, Bloodaxe Tayfası'nın endişelenmesi gereken daha acil şeyler varken, bu kadına boyun eğmek anlamına gelecekti.

Rey yaklaştı, Silla ona dumanı tüten bir fincan róa uzatırken yüzünde ekşi bir ifade vardı.

"İyi karşılaştık Rey!" dedi parlak bir sesle. "Eğitimi tamamladın mı? Her sabah pratik yapıyor musun?"

Rey kaşlarını çatı. "Her zaman bu kadar çok mu konuşuyorsun?"

"Evet," diye cıvıldadı sinir bozucu kadın. Baltalı Gözler'den hiç korkmuyordu ve Jonas'ın ilk başta tahmin ettiğinden çok daha az sessizdi. Ve bakışları kadının boynuna kadar düğmeli rüküş elbisesinin üzerinde gezinirken -Başka hangi sırları saklıyor olabileceğini merak etti. *Hábrók'un buruşuk taşakları*, diye düşündü kaşlarını çatarak. Rüyası aklını karıştırmıştı.

Silla Rey'in eline bir kâse tutuşturdu ve bunun diğer porsiyonlardan çok daha büyük bir yulaf lapasıyla dolu olduğunu fark etmemek zordu. Rey'in yemeyi hiç bırakmadığını zaten fark etmişti; adam sürekli açtı.

Rey'in kaşları daha da çatıldı. "Günün bu saatinde bu kadar... neşeli olmak hiç doğal değil."

Boğazının arkasından bir kahkaha yükseldi ama Rey'in ciddi olduğunu anlamış gibiydi ve yulaf lapasını karıştırmakla meşgulken garip bir boğulma sesi çıkardı. Jonas günün geri kalan öğününü, düşüncelerini ön belleklerinde gömülü olan sölalara, Istré'deki işe ve topraklarına zorlayarak geçirdi. O ve Ilías bu parayı geri kazanmak için beş uzun yıl boyunca çalışmışlardı. Soğuk ve sert topraklarda uyumuşlar, kan dökmüşler ve bunu kendi kanlarıyla ödemişlerdi. Topraklarını geri aldıklarında, bunu birileri onlara acıdığı için değil, *hak ettikleri* için yapacaklardı.

O gece çam ormanlarının ortasındaki bir açıklıkta kamp kurdular, dişlek, yeşil iğneler bulutlarla kaplı bir gökyüzünü çerçevesliyordu. Sigrún o gün iki tavşan daha vurmuş, Silla da onları şışte pişirip son kalan ekmekle birlikte servis etmişti. En iyi işi bu değildi, bunu biliyordu ama elindeki malzemeler o kadar sınırlıydı ki. Yine de Bloodaxe Tayfası tabaklarını temizlemişti ve aralarında hiçbir şikâyet yoktu. Mantar ya da ilave otlarla Silla tadı bin kat daha iyi bir şey yapabiliirdi - o kadar iyiydi ki Tayfa onu kuzeye kadar yanlarında tutmak isteyebilirdi.

Elini yüzünü yıkadıktan sonra Silla mürettebata baktı. Ateş kısıktı ve turuncu renkte parlıyordu; Ilías, Sigrún ve Jonas *zar* oyununa dalmışlardı; Rey, Hekla ya da Gunnar'dan iz yoktu.

Bütün akşam boyunca babasıyla ilgili düşüncelerin aklına gelmesini engellemeyi başarmıştı. Ama şimdi her şey geceleyin yoluna girdiğine göre, bu düşünceler zihnindeki kafesin parmaklıklarından içeri süzülüyor, içini acı ve kederle dolduruyordu.

Seni kendi akrabam gibi sevdim.

O zaman neden bana güvenmedin? diye bağırmak istedi. *Neden bana gerçeği söylemedin?* Silla'nın parmakları boynunda asılı duran şişenin üzerinde gezinirken düşünceleri bir anda değişti.

Onu unutmak için yapraklar. Daha iyi hissetmek için bırakır.

İçindeki sesi susturmaya çalışarak gözlerini sıkıca kapattı. Silla gece için kendisine ayrılan skjöld yaprağını çoktan almıştı ama yine de bedeni daha fazlasına susamıştı. Her zaman *bir tane daha*. Her zaman *kimin canı yanar*. Her zaman *biraz mutluluğu hak ediyorsun*. Onları şişeden çıkardı, hepsini ortaya koydu, bir, iki, üç kez saydı.

On yaprak.

On yaprak, on gece, bir acı dalgası onu yutarken güçsüz kalmasına on çare kalmıştı. Silla haritasını açmış, parmaklarıyla Svarti'yi işaretleyen noktanın üzerinde gezinmişti. Bu hızla devam ederlerse, şişesi boşalmadan önce oraya ulaşacaklardı. Kendini tekrar tekrar rahatlattı ama yine de midesinde bir endişe vardı.

Bir tane al.

"Ayaklarımı hareket ettirmeliyim," diye homurdandı Silla, düşünceleriyle ve endişesiyle daha fazla oturamazdı. Ormana doğru baktı. Sessizdiler. Hâlâ. Ve Bloodaxe Tayfası onu izlemediğinde, ruhlara götürmek üzere cebine biraz ekmek kabuğu koymuştu. Yenilebilir bitkiler bulursa onları da sunusuna ekleyebilir ve belki de dün geceki yokluğunu telafi edebilirdi.

Yiyecek malzemelerinin bulunduğu sandıktan boş bir saklama kutusu alırken kararını vermişti. Yakın duracak ve hızlı olacaktı. Ve böylece Silla ormanın gölgeleri arasına karıştı.

Ormanda tatlı ve topraksı bir koku vardı, ağaç sapları arasında dolaşırken Silla'nın ayaklarının altındaki çam iğnelerinin çıtırtısı dışında sessizdi. Birkaç dakika sonra, bir huş ağacının ağarmış gövdesine yaslanmış yabani bir kuzukulağı yaprağının tanıdık kıvrımı dikkatini çekti. İncelemek için eğildi, bir dalın kırılğan çatırtısıyla aniden doğruldu. Yavaşça döndü ve ağaca yaslanmış şekli tanıyınca titrek bir nefes verdi.

Jonas.

Günün son ışıkları zırhlı ceketini bir arada tutan bronz tokalara, tepesinde gergin ve sabit duran altın rengi saçlarına vuruyordu. Hiçbir şey söylememesine rağmen, mavi gözleri o kadar derin ve yoğun ki sanki onu içine çekiyordu. Silla ağzını açtı, sonra kapattı. "Merhaba Jonas," dedi sonunda. "Bu şekilde buluşmaya bir son *vermeliyiz*." Adamın şaşkın bakışları karşısında Silla dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Adamın bakışları sertleşerek kaşlarını çattı. "Burada yalnız olmamalısın. Bu ormanda kurtlar var."

Adamın gözlerindeki çekim daha da arttı ve kadının derisi karıncalandı. "O zaman bana eşlik ettiğin için minnettarım, savaşçı."

Kaşları daha da aşağı indi.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Hayır. Seni kampa geri götürmeye geldim. Canavarlarla dolu bir ormanda çiçek toplamak isteyen tedbirsiz bir kızın üzerine titremektense yapacak daha iyi işlerim var."

Silla'nın elleri adamın bakışlarını tutarken büküldü. "Ben bir *kız* değilim. Yirmi kış gördüm." *Kaç yaşındaydı?* Silla onun yüzünü inceledi. Yirmili yaşların ortalarında olabilir mi? "Endişenizi takdir ediyorum ama şımartılmaya ihtiyacım yok."

Kollarını göğsünde kavuşturan Jonas'ın dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Bu ormanda sana kâbuslar yaşatacak şeyler var."

"Eminim zaten rüyalarımda gördüklerimle boy ölçüşemezler." Sözcükler kendini durduramadan ağzından çıkmıştı. Silla'nın bakışları yere düşerken, kâbusuyla ilgili anılar onu tüketti. Onu o savunmasız anında görmüş olmasından nefret ediyordu. İç çekerek başını iki yana salladı. "Neden beni takip ettin? Bir orman yaratığının işimi bitirmesinin hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Jonas'ın bakışları yanındaki ağaca kaydı, dudakları inceldi.

"Bunu istemiyor musun?"

"Hayır."

Silla'yı bir şaşkınlık kapladı ve kendini birdenbire söyleyecek söz bulamazken buldu.

"Bunu hiçbir anlama çekme Bukleler. Bu benim aptal vicdanım, başka bir şey değil."

Kaşları birbirine çarptı, zihni dönmeye başladı. Küstah, paraya aç savaşçı onun güvenliği için endişeleniyordu. Bir *vicdanı* vardı. "Vicdanın bu ormanda mantar gördü mü?"

Jonas gökyüzüne bir bakış attı. "Hayır. Vicdanım kampın güvenliğine geri dönmen konusunda ısrar ediyor."

"Beş dakika." Kuzukulağına döndü ve bir avuç toplamak için eğildi.

Jonas alay etti. "Cesur musun yoksa aptal mısın karar veremiyorum."

"Kesinlikle cesur," diye espri yaparak yaprakları depoya tıktırdı. kutu. Doğruldu, ağaçların arasına girdi ve mantar şapkaları için zemini inceledi.

"Seni omzumun üzerinden atabilirim," diye homurdandı Jonas, onun peşinden yürürken. "Peki o zaman ne yapardın?"

Ne kadar üzülse de bu düşünce midelerini ısıttı. Silla onu görmezden gelmenin en iyi hareket tarzı olduğuna karar verdi.

Arkasında bir dal şiddetle kırıldı. "Sabrımı sınaama Bukleler."

"Beni rahat bırak
Jonas." "Yapamam,"
diye hırladı.

"Neden?" diye sordu kadın, ona doğru dönerek. Neden umursuyordu ki? Bu adamın ne tür garip bir ahlak anlayışı vardı? Bakışları adamın elmacık kemiğindeki yara izi boyunca kaydı. "Ben... orada oturamam," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak. "Düşüncelerimle oturamam. Bir şeyler yapmam gerek. Hareket etmem gerek."

Jonas bir elini saçlarında gezdirerek tepesindeki düğümü çekiştirdi. Ağır bir nefes alarak, "Beş dakika," dedi.

Silla'nın dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve ayaklarının üzerinde zıplamamaya çalıştı. "Yarın akşam yemeğinde, güveç için mantar ve otlar hazırladığımda miden sana teşekkür edecek Jonas." *Ve orman ruhları üzerimize sis çöktürmediğinde ya da atların takılıp düşmesi için geçitlerde delikler açmadığında,* diye eklemedi.

Adam onun tam olarak duyamadığı bir şeyler homurdandı. Sessizce yürüdüler, Silla loş ışıktaki herhangi bir bitki ya da mantar izi arıyordu. Ama yenilebilir bitkilerden bir iz bulamadıkça midesi daha çok bulanıyordu. Topladığı az miktardaki kuzukulağıyla idare etmek zorundaydı. Hiç yoktan iyiydi.

"Topraklarını gerçekten kaybettin mi?" diye sordu Jonas, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Silla döndü ve gözlerini kırıştırarak ona baktı. İfadesinde tam olarak çıkaramadığı bir şey vardı. Yavaşça başını salladı.

"Bunun için özür dilerim." Jonas ağzını açtı, sonra kapattı. Gözleri sertleşti. "Yine de bu, vagonumuza tırmanmanı haklı çıkarmaz."

"İnan bana, *senin araban* olduğunu bilseydim, ondan uzak dururdum," dedi Silla alaycı bir tavırla. "Eminim çaresiz olduğumu anlıyorsunuzdur. Param yoktu, korkuyordum... kuzenimin adamları beni yakalayacak ve boğazımı keseceklerdi. Ne yapmamı isterdin?"

"Yolculuğunu hak *etmeni* beklerdim, *çalmanı* değil."

"Oldukça inatçısın," dedi kızgın bir nefes vererek.

Bu adamın zihni güneş ışığı görmüş bir trol kadar sabitti.

Jonas alçak bir sesle, "*Kararlıyım* çünkü çalışmanın ne demek olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi. Ona doğru sinsice yaklaştı ve Silla kendini tutmaya zorladı. "Bu dünyada hiçbir şey benim *elime verilmedi*."

Silla kabaran kahkahasını bastıramadı. "Benim elime bir şeyler verildiğini düşünüyorsun-"

Şimdi daha yakındı ve ondan çok daha uzundu. Silla'nın sözleri dilinin ucuna kadar gelirken, kalbi damarlarına enerji pompalıyordu. "Bu iş çok önemli. Şimdiye kadar aldığımız en büyük ödeme. Eğer bunu benim için mahvedersen-"

Silla'nın öfkesi keskin bir şekilde alevlenerek kol ve bacaklarına güç verdi. Saklama kutusunu bırakarak Jonas'ı zırhının tokalarından yakaladı ve onu bir ağaca yaslamaya zorladı. Kalbi kulaklarında çarpıyor, vücudu ateşle dolup taşıyordu. "Dinle Kurt," diye hırladı. "Az önce babamın ölümünü izledim. Twisted Pinewoods'un gaddar kurtlarından ve savaş çetelerinden kurtuldum. Aşırı büyümüş, para düşkünü bir savaşçının beni itip kakmasına ihtiyacım yok."

Jonas'ın gözleri onunkilere takıldı ve karardı. "Sen hiç de fare değilsin. Ve uysal olmaktan çok uzaksın."

Silla'nın midesi Jonas'ın sözleriyle hafifledi ve dalgalandı ama Jonas'ın elleri havaya kalkmadan önce bunları düşünecek zamanı olmamıştı. Silla'nın takip edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde Jonas onları döndürdü ve Silla kendi sırtını ağaca yaslanmış, bileklerini iki yanında tutarken buldu. Derin bir nefes çekti. Onun sinir bozucu mavi gözlerine baktı. Adam o kadar yakındaydı ki onun kokusunu alabiliyordu; demir, deri ve tamamen *ona ait* olan o koku.

Jonas eğildi, sıcak nefesi kadının çenesinde gezindi. "Ne düşündüğün umurumda değil."

Bir an için konuşamadı. Ama ondan bıkmıştı ve bunu bilmesini istiyordu. "Ama sen umursuyorsun," diye fısıldadı adama sertçe bakarak. "*Herkesin* ne düşündüğünü önemsiyorsun, değil mi? Çünkü sahip olduğun tek şey o yakışıklı yüzün. Bunun altında, bahsetmeye değer bir şey olmadığından eminim."

Aklını yitirmiş olabilirdi, tüm korunma duygusunu kaybetmişti. Silla bu savaşçıyla, hiç düşünmeden boynunu kırabilecek bu adamla alay etmekten neden bu kadar zevk aldığını anlamıyordu. Ama onu ormana kadar takip etmişti. Ona zarar vermek istemediğini söylemişti. Ve çenesinin her bükülüğü, tenine değen her keskin nefes kanında bir heyecan dalgası yaratmıştı.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Jonas'ın gözleri bir an için onun dudaklarına kaydı, sonra yakıcı bir bakışla onunkilerle buluştu. "Benim yanımdayken diline dikkat etmelisin."

"Yoksa ne olur?" Dudaklarını yaladı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Aralarındaki havayı dolduran saf ve çiğ öfkeyi hissedebiliyordu. Bu onu korkutmalıydı, ama sadece onu canlandırdı, *heyecanlandırdı*.

Adamın mavi gözleri ona dikilmişti. "Sen bir belasın, Silla. Ama sana açıkça öğretilmesi gereken bir şey var." Adam eğildi ve kızın gözleri kapandı. Konuştuğunda sesi alçak ve sertti. "Kazanamayacağın oyunlar oynama."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bileklerindeki baskı gevşedi ve Jonas geri çekildi. "Kampa geri dön. Bu orman senin için güvenli değil." Aptal vücudu zonkluyor, onun sıcaklığını arzuluyordu. Ama Jonas bir kurt gibi sinsice uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Baş döndürücü bir an için onun peşinden gitmeyi düşündü. Ama orman havasından birkaç derin nefes aldıktan sonra Silla'nın duyuları geri geldi. Atılmış saklama kutusunu geri aldı ve biraz kuzukulağı çıkararak ağacın dibinde ruhlar için küçük bir sunak hazırladı. Titreyen elleriyle ekmek kabuklarını da ekleyerek fısıldadı: "Bal likörüm yok ama umarım bu yeterli olur."

Ve böylece kampa geri döndü, teni kızgınlıktan yanıyordu... öfkeden. Ama kamp ateşinin alevleri görüldüğünde, aklına bir düşünce geldi.

Son yirmi dakika içinde bir kez bile yaprakları düşünmemişti... ya da babasını.

ON ALTI

S illa her zaman neşeli bir sabah insanı olmuştu ama ertesi gün kürkünün altından çıkarken bir direnç hissetti. Şimdiden her şeyi berbat etmişti ve şimdi onlarla yüzleşmek zorundaydı: inatla yalanlarını koklayan Rey; derinden kırdığı Hekla; ve Jonas... önceki gece karşılaşmalarından ne çıkaracağından emin değildi.

"Toparlanma çılgılığı, Silla," diye mırıldandı saçlarını örerek. "Bu yeni bir gün. İşleri yoluna koymak için yeni bir başlangıç."

Yine kasvetli bir gündü, bulutlar yağmurla şişmiş görünüyordu ve nefesleri soğuk havayı buharlaştırıyordu. Silla ateşe doğru giderken, uzun kılıcıyla çeşitli duruşlar sergileyen Rey'in yanından geçti. Kabzayı iki eliyle kavrayıp güçlü bir kavis çizerek savurduktan sonra hızla bir dizinin üzerine çöktü ve kılıcı savunma pozisyonunda kaldırdı. Her şey iki kalp atışı ya da daha kısa sürede gerçekleşiyordu, belli ki ezberlediği hareketlerdi bunlar. Rey'in dikkati hiç dağılmamıştı ve yüzündeki sert ifade bu işi hayatının geri kalanı kadar ciddiye aldığını gösteriyordu.

Sigrún uzun bir nöbet gecesinin ardından ateşin korlarını karıştırdı. Yaklaşırken Sigrún elleriyle artık selamlama olarak algıladığı bir hareket yaptı ve Silla da ona karşılık verdi. Sigrún başını sallayarak dereye doğru ilerledi ve Silla da günlük yemek için çalışmaya koyuldu.

Ateşe çıra ekledikten sonra çelik kazanı kaynaması için alevlerin içine koydu ve tencerede yulaf lapası için tahılları kızarttı. Günde birkaç saatliğine bile olsa kendini bu akılsız işe gömmek rahatlatıcıydı. Hayatının enkazı arasında küçük bir normallik.

Babam buna bayılırdı, diye düşündü Silla. Tahılları karıştırırken gözleri yaşardı. "Seni özlüyorum," diye fısıldadı, göğsü sıkışıyordu.

sıkı. Ancak bu tür şefkatli düşünceler, babasının ihanetine duyduğu öfkeyle çabucak yer değiştirdi.

Neyse ki bunu düşünecek fazla vakti yoktu çünkü Bloodaxe Tayfası çok geçmeden kalkmış ve onu meşgul etmeye başlamıştı. Selamlaştığı herkese *birer günaydın* diyerek kâseler dolusu yulaf lapası ve baharatlı róa fincanları dağıttı. Sessiz bir baş sallamayla kendisinininkini kabul eden Hekla'ya bile. Sadece homurdanan Rey bile. Ve ateşin karşısından bakışları karnına takılmış bir yem gibi onu içine çeken Jonas.

Bu adama ve onun kavgacı doğasına lanet olsun. Ama önceki gece... hayal mi görmüştü, yoksa bir şeyler değişmiş miydi? Adamın bedeninin onu ağaca doğru bastırdığını düşünmek damarlarında bir şeyleri harekete geçirdi ve tenini ısıttı. Ama bunun bir önemi yoktu. Jonas ondan nefret etmese bile, Silla onun kendisine yaklaşmasına izin veremezdi.

Yıkama işi bittikten ve ateş bulaşık suyuyla birlikte söndükten sonra tayfa atlarına bindi. Silla parlayan beyaz kısağa doğru ilerledi. Omzunun üzerinden bakarak cebinden aşırıldığı bir havucu çıkardı ve At'ın ön dişleriyle yakalaması için tuttu.

"Biliyorum, küçük. Kalmama izin verirlerse daha iyi olacağına söz veriyorum," diye fısıldadı At'ın alnını okşayarak. "Savaşçın konusunda bana yardım edebilir misin? Onun güvenini nasıl kazanacağımı söyler misin?"

At daha fazla havuç bulmak için hafifçe dürttü.

"Yarın. Söz veriyorum."

Silla At'ın burnunu okşadı, sonra vagona tırmandı ve kürkten yuvasına yerleşti. Bir gece önce onu bağlamadan bırakmış olsa da Rey ellerini bir kez daha vagonun kenarındaki halkaya bağladı. Kasvetli gökyüzünün altında patikadan aşağıya, Kemik Yolu'na doğru yola koyuldular.

Sabah sessiz ve olağanüstü derecede sıkıcıydı. Silla kıpırdandı, rahat etmeye çalıştı ve odaklanmadan arabanın arkasından dışarı baktı. Ormanın içinden gelen bir hareket gördüğünde uyanıklıkla uyku arasındaki o düşsel yerdeydi. Gözlerini kısarak ormana bakarken omurgası dikleşti.

Durgunluktan başka bir şey yoktu.

Muhtemelen bir geyik, diye düşündü, kürklerin üzerine uzanarak.

Bir kuş öttü, diğerlerinden daha uzun ve daha keskin. Sesteki bir şey kollarındaki tüyleri diken diken etti. Tekrar doğrulup oturdu.

"Rey?" diye seslendi ama Rey dönmedi. Aptalca davranıyordu. Bu sadece bir kuştı ya da belki de şakacı bir orman ruhuydu.

Ama sonra ne olduysa oldu -o kadar hızlı oldu ki, bunu algılayacak zamanı bile olmadı- ormanın dört bir yanından savaşçılar akın etti.

Ellerinde büyük baltalar ve kalkanlar, kararmış miğferlerinin altından saçları çılgınca uçuşan yirmi kişi olmalıydılar. Adamların sert bir görünüşleri vardı, deri göğüs zırhları aşınmış ve yara almıştı ve kalkanlarının üzerine gagasında bir kılıç olan siyah bir kuzgun çizilmişti. Eşzamanlı olarak, adamlar üç ya da dört kişilik gruplar halinde sessizce ayrıldılar. Bu yaklaşım açıkça iyi planlanmıştı.

"Rey!" diye bağırdı ama adam çoktan oradaydı. Hevrít'i bağlarını çözdü, güçlü elleri kollarının altına dolandı ve onu kürklerin arasından çekip çıkardı. Kabaca yere bırakıldı ve arabanın altına itildi.

"Orada kal," diye bağırdı adam.

Nabız bir çekiş kuvvetiyle atıyordu. Kemik Yolu'nun kayaları kaburgalarının arasından çıkarken, ipi ellerinden çözdü ve Rey'e yaklaşan üç çift ayağı izledi.

"Yolun bu kısmı Demir Kuzgunlar'ın kontrolünde," diye homurdandı adamlardan biri. "Arabanızı kontrol etmeliyiz. Geçiş için beş yüz sólas temin etmeniz gerekecek."

"Biz geçiş ücreti ödemiyoruz," dedi Rey huysuzca. Botları birbirinden birkaç santim uzaklaştı. "Ve arabaya dokunmayacaksınız. İçindekileri gizli tutmak için emir aldık."

"Herkes geçiş ücretini öder," diye başka bir ses geldi. "Ağaçların arasında size baltayı göstermeye hazır yirmi kişi daha var."

"Kim olduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu Rey.

Bir çift çizme öne çıktı. "Fark etmez. Geçiş ödeyin, yoksa iyi niyetimizi geri çekeriz."

"Biz. Ödemeyiz. Ödemeyiz. Ödemeyiz," diye homurdandı Rey. "Aklın körelmiş gibi görüldüğü için tekrar edeyim: Bu vagonu kılıçla savunacağız. Bunu anladınız mı, yoksa daha yavaş mı konuşmalıyım?"

Çizmeler bir adım daha ilerledi. "Hayatına değer veriyorsan bizimle böyle konuşmayacaksın savaşçı," diye tükürdü adam. "Arabada bu kadar değerli olan ne var?"

"Nefesini boşa harcama," diye homurdandı Rey. "Sen zaten biliyorsun."

"Bana öyle geliyor ki kulaklarında yün var," dedi birinci adam. "Bize arabayı göster, yoksa kemiklerin de bu yoldaki diğerlerine katılacak."

"Zaten biliyorken neden göstereyim?" diye sordu Rey. "Bizi beklediniz, değil mi?"

"Değerli bir şey olmalı," dedi birinci adam, ona doğru ilerleyerek.

"Sana bunu yapmamanı tavsiye ederim," diye uyardı Rey. "Tabii kafatasınızın boynunuzdan ayrılmasını istemiyorsanız."

Silla kınından çıkarılan bir kılıcın yumuşak *şakırtısını* ve birkaç çift ilerlerken botların altındaki kayaların *çıtırtısını* duydu. Nabzı bir kez daha dörtlüye atmaya başladı. Bir çift çizme arabanın arkasına doğru hamle yaptı. Alçak bir hırıltıyla Rey'in ağırlığı yer değiştirdi. Silla ıslak, emici bir ses duydu. Sonra savaşı homurdandı ve yere yığıldı.

Genişlemiş siyah gözler ona bakıyordu, adamın ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Boynunu tutuyordu, parmaklarının arasından sızan kan yola akıyordu. Korkunç bir dizi çaresiz soluk, kadının içini ürpertti ve Silla sesler kesilene kadar gözlerini kapatmaya zorladı.

"Buna pişman olacaksın seni bok yiyen kunta," diye homurdandı adamlardan biri ve Silla telaşla gözlerini açtı; birkaç çift çizme onlara doğru gıcırdıyordu.

"Bana bundan çok daha kötülerini söylendi," diye mırıldandı Rey.

Keskin bir ıslık havayı deldi ve kaos dünyanın üzerine çöktü.

Öfke çığlıkları ve metallerin uyumsuz çarpışması havayı sarstı. Rey diğer iki adamın peşinden fırladı, vagondan o kadar uzaktaydı ki Silla onun alıştırma seanslarında gördüğü o acımasız odaklanmayla iki rakibine de saldırdığını görebiliyordu. Adamlardan birinin boynuna indirdiği acımasız bir darbeyle havaya yayılan kan, Rey'in yüzüne ve Kemik Yolu'na sıçradı.

"Merhametli tanrılar," diye mırıldandı Silla, içinden tiksinti ve dehşet akıyordu. Başka tarafa bakmak istedi ama yapamadı. Adamın yaptığı şeyde ürkütücü bir sanat vardı; kıvrımlı hareketleri dramatik olmasa da etkili bir şekilde ölüm getiriyordu.

Diğer adamın darbesini savuşturan Rey'in bıçağı rakibinin dizlerinin arkasına saplandı. Adam hayvani bir ulumayla yere yığıldı, miğferi gevşedi. Rey doğruldu, ölümün vücut bulmuş hali, savaşçının üzerinde belirdi ve uzun kılıcını adamın kafatasına öyle bir sapladı ki kemik *çıtırtıları* ağaçlarda yankılandı.

Silla'nın midesinde bulantı çalkalandı ve dikkatini, görünüşte imkânsız sayıda düşmanla savaşan Bloodaxe Mürettebatı'nın geri kalanına yöneltti.

Savaşçılar.

Jonas, Ilías, Hekla ve Gunnar arka arkaya dövüştüler, Demir Kuzgunlar üzerlerine çullanırken kalkanları havada ve kılıçları boşluklardan içeri giriyordu. Jonas'ın kılıcı yılan hızıyla bir saldırganın koltuk altından girip boynuna saplandı; Silla'nın mümkün olduğunu düşündüğünden daha derine. Adam dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından kıpkırmızı köpükler fişkırıyordu. Jonas homurdanarak kılıcını çekti, kalkanın üzerinden savurdu ve boşluğu dolduran adamın boğazına sapladı.

Silla'nın bakışları Sigrún'u aradı ve beyaz bir ok bir savaşçının boynunu delerken okçunun ormanın gölgelerinde saklandığını anladı. Sigrún'un oku Ilías'a saldıran bir başka savaşçıyı daha yere serdi; adam yere düştü, Bloodaxe Tayfası'na saldıran silah arkadaşları tarafından çiğnendi.

"Oklar!" diye bağırdı Rey ve grup yere çömelip kalkanlarını havaya kaldırarak üzerlerine ok yağdırmaya başladı. Rey bir lanetle okçulara saldırdı, bir elinde kalkan, diğerinde uzun kılıç vardı. Rey'in devasa formu onlara doğru ilerlerken okçular dağıldı ama fazla uzaklaşamadılar. Vuruş üstüne vuruş yapan Rey, sanki eğitimsiz çiftçilermiş gibi onları kesip biçti.

Kalkan duvarı kırıldı, Bloodaxe Tayfası serbest kaldı ve Demir Kuzgunları kılıç ve öfkeyle hedef aldı.

Kalkanını bırakan Hekla, pençeleri ve hançeriyle bir alev topuna dönüştü ve bir dizi hızlı atışla savaşmaya başladı. Siyah örgüsü arkasında uçan Hekla'nın gözleri alev alev yanıyordu. Canlı görünüyordu, sanki yapmak için doğduğu şeyi yapıyordu. Eğilerek rakibinin dizinin arkasına sol eliyle hızlı bir darbe indirdi. Silla, parıldayan gümüş pençelerin adamın boğazına doğru sürüklenmeden önce kıpkırmızı damladığını gördü.

Dört çift ayak, vagonun etrafından dolanırken taşların üzerinde sessizce çıtırdadı. Silla onların yaklaştığını duymamıştı ve görünüşe göre, yeni bir Demir Kuzgun dalgasıyla karşılaştıklarında yavaş yavaş arabadan uzaklaşan Bloodaxe Tayfası da duymamıştı.

"Dikkatleri dağıldı. Arabanın kancasını çözün."

Hayır. Panik içinde alevlendi. Silahsızdı ve ayaklar artık vagonun iki tarafındaydı. At kişniyor, yeri eşeliyordu ama adamlar yılmamıştı. Tokaların etrafına doluşup Rey'in beyaz kısırağının kayışlarını gevşettiler.

Silla'nın gözleri arabanın arkasında yatan ölü adama, cansız elinde tuttuğu kılıca kaydı. Karnı üzerinde kıvrılarak adama doğru ilerledi.

Vagonun arkasına ulaştığında etrafına bakındı. Görünürde çizme yoktu, Silla derin bir nefes aldı, sonra ileri atıldı. Pelerini bir taşa takıldı ve yırtılana kadar çekiştirdi. Sonra omzunu daha uzağa, daha uzağa uzattı, ta ki parmakları soğuk deri kabzanın etrafına dolanana kadar ve onu ölü savaşçının elinden çekip aldı.

Tam rahatlama göğsünde kabarmaya başlamıştı ki, ağır bir çizme bileğine çarptı. Dudaklarından bir çığlık koptu, acı kolunu bıçak gibi kesti. Kolunu kurtarmaya çalıştı ama bileği sıkıca yere sabitlenmişti.

"Vay, vay, vay," diye homurdandı soğuk bir ses. "Burada neyimiz varmış?"

Kaba, nasırlı bir el omzunun altından tutup onu dışarı doğru çekti. Arabanın altından tekmelenerek sürüklenirken taşlar karnının yumuşak etine saplandı. Silla ayağa kaldırıldı ve Demir Kuzgunlardan birinin soluk mavi gözlerine baktı.

Adamın yüzü ve zırhı çatlamış çamurla kaplanmıştı. Savaş Dikenleri savaş grubunda olduğu gibi, adamın gözlerinden zor bir hayat yaşamış biri olduğunu anlayabiliyordu. Kanını donduran bir çaresizlik vardı.

"Merhaba güzelim."

Ayağını olabildiğince sert bir şekilde adamın bacaklarının arasına doğru savurdu. Adam uluyarak bir avuç saçını yakaladı ama kadın çoktan dönmeye başlamıştı. Silla kendini serbest bıraktı, bir kilit kopunca kafa derisinden acı fişkırdı. İçindeki bilme hissi kontrolü ele geçirdi ve onu olabildiğince hızlı bir şekilde ormana doğru yönlendirdi.

"Hóra!" diye duydu arkasından ama duraksamadı. Koştı, gövdelerin arasından fırladı, devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı, ağaçlar yeşil ve kahverengi bir telaşla yanından geçti. Dallar Silla'nın kollarına çarptı ve ilerlemesini engelledikleri için onlara küfrederek eteklerini kaldırdı. Sırtını bir çamın pullu gövdesine dayayarak durakladı, nefes alıp veriyordu. "Dışarı çık kızım," diye homurdandı arkasından bir ses. "Biz ısırmayız.

Hem de çok."

Silla'nın zihni dönüp duruyordu. Bloodaxe Tayfası'ndan ne kadar uzaklaşırsa o kadar tehlikeye gireceğini biliyordu ama saklandığı yer çok açıktaydı; adam onu yakında bulacaktı. Ayakları onun için karar verdi; ağaçtan fırladı ve ormanın derinliklerine daldı. Bir trıl daha yankılandı ve Silla cesaret etti

arkasına baktı. Adam baltasını çekmiş, ona doğru yaklaşıyordu. Panik daha da alevlendi.

Ve sonra Silla sert bir şeye çarptı, görüşü kırmızıya boyandı. Bir şey etrafında dönerek kollarını iki yanına sıkıştırdı. Görüşündeki kırmızı sis dağıldığında, gür siyah sakallı ve soluk mavi gözleri az önce tekmelediği adamınkilere çok benzeyen bir adamın yüzüne baktı. Yüzü göğsüne bastırana kadar onu daha sıkı sıkı ve yıkanmamış vücudunun kokusundan öğürdü.

"Bırak beni!" diye çığlık atarak onu tekmeledi. Adam onu, sırtı göğsüne bastırılana kadar döndürdü. Ağır bir el ağzını kapattı, kolları diğer el tarafından zincirlendi.

"Ayaklarına dikkat et." Kadının tekmelediği adam onlara yetişirken derin bir nefes aldı. "Kunta," diye ekledi nefret dolu bir bakışla.

"Bıçaklar ne oldu?" diye sordu Silla'yı tutan adam.

"Dikkatim dağıldı," diye yanıtladı adam. "Arabanın altına saklandı."

"Odaklan, Vilmar. Rodyum. Rodyum ne oldu?" diye tekrarladı

Onu tutan adamın sesi öfkeliydi.

"Düşündüğümüzden çok daha iyi savaşçılar. Onları yenme şansımız çok azdı." Vilmar bir an sessiz kaldı, Silla'ya hayvanları değerlendiriyormuş gibi baktı.

Konuştığında sözleri Silla'yı ürpertti.

"Ama talih bizden yana kardeşim. Şimdi o elimizde. O bize bıçakları getirecek."

YEDİ

"W alk," diye bağırdı onu tutan savaşçı ve Silla ağaçların arasından Kemikler Yolu'na doğru tökezledi. Düşünceleri çılgına dönmüştü. Adamın tutuşuna karşı mücadele etti ama o mücadele ettikçe adam onu daha sıkı tuttu. Yola doğru geri dönerlerken, ormanın sessizliği midenin daha da sıkışmasına neden oldu. Bloodaxe Tayfası *onun* için asla silahlarını takas etmeyecekti.

Sonunda yola ulaştılar, savaş sesleri tamamen kaybolmuştu. Yola adım attılar, ağaçlar kapalı gün ortası ışığına açılıyordu. Ölüm kokusu havayı kirletiyordu. Cesetler her yere saçılmıştı ve Silla bir an için nasıl nefes alacağını unuttu. Bakışları bir Demir Kuzgunlar savaşçısının cesedine takıldı, bir kuş gözbebeğini gagalıyordu, sonra bir diğerine sıçradı, parçalanmış kemik ve ezilmiş tendonlar kopmuş bir bacadan sarkıyordu.

Mürettebat vagonun etrafında toplanmıştı, yalnız bir Demir Kuzgunlar üyesi Jonas ve Rey'in arasında yerde yatıyor, hayatı için yalvarıyordu.

"Hae!" diye seslendi Vilmar. "Kızını bulduk. Seni takas edeceğiz onu."

Bakışları Rey'in öldürücü bakışlarından Jonas'ın kaynayan mavi gözlerine sıçradı.

başlarını kaldırıp baktılar.

"Sende kalsın," diye homurdandı Rey. "Bize bir iyilik yapmış olursun."

Silla'nın nabızı düzensizleşti, bir anlık panik onu sıcak ve titrek bıraktı.

Onu esir alanlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Ağzından çaresizlik sözcükleri döküldü ama savaşçının eliyle boğuldular. Savaşçının eliyle bir kez daha mücadele etmeye başladı ama kulaklarına ulaşan ıslak bir çağıltı sesiyle durakladı.

Vilmar dizlerinin üzerine çöktü, boynundan kan sızıyordu, şimdi bir el baltası gömülüydü.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki düşünmeye, tepki vermeye fırsatı olmamıştı. Saçları hafifçe karıştı. Kulaklarına hafif bir tıslama geldi. Sıcak, ıslak sıvı yüzüne sıçradı. Arkasındaki adam boğuldu, tutuşu gevşedi. Öne, kadının içine düştü. Silla'nın dizleri kayalık zemine çarptı ve onu öyle sert sarstı ki dişleri takırdadı. Sonra savaşçının dayanılmaz ağırlığı altında dümdüz oldu.

Yüzüstü yere uzandı, yol ile adamın iri gövdesi arasında sıkışıp kaldı. Toprak kokusu vücut kokusuna karışmıştı ve hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

"Şu kıcı ondan kurtarmama yardım et, Gunnar." Hekla. Bu Hekla'nın sesiydi.

Üzerindeki ağırlık hafifletildi, eller omuzlarının altından nazikçe dolandı ve sırt üstü yuvarlandı. Silla gözlerini kırıştırtarak Gunnar'a, Hekla'ya ve Sigrún'a baktı, yüzleri onun üzerinde eğilip bükülüyordu.

"İyi misin, dúlla?" Hekla sordu.

Silla yavaşça doğruldu, bileğindeki baskı yüzünden sert bir nefes aldı. "Beni arabanın altında buldular. Silahım yoktu. Kaçmaktan başka çarem yoktu."

"Artık güvendesin. Demir Kuzgunlar... gelgit pisliğinden daha beter," diye ekledi Hekla, arkasından yere tükürerek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Silla ama içinden çığlık atıyordu. Yüzünü silerken ölü savaşçının kanı yüzüne bulaştı. Leş gibi kokuyordu, onu her yerinde hissedebiliyordu... ve o bıçağı. Yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Ya nişan alamamış olsalardı? Ölebilirdi! Bıçaktan sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Jonas'a şükürler olsun," diye mırıldandı Hekla, baltayı Vilmar'ın boynundan çekip çıkardı ve ölü adamın pantolonundaki kan ve kanı sildi. Silahı uzattı ve sapına oyulmuş üçgen deseni işaret etti. "Bu onun el baltası."

Silla'nın dudakları kıl payı aralandı. Jonas.

Gunnar onun yanına çömeldi. "Sana zarar verdiler mi Hammer?"

Silla titreyen kolunu kaldırdı ve bileğini incelemek için çevirdi. Acı bileğini keserken dişlerini sıktı. "Bileğim ağrıyor ama iyi olacağım."

Sigrún onun bileğini tuttu, hafifçe dürttü ve bir o yana bir bu yana çevirdi. Hekla'ya hızlıca bir dizi el işareti yaptı.

"Sigrún'un mucizeler yaratan bir merhemi var," dedi Hekla sol elini uzatarak. Silla yaralı olmayan eliyle kabul etti, ayağa kalktı ama olduğu yerde donup kaldı.

Alçak, acı dolu bir feryat havayı çınlattı ve Silla'nın ensesindeki ince tüyleri diken diken etti.

"Ne-"

"Rey ve Jonas sonuncusunu sorguluyor," diye yanıtladı Hekla.

Silla'nın bakışları tekrar arabaya yöneldi ve bir adamı aralarında sıkıştırmış olan iki savaşçının üzerine düştü. Dehşet verici bir görüntüydüler. -Yüzleri kir ve kan içindeydi; Jonas'ın altın rengi saçları kıızıla boyanmıştı; Rey'in parmak eklemleri yırtılmıştı. Ve aralarında, kuşatılmış Demir Kuzgunlar'dan kurtulan kişi sinmiş, Rey'in hevrít'i eklemine bastırılmıştı.

"Anders," diye homurdandı Rey. "Hızlı bir ölümün kutsamasını istiyorsan, konuşmaya başlasan iyi edersin. Yakında parmakların tükenecek ve ben de ayak parmaklarından başlamak zorunda kalacağım." Adam feryat etti ama Rey onun sözünü kesti. "Bize kim ihanet etti Anders? Arabanın içindekileri sana kim söyledi?"

"Hiç kimse!" diye haykırdı adam. "Yoldaki herhangi bir arabayı aradığımız gibi sizi de aradık."

Rey yumuşak bir mırıldanma sesi çıkardı, kemik ve tendonları Silla'nın soğanı kestiği gibi zahmetsizce kesti. Parmak yumuşak bir *gümbürtüyle* vagona düştüğünde Silla baygınlık geçirdi.

Adamın sadece iki parmağı kalmıştı.

Anders uludu ve Silla'nın omurgasındaki her çentiğe çarpacak kadar şiddetli bir ürperti tetikledi. Gözlerini kapadı.

İlías arkasından alaycı bir sesle, "Ondan cevap alabileceğini sanmıyorum, Baltalı Göz," dedi.

"Göreceğiz Sakalsız," diye homurdandı Rey, Anders'e dönerek. "Ya konuşacak ya da onu uçurumun kenarına getirip ölümün merhameti için yalvarana kadar orada tutacağım. Anders, yalanların kaderini ertelemekten başka bir işe yaramıyor," diye devam etti Rey. Arkadaşına döndü. "Jonas, söyle bana. Demir Kuzgunlar yolcuları tepeden tırnağa silahlı yirmiden fazla savaşçıyla mı karşılar?"

"Hayatımda hiç görmedim. Ve bu yolu defalarca yürüdüm."

Rey tekrar Anders'e döndü. "Jonas bunu hiç görmedi, Anders. Ben de hiç görmedim. Bu da senin sahtekâr bir adam olduğun anlamına geliyor."

Jonas ona kaşlarını çattı. "Sana silahlardan kim bahsetti, Anders?" "Hiç kimse! Bahşiş falan yoktu."

Bir başka tiz çığlıktan önce mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu. Rey adamın kolunu arkasından çekip doğal olmayan bir açıyla bükte, ardından mide bulandırıcı bir çıtırtı daha duyulana kadar çevirdi. Adamın parçalanmış kolunu tekrar vagonun üzerine koydu.

"Dur!" diye yalvardı Anders. "Dur!"

Silla konuştu, sesi yolun öbür ucunda net bir şekilde çınlıyordu. "Rodyumu biliyorlardı. Ormandaki adamlardan biri bunu sordu."

Rey onun sözlerini kabul etmeyi reddederken, Jonas'ın mavi bakışları onunkileri buldu ve göğsüne bastırıldığı bileğine kayd. Gözleri Rey'in tenini yakıyor gibiydi ve dikkatini Anders'e geri verdiğinde Silla titrek bir nefes aldı.

"Anders," dedi Jonas sahte bir hayal kırıklığıyla. "Ne kadar kalın kafalısın? Öleceksin. Bu senin seçimin ama sen sadece daha fazla acıyı seçiyorsun." Adamın kolunu sıkıca kavradı.

Rey sakın tavrına ihanet eden sarsak bir hareketle bir parmağını daha kesti. Anders debelenirken, Rey ve Jonas adamı sıkıca yerinde tuttular.

"Son şansın Anders," diye uyardı Jonas. "Parmakların neredeyse tükenmek üzere. Baltalı Göz'ün ayak parmaklarından başlamasını istemezsin. Çekiçle başlayacaktır."

"Leif'ti!" Anders uludu. "Baykuş Kovuğu'ndan Leif. Bize haber verdi."

Rey'in dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı, sonra başını adamın kulağının yanına koydu ve o kadar alçak sesle konuştu ki Silla kelimeleri zar zor duydu. "Gerçeği söylemen *dokuz parmağını* aldı. Bana söylediğin dokuz yalan, Anders. Sen dürüst bir adam değilsin ve sana hızlı bir ölüm vermemeliyim. Ama sana ihtiyacım yok ve yola koyulmalıyız."

Başını kaldırdı ve Silla'ya damarlarını donduracak kadar soğuk bir bakış fırlattı.

Bu bir mesajdı, bir uyarı.

Rey'in gözleri yüzeyde kayıtsız, ölü gibi görünüyordu ama Silla aşağıda neyin gizlendiğini gördü. Bir heyecan parıltısı. Zevk. Burada yanlış giden bir şeyler vardı. Hem de çok yanlış bir şey.

Ne olacağını biliyordu. Başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu. Bunu yapmak için kendini zorladı ama bedeni işbirliği yapmadı. Rey bıçağı adamın boğazında gezdirip zahmetsizce keserken gözlerini Silla'dan ayırmadı. Sonunda inatçı göz kapakları kapandı ama havayı dolduran hırıltılı boğuk sesleri engelleyemediler. Sonra ortalık tamamen sessizleşti.

İşte o anda Silla yaptığı hatayı fark etti.

Reykjford'daki o vagona asla sürünerek girmemeliydi.

Rey sadece tatsız, kontrolcü bir savaşçı değildi: ormandaki canavarlardan daha tehlikeliydi. Vahşi doğada uyumak bu adamın yanında uyumaktan daha güvende hissettirirdi.

Rey cesedin yola düşmesine izin verdi ve ona doğru yaklaşıp devasa gövdesiyle onu sıkıştırdı. Ölüm ve şiddet izleri üzerine yapışmış, kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden olmuştu.

"Benden korkuyor musun, *Günüşiği*?"

Silla bu isim karşısında gözlerini kırptırdı. Bu kelimeyi bir silah gibi, kesmek için alaycı bir şekilde kullanıyordu. Boğazındaki yumruyu yutarak cevap vermedi ve onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti.

Görünüşe göre kızın tavrı ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Güzel. Bir dahaki sefere sana söyleneni yap."

Adam yaralı bileğini kocaman elinin arasına aldığı anda Rey irkildi, ruhunun ne kadar soğuk olduğu düşünüldüğünde adamın teni açıklanamayacak kadar sıcaktı. Rey bileğini ters çevirdi ve kaşlarını çatı.

"Arabaya bin."

O gece kampı her zamankinden daha erken kurdular. Silla yüzündeki kanı yıkadıktan ve günlük yemeğini kustuktan sonra, Bloodaxe Tayfası hızla yola koyuldu. Gün ortasında yemek yemek, dinlenmek ve atları sulamak için sadece kısa bir süre durdular.

Kemik Yolu'nun oldukça dışındaki bir açıklığa çekildiklerinde Silla'nın bileği şiş ve kızarıktı, öfkeyle zonkluyordu. Neyse ki Rey onun ellerini arabaya bağlamamıştı. Belki de şiddet içeren durumlarda ne kadar işe yaramaz olduğunu ilk elden gördüğü için sonunda onu zararsız bulmuştu.

Titremesi azalmış olsa da Silla gergindi, kuşların cıvıltısı ve atların kişnemesiyle sırıyordu. Sigrún eyer çantasından merhemi çıkardı ve keten şeritlerle sarmadan önce Silla'nın bileğine sürmesine yardım etti. Ağrıyı ve şişliği azaltmada kayda değer bir iş çıkarmıştı ama yine de otururken zihni bulanıktı ve günün erken saatlerinde yaşanan olaylara takılıp kalmıştı. Babasının tuniğine ve kalp şeklindeki taşla tutunarak erkenden yatağına çekildi.

Yine de bunlar onu rahatlatmamıştı.

Yoldaki sahne zihninde tekrar tekrar canlandı. Yüzünün birkaç santim ötesinden geçen el baltası. Yanaklarından süzülen sıcak kan damlaları. Savaşçının feryatları. Adamın boğazını keserken Rey'in gözlerindeki bakış. Gözleri çok soğuktu. Çok... etkilenmemişti.

Ona musallat olmuşlardı.

Bloodaxe Mürettebatı'na katılmakla hata yaptığı hissinden kurtulamıyordu. Kral için çalıştıklarını çok geç fark etmişti ama Rey'de de *yanlış* olan bir şeyler vardı. O adamın parmaklarını keserken yüzünde beliren ifade.

"*Hoşuna* gitti," dedi küçük sarışın kız, Silla'nın yanındaki çimenlere sırt üstü uzanarak. "O adam tehlikeli."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Silla. "Gerçekten içimi rahatlatıyorsun."

Bininci kez yuvarlandığında gecenin ilerleyen saatleriydi. Midesi sıkıca düğümlenmişti; ağzı kurumuştı.

"Unutma," dedi küçük kız. "Verdiğin sözü hatırla."

Silla kendini oturur pozisyona çekti. Kız haklıydı. Tehlikede olduğunu hissederse gideceğine dair kendine söz vermişti. Kararını veren Silla eşyalarını topladı ve çantasına tıktırdı. Kukuletasının kürk süslemesi yüzünü sıkarken yanaklarını gıdıkladı.

Ve sonra, küçük sarışın kız peşinden giderken oradan ayrıldı.

Ateş sırtına ışık saçıyordu. Nasıl olduğundan emin değildi ama biliyordu ki

Orada oturmuş, kızın ormanın kenarına doğru ilerleyişini izliyordu. "Arkana bakma," diye öğütledi küçük kız. "Bu sadece onun kafasını daha da büyür."

Ağaçların arasına girdi ve Kemikler Yolu'na doğru ilerledi. Rey'den uzaklaştıkça midesindeki düğüm daha da gevşiyor, omuzlarındaki gerginlik azalıyordu.

"Skarstad'a kadar olan yürüyüşü atlattık," dedi küçük kız sinir bozucu bir neşeyle. "Bir sonraki köye yürüyerek ulaşabilir ve sığınak arayabiliriz. Birlikte seyahat edebileceğimiz başka gruplar da olacaktır."

Ama bunu fark ettiğinde Silla'nın ayakları takıldı. "Baltalı Göz'de hançerimiz ve çekicimiz var." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Savunmasız durumdayız."

İçini tuhaf bir sıkıntı kapladı; evden yeni çıkmış ve ocaktaki közü söndürmeyi unutmuş birinin hissettiği türden bir his. "Bir şey mi unuttun?" diye sordu küçük kız. Ama bu fikir çantasını hızlıca karıştırmasıyla ortadan kalktı.

Ormanda zifiri karanlıkta tek başına kalan Silla'nın boğazı gözyaşlarıyla yandı. Twisted Pinewoods'u aniden canlı bir netlikle hatırladı. Boğucu sessizlik, umutsuz yalnızlık, ölürse kimsenin bunu bilmeyeceği bilgisi. Uzun bir kumsaldaki bir kum zerresi kadar önemsizdi.

Ne yapıyordu? Belirsizlikten kesin ölüme doğru mu yürüyordu?

Bir an için aklı başına geldi. Rey onu öldürmeye niyetli olsaydı, bunu hiç tereddüt etmeden çoktan yapardı.

"Rey senin zayıf olduğunu düşünüyor," dedi küçük kız. "Belki de bu bir testti.

Ya bizi korkutup kaçırmaya çalışıyorsa?"

Silla dişlerini sıktı. O da tıpkı diğerleri gibiydi, gücün sadece kılıcını ne kadar sert savurduğunun bir ölçüsü olduğunu düşünenler. Onun direncini hafife almıştı. Onun kibarlığını zayıflıkla bir tutuyordu.

"O zaman ona ne kadar yanıldığını gösterelim," diye homurdandı Silla, topuklarının üzerinde dönerek.

ATEŞİN ÖNÜNDE OTURAN Rey, bileme taşını el baltasının ağzında gezdirdi.

İşi bitmişti. Kadın gitmişti.

Rahatlamış hissetmesi gerekirdi ama hissetmedi. Onun yerine, peşinden gitmek için garip bir istek duydu. Ölüme yürümesini engellemek için.

Bu kaçınılmaz, diye düşündü. Ölümü kaçınılmaz. Onun için en iyisi ölümle yüzleşmek.

Pusuyu düşündüğünde, damarlarındaki öfke alevlendi ve onu bir kez daha alt etmekle tehdit etti. Neye karşı öfke? Leif'in ihanetine mi? Tam olarak değil. Leif, Reyk fjord'a bir daha geldiğinde Rey'in baltasını öpecek olan bir tanıdıktan başka bir şey değildi.

Kadını rodyum bıçaklarla takas etmeye çalışan Demir Kuzgunlar'a duyduğu öfke mi? Evet, kısmen, ama onları kendi elleriyle yok edemedi Jonas'ın el baltası intikamını almıştı. Bu onu sakinleştirmeliydi.

Ama yine de sakinleşmemişti. *Ona* kızgındı. Onun emirlerini dinlememiş ve bu yüzden incinmişti. Çünkü Bloodaxe Ekibi yeterince iyi değildi. Çünkü o iyi değildi.

Ve işin özü de buydu. Bu kadına bakarken işlerini nasıl yapabilirlerdi? Onlarla seyahat etmemesi gerekiyordu. Dikkatlerini dağıtıyordu. Onları tehlikeye atabilirdi. Ve kadın dürüst değildi, bunu en başından beri biliyordu. Kadının ona söylemediği bir şey vardı, bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Gözünün köşesinde, onu ilk kez öldürmeye çalıştığında tereddüt etmesine neden olan yara izi vardı. Ve o sözler.

Korkuyla yönetilmek için küçük bir adam, merhamet göstermek içinse büyük bir adam gerekir. Rey bu sözleri biliyordu. Kendi babası bunları ona, kardeşi Kristjan'a söylemişti. Kelimeler bir hayaleti duymak gibiydi. Gece boyunca ve ertesi gün boyunca bu sözleri kafasında evirip çevirmiş, düşünceleri

Gitmelerini istemediği yerlere sürükleniyordu.

Gitmesi gerektiğine karar vermişti. Temiz bir zihin, kitabı Kraki'den geri almasında ona yardım etmesinden daha önemliydi. Ve eğer sinirini Anders'ten çıkarmış olsaydı, bu onun yararına olabilirdi.

Kiminle ata bindiğini bilmesi gerekiyordu.

Görünüşe göre Rey'in gösterisi istenen etkiyi yaratmıştı. Kendi isteğiyle ayrılmıştı.

Artık gitti, diye düşündü. *Elindeki işe odaklanabileceksin.*

Ama bu düşünceyle birlikte koruluğun kenarında bir hareketlenme gördü; ağaçların arasından kırmızı bir pelerin çıkıyordu. Küçük bir figür ona doğru yürüyordu, adımları sert ve kararlıydı. Bıçağının üzerinde gezdirdiği bileme taşı hareketsiz kaldı, yaklaşan ayak sesleri karşısında şaşkınlıktan içi ürperdi. Neredeyse fark edilmiyordu ama kadının yüzündeki memnuniyet ifadesini gördü.

Kadın ona doğru yürüdü, kapüşonunu indirdi ve yüzünü Rey'inkinin birkaç santim yakınına indirdi. O kadar yakındı ki, Rey onun burun köprüsüne dağılmış çilleri sayabiliyor, kokusunu alabiliyordu - bahar, dağ çiçeklerinin yeni açtığı zamanlar.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Rey," dedi vahşice. "İşe yaramayacak. Ben zaten en kötü kâbusumu yaşadım. Beni korkutup kaçıramazsın."

Rey'in nutku tutulmuştu, ağzından tırtıklı bir nefesten başka bir şey kaçmıyordu. Yüzünde bir zafer ifadesi belirdi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme kıvrıldı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve diğer uyuyan figürlerin arasında terk edilmiş kürklerine dönerek onların altına uzandı.

Kahretsin, diye düşündü Rey, bir elini saçlarında gezdirerek.

Ve sonunda anladı: Bu kız kılıç sallayamıyor olabilirdi ama bir savaşçının ruhuna sahipti.

SEKİZ

S kraeda Kemikler Yolu'nu kaplayan sonsuz çam ağacı sıralarına şaşkınlıkla baktı. Bakır örgüleri, yazın şaşırtıcı sıcaklığını taşıyan hafif bir esintiyle hışırdadı. Böyle bir şey Íseldur'da kısa ömürlüydü; yakında insanın derisinin altına kıymıklar saplayan türden bir soğuk taşıyacaktı. Başı çarpıyor, sırtı ağrıyor ve Skraeda zihninde yumuşak kuş tüyü yatakların görüntülerinin oluşmasına engel olamıyordu. Yakında dinlenmesi gerekecekti.

Kırmızı pelerinli kız açıkça ortadan kaybolmuştu. Kemik Yolu boyunca günlerce at sürdükten, rastladığı her köyde ve çiftlikte durduktan sonra, gerçekten de ondan hiçbir iz yoktu. Ve şimdi Skraeda kızın yaya olarak gidebileceğinden çok daha uzağa gitmişti.

Reykjford'dan ayrılmakla çok aceleci davrandın, diye kendi kendini azarladı. Kadın büyük ihtimalle hâlâ oradaydı ve arama çalışmaları sona erene kadar saklanmıştı. Skraeda ne kadar aptaldı, bulunamayacak bir şeyi aramak için kırlarda dolaşıyordu. Bir *başarısızlık* daha, diye düşündü. *Kraliçe çok kızacak*. Bu düşünce bile Skraeda'nın eyerinde kıpırdanmasına neden oldu.

Skraeda'nın düşüncesiz doğası yüzünden mahvolan bir şey daha. Yorgunluğun verdiği hezeyanla, aklına gelen anılar karşısında çaresizdi.

Yakınlarda su damlıyor, ritmik çınlamalar sessizliği dolduruyordu. Saman ve nemli taşların kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu ve Skraeda hücrelerinin soğuk taş duvarına yaslandığında içini bir korku kaplamaya başladı.

Çok küstahça davranmıştı, bunu artık biliyordu. İnandırıcı olmak için biraz fazla iyiydi - bal likörü salonundaki adamların birkaç oyun daha kazanmasına izin vermeli, aynı salona üst üste üçüncü gece dönmemeliydi. Skraeda artık bunu biliyordu. Ilka'yı dinlemesi gerektiğini biliyordu.

"Gel ve benimle dürüst bir iş bul Skraeda," diye yalvarmıştı ikizi.

"Dürüst bir iş mi?" Skraeda alay etmişti. "Neden kendim çalışıp Bir gecede zar oynayarak bir haftalık maaşımı kazanabilecekken kemiği mi?"

"Bu çok tehlikeli Skraeda," diye uyarıyordu Ilka, sesi biraz titreyerek. "Eğer onların duygularını okumaya devam edersen, yakında seni fark edecekler. İstenmeyen dikkatleri üzerine çekersin."

Onun iyiliğini bu kadar derinden önemseyen bir insana sahip olmak insanı rahatlatan bir şeydi. Skraeda'nın dürtüleri onu ele geçirdiğinde, Ilka'nın onu sakinleştireceğine, mantıklı düşünmeye zorlayacağına her zaman güvenilebilirdi.

"En azından akıllı ol Skraeda," demişti Ilka, uzun kırmızı saç örgüsünü omzunun üzerinden atarken. "Sabırlı ol."

Onu dinlemeliydi.

Ama bal likörü salonunda oturan iri yarı adamı gördüğünde mantığı ve sabrı aklından uçup gitmişti. Bu adam asla bir bahsi geri çevirmezdi, bunu biliyordu. Parmakları kaşınmıştı, sanki bir yanı onunla muhatap olmamak için yalvarıyordu. Bunun yerine, doğruca ona doğru yürüdü. Açgözlülüğü onun felaketi olmuştu. Skraeda üst üste üçüncü gece ondan sólas alma ihtimaline o kadar odaklanmıştı ki, gölgelerde bekleyen Klaernar'ı fark edememişti. Bankta oturduğu anda üzerine üşüşmüşlerdi.

Ve şimdi bir hücredeydi.

Ve yakında, sütuna yatırılacaktı.

Ölmeye hazır değilim, diye düşündü Skraeda, içine yayılan panik parmaklarıyla. Ve kesinlikle bir Galdra'nın halkın alay konusu olması için bir direğe bağlanarak ölmesini istemiyordu. Ayı Tanrıları için kan akıtmaya zorlanıp, sonra da taşlarla ezilerek öldürülmek.

Umutsuz bir nefes çekti.

Koridorda bir öksürük yankılandı ve Skraeda'nın kulakları gerildi. Şimdi sesler vardı, yumuşak ve boğuk. Bir adam ve bir kadın. Yavaş yavaş sesler yükselmeye başladı ve sonunda Skraeda onların sözlerinden bir anlam çıkarabildi.

"Bir Gölge Tazısı," diyordu adam. Sesi kırılğan ve yaşlıydı. "Ve bir Solacer."

Bir kadının yumuşak iç çekişi Skraeda'nın kulaklarıyla buluştu. "Ashbringerlar nerede saklanıyor? Başka bir empati ne yapacağız? Bir Gölge Tazısı... Sanırım Ástvald onları Svaldrin'de kullanabilir."

Skraeda'nın midesinde öfke birikti. Bir Solacer'ın neler yapabileceğini bilmiyorlar mıydı? Basit duygusal düzenlemelerin ötesinde sahip olabileceği gücü?

Ayak sesleri daha da arttı. Hücresi Hindrium'la kaplı olmasına rağmen, yeteneğinden de anlaşılabileceği üzere yaşlanmıştı. Onların duygularının en ufak kırıntılarını bile hissedebiliyordu -merak ve hayal kırıklığı. O yapamadan önce

Bu alışılmadık kombinasyonu sorgulayan Skraeda kendini Íseldur kraliçesiyle yüz yüze buldu.

Nefes nefese kaldı ve ayağa fırladı. Nafile olsa da kirlenmiş eteklerini düzeltti, bir elini keçeleşmiş ve karışmış saçlarında gezdirdi. Skraeda kraliyet ailesine bakıyor olmanın hiç de yakışık almadığını düşündü... ama yine de buradaydı.

Kraliçe Signe, mead salonlarında anlatıldığı kadar güzeldi. Fildişinden bir elbise giymiş, omuzlarına sardığı kutup tilkisi kürkü hapishanenin loş ışığında bile parlıyordu. Hem Norvalandlılar hem de Urkanlılar tarafından imrenilen meşhur beyaz altın rengi saçları, kulaklarından sarkan altın küpelerin görüldüğü karmaşık örgüler halinde örülmüştü. Kraliçenin gözleri buz mavisiydi ve Skraeda'nın üzerinde gezinirken dudakları aşağıya doğru kıvrıldı, aurasında bir tiksinti şeridi yayılıyordu.

Skraeda'nın midesi sıkıştı. Sen onun için hiçten de betersin, diye düşündü. O bir haşarattı. Doğaya aykırı. Hor görülmesi ve yok edilmesi gereken bir şey.

"Bu Solacer, Majesteleri," dedi adam.

Skraeda'nın bakışları ona doğru kaydı ve hemen yüzünün sol tarafını boydan boya kesen kırmızı yara izine takıldı. Adamın gözüne bir şey olmamıştı, göz kapağının olması gereken yerde süt beyazı bir şerit ve etrafında pütürlü bir et yığını vardı. Kısa boylu ve derin kollu kahverengi bir cübbe giymiş olan adamın saçları dökülmüştü.

"Evet," diye düşündü kraliçe ve yoluna devam etmek için döndü.

"Bekle," dedi Skraeda, kendi de şaşırarak. Ne yapıyordu bu kadın?

Kraliçe durakladı, sonra yüzünü ona döndü.

"Ben... Ben faydalı olabilirim," dediğini duydu Skraeda. "Size yardım edebilirim."

Kraliçe Signe dudaklarını büzdü. "Benimle bu kadar cesurca konuştuğunuz için çok cesursunuz," dedi. Sesi zengin ve ballıydı ve Skraeda bu ses karşısında yutkundu. "Solacer'lara ihtiyacımız yok."

"Ben sıradan bir Solacer değilim, Majesteleri," diye iddia etti Skraeda. "Savaşçı Galdra'yı arıyor gibi görünüyorsunuz. Ve benim yeteneklerim onları sezmeme izin veriyor."

Kraliçenin bakışları o kadar keskinleşmişti ki Skraeda bakışların derisini tırmaladığını hissedebiliyordu. "Nasıl yani?"

Skraeda sakinleştirici bir nefes aldı. "Galdra'nın bir duygu imzası var. Öfke ve korkuları onları kalabalıkta öne çıkarabilir."

Kraliçe arkadaşına baktı.

"Majesteleri, şu anda daha fazla Solaker'a ihtiyaçımız yok," dedi yaşlı adam. "Onlar bol miktarda var. Yaygınlar." Adamın ona karşı duyduğu hoşnutsuzluk, duygularını hissetme yeteneği olmasa bile açıkça görülebiliyordu. Ama kraliçe Skraeda'ya bakıyordu, merak iplikleri daha parlak bir şekilde ilmekleniyordu.

Göster ona, dedi Skraeda kendi kendine. Ona ne kadar faydalı olabileceğini göstermelisin. Bu hayatta kalmak için tek şansın olabilir.

"Bu hücrelerde barındırdığınız en iyi Solacer'ın ben olduğumu garanti ederim," dedi Skraeda, sesi giderek daha kendinden emin çıkıyordu. "Kraliçem, emrinizdeyim. Gizli avantajınız olmama izin verin." Sadece en nazik dokunuşları kullanarak kraliçenin merakını çekti.

"Adın ne Solacer?" diye sordu Kraliçe Signe.

"Skraeda."

"Kendi türüne ihanet edeceğine inanmamı mı bekliyorsun Skraeda?" diye düşündü kraliçe, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Galdra benim için ne yaptı ki?" Yalanın tadı ağızında acıydı ama yaşamaya duyduğu özlem onu kolayca yenilebilir kılıyordu.

Kraliçenin gülümsemesi derinleşti. "Öyle mi? Kendini bana nasıl kanıtlayacaksın?"

"Klaernar'ın sahip olmadığı erişime sahibim. Galdra beni kendilerinden biri olarak görüyor. İzin ver onları sana getireyim. İhtiyaçın olan bir beceri var mı?"

"Ashbringer," dedi Kraliçe Signe, katlanır onu kollar üzerinde elbisesinin işlemeli korsajına baktı. "Ateş büyüüne sahip olanlara çok ihtiyaçımız var." "Bir Ashbringer tanıyorum!" Skraeda sesini yükselterek şöyle dedi. Tanıyamazsın, diye düşündü, kalbi küt küt atıyordu. Ama yaşamak istiyordu, yaşaması gerekiyordu ve o anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Eğer beni serbest bırakırsanız, onu size getireceğim."

Kraliçe uzun bir süre sessizce Skraeda'yı izledi.

"Bu bir risk," diye düşündü kahverengi cüppeli adam. "Ama son zamanlarda Savaşçı Galdra'yı bulmak zorlaştı. Belki de bu işe yarayabilir."

"Evet," dedi kraliçe, lacivert gözleri hâlâ Skraeda'nın üzerindeydi.

"İzin verin sadakatimi kanıtlayayım, Majesteleri," dedi Skraeda. "Pişman olmayacaksınız. Size yemin ederim."

Kraliçe Signe mükemmel şekilli bir tırnağını çenesine vurdu. "Sende ateş görüyorum kızım. Hırs görüyorum. Belki biraz da kendimden bir şeyler." Bir an sessiz kaldı. "Sana tek bir şans vereceğim. Eğer bir gün içinde bana bir Ashbringer getiremezsen, Klaernar'ın tüm gücünü peşinden göndereceğim.

Sen. Sütuna ulaşamayacaksın, Skraeda. Ve seni temin ederim, kaderin taşlanmaktan çok daha kötü olacak."

Skraeda yutkundu ama omurgasını dik tuttu. "Size bir Ashbringer getireceğim, Majesteleri. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bir kuzgun tepesinde alçaktan süzüldü, yüksek sesli gıkılaması Skraeda'yı anılarından uzaklaştırdı. Çam ağaçları tekrar etrafını sarmış, Kemik Yolu önünde uzanıyordu. Uzakta, çok sayıda kuşun bir şey için yaygara kopardığını duyabiliyordu.

Kızı bulmalısın, dedi kendi kendine. Kraliçeyi hayal kırıklığına uğratmamalısın.

Ama zihni bulanıktı, kemikleri çok yorgundu. Bir han bulup gece boyunca uyuması gerekiyordu. Kafasını toparladıktan sonra ne yapacağına karar verecekti.

Yoldaki bir dönemeci döndüğünde, önünde dehşet verici bir manzara belirdi. Cesetler -en az iki düzine- toprak dolu yola kan sızdırıyordu. Bir kuzgun sürüsü cesetlerin üzerine üşüşmüş, yüzlerini ve ellerini parçalamak için mücadele ediyordu. Burada ne olmuştu? Skraeda atını ileriye doğru itti, kara kuşlar didikledikleri cesetten uzaklaştıkça yüksek sesle şikâyet ediyorlardı. Attan inerek cesedi incelemek için eğildi, gözleri yakınlarda duran kalkanın üzerindeki mührü takip etti - gagasında kılıç tutan siyah bir kuzgun.

"Demir Kuzgunlar," diye mırıldandı etrafına bakınarak. Bu savaş grubunu biliyordu; kurbanlarının silahlarını toplamakla övünürlerdi. Ne kadar da şiirseldi ki, şimdi yolda katledilmiş yatıyorlardı, kendi silahları muhtemelen yoldan geçenler tarafından leş gibi toplanıyordu.

Gözleri cesetlerin arasında boş bir alana takıldı, sanki savaş bu noktadan uzak durmuştu. Belki de burada bir araba duruyordu? Skraeda çömelerek yakındaki cesetlerden birini inceledi; kan lekeli savaşçının bir parmağı hariç diğer parmakları yoktu. Çok ilginçti; burada bir tür sorgulama yapılmıştı. Kendi tercih ettiği bir yöntem olmasa da Skraeda cevap almak için gerekeni yapan savaşçılara saygı duyuyordu.

Bu alanın her iki yanındaki bir çift izi inceledi. Evet. Görünüşe göre bir at arabasıydı. Ve bakışları meydanın ortasındaki kırmızı alana yerleştiğinde Skraeda'nın kalbi hızlandı.

Kırmızı yünlü kumaştan bir kare, belki de vagonun altına saklanan birinin giysisinden yırtılmıştı. Yaklaştıkça bir şey parladı

sabahın loş ışığında. Skraeda onu aldı ve daha yakından inceledi. Uzun, kıvrırcık saçlardan kahverengi bir tutam.

Skraeda'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi, vücudundan yorgunluk akıyor ve yerine umut doluyordu.

"Benden çok ileride değilsin, değil mi kızım?" dedi yüksek sesle. "Ve şimdi, biliyorum. Arabayla seyahat ediyorsun. Ve kendine birkaç arkadaş bulmuşsun."

ON DOKUZ

S illa önemli bir karar vermiş olmanın belli bir gücü olduğunu fark etti. Demir Kuzgunlar'ın Bloodaxe Tayfası'na saldırdığı günün ertesinde, kendine güvenle dolmuş, canlanmış ve taze bir kararlılıkla dolmuş olarak uyandı. Bloodaxe Tayfası'nı kendisini Kopa'ya götürmeye ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Ve midesindeki bilmişlik hissi ona bir tür sınavı geçtiğini söylüyordu.

Silla kampın kenarındaki dereye doğru ilerledi, fundalık yosunlarından oluşan pelüş halıda dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüne soğuk su sıçrattı. Kolunu sıvayarak bileğini inceledi. Hâlâ kırmızı ve şişkin olmasına rağmen, zonklama hafiflemiş ve hafif bir ağrıya dönüşmüştü. Deneysel olarak elini yumruk yaptı, sonra kaslarını gevşetti.

Kıyının öte yanında, yosunların arasında sürünerek ilerleyen, çalılıarın arasında ve ötesindeki ormanda gözden kaybolan küçük, tüylü, fareye benzer bir yaratık Silla'nın dikkatini çekti. Arkasından bakarken, Silla'nın aklına hayatında hiç olmadığı kadar kuzeye gittiği, yeni ve tuhaf manzaralar gördüğü ve daha fazlasının geleceği geldi. Belki de tüylü fare, tanrıların en küçük yaratıkların bile dirençli ve uyum sağlayabilir olduğunu hatırlatıyordu.

"Skarpling," dedi Hekla'nın sesi sağından. "Buralarda ve hatta Yaylalar'daki fundalıklar arasında yaygın olan utangaç küçük şeyler."

Silla'nın yalanlarının ortaya çıkmasından bu yana ilk kez baş başa kalmışlardı. Yutkundu, sonra içinden geldiği gibi konuştu. "Hekla, daha önce söylediğimi biliyorum ama tekrar söylemeliyim. Kocamın beni dövdüğünü düşündüğüm için özür dilerim. Senin varsayımına göre hareket ettim ve utanıyorum. Keşke bunu geri alabilseydim."

Hekla'nın kehribar rengi gözleri onu süzdükten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve protezini çıkarmaya başladı.

Tekrar denedi. "Korkarım ki itaatsiz bir dille lanetlendim. Ben daha doğru düzgün düşünmeden konuşuyor ve konuşmaması gereken zamanlarda kilitleniyor."

Hekla kıkırdadı. "İlías da aynı hastalıktan muzdarip olabilir." Bir an sessiz kaldı. "Hatani kabul ediyorsun ve bunun için seni affedeceğim. Ama bunu bir daha yapmaman konusunda seni uyarıyorum." Suyu kalan uzvunun açıkta kalan derisi boyunca ovuşturdu, su metal eklemi çevreleyen yamalı, tahriş olmuş deriyle temas ettiğinde yüzü rahatlamaya benzer bir şeye dönüştü. "Ve sana kendini nasıl savunacağını öğretmeliyiz. Bunu yapmaman beni rahatsız ediyor."

Silla, Hekla'nın yanındaki çimenlere yerleşti ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Babam denedi ama ben berbat bir öğrenciydim. Şiddetten *nefret* ediyorum. Bir başkasını incitme düşüncesi beni hasta ediyor."

"Savaşçı olmana gerek yok," dedi Hekla, yanaklarına tek eliyle su sıçratarak, "ama kendini savunmayı öğrenmezsen, düşmanlarına güç verirsin. Ve bu güçle sizin adınıza kararlar alırlar. Kaderinizi başkalarının ellerine teslim edersiniz."

Silla uzun bir süre sessiz kaldı. "Haklısınız. Kayıtsız kaldım, güvenliğimin yükünü başkalarının omuzlarına yüklemekten memnun oldum. Eğer babam olmadan hayatta kalmak istiyorsam, bunu yapmayı öğrenmeliyim."

Hekla kalçalarının üzerine çöktü; dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Sana bıçak kullanmayı öğretebilirim, böylece bir kez daha kendi başına kaldığında daha hazırlıklı olursun." Gülümsemesi duraksadı.

"Seni arabanın altından dövüşürken gördüm," dedi Silla. "Olağanüstü birisin. Gerçekten inanılmazsın."

"Sana teşekkür ederim, dúlla. Buraya gelmek için uzun bir yol kat ettim. Giyinmekten ata binmeye kadar neredeyse her şeyi nasıl yapacağımı yeniden öğrenmek zorunda kaldım. İtiraf etmeliyim ki zor oldu. Ama motive olmuşum. İntikam insanın hırsında harikalar yaratıyor."

"İntikam. Eski kocana karşı mı?"

Hekla protezini metal çapanın üzerinde klik sesi duyulana kadar döndürdü. "Evet. Kılıcımı her çektiğimde, onun için geri döndüğümde gözlerindeki korku ifadesini hayal ettim. Kolunu kesip ölüme terk ettiği karısının, onun sonunu getirecek kişi olduğunu anladığında. Beni kırmadığını bilmesini istedim, çünkü bu asla onun seçimi değildi. Bana yaptığı her şeyi, her tokadı fark ettiği anı görmek istedim,

Her yumruk, her tekme çıra gibiydi. Beni öfkeli bir orman yangınına dönüştürdü ve şimdi onun yanma zamanıydı."

Silla'nın ağzı açık kaldı. "Küller. Gerçekten inanılmazsın."

"Kaderimi tek başıma belirledim. Ve sen de aynı özgürlüğe sahip olacaksın, Silla," dedi Hekla gülümseyerek. "Ben hayatımı bir hisle yaşıyorum. Karnındaki o bilgi. Ve benimki de bana senin bir müttefik ve dost olduğunu söylüyor. Bu yüzden karar verdim: Kendini savunmayı öğrenmene yardım edeceğim. Axe Eyes'ı seni Kopa'ya götürmeye ikna etmek için elimden geleni yapacağım. Gerçi senin de çok iyi bildiğin gibi, o bir kaya keçisi kadar inatçıdır."

Silla'nın tüyleri diken diken oldu. Bu kadın en alçak yerlerde bulunmuştu, güçlüydü, cesurdu ve kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Sert dış görünüşüne rağmen Hekla yumuşak, nazik ve cömertti. Silla onun gibi olmak istiyordu. Ve tanrıların kutsal külleri, ama Hekla'yı kendi köşesinde istiyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi ama bu yetersizdi. Minnettarlığını ifade edebilecek kelimeler olduğundan emin değildi.

"İçindeki savaşı bulacağız Çekiç El," dedi Hekla gülümseyerek.

Silla başını iki yana salladı. "Umarım bir daha asla böyle hissetmem - çaresiz ve panik içinde, başkalarının beni kurtarmasını beklerken."

"Bu duyguyu unutma, dülla. Antrenman yaparken onu çıkar. Acını güce dönüştür." Hekla durakladı. "Tüm Bloodaxe Mürettebatı'nın talihsiz zamanlar geçirdiği olmuştur. Bu bizi şu an olduğumuz kişi yaptı. Ne derler bilir misiniz? Yağmur olmasaydı, çiçekler de olmazdı?"

"Son zamanlarda bolca yağmur yağdı," diye mırıldandı Silla. "Demek ki güneş ufukta olmalı."

Güneş ufukta. Bu fikir Silla'nın hoşuna gitmişti. Göğsünde bir umut filizlendi ve onu bastırmadı. Orada durmasına ve kendini hissetmesine izin verdi.

Silla sabah sanki önceki gece hiçbir şey olmamış gibi hareket etti ve Rey'in çatık kaşları biraz daha derinse de bunun onu köreltmesine izin vermedi. Aslında, Rey'e bir kase yulaf lapası uzatırken, onun *çok fazla* şey hakkında bir şeyler mırıldandığını duysa bile, en parlak gülümsemesini zorladı.

Jonas yaklaştı ve Silla onun için bir kase yulaf lapası hazırlamakla meşgul oldu.

Kazanamayacağın oyunlar oynama.

Silla boğazını temizleyerek anıyı bir kenara itti. Onu tutan Demir Kuzgunları öldürmüştü ve bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Yine onu korumuştu ama gün geçtikçe gözleriyle nadiren karşılaşıyor ve sadece tek kelimelik cevaplarla konuşuyordu. Jonas'a bir kase yulaf lapası uzatırken Silla doğru kelimeleri aradı ama o bulamadan Jonas ateşin karşısına çekildi.

O sabah arabaya tırmandığında Silla durakladı. Kürk yığınının yanında hançeri kınında duruyordu ve onu çıkardığında yeni bilenmiş olduğunu gördü. Atın üzerinde metanetle oturan Rey'in geniş sırtına baktı.

"Beni bağlamayacak mısınız?" diye sordu.

Omzunun üzerinden bakmadan cevap verdi. "Dünkü savaşa verdiğin tepkiyi gördükten sonra, o kılıçla benden çok kendini tehlikeye atacağına karar verdim. Dikkatli ol, Günişığı. Keskin kısmı ısırır."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve Rey'in dönüp baktığında bunu göreceğini umdu. Rey şu anda bir darbe indirdiğini düşünüyor olabilir ama Silla gerçek galibin kim olduğunu biliyordu. Önceki geceden beri bir şeyler değişmişti. Onun yanında titremiyor, midesindeki gerginlik düğümünü hissetmiyordu. Adam onu eskisi gibi korkutmuyordu.

Bunu bildiğini umuyordu. Bunun onu yiyip bitirdiğini umuyordu.

AKşAM YEMEğİ için Silla bir kez daha tavşan yahnisi hazırladı. Kendi standartlarına göre harika değildi ama kâseleri dağıtırken Bloodaxe Tayfası'nın yüzündeki heves, ona bunun fazlasıyla yeterli olacağını söylüyordu.

"Öğütölmüş yulafınız olmaması ne yazık," dedi lokmalar arasında. Sadece birkaç ekstra malzemeyle mutfakta sihir yaratabileceğini biliyordu. Bu fikirleri tohum gibi serpiyordu. Yakında Svarti şehrinde duracaklardı ve daha fazla erzak alıp alamayacaklarını merak ediyordu. Kraki'nin köyüne gitmek için Kemikler Yolu'ndan geçici olarak ayrılacakları Skalla Sırtı giderek yaklaşıyordu. Kendisini daha kuzeye götürmeleri için onları ikna edecek *bir şeye* ihtiyaı vardı.

"Bir sos ya da tava ekmeği hazırlayabilirim. Ekmek mayası yetiştirmek için havadan yabancı maya yakalayabileceğinizi duydum-" Acı kafatasını öyle ani ve yoğun bir şekilde bıçakladı ki irkildi ve cümleinin ortasında durdu. *Skjöld*, diye düşündü ve vücudu yaprakların düşüncesiyle sevindi. Her nasılsa, günlük dozunu almak aklının çatlaklarından geçip gitmişti. Silla boynundaki ince deri kordonu çekiştirerek şişeyi serbest bıraktı. Dudakları aralandı, boğuk bir ses çıkardı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Tıpa aralıktı.

Aklında yarım yamalak düşünceler dönüp duruyordu: Ne zaman; nerede; nasıl. Nasıl. Bu nasıl olmuştu? Svarti'ye nasıl ulaşacaktı? Baş ağrılarının gazabından nasıl kurtulacaktı?

Silla kalan tek yaprağı avucuna attı ve ikiye böldü. Vücudu çığlık atarken ve zihni sağa sola savrulurken gözyaşlarını geri kırttı. Yaprağın diğer yarısını da şişenin içine geri koydu.

Bundan sonra Svarti'ye kadar bir gece. Yarım yaprak kalmıştı.

Yapabilirdi. İşe yaramasını sağlayabilirdi. Yarısı hiç olmamasından daha iyiydi. Ama zihni tehlikeli sulardaydı ve onu karanlık bir umutsuzluğa sürüklüyordu. *Daha fazla. Yeterli değil. Aptal! Bunun olmasına nasıl izin verirsin?*

Kafatasındaki acı dağılmaya başlamıştı ama düşünceleri ona eziyet etmeye daha yeni başlamıştı. Yapraklar bir rahatlık, bir güvenlik tabakasıydı. Güvence olmadan kendini çıplak ve savunmasız hissediyordu. Hıçkırmağ istedi, çığlık atmağ istedi, saçlarını yolmağ istedi. Babası olmadan başaramazdı. *Skjöld* yapraklarını bile tutamadı. Bu nasıl olabilirdi-

Silla onun soğuk bakışlarını ateşin karşısında hissetti.

"O nedir?" diye sordu Rey, şişeye doğru başını sallayarak.

Gözleri onunkilerle buluştu ve kendisini sürükleyen akıntıdan kurtulduğu için minnettar oldu. "Skjöld."

Rey'in ona gönderdiği bakış taşı paramparça edebilirdi. "Neden böyle bir bitki aldın ki? Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

Silla gülmek için kendini zorladı ama sesi çok yüksek çıktı. "Tehlikeli mi? Bu bir baş ağrısı ilacı."

Rey gereksiz bir saldırganlıkla ateşe bir çubuk sapladı. "Sunnavik'teki fanatikler buna bayılıyor. 'Tanrılara daha yakın hissetmelerine' yardımcı oluyor."

Silla ona baktı, sözlerinin tadına baktı ama anlamlarını sindiremedi. "Böyle bir şeyi nasıl yapabilir ki?"

Rey omuz silkti.

Silla şişeye baktı, zihninde yeni bir dizi duygu birbirini kovalıyordu. Fanatikler mi? Tehlikeli mi? Hayır. Babası ona asla güvenli olmayan bir şey vermezdi.

Ama seni terk etti.

Sana yalan söyledi.

Sen onun gerçek adını bile bilmiyordun.

"Yanılıyor olmalısın," diye zorladı Silla. Ayağa kalkarak ateşin etrafından dolaştı ve bulaşıkları topladı. Rey ormana doğru uzaklaştığında minnettardı, çünkü bu sayede o gece ondan uzak durması daha da kolaylaşmıştı.

"İLERİ KAVRAMA," dedi Hekla. "Bıçağı yukarı doğru, en küçük parmağının ters yönünde tut."

Bulutlarla kaplı güneş hâlâ tepedeydi ama hava iyice serinlemiş, nefeslerinin havaya karışmasına neden olmuştu. Silla'nın aklı sürekli boynunda asılı duran şişeye, onun ne kadar içi boş ve boş olduğuna gidip geliyordu. Baş ağrısının keskin ısırtığı hafiflemiş olsa da, kafatasını hâlâ bir ağrı sarıyordu ve zihnindeki sesi susturamıyordu.

Daha fazla. Son yarısını da al. Al şunu.

Silla dikkatini dağıtmak için kendini savunma pratiğine verdi. Sol elini Silla'nın sağ elinin etrafına dolayan Hekla, parmaklarını hançerin kabzası boyunca doğru şekilde yerleştirmesini gösterdi.

"Sıkıca tut, dülla, aynen böyle."

Silla her kelimeyi içine çekti, kendine o çaresizlik hissini hatırlattı. Bunu bir daha asla hissetmek istemiyordu.

"Bu tutuş, yukarı doğru kesmek ve saplamak için işe yarar. Yiyecek doğramaya benzediği için size en doğal geleni bu olacaktır."

Hekla tutuşunu ayarladı, sonra memnun bir şekilde geri çekildi. "En önemlisi: Birini bıçakladığınızda, bunu kastettiğinizden emin olun."

"Ciddiymişsin gibi bıçakla! Ne bilgelik ama, Ribs!" diye kükredi Ilías, Gunnar'ın karnına dirsek atarak.

"Bu da eğitimin bir parçası mı?" diye sordu Silla, ağrısını dindirmek için şakaklarını ovuşturarak. Silla ateşin yanında oturan adamlara dik dik baktı ve bir brennsa şişesini aralarında dolaştırdı. Onlar kadehlerine dalmışlardı ve görünüşe göre

onların eğlencesiydi. Neyse ki Sigrún çalılıklar arasındaki gezintilerinden birine çıkmıştı ve Rey hâlâ ortalıkta görünmüyordu. "Onlarla mı uğraşıyorsun?"

Hekla onları başından savdı. "Dikkat dağıtıcı şeylere alışmak iyidir. Onlara aldırış etme, dulla. Onlar sadece küçük bir kedi pençelerini çıkardığında ne olacağını görmek istiyorlar."

"Küçük *kedi* mi?" Silla sesindeki kızgın tınıyı engelleyemedi. Acı kafatasında zonklarken burnundan zorla bir nefes aldı.

"İçeride bir dağ kedisi olduğunu biliyorum ve onu dışarı çıkaracağım. Ama bu aptallar çabuk yargılıyor." Hekla ona sert bir bakış gönderdi ve sesini alçalttı. "Yanıldıklarını kanıtla."

Silla ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kanıtlayacağım." İlıas'a kızgın bir bakış fırlattı. "Neden sana Ribs diyor?"

"Çünkü beni o kadar çok güldürüyor ki kaburgalarım ağrıyor," diye böğürdü İlıas.

Gunnar kıkırdadı.

"Çünkü mememi tuttu ve ben de kaburgalarını kırdım," diye cevap verdi Hekla, İlıas'a sert bir bakış atarak. "Bunu tekrar yapabileceğimi unutma, kunta!"

Silla ikisinin arasına baktı, sonra kahkahayı bastı.

"İlıas, öğrencimin dikkatini dağıtmayı bırak," diye bağırdı Hekla. "Şimdi dersimize dönelim. Birini bıçaklarken tereddüt edemezsiniz. Bloodaxe Tayfası dövüşün üstesinden gelebilir, ama senin için sürpriz gerekli ve sadece bir şansın var. Ve... git!"

Silla, Hekla'nın gösterdiği bıçaklama hareketlerini bir, iki, üç kez tekrarladı...

Donuk, şapırtılı bir ses dikkatini başka yöne çekti. Jonas. Odun kesiyordu. Baltayı güçlü bir ivmeyle aşağı doğru savurdu ve odunları zahmetsizce parçaladı.

Merhametli tanrılar.

Silla göz ucuyla Jonas'ın keten tuniğinin kollarını sıvamak için duraklamasını izledi. Her rulo kaslı ön kolunun bir santimini daha ortaya çıkarıyordu. Hava birkaç derece ısınmış gibiydi ve şakaklarındaki ağrıyı tamamen unutmuştu.

"Yürü!" diye bağırdı Hekla. Silla gönülsüzce hareketi tekrarladı.

Jonas baltayı aldı, açıkta kalan derisinin altındaki kaslar baltanın ağırlığını emdikçe geriliyor ve yer değiştiriyordu. Omuzları, baltaya karşı gerilmişti.

tuniğini geriye doğru yuvarladı. Bir odun parçasını ucuna yerleştirirken ateşin ışığı altın rengi saçlarında ve bronzlaşmış elmacık kemiklerinde oynayıyordu.

"Hadi!" Silla havayı yarararak ilerledi.

Baltayı başının üzerine getirdi; dudakları konsantrasyonla birbirine bastırılmış, yoğun bakışları hedefine odaklanmıştı. Adamın boynundaki kalın, gergin kasları seçebiliyor, gömleğinin altındaki karın kaslarının kayışını görebiliyordu. Ve sonra balta öyle bir saldırganlıkla havayı kesti ki, bir an için nasıl nefes alacağını unuttu. Balta saplandı, tahta parçalandı ve kütüğü ikiye ayırdı.

Kadın elbisesinin yakasını çekiştirdi.

"Git!"

Örgüsünden çözülen saç telleri alnına düştü ve Jonas onları geriye doğru taradı.

Hekla'nın sesi düşüncelerini böldü. "Silla? Durdun mu? Ah, ebedi ateşler-" Hekla sıırıttı. "İşte yine başlıyoruz."

"Dikkatim dağılmadı," dedi Silla hızla -çok hızlı bir şekilde- kızarmış yanaklarla Hekla'ya dönerek.

"Mmm-hmmm."

"Tekrar başlayayım mı?" diye sordu Silla, konuyu değiştirmek için çaresizce.

Hekla metalik parmaklarını hançerine vurarak Silla'yı eğlenerek inceledi. "Oraya gitmek istemezsin, dülla."

"Gitmek... nereye? Hiçbir yere gitmiyorum." Sesi bir oktav yükselmiş gibiydi ve yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu.

"O... nasıl desek... kadınlar arasında popüler. Jonas'a hayatım pahasına güvenirim ama ilişkide olduğu kadınlara-" Dilini dışarı çıkardı. "Lakabının Kurt olmasının bir nedeni var. Onlara iyi davranmıyor."

"Ben- ben yapmadım-" Silla cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyordu.

"Tabii ki yapmıyordun." Hekla göz kırptı. "Ama bunu almalısın bilgi-aklınıza böyle bir düşünce gelirse diye. Şimdi, hareketleri bir kez daha gözden geçirin."

YİRMİ

Uyuyamaması Jonas'ın suçuydu. Silla gecenin büyük bir bölümünde kürkünün altında dönüp durdu, buz gibi soğuk hissetmesine rağmen alnında ter lekeleri vardı. Kafatasındaki ağrı devam ediyordu ama buna o kadar alışmıştı ki artık arka plandaki bir gürültü gibiydi. Ve ne kadar yuvarlanırsa yuvarlansın, bir türlü rahat edemiyordu.

Gözlerini her kapadığında onun baltayı sallayışını görüyor ve kulağına fısıldadığı sözleri duyuyordu.

Kazanamayacağın oyunlar oynama.

Bu sözler zihninde tekrar tekrar yankılanıyor, bariton seslerden oluşan bir koro omuzlarından aşağı yuvarlanıyor ve omurgasında yankılanıyordu. O adama ve gülünç kollarına, o aptal baltayı savuruşundaki dikkat dağıtıcı şekle lanet olsun. Kim bir kütüğü tek bir vuruşla ayırır ki? Ne kadar da gülünçtü.

Silla adamın söylediği diğer korkunç şeyleri hatırlamak için kendini zorladı.

Sólas'ımla arama bir farenin girmesine izin vermeyeceğim.

İşte, diye düşündü, muzaffer bir edayla. Adam paradan başka bir şeyi umursamıyordu. Belli ki bencil biriydi. Seni Demir Kuzgunlar'dan kurtarması dışında, diye içinden işgüzar bir ses geldi. Ve o kabusu gördüğünde paniklemene yardım etti. Ve seni tehlikeden korumak için ormanda seni takip etti...

Sinirlenen Silla o dakika içinde üçüncü kez yuvarlandı.

Sonunda uyku onu buldu ve beraberinde canlı rüyalar getirdi. Rüyasında yaz güneşinin ışınlarını yakalayan bir havuza benzeyen gözler görüyordu, safirler onlara bakarken parıltıyor ve yer değiştiriyordu. Parmaklar dizlerinin arkasındaki hassas noktada, iç uyluklarının pürüzsüz derisinde geziniyordu. İpek gibi yumuşak dudaklar onunkilere değiyordu.

Görüntü parçalandı, sonra yeniden oluştu ve babasının hırpalanmış haline baktı, göğsünden sızan paslı kırmızı, sığ, tıkırtılı

nefesler. Adamın buz mavisi gözlerindeki duyguları okuyabiliyordu: pişmanlık, daha fazla zamana ihtiyaç duyma, korku, ama ölümden değil, bir dağdan aşağı inen çığ gibi ona doğru koşuyordu. *Onun* için korku.

Ailem kimdi? diye sordu ona.

Dudakları kıpırdadı. Başını eğdi, isimler kulaklarına ulaştığında gözleri genişledi...

Silla irkilerek doğruldu, nefesi kesilmişti. Hızla çevresini değerlendirdi: Çam dallarının arasından süzülen altın sarısı güneş ışığı, yosun kaplı açıklığa vuruyordu. Alnında soğuk terler birikmişti. Yakınlarda uyuklayan figürlerden gelen yumuşak horultular. Silla boynunu dürttü. Acı yoktu.

Orada, Skarstad yakınlarındaki yolda değildi. Artık güvendeydi.

Titreyen sinirlerini yatıştırmak için bir elini karnına bastırdı. İsimler. İsimleri neydi? Oradaydılar, ulaşamayacağı bir yerde parıldıyorlardı, yeterince uzağa uzanırsa geri getirebileceği bir anı...

Gündüz yemeğini hazırlarken, kürklerin içine gömülürken, araba yolda ilerlerken rüyanın yankıları ona yapıştı. Babası binlerce kez ölmüştü, ta ki gözlerindeki bakışı, son nefeslerindeki tıkırtıyı ezberleyene kadar. Yine de kaç kez olursa olsun, söylediği isimleri duyamıyordu. Onun için, onu korumak için ölmüştü ve bu midesini bulandırıyor. Bağırsaklarındaki mide bulandırıcı bükülme, vücudunun her köşesine bulaşana kadar gün boyunca yayıldı.

Onun ölmesi senin suçun.

"Saçmalama," dedi küçük sarışın kız, yanındaki kürklere sokularak. "Bunun olacağını bilemezdin."

Ama bu düşünce Silla'yı varlığının tam kalbinden vurdu, ham acı içini parçaladı. O ölmüştü. O artık yoktu. Belki de inkâr ediyordu. Kulakları hâlâ onun sesini duymak için geriliyor, burnu tanıdık kokusunu arıyordu. Silla çantasından onun tuniğini çıkardı. Burnuna bastırdı. İçine çekti.

Senin hatan, senin hatan, senin hatan.

Gözleri yaşlarla doldu ve Silla onları sıkarak kapattı. Keşke ona savunmayı öğretme çabalarına daha fazla dikkat etseydi, hançerini kınından çıkarabilir, savaşmasına yardım edebilirdi.

"Ve sana gerçeği söyleyebilirdi," dedi küçük kız öfkeyle.

Keşke daha iyi bir evlat olsaydı. Keşke bu sırları saklaması için ona güvenseydi.

"Ocak ateşini düşünmelisin," diye önerdi kız.

Ama Silla'nın acısı içine işlerken, zihninde o işkence dolu sorular dönüp dururken gücü tükenmişti.

Neden sana güvenmedi? Kan

bağın olan ailen kim?

Kraliçe Signe seni neden istiyor?

"Hearthfire düşünceleri," dedi kız. "Yavru kediler. Yüzüyordum. Parmaklarımı ekmek hamuruna sokmak..."

Silla bıkkın bir sesle doğruldu ve saçlarının asi tutamlarını bir örgü haline getirdi. Şakaklarındaki zonklamayı görmezden gelerek bileğindeki deri bağı aldı ve saçlarını yerine sabitlemek için kullandı. Gözleri arabanın ötesindeki yola kaydı. Jonas kahverengi kırsağının üzerinde sessizce ilerliyordu, yüzü sakindi ama gözlerinde o yoğun, okunmaz bakış vardı.

Omurgasından aşağı bir farkındalık ürpertisi geçti ve Silla dondu kaldı. Kederin ham acısı bir anlığına körelmişti; saatlerdir ilk kez bunun ötesinde bir şey hissediyordu. Ve o gece ormanda da aynısı olmuştu. Yaprakların çekiciliği, keder ve kayıp... hepsi bir kenara itilmişti.

Silla kürklere uzandı ve gözlerini kapatarak rüyasının ilk bölümünü hatırlamaya başladı. Parmakların bacaklarında gezinmesi, adamın dudaklarının kendi dudaklarına değmesi. Kanı zonkladı ve ısındı, bacaklarının arasına bir ağrı yerleşti. Titrek bir nefes verdi. Bu nasıl yeni bir işkenceydi? Bu sinir bozucu adamın nesi vardı? Ve neden onun aptal, yakışıklı yüzünü düşünmeden edemiyordu? Silla bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"İyi bir şey değil," diye mırıldandı küçük sarışın kız. Ve bununla birlikte, tamamen gözden kaybolana kadar kürklerin altına gömüldü.

"Yakacak odunumuz bitti, Kurt."

Jonas az önce attığı kemikten oyma zarlara baktı. Yanlarına bir kuzgun ve iki kutup ayısı kazınmıştı; bütün gece attığı kadar kötü bir zar atmıştı. Zaten Gunnar'a o kadar çok sólalar kaybetmişti ki, midesi suçluluk duygusuyla yanıyordu. Bu sólalar kendi istifine gitmesi gereken sólalardı ve şimdi Gunnar tarafından bir bal likörü salonunda harcanacaklardı. Sinirli bir nefes alan Jonas ayağa kalktı.

"Ben çıkıyorum," diye homurdanarak baltasını kaptı ve ormana doğru yürüdü. Buralarda ölü çam dalları ıslaktı ve yosunlarla kaplıydı; bu yüzden kuru, lifli likenleri aramak için daha derinlere indi.

Ormanın içine gireli iki dakika olmuştu ki Silla'nın arkasından geldiğini duydu. Ne yapıyordu acaba? Midesi yanıyordu. Sanki onu zihninden kovmayı daha yeni başarmış gibiydi. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kadın sinirine dokunmuştu; gün boyunca onu görmezden gelmek için tüm çabasını harcamıştı.

Jonas arabanın arkasına takılmış, hoşuna gitse de gitmese de gözleri kadına dikilmişti. Bütün gün onu rahatsız eden bir şey olmuştu. Onu ilgilendirmese de, bu yeterince açıktı.

Ve şimdi de onu ormana kadar takip etmişti.

Oyunlarına devam etmek istiyor, diye düşündü kendi kendine, içinden saf, erkekçe bir tatmin akıyordu. Onu ağaca doğru iterken vücudunun yumuşak sıcaklığını, onu kışkırtırken gözlerindeki ateşi hatırladı. Öfkesi onu heyecanlandırmıştı.

Ve onun alaycı sözleri kanını muhtemelen bildiğinden daha fazla ısıtmıştı. Ondan uzaklaşmak, ellerini onun kıvrımlarında gezdirmemek, kokusu kadar tadının da güzel olup olmadığını keşfetmek için iradesinin her zerresini kullanmıştı.

Aynı ihtiyaç bedeninde alevlendiğinde Jonas kaşlarını çattı. Kendisine onun bir yalancı, bir kaçak yolcu ve Mürettebat'a bir yük olduğunu hatırlattı. Jonas düşüncelerini Ilías'ın çoraplarına yönlendirdi. Grimwolves. Babası.

Evet. Bu her zaman işe yarardı.

Bir dal kırıldı ve içini çekerek ters ters baktı. "Ne istiyorsun Bukleler? Neden beni takip ettin?"

Yüzü kızardı ve alt dudağını ısırıldı. "Bana ormanda yalnız dolaşmanın tehlikeli olduğu söylendi. Biri seni korumalı Kurt."

Jonas başını yana eğdi. Onun bu cüretkâr tavrından itiraf etmek istemediği kadar hoşlanmıştı. "Peki seni kim koruyacak, fare?" Kadının gözlerinde ateş parladı ve adamın kanı daha hızlı pompalandı. *Kahretsin,* diye düşündü Jonas. Bunu tekrar görmek istiyordu.

"Kendimi koruyacağım," dedi kız şiddetle. "Hekla ile pratik yapıyorum."

Adam sırtıttı. "Gördüğüm kadarıyla. Neredeyse sekiz yaşındaki bir çocuğun beceri seviyesine ulaşmışsın."

Öfkeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak adamın dikkatini o bölgeye çekti. Bir kez daha kendini o iğrenç elbiselerin altında ne saklandığını merak ederken buldu.

"En azından kendimi geliştirmeye çalışıyorum," dedi sertçe. "Gecelerimi boşa harcamıyorum."

"Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Ben yiyecek ararken bana eşlik etmekten daha *iyi işlerin* olduğunu söylediğini *söylüyorum* ve görünüşe göre *daha iyi işler* zar oyunlarında sólas'ını kaybetmekmiş. Ben de sizin değerli paralarınıza çok düşkün olduğunuzu sanıyordum."

Sinirden göğsü yanıyordu. Onu bu kadar rahatsız eden bir şeye odaklanmasından nefret ediyordu. Baltasını bırakarak ona doğru yürüdü. Kadın bir nefes çekti ama kendini tuttu. Tanrım, bu kadın. Onun küstahlığını cezalandırmak istiyordu. Teninin tadına bakmak. Dişlerini onun çırpınan nabzında gezdirmek istiyordu.

Jonas yüzünü onunkinden birkaç santim aşağı indirdi. Gözbebeklerinin büyümesini izledi. "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Curls?"

Kız keskin bir nefes aldı. "Belki de."

Adamın bakışları dudaklarına kayd, sonra tekrar gözlerine yerleşti. Karanlık, derinliksiz, içinde kaybolabileceği türden gözlerdi. "Benimle böyle oyunlar oynamaman konusunda seni uyarmamış mıydım?"

"Belki de kazanmak istemiyordumdur," diye fısıldadı. "Belki de sadece oynamak istiyordumdur."

Ona bakarken adamın omurgasından aşağıya bir sıcaklık yayıldı. Elini boğazının dibine yerleştirerek çenesini kavrayana kadar yavaşça yukarı kayd, Tüyleri diken diken olurken içinde bir tatmin duygusu kabardı. "Bundan emin misin, Silla?" Kadının göz kapakları titredi ve Jonas dudaklarına yayılan memnun gülümsemeyi bastıramadı. "Senin için tehlikeli olabilirim."

"Belki de... bu hoşuma gider." Yanakları pembe pembe kızardı ama devam etti.

Boğazının arkasından şaşkın bir kıkırdama yükseldi. "Kendini koruma uygun yok, değil mi kadın? Nasıl oldu da bu krallıkta yirmi kış boyunca hayatta kalabildin?"

"Bilmiyorum," diye nefes aldı, sonra gözlerini kapattı. Kaşları birbirine yaklaştı, omuzları çöktü ve adamın gözleri önünde kendi içine kapanır gibi oldu.

Adamın kanındaki tüm sıcaklık bir anda söndü. Temkinli bir adım geri çekildi ve eli kızın çenesinden çekildi. "Neden gerçekten

Ben mi?"

Dudaklarının kenarları aşağı doğru çekildi, parmakları boynundan sarkan şişenin etrafını sardı. "Orada oturamam," dedi. "Düşünemem. Yürümeye ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtmam gerek."

"Dikkat dağıtmak mı?"

Silla uzaklara baktı, kendine sarıldı. "Seni rahatsız etmeyeceğim. Sadece yürümeye ihtiyacım var."

Eğer daha iyi bir adam olsaydı, Jonas ona neyin ağır bastığını sorardı. Gözlerindeki ateşi böylesine aniden söndüren şeyin ne olduğunu. Ama kimse ona iyi bir adam diyemezdi ve bu yüzden Jonas ormanda ilerlemeye devam etmeden önce sadece "Pekâlâ," dedi.

Uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde yürüdüler, Jonas ipliksi likenleri gördüğünde durakladı. İhtiyacı olan tüm odunları toplaması uzun sürmemişti ama onun daha uzun bir süreye ihtiyacı olduğunu hissetmişti ve içindeki aptalca yumuşak bir nokta onun ihtiyaçlarını karşılamayı seçti.

"Sana teşekkür etmeliyim," dedi Silla en sonunda, eline aldığı bir çubuktaki likeni soyarken. Gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Çok boş ve kaybolmuşlardı. O alevler nereye gitmişti? Onları boğan neydi? "Beni Demir Kuzgunlar'dan kurtardığın için. Bunun için teşekkür ederim."

Jonas zihninin gözünde onu kuzgun pisliğinin pençesinde yeniden gördü ve damarlarındaki öfkenin bir kez daha yandığını hissetti. Baltalarını çekmiş ve hiç düşünmeden kafataslarına saplamıştı.

Jonas dişlerini sıktı. "Onlar alçak," dedi sonunda. "Leş yiyiciler. İsimlerini nereden aldıklarını biliyor muydun? Silah ticareti yapıyorlar, onları kurbanlarının cesetlerinden topluyorlar."

Silla'nın eli uzandı ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar şişeyi sıktı. O şeye, onu umutsuzluk çukurlarından uzak tutacakmış gibi sarıldı. "Yukarıdaki tanrılara şükürler olsun ki arabanıza sürünerek girdim."

Ona kaşlarını çattı ama bakışlarındaki ısırik çabucak yumuşadı. Onun hakkındaki ilk izlenimlerinin ne kadar yanlış olduğunu yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı.

-Herkesten önce kalkıp günlük yemeği pişiriyor, sorgusuz sualsiz çamaşır yıkıyor, akşamları Hekla ile saatlerce pratik yapıyordu. Zor işlere yabancı olmadığı belliydi.

Jonas onun arabalarına gizlice girmiş olmasından hoşlanmamıştı. Ama bunu düşündükçe kızın hissetmiş olabileceği çaresizliği daha iyi anlıyordu. Bir zamanlar o da başkalarının iyiliğine güvenmişti. Bir zamanlar o da başkalarının iyiliğine güvenmişti.

Ona belki de yanıldığını söylemek için kelimeler aradı ama bir türlü bulamadı.

Onun yerine "Bileğin nasıl?" diye sordu. Yakacak odunu bırakan Jonas ona doğru adım atarken ellerindeki liken liflerini fırçaladı. Çekingen bir tavırla kadının ön kolunu avucunun içine aldı ve yün kolu yavaşça yukarı çekti. Kadının kesik kesik nefes alması kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Jonas kaşlarını çattı. Şişlikler büyük ölçüde inmiş olsa da soluk teni siyah ve mor çürüklerle gölgelenmişti ve bu manzara öfkesinin alevlenmesine neden oldu.

"Çok daha iyi. Sigrún'un merhemi gerçekten işe yarıyor."

Bileğinin narin derisinin altında zonklayan nabzı gördü. Gözlerinde bir kıvılcımın geri döndüğünü gördü.

Kendini durduramayan Jonas onun dağınık buklelerini omzunun üzerinden itti. "Peki ya boynun?" diye sordu usulca. Bir parmağını boynun omuzla birleştiği kavis boyunca sürükledi. "O da iyileşti."

İçinden bir ürperti geçti.

Karnında bir sıcaklık birikiyordu. Jonas'ın gözleri onunkilerle buluştu. "Üşüyor musun, Silla?"

"Hayır," diye fısıldamayı başardı.

Aralarındaki hava çatırdarken birbirlerine baktılar; tıpkı bir şimşek fırtınası öncesi gibi bir beklenti, yüklü bir potansiyel hissiydi bu.

"Jonas!" diye seslendi bir erkek sesi, gerginliği yeni bilenmiş bir hançer gibi yarararak. Ilías. "Lanet olası ateş söndü, göt herif!"

Jonas nefesinin altından usulca küfrederek geri çekildi. Keskin bir nefes verdi, sonra attığı odunları topladı. "Geri dönmeliyiz."

Kendini kucaklayan Silla sıkıca başını salladı. Sessizlik içinde kampa doğru yürüdüler.

YİRMİ BİR

Ertesi gün çimlerin büyümesini izlemek kadar heyecan vericiydi. Günün büyük bir bölümünde sık ormanların içinden geçtiler ve Silla'nın akşam yemeğini hazırladığı bir açıklıkta durdular. Ve şimdi, son bulaşıkları da mutfak sandığına yerleştirdikten sonra, gece dersi için Hekla'yı bekliyordu. Akşam serin ve her zamankinden daha karanlıktı; bulutlar bütün gün yağmur tehdidinde bulunmuş ama henüz bunu gerçekleştirmemişti. *İyi*, diye düşündü sandığı arabaya taşırken. Kendini Hekla'dan bıçak kullanmayı öğrenmeye adanmış olsa da, sıırıslıklamken pratik yapma fikrinden nefret ediyordu.

Silla'nın gözleri Jonas'ın Rey'in yanında oturduğu, yeni bir heykelcik oyarken hançerini başka bir tahta parçasının üzerinde gezdirdiği ateşe kaydı. Her gece yeni bir heykelcik oyuyor, tamamladıktan sonra ateşe atıyor ve ertesi gün yeniden başlıyordu.

Işık altın rengi sakalına vurduğunda, mavi gözleri kalktı ve Silla'nın kilerle kilitlendi. Silla'nın vücudu ısındı, arzu ve utanç arasında bir yerde yakalandı. Dün gece ona ne olmuştu?

Kamp ateşinin yanında oturmuş, kafatasını bir yılanın kucağı gibi sıkıştıran baş ağrısına katlanıyor, son yaprak porsiyonunu alma dürtüsüyle savaşıyordu. Ve sonra onun omzunda baltasıyla ormana adım atışını izlemişti. Mürettebatın geri kalanının zar oyununa iyice daldığından emin olduktan sonra Silla onun peşinden gitti.

Belki de kazanmak istemiyorum. Belki de sadece oynamak istiyorumdur.

Hatırlayınca yanakları kızardı. Bunu söylemişti. Kurt'a. Ve onu istemişti... umutsuzca. Onun gözlerindeki açlığı okuyabiliyordu. Bir an için onun kendisini öpebileceğini düşünmüştü. Dikkatini dağıtabilirdi.

Sonsuz ateşler. Onu hâlâ istiyordu. Yine de ondan zerre kadar hoşlanmıyordu. Çıldırııcıydı. Kafa karıştırıcıydı.

Jonas'ın dudakları, sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı ve midesi ısındı ve sıvılaştı. Silla titrek bir nefesle bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bütün gün onun boynuna doğru kayan elini düşünmüştü. Jonas'ın ona karşı açlık duyuyormuş, onu yutmak istiyormuş gibi bakışı. Her ne kadar yarım doz skjöldün verdiği sızı devam etse de, Silla bugün kederine gömülmemişti; ne tehlikeden kaçışını ne de kan bağı olan ailesinin gizemini düşünmüştü.

"Ona olan takıntın midemi bulandırıyor," diye homurdandı küçük sarışın kız, vagonun kenarına yaslanarak.

Silla ona öldürücü bir bakış fırlattı.

"O bir *erkek*." Küçük kız burnunu kırıştırdı. "Ve bunun dışında, sana bu kadar yaklaşmasına izin vermemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Haklısın," diye fısıldadı Silla. "Bu bir daha olamaz."

Gözleri Jonas'ın solundaki siyah saçlı adama takıldı ve uzun bir iç geçirdi. Baltalı Gözler'in beğenisini kazanmaya, keşfedildiği gün olduğundan daha yakın değildi. Onunla kırpılmış birkaç kelimeden fazlasını konuşmamış, çoğu akşam kamptan uzaklaşmıştı. Silla'nın onun güvenini nasıl kazanacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Yaptığı yemeklerin onu Kopa'ya götürmeye ikna etmeye yetmeyeceğini tüm kalbiyle biliyordu.

Birkaç gün içinde Skalla Sırtı'na ulaşacaklardı ve her adım yaklaştıkça midesi daha da düğümleniyordu. Kendisini Kopa'ya kadar götürmesi için onu nasıl ikna edecekti?

"Bir yolunu bulmalıyım," dedi Silla.

Hekla ormandan çıktı, nemli giysileri sağlam koluna dolanmıştı. "Pratik yapmaya hazır mısın?" diye sordu, sol eliyle giysileri bir kurutma hattına yayarak.

Silla başıyla onayladı.

İki kadın ateşten uzakta konumlandılar ve hareketler üzerinde çalışmaya başladılar. Hekla, Silla'ya gelen bir saldırıyı nasıl engelleyeceğini ve aynı anda rakibini nasıl keseceğini gösteriyordu. Sağ kolunu yukarı kaldıran Silla, boynuna doğru savrulan kılıflı bıçağı engellemek için sol kolunu destekledi.

"Güzel," dedi Hekla. "Tekrar."

Silla hançeri tutuşunu, artık ters t u t u ş olduğunu bildiği şekilde ayarladı. Hareketi biraz daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde tekrarlardı.

Hekla'nın yüzü gerildi ve protezini çıkarıp altındaki deriyi iç çekerek kaşıdı.

Silla'nın gözü metalik kola takıldı. "Ağır mı?"

Hekla gülümsedi. "Eskisi bir kayadan daha ağırdı. Bunu hisset." Hekla kolu ona uzattı.

Silla onu ellerinde tarttı. "Çok hafif! Böyle bir şeyi nereden buldun?"

Hekla bir kaşını kaldırdı. "Rey'in büyükannesi yetenekli bir metal ustasının adını verdi. Bunu benim için yaptı; keskin parçalar için fazladan para ödemek zorunda kaldım. Metal ustasının karısı da giysilerime mıknaşlı tokalar takarak giyinmemi kolaylaştırdı. Tek şikayetim sıcak aylarda veba gibi kaşınıyor olması."

Hekla hançeri gevşeyen tutuşunu düzeltti ve onları tekrar çalışmaya yönlendirdi. "Şimdi, bu sefer solundan geleceğim. Koltuk altıma nişan al; zırhın zayıf noktası olduğu kesin ve bıçağını doğru nişan alırsan kan kaybından ölürler."

Hareketleri birkaç kez tekrarladılar, Silla'nın ustalığı her denemede artıyordu. *Bu sadece pratik gerektiriyor*, diye düşündü. Pratik yapabiliirdi. Zor işlerden korkmuyordu. Yarım saat sonra alnı terden buğulanmış, kol kasları ağrımaya başlamıştı.

"Hekla," dedi Silla, elbisesinin koluyla alnını silerek, "sana bir sorum var."

Hekla sol elini kalçasına koydu. "Devam et."

"Bir erkeğe bel bağlamadığınız durumunuz. Hiç yalnızlık çekiyor musun?"

"Yalnızlık mı?" diye sordu Hekla hançerini elinde döndürerek. "Hayır." Hekla eğildi ve sesini alçalttı. "Gunnar bunun için var."

Silla'nın gözleri parladı ve ateşe, Gunnar'ın Sigrún ve Ilías'la birlikte gürültülü bir zar oyununun ortasında oturduğu yere doğru baktı. Merhametli tanrılara şükürler olsun ki bu gece de onun derslerini izlememişlerdi. "Gunnar mı? O Gunnar mı?"

Hekla omuz silkti.

Silla'nın dudakları aralandı. Aralarında bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Zihninde sorular yığıldı. Ne zaman? Nerede? Sırrını nasıl koruyordu? Ama ağzından "Sen ve Gunnar *birlikte* misiniz?" cümlesi çıktı.

Hekla sırtıttı. "Birlikte derken birbirinizin bedenine tapınmayı kastediyorsanız, evet. Ara sıra *birlikteyiz*."

"Birliktesiniz ama... birlikte değilsiniz."

Hekla içini çekti. "Ben hiçbir şeye isim vermem. Ne istersem, ne zaman istersem ve kiminle istersem yaparım. Ve bazen bu Gunnar'la oluyor."

Silla dudaklarını birbirine bastırdı. "Ondan hoşlandığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu."

"Ondan hoşlanmak mı?" Hekla homurdandı, sonra başını kaldırıp baktı. "Aman Tanrım, sen ciddisin. Sonsuz ateşler, Silla. Çoğu zaman ondan hoşlanmıyorum. Belki... bazı yanlarını seviyorum." Kıkırdadı.

Silla başını salladı. Jonas'tan önce bir insanı aynı anda hem arzulayıp hem de ondan nefret etmenin mümkün olduğuna inanmazdı. "Sanırım anlıyorum."

"Bu da ne demek oluyor, Dúlla? Kendini yalnız mı hissediyorsun?"

Bunu söylemenin bir yolu da buydu. Yalnızlık. Suçluluk duygusu. Üzgün. Umutsuzca dikkat dağıtmaya ihtiyacım var. "Belki"

"Svarti bir günlük mesafede. İstersen orada seni oyalayacak bir şeyler bulabiliriz."

"Belki," diye tekrarladı Silla, ama bu pek de doğru gelmiyordu. Ama belki de yanlış olan tam da ihtiyacı olan şeydi.

JONAS elindeki figüre gözlerini dikmiş bakıyor, savaşçının miğferini şekillendirirken bıçağı bir başka kıvrımlı tahta tabakasını soyuyordu. Solunda Ilías, Sigrún ve Gunnar bir zar oyununun etrafında kümelenmişlerdi. Sağında ise Rey sessizce oturmuş, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Açıklığın kenarından gelen kahkahalar dikkatini çekti: Jonas'ın çocukken öğrendiği temel bir saldırı hareketini uygulayan Şilla ve Hekla. Jonas ilk kez bu kadının bir kılıcın nasıl kullanılacağına dair temel bilgileri bile olmadan nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini merak etmiyordu. Jonas ona dün gece de aynı şeyi sormuştu ve kadın gözlerinin önünde bir çiçek gibi solmuştu. Onun cevabını anlamaya çalışarak zihnini zorlamıştı. Belki de babasını düşünmüş, onsuz nasıl hayatta kalacağına dair endişelerle dolmuştu.

Senin sorunun değil, diye hatırlattı kendi kendine. Kadın karışmaması gereken şeylere karışmıştı. Kadının mutsuzluğu onu ilgilendirmiyordu.

Jonas bakışlarını kadından uzaklaştırdı. Bir gece öncesinden beri konuşmamışlardı ve o gün kadın ona yemeklerini uzattığında, Jonas kadının boynunda beliren kızarıklığın tadını çıkarmıştı. Gün ışığında, ormanda iki kez gördüğü cesaret tamamen buharlaşmıştı. Denemesine rağmen unutamamıştı; onun bu yönünü bir kez daha görmeyi arzuluyordu.

Büyük bir dehşete kapılan Jonas gözlerinin ona kaymasını engelleyemedi. Onun yüzündeki duygu oyunlarını izlemek bir oyun gibiydi. Rey bakmadığı zaman ona attığı sevimli kaşlar. Hekla'yla çalışırkenki kararlılığı. Vagonda otururken onu saran duygular -öfke ve hayal kırıklığı sonunda yerini hüzne bırakıyordu.

Onun üzüntüsünü gidermek için garip bir arzu duyuyordu. Yanağındaki gamze görünene kadar onu gülümsetmek. O kıvılcımın gözlerinden hiç gitmemesini sağlamak. Belki de bu yüzden onu kızdırmaktan bu kadar hoşlanıyordu. Göğsünde sıcak bir şey açıldı ve onu huzursuz etti.

Jonas matarasından derin bir yudum aldı ve Silla'nın hançerindeki otları temizleyişini izledi. *Yumuşak duygular zayıflıktan başka bir şey getirmez*, diye hatırlattı kendine, iç duvarlarını demir ve çelikle güçlendirerek. Oraya gitmeyecekti. Asla oraya gitmeyecekti. *Bu iş daha da ileri gitmeden ondan uzak durmalısın.*

Yanından gelen yüksek sesli bir iç çekiş Jonas'a Rey'in varlığını hatırlattı. "Onu Svarti'deki pazara götürmeni istiyorum," dedi Rey, kendi matarasını çıkarıp derin derin içerek.

Jonas'ın bakışları Rey'e kaydı. "Ne?"

"Svarti'ye vardığımızda onu pazara götür ve yolculuğun bundan sonraki kısmı için yeterli erzak almasına yardım et."

"Neden ben?" diye homurdandı Jonas.

Rey alevlere doğru baktı. "Ona göz kulak olması için güvenebileceğim tek kişi sensin Jonas. Şimdiden Sakalsız'ı, Ateş Yumruğu'nu ve Kaburga Parçalayıcı'yı parmağında oynatıyor."

Jonas kabaca nefes verdi.

"Yemeğin tadını çıkarıyorum," dedi Rey sessizce. "Eğer önümüzdeki birkaç gün boyunca onun varlığına katlanacaksam, en azından yemeklerimin tadını çıkarmalıyım. Ayrıca Sigrún'un göremediği şeyleri görebilecek bir göz var." Rey Jonas'a döndü ve o soğuk, tarafsız bakışlarıyla onu süzdü. "Sana güvenebilirim, değil mi?"

Jonas'ın alnı kırıştı. "Elbette. Neden sordunuz?"

"Onu fetihlerinden biri haline getirme Jonas." Rey'in bakışları yalayan alevlere kaydı. "Onu sağ salim Hver'e teslim edeceğime söz verdim. Ama... o dürüst bir kadın değil. Sakladığı bir şeyler var."

Jonas homurdanmamak için kendini zor tuttu. "Hábrók'un kızı, Rey. Ursir'in Evi'nin teyzelerinden hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Rey'in gözleri sertleşti ama bakışları ateşin üzerinde sabit kaldı. "Sanırım o senin tipin değil. Ama aklına gelirse diye söylüyorum, onunla yatmamamı emrediyorum."

Siniri göğsünde alevlendi. Emretmek mi? Jonas bu kelimenin Bloodaxe kardeşinin dudaklarından dökülmesinden hiç hoşlanmamıştı. Ona tam tersini yapma dürtüsü veriyordu.

Hekla ve Silla'nın eğitim gördükleri yerden gelen kahkahalar dikkatlerini dağıttı. Silla, Hekla'yı engellemeye çalışırken ayakları eteklerine dolanınca Rey alaycı bir ses çıkardı. Bir kahkaha tufanı ile ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

"Yaşamasına izin vermemeliydim," diye mırıldandı Rey. "Bu Istré işi onun yanımızda olması için çok tehlikeli. Bunun için plan yapmamız gerekirken, düşüncelerimi onun rahatsız ettiğini görüyorum. Bize söylemediği bir şey var Jonas."

"Belki de." Jonas, Silla'nın eteklerindeki yosunları temizleyişini izledi. Düşen hançerini almak için eğildi. Jonas'ın gözleri Silla'nın belinin kıvrımlarında, poposunun kabarıklığında gezinirken keskin bir nefes verdi. "Ya da belki de sen onun ödünü koparıyorsun ve o da senin yanında garip davranıyor."

Rey ikna olmamış bir halde ona baktı. "Benden korkmuyor." Küçümsemesi çok açıktı. "Sakladığı bir şey var. Ve ben bunun ne olduğunu keşfedeceğim."

Jonas göz ucuyla Bloodaxe kardeşini izledi. Demek Rey onun kararından pek de memnun değildi. "Bizimle çok uzun süre kalmayacak Rey. Ve daha kötüsü de olabilir."

"Nasıl yani?"

"Seninle konuşmaya çalışmıyor, değil mi?"

"Mırıldanıyor. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Oldukça rahatsız edici." Rey matarasından derin bir yudum aldı ve ağzını koluna sildi. "Yemekten nefret etmiyorum. Bırakın ihtiyacı olanı alsın."

Jonas ofladı pufladı. "Peki."

Başını kaldırıp baktı. Hekla ve Silla onlara doğru yürürken yüzlerinde geniş bir gülümseme vardı. Silla bir tutam saçını arkasına sıkıştırırken

kulakları, bir kayaya takılıp tökezledi. Bir kahkaha atarak kayaya doğru geri döndü.

Jonas onun dudaklarından çıkan *özür* kelimesini duyunca boğuldu.

"Malla'nın memeleri," diye mırıldandı Rey, bir elini yüzünde gezdirerek.
"Bana az önce bir kayadan özür dilemediğini söyle."

YİRMİ İKİ

S kraeda erimiş bir çift yüze bakarken sinekleri uzaklaştırdı. Çiylerle bezenmiş çimenlere gömülmüş, bir çeşit... göz küresi çamuru sızan kararmış göz çukurlarına bitişik, kontrastla parlayan sıvı incilerine hayranlıkla baktı. Ona söylendiğine göre, cesetler bağlı oldukları kale duvarından koparılmış ve yere yatırılmıştı.

Klaernar kapteinine dönen Skraeda dudaklarını büzdü. Meraklı bir kalabalık toplanmıştı, birkaç Kral Pençesi mesafelerini korumalarını sağlamak için onları geri itiyordu. Kendisine bakan bu kadar çok kişinin gözlerinden nefret ediyor, gölgelerde yaşamayı tercih ediyordu. Kalabalıktan yükselen ezici duygu dalgası da öfkesini daha da artırıyordu.

Skraeda sesi keskin bir şekilde, "O tamamen ölmüş," dedi.

"Oldukça," dedi adam-Kaptein...Bolsund? Boskuld? Şimdiden adamın güneyden gönderilmiş olmasından başka bir şey hatırlamıyordu.

Klaernar'ın onu nasıl bulduğunu Skraeda bilmiyordu; sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kapıyı yumruklamışlar ve geceyi kesinlikle rahatsız edilmeyeceği vahşi doğada geçirmek yerine bir pansiyonda geçirmeyi tercih ettiği için pişman olmuştu. Ama kızı ve arkadaşlarını gören olup olmadığını öğrenmek için bu küçük mezranın sakinlerini sorgulamak istemişti ve bir gece önce geldiğinde bunu yapmak için çok geç olmuştu.

Slátrari'nin saldırıp onu kapıları yumruklama zahmetinden kurtarması ne büyük şanstı.

Skraeda uzun bir nefes verdi. "Kaptein, yola koyulmak için oldukça hevesliyim, o yüzden izin verirsen çıkabilirsin."

Kaptein bu mezra bahanesinde olmaktan en az kendisi kadar mutlu görünüyordu. Kaşlarını çatarak onu inceledi. "Bölgede olduğunuzu öğrendim," dedi tereddütle. "Hakkınızda fısıltılar duydum."

Skraeda içten içe homurdandı. Fısıltılar tehlikeliydi. Kızı yakaladıktan sonra Reykþjord'a dönecek, onun hakkında 'fısıldamakla' meþgul olan Klaernar'ı bulacak ve ağızındaki dili kesecekti.

"Cesetler ortaya çıkmaya başladı," diye devam etti kaptein. "Eminim bu katili, bu Slátrari'yi duymuşsunuzdur."

Skraeda beklenti içinde adama baktı.

"Onlar... gördüğünüz gibi yanmışlar. Son zamanlarda Reykþjord bölgesindeydiler. Ama şimdi katil harekete geçmiş gibi görünüyor."

"Peki ne olacak?" diye sordu kızgınlıkla.

"Magnus Hansson bu işin halledilmesini istiyor," diye geveledi kaptein.

Magnus Hansson, diye düşündü Skraeda, tüyleri diken diken olmuştu.

Kalp Yiyici - Íseldur'da onu gerçekten korkutan birkaç adamdan biri.

"Bu benim sorunum değil," dedi sertçe. "Kalabalığa hitap edip yoluma gideceğim."

Klaernar'ın eli uzandı ve Skraeda'nın üst kolunu sardı. Skraeda onun eline baktı. Elini kolundan kesip boğazına tıkmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Reykþjord'da Klaernar'a yardım ettiğini biliyorum, Zeki Dil," diye tısladı adam ona. "Aynısını burada da yapabileceğini umuyordum."

Skraeda dile getirilmeyen tehdidi duyabiliyordu: *Ne olduğunu biliyorum*. Göğsü kavurucu bir sıcaklıkla doldu, öfke boğazını yaktı.

Kaptein hâlâ konuşuyordu. "Tek bilmek istediğim, toplananlar arasında herhangi bir suçluluk izi hissedip hissetmediğiniz. Elbette katilin yakalandığını görmek istersiniz. Krallığınızın güvenliği için."

Skraeda sakinleştirici bir nefes aldı. *Kuzu, Skraeda*, diye hatırlattı kendine. *Bırak seni kuzu sansın*.

"Pekâlâ," diye zorladı. "Bir katilin serbestçe dolaştığını düşünmekten nefret ediyorum." Kalabalığa yaklaşan Skraeda saç örgülerini omuzlarına doğru itti. Kendi cevaplarını alırken kalabalığı da hissedecekti. "İyi karşılaşmalar," diye seslendi. "Bir kadın arıyorum."

Kaptein arkasından homurdandı ama Skraeda yoluna devam etti.

"Bilgi verebilecek olanlara büyük bir ödül vaat ediyorum." Skraeda duyularının genişlemesine izin verdi. Korku ve güvensizlik kalabalığın aurasından geniş bir şekilde yayılıyordu ve bunları bir kenara itip daha ince iplikleri aramak hassasiyet gerektiriyordu. Böyle bir kaosun ortasında, bu kadar çok kişi varken, gerçekten de sadece Skraeda gibi deneyimli bir Solacer böyle bir şeyi başarabilirdi.

"Peki ya Slátrari?" diye feryat etti bir kadın.

"Gothi'mizi öldürdü!" diye bağırdı bir adam.

Kalabalıkta öfke dönüp duruyordu ve Skraeda dokunuşunu öfkeyi yatıştırmak, keskin uçları yatıştırmak ve gerilimi azaltmak için kullandı.

"Klaernar şimdi burada," diye devam etti Skraeda. "Ve birazdan işlerine devam edecekler. Ama kırmızı pelerinli, kıvrıcık kahverengi saçlı, boynunda ipe asılı bir şişe taşıyan bir kız görüp görmediklerini öğrenene kadar olmaz."

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı Klaernar onun kulağına.

"Kızgın görünen... herkesi algılıyorum," diye ağzının kenarından yalan söyledi. "Katil dikkat çekmek isterdi, değil mi? Öldürdüğü için itibar görmek ister mi? Kızı istediğim için kızgındır, hak ettiğini düşündüğü ilgiyi göremediği için kızgındır. İzin ver de suçlunun kökünü kazımaya çalışayım Kaptein."

Savaşçı homurdanarak geri çekildi.

Skraeda'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve öfkeyle değil ama şaşkınlıkla kalabalığı yoklamaya devam etti. Öfke ve titreyen korkunun ağır şeritleri vardı ve aradığını bulana kadar onları karıştırdı - toplananların arkasında parlak bir şekilde titreşiyordu. Kalabalığa doğru ilerleyen Skraeda, yaşlı bir adama odaklandı.

"Sen," dedi onun bakışlarıyla buluşarak. "Bir şeyler biliyorsun, bunu söyleyebilirim. Bir adım öne çık ve bana bildiklerini anlat." Skraeda kemerinden deri bir kese çıkardı ve onu uzattı. "Ödülün seni bekliyor."

Yaşlılıktan kırışmış, yün pelerininin birkaç yeri yamalı, kafasından yırtık pırtık bir kasket çıkarıp göğsüne bastıran adam adımını atınca kalabalık dağıldı. "Onu görmüş olabilirim," dedi sessizce, gözlerini kısarak ona bakarak. "Dün geç saatlerde yolda bir grup savaşçının yanından geçtim. Arabalarında kırmızı bir pelerine sarınmış bir kadın oturuyordu. Böyle bir kadının savaşçılarla seyahat etmesinin tuhaf olduğunu düşündüm."

Skraeda'nın kaşları çatıldı. Yolda yanından geçtiği cesetler düşünüldüğünde, kadının savaşçılarla seyahat etmesi mantıklı geliyordu. "Peki ya saçları?" diye sordu.

Adamın gözleri para kesesine kayd, sonra tekrar Skraeda'ya döndü.

İç çekerek üç altın sóla çıkardı ve adama uzattı. "Saçları örgülüydü ama

bazıları çözülmüştü. Görünüşe göre kıvrıcık."

Skraeda nefes verdi. "Teşekkür ederim, ihtiyar," dedi ve ona bir tane daha fırlattı.

sóla.

Döndüğünde gözleri, bakışları kalabalığın arasında dolaşan kaptine takıldı. Bir elini kaptanın omzuna koydu. "Katilin burada değil," dedi usulca. "Bir sonraki cesette iyi şanslar Kaptein." Adamın duyulabilir iniltisi karşısında gülümsememeye çalıştı ama adamın mutsuzluğu sadece neşesini artırdı

-Kadın ondan bir günden az ilerideydi.

Ama sonra Skraeda kaşlarını çattı.

Svarti şehri yakındı. Eğer onu hemen yakalayamazsa, kız kalabalığın arasında kaybolabilirdi.

YİRMİ ÜÇ

Ormanın gür yeşilliği, içinden esen rüzgârla eğilip bükülen altın sarısı buğday ve çavdar çayırlarına dönüşüyordu. Silla, altının arasında yuvalanmış bir çiftliğin ilk kahverengi ahşap duvarlarını, ardından bir ikincisini ve üçüncüsünü gördü. Çiftlik evleri sıklaştıkça beklenti de artıyordu.

Yapraklar, diye bağırdı zihni, yalvardı. *Yapraklar*. İçinde yankılanan umutsuz bir koroya dönüştü ama boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmadı - sadece bir şey boşluğu doldurabilirdi. Ama Svarti. Svarti'ye yaklaşmışlardı. Ve yakında, kaynağı yenilenecek ve Silla yeniden bir bütün olacaktı. Kendisi gibi hissedecekti.

Ancak Svarti yaklaştıkça, farklı bir beklenti de oluşuyordu. Kraliçenin paralı askerleri kapılarda onu bekliyor olacak mıydı? Sokaklarda onu mu arayacaklardı? Araba şehrin surlarına yaklaştığında tüm vücudu gerginlikten düğümlenmişti.

Kapıdan geçtiklerinde gerginliği uzun bir nefesle dışarı attı; şehre girerken yolcuları kontrol eden bir barikat yoktu. Ama tekrar bir şehirde, insanların arasında olmak sinirlerini geriyordu. Tehlike her köşede pusuya yatmış gibiydi. Burada, gölgelerin arasında yatıyor, ona saldırmak için fırsat kolluyor olabiliyorlardı.

Silla dikkatini endişelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Binalar vagonun yanında yükselirken toynakların hipnotik takırtısı yavaşladı. Vagonun kasasında alçalan Silla şehri inceledi. Svarti, Reykfjord'un biraz daha küçük bir versiyonuydu; kahverengiler ve yosunlu yeşille noktalanmış taş grilerinden oluşan bir palet. Vagonda can sıkıntısıyla geçen onca saatin ardından şehir hayatla dolup taşıyordu. Çekiç sesleri, mead salonundan gelen şamatalı kahkahalar, tekerlek gıcırtiları ve su birikintilerinin şırıltıları, uyumsuz bir şekilde birbirine karışıyordu

Uyum. Demirhanelerin ve dükkânların, çimen çatılı evlerin ve derme çatma sokak tezgâhlarının yanından geçtiler.

Bir eczacının mavi tabelasının önünden geçerken Silla'nın omurgası dikleşti.

Gördükleri karşısında şakaklarındaki zonklama şiddetlendi.

İhtiyaç. İhtiyaç.

"Yakında," diye fısıldadı Silla, o gizli cepte kalçasına bastırıldığı bozuk para cüzdanının dış hatlarını izleyerek. Değerli sölalarının bir kısmını harcamak riskliydi ama yine de bir soru değildi.

Sunnavik'teki fanatikler buna bayılırdı.

Rey'in sözlerinin nereden geldiğini bilmiyordu ama bu sözler göğsündeki öfkeyi yeniden alevlendirmişti. Ya Rey yanıyordu ya da *yalan söylemişti*. Çünkü Silla, onu güvende tutmak için elinden geleni yapan -ve onu güvende tutmak için *ölen-* babasının, Rey'in tarif ettiği kadar tehlikeli bir şeyi ona asla vermeyeceğini biliyordu.

Sonunda durdular ve gözleri mürekkep gibi siyah tüylerle süslenmiş beyaz bir tabelaya takıldı, üzerinde *The Boar's Head Inn* yazıyordu.

"Dışarı," dedi Rey, arabanın yan tarafını tokatlayarak. Silla çantasını omzuna atarak uzaklaştı.

Rey yün muşambayı arabanın üzerine gerdi ve yanlara sabitledi. Ahırdan bir çocuk çıktı, At'ın dizginlerini aldı ve Silla Rey'i takip etmeden önce onun alnını sevgiyle okşadı.

"Ahırları kaç kişi koruyor?" diye sordu çocuğa, Domuz Kafası'nın kapısına doğru ilerlerken. "Akılları başlarında mı? Sarhoşlar mı?"

Silla'nın ağzının kenarları yukarı doğru çekildi.

Rey odaları düzenlerken girişteki koyun postuyla örtülü bankın üzerine çöktü. Gözleri Jonas'ı buldu. Karşı duvara yaslanmış, kollarını tokalı zırhının üzerinde kavuşturmuştu. Bakışları havaya kalktı ve Silla'nın bakışlarını bir saniyeliğine yakaladı. Silla'nın bedeni sanki birbirlerine dokunmuşlar gibi tepki verdi.

-Aptal kalbi göğsünde taklalar atıyordu.

Mesafeni korumalısın, diye hatırlattı kendine ama bedeni mesajı almış gibi görünmüyordu.

Sonunda Silla derin bir nefes alarak gözlerini kaçırmayı başardı. Birkaç uzun dakikadan sonra Rey döndü ve elinde demir anahtarlarla odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Hana yeni giren bir çift misafir onun önünden dağıldı ve Silla hancının yüzündeki rahatlamayı fark etmekten kendini alamadı. Onlar bile onun gerçekte bir kâbus olduğunu biliyordu.

Adamın gözleri buz gibiydi. "Parasını Magnus ödedi. Bir oda arkadaşı seç ya da ahırda uyu."

Dişleri birbirine çarptı ama omzunda hafifçe sıkkan soğuk metal kayış dikkatini dağıttı.

"Benimle kal, dúlla," dedi Hekla, yüzüne yayılan bir gülümsemeye. Silla sonunda gülümsemesini serbest bıraktı ve bir müttefiki olduğu için rahatladı.

Kapıya doğru ilerlerken iri bir el bileğini sararak onu durdurdu. Jonas kızgınlıkla ona baktı. Dokunuşunun sıcaklığıyla derisi uğuldayan Silla eline baktı.

"Seni pazara götürmem emredildi," dedi teslimiyetle ve elini geri çekti.

"Emir mi?" Ona bakarken kaşları birbirine çarptı.

"Gitmeden önce yıkanmak istiyorum. Otuz dakika içinde hazır ol."

Ve Jonas bu sözlerle kapıya doğru yürüdü. Silla içini çekti. Jonas'la *insan içine* çıkmak. Dinlendirici bir öğleden sonra olmayacağını biliyordu.

Belli ki Bloodaxe Tayfası'nın bütçesinde Silla ve babasının sahip olduğundan çok daha fazla sólas vardı; ahırların üstündeki bir samanlık yerine, uygun bir odayı karşılayabilirlerdi. Küçük de olsa bu lojmanda koyun ve geyik derileriyle kaplı tahta yataklar, yakınlarda odun yığılı bir ocak ve üzerinde yıkanmak için temiz su dolu bir leğenin bulunduğu bir seki vardı.

"İlk yıkamayı sen yapabilirsin, dúlla," dedi Hekla, iç çekerek protez kolunu çıkarıp yatağın üzerine koydu. Omuzlarını yuvarladı, boynunu bir yandan diğer yana eğdi. "Ashes, bu hantal şeye biraz ara vermem gerek. Ben arabayı korumaya gidiyorum ama bu gece bal likörü salonunda doyasıya içeceğiz." Gözleri eğlence vaadiyle parlıyordu. Hekla küçük bir gülümsemeye odadan çıktı, sağ kolu boştu.

Silla botlarını ve çoraplarını çıkardı, sonra çırılçıplak soyundu. Yüzüne su sıçrattı, leğenin yanındaki kül sabununu kullanarak cildindeki kiri ayak parmaklarına kadar yıkadı. Suyu sıkıp tarağını buklelerinde gezdirmeden önce saçlarını yıkayarak -küçük leğende yapabileceğinin en iyisini yaparak- bitirdi.

En temiz elbisesini giyen Silla saçlarını ördü ve banka oturdu. Gözlerini boş ocağa dikti. On bir gündür ilk kez,

Bir şeyden ya da birinden kaçmıyordu, Balta Göz'ün amansız sorularından kaçmak için yalanlar uydurmuyordu.

Silla çantasından babasının tuniğini çıkardı. Burnuna götürdü. Nefes aldı.

"Onu özlüyorum," dedi yanındaki bankta beliren küçük sarışın kız.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Silla cevap olarak. İkisi dünyaya karşıydı ve şimdi... ne? Her şey değişmişti, sadece babasının kaybı değil, geçmişe ve geleceğe dair tüm algısı da.

"Ama sana yalan söyledi," dedi küçük kız ayaklarını sallayarak. "O senin baban bile değil."

"Hayır," dedi Silla, sesi sertti. "O benim babamdı. Akrabalık kan bağının çok ötesindedir."

"Adı Matthias bile değildi," dedi kız. Ve bu, Silla için ihanetlerin en zoruydu. O Tómas'tı. Bir yabancıydı.

Onu nasıl ele geçirmişti? Kaçırılmış mıydı? Kan bağı olan ailesi hayatta mıydı ve onu arıyor muydu? Silla onun adı mıydı? Bu sorulara cevap bulabilecek miydi, yoksa sonsuza dek ona işkence mi edeceklerdi?

Bunu yapamam. Onu düşünmek çok acı veriyordu. Ve böylece Silla kederini kafesine geri itti, kapıyı kilitledi ve anahtarı yuttu.

Sonra Jonas'la buluşmak için ayrıldı.

YİRMİ DÖRT

S illa ve Jonas Svarti'nin toprak dolu orta yolunda yürürken aralarında garip bir sessizlik uzanıyordu. Kolları boyunca tüyleri diken diken olmuştu ve bunun Kurt'un yanında olmasından mı yoksa pelerini olmadan yürümesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Svarti'de kırmızı pelerin giymemeye yemin etmişti; kırmızı giydiğini öğrenirlerse diye.

Kafatasındaki sıkıcı vuruşları görmezden gelen Silla, omzunun üzerinden bakarak tuhaf görünen herhangi bir şey olup olmadığını araştırdı. Birinin onu takip ettiğine dair en ufak bir ipucu, en ufak bir tuhaf bakış görse bir ara sokağa girip gözden kaybolacaktı. Ama Tanrı'nın izniyle kraliçenin adamları onun bu kadar kısa sürede bir araç bulup Svarti'ye kadar geldiğini fark etmemişti.

Soluna bakan Silla ürperdi. Jonas'la aralarındaki sessizlik acı vericiydi ve söyleyecek bir şey aradı, tek düşünebildiği Jonas'ın elinin boğazındaki sarhoş edici kayışıydı. Jonas'ın dönüp onu incelediğini hissetti ve kendine daha sıkı sarıldı.

"Üşüdün mü Curls?"

İçinden bir nefes yükseldi; aynı sözleri birkaç gece önce de söylemişti. "Ben... pelerinimi unuttum."

Jonas içini çekerek siyah pelerinini çıkardı ve ona uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi ve pelerini omuzlarına çekip bronz rengi tokasını yerine sabitledi. Yüzünü korumak için kapüşonu yukarı çekerken, adamın kokusu ve vücudundan yayılan sıcaklık kadının içine işledi.

Ayı Tanrısı'nın yardımcılarından birinin yanından geçtiler. Bir elinde, bileğini saran ince bir deri kordona asılı, bir ayının kavisli köpek dişini tutuyordu. Diğer elinde ise okuduğu, deriden ciltlenmiş bir kitap vardı. Silla, vaazının esintileri kulaklarına ulaştığında gerildi.

"...Ayı, Baba'nın, Koca'nın, Oğul'un, tapınılması ve itaat edilmesi gereken kişinin vücut bulmuş halidir..."

Ursir'in Evi'nden olanlar onda her zaman derin bir huzursuzluk hissi uyandırmıştı. Neyse ki adamın sesi kısa süre içinde kayboldu ve onunla birlikte omuzlarındaki gerginlik de azaldı.

Yapraklar. İhtiyaç.

Silla'nın eli endişeyle şişeye gitti ve pürüzsüz yüzeyi ovuşturdu. Kafatasındaki zonklamalar her geçen saat daha da artıyordu. Eczaneye gitmeliydi, hem de hemen.

Hava kesinlikle serindi ve ellerini Jonas'ın pelerininin ceplerine daldırdı. Parmakları dövülmüş gümüşün -onun tılsımının- etrafında kıvrıldı. Onu çekip çıkararak yüzeyine kazınmış birbirine kenetlenmiş üç üçgeni inceledi.

"Ne yapıyorsun?"

Jonas tılsımı kaptı ve Silla dönerek uzaklaştı. Ama Jonas'ın iri elleri Silla'nın omuzlarına yapıştı ve onu kendine doğru çekmeye başladı. Silla'nın gözleri saf mavi ateşle buluştu ve tereddüt etti. Jonas'ın vücudu sanki savaşa hazırmış gibi gergindi, şakağındaki bir damar nabız gibi atıyordu. Ormanda onu kışkırtmaktan zevk almıştı ama bu... bu oyun oynamanın ötesindeydi.

"Bu şaka değil, Silla. Ver onu bana."

Silla yutkunarak tılsımı ona uzattı. "Bağ kopmuş." Adam cevap vermedi.

"Senin için önemli mi?" diye sordu usulca.

"Evet." Jonas'ın yumruğu tılsımı öylesine sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Eski hayatımdan bana kalan tek şey bu. Bu ve İliás."

"Sembollerin bir anlamı var mı?"

Jonas tereddüt etti, sonra yavaşça elini açarak diski gösterdi. "Üçgenler soyumun temel direklerini temsil ediyor. Aile, saygı ve görev. Benim soyumdan gelenlerin korumak için çaba göstermesi gereken üç nitelik." Tılsımı cebine soktu.

"O halde bu senin için önemli. Ailenin bu niteliklerini taşımak?" Jonas burnundan derin bir nefes aldı.

Silla dudağını çiğneyerek sarışın savaşçıyı izledi. Jonas'ın gösterdiği yumuşaklık yerini her zamanki sert bakışına bırakmıştı. "Pekâlâ Kurt, bu konuyu konuşmayalım. Ben sadece seni anlamak istedim."

"Neden zahmet ediyorsun? Birkaç gün içinde gidiyorsun."

Silla'nın bakışları bu azarlamayla birlikte toprak dolu yola kaydı. *Evet. Neden bu çekilmez adamı anlamaya çalışarak vaktini harcayasın ki? Ama yine de çelişkileri kafasını karıştırıyordu. Merakını uyandırıyor.*

Korumacı ama hırçın.

Bencil ve korkaktı ama yine de tılsım, ailenin onun için önemli olduğunu gösteriyordu.

Ve ormanda ona bakış şekli...

"Pekâlâ," dedi Silla sonunda. "O zaman ne konuşacağız?" "Belki de şu oynamayı çok sevdiğin tehlikeli oyunları?"

Yanakları alev alev yanıyordu. "Bir anlık bir zayıflıktı." Onun kendisini yemlediğini biliyordu ve ısırıldığı için kendinden nefret ediyordu.

Jonas kıkırdadı. "Öyle diyorsan öyledir."

Kızın ağzından tırtıklı bir ses kaçtı. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Sadece sık sık dikkatinin dağılmasına ihtiyaç duyuyor gibi görünüyorsun."

"İki kez," diye homurdandı. "Bunun aklını başından almasına izin verme, Kurt. İliás seni çağırdığı için yukarıdaki tanrılara şükrediyorum. Aklım başımda değildi."

"Yalancı."

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne?"

"Beni izlediğini gördüm, Silla." Adı onun dilinden dökülürken ürperdi. "Ateşin karşısından. Arabaya binerken. Her düşüncenin yüzünde açıkça görüldüğünü biliyor muydun? Ve çok kötü düşünceleriniz var."

"Küller," diye homurdandı Silla, adımlarını hızlandırarak. Ama Jonas'ın adımları uzadı ve onunkilere kolayca ayak uydurdu. "Kendini çok beğeniyorsun, değil mi Kurt?"

Jonas sadece omuz silkti.

"Kibrin hayret verici." Kızın ağzından bıkkın bir ses kaçtı. Bu imkânsız adamı nasıl istemiş olabilirdi ki? Geçici olarak delirmişti; bunun başka bir açıklaması olamazdı. "Ben... yalnızdım. Babamı özlüyordum."

"Sen öyle diyorsan Curls."

"Şey... özlüyorum! Öyle söyle." Kapüşonunu başının üzerinden daha da aşağıya çekti, yanındaki adamdan uzaklaşabilmeyi diledi.

"Tam da istediğin bu değil mi? Benimle tartışmak? Bu seni heyecanlandırmıyor mu? Kanına heyecan katmıyor mu?"

"Beni kızdırmak seni heyecanlandırıyor mu?" diye tersledi.

"Evet." Adamın dürüstlüğü onu ürkütmüştü. "Gözlerine bir kıvılcım getiriyor."

Ocak ateşi düşünceleri, dedi kendi kendine, şakaklarına masaj yaparak. *Temiz yatak çarşafları. Taze pişmiş ekmek kokusu. Tavukların çıkardığı gıdık sesi.* Nabızı yavaş yavaş azaldı, göğsündeki gerginlik gevşedi.

Bir at arabası hantalca onlara doğru geliyordu ve geçmesine izin vermek için kenara çekildiler. Neyse ki yoldaki hareketlilik dikkatini Jonas'ın yakınlığından uzaklaştırdı. Bir köpek yavrusu sokağa fırladı, yumuşak kulaklarını sallayarak doğrudan at arabasının yoluna koştu.

"Hayır!" Silla düşüncesizce küçük yaratığa doğru hamle yaptı ve onu kollarının arasına alarak caddenin karşısına fırladı. Atın toynağının yanından hızla geçerken bir dokunuş fısıltısı hissetti, ancak momentum neyse ki onu yolun karşı tarafına güvenli bir şekilde ulaştırdı.

Arabacı ona küfürler savurdu ama kulaklarında uğuldayan kandan onun sözlerini duyamadı. Yavru köpeği göğsüne bastırarak duvara yaslandı, sokaktakilerin gözleri onun üzerindeydi.

Aptal! diye düşündü. *Bu kadar dikkati üzerine çekmemeliydin.*

Ama köpek yavrusu kucağında mutlu bir şekilde kıpırdandı, dilinin yanağındaki yumuşak kadifesi onu dehşetinden uzaklaştırdı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Yaramaz küçük şey," diye mırıldandı. "Daha dikkatli olmalısın."

Sekiz ya da dokuz yaşlarında bir çocuk koşarak dışarı çıktı, cadde boyunca bakarken yüzünü endişe kaplamıştı. Yavru köpeği görünce rahatlayarak sarktı. "Klofi!" "Neredeyse eziliyordu," diye uyardı, köpeği teslim ederken sert görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Yavru köpek, insanını bulmuş olmanın sevinciyle çocuğun yüzünü öpücüklere boğdu. Kızın kalbi kabardı ve

Gelecekteki ocakbaşı düşünceleri için o anı bir kenara bıraktı.

Çocuk ona teşekkür ettikten sonra yan sokağa doğru koşmaya başladı.

Jonas onun yanında belirdi ve başını salladı. "Bu kadar uzun süre hayatta kalman gerçekten bir mucize."

Ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bir köpek yavrusunun ezilmesini mi izledin?"

"Bazı hayvanlar hayatta kalmak için yaratılmamıştır," diye düşündü.

"Merhametli tanrılar, Jonas," diye mırıldandı. "Tam daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda ağzını açıyorsun."

"Ben de ağzımın görüntüsünden hoşlandığını sanıyordum."

Parmaklarını şakaklarına bastırarak kafatasında giderek artan gerginliğe masaj yapmaya çalıştı. "Tam bir pisliksin. Yanılmıyorsam sen de benimkinin görüntüsünden hoşlanıyor gibiydin."

"Oh, beğendim. Beğendim." Adam sessizleşti, parlak mavi bakışları kadının ağzında kaldı. "Günlerdir o dudakları düşünmeden edemiyorum." Bir an için kendine kızmış gibi göründü ama sonra ifadesi değişti, ukala tavrı geri geldi. "Göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını merak ediyorum." Sesi alçaldı. "Tadının nasıl olacağını merak ediyorum."

"Sonsuz ateşler," diye mırıldandı Silla, teni ısınmaya ve karıncalanmaya başlamıştı.

"Acaba o süslü elbiseler ve masumiyet numaraları bir numara mı, çünkü iyi, tatlı kızların dili seninki kadar keskin ve kötü değildir. Ve merhametli tanrılar, Silla. Ben iyi bir adam değilim, çünkü tek düşünebildiğim seni kürklerimin içine çekmek ve o dilin başka neler yapabileceğini keşfetmek."

Sözleri, konuşmayı bıraktıktan çok sonra bile derisinin altında titreşmeye devam etti. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve düşüncelerini bulanık zihnine geri getirmeye çalıştı.

"Şık elbiseler mi? *Cepleri* var. Pratikirler! Kemik Yolu'nda seyahat ediyoruz!"

İçinden bir kahkaha yükseldi, güzel ve gerçek bir sestti. Ona baktı ve yüzünün yumuşadığını gördü; gözlerinin köşeleri hafifçe kırışmıştı. Küller. Neden böyle görünmek zorundaydı?

"Sözlerimden *bunu* mu çıkardın?" Bir elini tepesinde gezdirerek örgüsünü çekiştirdi. "Sen... beklenmedik birisin."

Jonas yola devam etti ve Silla derin bir nefes alarak onu takip etti. Ödünç aldığı pelerininin kapüşonunu düzeltirken sağlarından yaklaşan iki Klaernar'ın parlak gümüş ve siyah gömleklerinin ışıltısını yakaladı. Adamlar inanılmaz derecede uzun boyluydu, tokaları çizmelerinde şingırdıyordu; her adım yaklaştıkça göğsündeki gerginlik daha da artıyordu. Bakışlarının ağırlığını üzerinde hissediyor, yeni bilenmiş bir hançer gibi yanaklarını sıyrıyordu.

Biliyorlar mıydı? Reykffjord'dan onlara haber ulaştı mı?

Klaernar'ın adımları yavaşladı, en yakınındakinin eli kılıflı hevrütünin etrafını sardı. Zaman yavaşlıyor gibiydi. Silla nefesini tuttu ve bakışlarını Svarti'nin bozuk yolundan ayırmadı.

Ve sonra Klaernar yanından geçip gitti, demir tokalarının tıngırtısı her adımda biraz daha azalıyordu. Zihni dönüyor, görüşünde lekeler yanıp sönüyordu. Silla kaslarını gevşemeye zorladı, birkaç derin nefes aldı.

Neyin tehlikede olduğunu hatırlamalısın, dedi kendi

kendine. Jonas onu izliyordu. "İyi misin?"

Dudaklarını gülümsemeye zorlayarak yavaşça başını salladı. Bir oyalanmaya, endişelerinin onu çıldırtmasını engelleyecek bir şeye ihtiyacı vardı. "Yeniden başlamamıza izin ver Jonas. *Lütfen*. Elbette başka bir şey konuşabiliriz." Bir an düşündü. "Bana kendin hakkında doğru bir şey söyle. Sadece bir arkadaşın bilebileceği bir şey. Müstehcen bir şey olmasın," diye ekledi.

Adam ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Gerçek mi?"

"Evet. Bana gerçek bir şey söyle." Kollarını kavuşturdu, sonra çözdü ve omzunun üzerinden baktı.

Jonas bir süre sessiz kaldı ve kadın, Jonas'ın kendisini hâlâ saran gerginliği yatıştıracak bir şey söylemesini diledi.

"Bloodaxe Ekibi'nde olmasaydın ne yapardın?"

Soruyu düşünürken başparmağı sakalının pürüzlü kenarlarında gezindi. "İdeal olarak, bir daha asla çalışmayacak kadar sôlasa sahip olurum. Bir sarayda yaşar ve güzel kadınlar tarafından et ve birayla beslenirdim."

Silla gözlerini devirdi. "Hiç kimse sana utanmaz olduğunu söyledi mi Jonas?"

"*Birçok* kez." Jonas içini çekti. "Bütün bunları neden terk etmek isteyeyim ki? Taşaklarımı dondurmak ve Sigrún'un boktan yemeklerini aylarca yemek. Daha iyi ne olabilir ki?"

"Sanki sevmiyorsun gibi geliyor."

Silla ona şöyle bir baktı. Pullu deri zırhı, kemerine takılı silahları ve kafatasının kenarlarından kırpılmış saçlarıyla Jonas, Demir Kuzgunlar'la savaşırken gördüğü o korkunç savaşçıya benziyordu. Bu adamın az önce onu yatağa atmak istediğini itiraf ettiği düşüncesi... başının dönmesine neden oldu.

Jonas uzun bir süre sessiz kaldı. "Sanırım heyecanın etkisi geçti."

"Neden devam ediyorsun?"

"Sôlas'a ihtiyacım var."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi." Kadının kaşları birbirine çarptı. Neden sôlas'a bu kadar ihtiyacı vardı? "Onları kazanmak için başka bir yol bulamadın mı? Mutluluk önemli değil mi?"

"Bu... karmaşık."

"Nasıl yani?"

Jonas tereddüt etti. "İlías'a göz kulak olmalıyım."

"Sen iyi kalpli bir kardeşsin."

Jonas ofladı ama ayrıntı vermedi. Demek ki güçlü bir akrabalık duygusu vardı. Kardeşlerin sık sık bir arada oturup sohbet ettiklerini ve zar oynadıklarını fark etmişti. Ve kardeşlerin birbirlerini tamamlayabileceklerini hayal etmek de kolaydı -Jonas, İlías'ın umursamaz tavrını yumuşatıyor, İlías da Jonas'ta eksik olan neşeyi sağlıyordu. Yanındaki soğuk ve bencil adamı inceledi, belki de görüldüğünden daha fazlası vardır diye düşündü.

"İlías'a göz kulak olman gerekmeseydi ve paraya ihtiyacın olmasaydı, o zaman ne yapardın? İstedğin her şeyi yapabilseydin?"

Bıkkın bir nefes verdi. "Bilmiyorum."

"Kendi çiftliğim olurdu," dedi, kısmen sessizliği doldurmak için, kısmen de içinin yeni pişmiş bir tatlı ekmek kadar yumuşak ve kabarık olduğunu hissettirdiği için. "Birkaç hayvan ve büyük bir bahçeyle. Bütün günümü ateşin başında ellerim hamur içinde, büyük bir tencerede skause fokurdayarak geçirirdim ve günün sonunda koyun postlarından yapılmış bir yuvada, ocak ateşinin yanında bir fincan sıcak róa ile otururdum." Bir an durakladı. "Ve tavuklarım olurdu."

Adamın kaşları kalktı. "Bunu çok düşünmüşsün."

"Mutfakta çalıştığım uzun günler boyunca hülyalı düşünceler içinde kayboldum." Omuz silkti. "Sen ne yapardın?"

"Öldürmek sahip olduğum tek yetenek. Asla olmayacak bir şeyin hayalini kurmanın ne anlamı var? Bu benim hayatım. Kaderimde başka bir şey yapmak yok."

"Ama... *olabilir*. İlıas kaç kış gördü?"

"Yirmi bir," dedi Jonas. Jonas'ın sesinde soğuk bir ton vardı ve Jonas bu uyarıyı duymazdan geldi.

"*Gerçekten* senin korumana ihtiyacı var mı? Oldukça yetenekli görünüyor." "İhtiyacı var."

Kadın içinı çekti. Sözlerindeki kesinlik ona bu konuşmayı bitirdiğini söylüyordu ve böylece birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler.

Silla pazara varmadan önce pazarın kokusunu almıştı; hayvanların, odun dumanının ve demirci ocağının sıcak çeliğinin. İçindeki heyecan ve endişe birbirine karıştı; pazar kalabalık olacaktı ve tetikte olması gerekiyordu. Köşeyi döndüklerinde pazar göründü. Tentelerin gölgelediği masalar ve açık dükkân cepheleri bir aradaydı. Gergin keçiler ve koyunlar meliyor, demircinin çekici gürültüyle şaklıyor ve sandıklar arabalardan tahta *şakırtılarıyla* indiriliyor, hepsi bir arada bir kaos ortamı yaratıyordu.

Elini karnına bastıran Silla'nın gözleri meydanda gezinerek görebildiği Klaernar'ları tanımaya çalıştı; en uçta bir çift, ekmekçinin masasının yanından geçiyordu; bir başka çift bir dükkânın duvarına yaslanmış, parlak renkli tablet dokuma şeritleri satıyordu.

O zaman dört kişiler, diye düşündü kendi kendine.

Damarlarındaki garip, ürpertici bir his dikkatini çekti ve Jonas'ın onu incelediğini görmek için döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ışık

altın elmacık kemiklerine ve sakalının tellerine takıldı. Silla başka tarafa bakamadığını fark etti.

"Oi!" diye bağırdı derin bir erkek sesi.

Arkasından itilen Silla yere yığıldı, elleri ve dizleri üzerinde toprak yola düştü.

Beni buldular, diye düşündü, panik yükseliyordu. *Bitti.*

YİRMİ BEŞ

Jonas'ın görüşü kenarlarından kararırken pazarın gürültülü sesleri uzaklaştı. Göğsünde öfke kaynadı ve bakışları Silla'yı yere seren adama odaklandı; savaşçı yapılı, deri zırhlı, yanlarından geçerken ağzını kibirli bir şekilde bükmüştü. Yakasını kavrayan Jonas yumruğunu adamın çenesine indirdi.

Silla ayağa kalkmaya çalışırken sıkıntılı bir ses çıkardı. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü görevi belirlenmişti ve Jonas işini bitirene kadar durmayacaktı. Sakallı adam karşılık olarak kendi yumruğunu savurmadan önce tereddüt etmedi. Ama savaşçı kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu; Jonas'ın yıllarca yumruklardan kaçtığını ve kendi adalet anlayışını mükemmelleştirdiğini bilmiyordu. Jonas eğilerek darbeden kolayca kurtuldu ve yumruğunu adamın karnına indirdi. Uzaktan gelen acıyı hissetti, parmak eklemlerinin yarın ağrıyacağını biliyordu ama şu anda içinde sadece kana susamışlık vardı.

"Jonas," diye yalvardı Silla, pelerininin -onun pelerininin- kapüşonunu yüzüne iyice çekip pazarın etrafına bakarak. Onu pelerininin içinde görmenin kendisini ne kadar memnun ettiğini söylemedi ama belki de bu savaşçıya bir saygı dersi verdikten sonra söyleyecekti.

"Özür dile," diye tükürdü Jonas, yumruğunu adamın çenesine indirerek.

"Jonas!" Silla tekrar yalvardı, daha çılgınca. Jonas onu duymazdan geldi. Bu onun işiydi ve bu işi bitirmek istiyordu.

Adamın gözlerinin arkasında ateş yanıyordu ve Jonas mesajının henüz alınmadığını biliyordu. Adam hırladı ve ayağını Jonas'ın ayağının arkasına geçirerek onu sırt üstü yere düşürdü. Etli bir yumruk Jonas'ın yanağına çarptı, görüşü kısa bir an için parıldadı.

Diline metalik bir tat dolanırken Jonas gülümsedi. Savaşçının bir sonraki darbesini yumruğuyla yakalayarak alnını öne doğru kırdı, kıkırdak ve kemik çarpmanın etkisiyle çatırdadı. Adam gözlerini kırıştırdı.

kırık burnundan kan fışkırırken cam gibi oldu. Yüzlerce kez alıştırma yaptığı bir hareketle Jonas onları hızla yuvarladı, dizleriyle adamın kollarını yere sabitleyerek üzerine çıktı. Jonas açık avucunu geri çekerek adamın yüzüne bir tokat attı. Bu her şeyden çok utandırmak için yapılmış bir hareketti ve adamın al yanakları daha da kızardığında Jonas bunu başardığını anladı.

"Arkadaşımdan özür dile."

Adam kıpkırmızı tükürerek onun altında debelenmeye başladı. Jonas ona öyle sert bir tokat attı ki, çatırtı yakındaki bir binada yankılandı.

"Bunu bütün gün yapabilirim," diye hırladı.

Adam gözlerini kırıştırdı, Jonas'ın elinin dış hatları yanağında belirgindi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, bu savaşçının utanç rozetini herkesin göreceği şekilde takacağını biliyordu.

"Özür dilerim bayan," diye mırıldanmayı başardı adam.

Jonas onu yakasından tutarak kaldırdı, omuzları yerden kalktı. Jonas adamın yanağına son bir cezalandırıcı darbe indirerek, "Bir daha o pis ellerini bir kadının üzerine koymayı düşündüğünde kafatasına indirdiğim yumruğun hissini hatırlamanı istiyorum, kunta," diye tısladı. Adamın kafası yana kaydı ve Jonas onun yere düşmesine izin verdi.

Ayağa kalkarak etrafına bakındı. Bir kalabalık toplanmıştı ve şimdi dağılmaya başlamıştı. Ama Silla... kıvrıcık saçlı kadından hiçbir iz yoktu.

Jonas kaşlarını çattı, parmak eklemlerini ovuşturdu. Nereye gitmişti acaba? Kalabalığı gözden geçirirken bakışları sonunda ona takıldı. İki binanın arasındaki gölgeli bir kuytuda duran kadın eteklerindeki kiri sildi ve endişeyle Jonas'a doğru baktı.

Jonas'ın damarlarında dolaşan savaş tutkusuyla onu duvara yaslayıp anlamsızca öpme isteği duydu. Onun teninin tadına bakmak, çıkardığı nefessiz sesleri duymak, elbiselerinin altında ne sakladığını görmek istiyordu.

Bütün gün zihninin iki tarafı savaş halindeydi; sessiz, mantıklı ses ona mesafesini korumasını söylüyor, gardını almasını ve Istré'deki görevine odaklanmasını hatırlatıyordu. Ama dürtüsel ses daha yüksek ve acımasızdı, onu kızdırmaya teşvik ediyordu; ona tatlı kokusunu, dipsiz, karanlık gözlerle ona nasıl baktığını hatırlatıyordu. *Zararsız*, diyordu ona. Yakında ayrılacaktı. Rey bunu asla öğrenemeyecekti. O hâlâ buradayken neden kendilerini eğlendirmesinlerdi ki?

Jonas dudaklarını büken bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. Onu köşeye sıkıştırarak kendini duvara yasladı. Kız garip bir şekilde gerilmişti, omzunun üzerinden kaçamak bakışlar gönderiyordu ve Jonas vücudunu onu pazarın görüş alanından koruyacak şekilde konumlandırdı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, sevimli bir hoşnutsuzlukla.

Jonas kaşlarını çatı. "Seni itti. Sana ve dolayısıyla bana saygısızlık etti." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buna hiç gerek yoktu."

"Sana katılmıyorum Curls. Saygısızlığa tahammül edemem. Ben de senin saygısızlığa uğradığını görmeye dayanmam." Savaşçılar arasındaki bu onurlu yere gelmek için çok çalışmıştı ve konumunu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bir daha asla saygısızlığa müsamaha göstermeyecekti.

"Ama ona zarar verdiniz. Şiddet içeriyordu ve bu yüzden..." Dudağını çiğnedi. "Seni korkuttum mu, Silla?" Avucunu dudaklarının üzerinde gezdirme isteğiyle savaştı.

Yanağını okşadı, bundan hoşlanmayacağını hissetti. "Ya da *korktun* mu Ben mi?" Kadının yüzündeki kızgınlık ifadesi karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Senin için korkmadım," diye karşılık verdi. Silla binaya yaslandı ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Çok acımasızdı. Hoşuma gitmedi."

"Savaşçılar böyle yapar. Bu spordan başka bir şey değildi."

"Spor," diye tekrarladı Silla. Bakışları bir kez daha adamın omzunun üzerinden kayarak tekrar ona yöneldi. "Dikkatleri üzerine çektin."

Jonas'ın gülümsemesi derinleşti. "Evet," diye cevap verdi, "ve şimdi bu pazarda kimse sana bir daha elini süremeyecek."

"Babam ve ben böyle yapmazdık," diye mırıldandı.

"O zaman baban seni dünyanın yollarından koruyarak sana bir kötülük yaptı."

Kadının bakışları uzaklaştı ve adam onun nereye gittiğini merak etti. "Evet," diye mırıldandı. "Öyle." Silla derin bir iç çekerek pelerinini düzeltti. "Sanırım bu göreve devam etmeliyiz." Ama yerinden kıpırdamadı. Jonas'ın omzunun üzerinden bakarken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, sonra da bir kahkahayı bastırmaya çalıştı.

Jonas kaşlarını çatı, sonra arkasına baktı, hiçbir şey ters görünmeyince kafası karıştı. "Ne oldu?"

Silla'nın gülümsemesi derinleşti, gamzesi ortaya çıktı. "Sanırım seni anlamaya başlıyorum." Gözlerinde eğlence dans ediyordu.

Jonas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neyi 'anlıyorsun'?"

Silla omzunun üzerinden başını sallayarak, "Görünüşe göre pek çok hayranın var, Jonas," dedi.

Jonas pazardaki kalabalığa döndü. Kalçasına tünemiş bebeğiyle bir anne onlara doğru baktı, ikinci bir bakış için başını geriye attı; sokağın karşısındaki yaşlı bir ekmekçi utanmadan baktı; üç genç yanlarından geçerken nazlı nazlı baktı.

Jonas bu tür bakışlara o kadar alışmıştı ki artık onları fark etmiyordu bile. Rahat bir omuz silkmeyele ona baktı. "Ne olmuş yani?"

Kadın sevinçten kendinden geçmiş gibiydi. "Kendinden neden bu kadar emin olduğunu şimdi anlıyorum. İstedğin her kadını elde edebiliyorsun, değil mi?"

"Eninde sonunda." Anladığını umarak ona baktı.

Kadın bir süre onun bakışlarını tuttu, sonra kendini duvardan uzaklaştırdı. Kalabalığın içine doğru yürüyen Silla omzunun üzerinden ona seslendi. "Haydi Kurt! Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum."

Silla sepetlerini soğan, havuç, lahana ve elmalarla doldururken Jonas da onun peşinden gitti. Ekmek, tereyağı, bal, sert peynir, kuru meyve, çeşitli tuzlu balık ve tütsülenmiş geyik satın aldılar. Silla'nın bir aktarın tezgâhına göz atmasını, adını bilmediği ot demetlerini dikkatle seçmesini izledi. Satıcıya parasını ödedikten sonra bir sonraki tezgâha geçtiler. Sonraki birkaç dakika boyunca, kısa süre sonra İliás tarafından arabayla toplanacak olan un, arpa ve yulaf ezmesi çuvalları satın aldılar. Jonas bir makara deri sicim gördü ve tılsımının ipini onarmak için satın aldı.

Yolda Domuz Kafası Hanı'na doğru yürürlerken, kapüşonunun gölgesinden bile Silla'nın yüzündeki şaşkın gülümsemeyi seçebiliyordu. Jonas onun kolundaki sepeti üçüncü kez yeniden ayarlamasını izledikten sonra içini çekti ve sepeti ondan aldı.

Silla ona minnettar bir gülümseme fırlattı ama dikkati yolun karşısındaki mavi bir tabelaya takıldı. "Bir dakika burada bekle, Jonas. Yapmam gereken acil bir iş var." Jonas'ın cevap vermesine fırsat vermeden caddeyi geçip eczaneye girdi.

Birkaç sinir bozucu dakikadan sonra Silla binadan çıktı, bir elinde kolyesini tutarken genişçe gülümsüyordu. Kız ağzına küçük bir yaprak koyarken Jonas kaşlarını çatı.

"Bu yaprakları neden alıyorsun?" diye sordu, şişeyi başıyla işaret ederek.

Kadın onun yanındaki duvara yaslandı, başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapattı. Vücudu rahatlamış, daha rahat görünüyordu. "Baş ağrılarım için," diye mırıldandı Silla.

Jonas gözlerini kısıtı. "Peki ya Rey'in söyledikleri? Bu seni endişelendirmiyor mu?"

Silla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Jonas'a sert bir bakış fırlattı. "Rey'i tanımıyorum ama babamı tanıyorum, bana asla böyle tehlikeli bir şey vermezdi."

"Ben Rey'i tanıyorum ve o böyle şeyleri kolay kolay söylemez."

Kız ona bakmadı ve Jonas bunu yeterince iyi anladı; konuşma bitmişti. Sessizlik içinde hana doğru yürüdüler.

YİRMİ ALTI

Bal likörü salonundaki uzun bir masada yemek yiyen Silla, oraya aitmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Keşke Jonas'ın siyah pelerini saklasaydı; onun yerine Silla kendi pelerini giymişti ama kalabalığın içinde kıpkırmızı kukuletasını çekip oturmak, *ben buradayım* demek kadar iyi gelmişti ve bu yüzden pelerini çıkarıp yanındaki sıranın üzerine koydu. Kukuletanın gölgesi olmadan kendini açıkta hissediyordu ve gözleri salondaki kalabalığı birkaç dakika içinde onuncu kez inceledi. Yolun bozulmamış sessizliğiyle kıyaslandığında, biranın gürültüsü ve kokusu duyularına bir saldırı gibiydi.

O ve Hekla ocak ateşinin yanındaki bankta boş bir yer bulmuşlardı, bir kurt köpeği de yakınlarda uyukluyordu. Kızarmış alabalık ve kabarmış şalgam yedikten sonra, bunalmış barmen kızı kovalamayı başaramamışlar ve Hekla da doğrudan barmene bira sipariş etmek için oradan uzaklaşmıştı. Silla'nın eli boynunda asılı duran şişeyi okşadı. Dolu. Yenilenmişti. Kafatasındaki ağrı dolu bir yaprak tarafından engellenmişti. Kendini hafıflemiş, sıcaklıkla dolmuş hissetti. Sanki parçalanıp harabeye dönmeyecekmiş gibi güçlüydü. Sanki gerçekten Kopa'ya varabilecekmiş gibi.

Biraz daha. Bir tane daha al.

Nefes aldı. Tuttu. Yavaşça nefes verdi.

Bir kapının çarpma sesi Silla'nın dikkatini dağıttı. Dört kişilik bir Klaernar grubu bal likörü salonuna adım attı ve sanki sıcaklık aniden birkaç derece düşmüş gibi hissetti. İçlerinden en uzun boylu olanının bakışları salonu taradıktan sonra kendisine dikilmesini endişeyle izledi. Ve sonra ona doğru ilerlemeye başladı, diğerleri de arkasından geliyordu. Kan dondurucu bir şekilde, Silla bakışlarını ellerine indirdi. Elleri... bu şeylerle genellikle ne yapardı?

Silla yutkundu. Göz ucuyla, yaklaşmakta olan Klaernar'ın hareketlerini takip etti. Hâlâ doğrudan doğruya

onu. Tüyleri diken diken oldu. Onu yakalamaya mı geliyorlardı? Kalkıp kaçmalı mıydı? En yakın kapı neredeydi?

En uzun boylu Klaernar arkasında durakladığında kalbi gümbürdedi.

Kaçmak için çok bekledin, seni yarım akıllı, diye kendi kendine lanet okudu. Artık onun için hiçbir çıkış yolu yoktu. Silla'nın kalbi kulaklarında sertçe çarpıyordu.

Omzuna bir el indi ve korkuyla sıçradı. "Bayan," dedi Klaernar.

Onunla konuşuyordu. Her şey bitmişti. Kız bulunmuştu.

"Bayan," diye tekrarladı adam, eli daha sıkı sıkıyordu. "Bu sizin mi?"

Nefesi kesilerek döndü ve adamın bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. Adam onun üzerinde yükselmiş, çatık kaşlarının altından sert gözlerle onu süzüyordu. Bakışları kahverengi elmacık kemikleri boyunca uzanan dövme izlerine, ikiz örgüler halinde bükülmüş siyah sakala takıldı.

"P-pardon?" diye kekeledi.

"Bu sizin mi? Yerdeydi."

Gözleri adamın eline kaydı, kırmızı pelerini adamın avucundaydı. "Oh," diye başardı, pelerini ondan aldı. "Evet. Teşekkür ederim."

Adam başını salladı ama kadının dehşete düşmesine neden olacak şekilde yanındaki banka tırmandı. Başka bir Klaernar onun yanına oturdu, kalan iki kişi uzun masayı yuvarlayıp diğerlerinin karşısına oturdu.

Bakışları masadaki bir kıvrıma takıldı ve Silla pelerini öyle sıkıca kavradı ki elindeki hissi kaybetti. Bu... ideal değildi. Kalkıp gidebilir miydi?

Hayır. Bu çok fazla dikkat çeker, diye düşündü. *Kısa bir süre kal ve sonra git.*

Barmen hemen Klaernar'ı buldu ve siparişlerini aldı. Adamlar masaya yaslanırken kısık sesle konuştular ve Silla konuşmalarını duymak için gerindi.

"Seni Svarti'ye neyin getirdiğini söylemeden önce kaç boynuz bira içirmeliyiz Brak?" diye sordu Silla'nın yanındakine.

Masanın karşısındaki iri yarı adam -sakalındaki bir çift sarı örgü omuzlarının altına kadar uzanıyordu- irkildi. "Söyleyecek pek bir şey yok, gerçekten. Tek bildiğim Sunnavik'e çağrıldığım. Detaylar çok az."

"Sunnavig'e ulaşmak için Kemik Yolu'nu mu kullanacaksın? Elbette bir gemi daha hızlı olurdu."

Masanın karşısındaki adam, gruba doğru eğilmeden önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Bana gemiye binmemem söylendi. Gerçekten de biraz tuhaf."

Barmaid geri döndüğünde grup sessizleşti, boynuzları dağıtıyordu ale.

O giderken sarı sakallı adam konuştu. "Ve sen, Runolf, ne Svarti'den haber mi getirdin?"

Silla'nın sağındaki kara sakallı adam kıkırdadı. "Svarti'den de anlatacak pek bir şey yok." Adam masaya doğru eğildi, sesi alçak bir tizliğe dönüştü. "Yine de Slátrari'nin güneyimize saldırdığı haberini aldık. İki ceset daha var; köyün Gothi'si ve önde gelen toprak sahiplerinden biri."

Silla bu açıklama karşısında gözlerini kırptırdı. Bu katil yolda karşılaştıkları yolculardan biri miydi? Bu düşünce omurgasından aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

"Canavar," diye tükürdü diğer Klaernar'lardan biri. "Şerefsiz Galdra pisliği. Ona kılıcımı göstermek isterdim."

Silla'nın kaşları çatıldı.

"Bir kadın olabilir," diye araya girdi bir başkası. "O Galdra kadınları dünyadaki yerlerini bilmiyorlar."

Grup aynı fikirde olduğunu dile getirdi.

Silla'nın yanındaki kara sakallı Klaernar grubun içine doğru eğildi ve Silla daha iyi duyabilmek için başını eğdi. "Reykfjord'daki sorunları duyduunuz mu?"

Kollarındaki ince tüyler diken diken oldu. Signe'nin onu aradığı haberi onlara ulaşmış mıydı? Ama onu tanımamışlardı...

"Berskium madeni yok edildi," diye devam etti adam neredeyse fısıltıyla. "Kommandor Thord yurtdışından ithalatı ayarlamak için uğraşıyor."

"Maden artık kullanılamıyor mu?" diye mırıldandı sarı sakallı, kaşları çatık.

"Ayrıntıları bilmiyorum," diye homurdandı Silla'nın yanındaki adam. "Sadece bir patlama olduğunu biliyorum. Ve yakında berskium kıtlığı yaşanabilir."

Silla'nın dikkati dağılmıştı, sol kolunun altına sıkıştırdığı bira boynuzlarıyla yaklaşan Hekla'yı görünce içindeki gerilim gevşedi.

Sakinleştirici bir nefes aldı ve Klaernar'ın sesini duymamaya çalıştı.

Seni tanımıyorlar, diye kendine güvence verdi. Seni aramıyorlar. Gitmek için bahaneler uydurmadan önce birkaç dakika daha oturdu.

"Pazar nasıldı, dulla?" diye sordu Hekla, ona bir bira uzatarak ve yanındaki banka kayarak.

Silla parmağını bardağın ağzında gezdirdi, sonra bir yudum aldı. Acı tat karşısında burnunu kırıştırdı. "*Pazar* harikaydı."

"Anladığım kadarıyla Jonas götün tekiydi?"

Silla'nın dudakları büzüldü. "İşleri zorlaştırmak için elinden geleni yapıyor." "O zaman ondan baltasını çıkarıp senin için odun kesmesini istemedin mi?"

Silla Hekla'ya ters ters baktı. "Artık onun mizacını bildiğim için, bir zamanlar hissetmiş olabileceğim tüm... çekicilikten kurtulduğumu düşünüyorum." Tanrım, tam bir yalancıydı.

Hekla'nın kehribar gözleri parıldadı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Silla'nın sağındaki Klaernar grubundan kahkahalar yükseldi ve Silla'nın eli bira borusunu sıkıca kavradı. Dikkatini tekrar Hekla'nın sesine vermeye zorladı.

"O ne yaptı? Güzel yüzünü yeniden düzenlemem mi gerekiyor?"

Silla eğlenerek Hekla'nın elini okşadı. "Kahramanım benim. Korkarım yüzleri yeniden düzenleyen Jonas'tı. Bir adamı yumrukladı... Hem de defalarca."

"Neden?"

"Beni itti ve düştüm. Ben... ben yolundaydım, yolu kapatıyordum-" "Bu yeterli bir sebep olacaktır." Hekla birasını yudumladı, sonra Silla'yı inceledi.

"Jonas'ın kadınlara kaba davranılmasına karşı özel bir küçümsemesi vardır. Eskiden ona Güney Kıtası masallarındaki gibi Beyaz Şövalye derdim. Ta ki kadınlara davranışında asil bir yan olmadığını fark edene kadar."

Silla'nın kaşları birbirine çatıldı. Jonas'ın garip koruyuculuğu. *Bu benim aptal vicdanımdan başka bir şey değil.*

Hekla devam etti. "Bunun ötesinde, biz savaşçılar arasında bir tür kural vardır. Size saygısızlık yapıldığında, buna güçle karşılık vermelisiniz."

Silla kaşlarını çatı. "Sanırım..."

"Ben de aynısını yapabilirdim, dulla," dedi Hekla sırtarak. "Yine de oynamak için pençelerimi çıkarırdım. En büyük savaşçıların korkudan altlarına işemelerini görmeye bayılıyorum."

"Küller, kimin vagonuna girdim ben?" diye mırıldandı Silla, birasını yudumlarken.

"Jonas başka ne yaptı? Sana eşeklik mi etti?"

Silla gülümsedi. "Merak etme. Başlangıçta kavgacı biriydi ama bunu aştık."

"Emin misin?" Hekla alay etti. "Bu erkek çocuklar. Çok uzun zamandır yoldalar; yemin ederim Silla. Yüzlerine taktıkları şeyi nasıl kullanacaklarını unutmuşlar. Sadece brennsa içmek için iyi olduğunu sanıyorlar."

Silla iki eliyle boynuzuna sarıldı. "İyi idi. Sonunda onu konuşturdum."

Hekla sırtıttı. "Peki Kurt'la ne konuştunuz?"

"Ah... zihnin inançları ve cepli elbiselerin erdemleri.

Her zamanki şeyler, gerçekten."

Hekla homurdandı. "Ne?"

Barmen geldi ve Klaernar'ın önündeki masaya şiş balık, kızarmış tavuk budu, tereyağı ve skyr dolu gözlemeler koydu.

Silla ne hakkında konuştuklarını unutmuştu. "Gunnar bu gece nerede?" diye sordu Hekla'ya.

Hekla bıkkın bir nefes verdi. "Rey ona arabayı izletiyor. Ahırların dışında iki muhafız var ama yok. Rey artık kendisinden başkasına güvenmiyor. Onları kokladı! En son ne zaman içtiklerini sordu. Küçük olan altına işlemeye hazır görünüyordu. Sonra Rey arabaya kendimiz bakmaya karar verdi."

İçinden kahkahalar yükseldi. "Oh, yıldızlar aşkına. Bu adam tanıdığım en güvensiz insan."

"Tahmin bile edemezsin."

"Özür dilerim. Sanırım Gunnar'ın nöbette olması benim hatam."

Hekla onu başından savdı. "Sen ve Demir Kuzgunlar. O rodyum bıçaklar çok değerli ve çalınmamaları en iyisi. Sanırım bu çok da kötü bir fikir değil." Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Ee, dülla. Hâlâ dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İşemem lazım," dedi yanından bir erkek sesi. Sağındaki kara sakallı Klaernar banktan inip koridorda ilerlerken bir dirsek ona çarptı.

Silla'nın nabızı kulaklarında yüksek sesle atmaya başladı ve dikkatini yeniden toplamaya çalıştı. "Sanırım bira bu gece yeterince dikkat dağıtıcı olacak." Bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. "İnsanlar bundan gerçekten *hoşlanıyor* mu?"

"Eh. İnsanın içine işliyor."

"Sana ne alışıyor, Kaburga Parçalayıcı?" İlias, Hekla'nın karşısındaki banka çöktü. "Çekici kişiliğimden olmalı." Kaşlarını salladı.

"Evet. *Bu* senin üzerinde büyüyor... isilik gibi. Ya da bir mantar gibi."

Silla kahkahalarla başını geriye attı ama Jonas kardeşinin yanındaki banka, yani tam karşısına oturunca kahkahaları kesildi. Otururken uzun bacaklarını o kadar uzattı ki çizmesinin yan tarafı Silla'nın kenarına dayandı.

"İyi akşamlar hanımlar," dedi. "Umarım iyisinizdir?"

Bu sadece botların dokunuşuydu, yine de garip bir şekilde samimi hissettirdi. Silla ayağını kaydırды.

"Maiyetin nerede Kurt?" diye takıldı Hekla. "Şimdiye kadar her omzunda bir kadın asılı olması gerekmez miydi?"

"Gece daha yeni başlıyor," diye cevap verdi Jonas. Ayağını kaydırды, ayağı Silla'nınkine sürtündü, baldırları artık birbirine sürtünüyordu. Silla bir şekilde temasın her karıncalanma noktasının, giysisine nüfuz eden her bir sıcaklık kırıntısının farkındaydı.

"Ale, Jonas?" diye sordu İlıas, elini uzatarak. Jonas ceplerini karıştırarak birkaç sólas çıkardı ve kardeşine uzattı.

İlıas barmene doğru ilerlerken Hekla alay etti. "İlıas'ın kendi sólas'ını idare edebilecek yetişkin bir adam olduğunu biliyorsun, değil mi Jonas?"

Jonas ona sert bir bakış fırlattı. "Ben senin akrabalarını sormuyorum ve senden de aynı nezaketi bekliyorum, Ezici." Masaya yaslandı, gözleri Silla'ya kaydı, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum, der gibiydi.* Silla keskin bir nefesle birasına baktı.

"Özverili Silla sana bugün neler olduğunu anlattı mı?" diye sordu. "Yiğitçe kahramanlıklarını mı?"

Bu insanlar ve onların lanet olası lakapları, diye düşündü kaşlarını çatarak.

"Hayır." Hekla beklentiyle ona baktı.

"Ah, evet. Bir köpek yavrusunu ezilmekten kurtardı. Bu sırada neredeyse bir araba tarafından ezilecekti. Neyse ki talih yüzüne güldü. Şehit Silla o kadar da tatmin edici bir isim değil."

Silla bacağını bir kez daha onunkinden uzaklaştırdı. "Evet, Jonas olsa yaratığın ölmesini öylece izlerdi."

"Zeki olmayanlar böyle ayıklanır, Bukleler. Dünyamızın yarım akıllı aptallarla dolu olmamasının nedeni budur."

Silla, Jonas'ın ağır ve karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Bu bakışta bir meydan okuma vardı ve o da buna kendi sert bakışlarıyla karşılık verdi. "O köpek yavrusu sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Ölmek için üzücü bir sebep olduğuna inanıyorum."

Jonas alt dudağını yaladı. "Belki de Özverili Silla kurtarmaya koştuğu için doğru yerdeydi."

Kara sakallı Klaernar geri dönmüştü, bankta otururken omzu onunkine değiyordu.

Silla titrek bir nefes vererek birasından bir yudum aldı. Konuyu değiştirmek için "Rey nerede?" diye sordu.

"Bir arkadaşıyla buluşuyor," dedi Jonas.

"Bir arkadaş mı?" diye güldü Silla. "Ne yani, yakınlarda bir yerde ebedi ateşlere açılan bir kapı mı var?"

Hekla homurdandı. "Hemen köşeyi dönünce."

Onun şakasına gülümseyen Silla'nın bir an için dikkati dağıldı. Ve sonra Jonas'ın bacağına sıcaklığı, dizini onunkine bastırırken kendi bacağına süründü. Vücudunun tepkisi anında oldu; bacağından yukarı doğru bir sarsıntı geçti.

İlías geri döndü ve Jonas'a bir boynuz bira uzattı. Kendi borusunu kaldırarak, "Yumuşak yataklara ve soğuk biraya" dedi.

Silla boynuzunu kaldırdı ve onun çarpık sırtışıyla karşılaştı. Boruyu dudaklarına götürdü ve soğuk sıvıyı tıslayarak geri içti. "Tadı ağaç özü gibi," diye inledi, İlías masanın üzerinden kıs kıs gülüyordu.

Yanındaki Klaernar grubundan kakhahalar yükseldi ve Silla yerinden sıçradı.

"Daha önce kuzeye gittin mi Silla?" diye sordu Hekla.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak başını salladı. Yakında g i d e b i l i r d i . Yakında.

Hekla devam etti. "Buz gibi soğuk ama çok güzel. Kopa'yı seveceğinize inanıyorum. Uyuyan bir volkanın altında inşa edildiği için o kadar da soğuk değil..."

Ama Silla onu dinlemiyordu. Jonas yer değiştirmiş, bacağı onunkinin üzerinde kaymış ve çizmesi inip ağır bir şekilde ayağının üstüne oturmuştu. Tanrım, bu dayanılmaz, çekilmez adam. Kendi bacağına ondan çekti, dizi sağında oturan Klaernar'a çarptı.

Dövmeli adam dönüp ona baktı; Silla diğer Klaernar'ların toplu gözlerinin de onun üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, yanakları alev alev yanıyordu.

Birkaç ölçülü kalp atışından sonra adam arkadaşlarına döndü ve sohbetlerine devam ettiler.

Yakında buradan ayrılmalısın, dedi Silla kendi kendine. Ama bunu Bloodaxe Tayfası'nın şüphelerini uyandırmadan yapmalısın.

Jonas'ın ayağı tekrar Silla'nınkinin üzerine indi. Silla'nın nefesi sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. Silla şu anda Jonas'ı boğabilirdi ve bunu söylemek için ona bir bakış gönderdi. Ama sonra aklına başka bir düşünce geldi - bu oyunları iki kişi oynayabilirdi.

Silla ayağını onunkinin altından çekerek baldırının iç kısmına doğru olabildiğince yavaşça sürükledi. Adamın eli bira borusunu sıkıca kavradığında, Silla'nın dudakları memnuniyetle kıpırdadı.

"...kuzeydeki halk güneydekilerden biraz farklıdır. Daha batıl inançlıdır; efsanelere inanırlar." Hekla masanın altında olup bitenlerden habersiz sohbetine devam etti.

Silla'nın ayağı Jonas'ın dizinin üzerinde, sonra da uyluğunun üst kısmı boyunca tembel tembel ilerlemeye devam etti. Jonas bankta kendini ayarlarken, Silla da ayağını yaklaştırmak için koltuğunun kenarına kaydı, yaklaştı, yaklaştı. Hedefine birkaç santim kaldığında ayağını tekrar yere bıraktı. Jonas tıslayarak bir nefes verdi ve Silla birasından bir yudum alırken gülümsedi.

"...Yakında En Uzun Gün olacak," diye devam etti Hekla. "Şans bizden yana olursa, Kraki'den Hver kasabasına kutlamaların tadını çıkaracak kadar vaktimiz olacak."

"Bu eğlenceli olurdu," diye mırıldandı Silla dalgınca. Jonas omuzlarını silkti.

"Bir tane daha isteyen var mı?" diye sordu Silla, banktan inerek.

Hekla başını salladı, boynuzunun yarısı hâlâ doluydu. "Ama seninkini henüz bitirmedin..."

"Bir bardak su istiyorum. Hemen geliyorum."

Silla kalabalığın arasından geçerek barmen tezgâhına ulaştı. Bir dirseğiyle tezgâha yaslanıp uzun masaya bakarken kafasında bir uğultu oluştu. Klaernar oturduğu yerin sağında, Jonas ise tam karşısında kümelenmişti. Burası yılanlardan oluşan bir çukurdu ve tekrar içine girmeye hiç niyeti yoktu.

İki kadın sallanan bedenlerini sol tarafındaki tezgâha dayamıştı, sözlerinin şırlıtısı Silla'ya hoş bir sarhoşluk içinde olduklarını haber veriyordu.

"Onu gördün mü?" dedi içlerinden biri. "Şuradaki mavi gözlü ve altın sakallı savaşçıyı. Merhametli tanrılar." Kadın iç çekti.

"Nerede? Göster bana," diye sordu diğeri hıçkırarak. İlk kadın Jonas'ın yönünü işaret etti. "Oh. Beni kürklerin içinde yuvarlamasına izin verirdim."

"O benim bir arkadaşım," dedi Silla, hınzırca bir plan şekilleniyordu. Kadın kızardı ama komplocu bir tavırla eğildi. "O bekâr."

Kadınlar daha da yaklaştı. "Öyle mi?" diye sordu ilk kadın. Sarı saçları ve dolgun dudaklarıyla oldukça güzeldi, gözlerini çerçeveleyen uzun koyu kirpikleri vardı.

"Evet," diye devam etti Silla. "Jonas kendine güvenen bir kadından daha çok sevdiği bir şey yoktur."

İlk kadın kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Silla gülümsedi. "Mmm-hmm. Özellikle de ona yaklaşıp hoşlandığı mahrem şeyleri söyleyecek kadar yüzüstü olanları."

İlk kadın dudağını ısırdı ve Jonas'a doğru baktı. "Gerçekten mi?" "Ah evet," dedi Silla. Belki de kadınlara oynanan zalimce bir oyundu bu, Ama Jonas'la ödeşme arzusu suçluluk duygusundan çok daha büyüktü. "Eğer ondan hoşlansaydım, hemen yanına gider, yanına oturur, yakınına eğilir ve kulağına fısıldardım..." Kelimeleri kadınlara fısıldadı.

Kadınlar doğrulurken meraklı bakışlarla birbirlerine baktılar, sonra da endişeyle güldüler.

"Yapmalı mıyım?" diye sordu ilki kaşlarını

kaldırarak. "Devam et, Dagny," diye cesaretlendirdi arkadaşını.

"Evet, devam et Dagny," diye yineledi Silla hevesle.

Dagny derin bir nefes aldı ve masaya doğru ilerledi.

Silla, Dagny'nin bankta İlıas ve Jonas'ın arasına kaymasını baş döndürücü bir eğlenceyle izledi. Dagny'nin kolu omzuna dolandığında Jonas'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, güzel kadın eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Jonas'ın başı bara doğru kaydı, gözleri bir kez daha o karanlık ve tehlikeli bakışla Silla'nın kılere kilitlendi. Silla'nın kanındaki sersemlik, kendisini bal likörü salonundan çıkarıp güvenli bir şekilde uyku odasının kilitli kapısının ardına götürmek için duyduğu ani ve çaresiz ihtiyaç tarafından süpürüldü. Topuklarının üzerinde dönerek kalabalığın arasından geçti ve kapıdan çıktı.

Lojmanların bulunduğu bal likörü salonunun arka tarafına giden patikadan aşağı inerken kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu. Binanın arka tarafındaki meydanda bir köşeyi dönerken sert bir şeye çarptı ve geriye doğru tökezledi. İri eller onu sabitlemek için omuzlarına dolandı ve şaşkınlıkla başını kaldırıp Rey'in bakışlarıyla karşılaştı.

Adam bir dağdı, görünüşe göre gerçek bir taş duvardı - bunu kanıtlayacak çürükleri vardı.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordu huysuzca, sanki veba taşıyormuş gibi omuzlarını serbest bırakarak.

Ağzı yine o anlamsız bilgi kırıntılarını kusan şeyi yaptı ve onu durduracak gücü yoktu. "Çok... heyecanlıyım. Yumuşak yatak ve bira içtim ve... kendimi rahatlatmalıyım. Ve..."

"Ağzın aklından daha hızlı hareket ediyor, değil mi?" diye araya girdi, bir eli siyah sakalını ovuyordu. "Sanırım başka bir vagon arayacağınızı ummak çok fazlaydı."

En parlak gülümsemesini zorladı. "Ama eğer başka bir araba bulursam, o zaman senin parlak zekânı özlerim, Balta Göz."

"Ben de kafatasımı zonklatan o aralıksız uğultuyu özlerim."

Gözlerini kırıştırdı. "Ben mırıldanmam." Öyle miydi?

Adam bir süre daha ona baktı.

Rey konuşmak için ağzını açtığı anda Jonas köşeyi döndü. Fırtınalı gözlerine bir kez bakan Silla hayattaki seçimlerini sorgulamaya başladı. Bakışları kırmızı pelerininin etrafında yumruk yaptığı ellerine kaydı.

Rey, Jonas'a bakarak, "Ebedi lanet ateşler," diye mırıldandı. "Bu gece herkes lanet olası bir telaş içinde."

Jonas ilk kez Rey'e baktı, gözlerindeki gerilim azalmıştı. "Bir şey biliyorlar mıydı?"

Rey bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır..." Ağzı daha fazlasını söylemek için açıldı ama gözleri Silla'ya takıldı ve kısıldı. "Sana bir şişe bira ısmarlayayım da bunu tartışalım."

Jonas Rey'in yanından geçip Silla'ya baktı. "Pelerinini bal likörü salonunda unutmuşsun, Özverili," dedi, sesinde bir uyarı vardı. "Daha dikkatli olmalısın."

"Özverili mi?" diye mırıldandı Rey. "Bilmek istiyor muyum, hayır. İstemiyorum."

Jonas'tan pelerini alırken parmakları karıncalandı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim Jonas. Onu benim için getirmen çok nazik bir davranıştı. Eminim arkadaşlarını bal likörü salonunda bırakmak senin için çok zahmetli olmuştur."

Silla, Jonas'ın ellerinin kıpırdanışını ve intikam vaadiyle dolu bakışını kaçırmadı. Ve karnının beklentiyle dönmesinin ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Hekla'ya özürlerimi iletir misin? Aniden yorgunluktan bitkin düştüm."

Rey başını salladı, sonra Jonas'la birlikte bal likörü salonuna geri döndüler.

Silla nefes verdi. Yuvarlanan bir kartopundan kurtulmuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu ama çığ hâlâ yoldaydı.

YİRMİ YEDİ

S illa Svarti şehrinden ayrılırken karışık duygular içindeydi. Bir yandan Klaernar'ı ve sürekli arkasını kollama ihtiyacını geride bırakmak harikaydı. Diğer yandan, Kraki'yi ziyaret etmek için üç günlüğüne Kiv dağ köyüne gidecekleri Skalla Sırtı'na sadece bir buçuk günlük mesafedeydiler. Baltalı Göz'ü onu Kopa'ya götürmeye ikna etme ihtimali yok denecek kadar azdı. Ve hâlâ gizemli Kraki'den bilgi koparmak zorundaydı; bu görevi pek düşünmemişti bile.

Rey onun zayıf noktalarının güzel kızlar ve brennsa olduğunu söylemişti. Şimdiye kadar Silla'nın aklına gelen tek şey Kraki'yi bir fincan brennsa eşliğinde etkilemeye çalışmaktı. Sadece dilinin sürçmediğinden ve içerken aklının başında olduğundan emin olması gerekiyordu.

Bu berbat bir fikir, diye düşündü. Ama bu görevi ne kadar düşünürse düşünsün, Silla'nın aklına başka bir şey gelmiyordu. Bloodaxe Tayfası'yla konuşması ve Kraki hakkında biraz daha bilgi edinmesi gerekiyordu.

O gece akşam yemeğinden sonra Silla, Hekla'nın tahriş olmuş cildi için pazardan aldığı bitkilerle bir kompres hazırladı - bir zamanlar annesinin ona öğrettiği ve yıllar boyunca babası için yaptığı bir tarif.

"Bir saat beklet, sonra derede durula. Kaşıntıya iyi gelecektir," diye mırıldandı Hekla'ya, kalan uzvuna sürdükten ve keten şeritlerle sabitledikten sonra.

Hekla parlayan gözlerle Silla'ya bakmış, sonra da onu nefesini kesecek kadar sıkı, tek kollu bir sarılmayla sıkımişti.

Hekla onu bıraktıktan sonra, "Anlamıyorsun; bu beni deli ediyor, Silla," dedi. "Şimdiden biraz rahatladığımı hissedebiliyorum. Teşekkür ederim!"

Ateşin önünde oturan Silla gülümsedi. Birine yardım etmek iyi hissettiriyordu. Ama şimdi Hekla ormana doğru kaçmış, Gunnar da beş dakika geçmeden onu takip etmişti. Ateşin başında tek başına, düşünceleri Kraki'yle olan görevi ve babası arasında gidip geliyordu.

Babasının buz mavisi gözlerini bir daha asla göremeyecekti. Onun ayı gibi sarılışını asla hissedemeyecektim. Onun gürleyen kahkahasını ya da

sakinleştirici bir ses. Uzun zamandır ikisi birlikteydi. Onsuz o kimdi?

Artık yalnızdı. Bu dünyada yapayalnız.

Silla kederini kafesine geri sokmaya çalıştı ama parmaklıkların arasından sızarak onu acıyla doldurdu.

Yapraklar bunu düzeltecek. Acını uyuşturmak için bir tane daha. Babanı unutmak için.

"Ayaklarını oynatabilirsin," dedi ateşin karşısındaki küçük sarışın kız. "Zihnini karanlık yerlerden uzaklaştırırsın."

Bir damla gözyaşını silen Silla'nın eli önlüklü elbisesinin cebine girdi. İki elma ve bir çift bazlama temiz ketenlere sarılmıştı, kampın kenarına bırakacağı ikramlar.

"Biri tanrılar için, biri ruhlar için," diye fısıldadı.

aya

klar. "Artık tanrılara inanmadığımı sanıyordum," dedi kız.

Neye inandığımı bilmiyorum, diye düşündü Silla. İnanmadığı doğru olsa da

Tanrıların onun yaşadığı dehşeti yaşamasına neden izin verdiklerini anlayamasa da, onun için bir planları olduğuna inanarak teselli bulabilirdi. Ve eğer bir adakta bulunmanın ona iyi bir servet kazandıracağına dair küçük bir şans bile varsa, Silla bunu yapacaktı. Bloodaxe Mürettebatı'nın yedek pelerinini alarak -kendi kırmızı pelerinini Svarti'de 'unutmuştu'- ormana doğru ilerledi.

Belki biraz pervasızcaydı, belki de nafileydi ama şimdiden ateşin yanında hissettiği üzüntü, küçük bir iyimserlik ışıltısıyla yer değiştirmişti. Silla ormanda birkaç dakika boyunca yürüdü, ağaç gövdelerini kaplayan liken parçalarına baktı ve bir sunak düzenlemek için doğru yeri aradı. Skarplingler yolunun üzerinden geçerken, ağaç gövdelerinden kenarları taraklı istiridye kabuğu mantarları filizlendi.

Silla'nın ayakları, yosun kaplı dalları gökyüzünü kapatan devasa bir ıhlamur ağacını gördüğünde durakladı. Gövdesi dibinde bir oyuk açıyor, içinden bir küme beyaz çiçek fışkırıyordu. Yaklaşan Silla'nın kalbi narin kıvrımlı gövdeler ve çan şeklindeki çiçeklerle sıkıştı -bulutsuz gecelerde aya doğru kıvrılacağını bildiği çiçekler.

"Ayçiçekleri," diye fısıldadı küçük sarışın kız.

Ve o anda Silla'nın sarsılan inancı biraz daha sağlamlaştı. Şüphesiz bu tanrılardan bir işaretti ve Silla'nın ayrılması için mükemmel bir yerdi

sunusunu. Kadim ağacın önünde diz çökerek elmaları ve yufkaları çıkardı ve ay çiçeklerinin etrafına dizdi. Sonra ellerini birbirine kenetledi ve sessiz bir dua etti.

Lütfen. Beni Kopa'ya götürmeleri için onları ikna etmeme yardım et. Güvende olmama yardım et.

Arkasından gelen bir hareket fısıltısı Silla'nın ayağa fırlamasına ve hançerini çekmesine neden oldu. Bıçak bir adamın boynunun çukuruna saplandı ama deriyi parçalamadan önce durdu.

"Aferin," dedi Jonas, ellerini sahte bir alkışla bir araya getirerek. "Gittikçe daha iyi oluyorsun. Belki de artık dokuz yaşındaki bir çocuğun becerisine sahipsin."

Jonas deri zırhını çıkarmıştı, savaşçı yapısı basit mavi bir tuniğin altından belli oluyordu. Kalçasında bir hevrít, el baltası ve kılıç kuşaklıydı ve ona baktı, bakışları sırtan dudaklarının kıvrımını izledi, sonra mavi gözlerine indi. Dudaklarını kendi dudaklarına çekme, parmaklarını sakallarında gezdirme isteğiyle savaşırken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Bunun yerine hançeri daha derine bastırdı, bıçak derisini çukurlaştırdı ama kan akıtmadı.

"Ne istiyorsun Jonas?"

Sırtışı derinleşti. "O hançeri boğazıma dayamaya devam edecek misin?"

"Belki," diye düşündü, yüzünü sert tutarak. "Benim için tehlikeli olmadığını nereden bileceğim?"

Adamın gözleri karardı. "Sana zaten söyledim Bukleler. Ben senin için bir tehlikeyim."

"Ne?"

Jonas hızla hareket etti, iri eliyle bileğini yakaladı ve hançeri savurdu. Ne olduğunu anlayamadan Silla'nın kolu arkasından bükülmüş, sırtı Jonas'ın göğsünün sert sıcaklığına bastırılmıştı.

"Kontrolün sende olduğuna inanman çok güzel," diye fısıldadı nefesi kulağını gıdıklayarak.

"Neden beni takip ettin?" diye sordu.

"Mürettebatın erzakını neden ağaç kovuklarına bıraktığını sorabilirim."

Silla kelimelerini seçerken nabızı öfkeyle atıyordu.

"Eski tanrılara tapıyorsun," diye tahmin etti Jonas, kütüğün içine bakarak. "Ah. Her birinden iki tane. Ruhlara da mı?"

Silla dudaklarını sıkı sıkıya kapalı tuttu.

"Sunular umurumda değil Silla," diye fısıldadı Jonas. "Ama bu ormanda tek başına dolaşmaman gerektiğini biliyorsun." Boştaki eli Silla'nın kalçasına yerleşti ve yavaşça karnının üzerinde gezindi. "Ve madem buradasın, sana söylemeliyim ki, bal likörü salonunda yaptıklarının karşılığını sana nasıl ödeyebileceğimi düşünüyordum."

Gözlerini kapadı, tam olarak ne bulduğunu merak ediyordu - dudaklarını onunkilere değdirmeyi içerip içermediğini. Bu düşünce midesinde bir kelebekler selini tetikledi.

"Daha minnettar olursun sanmıştım Jonas. Ne de olsa onu doğrudan sana gönderdim."

"Hmm. Ve sen benimle alay etmiyordun? Bu yüzden mi kadın kulağıma fısıldadı?" *"Sana ne kadar özverili olduğumu göstereyim mi?"*

Silla'nın dudağının kenarı seğırdi ama adam onun kolunu daha sıkı çekti ve Silla nefesini tuttu. "Canımı yakacak mısın?"

"Aklımdaki şey acı çekmek değil."

Silla'nın nefes alışları sığlaşmıştı ve Jonas'ın onun tepkisini okuyabildiğini biliyordu. Jonas kısık bir kahkaha attı, göğsünün derinliklerinden gelen bir gümbürtü. "Özverili Silla. Sanırım boyundan büyük işlere kalkıştın."

Saçlarını Silla'nın ensesinden çekip eğildi ve burnu Silla'nın sağ kulağının hemen altından geçti. Sıcak nefesi hassas teninde gezinirken içinden bir ses yükseldi, inleme ile sızlanma arası bir şeydi bu.

"Hâlâ o oyunları oynamak istiyor musun?" Burnunu kızın şakağında gezdirerek yavaşça içine çekti.

Tek duyabildiğı kalp atışlarının davul sesi ve titrek nefes alış verişleriydi. Keşke onu hissetmekten, kokusundan nefret etseydi. Ama etmiyordu. Hem de hiç.

Ona yaklaşmamalısın, diye hatırlattı kendine.

İradesinin son kırıntısıyla Silla dirseğini onun kaburgalarına sapladı, tıpkı Hekla'yla gecenin erken saatlerinde pratik yaptıkları gibi. Jonas homurdandı, kolundaki tutuşu gevşedi ve Silla kendini kurtardı.

Silla karnını ovuşturan Jonas'a sert bir bakış fırlattı. "Hayır. Eğer bana eşlik etmek istiyorsan, benimle yürüyebilirsin. Aksi takdirde, git." Ormanda oyalanmaya hiç niyeti yoktu. Ama ateşe, bitmek bilmeyen düşüncelerine geri dönme düşüncesi hançerini geri almasına ve Jonas'a bakmadan ormanın derinliklerine doğru adım atmasına neden oldu.

Jonas hırlayarak onu takip etti. "Burada tek başına kalamazsın Silla. Bu şaka değil."

Olmaması gerektiğini biliyordu ve Jonas'ın onu takip etmesinden memnundu. Ama bunu itiraf etmeden önce ölebilirdi. "Twisted Pinewoods'dan sağ çıktım."

"O kadar iyi kurtuldun ki kendini bizim arabada buldun."

Öfkelendi ama ormanda ilerlemeye devam etti, garip mantarları inceliyor ve yenilebilir olup olmadıklarını merak ediyordu. Ama Jonas'la konuşmaya cesaret edemiyor, onun arkasından gelmesine izin vermekle yetiniyordu. Her dramatik iç çekişinde ve bir dalı gereksiz yere sertçe kırışında onun tedirginliğini hissedebiliyordu.

Tanrım, zamanda geriye gidip başka bir vagona sürünmek için neler yapmazdı. Bunun böyle olacağını bilseydi... bu büyük boy somurtkan savaşçının onu takip edeceğini, onunla oynayacağını, iradesinin sınırlarını test edeceğini bilseydi, kesinlikle bunu yapmazdı.

"Kendime ait bir çiftlik istiyorum."

Silla olduğu yerde durdu ve yüzünü ona döndü. "Affedersiniz?" "Eninde sonunda Bloodaxe Mürettebatı'ndan ayrılacağım. Kendime ait bir ocağım olacak.

kendi. Toprak. Ve barış."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Bakışları yanındaki ağaca kaydı, parmakları boynunda asılı duran tılsıma dolandı. Demek ipi tamir etmişti. "Bir zamanlar benim ailemin de vardı. Kendimize ait bir çiftliğimiz. Senin gibi biz de kandırıldık." Çenesindeki bir kas esnedi.

"Aldatıldık... ondan mı?"

Bir an sessiz kaldı. "Bir miras anlaşmazlığı vardı. Bana, İlias'a geçmesi gereken topraklar elimizden alındı. Akrabalarımız tarafından değil, Kanun Sözcüsü'nün bizim lehimize olmayan bir kararıyla. Topraklarımız ve mülklerimiz haksız yere elimizden alındı."

Silla bir elini onun koluna koydu. Jonas ondan yarım baş daha uzun olduğu için gözlerinin içine bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kaldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Jonas."

Elinin durduğu yere bakarken burun delikleri alevlendi. "Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Ama düşündüm ki... herkesten çok sen bu duyguyu anlarsın. İnsanın toprağından koparılması."

Silla'nın midesi sıkıştı. Yalanlardan *nefret ediyordu*; başka bir yol olmasını diliyordu. Arazi anlaşmazlığı hayali olsa da, empati

onu. Bunun onun taşıdığı bir yara olduğunu görebiliyordu. Ve belki de onu biraz daha anlıyordu.

Elini adamın kolundan çekerken, elini esneterek adamın kalıcı hissinden kurtulmaya çalıştı. "Senin bencil ve paraya aç biri olduğunu sanıyordum. Ama işte bu yüzden bu işi bu kadar önemsiyorsun."

Jonas başını salladı. "Onu geri almak için gerekli parayı bulmaya çok yakınız. Sonra da Bloodaxe Mürettebatı'ndan ayrılacağız. Toprak haklarımızı geri alacağız. Ve ailemizin adındaki kara lekeyi sileceğiz."

Gözleri tılsıma takıldı ve Jonas'ın başparmağının tılsımın üzerinde gezinişini izledi. Aile, saygı ve görev. Boynundaki tılsım, kaybettiklerinin sürekli bir hatırlatıcısıydı. Yeniden kazanmaya çalıştığı şeyi. Jonas'a göz kırptı. Onda ilk başta düşündüğünden çok daha fazlası vardı.

Silla havayı yumuşatmaya karar verdi. "Çiftliğinizde tavuklarınız var mıydı?"

Jonas homurdandı. "Tavuklara olan hayranlığın nedir?"

"En mutlu anılarım arasında tavuklar da var. Her şeyin dengede olduğu zamanlarda annem, babam ve ben Hildar'da büyük bir bahçesi ve ağaca asılı bir salıncağı olan bir evde yaşıyorduk. Ve tavuklar. Hayatımın en mutlu anlarıydı. Tavuklar bana yerleşmiş hissetmeyi hatırlatıyor."

Midesi gerildi. *Çok fazla şey söyledin*, diye düşündü. *Jonas'ın senin hiç huzursuz olmadığını bilmesine gerek yok. Senin bir çiftlikte yaşadığına inanıyor, seni aptal.* Silla içinde yükselen paniği gizlemek için döndü ve yürümeye devam etti.

"Annen sana yemek yapmayı öğretti mi?" diye sordu Jonas arkasından sessizce.

"Evet." İliklerine işleyen melankoliden uzaklaşmak için dudağını ısırды. Annesi bir anıdan çok bir kokuydu... bir ses. Fırında pişen tatlı ekmeklerin kokusu, kızgın tereyağına değen soğanın cızırtısı, dumanı tüten bir tencere skause'yi karıştırırken çıkardığı sürekli, yumuşak uğultu.

Sonunda konuşacak cesareti buldu. "Yemek pişirirken, sanki o da benimlemiş gibi hissediyorum. Ellerime rehberlik ediyor, kulağıma tuz ya da daha fazla kekik eklememi fısıldıyor. Bana bjáni diyor ve çok fazla tuz eklediğimde elime tahta kaşıkla vuruyor."

Konuşmayı yeniden yönlendirmesi gerekiyordu. "Ama soruma cevap vermediniz. Tavuklarınız var mıydı, yok muydu?"

Jonas kıkırdadı. "Tavuklarımız vardı. Ve koyunlarımız. Keçilerimiz ve atlarımız. Buğday ve çavdardan oluşan otlaklar. Daha iyi günler görmüş bir uzun ev. A

Demirci dükkânı, gerçi biz ayrıldığımızda çoktan terk edilmişti..."

Silla onun sesindeki açıklığı duydu, sanki yeniden gençti. Yüksüz. Özgür. Ama bu hikâyede daha fazlası vardı, bundan emindi. Merak etse de burnunu sokmayacaktı, tıpkı onun annesinden daha fazlasını sormamasını umduğu gibi. Bunun yerine konuşmayı bir kez daha yönlendirdi.

"Bloodaxe Mürettebatı'na nasıl katıldın?"

Jonas ofladı pufladı. "Rey sayesinde. Onunla Sunnavik'te tanıştık. İliás ve ben... evden ayrıldık ve hiç deneyimi olmayan iki çiftlik çocuğuna şans vermek isteyen herhangi bir savaş grubu bulamadık. Haftalarca orada kaldık, o meyhaneden bu meyhaneye iş aradık. Her seferinde bize gülüp geçtiler - İliás sadece on altı kış görmüştü ve henüz son büyümesini gerçekleştirmemişti. Sólalarımız azalıyordu ve bulmak zorundaydık... geri dönebileceğimiz bir ev yoktu."

Silla'nın göğsü sıkıştı.

"Bir gün yeni bir içki salonuna gittik ve hemen en büyük savaşçılardan biri İliás'la alay etmeye başladı. Saygısızlık canıma tak etmişti ve basitçe... patladım. Görünüşe göre, adamı öldüresiye dövmüşüm. Kendim hatırlamıyorum. Rey'in beni üzerinden çekip dışarı sürüklediği söylendi. Öfkem yatışana kadar benimle konuştu. Bana kuzeyde büyüdüğünü, aya dokunan büyükannesinin hikâyelerini ve Sunnavik'e iş aramaya geldiğini ve birinin ona şans verdiğini anlattı."

Jonas başını salladı. "Bende kendinden bir şeyler gördüğünü, kardeşime olan sadakatimi sevdiğini söyledi. Mürettebatlarında onurlu savaşçılara ihtiyaçları varmış. Bloodaxe Tayfası'nın reisiyle konuşurken beni İliás'la birlikte bekletti. Ve Rey, Kraki'yi onlara katılmamıza izin vermesi için ikna etti. Gerisi tarih oldu."

"Kraki Rey'den önce lider miydi?"

Jonas bir kahkaha attı. "Evet. Sevmesi zor biri."

"Bana vereceğin bir öğüt var mı?" Silla sordu. "Kraki'den nasıl bilgi almaya çalışmalıyım?"

Jonas durakladı, bir an ona baktı. Gözlerinin arkasından bir şey geçiyor gibiydi -öfke mi? Kızgınlık mı? Tam olarak emin değildi. "Kraki'nin egosu her zaman onun çöküşü olmuştur. Ona boyun eğerseniz, ihtiyacınız olanı ondan alabilirsiniz. Ama..."

Orman sessizliğe gömüldü ve Silla sabırsızlandı. "Ama?"

Jonas'ın eli büküldü. "Ona sırtını dönme. Seni yalnız yakalamasına izin verme."

Silla yutkundu ve onun sözlerini düşündü. "Sizce..." Umutsuz hissederek iç çekti. "Rey'in beni Kopa'ya götüreceğini düşünüyor musun?"

"Hayır."

Cevabında hiç tereddüt yoktu ve bu kesinlikte bir şey onu daha iyi hissettirdi. Yani Bloodaxe Tayfası onu Kopa'ya götürmeyecekti. Bu bilgiyle kendini biraz özgür hissetti. Sonunda döndüler ve kampa doğru ilerlemeye başladılar. Silla şaşırarak Jonas'ın varlığından pek de rahatsız olmadığını fark etti. Götlük yapmadığı zamanlarda, etrafında olmak bir şekilde keyif vericiydi.

Bir sonraki sözleri neden söylediğinden tam olarak emin değildi ama yine de ağzının açıldığını fark etti. "Tüm bu olanlardan sonra hayatın kısa olduğunu fark ettim ve ne kadar zamanın kaldığını asla bilemezsin. Sevmediğiniz şeyleri yaparak boşa harcamamalısınız. Eğer kendine ait bir çiftlik istiyorsan, Bloodaxe Tayfası olsun ya da olmasın bunu başaracaksın Jonas; başaracağını biliyorum."

Jonas onun yanında sessizdi ama kızgınlık sezmediği için devam etti.

"Annem, talihin sana gelmesini beklememen gerektiğini söylerdi.

Bir şeyi istediğin zaman, onu gerçekleştirmelisin."

Jonas yürümeyi bırakmıştı, o da durdu ve ona baktı. Jonas'ın gözlerinin ardında bir şeylerin değiştiğini ve cesaretlendiğini hissetti. Dinliyor gibi görünüyordu. Belki de sadece yüreklendirici sözler duymaya ihtiyacı vardı.

Devam etti. "Bunun için plan yapmalı, emek vermeli ve çalışmalısınız. O bahçesinden bahsetmişken, ama ben... bekle ne-"

Jonas ona doğru yürüdü ve o da endişeyle geriye doğru bir adım attı, sonra sırtı bir ağacın sert gövdesine çarpana kadar bir adım daha attı.

"Ne yapıyorsun sen? Jonas, ben-" Jonas ellerini başının iki yanına koyup onu hapsederken kelimeler dilinin ucunda eriyip gitti.

Jonas eğildi, nefesi kesilmişti. "İstediğimin peşinden gidiyorum."

YİRMİ SEKİZ

"Kastettiğim bu değildi!" Silla gözlerini Jonas'a dikerek kekeledi.

Jonas'ın bakışları onun dağınık buklelerinde ve rüküş elbisesinde gezindi. Onu istememeliydi -tipi değildi, umursamazdı ve son derece sinir bozucuydu. Ama damarlarında dolaşan şehvet, hatırlayabildiği her şeyden daha güçlüydü.

"Ne farkı var? Rol yaparak zaman mı harcayacaksın? Yoksa cesur olup istediğini alacak mısın?" Kelimeleri dikkatle seçilmişti; kızın öfkesini alevlendirecek bir çıra gibiydi. *İşte buradasın*, diye düşündü memnuniyetle, kızın gözlerinin ardında ateş parlarken.

Fare gitmiş, cadaloz gelmişti. "İzin ver dikkatini dağıtayım, Silla."

Silla'ya sabit bakışlarını yönelttiğinde adamın omurgasını sıcaklık yaladı. Saçlarını omzunun üzerinden iten Jonas bir parmağını boynunun zarif kıvrımında gezdirdi. Tanrım, o kadar yumuşaktı ki. Kız titrek bir nefes verdiğinde Jonas ona sahip olduğunu anladı.

Aynı anda hareket ettiler -Jonas başını eğdi, Silla ayak parmaklarının ucuna bastı. Ve sonra dudakları buluştu. Jonas onun bunu daha önce yapmadığını hemen anladı. Hareketleri sert ve kararsızdı ama yine de deneyimsizliği bir şekilde sevimliydi. Ve Jonas dürüst olmak gerekirse, çekiciydi.

Onu öpücüğe alıştırmak için kendini tutması gerekti, rahatlayana kadar dudaklarını kendi dudaklarıyla şakacı bir şekilde dürttü. İpek gibi yumuşaktı, sanki tüm savunma katmanları sıyrılmış gibi ona doğru eğiliyordu. Onun kollarında savunmasızdı, başka hiç kimseyle paylaşmadığı yanlarını ona açıyordu. Tanrım, ama Jonas onu istiyordu. Onu ağaca doğru itmek, onun gibi bir kadının hak ettiğinden çok daha sert bir şekilde almak istiyordu.

Silla geri çekildi, nefesi ona karşı sıcak bir şekilde çırpınıyordu. "Sadece dikkat dağıtmak için," diye fısıldadı adamın dudaklarına, kendini korumak için son bir çaba gibi. Adam onaylarcasına kaşlarını çattı, kadının ne dediğini pek umursamıyordu. Dudaklarını tekrar onun dudaklarına kaydırırken tek düşüncesi *daha fazlasıydı*.

Ama Silla onu kızdıracak şekilde bir kez daha geri çekildi. "Açık olmak gerekirse," dedi boğuk bir sesle, "bu bir daha asla olmayacak."

Açlık damarlarına doldu, kendini tutma çabası hızla yıprandı. "Güzel."

"Güzel." Bakışları tekrar adamın ağzına kaydı. "Ve eğer birine söylersen, yemeğini zehirlerim."

Jonas dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Kötü niyetli küçük-"

Ağzını sıkıca onunkine bastırarak sözünü kesti. İlk başta onun bu iddialı tavrı Jonas'ı ürküttü ama sonra kendini tutma çabasını tamamen kırdı.

Parmaklarını onun kalçalarına geçirerek, göğüslerinin kabarıklığını ve kalçalarının kendisine doğru bastırışını hissetmek için onu kendine doğru çekti. Jonas sert bir avuç içini kızın buklelerine doğru kaydırıp ve başı doğru açığa gelene kadar çekti. Ve sonra öpücüğü derinleştirdi. *Böyle*, dedi ona ağzıyla, dudaklarını ayırarak ve nazik vuruşlarla onu keşfederek. Dili kendi meraklı hareketlerini yapmaya başladığında, garip bir sahiplenici sıkışma göğsünü sıkı.

Silla ilk başta tedirgindi ama giderek cesaretlendi, dili adamın ağzına daldı ve boğazının arkasından bir takdir iniltisi çıkardı. Bu ses hoşuna gitmiş gibiydi, eli göğsüne gitti ve tuniğinin etrafında kıvrıldı. Kadının çekingen dokunuşu ve merakı adamın aklındaki tüm düşünceleri yok etti. Sadece o vardı. Sadece onu altına almak, ona ne kadar iyi yapabileceğini göstermek istiyordu, hayır, buna *ihtiyacı vardı*.

Jonas'ın elleri kızın kalçasının kıvrımlarında, belinin kıvrımlarında, göğüs kafesinin çıkıntılarında akılsızca dolaştı ve dokunduğu her yerde kız kendini çok iyi hissetti.

Çok doğru hissettirdi.

Çılgına dönmüş bir halde bu düşünceyi kafasından silkeledi. Dişleri kızın yumuşak alt dudağını ısırdı ve kız ağzının içinde ciyaklarken ona karşı gülümsedi. Bu ses için yaşıyordu, ona bunu yaptırmanın başka yollarını düşünmeye başladı. Kız bu iyiliğe karşılık verince hırladı ve silah kemerini çekerek çıkardı. Kemer yere düşerken Jonas Silla'yı kaldırdı ve eteklerini topladı.

"Bacaklarını etrafıma dola," diye mırıldandı, kendi sesini zar zor tanıyordu.

Silla'nın bacakları isteyerek ayrıldı, kalçalarının etrafında kaydı ve onu ağaca yaslarken Jonas'ın aklına daha önce hiç bu kadar

hayatının en heyecan verici anıydı. Kendini ona srtyor, vücudunun sarhoş edici sürtünmesinde, çıkardığı küçük zevk seslerinde kayboluyordu. Bir eli saçlarına dolanmış, başını yana doğru çekiyordu.

Jonas'ın ağzı onun boynuna gitti ve kokusunu içine çekerek öylece durdu.

"İstediyin bu muydu?" diye fısıldadı tenine karşı. "Dikkatin mi dağıldı, Silla?"

Kızın titrek i ekişı Jonas'ın omurgasında kabarcıklı bir sıcaklık yarattı. Jonas dudaklarını Silla'nın boynuna bastırdı ve boylu boyunca sıcak bir çizgiyi öptü. Gözlerini Silla'nın nabzının şiddetle attığı yere dikerek dişlerini boynunda gezdirdi ve tüylerinin diken diken oluşunu izledi.

Jonas'ın onun dikkatini dağıtması gerekiyordu ama kaybolan kendisi olmuştu. Kendini tutamamaktan titriyor, kontrolü tamamen kaybetmenin eşiğine geliyordu.

"Neden böyle hissediyorsun?" diye sorarken boynunu trplediğini, kalçalarının onunkilere srtndğn duydu. Kendi sesini zorlukla tanıyor, kontrol ediyor gibi görünmüyordu.

Ama sorusu zihninin bulanıklığında çabucak kayboldu ve dudaklarını tekrar onunkilere götürüp sınırsız bir tutkuyla öptü. Bu ilkel bir ateşı -çok fazla; çok iyi. Adam sertleşmiş ve kızın kalçalarının tepesine doğru ilerlerken sızlamaya başlamıştı.

Tam o sırada havada bir titreşim duydu. Eğer Jonas tecrübeli bir savaşı olmasaydı bunu hiç düşünmezdi. Ama içgüdüleri ona aksini söylüyordu.

Şimşek gibi hızlı davranarak öpüşmeyi kesti ve Silla'yı yere indirdi. "Bunu duydun mu?"

Kıpırdamadan durarak, iri gözlerle Jonas'a baktı. Eğer biraz zaman ayırabilseydi, onun şişmiş dudaklarından, yanaklarının kızarmasından gurur duyabilirdi. Ama bunun yerine savaş kemerini kaptı ve kılıcını çekerek ondan uzaklaştı. Kırılğan bir çatırtı korkularını doğruladı. Dışarıda bir şey vardı. Arkasında Jonas, Silla'nın hançerinin çekilirken çıkardığı yumuşak *şakırtıyı* duydu.

Islık gibi bir hırıltı ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jonas, Silla ile sesin geldiği yer arasına girerek. "Arkamda kal."

SILLA gözlerini kırptırdı, hisleri yeniden canlanmıştı.

Jonas savunma pozisyonu almıştı, bacaklarını ayırmış, kılıcı elinde tutuyordu. Ama zırhı yoktu, kalkanı yoktu ve Bloodaxe kardeşlerinden uzaktaydı, onun yüzünden.

Jonas alçak sesle, "Eğer koş dersem," dedi, "doğruca kampa geri koşmalısın. Sakın durma. Anladın mı?"

"Evet." Silla'nın kalbi biraz önce olduğundan tamamen farklı bir nedenle çarpıyordu.

"Bu bir skógungar," diye fısıldadı Jonas, duruşu bir parça yumuşamıştı. "Bir orman gezgini. Bize zarar vermemeli."

Gözleri gölge katmanlarını ararken Silla bir hareket gördü. Yaratığı gördüğünde kanı dondu. İnanılmaz uzun boylu, derisi yüzüne dar gelen yaratığın gözleri bir ağacın bükülmüş budaklarına yerleştirilmiş kırmızı korlar gibi parlıyor, ağzı ise doğal olmayan genişlikte bir gülümsemeyle yayılıyordu. Yaratık ileriye doğru yürürken boynunu kamburlaştırmış, uzun kolları üç keskin pençeyle son buluyordu. Skógungar onları görünce ağzını daha da açarak jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı.

"Bunda bir terslik var," diye mırıldandı Jonas. "Gözlerinde ne sorun var?"

İşte bu yüzden Kemikler Yolu'nda hayatta kalmak için Bloodaxe Tayfası'na ihtiyacın var, diye düşündü Silla kendi kendine. Daha önce hiç görmediği, hayal bile edemeyeceği yaratıklar bu ormanda yürüyordu. Silla skógungar hakkında hiçbir şey bilmiyordu... Bu şey neydi? Onlar için bir tehlike miydi, yoksa kampa geri çekilebilirler miydi?

Orman yürüyüşçüsü yaklaşırken Jonas duruşunu genişletti. Uzun kolları ve doğal olmayan gizliliğiyle ormanın kendisinin bir uzantısı gibiydi; yürüyen bir ağaç. Ama kötü niyetli kırmızı gözlerinden ve açıklığı dolduran çürüme kokusundan Silla bunun tamamen farklı bir şey olduğunu hissetti. Uğursuz bir şey.

Islık çalan hırıltı tekrar duyuldu ve Silla'nın omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Doğal değildi, ürkütücüydü. Bir uyarıydı. Vücudundaki her içgüdü ona kaçmasını söylüyordu ama Jonas'ın söylediği gibi kendini yerinde tuttu.

Skógungar ani bir hız patlamasıyla Jonas'a saldırdı ve ölümcül pençelerini savurdu. Jonas hızlı ve yumuşak bir hareketle alçaldı,

kılıcını yukarı doğru savurdu. Rahatsız edici bir gıcırtyyla canavarın koltuk altına indi ve canavarın geriye doğru tökezlemesine neden oldu.

Hızla toparlandı, Jonas'a doğru fırladı ve yaralanmamış koluyla güçlü bir şekilde vurdu. Jonas saldırıyı savuşturdu ama aşağı doğru sürüklendi. Yaratık ona doğru hamle yaptı ve hızlı bir şekilde saldırdı. Jonas bir darbeyi savuşturmak için kendini zar zor toparladığında Silla küçük bir çığlık attı. Ya ona zarar verir ya da öldürürse? Dikkatinin dağılmış olması, diğerlerini bulacak zamanı bulamamış olması onun suçuuydu.

Yaratık öylesine doğal olmayan bir hızla hareket ediyordu ki, nereye saldıracığını tahmin etmek imkânsızdı. Tekrar hırladı, bu sefer kâbuslarından fırlamış gibi garip bir sesle.

"Hadi, kunta." Jonas kılıcını kavrayışını düzeltti ve skógungar'ı yakından izledi.

Yaratık ani bir saldırganlıkla ileri atıldı ve pençelerini Jonas'ın yüzüne doğru savurdu. Jonas kaçtı, yaratığın kaburgalarını kırarken eğildi. Skógungar bir çığlık atarak geri sendeledi ve Jonas üzerine atılarak darbe üstüne darbe indirdi, kılıcını canavar geriye düşene kadar göğsüne sapladı. Jonas rahat durmadı ve canavarın boynunu keserken Silla başka tarafa bakmak zorunda kaldı; canavarın çığlıkları giderek daha çaresiz bir hal alıyor, sonra da kesiliyordu.

Gözlerini açtığında Skógungar'ın başının gövdesinden ayrıldığını, boynundan siyah kan sızdığını, çirkin ağzının aklından çıkmayacak bir gülümsemeyle genişlediğini görmek gibi bir hata yaptı. Silla yüzünü ellerinin arasına gömdü, midesi bulanıyordu.

"Hábrók'un kışında bu da neydi böyle?" diye mırıldandı Jonas, Silla'yı omzundan tutup ormanın içinde sürükleyerek. Çürümüş şeyler kokuyordu. Çürüme ve küf kokuyordu. Silla öğürüyordu. Kampın kenarına vardıklarında Jonas durdu. "Kahretsin. Bize bir hikâye lazım. Sen deredeydin, ben de yakacak odun topluyordum ki skógungar sesini duydum ve iyi olduğundan emin olmak için yanına gittim. Anladın mı?"

Başını salladı, gözlerini ona dikti. "Teşekkür ederim," demeyi başardı.

Adam onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Ne yazık ki yarıda kesildik, Curls. Lanet olsun. Kötü kokuyorum. Bu giysileri yakıp kendimi fırçalamam gerekecek."

Silla onu titrek bacaklarıyla ateşe, mürettebatın meraklı bakışlarına doğru takip etti ve merak etti.

Bloodaxe Tayfası onu terk ettiğinde ve Kemikler Yolu'nda yolunu tek başına bulmak zorunda kaldığında ne olacaktı?

YİRMİ DOKUZ

Mead salonunun kapısı Skraeda'nın arkasından çarparak kapandığında keskin bir nefes aldı, bayat idrar ve biranın tadı duyularını istila etti. Öfke dolu bir çığılı bastırarak, tüccarların ve savaşçıların yolundan kaçıştığı toprak yolda ilerlemeye başladı. Kemikler Yolu'nda kıza ve yoldaşlarına yetişememişti ve şimdi onları Svarti şehrinde arıyordu. Bu imkansız bir görevdi, saman dolu bir ambarda tek bir ot parçasını aramak.

Pazarları, içki salonlarını ve konaklama yerlerini arayıp ondan hiçbir iz bulamadan bir gününü heba etmişti. Svarti, Kemikler Yolu'ndaki büyük şehirlerin sonuncusu olduğu için, seyahat eden grupların kuzeye doğru uzun bir yolculuğa çıkmadan önce birkaç gün erzak toplayıp şehrin nimetlerinden faydalanması âdettendi. Ama kadın böyle bir şeyi atlamış olabilirdi.

Bunun yol arkadaşlarına bağlı olduğunu düşündü ve bu da onu günümüze, yani kızın birlikte seyahat ettiği bu insanlar hakkında daha fazla şey keşfetme görevine geri getirdi. Kızı kuzeye götürmeyi kabul eden bu savaşçılar kimdi? Onların koruması için para ödemiş miydi? Kimi barındırdıklarını biliyorlar mıydı?

Kraliçe Signe'den gelen son mektup Skraeda'nın lojmanının ocağında yanarak kül olmuştu ama parşömene karalanmış her kelimeyi hatırlayabiliyordu.

Kızın kim olduğunu biliyordu. Kızın *ne* olduğunu. Kraliçe Signe Skraeda'yı katına, güven çemberine almıştı ve şimdi aciliyet daha da artmıştı. Skraeda bu görevi başarırsa kraliçenin gözündeki değerinin artacağını biliyordu. Ama başarısız olursa... Skraeda aklının böyle şeylere kaymasına izin veremezdi.

Bu fırsatı boşa harcamayacaksın, diye düşündü. Kraliçesini hayal kırıklığına uğratamazdı. Kız Kraliçe Signe'nin planlarının merkezindeydi ve Skraeda bir mektupla birlikte güneye bir şahin göndererek Signe'ye hedefleri yakalanana kadar rahat etmeyeceğine dair yemin etmişti.

Artık kızı anladığına göre, yoldaşlarını da anlaması gerekiyordu. Kimdi bu savaşçılar? Nereye gidiyorlardı? Zayıflıkları neydi? Ve böylece, çukurlu yoldan aşağı inerek

bir sonraki mead salonuna ulaştı. Gözleri beyaz bir tabelaya takıldı. *Yaban Domuzu Kafası*.

Ağır kapıyı iterek açan Skraeda içeri adım attı. Gün ilerledikçe bal likörü salonları daha da kalabalıklaşmıştı ve Domuz Kafası  ğleden sonra kalabalığıyla dolup taşıyordu. Salonda iki sıra uzun masa vardı ve demir avizelerdeki mumlar müşterilerin üzerine ürpertici sarı ışıklar saçıyordu. Gözleri masanın ucunda oturan yalnız bir Klaernar'a takıldı ama hemen barmen kızın zaten gürültülü olan bir grup tüccara bira dağıtmasına kaydı.

Barmaid mutfaklara doğru koşuştururken Skraeda dirseğinden tutup onu durdurdu. "Son iki gün içinde buraya gelmiş olabilecek bir kadını arıyorum."

Kadın  fkeli bir nefes verdi. "Burada pek çok kadın oldu."

"Yoldaşları olarak savaşçıları olmalı. Sinirli bir mizacı olabilir. Kıvrıcık sa, gerçi sabitlenmiş olabilir. Kırmızı pelerin-"

"Kırmızı pelerin mi?" diye sordu masanın ucundaki Klaernar.

Skraeda'nın bakışları ona kaydı; ikiz örgüler halinde sıırım gibi siyah sakal; pürüzsüz kahverengi bir ten; uzun yıllardır bu işi yapan bir adamın bakışlarına sahip koyu renk gözler.

"Evet," dedi Skraeda, içini bir merak kaplamıştı. Skraeda kızın Klaernar'ın etrafından uzak duracağını düşünmüştü ama belki de yanılmıştı.

"Onu gördüm," dedi Skraeda'ya merakla bakarak. "Onunla ve başka bir kadın savaşçıyla aynı sırayı paylaştım." Adam sakalını sıvazladı. "Ondan ne istiyorsun?"

"Bu  zel bir mesele," diye yanıtladı Skraeda.

"Gidebilir miyim? Bekleyen bir sürü müşterim var," diye mırıldandı barmaid.

"Evet, evet," diye yanıtladı Skraeda, bakışları siyah sakallı Klaernar'dan ayrılmadan. Duyuları gerildi, gürültülü bardaki auralar eğlencenin parlak ilmekleriyle, cinsel arzunun yumuşak, çırpınan iplikleriyle zengindi ve ah... işte oradaydı. Çok ince bir merak şeridi, kıvranıyor ve kıpırdanıyordu.

"Bu bilginin senin için değeri nedir?" diye sordu Klaernar, g r siyah kaşları birbirine yaklaşmış bir halde.

Skraeda içini çekti, parmakları cebine gitti, Ilka'nın örgüsünü okşarken zihnini adamın merak ipliğini kavramaya devam etti.

"Üç sólas."

Adam ofladı pufladı. "Hayır," dedi. "Senin için bundan çok daha değerli olduğunu tahmin ediyorum."

"Nasıl yani?"

"Boynunuzun kızarması bana sinirlendiğinizi söylüyor. Cebinde sıkışmış yumruk da aynı şeyi yapıyor. Ve *hayır* dediğimde irkildin. Sadece bir kalp atışı için, ama gördüm."

Skraeda derin bir nefes almak zorunda kaldı. Bu adam çoğu Solacer'a rakip olacak kadar anlayışlıydı -kendisine değil elbette. Belki de toplayabileceği bilgiler oldukça faydalı olabilirdi.

Merakının ipliğini kaydıran Skraeda, eğlencenin ötesine geçerek altındaki ince altın tele yerleşti. Skraeda bu ipliği ilk keşfettiğinden beri onunla oynamayı arzuluyordu. Klaernar'a özgü olan bu iplik ince ve narindi. Bu tür deneyleri özel olarak yapmak en iyisi olsa da, Skraeda'nın acil ihtiyacı vardı - kızı takip etmek istiyorsa bu bilgi şarttı.

Ve böylece karar verildi.

Skraeda onu yırtmamak için azami dikkat göstererek yaldızlı ipliği çekti ve zihninin kavrayışında tuttu. Adamın göz bebekleri bir saç teli kadar ince olana kadar geri çekildi. Skraeda'nın kalbi çarpmaya başladı - zaten susturulmuş olan duygularının geri kalanı tamamen sönmüştü.

"Burnunu kaşı," dedi yumuşak bir sesle.

Parmağı uzandı ve burnunun ucunu ovuşturdu. Skraeda'nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ah, bu tam da şüphelendiği şeydi - adamın özgür iradesini avucunun içinde tutuyordu. Bu, berskium tozunun istenmeyen bir yan etkisi miydi? Yoksa bu özgür iradenin altın ipliği kasıtlı olarak mı tasarlanmıştı - Urkanların gerektiğinde askerlerini kontrol altına almalarının bir yolu muydu?

Bunun bir önemi yoktu. Skraeda ihtiyacı olan şeyi bu şekilde elde edecekti. "Bana kırmızı pelerinli kadından bahset," diye ısrar etti. "Anlat bana

O ve yoldaşları hakkında hatırladığınız her şey."

Adamın sesi monoton ve sessizdi ve Skraeda onun sözlerini duyabilmek için daha da yaklaştı. "Birlikte oturduğu kadın savaşçının siyah saçları arkadan örülmüş, gürültülü bir kahkahası ve protez bir kolu vardı. Onlara iki adam katıldı - bronz tenli, sarı saçlı, biri sakallı - ama aradığınız kadın hızla

Sola. İri yarı sarışın savaşçı kırmızı peleriniyle onu kovaladı ve başka bir adamla geri döndü. İri yarı. Siyah saçlı, kahverengi tenli, korkutucu bakışlı."

Skraeda kaşlarını çatı. Bu savaşçıları tanımıyordu... neredeyse herkes olabilir. Ama görünüşe göre adamın işi bitmemiştir.

"Birkaç saat boyunca yanımızda içtiler. Genç olan yüksek sesle konuşuyordu ve Kiv hakkında bir şeyler söylediğini duydum. *Kiv'e gidip Kraki'yle yüzleşmektense Skalla Tepesi'nden atlamayı tercih edeceğimi* söyledi. *Kitabı kendisi alamaz mı?*"

Skraeda'nın kaşları birbirine çatıldı. "Kırmızı pelerinli kadından mı bahsediyordu?" diye sordu.

"Söyleyemem," dedi kara sakallı Klaernar. "İri olan çocuğun omzuna yumruk attı. Çenesini kapatmazsa onu Skalla Tepesi'nden kendisinin atacağını söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" diye bağırdı Skraeda.

Adamın gür kaşları çatıldı. "İki gece önce miydi?"

Skraeda zihninin adamın özgür iradesi üzerindeki kontrolünü hafifletti ve gözbebeklerinin suda mürekkep gibi yayılmasını izledi. Adam birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra da kaşlarını çatarak ona baktı.

"Eee?" diye sordu. "Bu bilgi senin için ne kadar değerli?"

Skraeda gülümsedi. "Hiçbir şey. Biranın tadını çıkar, savaşçı."

Ve bununla birlikte bal likörü salonunu terk etti. Yaz güneşi hâlâ tepedeydi ama sıcaklık her geçen saat biraz daha düşüyordu. Kürkünü omuzlarına daha sıkı saran Skraeda, düşüncelere dalmış bir halde lojmanına doğru ilerledi.

İki gün. Grup dün sabah yola çıkmış olsaydı, Skraeda'dan iki tam gün önce yola çıkmış olacaktı. Ama Kiv'e bir yan yolculuk yapacaklarsa, Kemikler Yolu'ndan birkaç günlüğüne ayrılacaklar ve bu noktada tekrar ona katılmaları gerekecekti.

"Onları kavşakta bekleyeceğim," dedi Skraeda, yüzünde bir gülümseme belirerek.

Dudaklar.

OTUZ

"At aracılığıyla benim gözüme girmeye çalışıyor," diye mırıldandı Rey, yeni bilenmiş hançerini boynunda gezdirip sakalının kenarını düzeltirken. "Bu işe yaramayacak."

Jonas dakikalar önce Silla'nın kendisine uzattığı fincana bakarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Buhar sabahın serin havasına karışıyor, onu róa kabuğunun zengin kokusuyla dolduruyordu. Ateş kısık bir şekilde çıtırdıyor, Sigrún, Ilías, Gunnar ve Hekla'nın sesleri atları günlük yolculuk için hazırlarken yakınlarda birbirine karışüyordu. Jonas róasını yudumlarken gözlerinin arabanın yanındaki siluete kaymasını engelleyemedi.

Silla bugün saçlarını toplamıştı ama bükülmüş bir tutam gevşeyerek yüzüne doğru sarkmıştı. Silla'nın saçlarını savuruşunu izledi, ama saçlar az önce olduğı yere geri düşmüştü. Bir eliyle At'ın alnını okşarken, diğer eliyle ağzına bir havuç götürdü. At'ın bakışları, elbisesinin kıvrıldığı ve sonra mükemmel poposunun etrafında yuvarlandığı sırtının küçük kısmına odaklandı.

Aklı karışmıştı, bu kadına duyduğu arzu kendini korumanın yıkılmakta olan duvarlarına saplanıyordu. *Neden böyle hissediyorsun?* diye sordu ve gece boyunca bunun üzerinde durdu. Zırhı onun dokunuşuyla eriyip gitmişti. Nasıl bu kadar kaybolmuştu... nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı? Tecrübesizdi, bu onun yaptığı bir şey değildi.

Bunun farkına varması midesine bir darbe gibi indi.

Bu onun samimiyetiydi. Performans yoktu, sahte cesaretlendirme yoktu. Gerçektir, çok içtendi ve dizginlenemez bir hevesle karşılık vermişti.

Onu tekrar öpmesi gerekiyordu.

Onu tamamen kendine ait kılmalıydı.

Jonas bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu çok saçmaydı. Hiç böyle düşünmemişti. Böyle şeyler için yaratılmamıştı. Ama onun kendisine nasıl baktığını hatırladığında -iyimserlikle, inançla- göğsüne sıcak bir his yayıldı. Jonas sanki isterse onunla bir şeyler paylaşabileceğini ve onun da kendisini yargılamayacağını hissetti. Bir şeyler paylaşmak *istiyordu*. Bu da onu çok rahatsız ediyordu. Jonas bu durumdan başka bir şey anlamıyordu.

ve bu yüzden kendine sevginin tehlikeli bir şey olduğunu hatırlattı; sadece yıkıma ve harabeye yol açıyordu.

Jonas derin ve net bir nefes alarak Rey'le yaptığı konuşmaya yeniden odaklanmaya çalıştı.

"Gerçekten de çok zekice," dedi Jonas. "Senin zayıf noktayı keşfetti."

Rey homurdandı. At gerçekten de Rey'in tek hassas noktasıydı. Jonas, At'ın yağmurdan çürüdüğü ve Rey'in ona özel sabun almak için yolculuklarını durdurduğu zamanı hatırlayınca dudakları kıpırdadı. Bloodaxe Tayfası tam bir hafta boyunca Rey'in her gün At'ın paltosunu köpürtmesini beklemiş ve sonunda yola devam edebilmişlerdi.

"Ben hâlâ inanmıyorum Jonas. Hikâyesi tam bir saçmalık."

"Hatırlatmama gerek var mı? Arazi anlaşmazlıkları yaygındır, Baltalı Göz."

Rey Jonas'a baktı, çenesindeki uzun sakal tellerini çekiştirdi, sonra hançerini onların arasından geçirdi. "Özür dilerim Jonas. Gücendirmek istememiştim."

"Biliyorum," dedi Jonas. "Sadece... neden ona bir şans vermiyorsun?"

Rey burnunun kenarını sıkarak nefesini verdi. "Bu iş aklımı başımdan alıyor. Ek komplikasyonlar için çok önemli ve çok tehlikeli. Ve şimdi de Skógungar insanlara mı saldırıyor? Tarafsız olmaları gerekirdi! Bırakın Batı Ormanı'ndan bu kadar uzağa gitmeyi, ebedi ateşler içinde neden bir insana saldırsınlar ki?"

Jonas başını iki yana salladı. Verecek cevabı yoktu; sadece daha fazla sorusu vardı. Daha önce sadece bir kez skógungar görmüştü. Uysal ve huzurlu bir şekilde, su tulumunu doldurduğu derenin yanında yürümüş ve ona hiç aldırış etmemişti. Jonas orman gezginlerinin saldırdığına dair hikâyeler duymuş olsa da, her zaman bir kışkırtma söz konusuydu -ormanın kutsal bir bölgesinde ağaç kesen bir oduncu ya da yaratıklara ilk saldıran cahil bir savaşçı. Ama skógungar'ın vahşi saldırma şeklini, gözlerinin tuhaf, parlayan kırmızısını ve o pis kokuyu hatırlayınca Jonas işin içinde kötü niyetli bir şey olduğunu anladı.

Bir gece önce, kampa bir trolün kıcı gibi kokarak döndükten sonra, Bloodaxe Tayfası Jonas'ı soru yağmuruna tutmuştu. Silla neredeyse tek kelime bile etmemişti ama Jonas onu suçlamıyordu. Skógungar'ın kesilen kafasını görmek hiç de hoş olmamıştı ve Silla böyle bir şiddete alışık değildi.

Rey hemen cesedi görmek istemişti ama görülecek pek bir şey yoktu; parlayan gözler ölümle birlikte sönmüştü ve bunun dışında bir skógungarın olması gerektiği gibi görünüyordu. Ama çürüyen şeylerin kokusu-

Bir orman gezgininin taşınması doğal olmayan bu izler, reisinin kaşlarının düşünceli bir şekilde çatılmasına neden oldu. Mürettebat diğerlerinin izlerini bulmak için ormanı taramış ve neyse ki bir şey bulamamıştı. Yine de Rey, Gunnar'a o gece Sigrún'un nöbetine katılmasını emretmişti.

Jonas son róasını da içti. "Neden bu kadar doğuda orman yürüyüşçüleri olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Istré Batı Ormanı'na sınırdır. İşimizle ilgili olabilir mi?" "Belki mi? Bunu bilmek imkânsız."

"Hmm." Rey konuyu değiştirmeden önce sakalının uzunluğunu kontrol etmek için elini sakalının üzerinden geçirdi. "Kraki'yi yalnız görmeye karar verdim. Onunla birlikte." Silla'ya başıyla selam verdi.

Jonas'ın bakışları yukarı kaydı. "Onu yalnız mı götüreceksin? Neden tüm mürettebatı getirmiyorsun?"

Rey başını yana eğdi ve hançeri kafatasının kenarlarından hızlı hareketlerle yukarı doğru sıyrarak tepede inceltti. "Sadece ikimizle onun evine girme ihtimalimiz çok daha yüksek. Bloodaxe Tayfası'nın tamamı ortaya çıkarsa, Kraki'nin bizi dinleme zahmetine bile girmeden evine barikat kuracağına bahse girerim."

Jonas'ın göğsü gerildi. Kraki'nin buruşuk ellerinin ona dokunacağı düşüncesi ilkel bir yanının uyanmasına ve hırlamasına neden oldu. Biri ona göz kulak olmalıydı. Onu o yaşlı heriften uzak tutmalı.

"Ona zarar gelmesine izin verme," derken buldu kendini.

Rey'in kalın siyah kaşları aşağı eğildi. "Umursadığını duyduğuma şaşırdım Jonas."

Jonas kaşlarını çatı. "Pazardayken konuşmuştuk ve o... nazik biri."

Rey'in kendisini izlediğini hissetti ve alevlere doğru baktı. Sonsuz ateşler içinde onun nesi vardı? Jonas kendisini ve akrabalarını, yani Bloodaxe Tayfası'nı kollayarak hayatta kalmıştı. Neden bu kız için Rey'in öfkesini riske atıyordu?

"Ona göz kulak olacağım," dedi Rey sonunda, kılıcını bir kenara bırakıp ensesini ovuşturarak. "İşlerin bu şekilde gitmesine izin vermekten daha onurlu olduğumu biliyorsun. Arabayı alacaksın, Kraki'ye gideceğiz ve En Uzun Gün'de Hver'de buluşacağız."

"Yapman gerekeni yap Rey," diye mırıldandı Jonas.

Silla, ellerini eteklerine sürterek onlara doğru ilerledi. "Biraz daha yulaf lapası ister misin Rey? Jonas? Tencerede biraz kaldı."

Jonas başını sallayarak reddetti ama Rey homurdanarak kâsesini ona uzattı. Jonas gökyüzüne bir bakış fırlattı - lideri bir eşek olmaya kararlıydı. Ama Silla her şeyi olduğu gibi kabul etmiş görünüyordu ve kâseyi ağzına kadar doldurdu. Kaseyi Rey'e uzatırken dudakları yanaklarını dolgunlaştıran ve gözlerini ışılatan o gülümsemelerden birine dönüştü.

Kanı ısınan Jonas kaşlarını çatarak bakışlarını yere indirdi.

Yollarını bu şekilde ayırmaları en iyisiydi. Çünkü bu, bir ömür boyu kaçındığı türden bir sorundu.

SKALLA SIRTILARI GÜZELDİ ama Silla için ona hayran olmak zordu. Pürüzlü fiyortların köpüren kara denizlere doğru uzandığı bu yerde ham ve harikulade bir şeyler vardı. Doğanın acımasız ve affetmez olduğunu hatırlatır gibiydi; küçük bir tökezlemeyle kendinizi sulu bir mezarda bulabilirdiniz.

Kemik Yolu sırt boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyor, tuzlu havanın canlılığı Silla'yı sersemliğinden uyandırıyor. Martılar tepesinde uçuyor, çığlıkları kafatasına saplanan keskin hançerler gibi, ona Bloodaxe Tayfası'yla geçirdiği zamanın sona erdiğini hatırlatıyordu; yakında yalnız kalacak, katillerin, savaş çetelerinin ve canavar yaratıkların arasında kuzeye doğru yol alacaktı.

Bloodaxe Tayfası'nda huzursuz bir rahatlık hissi vardı. Baltalı Gözler hırçındı ama sessiz bir anlaşmaya varmışlardı; o onu rahatsız etmeyecek, o da mesafesini koruyacaktı. İşe yarıyor gibiydi; arabada giderken onun kafasının arkasından fazlasını nadiren görüyordu.

Skalla Sırtı'na vardıklarında işler hızla kötüye gitti.

İlk olarak, Baltalı Gözler ona Bloodaxe Tayfası'yla yollarını ayıracaklarını ve Kraki'nin evine kadar yalnız seyahat edeceklerini söylemişti. Ardından Rey, Gunnar'ın kahverengi kırsığını yanına getirmiş ve beklentiyle ona bakmıştı.

"Ben ata binemem," dedi boynundaki şişeyi sıkıca kavrayarak ve Gunnar'ın cevabına hazırlanarak. "Arabayı getiremez miyiz?"

Rey az önce söylediği sözleri anlayamamış gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Araba bizi yavaşlatır. Planlarımıza bir günlük yolculuk ekler." Burun delikleri alevlendi. "Gerçekten ata binemiyor musun?"

Silla başını salladı.

Rey'in çenesi sonraki kelimeleri zorla söylerken sıkıştı. "At iki kişiyi taşıyabilir."

Kalbi duracak gibi oldu. Paylaşmak.

Bir at.

Baltalı gözlerle mi?

"Bu anlaşımdan hiç memnun olmadığımı söylediğimde bana güven, Günışığı." İri yarı adam ona ters ters baktı. "Sadece birkaç günlüğüne."

Birkaç gün. Bunu duyunca neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Yürüyen kaya ile aynı atı paylaştığı birkaç gün.

Onu öldürmeye çalışan adamlarla. İki kez.

Silla çantasını kaptı ve bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırarak At'a doğru somurttu. Cebinden bir avuç yulaf çıkardı ve avucunu At'ın burnunun altında düzleştirdi. "Sanırım birlikte biraz daha fazla zaman geçireceğiz kızım," diye mırıldandı. At daha fazla yulaf bulmak için Silla'nın elbisesinin ön tarafına sokuldu. "Hey şimdi," diye usulca güldü. "Senin için dört gözle bekleyeceğin bir şeyler saklamalıyız."

Silla başparmağını yaladı, sonra da At'ın alnındaki kül lekesini ovarak tüylerinin yeniden pırıl pırıl olmasını sağladı. "Çok daha iyi, seni muhteşem kız," dedi parlak bir sesle. Tanrılar aşkına, eğer kendi atı olsaydı, tüylerini tarar, yelelerini çiçeklerle örür, onu tüm İseldur'daki en mutlu yaratık yapardı...

Jonas'ı aramak için döndüğünde midesinde hafif bir sızı başladı.

Jonas nereye gitmişti?

Önceki gece hakkında ne düşünmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi. Bir uçtan diğerine bu kadar çabuk geçmek şaşırtıcı olmuştu. Hâlâ o şeyin kokusunu alabiliyordu. Boğuk ısılgı hâlâ duyabiliyordu. Jonas'ın parmaklarının hayaletinin köprücük kemiğinde, kalçasında gezindiğini hâlâ hissedebiliyordu. Silla ürperdi.

Ve şimdi Jonas hiçbir yerde görünmüyordu.

"Benim için eğitimine devam et, tamam mı Baltalı Göz?" diye bağırdı Hekla kendi atının tepesinden. Hekla, Gunnar ve Ilías'la birlikte Rey'in planlarına şiddetle karşı çıkmış, midesindeki yanmayı daha da şiddetlendirmişti. "Anlamaya başlıyor."

Rey'in tek cevabı dramatik bir iç çekiş oldu.

Hekla Silla'ya döndü ve mırıldandı, "Kraki'ye sırtını dönme, tamam mı, dúlla? Rey'in yanında kal. Hançerini yanından ayırma."

Silla yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Her şey yoluna girecek," dedi biraz fazla parlak bir sesle.

Rey arabayı At'tan ayırdı. "Jonas hangi cehennemde? Gunnar, arabayı senin çekmen gerekecek."

Jonas *neredeydi*? Ondan kaçıyor muydu? Kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Öpücük sadece dikkatini dağıtmıştı ve bir daha asla olmayacaktı. Ayrıca, birkaç gün içinde yine tek başına olacaktı.

Rey ve Gunnar arabayı Gunnar'ın atına bağladıktan sonra Rey, Silla'nın sırt çantasını, erzak sandığından paketlediğı yiyeceklerle birlikte onun eyer çantasına soktu. Silla At'ın üzerine tırmandı, Rey de onun arkasında sallanıyordu. Rey'in güneş ışığını engelleyecek kadar iri cüssesiyle üzerine geldiğini hissedebiliyordu. Dizginlere uzandığında, kolları onu içine hapsediyordu ve bu çok fazlaydı. Onun kokusunu alabiliyordu - kamp ateşinin ve çam ağaçlarının izlerini. Sanki her yerdeymiş gibi hissediyordu.

Hata, diye bağırdı zihni. *Bu bir hata*. Anders'i unutmuş muydu? Boğazını keserken bu adamın gözlerindeki bakışı? Yutkundtu. Gözleri adamın eldivenli ellerine kaydı. *Kocamanlardı*. Bu eller kaç hayatı sona erdirmişti? Tedirginlik sırtından aşağı ürperdi.

"Eh, bu eğlenceli olacak," diye düşündü, garip sessizliğı doldurmak için umutsuzca.

At ileri atıldı ve elleri eyerin boynuzunu buldu. Onu beceriksizce kavradı, bu yeni, çok daha yüksek görüş noktasına ve At'ın sırtının sallanmasına alışık değildi.

Rey'den öfkeli bir nefes yükseldi ve saçlarını karıştırdı. "Gerçekten hiç ata binmedin mi?"

"Hayır."

Rey inanmadığını belli eden bir ses çıkardı.

"Bunu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim." Eyerin boynuzunu öyle sert kavradı ki eklemleri bembeyaz oldu. Bırakın günleri, buna bir saat bile nasıl dayanabilirdi?

İnanılmaz derecede garip geçen birkaç dakikadan sonra Rey dizginleri bir eline geçirdi. Diğer iri eli kızın omzuna dolandı ve geriye doğru bastırdı. "Dik otur ama rahat ol. Onun ritmini bul. Onunla savaşma."

Silla rahatlamaya çalıştı ama sırtı adamın göğsüne her değdiğinde gerildi. Yol boyunca her bir dalın kırılışında başını sallayarak etine aç yürüyen ağaçları araması da yardımcı olmuyordu. Ve patika boyunca attığı her adımda, Silla'yla arasındaki sessiz gerilim

ve Rey o kadar ağırlaştı ki, bunu kemiklerinin iliklerinde hissedebiliyordu.

Sonunda buna daha fazla dayanamadı. "Kraki'den tam olarak hangi bilgiyi almamı istiyorsun?"

Yüksek sesle nefes verdi. "Hiç konuşmadan tam beş dakika dayandın. Bu yeni bir rekor olmalı."

Silla kaşlarını çatdı, sonra tekrar denedi. "Ne tür bir kitap bu?"

"Yani duymaman gereken bir konuşmayı dinlerken o ayrıntıları duymadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır."

"Bu konuda kendini sıkıntıya sokma," diye çıkıştı.

Kadın alay etti. "Bana gerçekten güvenmiyorsun. Bu kitabı almak için seninle tek başıma gitmeyi kabul etmiş olmama rağmen."

"Güven kazanılır."

Gözlerini devirdi. "Peki ya kitap orada değilse, bilgiyi almanıza nasıl yardımcı olacağım?"

"*Altın dilinle* tabii ki." Sesindeki iğnelemeyi yanlış anlamak mümkün değildi.

Doğru ya. İşte bu.

Silla dudaklarını büzdü. "Belki üzerinde çalışmak için biraz daha ayrıntı verebilirsiniz. Jonas bana Kraki'nin egosu olduğunu söyledi. Ve sen de bana onun brennsa'dan hoşlandığını söyledin."

"Ve güzel kızlardan."

Kızın kaşları çatıldı. Baltalı Gözler ona güzel mi diyordu? Silla ağzını açtı, sonra kapattı.

"Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, seni yem olarak kullanıyorum," dedi Rey. "Yem mi?"

"Kapılarını bize açması için onu cezbetmek için."

"Yemden daha fazla işe yarayabilirim, biliyorsun," dedi kızgınlıkla.

"Doğru. Altın dil. Anladığım kadarıyla seninki kırılmış olmalı."

Adamın soğuk bakışlarının başının arkasını deldiğini hissetti.

Böylece Silla, Baltalı Göz'den başka kimsesi olmadan, etobur ağaçlarla dolu bir ormanda sıkışıp kalmış ve ürkütücü bir yaşlı adam için yem olarak kullanılacaktı. Bu görev gittikçe daha iyi bir hal alıyordu.

"Eğer beni yem olarak kullanacaksan, en azından bana Kraki denen adamdan bahsetmelisin. Eskiden Bloodaxe Mürettebatı'na liderlik ettiğini öğrendim. Bu doğru mu?"

"Zorla görevden alınana kadar uzun yıllar reislik yaptı." Kelimeleri, apseli bir dişin çekilmesi için tutabileceği kadar büyük bir hevesle ağzından çıkardı.

"Sizin tarafınızdan mı?"

"Buna grup karar verdi."

"Ama liderliği *sen* devraldın." Her şeyi bir araya getirmeye başlamıştı. "Onu oldukça kızdırmışsındır Rey. Belki de Hekla ya da Ilías'ı göndermeliydin."

Rey onu görmezden geldi. "Kraki yaşlı, kavgacı ve kin tutmayı bilen biri. Bloodaxe Tayfası ona katlandı çünkü işinde çok iyiydi. Ama sonra hata yapmaya başladı, Mürettebatı tehlikeye attı ve gitme zamanı geldi."

Silla bunun Rey'in kendisiyle arka arkaya konuştuğu en fazla kelime olduğundan emindi ve bir ödülü hak ettiğini düşünüyordu. Onu konuşturmaya devam etmek istiyordu. "Biri yaralandı mı? Sigrún muydu?"

"Sigrún mu? Hayır." Rey durakladı. "Yanıkları... onları hiç açıklamadı ve biz de onu zorlamıyoruz. Ama evet, Kraki'nin gözetiminde biri yaralandı. Birden fazla olay oldu."

Bir süre sessiz kaldı ve Silla eyeri tutarak detaylandırmasını bekledi. "Kim yaralandı?" diye sordu usulca. Adam cevap vermedi. "Zamandan başka bir şeyimiz yok Rey. Sen bana anlatabilirsin ya da ben sana dün gece gördüğüm garip rüyayı anlatabilirim."

Yarı inilti, yarı hırıltı gibi bir ses çıkardı.

"Ilías neredeyse ölüyordu. Kraki nöbet değişiminin zamanlaması konusunda kafası karışmıştı. Ilías bir bıçak yarası aldı." Durakladı. "Bjáni'nin kanadını korumadan saldırması da yardımcı olmadı." Nefesinin altından, *kendisinin yenilmez olduğuna inanıyormuş* gibi bir şeyler mırıldandı.

"Ve sayıca çok az olduğumuz bir durumda geri çekilme çağrısı yapmadığı bir zaman da oldu. Kalçama yediğim ok için ona teşekkür edebilirim." Nefesinin altında küfretti. "Eğer lébrynja zırhı giymemiş olsaydım, bu hikâyeyi anlatmak için burada olmazdım."

"Demek Kraki bunun için sana kızıyor." Silla düşüncelere daldı. "Neye ihtiyacın olduğunu bilmezken bu bilgiyi ondan nasıl alabilirim?"

"Konuşmayı buna doğru yönlendireceğim. Sen sadece... kendin olabilirsin." Sesinde küçümseme vardı. "Eğer bu işe yaramazsa, ben evini araştırırken onu birkaç dakikalığına meşgul et."

Bir an için planı düşündü, sonra gülümsedi. "Pekâlâ."

"Çok iyi, ne?"

"Basitçe... çok iyi. Belki bu eğlenceli olur."

"Eğlence." Kelime sanki tadı acıymış gibi çıktı.

"Konuşacak kimse, okuyacak bir şey, yapacak bir şey olmadan bir vagonda oturmaktan daha eğlenceli. Ve beni Kopa'ya bir adım daha yaklaştıracak, bunun için minnettarım."

Rey tiksinti dolu bir ses çıkardı. Kavrulmuş otların üzerine düşen bir meşale gibiydi, içindeki öfke alev alev yanıyor ve boğazını yakıyordu.

Kelimeleri durduramadan ağzından dökülüyordu. "Neden bu kadar huysuzsun?"

"Bu krallık beni böyle yaptı."

"Yine de yorucu olmalı. Her zaman böyle bir öfke taşımak." Bu adamla iki gün boyunca bir atın üzerinde kapana kısılmışken kavga çıkarmak pek parlak bir fikir değildi ama yine de duramadı.

"Öfkeni benden alıyor gibisin. Birçok yeteneğinden biri. Taşlardan özür dilemek ve kendine yeni isimler yaratmakla birlikte." Sesi sakın olsa da yumrukları dizginleri gereksiz bir güçle sıkıyordu.

Hearthfire düşünceleri, Silla, dedi kendi kendine, gözlerini kapatarak. "Ne dedin sen?"

Gözlerini kırptırdı. Bekle. Yüksek sesle mi söylemişti? "Şşş. Ocak ateşini düşünüyorum. Bu annemin ruh halimi neşelendirmek için bana öğrettiği bir numara-"

"Yukarıdaki Tanrılar. Lütfen bana söyleme. Bilmek istemediğimden eminim."

"Götlük yapmak hoşuna mı gidiyor, yoksa doğuştan mı geliyor?"

Nefesini kesik kesik vererek kadının omurgasında bir tedirginlik yarattı. "İkisinden de biraz, gerçekten."

Öfkelendi. "Benimle ne alıp veremediğin var? Beni tanımıyorsun bile." *Bunun seni rahatsız etmesine izin verme*, dedi kendi kendine. Ama her zaman olduğu gibi bu da canını yakmıştı. Silla sevilme istiyordu ve bu adamı kırmak imkânsızdı.

"Yeterince biliyorum."

Silla dişlerini sıktı. "Bilmeden yargılamak mı istiyorsun? Pekâlâ. Neden ben

denemiyorum?

"Pekâlâ."

Bir an için onu düşündü. "Bir düşüneyim. Siz... hırslı bir adamsınız ama oldukça kontrolcüsünüz. Hatalar ölüm kalım anlamına gelebildiği için sizin işinizde önemli olmalı ama bence bundan daha fazlası var. Etrafınızda bir düzen yaratmaya çalışıyorsunuz çünkü geçmişte kendinizi kontrolden çıkmış hissettiniz.

geçmiş." Her kelimesinde kendine güveni artıyordu. "Kimsenin sana yaklaşmasını istemediğin için kötüsün. Kendi etrafında bir kale inşa etmişsin ve saklayacak bir şeyin olduğu için başkalarının girmesine izin vermiyorsun. Ya da belki bir şeyden korkuyorsun."

Bir an düşündü. "İncinmişsin."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Günışığı, ama daha fazla yanılamazdın." "Mmm-hmm. Sanırım bir şey buldum. Sen tam bir Geçmiş peşini bırakmayan bir adam. Bir trajedi. Size yakın biri öldü. Haklıyım, değil mi?"

Rey cevap vermedi ama onun arkasında gerildiğini, öfkesinin teninde soğuk parmaklar gibi gezindiğini hissetti.

Dudaklarından bir zafer sesi döküldü. "Oh, seni doğru anladım, değil mi Rey? Seni temin ederim ki her birimiz kendi kişisel yaralarımızdan acı çektik. Ben annemi kaybettim. Babamın gözlerindeki hayatın sönüşünü izledim. Twisted Pinewoods'da neredeyse saldırıya uğruyordum. Ama yine de kibar ve nazik olmayı ve bu dünyada mutlu olacak güzel şeyler bulmayı başarıyorum. Korkunç şeylerin sizi tanımlamasına izin vermek zorunda değilsiniz."

Rey öne doğru eğildi, göğsü omuzlarına bastırarak midesindeki yanmayı yeniden alevlendirdi. Konuştuğunda sesi tam kulağının dibindeydi. "Gülümsediğin ve dünya iyi adamlarla doluymuş gibi davrandığın için kendini benden daha iyi mi sanıyorsun? Her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağına inandığın için mi? İyimserliğin sığ ve sahte ve bir gün *Günışığı*, bu seni öldürtecek."

Silla tepkisini yutkunarak geri çekti. Bu imkânsız, kibirli, kaba adam hakkında duyması gereken her şeyi duymuştu.

OTUZ BİR

Bütün öğleden sonra yol aldılar, At'ı sulamak için iki kez durdular. Okyanus ikliminden uzaklaşıp Uyuyan Ejderhalar'ın eteklerine doğru ilerledikçe gür orman daha da seyrekleşti. Kır çiçekleri tarlalarından ve rüzgârda eğilen yüzlerce küçük koyunu andıran yünlü otlardan oluşan büyülü sıralardan geçtiler.

Aralarındaki anlaşmazlığa rağmen Silla yol boyunca bir şeyleri işaret etmekten kendini alamıyordu: kutup kekiği, tahta benzeyen bir kaya oluşumu ve batıya doğru ilerledikçe daha da belirginleşen karla kaplı Uyuyan Ejderhalar. Kendini durduramıyordu; kendisinden nefret etse bile konuşacak birinin olması çok güzeldi. Cevapları homurdanmalar ve tek kelimelik cevaplardan ibaret olsa bile. Kendi kendine *bunu daha uzun süre düşünmesi gerektiğini* mırıldansa bile.

Tanrılar aşkına, Rey bile ona uygun bir yol arkadaşı olabildiyse çok yalnız olmalıydı.

Akşamın geç saatlerine kadar, her zamankinden çok daha uzun süre at sürdüler. Durduklarında, dağ ormanı etraflarını tamamen sarmıştı -kabuklu dağ likenleriyle kaplı bodur çam ağaçları, funda çalılıkları, koyu mavi çizgilerle damarlı çıplak ana kaya. Rüzgâr serindi ama onu kesecek pek bir şey yoktu.

Silla'nın vücudu eyer yüzünden çok ağrıyordu. At'tan inerken bacakları altından katlanmaya çalıştı.

"Tanrıların külleri," diye inledi. "Buna alışmak ne kadar sürer?"

"Birkaç hafta."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi ve kalçalarını şiddetle ovuşturdu.

Yapraklar, diye fısıldadı zihni, şakaklarındaki bir zonklamayla noktalandı. Ama onlara duyduğu ihtiyacı bir kenara itti, gece boyunca Skjöld'ün rahatlatıcı kucağında dinlenmeden önce yolu teninden temizlemeyi diledi.

"Şurada bir dere mi var?" diye sordu Silla, beyaz gövdeli bir kavak ağacının yakınındaki açıklığın kenarını işaret ederek. "Yüzüme biraz su çarpacağım."

Zekice, ormanın kenarına doğru ilerledi ve yosun kaplı zemini kesen küçük bir dere buldu. Silla dizlerinin üzerine çöktü, yumuşak yosunlar bir yastık gibi altına battı. Onun için uzun bir gün olmuştu ve o gece uykunun onu bulmakta zorlanacağından şüpheliydi. Ellerini suya daldırıp birleştirdi ve yüzüne sıçrattı. Soğğun şokuyla nefesi kesildi, duyuları bir an için onu terk etti.

Midesinde tanıdık ama yeri belli olmayan bir şey kıpırdandı. Akıntı sarsıcı bir şekilde gürültülü hale geldi, hava yüzünün etrafında kıpırdandı ve bununla ilgili bir şey zihninde çanlar çaldı. Uyarı çanları.

Silla bakışlarını dereden kaldırdı ve iki yanın kırmızı gözün kendisine baktığını gördü.

Göz kırptılar.

Önündeki yaratığa bakarken zaman yavaşladı. Bir metre boyunda. Beyaz kürkü kanla keçeleşmiş, yırtılmış ve yer yer sarkıyordu. Hayalet beyazı ve hançer gibi keskin boynuzlar.

Vampírudýr.

Vampir geyik. Daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen zihni ona bunu söylüyordu. Aynı anda nasıl hareket edeceğini unutturken zihninin ona bu bilgiyi nasıl verdiğinden tam olarak emin değildi.

Silla çılglık atmak için ağzını açtı ama çürümüş et kokusuyla boğuldu.

Yaratık önce çömeldi, sonra sıçradı.

İşte bu kadar. Bu şekilde ölecekti.

Kendini darbeye hazırladı ve darbe sert ve ağır bir şekilde geldi, vampir geyik onu yosunlara yapıştırdı. Geyiğin ağırlığı altında nefesi ciğerlerinden sıkıştı; basınç yoğun ve eziciydi. Ölüyordu. Bunlar onun son anlarıydı; bundan emindi. Silla gözlerini sıkıca kapadı, dişlerin ona batmasını, etini parçalamasını ve hayatını sonlandırmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Yüzüne sıcak ve yapışkan bir şey damladı. Silla bir gözünü açtı ve gözlerini kısarak cansız kırmızı bir küreye baktı. Diğer gözünü açtığında kafatasına gömülü küçük baltayı gördü. Kan olduğunu fark etti. Yüzüne kan damlıyordu.

Geyik ondan çekildi, güçlü eller koltuk altlarından tutup onu ayağa kaldırdı.

"Hábrók'un kıllı kılıcında *bu* da neydi?" diye sordu Rey.

Kadın ona göz kırptı. Elleri boğazında, yüzünde ve kollarında gezinerek bir delik, bir yara aradı. Ölmüştü, bundan emindi.

"Ne-ne?" diye nefes aldı sonunda.

"Hançerine ne oldu, Günişığı? Ona ulaşmaya bile çalışmadın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, her zamanki sıkılmış ifadesinin yerini hayal kırıklığı almıştı.

"Ne oldu?"

"Dağıldın. Hançerini çekmeye bile çalışmadın. Hekla'yla o kadar pratik yaptın, daha iyisini yaparsın sanmıştım."

Sözlerinin kafasında yer etmesi bir an aldı. "*İzledin* mi?" Ona doğru bir adım attı, öfke uzuvlarını yalayıp geçti, uyuşukluğun yerini yakıcı bir sıcaklık aldı. "Onu izledin ve o... o şeyi öldürmedin mi?"

"El baltamı başından beri ona doğrultmuştum."

Fokur fokur kaynıyordu. "*Öleceğimi* sandım! Öldüğüme inandım!"

"Canavar bizi üç saat boyunca takip etti. Kendi başına ne yapabileceğini görmek istedim." Başını iki yana salladı. "Hayal kırıklığı."

"Bana saldırmasına *izin mi verdin? Bilerek mi?*" Gözkapağı titredi.

"Oh, sakın ol. Sana gerçekten saldırmadı. Onu önce ben öldürdüm." Dudağının kenarı sanki onunla eğleniyormuş gibi seğirdi. *Eğleniyordu*. "Lafi açılmışken, bir şey değil."

Öfke geri dönmüştü, bir orman yangını kadar yabanıl ve kavurucu sıcaktı. Silla Rey'e doğru bir adım atarak ellerini göğsüne koydu. "Seni *kunta!* Bir daha *asla* benimle böyle bir şey deneme!"

İçindeki öfke öylesine şiddetle çalkalanıyordu ki, görüşü karardı ve hava çatırdıyor gibiydi. Elllerinde garip, uğultulu bir hisle birlikte enerji toplandı. Silla itti. Ve Rey havada *uçtu*.

En az altı adım ötede donuk bir gümbürtüyle yere indi. Silla ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Bakışları önce ellerine, sonra da yosunların arasında doğrulup başını ovuşturan Rey'e kaydı.

"Rey? Ashes, Rey, iyi misiniz?" Koşarak ona doğru gitti ve yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ona garip bir şekilde göz kırpan Rey'in gözlerindeki tüm eğlence izleri silinmişti.

Karanlık, esrarengiz bir bakışla onu inceledi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben... seni ittim," diye cevap verdi, kendinden emin değildi. "Sertçe, sanırım."

Yaralandın mı? Başını mı çarptın? Seni incitmek istememiştim!"

Rey ona bakmaya devam etti ve Silla sakinleştirici bir nefes aldı. Rey'in sıkı sıkıya dizginlediği öfkesini serbest bırakması, gözlerinin arkasında yanarken gördüğü cehennemin patlaması için kendini hazırladı.

Ama yüzündeki gergin çizgiler çözüldü. Rey başını geriye attı ve güldü.

Rey *güliüyordu*. Gözleri kırışmıştı.

Beyaz

dişler.

Gamzeler.

Gamzeler.

Bu kombinasyon midesine inen bir yumruk gibiydi. Kan beynine hücum etti, dudakları aralandı, bakakaldı. Gördüklerini anlamaya çalıştı. Hiçbir anlamı yoktu. Ama Rey ona kaşlarını çatmadığında -bu adam *güliümsediğinde*- gözlerini kaçıramıyordu.

Adamın kahkahaları devam ederken, aklına mantıklı düşünceler getirmeye çalıştı. Onun kahkahasından ne anlamalıydı? Kafasını ne kadar sert çarpmıştı? Aklını başından almış olabilir miydi?

Üç parmağını havada salladı. "Rey, kaç parmak tutuyorum? İselur'un başkenti neresidir? Hekla'nın ikinci adı nedir? Ashes, bunu bilmiyorum..."

Sonunda Rey'in kahkahası kesildi ve onu omuzlarından kavrayarak bakışlarını derin kahverengi gözlerine çekti. Kalbi küt küt atmaya başladı. Nasıl nefes alacağını unuttu.

"Bir dahaki sefere bunu geyiğe yap, seni aptal." Kendini yukarı çekti ve At'a doğru geri yürüdü.

Silla nefes verdi.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, Silla Rey'in yatağının üzerine oturmuş, onun bakışlarından kaçıyordu. Yüzündeki vampir geyik kanını yıkadıktan ve At'ın yanına döndükten sonra çuvalıyla birlikte sözsüzce ona uzatmıştı.

"Al bunu. Yosunların üzerinde rahatça dinlenirim," diye mırıldandı.

Az önce olanlardan dolayı kendini suçlu hissetmiş olabilir miydi? *Hayır*, diye düşündü Silla. Bu onun bir vicdanı olduğu anlamına gelirdi. İtiraz etmeyi düşündü,

Bu adama hiçbir borcu olmamasını istiyordu. Ama bir geceliğine de olsa yumuşak bir şeyin üzerinde dinlenmeyi ne kadar çok istediğini düşünerek dilini tutmuştu.

Ardından Rey ona birkaç dilim tütsülenmiş geyik eti uzattı ve uzun bacaklarını yakındaki yosunlu zemine uzattı. Günün son ışıkları boynuna dolanan dövmeli dalları yakalamıştı.

"Bu gece ateş yakmak yok, davetsiz misafirlerin dikkatini çekebilir," dedi sessizce. "Yeterince katmanınız var mı?"

Sanki umurundaymış gibi, diye düşündü ama kendini tuttu. "Bu pelerinim var. Yeterli olacaktır."

Adam ödünç aldığı pelerini incelerken kaşları birbirine çarptı. "Kırmızı olan nerede?"

"Ben... Svarti'de unuttum. Hekla bu yedeği kullanabileceğimi söyledi." Alay etti. "Unuttun mu? Tanrılar yukarıda, kadın."

Silla sessizlik içinde otururken Rey'den başka bir yere bakmadı. Ama kurutulmuş geyiği çiğnerken, Rey'in onu kemik kemik sökmeye çalışıyormuş gibi incelediğini hissedebiliyordu.

Bu tam da beklediği gibi garip bir durumdu.

Yapraklar! Bu düşünce zihnini ele geçirdi ve ona ihtiyaç aşıladı. Şakaklarındaki alçak, sürekli zonklama kafatasının tepesinde mengene gibi bir kavramaya dönüştü. Şişenin tıpasını çıkaran Silla avucuna birkaç yaprak attı.

Birini aldı, sonra tereddüt etti.

Unutmak için iki tane. O geyiğin lekesini zihninden silmek için iki tane.

Silla ikinci bir yaprağı parmaklarının arasına sıkıştırdı. Evet. Bu gece bunu hak etmişti.

Rey'in omurgası dikleşti. "O yapraklar zehirli. Senin için neyin iyi olduğunu bilseydin, onları almayı bırakırdın."

Bakışları adamın çelik gibi gözlerine kaydı, sonra hızla uzaklaştı. Silla sessizce iki yaprağı da yanağına bastırdı, gözlerini kapadı ve kafatasındaki düğümlerin çözülmesini bekledi. Bu gün çok uzun sürmüştü ve tekrar kendisi gibi hissetmeye ihtiyacı vardı.

Ama Rey merhamet etmedi. "Hayatını mahvedecekler."

"Kes şunu," diye mırıldandı, gözleri kapalı. "Numara yapmayı bırak." Kafasındaki gerginlik sıvılaşıyor, midesinde lezzetli bir sıcaklık birikintisine dönüşüyordu. Silla yaslandı, ellerini birbirine kenetledi.

"Rol yapmak mı? Seni kandırmıyorum. O yapraklar iğrenç. Onlar insanları *yok et*."

"Umurundaymış gibi davranma." Dili ağırlaşmıştı, kelimeler yavaş ve şişmiş bir şekilde çıkıyordu.

Rey'in sesi gecenin durgunluğuna karşı sertti. "Umursuyormuş gibi yapmayacağım. Bu tehlikeli yolunda ilerlemeye devam edebilirsin. Ben sadece yolun sonunda ne olduğunu bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Gözlerini açtı ve gökyüzündeki yıldızların ilk parıltısını içine çekti. Babası yukarıda, annesiyle birlikte atalarının arasına mı yerleşmişti? Öz ailesi orada mıydı?

Silla'nın gözleri bu düşünceyle yaşlarla doldu ve bu gece bir adak bırakmamış olsa da dudakları yine de sessiz bir duayla hareket etti. *Sunnvald, babamı koru. Malla, ona cesaret ver. Stjarna, yolunu aydınlat.*

Düşünceler gökyüzündeki bulutlar gibi süzülüyordu. Silla Rey'in sözlerini umursamadı. İçinde titreşen sıcaklığa odaklandı. Babasının sıcacık ayı kucağı; kulübelerinin eşiğinde onu karşılayan koku; ayaklarını ısıtırken ateşin çıtırtısı. Burası eviydi... ayakları nereye basarsa bassın, her zaman dönebileceği yer. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin.

Gününün doruk noktası, en yüksek zirvesiydi. Ve Rey'in bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

Silla gözlerini kısarak yukarı doğru baktı ve ataların kümelerini görmeye çalıştı. Hábrók'un çekicini; Marra'nın kanatlı atını; Myrkur'un yılan ordusunu ve Ana Yıldız'ı gördü. Zaman kayganlaştı; geçtiğinin farkına ancak gökyüzünün kararmasıyla, yıldızların daha canlı hale gelmesiyle varabildi.

"Sana kim saldırmaya çalıştı?"

Rey'in derinden gelen sesi karşısında gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Twisted Pinewoods'da. Kim sana zarar vermeye çalıştı?" Rey'in sesindeki gerginliğin belli belirsiz farkındaydı - sanki bunu sormak ona acı veriyormuş gibi.

"Savaş gruplarından biri. Savaş Dikenleri." Titredi. "Merak etme. Artık hepsi öldü."

Adamın bakışları tenini yakıyordu ve kız soruların biriktiğini hissedebiliyordu. Göz ucuyla adamın ağzının açıldığını ve sonra kapandığını gördü.

"Yıldızların aşkına, *o ben değildim*. Devasa bir gaddar kurttu. Belki de orman ruhları tarafından gönderilmiştir. Ya da belki de onların hilesinin bir parçasıydı ve ben şans eseri kurtuldum. Savaşçıların peşinden koştu, ben de koştum, o kadar uzağa, o kadar hızlı koştum ki kayboldum ve kuşlar yolumu bulmama yardım etmek zorunda kaldı."

Rey nefesinin altından, *atlarının hepsini ahıra koymamış* gibi bir şeyler mırıldandı ama Silla onu duymazdan geldi. Bunun yerine Silla yıldızlara baktı ve diğer her şey değişirken onların nasıl bu kadar sabit kalabildiğini düşündü. Kendisine ait bir soru yüzeye çıktı ve ne yaparsa yapsın onu bastıramadı.

"Rey. Kimi tanıyorsun?" diye sordu kırılgan bir sesle.

"Neyi?"

"Yaprakları alan kimi tanıyorsun?"

Rey o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, belki de kelimeleri gerçekten yüksek sesle söylemediğini düşündü. Ama sonunda cevap verdi. "Onları kardeşim aldı."

Ve sonra her şeyi değiştiren o sözleri söyledi. "O artık öldü. Onu zehirlediler."

Silla onun sözlerini duydu, sesindeki hafif tutukluğu hissetti. Bir şeyler söylemeliydi, söylemesi gerektiğini biliyordu ama kendini konuşamayacak kadar yorgun buldu. Sonsuz çekimi hissetmekten, bu döngüye yakalanmaktan yorulmuştu. Zihninin bir köşesinde belirsizlik filizlendi ve bununla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Silla yan yattı ve sırtını Rey'e döndü.

Gözlerini kapadı, burnundan derin nefes alarak içinde büyüyen korkuyu uzaklaştırmaya çalıştı.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

"İstediğin zaman bırakabilirsin," dedi kız. Silla'nın önündeki çimenlere bağdaş kurmuş, bir dağ çiçeğinden beyaz yapraklar koparıyordu. "Sadece istemiyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadı Silla, gözleri nemliydi. Ve sonra uyudu.

OTUZ İKİ

Eğer Silla yolculuklarının ilk gününün garip geçtiğini düşündüyse, bu vampir geyiğin saldırısından sonraki sabahla kıyaslanamazdı bile. Ağzı o kadar kurumuştı ki yeterince su içemiyor gibiydi... bu da Rey'in sinirini bozacak şekilde, rahatlamak için çalılıklara koşabilmek için patika boyunca sık sık mola vermesine neden oldu. Ama molaların ötesinde, Rey'in yapraklarla ilgili hoşnutsuzluğu aşikârdı ve bir kızgınlık fırtınası gibi havada toplanıyordu. Silla onunla onlar hakkında konuşmuyor, Rey'in kardeşini dinlemiyordu. Düşündükçe midesi düğümleniyordu.

Neden ona böyle bir şey söylesin ki? Bütün sabah bunu düşünmüş ve Rey'in bile böyle bir şey uydurmayacağına karar vermişti. Ama hiç mantıklı gelmiyordu - yapraklar baş ağrısına iyi gelirdi; on kış boyunca onları kullanmıştı. *Babam sana asla bu kadar tehlikeli bir şey vermezdi*, diye düşündü. Ama bu düşünceyi kendi kendine her tekrarladığında, etkisi biraz daha azalıyordu. Ondan o kadar çok gerçeği saklamıştı ki. Bir tane daha ne olabilirdi ki?

Patika günün erken saatlerinde yükselmeye başlamıştı, ağaçlar yükseldikçe azalıyor, sonra da tamamen yok oluyordu. Sonunda, uzakta karla kaplı bir dağın tırmandığı, uçsuz bucaksız bir ateş otu tarlasına ulaştılar. Beklenmedik derecede güzeldi, Silla endişesini tamamen unutmuştu.

"Bu Uyuyan Ejderhalar'dan biri mi?" diye sordu, At'ın otlamasına izin vermek için durduklarında dağı başıyla işaret ederek. Silla ellerini kır çiçeklerinin arasında gezdirdi, parlak, çimenli kokuyu içine çekti.

"Fáfnir," diye yanıtladı Rey, kılıcının tembel bir kavisiyle pembe çiçeklerin arasından yeşil bir yol açarak.

"Buranın bu kadar güzel olacağını bilmiyordum. Hava da çok temiz."

Rey kılıcını bir kez daha öfkeyle savurarak karşılık verdi.

Çiçeklerden birini koparan Silla burnuna götürdü. *Yeni başlangıçlar için ateş otu*, diye duydu annesinin sesinden. "Kraki'nin neden burada yaşamak istediğini anlayabiliyorum. Sanki bir skald masalındaymışım gibi hissediyorum."

"Kraki dağların kış tarafında yaşıyor çünkü rahatsız edilmek istemiyor," dedi Rey, kısık bir sesle.

Silla mırıldandı. "Ne yazık ki Kraki için, onu görmeye oldukça hevesliyiz."

Rey cevap vermedi.

Gözlerini güneşten koruyarak Fáfñir'e doğru baktı. "Oraya mı gidiyoruz?"

"Bir saat kadar daha."

Silla'nın bakışları Rey'in üzerine düştü. Omuzları dik, çenesi gergin duruyordu. "Seni endişelendiren ne Rey?"

Kaşları çatık olmasına rağmen güneş gözlerindeki altın benekleri yakalamıştı. "Hiçbir şey. Endişelenmiyorum. Kaderimi değiştiremem, o zaman neden endişeleneyim ki?"

Kızın kaşları birbirine çarptı ve ona yalancı demek için ağzını açtı ama Rey sözünü kesti.

"Kraki'nin gezgin elleri var." Çenesindeki bir kas esnedi.

"Bunu anladım," dedi Silla, neden birdenbire umursadığını merak ederek.

Rey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Silla'nın gözlerini pazularındaki deri pulların gerginliğine çekti. "Yakışksız bir şey yapmasına izin vermeyeceğim. Anladın mı beni?"

Gözlerini devirmek için kendini zor tuttu; adam onu rahatlatmaya çalışırken bile otoriterdi.

"Bizi onun evine götür. Belki de onu hor görmüyormuş gibi davranabilirsin. beni.

" "Seni hor görmüyorum-"

"Çok kötü bir yalancısın, Günişığı," dedi. "Daha iyisini yapmalısın

"Kraki'yi ikna etmek için bundan daha fazlası gerek."

Aslında Axe Eyes, yalan söyleme konusunda oldukça başarılıyım, diye karşılık vermek istedi. Ama Silla akıllıca davranarak ağzını kapattı.

"Ve onun sözlerinin seni sinirlendirmesine izin verme, tamam mı?" Rey'in derin sesinin keskin bir yanı olmasına rağmen, beklenmedik bir şekilde yumuşak olan anlamı karşısında gözlerini kırıştırdı.

Silla, Anders'i öldürdüğü gece kampa döndüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak gülümsedi. "Sanırım ikimiz de görüldüğümüzden daha dirençli olduğumu biliyoruz Rey."

Adam ona bir kalp atışı kadar uzun süre baktı, bu da Silla'nın teninin ürpermesine ve midesinin ısınmasına neden oldu. Ama Silla kendini, bakışları uzaklaşana kadar onu tutmaya zorladı. Ancak Rey At'ı almak için uzaklaştığında titrek bir nefes vermesine izin verdi.

AT, yaklaşık bir saat sonra küçük dağ köyü Kiv'in içinden geçerek Fáfñir'in eteklerine, yalnız bir evin tünediği yere doğru kıvrıldı. Her geçen adımda Rey'in midesi daha da sıkışıyor, dizginleri daha sıkı kavıyordu.

Bunun sorumlusu olarak kızın sürekli mırıldanan ve akılsızca gevezelik eden sesini görüyordu. Soruları çok anlamsızdı. Ondan cevap vermesini mi bekliyordu? Ve sessizlikte yanlış bir şey mi vardı? Kadın sessizliği bitmek bilmeyen bir gürültüyle doldurma ihtiyacı hissediyor gibiydi.

Ve bu sadece başlangıçtı. Saçları vardı, vahşi ve asi ve her zaman yüzündeydi, ona kokusunun parçalarını taşıyordu. Ve bir de eyerde kayma şekli vardı, bacakları onunkilere sürtünüyordu. Bu dikkat dağıtıcıydı, önündeki göreve konsantre olmak imkânsızdı. Bir atı paylaşmak berbat bir fikirdi - bunu önerirken geçici bir delilik anı yaşamış olmalıydı.

Bir dönemeci döndüler ve taş bir çite yaslanmış kürklü bir figür belirdi. Kraki.

Her zamanki gibi uzun boylu ve iri yapılıydı, hâlâ bir savaşçının yapısına sahipti ama zaman solgun yüzünü yıpratmış ve sarı saçlarını gümüşe boyamıştı. Yaklaştıklarında Rey adamın parlak mavi gözlerini üzerinde hissetti, her zamanki gibi şahin ve kurnazdı.

"Burada yüzünü gösterecek kadar taşaklı olduğunu hiç düşünmemiştim Reynir," diye söylendi Kraki.

Rey'in eski akıl hocası kalçasındaki kılıcı kınından çıkarmadığı gibi, dönüp tepeden aşağı inmelerini de istememişti. Umut verici bir başlangıç.

Rey derin bir nefes alarak atından indi ve bir elini uzatarak yaşlı adama doğru yürüdü. Kraki'nin gözleri Rey'in eline kaydılar ama elini tutmadılar, bunda şaşılacak bir şey yoktu. *Onun* yerine, Kraki'nin bakışları hâlâ At'ın üzerinde oturan Rey'e kaydılar.

"Peki burada kim varmış? Hver'deki sokak evinden misin?"

Kızın ağzı açık kalırken Rey bir kahkaha attı. Öfkeli sözcüklerin dilinin ucuna geldiğini anlayabiliyordu ve sözünü kesti.

"Hóra değil, Kraki. Bu-"

"İyi tanıştık, Kraki. Ben Silla, Bloodaxe Mürettebatı'nın aşçısıyım," dedi parlak bir sesle.

Rey'in utanç içinde inlememek için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Aşçı mı?" diye sordu Kraki, o kadar çok gülüyordu ki dizlerinin üzerinde durması gerekti. Nefes alış verişini sakınlaştığında, buzul bakışları Rey'in üzerine yerleşti. "Bloodaxe Tayfası'nı bu kadar çabuk mu mahvettin Reynir? Görünüşe göre yumuşamışsın."

Kraki At'tan inmesine yardım etmek için yaklaştı ama o yetişmeden eyerden aşağı kaydı.

İyi, diye düşündü Rey. Kraki'nin yaklaşmasına izin vermeliydi ama çok da yaklaşmamalıydı. "Oh! Özür dilerim..." Ayakları yere değdiğinde Dizleri büküldü ve kendini sabitlemek için Kraki'nin kolunu kavradı.

"Sorun nedir, sevgilim?" diye sordu Kraki, gülümsemesi hançer gibi keskindi. "Eyerde bu kadar çok zaman geçirmeye alışık değil misin? Onu biraz daha alıştırmalıydın Rey."

Bakışları Rey'e kayarken Silla'nın burun delikleri alevlendi.

Seni kızdırmasına izin verme, diye düşündü ama kanı kaynıyordu.

Silla tatlı tatlı gülümseyerek Kraki'ye döndü. "Teşekkür ederim, Kraki. Korkarım hâlâ eyer hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorum."

"Elbette sevgilim." Kraki kaşlarını çatarak onun yanından At'a baktı. "Hâlâ o yaşlı ata mı biniyorsun? Bana sorarsan onu bırakmanın zamanı geldi. Yaşlı ve yavaş görünüyor."

Rey'in midesi sıkışırken At homurdandı, kulakları geriye doğru kıvrıldı. Kraki onu yemliyordu, bunu biliyordu ve karşı koymalıydı ama...

Rey kendini "Yaşlı ve yavaş," derken buldu. "Tanıdık geliyor." İçinden kendini azarladı - Kraki'ye tam da istediği şeyi veriyordu.

"Buralar benim topraklarım ve bana borçlu olduğum saygıyı göstereceksin Reynir," diye gürledi Kraki, öyle yüksek bir sesle ki kadın yerinden sıçradı.

Rey nefes verdi, sonra küçük bir fiçı almadan önce bir süre At'ın eyer çantasını karıştırdı. "Özür dilerim Kraki. Sana Reykfjord'un en iyi şarabından bu fiçiyi hediye etmeme izin ver," dedi Rey ve fiçiyi uzattı.

Kraki fiçiyi inceledi. "Senin uzak durmanı tercih ederim."

Rey'in boğazının arkasından, durduramadan önce alçak bir hırıltı çıktı. Bunca yıldan sonra, eski akıl hocası hâlâ birkaç kelimeyle onu kızdırabiliyordu. Bu gece Rey'in sabrının gerçek bir sınavı olacaktı.

"Burada ne güzel bir manzaran var, Kraki," diye araya girdi en parlak sesiyle. "Sahile kadar her yeri görebiliyorsun."

"Teşekkür ederim sevgilim." Ona gülümsedi ve bu gülümsemenin ardında Rey'in Kraki'nin ağzındaki dişleri sökmek istemesine neden olan bir şey vardı. Ama sonra Kraki'nin bakışları Rey'e döndü ve sertleşti. "Ne istiyorsun, Reynir?"

Rey cevap vermek için ağzını açtı ama kadın ondan önce davrandı.

"Korkarım bunu ben yapıyorum," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Rey'e Uyuyan Ejderhalar'ı daha yakından görmek için can attığımı söyledim, o da akıl hocasının burada yaşadığından bahsetti ve... şey... istediğim bir şey olduğunda oldukça ikna edici olabiliyorum."

Rey'in kaşları çatıldı ama Kraki'nin bakışları ikisi arasında gidip gelirken kaşlarını düzeltmeye zorladı.

"Öyle mi sevgilim?" diye sordu Kraki, sesi bir oktav daha alçaktı. "Peki onu tam olarak nasıl ikna ettin?"

"Şimdi bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diye sordu. "Bir kız *tüm* sırlarını açıklayamaz."

Yanakları pembeleşti, gülümsemesi daha da nazlı bir hal aldı. Rey ona gözlerini kırptırdı. Pek çok kez tanık olduğu o beceriksiz aptal neredeydi?

"Buraya gelirken Rey bana senin ne kadar onurlu bir adam olduğunu söyledi, Kraki," diye devam etti. "Çok şanslı bir savaşçıymışsın, savaş alanında çok büyük işler başarmışsın."

Kraki'nin bakışları kısa bir an için Rey'e kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Yaptı, değil mi?"

"Ah evet. Seninle tanışmayı, hikâyeleri doğrudan adamın kendisinden dinlemeyi çok istiyordum."

Kraki'nin göğsü kabarmış gibiydi ve Rey merak etti... belki de altın dil konusunda yalan söylememişti.

Bir elini Kraki'nin koluna koyarak devam etti, "Ve böylesine onurlu bir adamın yorgun bir çift yolcuya da nazık bir ev sahipliği yapmasını beklerdim, değil mi?"

"Elbette sevgilim," diye mırıldandı Kraki, kolunu uzatarak. "Evi görmek ister misin?"

Rey'in göğsündeki gerginlik gevşedi. Kendini en kötüsüne hazırlamıştı ama kadın sözünü tutmuştu.

"Bu çok hoş olur." Bir an tereddüt etti, sonra elini onun koluna doladı ve Rey'e baktı.

Bu daha başlangıç Günişığı, demek istedi Rey. Bunun yerine dilini dişlerinde gezdirdi ve arkalarından gitti.

Rey, Kraki'nin evini uzun yıllardır görmemişti ve eski akıl hocasının bu ev için büyük emek harcadığı belliydi. İseldur'daki evlerin çoğu gibi ahşap cepheli ve çim çatılıydı, ön cephesi boynuzlarla ve etkileyici bir odun yığısıyla süslenmişti. Kraki ve Silla'yı eve kadar takip etti, gözlerinin karanlık iç mekâna alışması biraz zaman aldı. Çoğu evden daha aydınlıktı, odanın ortasına yerleştirilmiş dikdörtgen ocakta yanan ateş ve arka taraftaki bir çift büyük camlı pencereden süzülen ışık.

"Cam pencereler mi?" diye sordu arkaya doğru koşarak.

"Evet, sevgilim. Şimdi, *bu* manzara hakkında ne düşünüyorsun?" Fıçıyı yere bırakan Kraki'nin gözleri arkasına dikilmişti, bir yandan da kayıtsızca pencereden dışarı bakıyordu.

"Çok güzel," diye haykırdı.

"Evet," diye mırıldandı

Kraki.

Rey'in göğsü gerildi, elleri bir kez daha yumruk oldu. Kendi kendine, *onu tam da bu yüzden getirdiğini* hatırlattı.

Rey başını iki yana sallayarak evin geri kalanını inceledi. Ahşap banklarla çevrili bir masa bir duvara yaslanmış, üzerinde yanık mumlar kümelenmişti. Odanın diğer tarafında dolaplar, raflar ve Rey'in tahminine göre Kraki'nin yatağının bulunduğu üst kattaki bir çatı katına çıkan merdivenler vardı.

Kitap, diye kendi kendine hatırlattı. *Kraki onu nerede saklıyordu?*

Dolapların ve rafların yanında gelişigüzel istiflenmiş sandıklar ve erzaklar vardı. Rey odanın eşyalarla dolu bir köşesine baktı; kürk yığınının üzerine dikkatsizce atılmış eskimiş bir kalkan, altından görünen bir çift kayak. Kraki'nin düzene Rey kadar ihtiyacı yoktu ve odanın durumu gözlerinin seğirmesine neden oldu.

Rey'in bakışları kayakların kenarına yakın bir döşeme tahtasına takıldı; diğerlerinden yarım santim yukarıda duruyordu. *İşte,* diye düşündü memnuniyetle, *kitabı saklamak için mükemmel bir yer.* Ama Rey orayı arayacaksa Kraki'nin dışarıda olması ya da etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu. Gözleri fıçıya takıldı.

"Bir fincan brennsa, Kraki?" diye sordu.

Eski akıl hocası ona döndü, mavi gözleri her zamanki gibi değerlendırıyordu.

Bırak konuşmayı o yapsın, diye düşündü Rey, bilgi konusunda ona güvenmediği için kendine lanet ederek. Düşündüğünden çok daha iyiydi ve yaşlı adam açıkça onunla konuşmaya istekli değildi. Kraki duvara monte edilmiş dolaplardan birine uzandı, üç kil fincan çıkarıp masanın üzerine koydu. Viskiye açarak, her eline bir tane alarak fincanlara doldurdu.

Kraki fincanı eline bastırırken Rey onun kaşlarını çatışını izledi.

"Ah, hayır," dedi. "Teşekkür ederim ama brennsa'nın tadını pek sevmiyorum."

"Şimdi, şimdi kızım," diye mırıldandı Kraki. "Eğer ben terbiyeli bir ev sahibi olacaksam, sen de nazik bir misafir olmalı ve ikram edilen içkiyi kabul etmelisin." Kadehi tekrar kıza doğru itti.

Kraki'nin parmakları Rey'in kolunu sardığında ve onu ocak ateşinin önündeki banka çektiğinde Rey'in dişleri sıkıldı. Beklendiği gibi Kraki ona çok yakın oturmuştu. Rey ondan birkaç santim uzaklaştı ve bir gülümsemeyle fincanı dudaklarına götürdü, ardından ateşli sıvıyı yudumlarken yüzünü buruşturdu.

Rey masanın üzerinde kalan fincanı kaptı ve derin bir yudum aldı.

Bu geceyi atlattmak için sıvı cesaret gerekli olacaktı.

"Gunnar hâlâ herkesin sólasını kazanıyor mu?" Rey karşılarındaki sandalyeye yerleşirken Kraki rahat bir sırtıyla sordu.

"Evet," diye yanıtladı Rey, bir yudum alarak.

"Hile yaptığını biliyorsun." Kraki kıkırdayarak başını salladı. "Ve Hekla'nın ağzı hâlâ gevezelik mi ediyor?"

Rey bir an için dilini yanağına bastırdı ama net bir "Evet" demeyi başardı.

"Onun sürekli gürültü yapmasını hiç özlemiyorum," diye mırıldandı Kraki. "Her zaman başımın etini yiyor. En azından burada düşüncelerimi duyabiliyorum. Bol bol sessizlik var."

Rey kızın elinin fincanı sıkıca kavrayışını izledi ve belki de hayatında ilk kez onunla aynı fikirde olduğunu fark etti.

"Demek Bloodaxe Tayfası değişmemiş," dedi Kraki. "Bu hoş ilave dışında." Ona döndü ve bir kolunu bankın arkasına doğru kaydırıldı.

Kraki saçlarından bir tutam çekip parmağına dolayınca Rey gerildi. Rey büyük bir yudum brennsa içti.

"O Bloodaxe Mürettebatı'nın bir üyesi *değil*," dedi Rey, çok savunmacı görünmemeye çalışarak. "O sadece kısa süreliğine bir yol arkadaşı."

"Yol arkadaşı mı?" diye alay etti Kraki ona dönerek. "*Yol arkadaşlarını* daha akıllıca seçmelisin kızım. Bu adamın düşmandan başka bir şeyi yok."

"Kraki," diye hırladı Rey.

Kraki Rey'e döndü. "Ve sen, Reynir. Bu tam bir sadakaya benziyor. Sana daha iyisini öğretilmedim mi? Yumuşadığında insanlar ölür."

"Bana iyi öğrettin," diye iddia etti Rey. "O sadece kısa bir süreliğine bizimle birlikte."

Kraki ona döndü, gözleri dudaklarına kaydı. "Onu nasıl ikna ettin kızım?"

"Düşündüğün şekilde değil, seni yaşlı cadalog," diye mırıldandı Rey.

Kraki kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Gerçekten mi? Onları nasıl ikna ettin canım? Duymak için sabırsızlanıyorum."

Kadın yutkundu ve Rey onun cevap vermek için çırpındığını görebiliyordu. "Ben... onlar için yemek mi pişirdim?"

"Onlar için yemek yaptın," diye tekrarladı Kraki yavaşça, Rey'e dönerek. "O... yetenekli... bir aşçı," dedi Rey kaşlarını çatarak.

"Pekâlâ, Reynir," diye iç geçirdi Kraki. "Ben aptal değilim. İkimiz de senin buralara sebepsiz yere gelmeyeceğini biliyoruz. Bu güzel kızı da yanında getirmekle akıllılık etmişsin; kışına tekme yememenin tek nedeni o. Ama bu oyunlardan bıktım. Ne istiyorsun?"

Rey bir an için fincanına baktı, onu ileri geri çevirdi. İşin bu noktaya gelmesinden korkuyordu ve kelimelerini dikkatle seçmesi gerektiğini biliyordu.

"Kuzeyde bir işimiz var," dedi Rey sessizce. "İstré'de halledilmesi gereken karmaşık bir sorun var. Hazırlıksız gitmek istemiyorum. O kitaba ihtiyacımız var, biliyorsun. Frans Gilmar'ın yazdığı *İseldur'un Yaratıkları*."

"Demek her şeyi bilmiyorsun," dedi Kraki. "Ne yazık, Reynir. O kitap yok edildi - ne de olsa Galdur'dan bahseden kitaplara sahip olmak ölüm cezasıdır. Ama korkmayın. Kitaptaki her kelimeyi ezberledim. Eğer doğru kişi sorarsa, bu bilgiyi özgürce paylaşabilirim."

Rey onun bakışlarını tuttu. "Eminim eski Mürettebatınızın bilgi aramasını yadırgamıyorsunuzdur. İnsanlar ölüyor ve biz sadece akan kanı durdurmak istiyoruz."

"Seni kolayca affedebileceğime inanacak kadar kendini beğenmişsin Reynir. Bu her zaman sahip olduğun aynı kusur."

Havada ağır bir sessizlik vardı ve Rey bu noktada Kraki'yi kendileriyle isteyerek bilgi paylaşmaya ikna etmenin bir mucize gerektireceğini biliyordu. İnsanların ölüyor olması umurunda değildi. Kraki'nin umurunda olan tek şey yaralanmış gururu ve sıkı sıkıya tuttuğu kinydi.

"Akşam yemeğini ben pişirebilirim," diye araya girerek ayağa fırladı.

Minnettarlık Rey'in göğsünde kabardı. Merhametli tanrılara şükürler olsun ki bunu tek başına denememişti. Her şey kaybolmamıştı. Bu imkânsız görevde hâlâ yardım edebilirdi.

"Akşam yemeğini pişirmeme izin verin," diye devam etti. "Herkes karnında yemekle kendini daha iyi hissedecektir. Elinizdeki erzakla bir güveç hazırlayabilirim. Bu seni memnun eder mi, Kraki?"

Kraki'nin buz gibi gözleri onunkileri buldu. "Güvecinin tadına bakmak isterim, sevgilim."

Bu ima o kadar barizdi ki Rey ellerini Kraki'nin boynuna dolayıp gözleri patlayana kadar sıkmak istedi.

Bunun yerine sakinleştirici bir nefes aldı. *Bu akşamı atlat,* dedi kendi kendine. *Sonra ondan kurtulabilirsin. İkisinden de. Ve her şey yoluna girecek.*

OTUZ ÜÇ

Kraki'nin kaşığı tahta kâseye sürtünürken Silla'nın bacağı masanın altında zıpladı. Ateşin ışığı duvarlar boyunca dans ediyor, yemek kokusu havayı dolduruyordu. Kraki ateşi yakmıştı ve odanın ortasında hafifçe çıtırdıyor, eve içini sıkıştıran gerginlikle çelişen sıcak ve hoş bir his veriyordu.

Bankta arkasına yaslanan Kraki'nin elleri karnının üzerinde kenetlendi ve Silla'yı tüylerini diken diken edecek şekilde inceledi. "Hmm," dedi sonunda. "İkna yöntemleriniz farklı ama yine de etkili."

Yemek pişirirken Silla, Kraki'nin bu bilgiyi onlarla paylaşmasını nasıl sağlayabileceğini düşündü. Ondan mülkünü gezmesini istemeyi düşünmüştü ama onunla yalnız kalma fikrinden ürpermişti. Sersemletmek ve dikkatini dağıtmayı kolaylaştırmak için skjöld yapraklarından bazılarını ezip yahnisine katmayı düşünmüştü ama tek bir tanesini bile ayıramamıştı.

Üçüncü bir plan ortaya çıkmıştı ve o kadar kolay olmasa da elindeki tek şey buydu.

Silla masadaki tabakları temizledikten sonra viski fıçısıyla geri döndü. Kraki, kendisi ve istemeye istemeye Rey için birer fincan daha doldurdu. Her biri kadehlerini kaldırdı.

"Skál," dedi, fincanı dudaklarına götürürken gözleri Kraki'ye kilitlenmişti. Silla çenesini avucuna dayayıp başını öne eğdi. "Senin hikâyelerinden bazılarını dinlemek isterim, Kraki. Reynir, Bloodaxe Tayfası'na ilk katıldığında nasıl biriydi?"

Rey'in öldürücü bakışlarını görmezden geldi ama bakışları üzerinde hissetti. deri.

Kraki karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Ah... Benim hikayelerim var. Bu adama öğrettim

Bildiği her şeyi. Bize ilk katıldığında, küçük bir kız kadar zayıftı. Uzun bir kılıcı bile kaldıramıyordu. Onu kısa kılıçla başlatmak zorunda kaldık." Kraki'nin boş fincanı yankılanan bir *gümbürtüyle* masaya çarptı ve Silla hemen doldurdu.

Komplocu bir tavırla gülümsedi. "Sanırım *pek çok* hata yapmıştır."

Kraki Rey'e sırtıttı. "Mmm. Sayamayacağım kadar çok kez boynunu kurtarmak zorunda kaldım. Gardını hep açık bırakırdı. Küçük bir çocuğa bakmak gibiydi."

Silla homurdandı ve kaşlarını çatarak Rey'e döndü. Rey ona lakabını kazandıran o bakışla baktı. Kan ve ölüm görüyordu, vücudunu parçalayabileceği bir düzine yol. Bu bakış bir zamanlar onu korkutmuştu ama şimdi sadece gülümsemesini derinleştiriyordu.

"Bırak şu *baltalı* bakışları Reynir," dedi gözlerini kaçırarak.

Kraki'den bir kahkaha patladı. "Oh, ele avuca sığmıyorsun, değil mi sevgilim?"

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı Rey, sonra viskisini yudumladı.

Şimdi, Rey kesinlikle fark etmişti; onu kurtların önüne atmak anlamına gelse bile, değerli bilgilerini almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bakışları Kraki'ye kaydı. "Bana hiçbir şey söylemiyor. Daha fazlasını duymak beni memnun ederdi."

"Sanırım bunu sana söylememiştir," dedi Kraki, ona doğru eğilerek. "On sekiz yaşındayken, Axe Eyes o kadar akşamdan kalmaydı ki yanlışı atı eyerledi, bindi ve yola çıktı."

Silla Rey'e bön bön baktı. "Sen *yapmadın!*"

İçkisini ileri geri çevirdi. "İşte ben de At'ı böyle aldım."

Silla homurdanarak viskisini yudumladı. Kraki'nin fincanı yine boşalmıştı, o da hemen doldurdu. "Peki ya onun gerçek sahibi? O bu konuda ne diyecekti?"

"Bilmiyorum. Yine de At'ın beni tercih ettiğinden eminim," dedi Rey.

"Sen bir haydutsun," diye alay etti Silla. "Sıradan bir hayduttan başka bir şey değilim, Baltalı Göz." Bu gerçek onu çok eğlendirmişti. Bu büyük ve mükemmel savaşçının zırhında bir çatlak.

Silla çenesini bir kez daha yumruğuna dayadı. Bloodaxe Tayfası'nın geri kalanının aksine Rey çok ketumdu... çok gizemliydi. Bu onun daha fazlasını öğrenme şansıydı ve kendini merak içinde buldu. Viski damarlarını ısıttı ve dilini keskinleştirdi. "Peki ya sevgilileri?" Yanakları kızardı ama ağzı hareket etmeye devam etti. "Kadınlar mı? Erkekler? Sanırım *birileri* bıçak bilemeyi seven kaba erkeklerden hoşlanıyor olmalı."

Bir ürperti omurgasından yukarı tırmandı ve ensesine yerleşti. Rey'in onu izlediğini biliyordu ama ona doğru bakmayı reddetti.

Kraki kıkırdadı, sonra çatıya kısa bir bakış attı. "Mm, hiçbiri o kadar da unutulmaz değildi. Oh. Ama bir tane vardı... Kaera... hayır. *Kaeja*."

Silla'nın dudakları kıvrıldı. "Rey... *Kaeja* kim?" Kraki'nin bardağını doldururken kendi bardağına da bir yudum ekledi; yarım ağızla yaptığı numarayı daha az etkili kılmaya çalışıyordu

apaçık ortada.

"Myrkur'un dölü," diye mırıldandı Rey.

Silla'nın zihninde binlerce soru filizlendi ama Kraki yeniden söze başladı.

"Rey onları hep bir süre yanında tutardı. Ama asla *çok* uzun süre değil.

Her zaman er ya da geç onları kovalamayı başarırdı."

Muhtemelen cinayete olan düşkünlüğünü keşfettiklerinde, diye düşündü Silla kendi kendine.

Beni yem olarak kullanırsan olacağı budur, dedi Rey'e gözleriyle. Rey hiç de eğlenmemişti.

Kraki arkasına yaslandı, Silla'yı inceliyordu. "Ne yaptığını biliyorum sevgilim ve ben onurlu bir adam olduğum için bu oyunlara bir son vermem gerektiğini hissediyorum."

Silla'nın yanakları ısındı.

"Beni sarhoş edemezsin. Senin üzerinde onlarca yıllık içkim var." Kraki kadehini dudaklarına götürdü ve hepsini geri fırlattı. "Aslında, içki tutma yeteneğim bal likörü salonlarında ünlüdür. Bu kıçtan bile daha iyi." Rey'i işaret etti.

"Ben... bu değil..." Silla kendini aptal gibi hissederek sıçradı. Bu numaranın işe yarayacağına nasıl inanabilirdi ki? Şimdiden başı dönmeye başlamıştı ama Kraki bir dağ kadar sağlam görünüyordu.

"Bilgi istiyorsun ve ben de mantıksız değilim." Silla'nın fincanını doldurdu, sonra da ona doğru uzattı. "Bir oyun oynayalım. Eski günlerin hatırına, Rey?"

Silla Rey'e bir bakış attı ve onun *baltalı gözlerini* Kraki'ye diktiğini gördü.

Kraki tembel, kurtvari bir sırıtişla gülümsedi. "Doğruluk ya da içki. Sen bana bir soru sor, ben de seçeyim; ya doğruyu söyle ya da içki iç." Gözleri Silla'nın yüzünde bir tur attı. "Ve sırayla soracağız, Silla. Tekrar soru sormak yok."

Silla yutkundu.

Rey boş kadehini masaya öyle bir vurdu ki Silla irkildi. "O içki içmez, Kraki. Ben yaparım."

"Hayır," dedi Kraki, sesi keskin ve soğuktu. "Senin gerçeklerini duydum, Reynir *Galtung*." Kraki bu ismi sanki bir zehirmiş gibi tükürdü.

Rey'in tüm vücudu gerildi, eli fincanına öyle sıkı sarıldı ki Silla kırılmasından korktu.

"Buradaki yaratık hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Ya Silla'yla oynarım ya da hiç oynamam."

Silla avuçlarını birbirine vurdu, bakışları Rey'den Kraki'ye sıçradı. İçi taze pişmiş ekmek gibi sıcak ve kabarıktı. İçinden mutluluk ve cesaret fişkırıyordu. Bunu başarabilirdi. Rey'e bilgi verebilirdi.

Ve sonra aklından bir düşünce geçti. Bu bilgiyi alırsa, belki de Rey çok minnettar olacak ve onu Kopa'ya götürecekti. Ne de olsa bu iş onun inandırdığı kadar kolay değildi.

"Bunu yapacağım," dedi Silla. "Ama soruları Rey sormalı."

Rey onun kolunu tuttu, nefesi kulağını gıdıklarken, "Bunu yapmana gerek yok," diye fısıldadı.

Kadın titredi, sonra da onu silkeledi. "Bu bilgiyi alacağıma dair sana söz verdim Balta Gözlü ve bunu sonuna kadar götüreceğim."

Kraki'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı ve mükemmel beyaz dişleri ortaya çıktı. "Lütufkâr bir ev sahibi olduğum için ilk soruyu size soracağım." Bankta arkasına yaslandı ve bir bileğini dizinin üzerine koydu.

Rey yerine otururken ensesini ovuşturdu.

"Yoğun sis... ya da atan bir kalbin sesiyle birlikte sis. Böyle bir şeyin ardında bir yaratık olabilir mi?" diye sordu Rey, sert ve saçma olmayan bir sesle. Silla'nın gözleri ona kaydı, yüzünü nötr tutmaya çalışıyordu. Bazı ayrıntılar vagonun örtüsü altında boğuklaşmıştı ve bu yeni bir bilgiydi.

Kraki'nin kaşları çatılırken parmağını fincanının kenarında gezdirdi. "Olabilir." Ayrıntıya girmede.

Silla Rey'e ters ters baktı. *Daha açık* konuş, diye mırıldandı. Rey hiç görmediği kadar sert ve yavaş göz kırptı.

Kraki sıırttı. Sorusu hiç tereddüt etmeden geldi. "Nasıl oldu da Bloodaxe Tayfası'yla seyahat etmeye başladın, Silla?"

Küçük bir nefes aldı. Bu yeterince kolaydı. "Reykfjord'da arabalarına saklandım ve beni kuzeye götürmeleri için onları ikna ettim."

Kraki ona kaşlarını çatarak baktı ve gözlerindeki bir şey ona verdiği cevabın binlerce yeni soruya yol açtığını söyledi. Endişe göğsünü sıktı.

Rey'in hırçın sesi düşüncelerini omuzladı. "Hangi yaratık kendini titreşen sisin içinde gizleyebilir?"

Kraki cevap vermeden önce içkisini bir dakika boyunca döndürdü. "Ben böyle bir şey duymadım... titreşen sis. Ama draugur'un gökyüzünden sis çektiği bilinir."

toprak. Yine de... onları gizlemeye yetecek kadar değil."

Rey bir elini buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Draugur," diye tekrarladı, sanki bir anlamı varmış gibi. Silla bu yaratıkların adını hiç duymamıştı ve bir daha hiç duymazsa mutlu bir hayat yaşayacağına karar verdi.

Kraki dudaklarını birbirine bastırdı, parmakları fincanın kenarında geziniyordu. "Neden kuzeye tek başına gidiyorsun, Silla?"

Göğsündeki gerginlik omuzlarına yayıldı. *Kısa kes*, dedi kendi kendine. "Bu babamın isteğiydi."

Kraki mırıldanarak onun yüzünü inceledi. Sanki sözlerinin arasından söylenmemiş olanları görebiliyordu.

"Draugur bir eve girip öldürür mü?" Rey hızla sordu ve Silla'nın midesi bulandı. Sonsuz ateşler içinde Bloodaxe Tayfası kendini neyin içine sokuyordu?

Kraki'nin gözlerinin arkasında bir şey parıldadı. "Onların böyle bir şey yaptığını hiç duymadım."

Rey sessizce küfrederek başını çatıya doğru eğdi. Silla Mürettebat için bir endişe dalgası hissetti ama hayır. Bu onun sorunu değildi.

Silla Kraki'nin bakışlarıyla karşılaştığında baygınlık geçirdi. Neden sorularına bu kadar hızlı cevap veriyordu da sıra ona geldiğinde zaman yavaşlıyordu?

"Baban neden seninle seyahat etmiyor, Silla?"

Acı göğsünü sıkıştırırken gözlerini kapattı. Oyunun bu yönde ilerleyeceğini neden tahmin edememişti? Gözleri Rey'e kaydı, sonra tekrar Kraki'ye döndü. "Öldü," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

Rey bir sonraki sorusunu çoktan hazırlamıştı. "Bir eve girebilecek bir yaratık biliyor musun? Ciddi kan kaybına yol açacak şekilde öldürüp cesedi alan bir yaratık biliyor musun?"

Bu sözlü yaylım ateşi Silla'nın ayak uydurmasını zorlaştırmaya başlamıştı.

Kraki Rey'e sırtıttı. "Tut tut. Her seferinde bir soru." İçkisini geri fırlattı, boş bardağı masaya çarptı.

Silla Rey'e ters ters baktı. *Daha akıllıca sorular*, diye bağırdı ona. Dudaklarının kenarları kıpırdandı ama bunu düşünecek zamanı olmadı çünkü Kraki çoktan ona dönmüştü.

"Baban nasıl öldürüldü?"

Yüzündeki kan çekildi, o günün anıları zihninin ön tarafına doğru ilerlemeye zorladı. Onları geri püskürttü ve zar zor tanıdığı uzak bir sesle cevap verdi. "Bıçaklandı."

Rey sorusunu sorarken bakışları içkisine kayd, etrafındaki sesler uzaklaştı. Bu bir hataydı. Bunu asla kabul etmemeliydi. Kraki'nin bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu, Baltalı Gözler'in onun her cevabını izleyeceğini biliyordu.

Kraki'nin sorusu düşüncelerini yarıp geçti ve kaçınma şansını yok etti. "Baban neden öldürüldü, Silla?"

Hikâyene sadık kal, Silla, diye düşündü. Daha önce yüzlerce kez yaptığın gibi yalan söyle. Ama onu şahin gibi izliyorlardı, çok fazla brennsa içmişti ve o savaşçının sözleri kafatasında yankılanarak cevabını geciktirdi.

Kraliçe seni öldürmeyecek. Yani hemen değil.

Silla doğruca Kraki'ye baktı, güven vermeye çalışıyordu. "Bir arazi anlaşmazlığı."

Kraki'nin gözleri kısıldı. "Yalan söylüyorsun." "Yalan söylemiyorum."

"Ben aptal değilim kızım. Bana yalan söylendiğini anlayabilirim."

Bu aptalca, anlık bir karardı ve daha önce aldığı brennsa tarafından körüklenmişti. Silla içkisini aldı ve geri koydu. Sıvı dilinin üzerinde ve boğazında parladı ve büyük bir hata yaptığını anladı. Yalan söylediğini kabul etmiş sayılırdı. *Tekrar.*

"Hepsi, Silla." Kraki iki parmağıyla yukarı doğru işaret etti. Son viskisini bitirmeden önce ona ters ters baktı. Bir an sonra fincanı yeniden dolduruldu.

Silla'nın bakışları Rey'e kayd ve gözleri kilitlendi. Adamın gözleri öyle bir şiddetle yanıyordu ki Silla'nın teni yanmaya başladı. Hiç şüphesiz, bunun yansımaları olacaktı. Yine de, içinden yayılan hoş, karıncalı sıcaklık sarmallarıyla, şu anda bunu çok fazla önemsemek zordu. Bunlar gelecekteki Silla'nın sorunlarıydı. Kendini başka tarafa bakmaya zorladı, gözlerini kehribar rengi sıvıyla dolu fincanına dikti.

Silla düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Rey'in sözlerini neredeyse kaçırıyordu. "Klaernar sarmaşıklarla asılmış ve içinden bıçaklanmış. Güneş Haçı yakınlarda karalanmış. Sence bunu kim yapmış olabilir?"

Kraki sessiz düşünceler içinde arkasına yaslandı. "Uppreisna mı?" diye mırıldandı, gözleri Silla'ya kayd, sonra tekrar Rey'e döndü.

"Hayır," dedi Rey. "Bu sefer isyancılar sorumlu değil." Silla'nın bakışları birinden diğerine gidip geliyordu. "Ve... sarmaşıklar uymuyor."

Gözleri tekrar ona dönmüştü.

"Ne?"

Kraki'nin yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Sana hangi soruyu soracağımı düşünüyorum."

"Benim sıram nasıl geldi?" diye sızlandı Silla, ellerini sıcak yanaklarına bastırarak. "Bence içmelisin Kraki. Bana yetişmek için."

Yaşlı adam başını geriye attı ve güldü. "Pekâlâ hayatım. Seni eğlendireceğim." Fincanını geriye doğru eğdi ve birkaç dakika içinde boşalttı. Adam irkilmedi bile.

Silla'nın bakışları masanın damarlarındaki bir kıvrıma takıldı. Hafifçe sallandı ve kenarına tutunarak tutunmaya çalıştı. Yanından gelen bir homurtu dikkatini Rey'e çevirdi. Rey ona göz kırptı. O da göz kırptı. Yüz ifadesi daha yumuşaktı, tıpkı o tarlada ona güldüğü zamanki gibiydi, pürüzsüz teni elmacık kemiğinin üzerinde duran tek bir siyah kirpikle gölgelenmişti.

Yanağındaki lekeyi temizlemek için uzandı ama adamın eli yılan hızıyla uzandı ve bileğini yakaladı. Silla'nın nefesi kesildi.

"Kirpik," diye fısıldadı, onun gözleriyle buluşarak. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Sarhoşsun, Günişığı," diye mırıldandı Rey, yavaşça elini bırakarak.

"Hayır." Silla'nın parmağı yanağında gezinerek kirpiği aldı. Dudaklarının önünde tuttu. "Bir dilek tutacağım." *Kopa'ya ulaşmayı diliyorum*, diye düşündü, sonra parmağının ucundaki kirpiği üfledi.

Başını kaldırdığında Rey'in gözlerini kendi gözlerinde buldu. "Dilekler aptallar içindir," diye mırıldandı başını yumuşak bir şekilde sallayarak.

"Ya da belki de umutlular içindir," derken buldu kendini.

"İyimserliğin yersiz." Uzaklara baktı, derin derin içiyordu. Silla sinirlenmesi gerektiğini düşünüyordu ama sadece merak ediyordu. Onu bu kadar soğuk ve sert yapacak ne olmuştu?

Sersemleyen Silla tekrar Kraki'ye odaklandı. Yaşlı adam ikisinin arasına baktı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bir kurbağaya benzediğine karar verdi. Kötü bir kurbağaya. "Reynir hakkındaki dürüst düşüncen nedir, Silla?"

Ağzı kendi iradesiyle hareket etmeye başladı. "Çoğu zaman kontrolcüdür, bir trolün mizacına sahiptir. Düşündüm de, bir trolün tavırlarına da sahip." Sesi bir fısıltıya kadar alçaldı. "Ve beni öldürmeye çalışmasından hoşlanmıyorum. Hem de iki kez."

Kraki kahkahalarla kükredi ve Silla gürültünün azalmasını bekledi. "Ama tüm bunların ötesinde, onun gizliden gizliye yumuşak olduğuna inanıyorum. Nazik ve arkadaşlarına sadık biri.

Mürettebat." Saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Onu anlamıyorum. Belki de kimsenin nezaketini fark etmesini ve bunu zayıflık sanmasını istemiyordur."

Kraki ellerini çırttı, ses duvarlarda yankılandı. "Oh, bu çok iyi. Aylardır yaşadığım en iyi eğlence."

Ateş viskisinin verdiği cesaret Rey'e bakmasına yetmedi ama göz ucuyla onun ellerini sıkıp açmasını izledi.

Üçüncü kez cinayete teşebbüs etmemeye çalışıyor, diye düşündü kendi kendine.

Sonsuz sessizlik sonunda Rey'in pençe izleriyle ilgili bir şeyler soran sesinin gürültüsüyle bozuldu... Silla'nın aklı yine dağılmıştı. Rey ve Kraki'nin arasına baktı, bir zamanlar olanın yankısı olan gömülü dostluğu hissetti. Öğrenci ve akıl hocası, işbirliği yapan zihinler.

Kraki'nin bakışları içkisinden Silla'nın yüzüne kayınca bu sadece bir an sürdü. Tekrar sırttı ve Silla kötü bir şeyin önsezisiyle ürperdi.

"Silla, sevgilim. Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?" "Kraki," diye homurdandı Rey.

Viskisine baktı, bunun tahammül edebileceği son bardak olup olmadığını merak ediyordu. Keskin bir nefes vererek bardağı dudaklarına götürdü ve geri fırlattı. Yanık önceki kadehlerle uyuşmuştu ama yine de masaya geri getirirken tısladı.

Kraki ona bir kaşını kaldırdı. "Etkileyici, sevgilim." Yüzü sıcaktı, brennsa'dan mı yoksa sorudan mı, emin değildi.

Rey'in iri eli omzuna dolandı ve hafifçe sıktı. "Artık yok. Bu oyun sona erdi."

"Yapabilirim Reyneer," dedi kız. Dili zihnine ayak uyduramıyordu. "Benim işe yaramaz olduğumu düşünüyorsun ama bir şeyler yapabilirim."

Kraki masanın öbür ucundan kıkırdadı.

Rey burun kemiğini sıktı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Bir şeyler yapabildiğin çok açık Günışığı. Yine de *bunu* yapmana gerek yok."

Yüzü sallandı ve Silla bir kez daha masaya tutundu.

Kraki konuşuyordu. *Onunla* mı konuşuyordu? "Kimin hayalini kuruyorsun, Silla?"

"Kraki," diye hırladı Rey. Sanki başka bir odada duruyormuş gibi uzak görünüyordu. "Ona bir cevap borçlu değilsin. Bu oyun sona erdi." Onu sandalyeden kaldırıp kapıya doğru çekti. Kraki'nin evinin duvarları çalkalandı ve dönmeye başladı.

Silla koluna dolanan ele baktı. "Ellerin *kocaman!*" diye mırıldandı.

Kısa süre sonra dışarıdaydılar, yıldızlar onun üzerinde ileri geri dönüyordu. Alplerin soğuk rüzgârı tenini ısıırıyordu ama damarlarındaki brennsa ekstra bir koruma katmanı sağlıyordu.

Midesi altüst oldu. "Kendimi iyi hissetmiyorum Rey," dedi, sesi taze buz gibi kırılıyordu. Midesi bulandı ve ellerini kalçalarına dayadı. Saçları yüzünün etrafından toplandı ve sonra kusmaya başladı, brennsa geri dönerken de aynı sertlikte yanıyordu.

Tekrar tekrar kustı, midesi dönüyor ve içindekileri boşaltıyordu. Bir şey sırtında nazik, yatıştırıcı bir hareketle hareket etti. Sonunda, dışarı atacak bir şey kalmadığında, tekrar ayağa kalktı ve Rey'e bakmak için döndü.

Karanlık, berrak bir geceydi ve kardeş aylar yüzüne ışık saçıyordu. Gözleri hiç görmediği kadar yumuşaktı, kaşları birbirine yaklaşmıştı. Eğer bu kadar sarhoş olmasaydı, onun endişeli göründüğünü düşünebilirdi.

"İyi yaptım mı Rey?" Sallanıyordu. "İhtiyacın olan cevapları alabildin mi? Daha fazla bilgiye ihtiyacın var mı?"

"Evet, Günişığı. İyi iş çıkardın."

Bu hatırladığı son şeydi.

OTUZ DÖRT

Jonas bal likörü salonunun karanlık bir köşesinde oturuyordu, etrafı bitmek bilmeyen bir gürültü ve eski bira kokusuyla çevriliydi. Uzun masanın hemen aşağısındaki gürültülü bir grup, derisinin altına kıskançlık kırıntıları yerleştiren türden bir coşkuyla konuşuyordu ve o da bira fincanını daha sıkı tuttu.

En Uzun Gün'ün arifesi idi ve hava beklentiyle titreşiyordu. Yarın masalar açık havaya taşınacak, yosunlar, yapraklardan çelenkler ve kır çiçeklerinden buketlerle döşenecekti. Kasaba çılgına dönecek, yılın en uzun gününü yemeklerle, oyunlarla, danslarla ve şenlik ateşleriyle kutlayacaktı. Bu onun en sevdiği bayramlardan biriydi ve yiyecek, içecek ve kadınlarla Jonas heyecanlı olması gerektiğini biliyordu.

Ama Rey ve Silla batıya doğru yola çıktığından beri olduğu gibi kasvet örümcek ağları gibi üzerine yapışmıştı. Kanı ağırlaşmıştı, damarlarından sızıyor ve ruh halini kirletiyordu.

Kuzguni saçlı bir kadın yaklaştı, dolgun dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı. Gözleri kısa bir süre için buluştu ama Jonas birasına baktı. Kadının ipucunu anlamasını ve onu rahat bırakmasını umuyordu; konuşma şu anda çok hırslı hissettiriyordu. Uzun bir nefes verdi. Onun nesi vardı ki? Odadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdi. Tek yapması gereken bir gülümseme ve parmağının kıvrılmasıydı ve kucağında yumuşacık bir beden olurdu.

Ama bu ona çekici gelmiyordu.

Sadece onu düşünebiliyordu. *Onu*. Gözlerini kapattı ve avuçlarını göz kapaklarına sürttü. Sonsuz ateşler içinde onun sorunu neydi? Bloodaxe Ekibi'yle yollarını ayırıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama Jonas gözlerini her kapadığında onun kahverengi bakışlarının kendisine döndüğünü görüyordu. Sadece bakmıyor, *görüyordu* da. Özenle kurduğu tüm engellerin ötesini, doğrudan gerçek benliğini görüyordu. Ve yüz çevirmek yerine ona iyimserlikle, inançla baktı.

Ve dün gece yatağına uzandığında, onun dokunuşunun hayaletinin kafa derisini sıyırdığını, omuzlarında ve göğsünde gezindiğini hissetmişti. Kızın önce nasıl temkinli, sonra da coşkuyla hareket ettiğini hatırlıyordu. Onun coşkusu Jonas'ı yakalamıştı ve bu çok uzun sürmemişti.

Onun dokunuşuyla, sesiyle, kokusuyla tüketilmek. Hatırası bile onu pervasız düşüncelerle dolduruyordu: Onu kürklerinin içine çekmek ve onu delirtmenin tüm yollarını keşfetmek; Balta Gözlü'yü onu sağ salım Kopa'ya götürmeye ikna etmek; kendi gözleriyle görebilmesi için onu çiftliğine götürmek.

Bu son düşünce onu sersemlikten kurtardı. Bu tam bir delilikti... kadın onun zihnine bulaşmıştı, başka bir açıklaması olamazdı.

Odaklan, diye kendini zorladı. *O Mürettebat'tan ayrılıyor ve sen de elindeki göreve odaklanmalısın ki sana borçlu olunan şeyi geri alabilesin. Kendine ait bir ocak. Senin ve İlias için bir toprak.*

Aile. Saygı. Görev. Jonas gözlerini kapadı, görüntüyü zihnine zorla yerleştirdi: Uzun ev. İlias. Kardeşi için bir eş. Evi dolduran çocuk kahkahaları... kendisinin ve kardeşinin hiç sahip olmadığı bir ev. Şiddetten uzak. Korkudan uzak. Soylarının geleceğini yeniden şekillendirmek için bir şans.

"Oha!" diye bir adam sesi geldi arkasından.

Omzu sarsıldı, boynuna soğuk bir sıvı sıçradı, omurgasından aşağı süzülen her damla bir alaydı.

Saygısızlık.

Saygısızlık.

Saygısızlık.

Bir daha asla, diye düşündü Jonas. Kendini banktan kaldırarak kaynağa döndü, meyhane koridorunda attığı her adımda adamın fincanından bira şırıldıyordu. Jonas'ın kanı çatırdadı ve kıvılcımlandı, görüşünün köşeleri intikam ihtiyacıyla dolana kadar karanlıkla kömürleşti.

Bir daha asla.

Adamın peşinden koştu, eli siyah örgüsüne dolandı ve onu geriye doğru çekti. Dönen adamın gözleri önce şaşkınlık, sonra da öfkeyle parladı. *İyi,* diye düşündü Jonas, kadehi adamın elinden çekip yavaşça başından aşağı dökerken.

Mead salonu sakinleşmişti, tüm gözler ikisinin üzerindeydi. Darbeyi bekledi, acının tüketen öpücüğünü bekledi, kanına getirdiği canlılığa ihtiyaç duydu. Şimdiden daha canlı hissediyordu ama zihni daha fazlasını arzuluyor, bunun için açlık çekiyordu.

Adamın yumruğu geri çekildi, sonra Jonas'ın çenesine çarparak onu yana doğru kırdı. Görüşü kıpkırmızı oldu ve kanın demir tadı ağızına damladı. Jonas savaşçıya döndü.

Gülümsedi.

Parmak eklemlerini adamın dişlerine çarptı.

Paramparça olduklarını hissetti.

Yumruğunu tekrar geri çekti. Tekrar. Tekrar. Zaman kayganlaştı. Adam yere düşerken ve Jonas onun üzerine tırmanırken bal likörü salonu gözden kayboldu. Jonas savaşçıya Kurt'a saygısızlık etmenin ne demek olduğunu öğretti. *Bir daha asla,* diye düşündü kendi kendine. Onun evini almışlardı. Mülkünü. Saygısını. *Bir daha asla saygısızlığa müsamaha göstermeyeceksin. Bir daha asla başkalarının seni aptal yerine koymasına izin vermeyeceksin.*

Koltuk altlarına dolanan eller onu kanlar içindeki savaşçıdan çekip aldı ve Jonas onlara karşı koydu. İşi bitmemişti. Henüz bitmemişti.

"Dur Jonas," diye kulağına fısıldadı İllías, onu banka doğru iterek. "Biraz daha devam edersen onu öldüreceksin."

Jonas gözlerini kırpıştırarak savaşçının kızarmış ve şişmeye başlamış yüzüne baktı. Arkadaşları etrafını sarmış, Jonas'a tehlikeli bakışlar fırlatırken adam inledi.

"Otur Kurt," diye mırıldandı Gunnar, eline bir fincan bira tutuşturarak. "İç bakalım."

Jonas birayı geri fırlattı ve birkaç uzun yudumda içti. Oturmak istemiyordu. Savaş arzusu damarlarında dolaşıyordu. Bir kadına ihtiyacı vardı.

Bu düşünce zihninde kristalleşti ve dünya birdenbire ona anlamlı gelmeye başladı. Silla onun içinde bir şeyleri kırmıştı ve bunu düzeltmesi gerekiyordu. Jonas'ın bir kadınla yatması gerekiyordu, o zaman iyi olacaktı. Kırmızı'dan bu yana neredeyse bir hafta geçmişti.

Gözleri bal likörü salonunda dolaşırken daha önce yaklaşmış olan siyah saçlı kadına takıldı. Kadın uzun masaya yaslanmış, göremediği biriyle konuşuyordu. Kadın omzunun üzerinden bakarak ona çapkın bir gülümseme daha gönderdi.

Jonas bu kez kadının bakışlarını tutarak ona gülümsedi. Ve sonra parmağını büktü.

OTUZ BEŞ

Yine gri bir gündü, dağ havası Rey'in pelerininin kapüşonunu kaldırmasına yetecek kadar serindi. Patika, dağınık çam ve yabani otların arasından geçerken, bakışları halda mineral birikintilerinin mavi damarlarıyla çizgili, açıktaki ana kaya parçalarına takıldı.

Onun önünde, kısık bir iniltiyle karnını tutuyordu. Akşamdan kalmalığın bir atın hareketiyle tatsız birleşimini kendisi de birçok kez yaşamış olan Rey, onun için hafif bir empati duygusu hissettiğini itiraf edebilirdi. Atın sırtının sallanması midesine öyle bir zarar veriyordu ki, çalılıklara savrulması için birkaç kez durmak zorunda kalmışlardı bile.

Neredeyse hiç brennsa içmemiş, diye düşündü öfkeyle. Üç bardak brennsa ile nasıl bu kadar sarhoş olabiliyordu? Bu ona komik geliyordu.

Ama Rey'in gülümsemesi, kızın parmağının yanağında kayışını hatırlayınca düştü. İfadesinden bahsetmeye bile gerek yok - uzun kirpiklerle çerçevelenmiş iri ve koyu renk gözleri. Köşeleri yukarı kıvrılmış dudakları, sağ yanağındaki gamzenin gölgesi. Sanki gördüğü şeyden hoşlanmış gibi bakmıştı ona.

Sarhoştun, dedi kendi kendine.

Ama sarhoş olsun ya da olmasın, kız verdiği sözleri tutmuştu. O olmasaydı ne Kraki'nin evine girebilirdi ne de adamdan cevap alabilirdi.

Bu süreçte Rey'i sinirlendirmiş olsa da, Kraki'yi sarhoş etmeye çalışmasını izlemenin eğlenceli olduğunu kabul ediyordu. Rey'in geçmişini kurcalamak, Kraki'nin beğenisini kazanmak için ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğu bir oyuna dönüştürmeye çalışmak... Kadın kurnazdı; o kadarını söyleyebilirdi. Silla'nın bankta sızıp kalmasının üzerinden çok geçmemişti ki Kraki de başını masaya dayayıp uyuklamaya başladı. "İçkini benden daha iyi tutuyorsun," diye alay etmişti Rey döşeme tahtalarını kaldırırken.

Bu sabah kız hiç şikâyet etmeden At'ın üzerine tırmanmıştı. Ruhu kesinlikle takdire şayandı.

Ama Rey kaşlarını çattı. Kız bir şeyler *saklıyordu*. Sadece Kraki'den cevaplar almakla kalmamış, aynı zamanda kendisiyle ilgili rahatsız edici bir şeyi de açığa çıkarmıştı.

Baban neden öldürüldü, Silla? Bir

toprak anlaşmazlığı.

Yalan söylüyorsun.

Ama sonra brennsa içmişti. Bu da ona bunca zamandır yalan söylediği anlamına geliyordu.

Rey, Bloodaxe Tayfası'nda yalana müsamaha göstermezdi. Birbirinizle omuz omuza savaşırken güven şarttı. Ama bu savaş alanının da ötesindeydi. Kendi güvenliği için Rey'in yanında seyahat eden kadın ve erkekler hakkında her şeyi bilmesi gerekiyordu.

Ve bunca zamandır ona yalan söylüyordu.

Günün sonunda ondan kurtulmuş olacaksın, diye hatırlattı kendine. Ama şimdiye kadar ona karşı dürüst olmadıysa, ayrıldıklarında Istré işinin ayrıntıları konusunda ona nasıl güvenebilirdi? Onu başkalarıyla paylaşmaktan ne alıkoyacaktı?

Bu onun midesini yakan bir sorundu.

Neredeyse Skalla Tepesi'ne dönmek üzereydiler. Oraya vardıklarında Hver'e ulaşmaları birkaç saatten fazla sürmezdi. Ve sonra ondan kurtulacaktı. Vagonda mırıldanırken çıkardığı dikkat dağıtıcı seslerden kurtulabilirdi - artık kendisini Hekla'dan bıçakçılık öğrenmeye çalıştığı zavallı girişimlerini izlerken bulmayacaktı. Her şey yoluna girecekti.

Artık dikkat dağıtıcı şeyler olmayacaktı.

Birkaç saat daha sessizlik içinde yol aldılar, kıyıya yaklaştıkça ağaçlar daha da uzuyor, orman daha da gürleşiyordu.

"Konuşmak istiyorum Baltalı Göz," dedi.

Son bir saattir su tulumundan bir şeyler yudumluyor, ekmek kemiriyordu ve görünüşe göre kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Rey neredeyse inliyordu. Sessizliği uzun sürmeyecek kadar iyiydi.

Kemik Yolu'nun kavşağına yaklaştıklarında Rey'in ensesine dikenler yayıldı; kuşlar cıvılamayı bırakmış, hava doğal olmayan bir şekilde durgunlaşmıştı. Omzunun üzerinden bakan Rey'in eli hançerine gitti. "Bana

söylediğinden daha çok i h t i y a c ı n vardı," diyerek dikkatini tekrar

kendisine çevirdi. "Kraki'de kitap yoktu ve ben de sana

Aynı şekilde bilgi. Bana güvenebileceğinizi gösterdim."

Rey boğuldu. "Sana güvenmek mi?"

"Sözümü tuttum. Bana güvenebileceğini gösterdim, Baltalı Göz. Ve senden beni Kopa'ya götürmeni istiyorum." Midesi çalkalandı.

"Hayır."

"Ama-"

"Sözünüzü tuttunuz ve bunun için size teşekkür ederim. Ama Bloodaxe Mürettebatı'nda sana yer yok."

"Ben olmasam bilgiyi nasıl alacaktın?" diye sordu, sesi yükselmişti.

"Öyle ya da böyle başarırdım," diye homurdandı Rey. "Nasıl?" diye zorladı.

"Kraki yalan söyledi. Kitap ondaydı. Onu asla yok etmeyeceğini biliyordum. Ve ona içirdiğin içki yüzünden bayıldığında, kitabı döşeme tahtalarının altından çaldım." Rey elini tekrar eyer çantasına soktu ve kitabı alıp önünde salladı.

"Hazırlıklı olmayı severim," diye devam etti. Kendini konuşkan hissediyordu. Belki de zaferini onun yüzüne karşı sergilemek hoşuna gidiyordu. "Ve sözünüzde durdunuz, ama bu sizi dürüst bir kadın yapmaz."

"Dürüst kadın, ne demek-"

"Sen *içtin*, Sunshine. Skarstad hakkında bana yalan söylüyordun. Arazi anlaşmazlığı var mıydı ki?"

Ofladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Rey kendini tutamadı. "Ne oldu?" diye sordu. "Anlat beni."

Vücudu gerginleştirdi ama sessiz kaldı. Skalla Sırtı olarak Rey, At'ı Kemikler Yolu'na doğru yönlendirdi. Yolun solunda çam ağaçları kasvetli gökyüzüne doğru uzanıyordu. Sağlarında ise fiyortlar pürüzlü bir şekilde aşağıya doğru iniyordu. Tepelerinde martılar ötüyor, dalgalar aşağıdaki girintinin tabanına çarpıyordu. O garip, karıncalanma hissi dinmemişti; izlendiği gibi garip bir hisse kapılmıştı. Ama etrafına baktığında kimseyi göremedi.

Rey'in dişleri onun sessizliğini sürdürmesi üzerine birbirine kenetlendi. "Sana daha önce de söyledim, yalancıların Bloodaxe Cr ile yolculuk etmesine izin vermem."

Hançer o kadar hızlı bir hareketle nereden geldiği belli olmayan bir yerden geldi ki Rey'in kendini ve kızı eyerden atacak zamanı bile olmadı. Yere öyle sert düştüler ki dişleri birbirine çarptı.

Ama savaşçı içgüdüleri Rey'i daha nefesi kesilmeden tek dizinin üzerine kaldırmıştı. Kalkanını eyerin kancasından kaydırıp ve uzun kılıcını kınından çıkardı.

"Ne-" diye başladı kız ama neyse ki aklı başına geldi ve hançerini çekti.

"El baltamı al," diye mırıldandı Rey, gözleri At'ın altından yolu tararken. "Ormana git ve saklan." Kızın savaş kemerindeki halkadan baltayı çektiğini hissetti ve arkasındaki çam ormanına doğru koşuşturduğunu duydu.

Tanrılara şükürler olsun, diye düşündü. Nasıl dinleyeceğini biliyor.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı, kalkanını kaldırıp At'ın kışına vurarak tehlikeden uzaklaşmasını sağladı. "Biraz onur göster ve ortaya çık."

Tek cevap kızıl saçlar ve kahverengi kürklerden oluşan bir bulanıklık, havada uçan ve kalkanına çarpan bir figürün çelik parıltısı oldu. Rey homurdanarak geri itti, kılıcını kaldırdı ve kalkanın altına sapladı. Ama gizemli savaşçı sanki bekleniyormuş gibi kılıcını savurduğu yerden dans ederek uzaklaştı.

Bunun bir kadın olduğunu fark etti, aşırı iri değildi ama küçük de değildi. Alev kırmızısı saçları kafa derisinin yanlarından örülmüştü ve küçük bir servete mal olmuş gibi görünen pırl pırl gümüş zırhlı bir gömlek giymiş, omuzlarına ince bir kurt postu sarmıştı. Öldürücü bir öfkeyle parlayan mavi gözlerine bakarken Rey onu tanımak için çabaladı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Kuzgunları beslemeye geldim," diye cevap verdi kibirli bir şekilde, sonra da büyük baltasıyla kalkanını ortadan ikiye ayırdı.

Rey bir küfür savurarak kalkanın kenarını ona doğru savurdu ama kadın kıvrımlı hareketlerle yere yuvarlandı.

"Onları senin kanınla besleyeceğim savaşçı," diye tükürdü kadın, tekrar ayağa kalkarken.

Kalkan böylesine kıvrak bir rakibe karşı hantal geliyordu ve Rey anlık bir kararla kalkanı bir kenara fırlatıp hevrîtini çekti.

"İç organlarınla ziyafet çekecekler. Kafatasından içecekler."

Kılıcı ve hevrît'iyle birbirini takip eden darbeler savurarak ilerledi, bıçağı etle buluştuğunda gülümsedi ve kadın acı içinde haykırdı. Kolunun üst kısmında, posta gömleğinin kesik kısmının hemen altındaki yarıktan kan sızıyordu ama savaşçıya pek zarar vermemiş gibi görünüyordu. Kadın elini yaraya sürerek kanı yüzüne bulaştırdı.

"Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun kadın," diye hırladı adam kadına.

"Hayır," diye hırladı kadın, adamın uzun kılıcının yayını savuşturarak. "Kiminle karşı karşıya olduğunu *bilmiyorsun*, savaşçı."

Sanki bir sis onu içine çekmiş gibi, Skalla Sırtı'nın ormanları ve sivri fiyortları gözden kayboldu, tanıdık bir manzara gözünün önüne geldi. Henüz on sekiz yaşındaki küçük kardeşi, kirli bir kürk yığınının üzerinde yatıyordu. Kristjan'ın alnında boncuk boncuk terler belirmiş, kara gözleri donuklaşmış ve hiçbir şeye bakmıyordu. Bu görünmez yara yeniden açılırken Rey'in midesi acıyla burkuldu.

Kristjan, dediğini duydu Rey. Zıyan olup gidiyorsun. Seni kaybedemem

Hem de çok.

Acı bacağında parladı ve Rey kadının kanı akana kadar gözlerini kırptırdı.

Lekeli yüzü tekrar ortaya çıktı. Adam kılıcını vahşi bir öfkeyle savurdu ama Rey emin adımlarla geri çekildi. Kalçasına bakan Rey, pantolonunun yırtıldığını ve sıg bir yaradan kan fışkırdığını fark etti.

"Çok fazla acın var savaşı," dedi kadın, dudaklarında zalim bir gülümsemeyle. "Bana ziyafet çekecek kadar çok öfken var."

Rey bir öfke çılgılığıyla kılıcını savurdu, kadın kolayca eğildi. Kadının sırtın kenarına doğru çekildiğini hayal meyal fark etti ama başka bir anı gözünün önünde canlanınca daha fazla düşünemedi.

Bir höyük, önünde iki kaya yığını, Nordur'un karla kaplı dağları etraflarında inanılmaz derecede yükseğe tırmanıyordu.

Onları hatırlamıyorum Rey, dedi genç Kristjan elini sıkarak. Ama yine de onları özliyorum.

Rey'in göğsü bu anıyla öylesine bir azapla doldu ki, güçlükle nefes alabildi.

Diğer bacağından gelen bir başka acı kırbacını bir tekme izledi ve Rey dizlerinin büküldüğünü, vücudunun yere çarptığını uzaktan fark etti. Sert bir nefes çekti, gri gökyüzü tekrar görünmeye başladı. Martılar yukarıda daireler çizerek tiz bir sesle ötüyordu. Başı çok geriye düşmüştü ve Rey fark etti: Skalla Sırtı'nın en ucunda yatıyordu, kızıl saçlı savaşçı tepesinde belirmişti.

"İşi çok kolaylaştırıyorsun savaşçı," dedi kadın, iki elinde tuttuğu büyük baltasıyla yaklaşırken.

"Sen-" diye homurdandı Rey, farkındalık ü z e r i n e çökmüştü.

"Korkak!

Onursuz!"

"Onur ne getirir?" diye sordu kadın, kılıcının bileğine basarak.

Biri bağıırıyordu, o bağıırıyordu. Acı kolundan yukarı doğru çılgılık attı ve eli kendi isteğiyle açıldı.

"Daha hızlı bir ölüm mü?" Savaşçı gülererek kılıcını savurdu. "Hayır. Bu bana göre değil. Ben gücü alacağım. Ve sen, savaşçı, büyük bir onurla öleceksin. Seni bu kadar çabuk bitirmek üzücü olsa da. Oynayabileceğim çok fazla acın var."

Rey'in imgelemi bir kez daha dolup taşı; sahneler gözlerinin önünde hızla yer değiştiriyordu. Kristjan, evlerinin ahşap duvarlarıyla konuşuyor. *Buradalar, Rey! Anne ve baba!* Rey, Harpa'nın dokuma tezgâhında dokumasını izlerken göğsünde buz gibi, içi boş bir his yayılıyordu. Kaeja, çıplak bedenine sarılmış bir battaniye, dudaklarından dökülen bahaneler. Nefes alamıyor, hareket edemiyor, en kötü anılarının sisinde yıkanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kızıl saçlı kadının büyük baltasını başının üzerinde tuttuğunu belli belirsiz fark etti. Sakin bir kabulleniş içini doldurdu ve Rey bekledi-kardeşiyle, anne babasıyla buluşmak, yıldızların arasında yürümek için.

Kadın haykırdı ve görüntüler aniden durdu.

Nefes nefese kalan Rey göğsünü tuttu. Kalbi sanki kaburgalarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi atıyordu. Azap bir gölge gibi üzerine yapışmıştı. Görüşü yavaş yavaş geri dönerken, koyu renk buklelerden oluşan bir yumak görünür hale geldi. El baltasını kavradı, baltanın ucu dışarı bakıyordu, sonra nefesi kesildi ve sanki onu yakmış gibi silahı bıraktı.

Oturan Rey başını ovuşturdu. Ölüm kesin gibi görünüyordu ve şimdi... kıvrıkcık saçlı kadına baktı. Onun hayatını kurtarmıştı. *Ocak ateşiyle düşünen*, kayalardan özür dileyen ve üç fincan brennsa içip sarhoş olan bu kadın hayatını kurtarmıştı.

"O..." diye başladı kadın.

Rey'in bakışları kızıl saçlı savaşçının üzerine düştü. Onu gerçekten tanımıyordu.

Kan akmadığı için bakışları yukarı fırladı.

"Baltanın keskin kısmını kullanman gerekiyordu Günişığı," diye homurdandı Rey, kadına tiksintiyle bakarak.

"Onu öldüremezdim," diye fısıldadı kendine sarılarak.

Rey ters ters bakarak ayağa kalktı. "Hızlı ve merhametsizce tepki vermeyi öğrenmelisin, yoksa bu senin sonun olur." Neden rahatsız olduğunu bilmiyordu; kızın ümitsiz bir vaka olduğu açıktı.

Savaşçının göğsü inip kalktı. Onun işini bitirmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Hızlı bir hamleyle kadının bedenini Skalla Sırtı'nın kenarına yuvarladı.

"Bekle," dedi kıvrıkcık saçlı kadın. "Sen..."

Botunun son bir hamlesiyle savaşının bedeni tepeden aşağı yuvarlandı. Arkasına dönerek kaşlarını çattı.

Burnunu kırıştırdı. "Bu..." Gözlerini devirdi. "Sakin ol."

"Soğuk," dedi onu izleyerek. "Sende soğuk bir şeyler var." "Neden o suikastçı sana saldırdı?" Rey sordu. "Bu Skarstad'da olanlarla bir alakası var mı? Biri senin ölmeni mi istiyor?"

Kızın ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü. "Ben mi?" diye sordu yüksek bir sesle. "Saldırdığı kişinin sen olduğunu gayet açık sanıyordum, Balta Gözlü."

"Seni  ld rebilmek için benden kurtulmaya çalıştı."

Ama aklının bir köşesinde bir şüphe tohumu vardı. Pek çok düşmanı vardı ve bir suikastçının onun sonunu getirmeye çalışması ilk kez olmuyordu. Kadın buklelerini yüzünden uzaklaştırarak tepeye baktı. Rey'e döndüğünde bakışları sertleşmişti ve Rey onun bir şeyler planladığını biliyordu.

"Senin bu kadar çok düşmanın varken neden bir suikastçı bana saldırsın *Reynir Galtung*?"

Reynir Galtung.

Bu isim bir savaşının kılıcı gibi havayı yarmış, arkasında kan ve enkaz bırakmıştı.

Rey'in kafatası içine çöktü, dizleri bir kez daha b k lmekle tehdit ediyordu. Kraki'nin s r mesini duymadığına kendini ikna etmişti. Ama gerçek adının dudaklarından dökülmesi onu  rk tm şti ve Rey kendine lanet okudu -O bundan daha iyiydi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onu dikkatle izledi. "Bu isim bir sır mı Axe Eyes? Sakladığın bir şey mi?"

Yüzündeki duyguları yumuşatmaya çalıştı ama başarısız olduğunu hissetti. Rey bu parçalarını saklayarak bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti ve şu anda kendini çatlamış ve açığa çıkmış hissediyordu.

"Bir isim güçlü bir şey olabilir," diye mırıldandı. Sesi yumuşaktı, tehditkâr değildi ama o anda Rey, saldırmaya hazır bir yılan gördü.

Kadın bir şeylerle boğuşurken aralarında sessizlik uzadı ama Rey onun ne söyleyeceğini daha o kelimeleri yüksek sesle söylemeden biliyordu.

"Beni Kopa'ya götür, kimseye bir şey söylemem."

Rey gözlerini kapadı, dişleri birbirine çarpıyordu. Bu sefil kadını keşfettiğinde öldürmediği için kendine lanet okudu. Onu Kraki'ye götürdüğü için. Sırlarını saklaması için Kraki gibi acımasız bir adama güvenmek zorunda kaldığı için. Yaşlı adam hiç hata yapmamış olsaydı şaşırmasdı; eğer bu kasıtlı olsaydı.

Hayal kırıklığı damarlarında dolaşıyordu. Gözlerini açtığında ona en sert bakışını gönderdi. "Ya onun yerine seni öldürürsem?"

Gözlerinde korku titreşti ama çabucak kontrol altına aldı ve kendine güveni yerine geldi. "Sen bundan daha onurlusun," dedi. "Ben senin hayatını kurtardım. Böyle bir iyiliğe ölümle karşılık vermeyeceğini biliyorum."

Çenesini iyice sıkan Rey gökyüzüne bir bakış fırlattı. Onu yakalamıştı. Onu şimdi öldürmek hiç de hoşuna gitmeyecekti. Ama onu hayatta tutmak, güvenemeyeceği başka birinin onun gerçek adını bilmesi anlamına geliyordu.

Kadını getirmek Bloodaxe Mürettebatı için de risk demekti. Magnus, kadının onlarla seyahat ettiğini öğrenirse, Istré'deki iş hakkında bilgi sahibi olduğunu bilirse kanlarına girebilirdi. Peki ya suikastçı, gerçekten de Rey'in peşinde miydi yoksa gerçek hedefi bu kadın mıydı? Rey kendine lanet okudu. Savaşçıyı bağlamalı ve Anders gibi onu da sorgulamalıydı.

Derin bir nefes alarak bakışları tekrar kadına kaydı ve bir süre onu inceledi. Ayak parmaklarının ucunda zıplayan kadın nefesini tutuyor gibiydi. Kadın küçüktü. Zayıftı. Gerektiğinde bir savaşçıyı bile öldüremezdi. Bu kadının Bloodaxe Tayfası'yla işi yoktu. Yine de başka seçeneği kalmamıştı.

"Peki," diye mırıldandı. "Kopa."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı, yüzü rahatlamaya başladı. Rey bakışlarını zorla kaçırdı. Bundan iyi bir şey çıkmayacaktı. İçten içe bunu biliyordu.

"Sözünden dönmeyeceğini nereden bileceğim Günışığı?" diye sordu.

"Senin de sözünden dönmeyeceğini nereden bileyim?" diye sordu.

Birkaç uzun an boyunca birbirlerine hoşnutsuzlukla baktılar.

"Kimseye söylemeyeceğim Rey," dedi Günışığı, sesi yumuşaktı. "Bana güvenebilirsin." Adam alay etti. "Doğru. Gerçeklerden çok yalan söyleyen kadına güven."

Ama o sinir bozucu bakışlarıyla adamın bakışlarını tuttu. Şimdi Rey onunkini tutmak için mücadele ediyordu.

"İkimiz de sırların güvende olduğunu biliyoruz Rey," dedi sessizce.

"Önemli olanları saklamakta iyiyimdir."

Birbirlerine baktılar, aralarından sessiz bir anlayış geçti. Belki de birbirlerine sandığından daha çok benziyorlardı. Ama bu ona güvendiği anlamına gelmiyordu. "Bana yemin et," diye homurdandı. "Bana yemin et."

"Yemin ederim Rey. Adını kimseye söylemeyeceğime yemin ederim. Ve şimdi de sen," dedi. "Sen de beni sağ salım Kopa'ya götüreceğine yemin et."

Ona ters ters baktı. İhtiyacı olan son şey buydu, ne bu işle ne de... "Yemin ederim," diye homurdandı. "Yemin ederim seni sağ salım Kopa'ya götüreceğim."

Ellerini birbirine vurdu, o tanrıların unuttuğu gülümseme bir kez daha yüzüne yayıldı. Rey buna dayanamadı; onun mutluluğu sadece acısını artırıyordu.

Sertçe ısıklık çaldı ve At'ın tırısyla yanına dönmesini bekledi.

"Kanaman var," dedi öne doğru bir adım atarak. "İstersen senin için temizleyebilirim."

"Zahmet etme," diye homurdanarak arkasını döndü.

Rey yaraların üzerine su döktükten sonra onları tıbbi kesesinden çıkardığı keten şeritlerle sardı. Kalkanını almak için hamle yaptı ama ortasındaki çatlağı görünce kaşlarını çatı. Arabada yedek kalkanları vardı, bu yüzden onu bir kenara atmaya karar verdi.

Rey At'a bindi ve kızın arkasına yerleşti. Ve sonra, Kemik Yolu'ndan aşağı at sürdüler.

OTUZ ALTI

S illa heyecanını belli etmemeye çalışıyordu ama Rey'le birlikte Hver'e doğru yol alırken bu neredeyse imkânsızdı. Gökyüzü gri olsa da, içinde güneş ışığı parlıyormuş gibi hissediyordu ve parıldamasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Baltalı Göz onu Kopa'ya götürüyordu. Sadece bu da değil, onu sağ salim teslim edeceğine dair *yemin etmişti*. Ve eğer bu adam hakkında bildiği bir şey varsa, o da yeminlerini ve onurunu çok ciddiye aldığıydı.

Savaşçının saldırısını hatırlayınca ışığı hafifçe karardı. Kızıl saçlı kadın - Silla onu hemen tanımıştı. Reykfjord'daki köprüden gelen kadındı bu ve bunu fark etmek kanını dondurdu. Kadın onları tesadüfen mi bulmuştu? Yoksa onu avlamış mıydı?

Önemli değil, diye kendini rahatlatmaya çalıştı. *O artık ölmüştü*.

Skalla Tepesi'ndeki saldırı beklenmedik ve korkutucuydu ama yine de Silla'nın lehine sonuçlanmıştı.

Rey'in hayatını kurtarmıştı ve sadece bu düşünce bile onu zevkten dört köşe yapmıştı.

Ah, bundan nasıl da nefret ediyor olmalısın Baltalı Göz, diye düşündü, yine de tüm sahne kafa karıştırıcıydı.

Rey kadına üstünlük sağlamıştı ama sonra birden... sağlayamadı. Acı çekiyor gibiydi ama kadın onun üzerinde durmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ve Silla sorularını Rey'e yöneltmeye cesaret edememiş, zaferini onun yüzüne zorla vurmak istememişti. Ne de olsa bu adamla önünde haftalar sürecektir bir yolculuk vardı.

Öğleden sonra erken saatlerde Hver'e ulaştılar. Evler sıklaştıkça Silla ödünç aldığı pelerinini giymiş, günün sıcaklığına rağmen kapüşonunu yüzüne doğru çekmişti. *Tetikte* ol, diye hatırlattı kendine. Suikastçi ölmüş olabilirdi ama bu gardını indirebileceği anlamına gelmiyordu. Bu yol boyunca onu arayan başkaları da olabilirdi; kasabaya kurulan barikatlar yolcuları arıyordu.

Kendini en kötüsüne hazırlayan Silla, Hver'in surlarını sorunsuzca geçtiklerinde uzun bir nefes verdi. Şaşırtıcı derecede geniş bir kasaba olan Hver, En Uzun Gün için heyecan ve hazırlıklarla dolup taşıyordu. Rüzgârdan ve arada sırada duyulan hırıltılardan başka bir şey olmayan günlerin ardından

At'tan gelen cılız araba sesleri ve tüccarların  a r ları Silla'yı canlandırarak rahatlat tı.

At, eskimi  açsap bir binanın önünde durdu.

Rey o keskin ses tonuyla, " n a a ı," dedi. "At'ı ah rlara g t recek im."

Silla sözünü sakınmadan a a ı kaydı ve eyer çantasından eşyalarını aldı. "Onlara ne diyecek im?" diye sordu Rey'e bakarak. "Bloodaxe Tayfası."

Derin bir i  çekerek ensesini ovu turdu. "Onlara çabalarından memnun kaldı ımı ve seni Kopa'ya götürmeyi kabul ettiğimi söyle."

Ona bakarken bir suçluluk duygusu hissetti, onun d r stl  e her şeyden çok değer verdiğini, muhtemelen mürettebatına yalan söylemekten nefret ettiğini biliyordu. Ama tesadüfen   rendi i bu sır, g r n  e göre yalan söylemeye de erdi.

Rüzgâr bir tutam saçı Silla'nın yüzüne doğru savurdu ve o da saçını geri itti. "Sana teşekkür etmeliyim Rey, çünkü bugün senin hayatını kurtardı ım gibi sen de benimkini kurtardın. O savaşının senin kanınla durmayaca ını tahmin ediyorum. Bundan sonra tek kelime etmeyecek im ama... sana teşekkür borçluyum."

Bakışları bir an onun üzerinde oyalandı, sonra sözsüz bir şekilde At'ı binanın etrafına yönlendirdi.

Başını hafifçe sallayarak, üzerinde *Kurt  ni* yazan bir tabelanın asılı olduğu bir kemerin altına doğru ilerledi. Silla, Hekla'yı nasıl bulacağını merak ediyordu. Arkada ına Bloodaxe Tayfası'yla Kopa'ya kadar gidecek ini söylemek için sabırsızlanıyordu... ve Hekla'dan hemen sonra, belki de Silla Jonas'a söyleyecekti.

Bu bir daha asla olmayacak, demişti ona ama şimdi... kutlama havasındaydı. Belki de fikrini de i tirmişti. Bu fikir onu ateşli düşüncelerle doldurdu.

Bal likörü salonunda yaptığı kısa bir araştırma sonuçsuz kalınca, binanın arka tarafındaki avluya doğru yürüdü. Masalar u  uca dizilmişti, bir kadın kıvrımlı yeşillik dallarını ve mum kümelerini uzunlamasına diziyordu.    iler bira ve bal likörü fi larını taşıyor ve kaba demir mangalları yere vuruyorlardı. Havaya yayılan kızarmış domuz ve taze pi mi  ekmek kokusu Silla'nın midesinin guruldamasına neden oldu.

"Silla?"

Tüm vücudu nefes verdi, son birkaç günün gerginliği bir mumdaki balmumu gibi eriyip gitti. Kelimeler Silla'nın dudaklarından  u şekilde döküldü

arkadaşına döndü. "Ben de seninle geliyorum! Rey buna izin verdi. Seninle Kopa'ya geleceğim."

Hekla'nın kaşları kalktı, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Hekla onu yandan kucakladı. "O zaman bu gece kutlama yapacağız! Gel, şenliklerden önce yıkanabilirsin."

Silla, Hekla'yı karanlık bir koridordan geçip merdivenlerden çıkarak odasına kadar takip etti. Svarti'deki lojmanlara benzeyen odada, battaniyeler ve yumuşak kürklerle kaplı ahşap çerçeveli yataklar, önünde küçük bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu basit bir ocak ve odanın dokuma bir bölmeyle gizlenmiş özel bir bölümü vardı.

Silla bölmenin arkasında bulduğu bir kova suyla yıkandı, kirler temizlendikçe insanlığı geri geldi. Kafasını bölmenin arkasından uzattığında Hekla'nın elinde yumuşak mor bir giysi tuttuğunu gördü.

"Kıyafetlerini çamaşırcıya götürdüm - sus, duymak istemiyorum ve çantanı cebinden çıkardım, masanın üzerinde duruyor."

Silla gözleri kaba kumaştan yapılmış çantaya takılınca nefes verdi.

"Çamaşırcıda başka bir misafirden kalan bir elbise vardı," diye devam etti Hekla, "çıplak dolaşmayı planlamıyorsanız bu geceki şenliklerde *bir şeyler* giymeniz gerekecek."

Silla yanağını çiğnedi. "Ne kadardı-" "Birkaç sólas, ama bunu duymak istemiyorum."

Silla'nın gözleri yaşlarla doldu. "Gerek yoktu-"

Hekla gülümsedi. "Biliyorsun ki ben sadece dilediğimi yaparım. Ve ben de senin olduğun yerdeydim. Zamanla kendini toparlayacaksın ama şu anda hâlâ mutluluğu hak ediyorsun."

Silla'nın kalbi sıkıştı. "Sana borcumu ödeyeceğim, Hekla. Bir gün sana her şeyin ve daha fazlasının karşılığını ödeyeceğim."

Silla lavanta rengi elbisenin içine girdi ve önündeki bağcıkları bağladı. Balıksırtı dokumalı ince yünden yapılmış sade bir tasarımdı; uzun kollu ve belden büzgülü, ayaklarına kadar iniyordu, etekleri dolgundu ama hacimli değildi. Dikkatini çeken detaylar oldu; manşetlerin etrafındaki ve köprücük kemiklerinin altına kadar inen yaka boyunca güzel kırık beyaz işlemeler.

Bağcıkları yerine bağladıktan sonra Silla yutkundu. Elbise çok güzeldi... ve dikkat çekeceği kesindi. Tam da olmaması gereken bir şeydi.

Şu anda. "Belki de bu gece evde kalmalıyım. Uzun bir yolculuktur ve oldukça yorgunum."

"Hayır!" diye haykırdı Hekla şaşırtıcı bir hararetle, yanaklarının elmaları kızarmıştı. Hekla... utanmış mıydı? Nefesini dışarı üfledi. "Bakın. Belki de sana bu elbiseyi almakta bencilce davrandım." Kehribar rengi gözleri önce çatıya, sonra tekrar Silla'ya baktı. "Gülme sakın."

Silla merakla ona baktı. "Yemin ederim gülmeyeceğim."

Hekla dudaklarını birbirine bastırdı. "Bazen etrafımın sürekli erkeklerle çevrili olmasından bıkiyorum. Oturup içiyorlar, baltalar fırlatıyorlar, abartılı savaş ve kadınlarla yatma hikâyeleri anlatıyorlar. Hepsi aynı, her seferinde. Saçlarıma çiçekler ördürmek, flita salmak ve şenlik ateşlerinin etrafında dans etmek istiyorum ve sonunda bunu birlikte yapabileceğim biri var." Hekla Silla'ya baktı, gözleri parlıyordu. "Bana katılacak mısın?"

Silla'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım parlak krallığımızın onuruna bir kutlama yapılırken evde kalmak uygunsuz olur. İyi bir vatandaş olmak için fedakârlık yapmak gerekir."

Hekla bir omzunu Silla'ninkine çarptı. "Aynen öyle. İçeride kalmak uygunsuz olurdu."

Silla dudağını çiğnedi. "Peki ya Sigrún? O da bize katılacak mı?"

Hekla başını salladı. "Kalabalıktan nefret eder. Birkaç bardak bira içebilir ama kısa süre sonra gecenin içinde kaybolur." Durakladı. "Şimdi bana yolculuktan bahset. Rey eğitime devam etti mi?"

Silla saçlarını tarayarak Hekla'ya gezinin ayrıntılarını anlattı; Rey'in sözde eğitiminden başlayıp Kraki'nin evinde olanlara kadar. Suikastçıdan, Rey'in ifşasından ve Kraki'nin evinde kendi hatasından bahsetmekten kaçındı. Saçlarının yanlarını düzgün örgüler halinde geriye doğru kıvrıran Silla, geri kalanını omurgasının ortasına düşen bukleler halinde bıraktı.

Hekla başını salladı. "Taşakların var kızım. Kraki'den daha fazla içmeye çalıştığına inanamıyorum. Adamın karaciğeri çelikten dövülmüş." Hekla birkaç dakikalığına bölmenin arkasında kayboldu ve parlak bir deri yelekle kaplanmış güzel bir mavi tunikle ortaya çıktı, örgülü detaylar odadaki soluk ışığı yakaladı. Hekla'nın saçları bağlanmamıştı, parlıyordu ve sırtından aşağıya dümdüz sarkıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, Hekla!" Silla haykırdı.

"Sen de öyle dülla." Hekla gülümsedi ama koridordan gelen kahkahalar dikkatlerini başka yöne çekti. "Görünüşe göre kalabalık toplanmaya başladı," dedi.

"Aşağı inelim mi?"

İki kadın oraya vardığında avlu en güzel elbiselerini ve tuniklerini giymiş insanlarla dolup taşıyordu. Kapüşonunun gölgesi olmadan Silla kendini açıkta hissediyordu ve sinirlerini yatıştırmak için gözlerini meydanda gezdirdi.

Halk sehpa masalarının etrafına dizilmiş banklarda oturuyor, bira ve bal likörü şişeleri elden ele dolaşılıyor, mangallar çıtırdayan alevlerle ortalığı ısıtıyordu. Meydanın bir köşesinde duvara eski bir kalkan monte edilmişti ve bir grup uzun sakallı savaşçı sırayla ahşap başlığa el baltaları fırlatıyordu; bir diğerinde küçük çocuklar uzun bir iple çekiştirme oyunu oynuyor, diğerleri top oyununda birbirlerini kovalıyordu.

Kimse Silla'ya aldırış etmedi; hiçbir kara giysili savaşçı ona doğru ilerlemedi ve göğsündeki gerginlik hafifçe azaldı. *Suikastçi öldü, diye kendine güvence verdi. Kasabanın kapısında seni aramadılar. Bırakın bu gecenin tadını çıkarın. Kutlayacak çok şeyiniz var.*

"Gunnar hemen şurada." Hekla, Silla'yı uzun masanın sonuna doğru çekti.

Gunnar, İliás, Jonas ve Rey, zar oyununun ortasında masanın üzerine eğilmiş, güzel görünümlü tunikler giymiş, saçlarını ve sakallarını taramışlardı. Sigrún da onlara katılmış, erik rengi bir bluz giymişti. Saçının tıraş edilmiş kenarından bir bölümü geriye doğru örmüştü ve açıkta kalan kulağı baştan aşağıya parlayan gümüş halkalarla süslenmişti.

Silla'nın bakışları Jonas'a kaydı, onca uzun günden sonra onu görünce nabızı hızlandı. Fenerlerin ışıltısı saçlarındaki altın telleri yakalamıştı -bu gece düzgün bir örgüyle geriye çekilmişti- ve dolgun sakalını vurguluyordu. Gözleri adamın sol yanağında beliren çürüğe takıldı ve meraktan içi ürperdi.

İliás brennsa fincanından derin bir yudum alarak, "Bakın, bu bizim bıçak ustası küçük arkadaşımız," dedi.

"İyi karşılaşmalar, İliás," diye gülümsedi Silla. "Ben Hekla'dan bahsediyordum."

"*Ruhlu küçük dostum?*" diye yanıtladı Hekla. "Görünüşe göre bir kaburga kırma daha istiyorsun."

Silla'nın dudakları sinsî bir gülümsemeyle aralandı. "Her şeye rağmen bir tarağın olduğunu gördüğüme sevindim, İliás."

"Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, yolda görünüşümü mükemmelleştirmek için saatlerimi harcıyorum.

Ben buna ustalıkla hazırlanmış karmaşa diyorum."

Silla homurdandı. "Belki de adını değiştirmelisin, *yeni uyanmış mağara ayısı*."

Gözleri tekrar Jonas'a kaydı. Yüzü ona dönük olmasına rağmen bakışları meydanın karşısındaki bir şeye sabitlenmişti, çenesi öylesine sert bir şekilde bükülmüştü ki kasıtlı olarak ondan kaçtığı belliydi. Midesine ağır bir şey oturdu.

Sigrún'un elleri hızlı hareketlerle hareket etti.

"Sigrún seni gördüğüne çok sevindi Çekiç El," diye yorumladı Ilías. "Baltalı Gözler'in seni öldürüp yol kenarına bırakmamasına hepimiz şaşırdık."

Ağız yukarı doğru kıvrıldı. "Bir an için oldukça belirsizdi. Rey sana haberleri verdi mi?"

Silla'nın gözleri Rey'e kaydı, elleri bira boynuzunun etrafında o kadar sıkı kenetlenmişti ki kırılacakmış gibi görünüyordu. Onun bu durumundan çok fazla memnuniyet duymamaya çalıştı ama bu çok zordu.

"Kraki'ye yardım ettiğim için o kadar minnettar ki, Kopa'ya kadar Bloodaxe Tayfası'yla birlikte gideceğim. Ne dedin Baltalı Göz? Bu bilgiyi elde etmekten *tek başıma sorumlu* olduğumu mu?" Kendini tutamadı.

Rey homurdanarak ona en iyi baltalı *gözlerini* gönderdi. Neyse ki artık bunlardan hiç rahatsız olmuyordu.

Gunnar ve Ilías aralarında yer açtı ve Silla bankın üzerine tırmandı, Hekla da Jonas ile Rey'in arasına, onun karşısına geçti.

"Bu gece kalpleri paramparça etmeye hazır görünüyorsun Hammer," dedi Gunnar göz kırparak.

Silla burnunun kenarını sıkarak inledi.

Hekla gözlerini devirerek, "Günlerdir çekiçle ilgili kelime oyunları düşünüyor," dedi.

"Bize Kraki'yi nasıl çözdüğünü anlat," diye devam etti Gunnar, hiç istifini bozmadan. Rey elindeki biradan derin derin içti.

"Zekâm ve cazibemle tabii ki," dedi ve kaşlarını kaldırıp en gizemli bakışını attı ama Rey'den gelen bir huffla kaşları tekrar aşağı indi. Bloodaxe Tayfası'nın lideri başını arkaya yaslayıp gökyüzüne baktı, şakağındaki damar nabız gibi atıyordu.

"Doğruluk mu içki mi oynadık," diye itiraf etti Silla.

Gunnar tıkanı. "Doğruluk mu içki mi oynadınız?" Önce reisine, sonra tekrar Silla'ya baktı. "Kaç tur atabildiniz?"

"Üç," diye mırıldandı Rey. "Çalıların arasına kusmadan önce *üç bardak içebildi.*"

Jonas Rey'in yanında kıpırdandı, bakışları Mürettebat liderine kaydı.

Gunnar'ın gürleyen kahkahası avluyu doldurdu. "Evet, ama duyduğumuz kadarıyla Çekiç El brennsa'yı canla başla dövmüş!"

İlías başını geriye attı ve kahkahalarla uludu. "Üç mü? Ahh Hammer, bu kesinlikle kabul edilemez. Kuzeye giderken buna bir çare bulmamız gerekecek."

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Küller, hayır, İlías. Sonsuzluğun sonuna kadar brennsa ile işim bitti."

İlías kıkırdadı. "Elbette. Hepimiz bir noktada bunu söylemişizdir." Elindeki brennsa fincanını neşeli bir selamla kaldırdı.

"Onlara vampir geyiklerden bahset," diye araya girdi Hekla gülümseyerek.

Silla Rey'e sert bir bakış fırlattı. "Bir vampir geyiğin bana saldırmasına izin verdi."

Bloodaxe Tayfası kahkahalara boğuldu ve Silla'nın kaşlarının birbirine çarpmasına neden oldu.

İlías gözlerindeki yaşları silerek, "Bunu *onunla mı* denedin Baltalı Gözler?" diye sordu.

Silla, Jonas'ın hançer gibi keskin bakışlarının hâlâ Rey'in üzerinde olduğunu fark etti. Rey monoton bir sesle, "Kılıcını bile çekemedi," dedi.

O

yüzünü inceledi, bakışları elbisesine kaydı. Rey'in burun delikleri, gördüklerinden iğrenmiş gibi alevlendi. Silla kaşlarını çatı.

"Belki de araya girmemeliydim," dedi Rey, gözleri meydan okurcasına onunkilerle buluşarak.

"Ah," dedi Silla onun bakışlarını tutarak. Dengeleyici bir elini karnına bastırdı. "Ama o zaman sözünüzü tutmamış olurdunuz. Ve biz senin asla böyle onursuz bir şey yapmayacağını biliyoruz."

Rey ayağa kalktı ve Silla bir pişmanlık acısı hissetti. Her ne kadar cazip gelse de, onu canlandırırsa da, onu kızdırmamalıydı. Ama artık çok geç görünüyordu. Rey tek kelime etmeden banktan indi ve uzaklaştı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Hekla, metal parmaklarını masaya vurarak.

"Belki de botları çok küçüktür," dedi Silla. Avluya doğru ilerlerken kalabalığın önünden dağıldığı adamın kule gibi yükselen formunun ardından gözlerini kırıştırdı. Onun alaycı sözlerine gerçekten bu kadar üzölmüş müydü? Adam bir fırtınanın duygusal menziline sahipti. "Bu Balta Gözler hakkında *çok şeyi* açıklıyor."

Hekla kıkırdadı, yoldan geçen bir kadından bira aldı. "Tanrılar, keşke bu kadar basit olsaydı. Onu birkaç çift çizmeyle tanıdım, dülla. Bu sadece onun mizacı."

Silla kaşlarını çatı. "Bana saldırılmasına izin vermesi neden eğlenceli?"

Hekla'nın dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Çünkü bunu hepimize yaptı. Başından beri hevesi kursağında kaldı, değil mi?"

"Evet, ama *öleceğime* inanıyordum, Hekla. Tanrılara yemin ederim ki verdiğim her kötü karar gözlerimin önünden geçti." Bunu söylerken Silla'nın gözleri Jonas'a kaydı. Jonas'ın bakışlarının hâlâ sabit ve tereddütsüz bir şekilde meydanın karşısındaki bir şeye dikilmiş olduğunu görünce midesi bulandı.

Güzel görüldüğünü, belki de onu gölgeli bir köşeye çekip kulağına karanlık vaatler fısıldadıktan sonra sonunda nasıl da çekici bir elbise giydiğine güleceklerini düşünmüştü. Ama hayır. Ayrı kaldıkları günlerde bir şeyler değişmişti. Belki de Jonas onun Bloodaxe Mürettebatı'ndan ayrılmamasına üzülmüştü. Belki de sadece eğlenmiş ve onunla işi bitmişti.

Hekla seni uyarmıştı, diye kendi kendine söylendi. *Sana onun böyle olduğunu söylemişti*. İyi. O gerçekten bir göttü. Ve bu götün bu geceki eğlencesini mahvetmesine izin vermeyecekti.

Mutfak çalışanları geldi ve masaya yiyecek koydular; şişte kızartılmış yaban domuzu, ızgara alabalık, tereyağında kızartılmış şalgam ve havuç, yabani otlarla doldurulmuş bütün kızarmış tavuklar, tereyağıyla servis edilen dilimlenmiş ekmek, yumuşak peynirler, skyr ve bal ve Silla'nın mutlak zevkine göre taze pişmiş tatlı ekmekler.

Yiyecekler masa boyunca yayılırken, Silla masayı boydan boya dolaşarak ikramları inceledi. Kalabalığı takip ederek, masanın ucundaki yığından tahta bir tabak aldı ve her şeyden biraz doldurmaya başladı. Ekstra tatlı bir dürümü tercih ederek tavuğu atladı.

Uzun masanın ucuna tekrar oturduğunda, Ekip kendi tabaklarını doldurmak için ayağa kalktı. Silla yalnızlığı memnuniyetle karşıladı, dikkatini yemeğine verdi. Gözlerini kapadı ve her lokmanın tadına baktı, yetenekli aşçıların emeğinin tadını çıkardı ve bulaşık yıkamayacağı gerçeğinin keyfini çıkardı.

"Görüyorum ki bir ya da iki tatlı ekmekten hoşlanıyorsun," diye bir ses geldi yanından ve onu düşüncelerinden uyandırdı. Silla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve uzun boylu, geniş omuzlu bir adamla karşılaştı. Adam ona parlak bir gülümseme fırlattı ve Silla onun

Bronz ten, sıcak kahverengi gözler, koyu renk saç ve sakal. Gerçekten de bakması oldukça hoştu.

Silla muzipçe gülümsedi. "Tatlı ekmekler olmadan en iyi hayatınızı yaşayamazsınız, değil mi?"

Adamın gülümsemesi derinleşti. "Peki senin gibi güzel bir kız neden tek başına oturuyor?"

Kızın yanakları kızardı. "Arkadaşlarım orada, tabaklarını dolduruyorlar."

"O zaman seninle birkaç dakika yalnız kalacağım." Adamın ağzı buruştu. elini uzatırken. "Ben Asger."

"Silla." Elini Asger'in geniş, sıcak avucunun içine kaydırды ve sıktı. Ama elini geri çekmek üzereyken Asger elini ters çevirerek onu şaşırttı, dudakları bileğinin iç kısmındaki hassas deriye değdi. Kızın yanakları daha da ısındı.

"Peki seni Hver'e hangi mesele getirdi Silla?" diye sordu Asger, yanındaki banka yerleşip uzun bacaklarını uzatarak. "Buralı olsaydın eminim seni hatırlardım."

"Sadece Kopa'ya giderken buradan geçiyordum," diye cevapladı Asger'in bakışlarının sıcaklığı altında. Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi. *Diline sahip ol, seni aptal*, diye düşündü adamı incelerken. Dost canlısı görünüyordu ama bu başka amaçları olamayacağı anlamına gelmiyordu. Kraliçe için çalışıyor olabilir miydi?

"Ne yazık ki bu gece burada bulunmanız benim için bir şans." Asger'in karanlık gözlerinin kendisini nasıl tuttuğunu, avluya nasıl sapmadığını fark etti. Asger'in sözlerinde kötü niyetli ya da daha derin bir anlam sezmemişti. Adam sadece onunla *ilgileniyor* gibiydi. Ve bunun oldukça hoş bir his olduğunu kabul etmemek aptallık olurdu. Niyeti açık olan bir adam. Oyun oynuyor gibi görünmeyen biri. Bu oldukça ferahlatıcıydı.

Silla tabağını iterek vücudunu yeni arkadaşına doğru çevirdi. Elindeki birayı dudaklarına götürdü ve bir yudum daha aldı. "Hver'de mi yaşıyorsun Asger?"

"Evet, burada doğdum ve çok uzağa gitmedim. İşim beni uzaklara götürse de, kendimi geri çekilmiş buluyorum."

"Peki yaşamak için ne yapıyorsun?" diye sordu Silla, çenesini ellerinin arasına alıp ona bakarken.

"Kont Hakon için haraç topluyorum," diye cevap verdi.

"Kont Hakon mu?" diye tekrarladı kadın. Bu isim garip bir şekilde tanıdık gelse de ne olduğunu çıkaramamıştı.

"Evet. Eystri bölgesinin kuzeyinde en geniş topraklara sahip olan kişi o. Ancak ben sadece Hver'i çevreleyen topraklardan haraç topluyorum."

Gunnar ve Jonas yaklaştı. Jonas'ın ardından birkaç kadının başı döndü ve Silla kıskançlık ateşini söndürmek zorunda kaldı. *Trolün kıcı. O bir trolün kıcı.*

Asger yaklaşan arkadaşlarını fark etti ve ayağa kalktı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunlar Bloodaxe Tayfası mı?" diye mırıldandı başını sallayarak. Silla'nın bileğini eline alan Asger, dudaklarını bir kez daha bileğine değdirdi. Dokunuşu tüy kadar hafıftı ve Silla'nın teni onun altında ısındı. "İyi karşılaşmalar, Silla. Bu gece seni tekrar görmeyi umuyorum."

Adam uzaklaşırken kadın gülümsedi.

Gunnar kaşlarını ona doğru salladı. "Kimdi o, Hammer mı?" Silla homurdandı. "Asger." Gözleri Jonas'a kaydı, sonra uzaklaştı.

"Öyle mi?" diye sordu Gunnar. "İlginç bir sohbetin ortasında gibiydin."

"Evet," dedi dalgınca. Midesini kızgınlık kaplamıştı ve belki de bu yüzden, "Onu daha sonra bulmamı istedi," diye ekledi.

Gunnar kıkırdadı. "Ne derler bilirsin... En Uzun Gün'de olan orada kalır."

Silla'dan küçük bir kahkaha patladı. "Öyle mi Gunnar?"

Gunnar'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet."

Hekla akşam yemeğiyle geldi ve Bloodaxe Tayfası Rey'in alışılmadık test yöntemlerine dair kendi hikâyeleriyle Silla'yı eğlendirdi. Silla tatlı dürümlerini bitirdi, gözleri hâlâ herhangi bir tehdide karşı tetikte avluyu tarıyordu. Sadece neşeli eğlence düşkünleri, sarhoş savaşçılar ve yemeklerinin tadını çıkaran bir ya da iki büyük çocuk görünüyordu. Kendini rahatlamaya zorladı.

Sonunda Hekla ayağa kalktı. "Biz sizi ilgilendirmeyen eğlencelere gidiyoruz. Biranızın ve oyunlarınızın tadını çıkarın." Gunnar'a göz kırptı.

Ve sonra, Silla ve Hekla kol kola girerek uzaklaştılar.

OTUZ YEDİ

Hekla'yı, birbirlerinin saçlarına çiçek takmakla meşgul yaşlı kadınlar ve genç kızlardan oluşan bir masaya sürükleyerek eğlenceye başladılar. Silla, Hekla'nın saçlarını örmeye koyuldu, ardından kır çiçeklerinin saplarını kesitlere işledi.

"Ee, dúlla, bu gece dikkatini dağıtacak bir şey mi arıyorsun?" diye sordu Hekla.

Silla elinde tuttuğu çiçeği Jonas'ı düşünerek karıştırdı. "Evet. Sanırım öyle."

"Peki nelerden hoşlanırsın? Söyle bana. Yardım edebilirim. Mavi gözlü, balta sallayan erkeklere olan tutkunu zaten biliyorum."

Silla parmağıyla Hekla'nın kaburgalarına vurdu. "Sessiz ol. Sana böyle mantıksız düşüncelerden kurtulduğumu söylemiştim." Durakladı. "Ben... kibarlığı severim. Ne demek istediğini söyleyen nazik bir adam. Bir... ne demiştin? Erkek çocuk mu?"

Hekla homurdandı. "Sana iyi şanslar. Bildiğim kadarıyla hepsi erkek-oğlan."

"Ben sadece sıcak ve sağlam birini istiyorum, dikkatimi dağıtacak birini. Son zamanlarda çok fazla sıkıntılı şeyle uğraştım... Bu gece *eğlenmek* istiyorum. Kendimi canlı hissetmek istiyorum."

Belki biradan, belki de burada Hekla'yla birlikte olmaktan kaynaklanıyordu ama o konuştukça Silla bunu daha çok hissediyordu.

"Sana güçlü bir savaşçı bulacağız... ne çok yaşlı ne de çok sarhoş." Silla son çiçeği saç örgüsüne geçirirken Hekla'nın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Hoşuna giden birini görürsen bana söyle."

Silla, Hekla'ya Asger'den bahsetmek için ağzını açtı ama o anda elinde boynuzlarıyla bir kadın belirdi. "Ale?"

Hekla bir boynuz kaptı ve Silla'ya uzattı, ardından teşekkür mırıldanarak bir tane de kendisi için aldı.

"Skál," dedi ve boynuzlarını birbirine tokuşturdular.

Hekla Silla'nın elini tuttu ve onu Hver sokaklarına açılan kemerli geçide doğru çekti. Endişe Silla'nın midesini sıkıştırdı; bu meydanda kendini güvende hissediyordu ama sokakta, bilinmeyenlerle birlikte...

"Gel Silla," dedi Hekla, elini çekiştirerek. "Meydanda şenlik ateşi ve müzik var ve karanlık çöktüğünde flita salacaklarını duydum." İsteksizce Hekla'yı takip ederek müzik notalarına, Hver sokaklarına ve kasaba meydanına doğru ilerlediler.

Gerçekten de bir şenlik ateşi yakılmıştı ve etrafında canlı bir kalabalık vardı. Silla, kasaba sakinlerinin parmak eklemlerini öpüşlerini ve ateşe dikkatle adaklar atmalarını izledi; ot demetleri, bal likörü kapları, oyulmuş kılıçlar ve balta başları, sığır ve koyun incikleri. Bu manzara onu akrabalık duygularıyla ve şiddetli bir nostalji acısıyla doldurdu.

Babası ona *Sunnvald'a ve onun ateşten güçlü küheylanına adak adarken sadece en kaliteli bal likörünü, eti ya da silahı vermesini ve bunu açık yüreklilikle yapmasını* söylemişti. O ve babası her zaman gizlice kendi ateşlerini yakmışlardı. Her zaman yalnızlık içinde.

Hekla cebinden bir sóla çıkardı ve alevlerin içine attı. "Zararı olmaz," dedi omuz silkerek.

"Peki ya Klaernar?" diye sordu Silla etrafına bakarak. "Bu tür kamusal gösterileri hoş karşılamıyorlar mı?"

"Şenlik ateşini kınamıyorlar," diye mırıldandı Hekla. "Sanki insanlar göğüslerinde bir Güneş Haçı ile eski tanrılara ilahiler söyleyerek etrafta dolaşmıyor. Ayrıca... Klaernar'ın çoğu muhtemelen diğerleriyle birlikte sarhoştur."

"Akşam yemeğinin bir kısmını adak olarak ayırmalıydın," dedi küçük sarışın kız aniden yanına gelerek. Silla onu duymazdan geldi, sessizce düşünerek yanağını çiğniyordu. "Belki çiçeklerden biraz," diye kızı dürttü.

Silla iç çekerek örgülerinin arasına sıkıştırdığı çiçeklerden birkaç yaprak kopardı ve ateşe yaklaştı. Sıcaklık yüzünü yaladığında Silla avucunu açtı ve yaprakları güçlü bir nefesle üfledi. Alevlere doğru uçtular, sonra da cehennem tarafından tüketildiler.

Parmak eklemlerini öptü ve başını eğdi.

Koruman için sana teşekkür ederim, diye düşündü. *Sığınağın için teşekkür ederim. Lütfen Sunnvald, beni Kopa'ya götürmen için sana yalvarıyorum. Tek istediğim bu.*

"Düşündüğümden daha fazla yol kat ettik," dedi küçük sarışın kız.

Kalabalıktan yükselen bir çığlık Silla'nın dikkatini başka yöne çekti. Kornalar ve kadehler hep bir ağızdan havaya kalktı, sonra da hızla indirildi. Davullar hızla çalmaya başladı, küçük sarışın kız geceliğinin eteklerini ritme uydurarak döndürüyordu.

Çok geçmeden kalabalık dans etmeye başladı ve biralarını içtikten sonra Silla ve Hekla da onlara katıldı. Sonraki bir saat boyunca Silla nerede olduğunu, kim olduğunu, Skarstad yakınlarında olanları ve o günkü suikastçıyı unuttu. Sadece o anı yaşadı, tamamen özgürdü.

Güneş ufka yaklaştığında ve gökyüzü kararmaya başladığında geç olmuştu. Hekla, Silla'yı Hver'in ana caddesine doğru sürükledi, kız da peşlerinden. Hanın yakınındaki bir sokak köşesinde bir kalabalık toplanmıştı ve etraflarından dolanırlarken grubun ortasından bir ışık parladı.

"Flita!" diye haykırdı küçük kız sevinçle. "Ohh çok güzeller!"

Hekla, Silla'nın kolundan tutarak onu kalabalığın içine çekti. "Bunu hep yapmak istemişimdir."

Yaşlı bir kadın kapaklı sepetler dağıttı, Silla ve Hekla birer tane aldı. Kalabalığın kenarına doğru ilerleyen Silla hasırların arasından baktı. Çocukluğundan beri flita görmemiş olmasına rağmen onları hemen tanıdı. Kelebeklere benzeyen zarımsı kanatları şeffaf ve ipek kadar inceydi. Ve her kanat çırpışında, ince damarlarından turuncu bir ışık fışkırıyordu.

"Küller, ama bu senin her zamanki gündönümünden çok daha eğlenceli, Silla," dedi sarışın kız, parmağını sepetin içine sokarak.

Kız haklıydı; geçmişteki gündönümü ritüelleri Sunnvald'a O'nun gününde arka bahçede sunduklarıyla sınırlıydı. Ziyafet, şenlik ateşi, müzik ve şimdi de bu uygulama; daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Diğer herkes En Uzun Gün'ü böyle mi kutluyordu?

Silla kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Hekla'ya.

"Sadece bekle." Hekla batmakta olan güneşi işaret etti, parlak turuncu ışık gökyüzüne yayılıyordu.

Yılın en uzun günü hızla sona eriyordu. Cadde boyunca bir sessizlik çöktü, çivit mavisi gökyüzündeki son ışığı kovalarken flita sakın bir şekilde titriyordu. Sonunda sepetleri dağıtan yaşlı kadın işaret verdi.

Kalabalık sepetlerini açtı ve Silla da aynısını yapmak için acele etti. Flita gecenin içinde parladı, şeffaf kanatları yukarı doğru her kanat çırpışında turuncu bir ışık saçıyordu. Binlerce flita gecenin içinde uçup gökyüzünü canlı yıldızlar gibi aydınlatırken, Silla kendinden geçmiş bir sessizlikle yukarı baktı. Dudakları şaşkınlıkla aralanan Silla, bunun o güne kadar gördüğü en güzel manzara olduğuna karar verdi.

Gözleri acıdı ve birden kendini çok küçük, çok korunaklı hissetti. Öfke damarlarında hayat bulmuştu. Babası onu pek çok şeyden korumuştı. Bunca yıldır ne yapıyordu? Yaşamak değildi. Hayatta kalmaya çalışıyordu. Son birkaç hafta hem dehşet verici hem de heyecan vericiydi, en yüksek ve en alçak seviyelerdi. Ama sanki uyanmış gibiydi, sanki ilk kez gerçekten yaşıyordu.

"Umut ve yeniden doğuş," diye mırıldandı küçük sarışın kız, huşu içinde gökyüzüne bakarak.

Annesinin sesinin yankısı Silla'nın kulaklarında çınladı. *Flita, İseldur'un umut ve yeniden doğuş sembolüdür, Ayçiçeği. Yaşlandıklarında, bir ışık ve ihtişam aleviyle yükselirler. Ve külleri temizlendiğinde, bir tırtıl ortaya çıkar ve döngü yeniden başlar.*

Silla güzel kanatlı böceklerle gülümsedi. Bu gecede onları hatırlamak ne kadar da yerindeydi. Belki de flita'ya çok benziyordu. Küllerinden doğmuş, savunmasız ve aç.

Hekla kolunu Silla'nın beline doladı ve başını onun omzuna yasladı. "Bana katıldığın için teşekkür ederim, dülla. Sadece içmek ve sevişmekten daha fazlasıyla ilgilenen bir arkadaşına sahip olmak güzel."

Silla onun kaba sözleri karşısında gözlerini kırptırdı, sonra güldü. "Beni getirdiğin için ben de sana teşekkür ederim Hekla. Bu harikaydı. Gerçekten."

Kemerden geçip Kurt İni'nin avlusuna geri döndüler. Karanlıkla birlikte meydana baştan çıkarıcı bir atmosfer çökmüştü. Çocuklar yatmaya gitmişti ve avlu daha sessiz, daha samimi görünüyordu. Arkasına bakan Silla, küçük sarışın kızın ortadan kaybolduğunu görünce sevindi. Karanlık bir köşede sarmaş dolaş duran bir çiftin yanından geçtiler ve Silla dağınık sarı saçları olan İlias ile tanımadığı bir esmerin parıltısını yakaladı.

Hekla homurdandı ve Gunnar ile Jonas'ın oturduğu köşeye doğru ilerledi, uzun masanın üzerindeki mumların parıltısıyla aydınlanmışlardı. Silla'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Siyah saçlı bir kadın Jonas'ın kucağına oturmuş, kolunu boynuna dolamış, parmakları örgülü saçlarında geziniyordu. Gözleri parlak maviyle çarpıştı ve kapana kısıldı... balın içindeki bir sinek gibi, kendi sefaletinin derinliklerine çekildi.

Hekla seni uyarmıştı, diye düşündü, ayağının üzerinde dönme ve onu yakan aşağılanmadan kaçma dürtüsüyle savaşıyor. Jonas öne doğru eğilerek kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kuzguni siyah saçları geriye savrulmuş, dolgun dudakları kahkahayla ayrılmıştı.

Silla, Hekla'nın bakışlarını üzerinde hissetti. "Sanırım bir içki almalıyım, Hekla," dedi çabucak. "Sen de ister misin?"

"Hayır," dedi Hekla, bakışları Gunnar'ın üzerine düşmüştü. "Kahretsin, sana bir erkek bulamadık. Var mı?"

Silla parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. Hekla'nın belini sıkarak kollarını çözdü. "Benim için endişelenme. Git eğlenmene bak, Hek."

"Emin misin?" Silla başını salladı.

"Kamarayı kendine ayıracaksın. Bu gece dönmeyeceğim, dúlla."

Silla zoraki bir gülümsemeyle avlunun kenarına doğru yürüdü. Hanın girişinin iki yanına yerleştirilmiş mangallarda alevler çıtırdarken, bira fincanlarıyla dolu bir masa hazırlanmıştı. Bir fincan bira alarak binanın duvarına yaslandı. İçki içmek için can atmıyordu ama isyan eden kalbini sakinleştirirken tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Çekilmez, diye düşündü. *Kibirli*.

Aptalın tekiydi ve bunun için sadece kendini suçluyordu. Öpüştüklerinde, ona bunun bir daha asla olmayacağını söyleyen kendisiydi. Yine de derinlerde bir yerde, onun daha fazlasını isteyebileceğini düşünmüştü. Daha fazlasını istediğini düşünmüştü. Neden hayal kırıklığına uğramıştı? Böylesine sinir bozucu bir adamdan kurtulduğu için mutlu olmalıydı.

"Ve işte buradasın," diye tanıdık bir ses geldi. Silla döndüğünde, yanındaki duvara yaslanmış olan Asger'in parlak gülümsemesini gördü. Parmağını saç örgüsünde gezdirdi. "Güzel çiçekler."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedi. Jonas onu istemeyebilirdi ama Asger istiyordu. Ve Silla bu geceyi yaşamayı o kadar çok istiyordu ki, flita ve şenlik ateşinden aldığı keyfi devam ettirmek istiyordu. Gözlerinin Asger'in yakışıklı yüzünde başka bir gecede cesaret edemeyeceği kadar cesurca gezinmesine izin verdi.

"En Uzun Gün'de sadece çocukların çiçeklerle oynadığından emindim," diyerek ona göz kırptı.

"Hiç fırsatım olmadı," diye itiraf etti küçük bir gülümsemeyle. "En Uzun Gün'ü hiç böyle kutlamamıştım. Kaybettiğim zamanı telafi ettiğime inanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu adam, bakışları kızın ağzına kayarak. "Peki neden böyle kutlamaları kaçırdın?"

"Aşırı korumacı babam," diye mırıldandı, vücudunu ona doğru çevirerek. "Merak etme, bu gece tek başımayım."

Silla onun sözleri karşısında bir sızı hissetti. Babası bu geceyi çok severdi, bundan emindi. Yine duyguların kafa karıştırıcı karmaşası geldi - suçluluk, öfke ve mutlak üzüntü. Düşüncelerini gizlemek için fincanı dudaklarına götürdü.

"Benim için ne büyük şans." Asger'in sesi alçalmıştı. Kadının eline uzandı, ters çevirdi ve dudaklarını bileğinin alt tarafına değdirdi.

Karnı ısınmıştı. Bu yakışıklı adam onu istiyordu ve ne düşündüğünü tam olarak anlayabilmesi hoşuna gitmişti. Adam doğrudan ve kendinden emindi ve onunla çocukça oyunlar oynamıyordu. Yarın Bloodaxe Ekibi'yle tekrar yollara düşecek, o sefil vagonda saatlerce oturacak, öfkesi ve bitmek bilmeyen sorularıyla baş başa kalacaktı. Bunu düşünmek bile onu kalan zamanının tadını çıkarmak için çaresiz bırakıyordu.

Cesaretlenen Silla, Asger'in elinden tutarak onu mangalların arasından hanın karanlık koridoruna sürükledi. Gölgelelerin arasına girdiklerinde Asger'in elleri Silla'nın beline indi ve Silla, Asger'in sıcak bedenine doğru geri çekildi. Adam bira ve ter kokuyordu.

"Beni buraya getirmenin bir sebebi var mı Silla?"

Titrek bir nefes aldı. Asger onu çevirdi ve koridorun gölgelerinde ona baktı. Bir eli saçlarına dolanırken, diğer eli sırtında gezinerek omurgasındaki tümseklerin izini sürüyordu.

"Bu gece gözlerimi senden alamadım," dedi Asger boğuk bir sesle.

Bunu yapabilir miydi? Yüzünü onunkine doğru indirdi, yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı.

Şüphe ona çarptı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetmiyordu. Onun dikkatli bakışları altında teni uğuldamıyor, vücudu arzuladığı sarhoşlukla titremiyordu. Bunun yerine midesi burkuldu.

Ne yapıyordu acaba?

Daha fazla düşünmeden, dudakları dudaklarına değmeden Asger'in bedeni ondan uzaklaştı, az önce sıcaklığın olduğu yerde serinlik vardı.

Ve sonra rahatlama.

Asger homurdanarak döndü. Silla gözlerini kısarak avludan gelen ışığın desteklediği silüete baktı.

"Git buradan," dedi soğuk bir erkek sesi. Silla gözlerini kırptırdı.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Omurgasında sıcak bir karıncalanma hissi
oluştu. Jonas'tı.

OTUZ SEKİZ

Jonas burada. Silla'nın zihni bira yüzünden bulanıktı ve soğuk ahşap duvar omurgasına bastırana kadar geri çekildi. Önündeki sahne gerçeklikten çok bir ateş rüyası gibiydi.

Asger hırlayarak geri çekiliyordu. Jonas, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert ve gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Sana ve dolayısıyla bana saygısızlık etti.

Jonas'ın sözleri aklına geldikçe Silla'nın avuçları terlemeye başladı. İki adam birbirini tarttı -Jonas'ın Asger'den birkaç santim üstünlüğü vardı ve pazuları yumruk yumruğa bir dövüşte kimin galip gelebileceğini ima ediyordu. *Ona zarar vermez*, diye kendini rahatlatmaya çalıştı. Ama zihninin gözü ona pazardaki savaşçıyı gösterdi, yüzü şişmiş ve kanlar içindeydi.

"Ne istiyorsun?" Asger tükürdü.

"Git buradan. Şimdi."

Asger'in gözleri önce Silla'ya, sonra Jonas'a kaydı. "Bu adamı tanıyor musun, Silla?"

Silla'nın ilk şaşkınlığı geçmiş ve yerini kızgınlığa bırakmıştı. "Maalesef," diye tersledi. Jonas ne yaptığını sanıyordu? Onun eğlencesini mahvetmeye mi kararlıydı, yoksa sadece sahip olamayacağı bir şeyi mi istiyordu?

Jonas, Asger'in omzunu avluya doğru iterek, "Şimdi git," diye tekrarladı.

"Onu seninle yalnız bırakmayacağım," diye hırladı Asger, kemerine, hançerinin kabzasına uzanarak.

Jonas sertçe nefes verdi. "Bunu yapmamanızı tavsiye ederim."

Ama Asger aldırış etmedi, elini hançerin kabzasına doladı.

"Hayır!" Silla öne fırladı, iki adamın da göğsüne birer el koyarak aralarına yerleşti. "Dur!"

Asger'e döndüğünde Jonas'ın bedeninin sıcaklığının sırtına battığını hissedebiliyordu. Kafasını karıştıran bir sıcaklık akınına uğradı ama gözlerini zorla Asger'e çevirdi ve konuşmak için ağzını açtı.

Asger ondan önce davrandı. "Sen istemediğin sürece gitmeyeceğim. Ne istiyorsun, Silla?" Sessizce yalvaran gözlerle ona baktı ve kelimeler dilinde kurudu. Jonas'ın önünde onu küçük düşürmek istemiyordu.

Asger elini onun omzuna koydu ama Jonas elini itti. "Ona dokunma."

Silla'nın ağzı açık kaldı ama hemen kapattı. Jonas'ın üzerine dönerek ona öfke dolu bir bakış fırlattı. "Bu da ne Jonas? Aptal *vicdanın* bir kez daha benim güvenliğimle mi uğraşıyor?"

Bakışları birbirine kenetlendi ve kadının kanı daha yavaş, daha sıcak pompalanır gibi oldu. Ama Jonas bir elini saçlarında gezdirince kadın gözlerini kırıştırdı. Adam telaşlı ve biraz da kararsız görünüyordu. "Seninle konuşmam gerek. Yalnız olarak."

"Şimdi mi Jonas? Şimdi mi, bütün akşamı geçirmişken?"

Asger boğazını temizledi ve Silla irkildi; bir an için onun orada olduğunu unutmuştu. Ama Jonas'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve onun tepkisini okuyabildiğini biliyordu. Onunla *ilgilenmemi ister misin?* der gibiydi bakışları. Silla tereddüt etti.

Jonas onun omzunun üzerinden Asger'le göz göze gelmişti bile. "Silla gitmeni istiyor, kunta."

Silla'dan bıkkınlık dolu bir ses çıktı.

"Sana yumruğumu göstermememin tek nedeni Silla'nın şiddetten hoşlanmaması," diye devam etti Jonas. "Şimdi git ve bütün dişlerin sende kalsın. Ya da benim yöntemimle yaparız." Boynunu döndürdü.

Kızgınlık Silla'nın omurgasını diken diken etti. "Dur, Jonas. Beni biraz rahat bırak. Nefes alamıyorum." Jonas isteksizce birkaç adım geri çekildi.

Silla Asger'e döndü.

"Bu adam saldırgan görünüyor. Onun yanında güvende misin? Benden ne yapmamı istiyorsun, Silla?" Suçluluk duygusu midesini yakıyordu. Neden bu kadar onurlu olmak zorundaydı?

"Güvendeyim." Onun bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı. "Affet beni, Asger. Lütfen git." Adam irkildi, sonra döndü ve nefesinin altında küfrederek uzaklaştı.

Silla ve Jonas koridorda yalnızdılar.

Sonra kadın Jonas'a doğru hamle yaptı ve onu göğsünden itti. Bu kez irkilen Jonas sendeledi. "Bunu neden yaptın, seni aşırı büyümüş göt?"

Kaşlarını çattı. "Ben sadece senin istediğini yapıyorum."

"Ne-" diye kekeledi. "Bunu ben istemedim!" Ona asla memnun olduğunu söylemeyecekti. *Asla*. "Bu da ne demek oluyor Jonas? Gecemi mahvetmek için ne gibi bir sebebin vardı?"

Jonas onu görmezden geliyor, sıkılı yumruklarıyla bir ileri bir geri yürüyordu. "Seni öpmesine izin verdin."

"*Vermedim* ama neden umurunda olsun ki? İlgilenmediğini açıkça belirttin."

Durdu ve öldürücü bir bakışla onu kıstırdı. "Daha dikkatli olmalısın. O adam tehlikeli olabilir."

"Sana ne Jonas?"

Jonas öne doğru yürüyerek onu koridorun duvarına doğru sıkıştırdı. Elleri başının iki yanına indi ve ona doğru eğildi, çıldırtıcı bir şekilde yakındı ama dokunmuyordu.

"Umurunda olduğunu kim söyledi?" diye fısıldadı, nefesi yüzünü ısıtıyordu.

Kız ona gözlerini kırıştırdı, tokat atmak mı yoksa onu kendine çekip dudaklarını birleştirmek mi istediğinden emin değildi. Jonas o kadar hızlı hareket etti ki karar vermesine gerek kalmadı; dudakları onun dudaklarına yapıştı ve kız, Jonas'ın kendisi için seçim yapmış olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde ona doğru eğildi. Elleri boynuna dolandı, dudakları birleşti ve ayrıldı, tadı ve sıcak nefesleri zihnini tüm mantıklı düşüncelerden boşalttı.

Son birkaç günün hüsranı ve bastırılmış arzusu sonunda ikisinden de kurtulmuştu. Jonas'ın elleri Silla'nın beline dolandı ve kalçalarını birbirine yaklaştırdı. İçinde bir acı hissedene Silla, Jonas'a doğru eğildi ama yeterince yakın değildi. Elleri Jonas'ın tuniğinin eteklerinin altından kıvrıldı ve altındaki pürüzsüz, sıcak teni hissetti. Başını uğuldatan başka bir vuruştı bu.

Daha fazla.

Jonas ona doğru eğilerek ellerini hapsedti ve o gece ormanda kendisine doğru ittiği sertliği hissetti. Bacaklarının arasında ısı alevlendi ve Silla kendini Jonas'a doğru bastırırken buldu, Jonas'ta n alçak bir inilti yükseldi.

"Tsk," diye bir ses geldi arkalarından, bir kadın koşuşturarak koridordan geçip gitti. Birbirlerinden ayrıldılar ve çevreleri yeniden gözlerinin önüne geldi. Sonunda hatırladı, halka açık bir koridordaydılar. Jonas'ın

Nefes almak için mücadele ederken göğsü inip kalktı ve Silla'nın aklı sonunda ona yetiştii.

"Neden?" diye sordu. "Bana neden böyle davrandın Jonas?"

Ona bakarken nabızı boynunun çukurunda zonkluyordu ama cevap vermedi. Bunun yerine, onu bir kez daha öpmek için eğildi, ama kadın iki elini göğsüne koyup onu itti.

"Hayır."

Jonas arkasına yaslandı, başı duvara çarptı. "Ben bir hata yaptım."

"Hata mı?"

"Günlerdir bununla savaşıyorum Silla. Bütün gece. Duramıyorum."

Silla ne diyeceğini bilemez bir halde boğazının düğümlemesini izledi.

"Neyle savaştın?" diye sordu sonunda.

"Beni kırdın... beni büyüledin... perişan olmaktan başka bir şey bilmiyorum. Tek düşünebildiğim dudakların; saçlarının kokusu. Kollarımda nasıl hissettiğin; beni nasıl canlı hissettirdiğin."

Canlı, vücudu zikrediyordu. *Canlı. Canlı.*

Silla Margrét, ona bakma, diye düşündü. Bakışlarını onun başının yanındaki duvara çevirdi. *Seni incittiğini görmesine izin verme.*

"Bir dikkat dağıtma, Jonas," dedi. "Hepsi bu kadardı. Bir daha olmaması gerekiyordu."

Adamın bakışlarının teninde gezindiğini ve ardından sıcaklığın diken diken olduğunu hissetti. "Peki ya şimdi, Silla? Bir süre bizimle seyahat edeceksin. Zamanımız var, dikkat dağıtmak için bolca zamanımız var."

Vücudu zonkladı ve bir an için gözlerini kapattı. "Sen... bunu istiyorsun."

"Tek düşünebildiğim bu. İzin ver dikkatini dağıtayım, Silla." Sesinde bir aciliyet notası vardı. Onu istiyordu ama yine de-

"Bu gece ben yokmuşum gibi davrandın!" diye ağzından kaçırdı.

Ağzını açtı, sonra kapattı ve yutkundu.

"Hayır," diye devam etti. "Beni görmezden gelmekten daha kötüydü.

Benimle *alay ettin*.

O kadınla." Kollarını kavuşturdu.

Adam ensesini avuçladı. "O kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kafam... karışmıştı."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıstırdı.

Jonas başını geriye attı ve koridorun tavanına baktı. "Onunla yatarsam seni aklımdan çıkarabileceğimi düşündüm. Ama gitmedim

bunu yapamazdım. Yapamadım..." Jonas bir elini sakalında gezdirdikten sonra sabit bakışlarını ona dikti. "Bak. İliás elimde. Bloodaxe Mürettebatı. Ve ben başkalarına bağlanmam. Böylesi daha güvenli. Ama ben... senden hoşlanıyorum. Olması gerekenden daha fazla."

Silla'nın kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki onu zar zor duyabiliyordu.

"Belki de bu... beni korkuttu. Belki de seni yalnız bırakırsam her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Ama o savaşçıyı koridora çektiğini gördüğümde yanıldığımı anladım." Uzun bir nefes verdi. "Sana böyle davranmakla hata ettim. Ve artık bununla savaşmayacağım, Silla. Başka erkeklerle birlikte olmamalısın. Sen bana aitsin."

Söylenen her kelimeyle içi açılıyordu ve sonunda Silla gözlerinin onunkilerle buluşmasına izin verdi.

Mavi, mavi, mavi.

"*Ait* olmak derken ne demek istiyorsun?" diye sordu usulca. "Sen ne istersen o anlama gelir."

Silla'nın nabızı göğsünde, kulaklarında, parmak uçlarında atıyordu. "Dikkat dağıtma," diye fısıldadı. Bunu yapıyor muydu? Ama bunu istiyordu - aralarında akan enerji akımını arzuluyordu; dokunuşunun kanını canlandırmasını ve tenini ısıtmasını. "Beni odana götürmeni ve dikkatimi dağıtmanı istiyorum."

Jonas hızlı bir nefes aldı. Jonas ona doğru ilerlemeden önce birkaç kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar. Ellerini Silla'nın çenesinin altından geçirerek yüzünü yukarı kaldırdı ve alnını Silla'nın alnına bastırdı. Silla gözlerini kapadı, onu içine çekti. Deri. Demir. Bir tutam ter. Doğrudan kafasına hücum etti ve onu bir yüzme hissiyle doldurdu - sanki havada süzülüyormuş gibi.

"Dikkatini o kadar iyi dağıtacağım ki kendi adını unutacaksın." İçinden bir kahkaha yükseldi. "Çok kibirlisin, Wolf."

"Kendinden emin," dedi derin bir sesle.

Onu koridorun sonuna kadar götürdü, demir anahtarlarla oynadı ve kapıyı açtı. Jonas'ın arkasından içeri giren Silla, odanın Hekla'nınkiyle neredeyse aynı olduğunu gördü; kürkler ve battaniyelerle döşenmiş ahşap çerçeveli bir yatak, küçük bir şöminenin yanında bir masa ve sandalyeler.

Duvara yaslanarak Jonas'ın ateşi yakmasını izledi. Birkaç dakika sonra alevler ocakta usulca çıtırdadı, odayı aydınlattı ve Silla'ya doğru ısı yaydı. Jonas kapıyı kapatarak onları mahremiyet içinde gizledi ve Silla'nın yüzüne döndü.

Silla'nın kalbi kulaklarında gürültülü bir davul gibi atıyordu. Oda sadece Jonas'ın altın sarısı sakalında, dudaklarının kıvrımlarında ve loşluğa rağmen parlayan mavi gözlerinde dans eden ateş ışığıyla aydınlanıyordu.

Onun yakışıklı olduğunu düşünmüştü ama bu onun için doğru kelime değildi; yakışıklılıktan daha fazlasıydı, kendini taşıma şekliydi -güçlü ve kendinden emin, istediğini alan türden bir adam. Ve onun ilgisinin ağırlığını üzerinde hissetmek başını döndürecek kadar bunaltıcıydı. Silla bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi kapattı, titreyen elleri Jonas'inkileri kavramak için uzandı. Jonas'ın iri, sert avuç içleri Silla'nınkilere değdi ve kollarında karıncalanmalar başladı. Silla ona baktı ve mırıldandı: "Ben de seni düşündüm, biliyorsun."

"Ne düşündün, Silla?" Başparmakları ellerinin sırtında şefkatli daireler çizdi.

"Çok sıradan dudaklarını." Ayak parmaklarının ucunda durup dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Bu küçük şeyler." Ellerini beline doladı.

"Bu son derece sıradan vücut." Kollarını onun göğsünde gezdirdi, sonra omuzlarına doladı ve ona baktı.

Jonas bir kahkaha attı, kolları kızın etrafında sıkılaştı ve burnunu kızın şakağına sürttü. "Ve görüyorsun ya, şimdi de senin gerçekten inandığım gibi özverili bir kadın olup olmadığını merak ediyorum."

Silla titrek bir nefes verdi ama sonra öpüşmeye başladılar. Jonas onu yatağa doğru götürdü ve yumuşak kürklerin üzerine yatırdı. Kadın geriye doğru kayd ve Jonas dirseklerini başının iki yanına dayayana kadar onun üzerinde süründü. Sonra onu tekrar öpmeye başladı, daha derin, daha sert, yeni bir aciliyetle. Ağzı sıcak ve ıslaktı, sakalı yanaklarına sertçe değiyordu ve bu kombinasyon Silla'yı çılgına çevirmişti.

Silla kendini öylesine kaybetmişti ki zaman yok gibiydi. Saniyeler dakikalara karışıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Sadece ikisi vardı ve içinde cızırdayan arzu o kadar yoğundu ki ona yeterince yaklaşıyor gibiydi.

Jonas ayağa kalktı ama kadın onu tekrar aşağı çekti.

"Durma," dedi, kelimeleri bulanıklaşarak. "Durursan ölebilirim." Ve bunda ciddiye; bundan, bu kaybolmuşluktan, onu tamamen tüketen bu baş döndürücü ihtiyaçtan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adamın kıkırdaması kısıktı, vücuduna titreşimler gönderiyor ve onu nefessiz bırakıyordu. "Buna sahip olamam," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Benim var

Bu gece senin için planlarım var." Jonas onun saçlarını yana doğru çekti ve kulağının hemen altındaki hassas noktayı öptü. Silla inleyerek kendini Jonas'ın dokunuşuna bıraktı, daha fazlasını arzuluyordu.

"Sana söylemek istedim" -soluk soluğa- "elbisemde cep yok. Oldukça kullanışsız. Onaylayacağını düşünmüştüm."

"Elbiseleriniz hakkındaki fikrimi değiştirdim," dedi başını kaldırarak.

"Ne?"

Yakası boyunca uzanan işlemeleri parmakladı. "Dandik elbiseler sende kalsın, Silla. Bu gece sana bakan her erkeği yumruklamak istedim." Parmakları bağcıklarla boğuşuyordu. "Şimdi çıkaralım ve ateşe atalım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu yakamazsınız! Hekla onu benim için aldı."

Jonas'ın parmakları bağcıklar üzerinde beceriksizce çalıştı ama sonunda başardı ve elbiseyi aşağıya, aşağıya, aşağıya itti. Kadının iç çamaşırlarını çıkardı ve kadın üzerinde altın saçlı görkemli bir savaşçıyla çırılçıplak kaldı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, sesinde huşu ve saygı vardı. Her kabarıklığı ve çukurluğu incelerken bakışları sahipleniciydi. Parmak eklemleri göğsüne hafifçe dokunduğunda, içinde bir arzu sarmalı oluştu. "Mükemmelsin Silla," dedi gözlerinin içine bakarak.

Duygular boğazını tıkadı. Daha önce kimse ona güzel dememişti, hele mükemmel hiç dememişti. Ama sonra Kurt'un her kadına bunu söylediğini hatırladı.

Adam onu öpmek için yüzünü eğdi ama kadın parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Sen de," diye fısıldadı. Onu görmek istiyordu, onun çıplak teninin kendi tenine değmesini hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Jonas bir kaşını kaldırdı ama ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Gözlerini onunkilerden ayırmadan arkasına uzandı ve hızlı bir hareketle tuniğini çıkardı. Silla onu gördüğünde bir dakikalığına nefes almayı bıraktığından emindi. Hafifçe bronzlaşmış teni, geniş göğsü ve dalgalı karnındaki yontulmuş kaslarıyla göz alıcıydı. Adam çizmelerini çıkarıp pantolonunu sıyırırken, kadın bir başka heyecan verici manzarayla karşılaştı. Adamın gözlerine kibirli bir parıltı yerleşti, çünkü onun hayranlıkla baktığını fark etmişti.

"Gururlu bir adam," diye mırıldandı, hafif bir gülümsemeyle. "Kendinden emin," diye tekrarladı adam, ona doğru yürürken.

Sonra Jonas tekrar onun üzerine yerleşti, teninin onunkine sürtünmesi hayal ettiği kadar sarhoş ediciydi. Ağızları sıcak bir şekilde bir araya geldi.

ve muhtaç bir öpücük... Adamın avuçları karnında, göğsünde kayarken, kadın adamın dokunuşuna doğru eğildi. Adamın eli karnından aşağıya, bacaklarının arasına ulaşana kadar indi, hafifçe bastırdı ve küçük daireler çizerek ovdu. Silla bir solukla dirsekleri üzerinde doğruldu, kaşları birbirine kenetlendi.

Jonas başını kaldırdı, gözleri onunkilere kilitlendi. "Bir erkeğin dokunuşunu hiç tatmadın, değil mi Bukleler?"

Silla boynunda bir kızarıklık hissetti. Jonas bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştü. "Bundan ne kadar hoşlandığımı bilemezsin. Dudaklarım, sadece sana dokunmak için. Parmaklarım, sadece seni okşamak için." Gözlerindeki sahiplenici parıltı, yanaklarındaki sıcaklığın doğrudan merkezine hücum etmesine neden oldu. "Bana güven, sana kendini o kadar iyi hissettireceğim ki ayak parmakların kıvrılacak ve yıldızlardan başka bir şey göremeyeceksin."

"Evet," diye başardı. "Lütfen."

Uzanan Silla, dokunuşu devam ederken titredi, parmakları mahrem etini nazikçe okşuyordu. Uzun bir parmak içine daldı ve parmak geri çekilirken Silla sıkıştı. Çok geçmeden ikinci bir parmak da ona katıldı ve çok geçmeden başı döndü, ayak parmakları gerçekten de kıvrıldı, dudaklarından sesler döküldü -fısıltılar, iç çekmeler, *evet*, *lütfen* ve daha başka tutarsız şeyler. Kadının iç organları gittikçe daha da sıkılaştı, kalçaları kürkten kalktı ama adam bir eliyle onu aşağı doğru bastırırken diğer eliyle parmaklarını kadının içine soktu. Parmaklarını içinde kıvrıp sürüklerken Silla haykırdı.

Jonas tatmin olmuş gibi bir ses çıkardı. "Bu benim için mi, Curls? Geri kalanını da bana ver."

Onun şehvetli sözleri Silla'yı uçurumun kenarına getirdi. Basınç bir, iki saniye boyunca dayanılmaz bir şekilde havada asılı kaldı. Ve sonra, hırıltılı bir nefesle, dönen milyonlarca parçaya bölündü. Kasları adamın parmaklarının etrafında titrerken, zevk içinde dalgalandı. Coşku sonsuza dek sürecek gibi görünüyordu, Jonas ondan son damlasına kadar alıyor, ancak vücudu durulduğunda duruyordu.

Küçük bir sonsuzluk boyunca orada yattı, nefesleri sığlaştı, göz kapaklarının arkasında ışıklar patladı.

İşte bu, diye düşündü Silla. Bu şimdiye kadar hissettiği en canlı andı.

Görüşü tekrar odaklanmaya başladığında, kalbinin gümbürtüsü azalırken, Jonas'ı kendisine bakarken buldu. Altın sarısı saçları örgüsünden kurtulmuş, alnına dökülmüştü; yumuşak dudakları kıvrılmıştı

bir gülümsemeye. Tanrım. O anda o kadar ilkel bir erkekti ki, kadının midesi dönüp durdu.

"Dokun bana," diye nefes aldı.

Evet, diye düşündü. Ona kendisini ne kadar mutlu ettiğini göstermek istiyordu. Ona kendisini yaşattığı kadar canlı hissettirmek istiyordu. "Göster bana," diye fısıldadı Silla.

Adam sırt üstü dönerken dudakları yukarı kıvrıldı ve onu yukarı çekerek kalçalarına yasladı, ona baktı. Ateş ışığı altın sarısı tenindeki her bir dalgalanmayı, her bir yara izini ve karnından aşağı inen kül sarısı saçlarının oluşturduğu küçük yolu yakaladı.

Jonas onun elini kendi elinin içine alarak etrafına sardı. Elinin baskısı geri çekilirken, kız elini yerinde tuttu. "Hoşuna giden bu mu?" diye mırıldanarak ellerini yavaşça aşağı ve yukarı hareket ettirdi.

"Evet," dedi adam, sesi alçaktı.

Cesaretlenen Silla keşfetmeye devam etti, onu ürperten, inleten ve kalçalarını oynatan yerleri keşfetti. Diğer eli karnının dalgalanan kasları boyunca ilerledi; dokunduğu her yer sert, sıcak ve pürüzsüzdü. Onun kendisini arzuladığına inanmakta güçlük çekiyordu. Bunu düşünmek bile içinden tatlı bir coşkunun akmasına neden oluyordu.

Silla geri çekildi ve ona baktı. "Jonas... İstiyorum..." "Ne istiyorsun, Silla?"

Geniş gözlerle Jonas'a bakarak derin bir nefes aldı. Buraya kadar gelmişti; bu kadar derine inmişti. Tüm hayatı akıllı ve güvenli kararlardan oluşmuştu ve bu gece ne kadar çok şeyi kaçırdığını fark etmişti. Bu gece düşünmek istemiyordu. Sadece hissetmek istiyordu.

"Bana yaşadığımı hissettir, Jonas. Al beni. Her şeyimi." Sözleri aynı anda hem sessiz hem de gürültülüydü.

Jonas ona iliklerine kadar hissedebileceği vahşi bir yoğunlukla baktı. Alçak bir hırıltıyla onu sırt üstü çevirdi ve saf, çiğ bir ihtiyaç öpücüğüyle onu kürklerin içine hapsetti.

"Emin misin?" diye homurdandı, kadın başını salladığında nefes verdi. O sıcak et parçasını kadının merkezine doğru sürükledi, yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, ve kadın boş havaya sıkıştı. Silla bir an dehşete kapıldı - Jonas iriydi, ondan çok daha iriydi ve ocak başında tecrübeli kadınlarla geçirdiği zamanlardan bunun canını yakacağını biliyordu. Ama bunu her şeyden çok istiyordu. Kalbi hâlâ atarken büyük yaşamak istiyordu.

Jonas'ın sözleri uzak ve boğuk geliyordu. "Sigrún'da bebeği engellemek için kullanabileceğin otlar var. Ondan isteyeceğim. Söylemeyecektir."

Silla başıyla onayladı. Vücudu beklentiyle, ihtiyaçla karıncalandı. Gözlerini kapatan Jonas, kendini onun girişine yerleştirirken nefesinin altında küfürler mırıldandı. Ve sonra yavaşça, sıkıca bastırarak onu gerdi. Kadının içinde santim santim ilerlerken alnından terler boşanıyordu. Dolu, dayanılmaz derecede doluydu ve tam da bunun imkânsız olduğunu hissettiği anda, içinden acı fişkırdı. Silla haykırdı, parmakları adamın omuzlarındaki ete saplandı.

Jonas ürpererek tekrar küfretti, kendini tutarak Silla'nın çenesine, boynuna ve kulağına kadar öpücükler kondurdu. "Tanrım, kadın. Sanki benim için yaratılmış gibisin." Bir iniltiyle kalçalarını döndürdü, geri çekilirken yanma şiddetlendi, sonra onu bir kez daha doldurdu.

Bunun rahatsız edici olması mı gerekiyordu? demek istedi ama dudağını ısırdı ve rahatlamaya çalıştı.

"Böyle daha da güzelsin," diye mırıldandı, vücutlarının birleştiği yere bakarak. "Benimle doluyken." Adamın tekrar içine girmesini hayranlıkla izledi.

Şehvetli sözleri kadının içinde bir alev yaktı. "Dolu," diyebilirdi sadece, adam tekrar içine girerken irkildi. Çok doluydu. Çok derin.

"Yavaş gitmeye çalışıyorum ama öyle hissediyorsun ki..." Jonas gözlerini kırıştırarak tekrar kızın içine girdi. Tekrar. Tekrar.

Tüyleri diken diken oldu ve Silla derin bir nefes aldı. Bu beklediğinden daha acımasız bir istilaydı ama yine de tam olarak istediği, ihtiyaç duyduğu şeydi. Bunu seçiyordu. *Yaşamayı* seçiyordu. Onu seçiyordu-Jonas'ı. Sadece onlar vardı, sadece acı ve zevkin en zayıf parıltısı.

"Bunu *bana* sen verdin," diye mırıldandı Jonas. Sesi çiğ, kazınmış gibiydi. Bakışları açlıkla yüzünde ve göğüslerinde kayarken, daha hızlı hareket etti, onu gerdi, doldurdu. "O benim."

Adamın sözleri kızıdan bir ses çıkardı; saf bir ihtiyaç iniltisi. Tırnaklarını adamın sırtına geçirirken, kendini her zamankinden daha *fazla* kaybederken, vücudu daha fazlasını söylüyordu. Her itişte, acının keskin kenarı biraz daha köreldi, ta ki ağrıdan başka bir şey olmayana kadar.

Jonas kıpırdandı ve daha derine, dokunulabileceğini bile bilmediği bir yere girdiğinde nefesi kesildi. Mutluluk içinde kıvılcımlandı ve ateşin tutuşması gibi yeni bir şey oluşmaya başladı. Bu acı ile kenarlı bir zevkti,

ayırt edilemeyecek hale gelene kadar birlikte bükülüyorlardı. Dudakları aralandı, bu yeni hissi keşfederken kaşları çatıldı, öncekinden daha derin, daha tüketkendi.

"Evet. Bana bir tane daha vereceksin Curls." Jonas bir dirseğinin üzerinde durarak elini aralarında gezdirdi, kızın en hassas noktasını okşadı ve kız onun dokunuşuyla ürperdi.

Dünya dönmeye başlamıştı. "Sakın durma."

Hızını artırdı ve dizini yukarı itti, bir şekilde onun içinde daha da derinlere vurdu. Ateşe atılan çıra gibiydi. Kalçalarının her dalgalanışında kaban ısı daha da yükseliyor ve bir şekilde daha da derinlere iniyordu ve kadın yeni, daha büyük bir şeyin eşiğindeydi...

Eli kızın boynuna kaydı ve hafifçe sıktı. "Zevkini bulduğunda, dudaklarında *benim* adım olacak."

Ama bakışları çok yoğundu, çok... bir şeydi ve gerilim dayanılmaz hale gelince Silla gözlerini sıkarak kapattı.

"Oh. Oh..."

Onun adı dilindeyken parçalara ayrıldı; ılık, ısı ve zevkten oluşan bir cehennem onu kasıp kavurdu ve için için yanan küller halinde bıraktı. Hem hiçbir şey hem de her şeydi, en yükseklerde uçuyor ve en tatlı hislerin içinde boğuluyordu.

Üstündeki Jonas'ın belli belirsiz farkındaydı. Yakıp yıkan bir inilti; kollarında titremeler; düzensiz itiş kakışları, sonra içine boşalırken tamamen yavaşlaması. Tek kolunun üzerine yığılan Jonas her nefesinde sarsılıyordu.

Zihni tamamen sessizdi.

Nefes aldı. Nefes verdi. Ona bakmak için gözlerini açtı. Adamın alnındaki ter lekesini, nefes almak için çırpınan geniş göğsünü, mavi gözlerindeki yeşil benekleri fark etti. Adam ona garip bir ifadeyle bakıyordu, sanki yeni bir şey keşfetmiş gibiydi.

Kelimeler ona geri döndüğünde, aklına gelen ilk şeyi söylemek için acele etti. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Adam güldü ve kızın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Eğer hala kelimeleri oluşturabiliyorsan, yapacak işlerim var demektir."

OTUZ DOKUZ

Ateş kor haline gelmiş, havada küllü bir koku kalmıştı. Jonas bir kütük daha eklemek için kalkması gerektiğini biliyordu ama kürklerin yanından ayrılmaya cesaret edemiyordu.

Kadının ince parmaklarının elinin sırtında kayarak benekli deride gezinmesini izledi. "Peki ya bu yara izi?" Silla sordu. Bu konuyu kapatmalıydı. Odaklanması gereken yeri hatırlamalıydı: Istré'deki işi; topraklarını geri almak. Ama yaptıklarından pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu.

Daha önce Jonas onun kalçalarını temizlemek için kovayı getirmişti, kürklerinin içinde yayılmış halini görünce bedeni uyandı. Onun ilkiydi. Her şeye rağmen bu konuda ona güvenmişti. Göğsüne bir sıcaklık doldu ama onu itti.

Bir noktada kendini daha fazla tutamamış, dudaklarını onunkilere bastırmış ve her şey yeniden başlamıştı. Kürklerin içinde yuvarlanmışlar, uzuvları ve dudakları birbirine sürtünmüştü. Jonas kızın canının acıyacağından endişeleniyordu ama Silla istekli görünüyordu, bu yüzden tekrar kızın içine gömüldü. Vücudunun kavrayıcı sıcaklığı Jonas'a hiç tatmadığı bir mutluluk vermişti.

Merakı, hevesi, güzel, etkileyici yüzü... hepsi içinde ilkel bir şeyi uyandırdı, fethetmesi gereken bir savaşçı gibi. Hak iddia etmesi gerekiyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, sanki doyamıyormuş gibi.

Bu sadece fiziksel, dedi kendi kendine. Kendinden bir parça vermeden onunla yatabilirsin. Ama Jonas içinde bir yerlerde bunu sorguluyordu. Şimdiden ona nadiren bahsettiği şeyleri anlatmıştı ve göğsündeki sıcaklık gece boyunca daha da artmıştı.

Bir kütük köz patlamasıyla birlikte ateşe düşerken Silla bir esnemeyi bastırdı. Jonas birkaç saat içinde kalkmaları gerektiğini biliyordu.

ama Şu anda Bloodaxe Mürettebatı'ndan ayrılmaya hazırđı. Kendini bu odaya onunla birlikte hapsedmeye ve onun gitmesine asla izin vermemeye.

"Jonas?" diye sorarak onu Şimdiki zamana geri çekti. "Bu yanık mı?"

Jonas yutkunarak, "Ateş yılanı," dedi. "Aldığımız en kötü işlerden biri Holt'u bir istiladan kurtarmaktı." Parmağı gözünün köşesine gitti ve hilal Şeklindeki küçük yara izini takip etti. "Peki ya bu?"

Omuz silkti. "İki yaşındayken gözümü bir masanın köşesine çarptığım söylenir. Senin hikyelerin kadar eğlenceli değil." Ama bir an için kendi içine çekilmiş gibi ydi.

"Nereye gittin?" diye mırıldandı Jonas, parmak eklemleri yanağında gezinirken.

Kız ona gülümseyerek başını salladı. "Hiçbir yere. Peki ya... bu?" Parmağı elmacık kemiğindeki izi sıyırdı.

Jonas kaşlarını çattı.

"Babam." Kızın gözleri

onunkilere kaydı.

"Onun yumruğı ile annemin arasına girdim. Lanet yüzüğünü takmıŐtı."

Silla'nın gözleri onun yüzünü aradı. "Babanın senin ve İlıas'ın toprak haklarınızın verilmemesiyle bir ilgisi var mı?"

enesindeki bir kas seğirdi ve gözleri başının yanındaki krkilere kaydı. "Evet." Kadının daha fazlasını sormak istediğini anlayabiliyordu ve sormadığı için de minnettardı. Birlikte geçirdikleri zamanı o günleri düşünerek mahvetmek istemiyordu. Yine de... eğer bunu birine anlatacaksa, belki de bu kişi o olabilirdi.

Dur, diye kendini zorladı Jonas. *Kendini korumalıŐın. Dikkatini dađıtmamalıŐın.* Ama argümanları gittikçe zayıflıyordu. Silla iyi bir insandı. Kendini güvende hissediyordu. Güvenilir.

"Silla," dedi Jonas, onun iri, kara gözlerinde kaybolurken. "Bunu bir sır olarak saklamalıyız."

"Neden?"

"Rey senden uzak durmamı emretti," dedi Jonas, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Saçları dağınıktı, yanakları kızarmış ve dudakları ŐiŐmiŐtı. Bu onu daha da gzelleŐtiriyordu. Sadece Jonas'ın grebildiğı, onun çözülmemiŐ bir yanıydı bu. Sahiplenici bir hisle sıkıştı. *Benimkini.*

"Rey'in umurunda mı?"

"İÇimize engel olacağına inanıyor." Jonas uzun bir nefes verdi. Rey'in haklı olduğnu biliyordu ama Şu anda bunu umursayacak durumda değildi.

an.

Kızgınlık gözlerinde alevlendi. "Rey'in bilmediği şey ona zarar vermez." Silla ağzını kapatırken sonunda büyük bir esneme koptu.

"Seni yıpratmış mı?" Jonas onun boynuna sokuldu.

"Hem de nasıl," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Yarın yine dikkatimi dağıtabilir misin?" Parmaklarını Jonas'ın sakallarına geçirdi ve Jonas'ın omurgasından aşağıya doğru bir zevk ürpertisi yayıldı.

Elleri kalçasından uyluklarının pürüzsüz teni boyunca ilerledi. "Evet. Seni yıldızların altına götürmek istiyorum."

Adamın koluna şakacı bir tokat attı. "Çok kaba. Bundan hoşlanmam benim hakkımda ne söylüyor?"

"Şüphelerimi doğruluyor. Sen sağlıklı bir kadın değilsin." Adam onun kalçasını sıktı.

"Bir işarete ihtiyacımız var," diye devam etti. "Saçımı parmaklarımın arasında dolaştırabilirim. Ya da sol elimle burnumu kaşıyabilirim. Sonra ikimiz de bahaneler uydurup ormanın içinde kayboluruz."

"Bu hoşuma gidebilir," diye mırıldandı, parmakları karnında gezinirken. "Bizim küçük sırrımız." Dudaklarına bir öpücük kondurmak için kendini kaldırdı.

Adam geri çekildiğinde kadın ona baktı, gözlerinin arkasından bir şeyler geçiyordu. "Eğer birlikte eğleneceksek, bana bu gece yaptığın gibi davranmana izin vermeyeceğim," diye onu uyardı. "Bana karşı acımasız olma. Diğerlerinin yanında arkadaş olamaz mıyız?"

Jonas iç geçirerek çatının ahşap kirişlerine baktı. "Arkadaş olabiliriz. Seni bir daha görmezden gelmeyeceğim Silla, yemin ederim. Ama sana yakın olmaktan ve ellerimi sana sürmemekten de memnun olmayacağım."

Silla doğrulup oturdu. "Kendini dizginlemen gerekecek. Ne de olsa ben ahlaklı bir kadıyım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve ikimiz de Rey'in gazabına uğramak istemeyiz."

Silla yataktan kalktı ve elbisesini başının üzerine çekti.

"Yolculuğunuzda bir şey mi oldu?" diye sordu Jonas. Midesinde yabancı bir his kıvrıldı -kıskançlık, bir başlangıçla fark etti.

Yüzünde irkilmiş bir ifade belirdi ama hemen onu nötr bir ifadeye dönüştürdü. "Bir vampir geyiğin bana saldırmasına izin verdi. Ve o... şey... Balta Gözlüydü."

"Uygunsuz bir şey yapmaya çalışmadı, değil mi?"

Silla kamçısını Jonas'ın yüzüne doğru çevirdi. "Hayır. Ne? Elbette yapmadı."

"Güzel, Silla. Benden başka kimseyi öpmeni istemiyorum." Merhametli tanrılar. Bunları söyleyen kimdi?

Adamın yüzündeki ifadeye bakarken içinden kahkahalar yükseldi. "Neden gülüyorsun?"

"Kıskançlığının nesnesi olmak... heyecan verici."

Jonas kaşlarını çattı. "Aklına bir şey gelmesin, kadın." "Ne gibi?" Elbisesini üzerine çekti.

"Beni kıskandırmaya çalışmak gibi."

Gözleri parlıyordu. "Hmm. Diyelim ki uyku kürklerimi Ilías'ın yanına koydum, bu seni kıskandırır mıydı?"

Alçak bir hırıltı çıkardı. "Bunu aklından bile geçirme."

"Ya... akşam yemeğinde bacaklarımız birbirine en az değecek şekilde Gunnar'ın yanına oturursam?"

Jonas içini çekti. "Ona baltayı göstermek zorunda kalırdım. Beni buna zorlama, Silla."

Kapıya yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "Keşke kalabilseydim."

Saniyeler içinde Jonas odanın diğer ucuna geçmiş, kollarını Silla'nın beline dolamış ve dudaklarını onunkilere bastırmıştı. Geceyi sonlandırmak için yumuşak ve nazik bir öpücüktü ama alaycı dili gelecek şeylerin sözünü veriyordu. Silla ona doğru eğilirken iç çekti.

"İyi geceler, Jonas." Kapıyı açtı ve koridorda yürümeye başladı. "İyi geceler, Silla," diye mırıldandı arkasından.

SILLA merdivenlere doğru ilerledi ve Hekla'yla paylaştığı odaya çıktı. Anahtarı bulmaya çalışırken o kadar yorgun ve titrekti ki, ilk iki denemesinde anahtarı anahtar deliğine sokmayı başaramadı. Tam anahtarı içeri sokmayı başarmıştı ki kapı çekilerek açıldı ve Hekla gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Silla da saçlarının ve elbisesinin durumunun farkında olarak ona baktı. Hekla'nın dudakları muzip bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi.

"Oh, dülla. Açıklamanız gereken *çok* şey var."

PART II *Ashes*

*"Great deeds and ill deeds
often fall within each
other's shadow."*

-Goli Swinson's Saga

KIRK

Alev kırmızısı saçları nemli hücreye hiç yakışmıyordu. Bu sefalet ve ölüm dolu yerde fazla parlak, fazla coşkuluydu. Skraeda parmaklıkların arasından kendisine tıpatıp benzeyen kişiye bakarken göğsü yanıyordu. Ashbringer yeteneklerini etkisiz hale getirmek için elleri hindriumla kelepçelenmiş olan Ilka şok ve korkuyla titriyordu.

"Skraeda, bir hata yaptın," diye fısıldadı Ilka. "Bunu geri alabilirsin. İşleri yoluna koyabilirsin. Onlara yanıldığını söyle."

Skraeda'nın içinde bir duygu girdabı vardı -suçluluk ve kendinden nefret, ama en güçlüsü kızgınlık. Bunca yıldan sonra Ilka'nın bu dünyaya uyum sağlamaya bile çalışmamış olmasına duyduğu öfke. O çok yumuşaktı. Çok nazikti. Damarlarında akan galdur ona büyük bir güç verme potansiyeline sahipti ama yine de... o bunun bir yük olduğunu düşünüyordu. Ilka ise Skraeda'yı hiç anlamıyor gibiydi.

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum Ilka," dedi sessiz bir kararlılıkla.

İkizinin gözlerinde onu sonsuza dek unutmayacak o bakışı gördü. Ilka'nın sonunda anladığı an.

"Onlardan daha iyi değilsin," diye tükürdü Ilka, sözlerinde sonunda zehir yükseliyordu.

Senin için çok geç, diye düşündü Skraeda. İşin bu noktaya gelmiş olması onu üzüyordu. Ama bu krallıkta, eğer Galdra'ysan, ölmek ya da öldürmek vardı. Ve Skraeda ölmeye hazır değildi.

"Gurur duymalısın kardeşim," dedi. "Yeteneğin artık senin için boşa harcanmayacak. Bu krallığı kraliçenin vizyonuna göre şekillendirmek için kullanılacak. Bu senin mirasın olacak, Ilka."

Ilka'nın gözleri yaşlarla doldu. "Sen kendi türüne ihanet eden birisin Skraeda."

"Ben bir fırsatçıyım-"

"Sadece kendini düşünüyorsun!" Ilka çığlık attı.

Sesi hücresinin taş duvarlarında yankılandı. Skraeda ikizinin sesini yükselttiği bir zamanı hatırlayamıyordu ve bu onu anlık bir sessizliğe sürükledi.

Ilka'nın dudağı çirkin bir hırıltıyla kıvrıldı. "Kendini cesur sanıyorsun... kendini fırsatçı sanıyorsun... ama bencil bir korkaktan başka bir şey değilsin Skraeda. Hak ettiğin gibi sefil ve yalnız öleceksin."

Bu sözler zihninde yankılandı, ta ki sonunda ateşli rüyasından uyanana kadar. Skraeda kendini fiyortun aşağısındaki bir çıkıntıya yayılmış halde buldu. Güneş o kadar parlaktı ki, Skraeda birkaç uzun an boyunca kendini yıldızların arasında ışıklar içinde ölümsüzleştiğini düşündü.

Bir kuzgunun gagalaması onu bu hayata geri getirdi, saç örgülerini yoldu ve kafa derisine keskin bir acı verdi. Ona doğru hamle yaptı. Bir protesto çığlığıyla uçarak yukarıda daireler çizen sürüye katıldı, ceset akbabaları onun son nefesini vermesini bekliyordu.

Ve sonra, her şey ona geri döndü - o devasa savaşçı sırtın kenarına yayılmış, ölüm darbesini bekliyordu. Kafatasındaki acı, onu karanlığa gömüyordu.

Kız.

Skraeda savaşçının acısında o kadar kaybolmuştu ki

Kız.

Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? diye kendini azarladı. Daha önce kendini kontrol edebiliyordu. Günlerce pusuya yattıktan sonra, işte karşındaydılar - kırmızı pelerini olmayan kız, ama Skraeda onu hemen tanıdı. Yüzlerce kilometreden ve bu anı hayal ederek geçirdiği sayısız geceden sonra, işte buradaydı.

Savaşçıyla ilgili küçük bir sorun vardı. İri yarı ve yetenekliydi ve Skraeda kılıçlarda kendisine üstünlük sağladığını fark ettiği anda, zihninin kavrayışıyla onun kederinin ipliğine uzanmıştı. İp adamın aurasından çözülmüştü ve birkaç hızlı çekişle adam sırt üstü yatmış, kafası Skalla Tepesi'nin kenarından aşağı sarkmıştı.

Skraeda'nın kızı unutmaması ne kadar aptalcaydı.

Kafatası aynı fikirdeymiş gibi zonkladı ve Skraeda şişmiş yumruyu ovmak için arkasına uzandı. İçinde öfke alevlendi ve Skraeda yakma ihtiyacı hissetti... yok etme.

Önce uçurumdan yukarı çıkmalısın, seni yarım akıllı, dedi kendi kendine.

Ve sonra tırmanmaya başladı. Çürük kaburgaları ve ağrıyan omzuyla fiyorttan yukarı tırmanmak yavaş bir işti ve yanlış bir hareket ölümüne neden olabilirdi.

Ama hayatta kalma ihtiyacıyla, hatasını düzeltme ve kraliçenin gözüne girme ihtiyacıyla hareket ediyordu. Kadın onun gözünden kaçmıştı.

bir değil, iki kez kavradı.

Nadir görülen bulutsuz bir günde güneş kör ediciydi. Skraeda'nın dili kurumuş ağızında kocaman olmuş, fırtınanın yüzeyine tutunmaya çalışırken kasları çığlık atıyordu. Elini sarp kayalıklardan çıkıntı yapan bir kökün etrafına doladı ve kökün dayanıklılığını test etmek için çekiştirdi. Kök sarsılarak gevşedi, ufalanmış kayalar üzerine yağdı. Gözlerini kapatan Skraeda fırtınayı atlattı.

Uzun saatler süren tırmanıştan sonra Skraeda onu uçurumun tepesinden ayıran son dik kaya parçasını inceledi; altı metrelik pürüzsüz, lekesiz bir taş. Burada tutunacak bir yer yoktu. Ama aklına bir fikir geldi.

Derin bir nefes çekerek el baltasını kınından çıkardı ve güçlü bir yay çizerek yukarı savurdu. Küçük taş parçaları yere düştü ama gözleri kısa süre sonra kayanın yüzeyinin derinliklerine gömülmüş olan bıçağa takıldı.

Başarı göğsünde kabardı. Diğer eliyle hevrütini kınından çıkardı ve bıçağı baltanın birkaç avuç yukarısındaki kaya yüzeyine sapladı. Bıçak darbeleriyle kendini yukarı doğru çeken Skraeda aşağıya bakmaya cesaret edemedi; aşağıdaki dalgaların durmaksızın çarpması, tutuşunu kaybetmesi halinde başına gelecekleri yeterince hatırlatıyordu.

Kuzgunlar yukarıdan yüksek sesle şikâyet ediyordu ve Skraeda'nın dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Bugün bana ziyafet çekemeyeceksiniz," diye mırıldandı.

Ve sonra Skraeda kendini Skalla Sırtı'nın tepesine çekti ve yüzeye ağır ağır uzandı. Kasları çığlık atıyor, boğazı su için ağrıyordu. Dünya kısa bir süre için üzerinde döndü ama Skraeda kendini aklını toplamaya zorladı. *Hayatta kaldın, dedi kendi kendine, eli cebinde Ilka'nın örgüsünün güven verici kıvrımlarını buldu. Ve şimdi başladığın işi bitireceksin.*

Kendini dizlerinin üzerine çeken Skraeda çevresini inceledi: sırt boyunca kuzeye doğru ilerleyen Kemik Yolu; onu çevreleyen mavi gökyüzüne yeşil mızrak uçları gibi uzanan çam ağaçları; diğer taraftaki uçurumlardan aşağıdaki okyanusa inen dik düşüş.

Gözleri yolun kenarındaki çimenlerin arasına sokulmuş kırmızı bir nesneye takıldı. Kendini ayağa kalkmaya zorlayan Skraeda, araştırmadan önce güçlendirici bir nefes çekti.

Savaşçının iki parçaya ayrılmış ve sadece demir başlıkla bir arada tutulan kalkanı uzun otların arasına atılmıştı. Skraeda

yaklaştı. Gözleri kalkanın üzerindeki baltada gezindi; balta kıpkırmızı bir renge bürünmüş ve aşağıdaki havuza damlıyordu.

"Bu mührü bilmiyorum," dedi kırık kalkanı eline alarak. "Ama kime ait olduğunu bulacağım."

Nal sesleri Skraeda'nın el baltasını daha sıkı kavramasına neden oldu ama bu sadece sesin geldiği yöne doğru koşan bineğiydi. İcini bir rahatlama kapladı. Sonunda talih yüzüne gülmüştü. Atı, eyer uvallarındaki erzakları ve kızın birlikte seyahat ettiği kişilerin mührü yanındaydı.

Su tulumundan uzun uzun içtikten sonra Skraeda atına bindi ve onu Kemikler Yolu boyunca kuzeye yönlendirdi. "Kim olduğunu biliyorum," dedi yüksek sesle, "ve yakında kiminle seyahat ettiğini de öğreneceğim."

Dalgalar tepenin iyice altına çarpıyor, kuzgunlar yukarıda gakiyordu. "Bir dahaki karşılaşmamız son olacak, kızım."

KIRK BİR

Silla kendini kürklerin altından çıkarıp sürünerek arabaya bindiğinde çok erkendi. Hver kasabası hâlâ En Uzun Gün kutlamalarının uykusundaydı ve Bloodaxe Tayfası ağır ağır ilerliyordu. Ilías hâlâ sarhoş olabileceğini düşündüren bir şekilde sallanıyordu, *yeni uyanmış mağara ayısının* saçları tüm ihtişamıyla dağılmıştı.

Silla'nın gözleri Jonas'ın mavilerine takıldı. Yüz hatlarını inceledi, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve uzun, derin bir esneme önceki geceki aktivitelerine dair tek ipucuydu. Bakışları sakalına takılınca midesi ısındı ve anılar canlandı; sakalın parmaklarının altındaki hissi, boynuna sürünmesi. Aklından geçenleri okumuş gibi Jonas'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi; daha fazla dikkat dağıtıcı şey vaat eden bir gülümsemeydi bu.

Vagonun kendi köşesindeki kürk yığınının üzerine yerleştğinde, Silla'nın sırtına sert bir şey saplandı; bir kitap. Tam olarak üç kitap. Onları çekip çıkararak kapaklarını inceledi. İlkinin Rey'in Kraki'den aradığı kitap olarak tanıdı: *Íseldur'un Yaratıkları*. Parmakları *bir* sonrakinin sade deri kapağında gezindi ve *Herbs of Íseldur - a Complete Guide* (*Íseldur Bitkileri - Eksiksiz Rehber*) sözcüklerinin *her* bir harfinin izini sürdü. Üçüncü kitap ise ilginç bir şekilde *Íseldur'un Kısa Tarihi*'ydi.

Silla'nın bakışları kitaplardan Rey'e kaydı. Uzun boylu ve metanetli adam At'ın üzerine oturmuş, güneş ışığı buklelerinden yansıyor. "Bunu benim için mi çaldın, Baltalı Göz?"

Başını öne eğdi. "O kitaplar Bloodaxe Mürettebatı'na ait. Ben sadece bize ait olanı aldım."

"Sen bir haydutsun, değil mi Reynir?"

Alçak hırıltısı dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Belli ki kendisine tam adıyla hitap edilmesinden hoşlanmıyordu.

"Ve onları bana mı emanet ettin?"

Omuzlarındaki kurt postu omuz silkerken bir yükselip bir alçaldı. "Kitaplar seni konuşmaktan alıkoymak için iyi bir yol gibi göründü." İç çekti. "Yine de şimdiden kararımı sorguluyorum."

Bloodaxe Tayfası'nın liderinin geniş sırtını incelerken kaşları çatıldı. Bu adam şaşırtıcıydı. Rey onu öldürmekle tehdit etmişti.

Birden fazla kez ve şimdi ona basit bir nezaket sundu - can sıkıntısını hafifletmek için.

İseldur Otları'nı seçen Silla, sayfaları parmaklarının arasından geçirdi. Kitap romantizm ve macera hikâyeleriyle dolu olmasa da Silla'nın neşesi yerindeydi.

Silla ekler bölümüne geçti, işaret parmağını *frenk üzümünün* üzerinde gezdirdi ve *skjöld'ün* üzerinde durdu. Kalbi durdu.

Sayfa 233'e döndü ve okudu.

Botanik Adı- skjöldablóm.

Popüler İsim(ler)- skjöld

Silla, istediği bölüme ulaşana kadar yaşam alanlarını ve açıklamaları taradı.

Kullanım Alanları- Skjöld'ün güçlü sakinleştirici özellikleri vardır, tarihsel olarak vücuttaki gerginliği ve zihindeki terörü tedavi etmek için küçük dozlarda verilir.

Yan etkileri- Kjarna'nın bloke olması kullanıcıların priming yapmasını engeller. Skjöld, uzun süreli kullanıcılar tarafından bildirilen hayali vizyonlar ve tehlikeli yan etkiler nedeniyle yalnızca kısa süreli kullanım için önerilir.

Uyarı - Skjöld çok dikkatli kullanılmalıdır, çünkü yüksek doz göğüste ağrılara, nefes darlığına, kişinin vücudunun kontrolünü kaybetmesine ve ölüme yol açabilir. Skjöld yüksek oranda bağımlılık yapar. Tedavinin sonlandırılması baş ağrısı, titreme, ateş, bulantı, kalp çarpıntısı ve bilinç kaybı gibi semptomlara yol açabilir.

Bu sözler yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Bağırsaklarına bir darbe.

Doğrudan kalbine saplanan bir ok.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu vagonda yanında oturan küçük sarışın kız.

"Bilmiyorum," diye nefes aldı Silla. Paragrafları tekrar okudu. Bir kez. İki kez. Kelimeler içine işleyene kadar tekrar tekrar. Bazılarını anlamadı. Ama anladıkları onu mahvetti.

Tedavinin sona ermesi baş ağrısı gibi semptomlara yol açabilir.

Silla nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Sadece kelimeleri yutabiliyor ve anlamlarını sindirmeye çalışıyordu. Skjöld baş ağrılarını *tedavi* etmek için kullanılmıyordu.

"Baş ağrısı yaprakların dökülmesinin bir belirtisidir," diye fısıldadı. Kızım.

Silla kusmak istedi. Çılgılık atmak istedi. Anlamaya çalışırken zihni kendi kendine çelme taktı. Bunca yıllık korku, beklenti, kafatasını parçalayan baş ağrıları tarafından zincirlenmiş olmak. Hepsi bir *yalan mıydı*? Bu kronik baş ağrıları onun ayrılmaz bir parçasıydı, onu bir insan olarak şekillendirmişti. Varlığının bir parçasının aslında hiç orada olmadığını keşfetmek gibiydi.

Kendini bile tanımıyordu. Kimdi

o?

Tanrıların kutsal külleri içinde *o kimdi*?

Silla, çalkalanan, kıvranan öfkenin ortasında vagonun kenarını kavradı ve binlerce parçaya ayrılmadan önce kendini bir arada tutmaya çalıştı. Babasına lanet okudu, ona olan inancı ve güveni bir kez daha paramparça oldu.

"Sana yalan söyledim," dedi küçük kız ciddiyetle. "Tekrar ve tekrar."

Ama Silla'nın zihni bununla yetinmedi, çünkü dahası da vardı.

Hayalet görüler uzun süreli kullanımla rapor edilmişti...

Kız.

Kız.

"Ben yaprakların bir ürünü müyüm?" diye sordu kız elini inceleyerek.

"Öyle olmalısın," diye mırıldandı Silla. "İlk ne zaman tanıştık?" Zihni geçmişe uzandı, onları ne zaman almaya başladığını hatırlamaya çalıştı. Her şey on yaşındayken o kaotik yazda olmuştu. O kadar uzun zaman önceydi ki... anıları kısa, karışık parıltılardan ibaretti. Annesinin yeşil gözleri. Dereotu. Güneş tutulması. Beyaz bir ışık parlaması. Keder ve sefalet ve koşmak, koşmak, koşmak.

Boğuk bir ses kaçtı ve dikiş yerlerinden ayrıldığını hissetti. Bunca yıl, fısıltılardan kaçmak, Klaernar'ın şüphelerinden kurtulmak için yer değiştirmişlerdi. Bunca yıl bir yabancı olarak yalnızlık çekmişlerdi. Tüm bu yıllar saklanarak ve kaçarak geçmişti... bu süreçte neredeyse hiç yaşamamışlardı. Peki ne için?

"Yapraklar," diye cevapladı kız. "Her şey dönüp dolaşıp yapraklara geliyor."

Skjöld son derece bağımlılık yapıcıdır... yüksek dozda alındığında göğüste ağrılara, nefes darlığına, kişinin vücudunun kontrolünü kaybetmesine ve ölüme yol açabilir.

Yapraklar Rey'in söylediği gibi zehirliydi. Silla etrafında döndü, gözleri At'ın hareketiyle sallanan sırtına takıldı. Bu kitaba göre Rey'in ona yapraklar hakkında söylediği her şey doğrudu. *Kardeşi*. Gözlerini sıkıca kapattı.

Boynunda ağır bir şekilde asılı duran şişe, bir anda onu rahatlatmaktan çok, onu yavaş yavaş boğan bir çapa haline gelmişti. Şişeyi boynundan çıkarıp mümkün olduğunca uzağa fırlatma isteği duydu. Ama yine de yapamıyordu. Onları özlüyordu... onlara *ihtiyacı vardı*.

Bu yeni ihanetin acısıyla gözleri yaşlarla doldu. Hayatı bir yalandı ve cevapları olan tek kişi ölmüştü. Neden? Yaprakların doğası hakkında ona neden yalan söylesin ki? Ona son derece tehlikeli, bağımlılık yapan yaprakları vermek için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Hayalet kızları görmesini sağlayan yapraklar. Onları hareket etmeye, sefil bir yaşam sürmeye zorlayan yapraklar.

"Seni kontrol etmek için miydi?" diye sordu kız. "Seni ona bağımlı kılmak için mi?"

Kız yanına yerleşip saçlarını okşarken Silla şoktan uyuşmuş bir halde kürklere gömüldü.

"Sakin ol," diye mırıldandı kız. "Gerçek ya da değil, Silla, burada seninleyim."

Silla'nın zihni sonsuz bir döngüye takılmıştı, o kitapta okuduklarına takılıp kalmıştı. Kızın yumuşak dokunuşuna boyun eğdi, hayatının parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. Ama sadece daha fazla soru vardı.

Dakikalar, hatta belki saatler geçmiş olabilir. Ama sonunda kız gözden kayboldu ve Silla'nın odaklanamayan bakışları Jonas'ın üzerinde toplandı. Yanında İlıas ve Sigrún olduğu halde arabanın arkasında ilerliyordu.

Silla'nın bakışları Jonas'a takıldı, onu izlerken üzerindeki gerginlik düğümleri yavaş yavaş eriyordu. Gözleri Jonas'ın vücudunda gezinirken arkalarından baktı

-Samimi ve bilgili. Sanki onun haritasını çıkarıyor, onun için planlar yapıyordu. Ve vücudu önceki geceden dolayı ağrıya da, arzuya ürperdi.

"Bugün yorgunsun Jonas," dedi İlıas, Jonas'a doğru bakarak.

Jonas bir şey söylemedi, kardeşine kaşlarını kaldırarak baktı.

"Bir dahaki sefere senden uzakta bir oda isteyeceğim," diye devam etti İlıas huysuzca. "Duvarlarımdan gelen sesler yüzünden uyuyamıyorum." Durakladı. "Siyah saçlı güzel değildi; sen gittikten sonra onu başka bir savaşçıya sarılmış gördüm. Yatağına kimi aldın kardeşim?"

"Avluda o esmerle yatmak üzere olduğunu düşününce bir şey fark etmene şaşırdım."

"Evet," diye sırttı İlıas, sonra kaşlarını çatı. "Bu umut vericiydi. Ta ki kız kardeşi onu sürükleyip götürene ve eğlencemi mahvedene kadar."

Jonas kıkırdadı. "Belki de daha az sarhoş olanları seçmelisin, küçük kardeşim."

"Ama kendime yardım edemem. Yıkıcı olanlar sadece birilerinin onları sevmesini i s t i y o r l a r ve ben de bunu yerine getirmekten mutluluk duyuyorum."

Jonas, "Sen de kötü bir adam olacaksın, değil mi?" dedi, ama şefkatle. "Seninle nerede yanlış yaptım?"

İlías gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. "Ama sen... *senin* eğlenen mahvolmadı Jonas. Kimdi o?"

Jonas uzun bir nefes verdi.

"Ne zamandan beri ayrıntılar konusunda sessizsin?" diye sordu İlías.

Jonas gökyüzüne bir bakış fırlattı. "Bunu tartışmak istemiyorum, İlías." "Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun kardeşim. Bunun neresi eğlenceli?"

"Bu konuşmadan bıktım artık, İlías. Git Ateş Yumruğu'na gecesini sor."

"Sanmıyorum," dedi İlías. "Taşaklarımın parçalanmasını değil, sağlam kalmasını tercih ederim."

Jonas kıkırdarken Silla, Hekla'ya Gunnar'la olan kaçamaklarının sandığı kadar gizli olmadığını söylemeyi bir kenara not etti.

İlías rahat durmayacaktı. "Merakım *senin* sessizliğininle birlikte artıyor. Bana bir görev verdin ve ben de bu görevi üstlenip bu kadının kim olduğunu keşfedeceğim."

"Devam edersen yüzünü yeniden düzenlemek zorunda kalacağım," dedi Jonas sonunda, esnemesini bastıramayarak. "Ortada bir gizem yok. Özel biri değildi, sadece bir kızdı."

Silla kaşlarını çattı ama güneşin sıcaklığı ve kürklerin yumuşaklığı güçlü bir bileşimdi. Göz kapakları sarktı ve sesler azalıp uyku onu ele geçirdiğinde güçsüz kaldı.

"Peki, SİZ İYİ DİNLENMİŞ GÖRÜNMÜYOR MUSUNUZ?" sırttı Hekla, Silla'nın duruşunu ayarlıyordu.

Ateşten otuz adım ötede, Bloodaxe Tayfası'nın kamp kurduğu koruluğun kenarındaydılar. Esinti gittikçe serinliyor, ormanın tanıdık kokusunu taşıyordu. Bugün Kemikler Yolu'nda ilerlerken, Hver'in kuzeyindeki otlaklar hızla azalmış, kıyı ormanları etraflarında tekrar yükselmeye başlamıştı. Silla'nın haritasına göre, yola devam edeceklerdi.

Yaylalara ve Skutur kasabasına ulaşmadan önce bir süre Íseldur sahili boyunca ilerledi.

Omuzlarını yuvarlayan Silla, arkadan kısıkaçtan kaçmak için bir başka denemeye hazırlandı. Şakakları hafifçe zonkluyordu ama Silla henüz skjöld dozunu almamıştı. Bu gece almamaya karar vermişti.

"Öyleyim. Bütün gün uyudum," diye itiraf etti Silla suçluluk duygusuyla. "Uyuduğunu biliyorum. Senden birazcık nefret ediyorum."

Silla bir gülümsemeyi bastırdı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu gece muhtemelen uykusuzluk çekeceğim."

"Hmm. İşe yarıyor ama sanırım dün gece neler olduğunu anlattıysan rahatlayabilirim."

Hekla bütün gün Silla'dan gece yaptıklarıyla ilgili ayrıntılar almaya çalışmıştı.

Silla dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlatamam."

Hekla ona abartılı bir kızgınlık ifadesiyle baktıktan sonra Silla'nın arkasına geçti. Metal kolu Silla'nın boynuna dolandı ve dirsek ekleminden büküldü. "Cevapları senden zorla alabilirim."

"Dostlar dostlarını iğrenç ayrıntılar için boğmaz."

"Peki." Hekla içini çekti. "Şimdi, unutma, onları hazırlıksız yakalamalısın. Hareketlerinizi hızlı ve güçlü tutun."

Hekla'nın protez kolu Silla'nın boynuna dolandı, sol eli de onu yerine kilitledi. Silla'nın vücudu güçle geriye doğru kıvrıldı ve güçlendirici bir nefes aldı. Tıpkı çalıştıkları gibi, Silla yana doğru döndü, geri adım attı, kollarını Hekla'nın beline doladı ve onu yere çekti.

"Bu fena değildi," dedi Hekla. "Bir savaşçı gibi tekrarla, sanki hayatın buna bağılıymış gibi. Ve bana zarar vermekten korkma. Bunu kaldırabilirim."

Bunu birkaç kez daha tekrarladı ve her geçişte Silla eylemi daha hızlı ve yoğun bir şekilde gerçekleştirdi.

Silla'yı serbest bırakıp geri adım atan Hekla, sabırsız bir tavırla pençelerini bir içeri bir dışarı vurdu. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum. Bizi arkadaş sanmıştım."

"Çok acımasısın!"

Hekla sırtıttı. "Ben *kararlı* olmayı tercih ederim."

Silla içini çekti. "Gecenin erken saatlerinde bir adamla tanıştım ve... yakınlaştık."

Hekla siyah bir kaşını ona doğru kaldırdı ve metalik elini kıvrık kalçasına dayadı. "Ayrıntılar, Silla."

"Gunnar bana En Uzun Gün'de yaşananlar hakkında soru sorulmayacağını söylemişti," diye sızlandı Silla.

"En azından bana bir isim ver!"

"Asger." Silla yüzünü buruşturdu, ondan gitmesini isterken yüzünde beliren korkunç ifade hafızasında canlandı.

"Kaşlarını çatmıştın. Bu ne anlama geliyor? Seni memnun etmedi mi?"

"Oh hayır. Beni memnun etti... birçok kez." Silla pişmanlıkla elini ağzına kapattı.

Ama Hekla kahkahadan iki büklüm oldu ve bu bulaşıcıydı. Silla'nın kendi kahkahası da kabardı ve çok geçmeden ikisi de titremeye başladı. Bakışlarını ateşe doğru çeviren Silla, kendilerine bakan beş çift göz buldu.

"Ya sen, Hekla? Dün gece odanın bana ait olduğunu söylememiş miydin? Neden geri döndün?"

Hekla homurdandı. "Gunnar o kadar gürültülü horluyor ki duvarlar sarsıldı. Biraz uyumak için onu terk etmek zorunda kaldım. Boş bir odaya döndüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin." Dudakları büzüldü. "Senin adına sevindim, dülla."

Silla cevap vermek için ağzını açtı ama sözü kesildi.

"Bunu daha fazla izlemeye dayanamayacağım," diye bağırdı Rey, onlara doğru hışımla ilerleyerek. Silla'nın şakaklarındaki zonklama şiddetlendi. "Beceriksiz savunma girişimleriniz kafatasımı ağrıtıyor. İşte bu yüzden bir vampir geyik tarafından neredeyse kurutuluyordun, Günişığı. Eğitimin dedikodu yapmak için bir bahaneden başka bir şey değil."

Uzun bacakları aralarındaki mesafeyi açarken Silla dudaklarını büzdü.

Adamın konuşmalarını duymamış olmasını umuyordu.

"Kes şunu Rey," diye çıkıştı Hekla. "Bize biraz zararsız eğlenceyi çok göremezsin. Birkaç hafta önce hançerini kınından çıkaramadığını düşünürsek Silla ilerleme kaydediyor."

Kamp ateşinin aydınlattığı Rey'in cüssesi ve heybetli tavrı havayı ince hissettiriyordu. "Hatırladığım kadarıyla *iki gün* önce kınından çıkaramamıştı," dedi derin ve katmanlı sesiyle. "Senin acınası çabalarını izlemekten bıktım Günişığı ve yardıma ihtiyacın olduğuna karar verdim."

Silla gözlerini kıstı. "Benim savunma yeteneklerimden sana ne?"

"Burada ancak en zayıfımız kadar güçlüyüz," dedi Rey. "Ve Günişığı, sen tüm Bloodaxe Mürettebatını aşağı çekiyorsun."

Silla yüzünün kızardığını fark edebiliyordu ve onun sözlerine tepki verdiği için sessizce kendine lanet okudu. "Belki de yemeklerini kimin pişirdiğini hatırlamalısın, Rey."

Hekla ellerini çırparak kıkırdadı. "Ben olsam onun sözlerini ciddiye alırdım Rey. Tatlı gülümsemesine aldanma. Bunun gizliden gizliye kötü niyetli olduğuna inanıyorum."

"Bu konuda 'gizli' bir Şey olduğuna inanmıyorum," diye mırıldandı Rey. enesindeki bir kas esnedi ve Silla bir suçluluk duygusu hissetti.

"Peki," diye düşündü Hekla. "Onun senin formunu düzeltmesi yararlı olacaktır. Arkanda dururken böyle Şeyleri fark etmem zor oluyor."

Rey'in yüzü hiç değişmemişti. "O zaman karar verildi. Az nceki hareketi tekrarla, ben de senin *birçok* yanlıŐını düzelteyim."

Silla yutkundu. Hekla arkasına geçip bir kolunu boynuna doladı ve Silla Rey'in dikkatli bakışları altında hareketleri tekrarladı. Alıştırma yaptığı her Şey aklından uçup gitmişti. Beceriksiz ve koordinasyonsuz bir Şekilde yere yığıldı. Yüzündeki bir tutam saçı savurarak tekrar ayağa kalktı.

Rey yavaşça gözlerini kırpiŐtırdı. Silla yumruklarını sıkıttı ve adamın boğazına sarma isteğiyle savaştı. Bu adamın göz kapaklarının basit bir hareketiyle nasıl olup da onun öfkesini üzerine ekebildiğini bilmiyordu.

Dudaklarını yaladı ve kolundaki bir ot parçasını savurdu. "Beni sinirlendirdin. Daha iyisini yapabilirim." Marjinal bir geliŐme ile tekrarladılar.

"ok uzun süre bekliyorsun."

Rey ona doğru bir adım atınca gerildi. Ateş ışığı elmacık kemiğinin kıvrımlarını ve siyah buklelerini vurguluyordu. Elini dirseğine doladı, dirseğin tamamını kolayca kavradı ve nazik bir çekişle kolunu bir santim sola doğru yeniden konumlandırdı.

"Bunu kaburgalarına sapla ve vücudunun hareketini kullanarak onu kendine ek."

Adam onu serbest bıraktı ve Rey kendini sabitlemek için ayaklarını açtı. Hareketi tekrarladılar, Rey'in tavsiyesi neredeyse anında başarı getirdi. Silla'nın yanaklarında muzaffer bir gülümseme belirmeye başladı ama hemen geri çekildi.

"Bir çocuktan daha kötüsün," diye alay etti Rey, gözleri parlıyor olsa da. "Yine."

Rey onları en az on kez savunma hareketinden geçirdi, Silla'nın duruşunu, dirseğinin açısını ayarladı, kk ipuçları verdi. Onuncusunda

girişiminde kasları yüksek sesle şikâyet ediyordu. Ancak bu, Hekla'yı yere sermek için yaptığı en başarılı girişim olmuştu.

Rey kurt postunu omuzlarından çözdü ve yere düzgünce katladı. Altına mavi yünlü bir tunik giymiş, koyu renkli dövmeleri boynuna dolanmıştı.

"Şimdi bana karşı şansını deneyeceksin. Beni yere sermeye çalış Günişığı. Yine." Dudaklarının kenarları seğirdi. Rey'e göre bu bir gülümseme kadar iyiydi.

Hekla Rey'den Silla'ya baktı ve tekrar geri döndü. "Burada bir hikâye mi var?"

Rey tuniğinin kollarını sıvamaya başlayınca Silla'nın gözleri daha dolambaçlı dövmelerle kaplı kaslı ön kollarına takıldı. Sağ kolundaki dövmeler boynundakiler gibi kıvrım kıvrımdı ama sol kolunda kıvrılan, yılan gibi bir kuyruk vardı. Kendini mürekkebin ne kadar uzandığını, göğsüne neler kazınmış olabileceğini merak ederken buldu...

"Beni kışımın üstüne devirdi," diyordu Rey. "Bize katıldığından beri yaptığı en yetkin şey."

Silla'nın parmakları kıpırdadı. "Keşke tekrar yapabilsem." "Dene bakalım."

Adam onun zayıf noktasını keşfetmişti -Silla'nın bir meydan okumadan geri adım atamaması. Ama onu nasıl yere serdiğinden hâlâ emin değildi. Aklından geçirdikten sonra bulabildiği tek açıklama, onu hazırlıksız yakalamış olmasıydı.

"Pekâlâ *Reynir*," dedi Silla, onun kaşlarını çatmasına gülümseyerek. "Şansımı deneyeceğim."

"Bana *Reynir* deme," dedi yavaşça.

"Bana *Günişığı* deme."

Göz göze geldiler ve başka tarafa bakmak imkânsızdı; koyu kahverengi ve altın rengi kıvılcımlar.

Hekla boğazını temizledi. "Pekâlâ, siz ikiniz. Devam edin."

Rey, Silla'nın arkasına geçti ve Silla zorlukla yutkundu. Adam ondan en az bir baş daha uzundu ve göğsünün ve karnının kasları sırtına baskı yaptığında, arkasında güçlü bir savaşçının durduğuna şüphe yoktu. Ve Tanrılar, adam bir mangal gibiydi; kat kat giysilerinin arasından bile sıcaktı.

Rey'in kolu boynuna dolandı, sonra da sıkı. Kolunun büyüklüğü ve boynuna yaptığı baskı içinde bir şeyleri tetikledi. Zaman tökezledi,

ve Silla Skarstad yakınlarındaki yola geri dönmüştü, nefesi kesilirken bir kol boynuna sarılmıştı.

Kraliçe seni öldürmeyecek. Yani hemen değil.

Panik boğazını tırmaladı, kalbi çılgınca çarpmaya başladı. İçinden hayvani bir ses koptu ve Silla'nın tırnakları ete battı ve çekti.

Rey şiddetli bir küfür savurarak onu serbest bıraktı ve Silla dizlerinin üzerine çöktü.

O değil.

Orada

değil.

Sen

güvendesin.

Silla bu düşünceleri kendi kendine defalarca tekrarladı, umutsuz nefesler aldı .

"İyi misin, dúlla?" diye sordu Hekla'nın yumuşak sesi.

Silla başını sallayarak ayağa kalktı. Kafatasındaki zonklama yüksek ve sağır edici bir davul sesiydi.

Rey sağ ön kolu boyunca uzanan kırmızı yaraları ovuşturdu. Gözlerindeki kıvılcım bir cehenneme dönüşmüştü. "Sadece bir korkak böyle dövüşür."

"Bunu yapamam," diye boğuldu Silla. Ve sonra, ormana doğru koştu.

KIRK İKİ

Sırtını bir üvez ağacının gövdesine dayayan Silla, küçük kuşa baktı. Pırıl pırıl parlayan siyah kanatları yanardöner yeşiller ve morlarla beneklenmişti ve hayranlık uyandıran bir kararlılıkla yosunların arasında kök salıyordu. İç çekerek başını orman gölgesine doğru eğdi ve hançerini sıkıca kavradı. Kamptan fazla uzaklaşmamaya dikkat etmişti -kamp ateşinden yükselen kahkahalar ağaçların arasından duyuluyordu- ama yine de bu ormanda bir tehlike tehdidi belirmişti.

Çiğ bir sızı vücuduna nüfuz etmişti. Babasından nefret ediyordu. Babasını seviyordu. Onu o kadar derinden özlüyordu ki fiziksel olarak acı çekiyordu.

Silla artık kim olduğunu bilmiyordu. Bir yalancı. Bir hayalperest. Aptalca güvenen. Umutsuzca saf.

Yaprakların çıtırtısı siyah kuşu havalandırdı ve Silla'yı Hekla'nın yaklaştığı konusunda uyardı. Arkadaşı ağaçların arasından ilerlerken, midesinde utanç ve minnettarlığın garip bir karışımı vardı. Hekla sözünü sakınmadan yanına çöktü ve ona bir şişe uzattı. Kabul eden Silla başını geriye eğdi, brennsa boğazında bir yol açtı.

"Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu," dedi Silla sessizce. "Kopa'ya yolculuk."

"Baban mı?" diye sordu Hekla.

Silla başıyla onayladı ve şişeyi geri uzattı. *Hikâyesi mahvetme*, diye hatırlattı kendi kendine, içinde bir nefret dalgası yükseliyordu. Bu yalanların kölesi olmaktan, başkalarını -özellikle de Hekla'yı- kandırmaktan yorulmuştu. Ama Silla sıkışmıştı; bu eylemi sürdürmekten başka çaresi yoktu.

"Kemik Yolu'nu benimle birlikte kat etmek istiyordu," dedi Silla bitkin bir halde. "Bunu genç bir adamken yapmıştı ve güzelliğini bir kez daha görmek istiyordu."

Hekla şişeyi dudaklarına götürdü.

Silla iç çekti. "Bir hayatın ne kadar çabuk paramparça olabileceğini keşfetmek rahatsız edici."

"Çok çabuk olabilir," diye yanıtladı Hekla metal kolunu kaldırarak. Silla irkildi. "Özür dilerim, Hekla. Kalpsiz olmak istememiştim."

"Sen kalpsiz değilsin, dúlla. Bazen kontrolden çıkmış hissetmek normaldir. Bu insani bir şey."

Silla bir an sessiz kaldı ve arkadaşının sözlerini düşündü. "Adamlar saldırdığında boynumdan o kadar sıkılmışım ki nefes alamıyordum. Rey bunu yaptığında sanki tekrar yola çıkmış gibi hissettim. Bu olaydan sonra iyileştiğimi sanmışım. Morluklarım soldu ama görünüşe göre görünmeyen yaralarım var."

"Rey'in düşüncelerini rahatsız etmesine izin verme," dedi Hekla yumuşak bir sesle. "İyileşecek ama bir süre huysuz olacağını garanti ederim. Onu vahşi bir vaşak gibi pençeledin." Kıkırdadı.

Silla dudaklarını birbirine bastırdı.

"İçindeki yaraların iyileşmesi zaman alacak, dúlla. Ama sana söz veriyorum, zamanla ağrılar daha az keskinleşecek. Anılar daha az tahrik edici olacak. Sen güçlü ve cesursun ve bunun üstesinden geleceksin. Bunu biliyorum."

"Cesur mu? Ben mi?" Silla yanağındaki bir damla yaşı sildi.

"Başına gelenlerden kaçmıyorsun. Onunla yüzleşiyorsun. Ve bak, babanın hayalini yaşıyorsun. Seninle gurur duyardı."

Tanrım, Silla yalanlara, öfkeye ve cevaplanmamış sorulara rağmen babasını bir kez daha görebilmeyi diledi. Kopa'ya onsuz gittiğini, bıçak ustalığı öğrendiğini, ata bindiğini, brennsa içtiğini ve kendisinden iki kat büyük savaşçıları alt ettiğini görseydi ne derdi acaba?

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı, Hekla. Sözlerin için teşekkür ederim."

Bir süre sessizlik içinde oturdular ve sonra Hekla ayağa kalktı. "Kampa dönecek misin?"

Silla başını salladı. "Biraz sessizlik istiyorum. Sence burası benim için güvenli mi?"

Hekla ormanı gözden geçirdi. "Günlerdir hiçbir yaratık izi görmedik. Garip seslere karşı dikkatli dinle ve hançerini çekili tut. Eğer seslenirsen seni duyarız."

Hekla uzaklaşarak Silla'yı yalnızlığa terk etti. Normalde belli bir miktar sessizliği benimsemiş olsa da, düşüncelerini bu kadar net duyabilmek artık canını yakıyordu.

Yapraklar. Daha iyi hisset. Kendini kaybet.

Eli dalgınca şişeye gitti, sonra hızla uzaklaştı. *Herbs of Íseldur*'da o bölümü okuduğundan beri duyuları allak bullak olmuştu. Onun

Kan, yapraklar için haykırdı; hafiflemiş, hafifletilmiş, yüksüz hissetmek için. Sanki iplerle bir arada tutulmuyormuş gibi hissetmek için.

Ama içinde direnç büyüdü. Rey ona gerçeği göstermişti; yapraklar tehlikeliydi ve o zifiri karanlığa giden gölgeli bir yolda sıkışıp kalmıştı.

Silla yoldan çıkmak istiyordu.

Elleri bir kez daha şişeye gitti. Şakaklarının sıkıldığını hissetti, kulaklarında yüksek sesli bir uğultu vardı ve vücudunun her parçası onları alması için çılglık atıyordu.

İstedğin zaman bırakabilirsin. Bir

yaprak. Sadece bir taneyle

bırakacaksın.

Onları alarak kimseye zarar vermeyeceksin.

Bahanelerin ona bu kadar kolay akması, onları bu kadar zahmetsizce haklı çıkarabilmesi şaşırtıcıydı. Onları uzak tuttuğu, kararlı bir direnç gösterdiği bütün bir gecenin ardından yorgun düşmüştü. Ve gücü gözlerinin önünde küle dönmüştü.

Şişenin ağzını açarak yanağına hızla bir yaprak yerleştirdi.

İç geçiren Silla başını orman gölgesine doğru eğdi. Verdiği kararla vücudundaki gerginlik azaldı ama suçluluk duygusunun yakıcılığı hızla onun yerini aldı.

Sıkışıp

kalmıştı.

Aptalca.

Zayıftı.

Yaprak yanağında çözülürken, kafatasındaki zonklama gevşedi. Küçük sarışın kız yumuşak bir sesle, "Yarın tekrar deneyebilirsin," dedi. Silla Kıza baktı, kalkık gözlerine ve dağınık sarı saçlarına. Bir üvez yaprağı koparmış ve her bir yaprağını soymaya başlamıştı.

"Sen hem bir teselli hem de bir lanetsin," diye mırıldandı Silla. Kız hakkında düşünmemeye çalıştı. Yalanları hakkında. Onun bağımlılığını. "Ve sen gerçek değilsin."

"Senin seçtiğin kadar gerçeğim," dedi kız.

"Neden sen?" diye fısıldadı Silla. "Gördüğüm onca imgelem arasında neden küçük bir kız görüyorum?"

"Belki de bir şeyler hatırlamaya çalışıyorsun," dedi küçük kız elindeki yaprağı buruşturarak.

"Neyi hatırlamaya çalışıyorum?" diye sordu Silla. "Bunun rüyayla bir ilgisi var mı?" Kollarından koparılan sarışın kızın rüyasını, tekrar tekrar ve tekrar tekrar.

"Beni terk ettin," dedi küçük sarışın kız, yüzü üzgünleşerek. Ama üzüntü kısa sürede korkuya dönüştü. "Dikkatli olmalısın, Silla. Çok yaklaşmasına izin verme. Çok fazla güveniyorsun."

Silla'nın kaşları bu üstü kapalı uyarı karşısında çatıldı. Kızın kimden bahsettiğini sormak için ağzını açtı ama tam o sırada yapraklar bir kez daha hışırdadı. Elini hançerine sımsıkı saran Silla, Jonas ağaçların arasından çıkınca nefes verdi. Omuzlarında kürk bir pelerin vardı, saçları nemli ve yeni örülmüştü. Jonas yaklaşırken Silla'nın gözleri kolunun altına sıkıştırılmış battaniyeye takıldı.

"Merhaba," dedi sırtarak. Açıklıktaki loş ışık, ona doğru ilerlerken bakışlarının yoğunluğunu gizleyemedi.

Silla'nın gözleri biraz önce küçük kızın durduğu yere kaydı ve ondan hiçbir iz bulamayınca nefes verdi. "Merhaba," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Silla'nın vücudu beklentiyle mırıldanırken, adam onun yanına yere yerleşti ve kalçası onunkine sürtündü. Bir kolunu omzuna dolayan Jonas onu daha da yaklaştırdı. İç çekerek ona doğru eğildi, bütün gün onun etrafında sürdürdüğü dikkatle kurgulanmış kontrol, sonunda yalnız kaldıklarında ortadan kalktı.

"Sinyal bu muydu?"

Başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Jonas'ın eli elbisesinin bağlarını çözdü ve elbise kalçalarına doğru düştü. "Bir işaret üzerinde anlaşılmadık. Rey'in kolunu vahşi bir kedi gibi pençelemenin ormanda buluşmak için bir işaret olabileceğini düşündüm."

Keskin bir kahkaha attı. "Bunu bir işaret haline getirebiliriz. Gerçi Rey'in bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

İç elbisesini omuzlarından çekip çıkardı, sonra da kalçalarını kaldırması için onu teşvik etti, böylece hem iç hem de üst elbisesini tek bir güçlü çekişle kurtarabilecekti.

Jonas dudakları kadının boynuyla omzunun birleştiği kıvrımı bulurken, "O zaman herkes pençelensin," diye mırıldandı. "Birinin kollarında pençe izi olursa derhal ormana çekilirim."

Başını geriye doğru eğdi ve bir zevk iç çekişi duydu. "Hekla dün gece beni odaya gizlice girerken yakaladı. Bütün gün benden detay almaya çalıştı."

"İlías da öyle." Jonas iç çamaşırını çekiştirerek çıkardı, sert avuç içleri başını eğip diliyle göğüslerinin üzerinde gezindi.

Dişlerinin çıkardığı sıyrıklarla nefesi kesildi. "Duydum."

Jonas geri çekildi ve kadının bedeni onun yokluğunu protesto etti. Ama bu sadece battaniyeyi yere sermek içindi. Sırt üstü uzandı ve Silla onun güzel şekline hayran kaldı -geniş göğüs ve omuzlar, kaslı kalçalar, zevk ya da şiddet getirebilecek eller. Silla ürperdi. Bu bir savaşçının vücuduydu ve onunla oynamak ona aitti.

Tuniğini çıkarıp battaniyenin üzerine uzandı. Kadın onun üzerinde sürünürken karnında lezzetli bir sıcaklık dalgası kıvrıldı. İhtiyacı olan şey buydu; dikkatini dağıtmak, unutmak, birkaç kısa anlığına kendini kaybetmek.

"Ulumak yok Kurt," diye mırıldandı. Ağzını onunkine dayayan Silla'nın eli çıplak göğsü boyunca kayarak pantolonunun içine girdi ve sert şaftını çevreledi. Onu yavaşça okşarken yüzünü izlemek için geri çekildi, gözbebekleri ihtiyaçla genişlerken büyüledi. Kanı baygın bir şekilde uğuldayan Silla, tüm bunlardan uzaklaştığını hissetti.

Jonas'ın elleri çenesinin altından kayarak onu saygıyla kavradı. Gözleri Jonas'inkilerle buluştuğunda başka tarafa bakamadı.

Jonas şaşırtıcı bir şefkatle, "Beklenmedik birisin," diye fısıldadı. Adam kaşlarını çattı ve sessizleşti. "Bundan bahsetmek ister misin? Seni rahatsız eden her neyse?"

"Hayır," dedi Jonas, bu hatırlatmaya sinirlenerek. "Bunu düşünmekten yoruldum. Bana unutturun."

"Bunu yapabilirim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve onu sırt üstü yatırdı. "Gökyüzündeki yıldızları göreceksin, Bukleler. Ve sonra, daha fazlasını görmeni sağlayacağım." Dudaklarını kızın kulağının hemen altındaki hassas bölgeye bastırduğunda, kız titrek bir iç çekti.

Ani bir berraklık anıyla sarsıldı - tenindeki dudakları tıpkı yapraklar gibiydi, kederini hafifletiyor ve öfkesini köreltiyordu. Silla bu keşif hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

Ve sonra, hiç düşünemedi.

KIRK ÜÇ

Vagonun kendi köşesindeki yumuşak kürklere uzanmış olan Silla derin bir nefes aldı ve dilinde tuzun tadını hissetti. Hver'den sonra Kemikler Yolu aşağıya doğru eğim kazanarak geniş bir siyah kum plajının yanından geçiyordu. Ormandan başka bakacak bir şeylerin olması güzeldi; siyah kaya kümeleri üzerinde deniz kabuklarını parçalayan martılar, uzakta kuzeye yelken açan ejderha kürklü gemiler, okyanusun hipnotik çalkantısı.

Küçük bir gülümsemeyle kitabına geri döndü. Silla *Íseldur'un Bitkileri*'ni -zihni sık sık geri dönse de- geride bırakmış ve şimdi *Íseldur'un Kısa Tarihi*'ni okumaya başlamıştı. Bunun okulda kendisine gösterilen türden bir tarih kitabı olmadığını hemen fark etmişti.

"Gerçekten de oldukça tuhaf bir kitap," diye onayladı küçük sarışın kız, omzunun üzerinden bakarak.

Güçlü Urkan Deniz Kralları'ndan hiç bahsedilmiyordu; Ivar Ironheart ve onun vahşi savaşçıları tarafından Sunnavík'in kurtarılmasından hiç söz edilmiyordu; zalim Kral Kjartan Volsik'i acımasızca öldürmesinden ya da Kraliçe Svalla ve Prenses Eisa'yı katletmesinden hiç bahsedilmiyordu. Askaborg Kalesi'nde Prens Bjorn'la nişanlanma şerefiyle büyütülen Saga Volsik'ten de bahsedilmiyordu. Íseldur'daki tüm çocukların öğrendiği gerçekler olduğu için bu eksiklikler tuhaftı.

Bunun yerine, bu kitap tamamen Kral Ivar'ın gelişinden önceki Íseldur tarihine odaklanıyordu ve Silla ayrıntıları doymak bilmeden içti. Volsik'ler yüzlerce yıl boyunca Íseldur'u yönetmişlerdi; taç, bir oğul ya da kızın kanı taşıyıp taşımadığına bakılmaksızın soydan soya geçiyordu. Volsik soyundan gelen Kraliçe Svalla'ydı ve Kral Kjartan da onunla evlenmişti.

"Bunu Urkan monarşisinden çok daha fazla seviyorum," diye mırıldandı küçük sarışın kız.

Silla kabul etmek zorunda kaldı. Urkan tacı sadece oğullarına geçiyordu. -Bir oğul yurt dışına akınlar düzenleyip Urkan soyu için yeni topraklar ele geçirecek, bir oğul da tahtı babasından devralacaktı.

Sayfaları çevirerek, son birkaç yüz yıldır İseldur'un kraliyet ailelerinin resimlerini inceledi. Son derece ayrıntılı olmasa da, resimleri incelemek hayret vericiydi.

"Bunun içinde çok güzel görünürdün," diye alay etti küçük sarışın kız, hacimli kollar ve dar manşetlerin talihsiz kombinasyonunu giyen bir kadın çizimini göstererek.

"Sanırım yüz yıl önce tercih edilen görünüm buydu," diye fısıldadı Silla, kaşları çatılmış bir halde.

İç geçirdi ve kitabı kapattı. Kafası sanki daha fazla bilgi ememeyecekmiş gibi sıkışmış hissediyordu. Büyük olasılıkla hâlâ *Herbs of İseldur*'un 233. sayfasında takılı kaldığı içindi. O kitabı baştan sona okumuş, sonra tekrar başa dönmüştü. Ama 233. sayfa dikkatini en çok çeken sayfaydı - sayfadaki her kelimeyi ezberlemiş, onlardan yeni anlamlar çıkarmaya çalışmıştı. En çok zamanı kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olan pasajda geçiriyordu:

Tedavinin sonlandırılması baş ağrısı, titreme, ateş, mide bulantısı, kalp çarpıntısı ve bilinç kaybı gibi semptomlara yol açabilir.

Uzun bir nefes verdi. Bunların hiçbirini kulağa hoş gelmiyordu.

Önceki gece yaprakları almayı bırakmanın o kadar kolay olmayacağını kanıtlamıştı. Bahanelerin akışı ve yaprakların hazır olmasıyla, Silla bayat arpa keklerinden daha hızlı parçalanacaktı. Ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Onu sorumlu tutacak birine. Rehavete kapılmasına izin vermeyecek birine.

Ama bu parçasını paylaşma düşüncesi çok fazlaydı. Çok çiğ geliyordu. Çok utanç vericiydi.

Silla köpüren denizlere bakarken avuçlarını birbirine vurdu. Etrafı Bloodaxe Tayfası tarafından sarılmış olsa da kendini tamamen yalnız hissediyordu.

"Bunu kendi başına yapabilirsin," dedi küçük sarışın kız. "Daha çok çalışırsan başarırsın." Silla kendini başını sallayarak onaylarken buldu.

Ve böylece, o gece yaprakları bırakmayı denedi. Ertesi gece ve ondan sonraki gece de denedi. Ama dürtüler içindeki sestten çok daha yüksek ve zorlayıcıydı.

Ve her seferinde, onların çekimine teslim oldu.

REY kitabı düzensiz bir nefes vererek kapattı. Şakakları zonkluyor, vücudunda yoğun bir gerilim hissediyordu. Daha önce Hekla'ya eğitiminde yardım etmişti. Bu enerjisinin bir kısmını dışarı atmıştı ama yine de hareket etme ihtiyacı hissediyordu. Çıtırdayan alevlere bakarken kendini düşüncelere kaptırdı. Kitaplardaki detayları bir kurdun cesedin kemiklerini karıştırması gibi karıştırmıştı. Hiçbir yerde titreşen buğudan bahsedilmiyor, yaratıkları gizlediğine dair bir açıklama bulunmuyordu. Kraki'nin bahsettiği gibi zaman zaman draugurlara eşlik etse de, onları tamamen gizlemiyordu.

Magnus'un şüphelendiği gibi Istré'deki tanıklar güvenilir miydi? Yoksa bu düşman tamamen yeni miydi?

Rey Bloodaxe Mürettebatı'nın kontrolünü yirmi üç yaşındayken ele geçirmişti, üç kış geçmişti ve hiçbir iş hakkında böyle bir hisse kapılmamıştı. Titreşen sis, pençe izleri ve kan... Bu ayrıntılarda onu çeken bir şey vardı, tam olarak ulaşamadığı bir anı gibi. Çıldırtıcıydı. Bu düşmanı anlamaları gerekiyordu, yoksa doğrudan sonlarına doğru yürüyebilirlerdi. Rey dişlerini sıkarak alnını ovuşturdu ve düzgün düşünebilmek için kafasını boşaltmaya çalıştı.

Ateşin karşısından gelen kahkaha dikkatini çekti ve gözlerini kadının omurgasının ortasından aşağıya doğru yuvarlanan bukleleri izlerken buldu. "Hile yapıyorsun, Ilías!" diye bağırdı kadın. Sesinde kötü niyet yoktu, sadece saf bir eğlence vardı.

Kadın ondan haraç almıştı. Sadece bu düşünce bile Rey'in elini yumruk yapmaya, öfkesinin korlarını çatırdatmaya ve kıvılcım çıkarmaya yetmişti. Kadın onu Kopa'ya götürmeye zorlamıştı ve bunun için onu hor görmeli, görmezden gelmeli, onu bir daha dönmek üzere kaçacak kadar mutsuz etmeliydi. Ama yine de yapamadı.

Kadını kendi kendini yok etmeye terk edecek gibi görünmüyordu.

Rey'in çenesi daha da sıkılaştı. Onun için çaldığı kitaptan bahsetmemiş olsa da, skjöld yapraklarıyla ilgili bölümü okuduğundan emindi. Elleri daha sık boynuna asılı şişeye gidiyordu, sanki yapraklar zihninde ağır bir yük müş gibi. Kendi işine bakması gerekirdi ama ona gerçeği göstermek zorunda kalmıştı. Kadının hayranı olmasa da, hiç kimse Kristjan'la aynı kaderi paylaşmamalıydı. Ve aldığı şeyin tehlikesini anlamıyor gibi görünüyordu. En azından gerçeği bilmeliydi.

Kadın tekrar güldü, bu ses Rey'in kanında bir şeyleri harekete geçirdi. Kaşları birbirine çarptı ve bakışlarını zorla ateşe çevirdi.

Istré, diye kendini zorladı, yeniden odaklanmaya çalışıyordu. Istré'yi düşünmesi gerekiyordu. İşin içine girmeden önce sis hakkında başka bir fikir edinmeye çalışmalıydı. *Harpa biliyor olabilirdi*. Bu düşünce göğsünün yanmasına neden oldu. *Artık yan yolculuk yapmak yok, diye yemin etti*.

"Dur, Ilías!" diye bir kez daha patladı. "Sigrún ve ben, bize dürüstlüğe olan bağlılığını göstermediğin sürece seninle bir daha oynamayacağız. Ne düşünüyorsun Sigrún? Kurnaz Ilías'ın ciddi olduğunu bize ne kanıtlayabilir?" Konuşurken yavaş ve basit el hareketleri yaptı, Sigrún da onun şeklini düzeltti.

Ilías bir elini göğsüne koydu. "Hábrók'un kıcı üzerine yemin ederim ki hile yapmayacağım."

"Senden daha fazlasına ihtiyacımız olacak," dedi kadın. "Sakalından koparacağın bir tutam kesinlikle bağlılığını gösterecektir."

Ilías'ın yüzü gerçek bir dehşetle buruştu. "Kesinlikle olmaz, Hammer! Çok fazla şey istiyorsun." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Bağlılığımı kanıtlamak için kampın içinde çıplak koşacağım."

Eğer bir kısa kılıç görmek isteseydik, kınımda bir tane var, Sigrún imzaladı.

Ilías boğuldu.

"Bunu kaçırdım, tercüme edebilir misin Kurnaz?" diye sordu kadın.

"Hayır!" diye haykırdı Ilías. "Ve bilmeni isterim ki, bu kesinlikle bir *uzun kılıç*."

Bunun üzerine kadın bir kahkaha krizine kapıldı.

Rey dağılan düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Sis. Pençe izleri. Draugur... muhtemelen. Ve Skógungar'la olan o garip olay. O koku, parlayan gözler. Ve Batı Ormanları'ndan bu kadar uzağa gitmeye cesaret etmişti. Bir şey vardı.

Kahkahalar havada çınılıyordu. *Onun kahkahası*. Başını arkaya atmıştı, bukleleri dolgun kahkahasıyla birlikte zıplıyordu. Sanki özgürmüş gibi gülüyor, göğsünde bir şeyleri ısıtıyordu.

Rey kaşlarını çatarak sıcaklığı uzaklaştırdı. Bir öfke patlamasıyla ayağa fırladı.

"Nereye gidiyorsun Baltalı Göz?" diye sordu Ilías. Döndü ve onu izledi.

Rey yanağının iç kısmını ısırdı. Bu yolculukta zar oyunlarından daha fazlasını başarması gerekiyordu ve bunun yanı sıra dışarı atması gereken huzursuz bir enerjisi vardı. "Yürü. Düşünmeye ihtiyacım var. Bu gürültüde düşüncelerimi duyamıyorum."

Adam *ona* sert bir bakış fırlattı ama kadın irkilmedi bile. Tabii ki ürmedi.

Ve sinirli bir hırıltıyla, hışımla ormana doğru uzaklaştı.

KIRK DÖRT

S illa mırıldandı, elindeki boş kovayı çılgınca sallayarak Hekla ve Ilías'ın yanından geçerken gece için rüzgâr siperi kurmak üzere toprağa mızrak saplıyordu. Sigrún, Gunnar'la birlikte oturduğu yerden Silla'ya bilmiş bir gülümseme gönderdi, tavuğun tüylerini yoluyordu. Kadının gülümsemesine karşılık veren Silla'nın boynunda bir kızarıklık belirdi. Sigrún, Silla ve Jonas'tan haberdar olan tek kişiydi. En Uzun Gün'den sonra Silla'ya sessizce küçük bir kese ezilmiş yaprak uzatmış, birkaç kez tekrarladığı yavaş el hareketleri yapmıştı.

"Bir kaşık mı?" Silla fısıldamıştı. Yavaş yavaş Sigrún'un el dilinin bir kısmını, çoğunlukla da temel kelimeleri öğrenmeye başlamıştı. Elbette Ilías, Silla'nın tüm küfürlü hareketleri öğrenmesini sağlamıştı.

Sigrún başını salladı, yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Silla, konuşurken el hareketi yapıyordu.

Artık Sigrún'un yemek pişirmekle uğraşmasına gerek kalmadığından, ok ve yayıyla ormanda dolaşmak için özgürdü ve Silla onu hiç olmadığı kadar sık gülümserken görmüştü. Görünüşe göre Sigrún ormandaki gezintilerinin yalnızlığından hoşlanıyordu; uzun saatler boyunca ortadan kaybolması ve ertesi gecenin akşam yemeğiyle birlikte hava karardıktan çok sonra yeniden ortaya çıkması alışılmadık bir durum değildi.

Ve bir önceki gece Sigrún dört orman tavuğuyla dönmüştü.

Dört. Silla gülümsedi. Kraliyet ailesi gibi yiyeceklerdi.

Gözleri bir ateş çukuru kazan geniş omuzlu savaşçıya takıldı, sarı örgüsü çalışırken arkasında sallanıyordu. Jonas alnındaki teri silmek için durakladı ve Silla'ya karanlık bir bakış gönderdi.

Bir önceki gece Jonas nöbetteyken mürettebat uyuyana kadar beklemişler, sonra da gizlice ormana girmişlerdi. İki kez yıldızları görmüş, iki kez onun adı umutsuz fısıltılarla dudaklarından dökülmüştü ve her seferinde daha da doyumsuzlaşmıştı. Jonas mükemmeldi

Dikkat dağıtma. Silla gün boyunca onu arzulamaya başladı, vücudundaki ağrı bir gece önce yaptıklarını hatırlatıyordu. Babasıyla, yapraklarla, suçluluk duygusu, korkusu ve üzüntüsüyle ilgili düşüncelerin hepsi onun iğrenç anıları tarafından bir kenara itildi - çıplak teninin onunkine sürtünmesi, kulağına mırıldandığı kötü şeyler.

Silla Margrét, diye azarladı kendini korunun kenarındaki çam ağaçlarına doğru ilerlerken. *Akşam yemeği. Odaklan, bjáni.* Ağaç gövdelerinin arasından kıvrıla kıvrıla ilerledi, bir tepeyi aştığında akan suyun sesi yoğunlaştı. Bir bank dik bir şekilde dereye doğru iniyordu ve Silla dallara ve köklere tutunarak kendini aşağıya doğru indirdi.

Ayakları altından kaydı, kova tepeden aşağı yuvarlandı. Elleri ve ayakları yamaçtan aşağı kaymasını durdurmak için kazarken, acı avuçlarını kesti. Neyse ki vücudu suya bir adım kala durdu.

Nefesini sertçe verdi, sıırıslık olmadiğı için rahatlamıştı ama elinin derisini yüzdüğü için sinirlenmişti. Suya doğru ilerleyerek elini suya daldırdı ve kirden arındırdı. Sudan çıkardığında kızarmış ve çiğ kalmış deriye kaşlarını çatarak baktı.

"Sol elim olduğı için şanslıyım," diye düşündü. Hâlâ tavuğı kesebilir, sebzeleri doğrayabilir ve geri kalan her şeyi yapabiliridi.

Sonra hissetti.

Boynunun arkasındaki deri karıncalandı, akıntının gürültüsü giderek arttı. Midesindeki çekilme artık tanıdığı bir histi; tehlike çok yakındaydı.

Silla hançerini kınından çıkardı, bakışları sudan uzaklaşıp tanıdık, kemik titreten gözlere dikildi.

Vampir geyik.

Yanan kömür gibi gözler ona göz kırpmıyor, yaratık hançer gibi keskin dişlerini gösteriyordu. Bu geyiğın boyu bir metreden uzundu, boynuzlarının sivri uçları kırmızı kırmızı parlıyordu.

Şimşekten daha hızlı ve hayalet gibi sessiz olan geyik fırladı. Saf bir içgüdüyle hareket eden Silla engellemek için sol kolunu kaldırdı ve boğuk bir çığlıkla sağ kolunu savurdu. Boynuna nişan alma düşüncesi zihninin gerisinde belirdi ve bedeni buna karşılık vererek hançeri sağa doğru eğdi. Hançer tam geyiğın boynuna saplandı.

Işık görüşünde patladı ve dişler yüzüne birkaç santim kala kırılırken hızla dağıldı. Silla geyiğın ezici ağırlığı altında homurdandı. Nefes alamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey

o dişleri ondan uzaklaştırdı. Sol eli yaratığın çenesinin altında bir yer buldu ve onu itmek için tüm gücünü kullandı.

Geyik gırtlaktan bir ses çıkararak tepindi ve çırpındı. Silla hançeri çekip çıkarmaya çalıştı ama sıkışmıştı, geyiğin ivmesi hançeri boynunun derinliklerine saplamıştı. Kasları gerildi, gevşemekle tehdit ediyordu ama dişlerini sıktı ve daha derine inerek son güç kırıntısını aradı.

Artık saf savaş heyecanıyla koşuyordu, yapışkan sıcaklık sağ elinden aşağı sızıyor ve yüzüne damlıyordu. Yine de geyiğin hareketleri zayıfladıkça içini sessiz bir güven kapladı.

Bugün ölmeyecekti.

Biraz daha dayanması gerekiyordu.

Ölmeyecekti.

Küçük bir sonsuzluktan sonra, geyiğin hareketleri seğirmelere ve kasılmalara dönüştü. Silla altından sıyrıldı, bitkin kasları sonunda gevşedi. Kıyıya yığıldığında ciğerleri tatlı, kutsanmış havayla doldu. Uyuşmuştu, uzuvları belli belirsiz karıncalanıyordu ve yanındaki devasa forma bakamıyordu.

Yorgunluğuna rağmen göğsünde bir zafer kabarması oluştu.

Başardı! Bir vampir geyiği öldürmüştü.

Ama sonra bir ses duydu. Derenin karşısından gelen bir çıtırtı. Silla yavaşça döndü.

İki yanan kırmızı küre daha ona göz kırptı.

Sürü halinde koşuyorlar, diye düşündü Silla, panik onu boğazından yakalamıştı. Hançeri yanındaki cesede gömülmüştü. Bir iniltiyle kendi üzerine kıvrıldı ve çarpışmaya hazırlandı.

Hiç gelmeyen bir darbe.

Yumuşak bir gümbürtünün ardından gelen ıslak bir tıslama Silla'yı ayağa kaldırdı. Geyik derenin karşısında yatıyordu, gözünden bir hevrît kabzası çıkmıştı.

Arkasında çakıllar kayıyordu.

"Beni şaşırttığını itiraf etmeliyim Günişığı. Belki de senin için hâlâ umut vardır."

Rey'e dönerken yüzüne yayılan sırıtışı bastıramadı. Sert gözlerle onu izleyen Rey ensesini ovuşturdu. Botuyla geyiği dürttü, geyiğin başı geriye doğru sallandı.

"Büyük bir geyik düşürmüşsün."

Üşümemiş olmasına rağmen Silla tüm vücuduyla titremeye başladı. Rey akıntıya kapılarak gözden kayboldu, attığı kovayla geri döndü ve yanındaki kuru nehir yatağına çöktü. Kıyıya ilk indiği andan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

"Bu bir savaş heyecanı," dedi Rey. Derin sesi beklenmedik bir şekilde yumuşaktı. "İnsana ekstra güç verir ama etkisi geçtiğinde beden boş ve titrek kalabilir."

Rey onun titreyen elini tutmasına izin verdi, elini kovaya daldırdı ve kanı ovarak temizledi. Adamın avuç içi onunkinin üzerinde kayarken, vücudundaki titreşimler sakinleşir gibi oldu.

Kendini beklenmedik bir şekilde güvende hissetti.

Elbette bunun hiçbir anlamı yoktu. Adam onu iki kez öldürmeye çalışmış, mürettebatının yakınında olmasını istememişti. Ama yine de Silla kendini Rey'in ellerindeki kanı temizlerken yaptığı hassas hareketleri izlerken buldu.

Sonunda Rey ayağa kalktı, suyu tazeledi ve sonra dizlerinin üzerine çöktü. Yumuşak bir yırtılma sesi havayı doldurdu, yüzü onunkiyle aynı hızadaydı. Yüzünü temizlemeye başlarken Rey'in gözlerinin içine baktı ve altın kolları saymaya çalıştı.

Senden nefret ediyor, diye hatırlattı kendine.

Ama serin, nemli kumaşın yanaklarında gezinen her nazik dokunuşuyla ona olan güveni daha da artıyor gibiydi. Sonunda iri bedeni onun yanında yere yığıldı. Sersemleyen Silla'nın dişleri birbirine çarptı ve gözlerini derenin akan sularına dikti.

"Ağzını aç," dedi Rey ve Silla mecburen açtı. Dilinin üzerine sert, yuvarlak bir nesne kondu ve dişlerinin arasında ezerken gözleri büyüdü.

"Fındık mı?" diye sordu.

"Sizi yenilemeye yardımcı olabilirler," dedi. "Korkarım yeni kıyafetlere ihtiyacınız olacak. Hekla'yı getireyim mi?"

"Hayır!" dedi, sesinin yüksekliği onu ürkütmüştü. Boğazını temizledi. "Lütfen. Bir dakika oturalım."

Sessizce oturdular ve Silla'yı şaşırtacak şekilde bu ne garip ne de ağır bir sessizlikti. Aksine, huzurlu ve onarıcı bir sessizlikti. Yavaş yavaş sarsıntı azaldı ve Silla'nın duyuları kendine geldi. Az önce olan şeyin büyüklüğü içine işlemişti. Bir vampir geyiği öldürmüştü, neredeyse ikinci bir vampir tarafından öldürülüyordu. Neredeyse. Bu da şu anlama geliyordu.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

Adamın yüzü gölgeli olsa da kız onun eğlendiğini hissedebiliyordu. "Bunu tek başına halledecek gücün olduğunu biliyordum."

Ona duyduğu temelsiz güven eğlenceliydi. "Ama sen izliyordun."

"Birkaç dakika önce su tulumumu doldururken yakınlarda bir geyik gördüm ve senin ne yapabileceğini görmeye karar verdim."

"O şey orada ne kadar kaldı?"

"Beş nefes kadar," diye yanıtladı. "Tereddüt etmedin ve bunu gördüğüme sevindim. Kılıcını güvenle kullandın. Ama her zaman öğrenilecek bir ders vardır. Bugün ne öğrendin?"

Silla dudağını ısırdı, gözlerini dereye dikti. "Diğer geyiklere dikkat etmeyi mi?" "Doğru, ama bundan da öte, silahınızı her zaman geri almalısınız."

Ve bundan bahsetmişken..." Geyiğin boynuzlarından tutarak onu ters çevirdi ve hançeri çekip çıkardı. Bıçağı dereye gezdirdikten sonra pantolonunun üzerinde kuruladı ve Silla'ya geri verdi.

Otururken dudakları bir kıl kadar aralandı -Rey'in kolu yırtılmıştı. Yüzündeki kanı temizlemek için mi tuniğini yırtmıştı?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Silla düşündü. "Güçlü. Bir savaşçı gibi." Midesinde bir güven duygusu filizlendi. Kendini yetenekli hissediyordu. İhtiyacı olan hatırlatıcıydı bu: zor şeyleri başarabilirdi.

Adam homurdandı. "Titremeyi kastetmiştim ama özgüveninin arttığını duyduğuma sevindim. Bu şimdiye kadar yaptığın en yetkin şeydi. Kıcıma tekme basmak ikinci sırada gelir."

Silla gülümsedi ve aklından bir düşünce geçti. "Rey..."

"Evet?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. Eli dalgınca şişeye gitti ama kendini bırakmaya zorladı.

"Gel, Günişığı. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana." Tekrar başını salladı. "Yapamam."

"Söyleyebilirsin. Ve sen bana söyleyene kadar buradan ayrılmayacağız. O yüzden devam et."

Dudaklarını birbirine bastırdı, düşündüğü şeyi düşününce nabızı çılgınca atmaya başladı. Yapabilir miydi? Yapamazdı.

"Söyle hadi. Acıkmaya başladım ve kampta ulaşmamız gereken orman tavuğu var. Biz derken seni kastediyorum."

"Hadi gidelim." Kadın ona vurdu ama adam dirseğinden tutup yüzünü ona çevirdi.

Bakışları yoğundu ama her zamanki keskinliği yoktu. "Bana sor, Günışığı. Sana yemin ederim ki götlük yapmayacağım."

Onun dile getirmediği sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde duydu. *Bana güvenebilirsin.*

Gözlerini başka tarafa çevirerek dönen akıntıya odaklandı. Silla kendine bu adamın Anders'i ve Skalla Sırtı'ndaki suikastçıyı nasıl kalpsizce öldürdüğünü hatırlatmaya çalıştı. Kral için çalıştığını ve ona güvenemeyeceğini.

Ama midesindeki bilmişlik hissi ona başka bir şey söylüyordu. Ona bununla belki de Rey'in müttefiki olabileceğini söylüyordu. Rey, en başından beri ona yapraklar hakkındaki gerçeği söylemişti. Rey, onlar yüzünden bir kardeşini kaybetmişti. Bunu onunla paylaşmasına gerek yoktu. Orada bir samimiyet vardı; gerçek bir acı. Rey bunu herkesten daha iyi anlamıştı.

Silla bu sürekli çekişten, boynuna dolanan ve onu her gün daha da aşağı çeken bu ağırlıktan yorulmuştu. Yorgun hissetmekten, bu sonsuz döngüde sıkışıp kalmaktan yorulmuştu. Ve Silla, Rey'in ebedi ateşler kadar inatçı olduğunu ve bunun peşini bırakmayacağını biliyordu.

Derin bir nefes alarak kolyeyi boynundan çıkardı ve şişeyi Rey'in ellerine tutuşturdu.

Kalın siyah kaşları, ona verdiği şeyi not ederken kalktı. "Bunu benim için tutabilir misin?" diye sordu sessizce.

Rey başını salladı, yüzü hafifçe yumuşadı. "Pekâlâ."

Bunu o kadar rahat söylemişti ki, sanki kız varlığının bir katmanını soyup ona uzatmamıştı. Sanki az önce en utanç verici sırrını itiraf etmemiş gibi.

"Yapma-" diye boğazını temizledi, omurgasını dikleştirdi. "Onu geri istemiyorum."

"Anlaşıldı." Rey onu cebine soktu ve şimdiden pişman oldu, onu geri almak ve ona bunun bir şaka olduğunu söylemek için can atıyordu. Ama bunun için artık çok geçti ve ne derse desin adamın bunu ona asla geri vermeyeceğini biliyordu.

Silla uçurumdan aşağı adım atmıştı, dünya yanından vızıldayarak geçiyordu ve tutunacak bir dal arasa da bulamadı. Artık geri dönüş yoktu. Uçma vakti gelmişti.

Ya da yüzüstü düşme.

Silla'nın boğazı düğümlendi, içini bir korku kapladı. Bu gece, yarın, kim bilir kaç gün boyunca nelerle karşılaşabilirdi?

Bir ayak diğerinin önünde.

Olayları bu şekilde ele alırdı. Her zaman böyle yapmıştı.

SILLA tavuğun lezzetli olduğundan emindi ama tadını hatırlayamıyordu. Bloodaxe tayfasının çok hoşuna gittiği kesindi. Tabaklarını neredeyse yalayarak temizlemişler, ona bol bol iltifat etmişlerdi ama Silla sadece dalgınca başını sallamıştı. Bütün akşam boyunca bu hareketleri yapmış, akli başka yerde, Rey'in cebindeki şişede takılı kalmıştı. Vücudu yapraklar için çılglık atıyor, kafasındaki her düşünce onlara geri dönüyordu.

Ne düşünüyordu ki? Bir delilik anıydı. Az önce saldırıya uğramıştı, neredeyse ölüyordu. Şoktandı. Şüphesiz Rey anlayacaktı, istediğinde şişeyi ona geri verecekti.

Hayır, diye düşündü. Ona bu yüzden verdin. O kocaman, inatçı bir göt. Onu sana geri vermeye zorlayacak bir güç yok. Eli, şişenin aslı olduğu göğsüne gitti. Ama artık orada rahatlık yoktu, sadece boşluk vardı. Şu anda babasının kaybı kadar derin bir kayıp hissediyordu.

On yıl boyunca hiçbir dozu kaçırmamıştı. On yıl boyunca her gün baş ağrısından korkmuştu. On yıl boyunca yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Önce başındaki çarpıntı geldi. Donuk bir zonklama olarak başlayan şiddet, onu başını ellerinin arasına almaya zorlayan enfes bir davul ritmine dönüşene kadar giderek arttı. O gece kürklerin altına girdiğinde alnı boncuk boncuk terlemişti, vücudu aynı anda hem kavurucu derecede sıcak hem de titremesine neden olacak kadar serindi.

Bütün gece, uyku ondan kaçtı. Sabah olduğunda gökyüzü dönüyordu ve o düşüyordu... hiçbir şeyin olmadığı korkunç derecede derin, karanlık bir uçuruma düşüyordu... düşüşünü yavaşlatacak, bu düşüşü hafifletecek hiçbir şey yoktu. Karanlık, boş ve içi boştu, tıpkı onun gibi, çünkü Silla bir kaptan başka bir şey değildi... o lanet yapraklar için bir kap... yalanlarla dolu boş bir şey.

Sesler birbirine karıştı. Silla etrafında mırıldanan sözcüklere odaklanmaya çalıştı ama sözcükler kayıyor, avuçlarının arasından kayıp gidiyordu.

Belki de öleceksin.

Bu düşünce onu beklediği korkuyla doldurmadı. Daha çok huzur gibi hissetti; ayaklarını dinlendirmek gibi.

Ya da belki özgür kalacaksın.

Zincirleme baş ağrılarından kurtulmak nasıl bir his olurdu? Silla bilmiyordu, onlarsız bir hayatı hayal bile edemiyordu. Yapraklar olmadan...

Yapraklar. İhtiyacım var.

Düşünceleri bir kenara itmeye çalıştı ama daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası içine çöktü ve onu düşüncelerin altına gömdü.

Tüm bunlar bir kalp atışında bitebilirdi.

Bir yaprak bu sefaletle son verebilirdi. Sadece bir yaprak.

Sonunda, uyanamadığı ateşli rüyalar gibi uyku da onu buldu.

KIRK BEŞ

Vücudundaki yorgunluğu atan Skraeda, Kurt İni Hanı'nın bitişiğindeki bal likörü salonundaki masaların arasında yürüyordu. Bir eli cebine dalmış, Ilka'nın örgüsünün pürüzsüz hatlarını okşarken, diğer eliyle de üzerinde gizemli kırmızı bir mühür bulunan kırık kalkanı tutuyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki Hver, Svarti kadar büyük bir yer değil, diye düşündü. Kemik Yolu'nun bu kısmı boyunca uzanan kasabaların hepsi aynıydı; küçük, dairesel surlarla çevrili, bir ya da iki meyhane ile sınırlı. *Benden saklanamayacaksın kızım.* Yüzüne karanlık bir gülümseme yayıldı.

İri savaştının onu öldürme girişiminin başarısız olması Skraeda'ya bir hediye vermişti

-Sürpriz unsuru tekrar onun tarafında olacaktı. Ama Kemikler Yolu'nun sonu yaklaşıyordu ve orada Kuzey Kavşağı doğuda Kunafjord'a ve batıda Kopa'ya ayrılıyordu. Eğer yanlış yolu seçerse, kız bir kez daha parmaklarının arasından kayıp o şehirlerden birinde kaybolabilirdi.

Öğleden sonra olmasına rağmen bal likörü salonundaki kalabalık seyrek ve Skraeda'nın duraksamasına neden oldu. *En Uzun Gün,* diye düşündü. *Çoktan geçti mi?* Kendini ölümün pençesinden kurtardığı o çıkıntıda zaman kayganlaşmıştı.

Bakışları barmene takıldı, yaşlı bir adam keten parçasıyla bir fincanı kuruluyordu. Skraeda ona doğru yürüdü, adamın eli durakladı. Adamın aurasında korku ilmekleri parlıyordu ve Skraeda yüz ifadesini yumuşatmak için kendini zorladı.

"Benim iyi adamım," dedi ve adamın korkusunu yatıştırmak için yatıştırıcı dokunuşunu ekledi. "Bu kalkanın üzerindeki mührü tanımlamama yardım edebilecek bilgili birine ihtiyacım var." O şeyi kaldırdı.

"A-Asger," diye mırıldandı adam, uzun masayı başıyla işaret ederek. "Asger'i isteyeceksin. O bu tür konularda bilgilidir. Çok seyahat eder, pek çok insanla tanışır."

Skraeda döndü ve bir fincan biranın üzerine eğilmiş yeşil tunikli adama baktı. Adamın öfke, tiksinti ve üzüntüyle dolup taşıdığını hissetti. Adam bir şeyler için debelenip duruyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Skraeda, Asger'e doğru ilerlerken. Ellerini fincanına kenetlemiş, birasına bakıyordu. Skraeda yaklaşırken kaşlarını çatarak ona döndü. "Sen Asger misin?" diye sordu.

Adamın kaşları kalktı, şaşkınlık telleri öfke şeritlerini itip kaktı. Başını salladı.

"Bana bu kalkanın sahibini bulmama yardım edebilecek kişinin sen olduğunu söylediler." O şeyi bir kez daha kaldırdı, onu sonsuza dek atmaya hevesliydi.

"Bloodaxe Mürettebatı," dedi adam kırık kalkana bakarak. "Bu Bloodaxe Tayfası'nın mührü."

Bloodaxe Tayfası mı? diye düşündü Skraeda şaşkınlıkla. İsmi hemen hatırlamıştı; içki salonlarında geçirdiği zamanlarda yaptıklarına dair hikâyeler duymuştu. Canavar avcısı paralı askerler. Kızın, Tanrı'nın lanetlediği Bloodaxe Tayfası'yla ne işi olabilirdi ki? Ve neden onu kuzeye götürüyorlardı? Onları nasıl ikna etmişti?

Kurnaz biri, diye düşündü Skraeda. *Düşündüğünden daha kurnaz.*

"Buradaydılar," diye devam etti adam. Skraeda'nın bakışları adamın sıcak kahverengi gözlerine kaydı. Gözlerinin altında koyu renk lekeler vardı; anlaşılan Asger akşamdan kalmaydı.

"Anlat bana," diyerek adamın karşısındaki banka oturdu. Duygularını bastırmaya çalıştı ama intikam ihtiyacı içinde alev alev yanıyordu. Barmen Skraeda'nın önüne bir fincan bira koydu ve Skraeda başını sallayarak adama bir bozuk para uzattı.

Asger Skraeda'ya temkinli bir şekilde baktı, kızgınlık ve şaşkınlık ondan sıcak, dalgalanan dallarda bükülüyordu. "Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Zihninin dokunuşuyla uzanan Skraeda adamın endişesini yatıştırdı ve yakınında sıcak bir şekilde kıvranan bir öfke filizini keşfetti. Dudaklarını kıpırdatarak onu hafifçe çekti.

"İntikam," dedi basitçe ve Asger'in öfkesinin büyümesini izledi.

"Görünüşe göre ortak bir noktamız var," dedi Asger.

Skraeda'yı bir merak sardı ama Ilka'nın sesi sabırlı olmasını söylüyordu.

Tavşanını bekle Skraeda.

Asger bir elini saçlarında gezdirerek onları karıştırdı. "En Uzun Gün kutlamaları için buradaydılar. The Wolf's Den'de kaldılar. Onları hemen tanıdım." Eli seğirdi. "Yanlarında bir kadın vardı."

Skraeda hevesini sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Bir kadın mı?"

Adam gözlerini kaçırды, kıskançlık vahşi döngüler halinde yayılıyordu. "Bana adının Silla olduğunu söyledi. Kopa'ya seyahat ediyormuş."

Kopa, diye düşündü Skraeda, içinden bir heyecan geçti. Bu, uzun zamandır arzuladığı beklenmedik bir bilgiydi. Kadın Kopa'ya gidiyordu ve şimdi Skraeda'nın araştırması biraz daha daralmıştı.

"Bu kadın Bloodaxe Mürettebatı'ndan mıydı?" diye sordu.

"Evet," diye homurdandı. "Bloodaxe Tayfasıydı. Yanağında yara izi olan sarışın olan şiddet yanlısıydı. Sanırım onlar sevgili." Sesindeki acılık açıkça duyuluyordu.

Meşgul, meşgul, diye düşündü Skraeda. Bloodaxe Tayfası'na katılmayı böyle mi hak etmişti? Ama Skraeda refakatçisi olmayan bir kadını, tanrıların terk ettiği bu krallıkta hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptığı için yargılamadı. "Kopa'ya gittiklerinden emin misin?" diye sordu adamın kıskançlığını kamçılایarak.

Adam ona baktı. "*Kadın* Kopa'ya gidiyordu. Bloodaxe Tayfası'nı bilmiyorum." Adam fincanına baktı. "O... iyi birine benziyordu. Ona zarar gelmesini istemem. Ama o sarışın savaşçı... Biri onun güzel yüzünü darmadağın etse umurumda olmazdı."

Skraeda gülümsedi. "Bunu ayarlayabiliriz," dedi ve ayağa kalkıp masaya birkaç sólas attı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Hver sokaklarına geri dönerken Skraeda derin bir nefes aldı. Kasları ağrıyor, başı yorgunluktan zonkluyordu ama çok mutluydu. Artık kızın nereye gittiğini ve kiminle seyahat ettiğini biliyordu. Skraeda, kadın kendi gözetimine girene kadar rahat etmeyeceğine yemin etti.

"Skraeda Zeki Dil," diye bir erkek sesi geldi arkasından.

Skraeda döndü, karşısında duran Klaernar kaptein'i görünce heyecanı hızla yerini kızgınlığa bıraktı.

Yüzündeki ifadeyi düzelten Skraeda başını salladı. "Kaptein?"

Adam gülümsedi, yanağındaki dövmeler bir kavis çiziyordu. "Sunnavik'ten gelen bir şahin bize bölgede olabileceğinizi söyledi." Kaptein ayı postundan pelerininin içine uzanıp bir tomar çıkardı ve Skraeda'ya uzattı. Şaşkınlıkla parşömeni açtı, okuduğu her kelimedede öfkesi daha da alevleniyordu.

Skraeda,

Skutur'a gidin ve daha fazla talimat için Kommandor

Laxa'yı bulun. Şimdi hedefimizi aramaya başladı.

Seninkiler,

Kraliçe Signe

Skraeda sayfaya karalanmış her harfte kraliçenin hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordu. Çileden çıkaracak kadar kısaydı. Ani. Sanki ek kelimeler için zamanı yokmuş gibi.

Göğsü sıkışmış gibi hissediyor, şakakları çarpıyordu.

Skraeda kendini odaklanmaya zorladı. Skutur onun gittiği yöndeydi ama Kumandan Laxa... kimdi bu adam?

Bir Klaernar'ı benden üstün mü tutuyorsun kraliçem? diye düşündü, öfkeyle. İşler böyle yürümüyordu. Hiçbir zaman böyle olmamıştı. Öfke içinde kıpırdandı, avuçlarına sıcaklık doldu. Tanrım, parşömeni ateşe vermek istiyordu, saldırmak ve bir şeyleri yakmak istiyordu...

Burada olmaz Skraeda, diye kendini zorladı. *Tanrıların lanetlediği Klaernar'ın yanında değil.* Onlar onu terk ettikten sonra öfkesini kendi yöntemleriyle kontrol altına alacaktı.

Güçlendirici bir nefes çeken Skraeda, Klaernar kapteinine baktı.

"Pekâlâ," dedi sıkıca. "Teşekkür ederim."

Topuklarının üzerinde dönen Skraeda atını bulmaya gitti.

KIRK ALTI

Silla arabanın arkasından kısık bir inilti çıkarırken **J**onas nefesinin altından küfretti. Yine gri bir gündü ve Silla'nın ışığı ona vurmadığı için daha da kasvetli hissediyordu. Tam bir gün ve gece boyunca ateşler içindeydi ve o uyanmadan geçen her saat endişesi daha da artıyordu.

"Geyik onu ısırды mı Rey?" Hekla bu sabah Silla'nın yanan alnına soğuk bir bez tutarak sormuştu.

"Hayır," diye yanıtlamıştı Rey, bir yandan da hevritinin bıçağını bileme taşının üzerinde kaydırıyordu. Çoğu kişi Rey'in umursamaz olduğunu düşünebilirdi ama Jonas reisini iyi tanıyordu, yıllarca onunla birlikte savaşmıştı ve kaşlarının arasındaki çizgide bir endişe olduğunu fark etmişti.

Rey geyiğe ne olduğu konusunda sessiz kalmış, sadece 'kendi başının çaresine baktığını' söylemişti. Ama Silla döndüğünde alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı. Bir şeyler olmuştu; Jonas bundan emindi. Vampir bir geyik tarafından saldırıya uğraması ve kısa bir süre sonra hastalanması ihtimali neydi? Şüpheliydi ve Jonas bunu düşündükçe Rey'in ne olduğunu bildiğinden daha da emin oluyordu.

Senden bir şeyler saklıyor.

Bu düşünce Jonas'ın midesini bulandırdı ve ruh hali daha da bozuldu.

Onu senden alacak.

Jonas bu düşünce aklına geldiğinde yüzünü soğukkanlı bir kayıtsızlığa büründürdü ve onun kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini kendine hatırlattı. Sahip oldukları şey eğlenceliydi. Bir dikkat dağıtma. Umurunda değildi.

Yalancı.

"Bana bir daha anlat," dedi İlıas ve Jonas'ı düşüncelerinden uyandırdı. Göğsüne dolan sıcaklık gerginliğini hafifletti. İlıas onun moralini düzeltmek için söylenecek doğru şeyi her zaman bilirdi.

"Batan güneşte altın renginde parlayan buğday ve arpa tarlaları. Sağlam meşeden yapılmış uzun bir ev. Akraların bir araya gelmesi için bolca alanı olan güzel bir ocak. Evi genişleteceğiz, böylece her birimiz kendi özel odamıza sahip olabileceğiz." Jonas şimdiden hafiflemiş hissediyordu. "Senin odan benimkinin tam karşısında olacak kardeşim, böylece ben de acı çekmek zorunda kalmayacağım.

"Gürültülü misafirlerimle ilgili şikâyetlerinizi dinleyeceğim." Yeni bir düşüncenin ortaya çıkmasıyla Jonas'ın büyüyen gülümsemesi sekteye uğradı.

Ve Jonas hayatında ilk kez, uzun masada yanında oturan kıvrıkcık saçlı bir kadınla birlikte bir yaşam hayal etmesine izin verdi. Silla, ocak ateşinin üzerinde bir tencereyi karıştırırken mırıldanıyor, yemek kokuları evlerini dolduruyordu. Silla, tavuk sürüsü için bir avuç arpa atıyordu.

Ona tavuk verebilirdi.

Gözleri bir yığın kürkün altından görünen buklelere takıldı ve içini bir panik dalgası kapladı. Ya uyanmazsa? Dizginleri kavrayan Jonas'ın midesi burkuldu ve düğümlendi.

"Sen hiç..." İlías'ın sesi kesildi ve Jonas'ı umutsuzluktan kurtardı.

"Hiç ne?" diye sordu Jonas, bakışları tekrar arabaya dikilmişti.

"Geçmişimizin geleceğimiz olmayabileceğini hiç düşündün mü?"

Jonas kardeşinin sözlerini zihninde evirip çevirirken kaşları çatıldı. "Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. Eli boynundaki tılsımı buldu. "Aile, saygı, görev. Hiçbir şey soyumuza onurunu geri kazandırmaktan daha önemli değil, İlías. *Hiçbir şey.*"

İlías sessizce başını salladı, boş gözlerle önüne bakarken dudağını çiğniyordu. "Bu da ne demek oluyor, İlías?" diye sordu Jonas sertçe.

"Bloodaxe Tayfası'yla seyahat etmekten zevk alıyorum. Gördüğümüz onca şeyden sonra, bir çiftlik evindeki hayatın tatmin edici olduğunu hayal etmek zor."

Jonas'ın midesindeki düğümler yılan balıklarına dönüştü. Jonas, "Daha birkaç yıl olmayacak, kardeşim," dedi. Sesi kendisine bile gergin geldi. "Yakında yollardan bıkacak sını. Ve çiftlik evini gördüğünde her şeyi hatırlayacaksın. Huzuru seveceksin. Sakinliği." "Belki de haklısın," dedi İlías iç çekerek. "Yapacağım ilk şey en güzel yatağı inşa etmek olacak. Üzerine yün ve kuş tüyüyle doldurulmuş bir şilte koyacağım. Kendimi aptal gibi içeceğim, sonra da bir hafta boyunca aralıksız uyuyacağım." Jonas kıkırdadı.

"Hammer'ın nesi var sence?" diye sordu İlías. "Hepimiz yediğimiz için yemekten olamaz. Belki de bir kurt örümceği yavrusunun ısırgıdır?" Bir an sessiz kaldı. "Bir an önce uyansa iyi olur. Siggie'nin yemeklerinin tadı paslı çivi gibi."

Jonas kardeşine öldürücü bir bakış fırlattı. "Eşeklik etme, İl. Kız ateşler içinde yanıyor ve senin tek düşünebildiğin lanet olası

günlük yemek?"

İlías ona sert bir bakış gönderdi. "Bu bir şakaydı Jonas. Nasıl şaka yapılacağını öğren."

"Nasıl şaka yapılacağını biliyorum. Nasıl anlatılacağını öğren." "Malla'nın memeleri, Jonas. Bugün kışında ne var?"

Jonas kaşlarını çatı.

İlías dramatik bir şekilde nefes verdi. "Elbette Çekiç El'e acil şifalar diliyorum. Ondan hoşlanıyorum. Eğlenceli biri. Baltalı Gözler bile ona ısınmaya başladı." Homurdandı. "Dün akşam yemekte onu gördün mü? Tanrılara yemin ederim ki neredeyse *gülümsüyordu*. O canavarı öldürdüğü için onunla gurur duyuyordu."

Jonas'ın omurgası sertleşti.

Neyse ki toynak sesleri dilinde biriken keskin sözcükleri bastırdı. Jonas omzunun üzerinden baktığında iki atlının atlarını yol boyunca hızla sürdüğünü gördü.

Atlılar Bloodaxe Tayfası'na yaklaştıkça meraktan tüyleri diken diken oldu. *Onları bu kadar acele ettiren neydi?* diye merak etti.

Atlılar atlarını Mürettebat'ın yanına getirirken yavaşladılar ve Jonas onları içeri aldı -belki de dördüncü on yılında olan yaşlı bir adam ve önemsiz bir sakalı olan genç bir adam.

"Hae," dedi yaşlı adam. Yüzünde gerginlik ve yorgunluk vardı. "Acele etmeniz iyi olur."

Rey At'ı yavaşlattı, araba çarparak durdu. "Ne oldu?" "Slátrari yolda iki kurban daha aldı."

"Ne zaman?" diye sordu Rey sertçe.

Adamın içinden bir ürperti geçti. "Bu sabah güneyimizde bulundu. Kendi akrabaları tarafından tanınamayacak kadar kötü yanmışlar."

"Kahretsin," diye mırıldandı İlías, kaşlarını çatarak. "Sonumu böyle getirmeyi tercih etmezdim."

"Evet," dedi adam atını tekmeleyerek. "Sakıncası yoksa biz gidiyoruz. Kendinize dikkat edin."

"Siz de," diye seslendi İlías.

Adamlar hızla gözden kayboldular. Jonas Sigrún'un önlerinde at sürmesini, eliyle boynunun yan tarafındaki ve kafatasındaki yanık izlerini okşamasını izledi. Yara izlerinin kaynağını hiçbir zaman açıklamamıştı ve Jonas uzun yıllar sonra ilk kez, sadece o sırada değil, sonrasında da hissetmiş olması gereken acıyı düşünürken buldu kendini. Belki de Slátrari kurbanlarının sonunu getirerek bir bakıma onlara iyilik yapmıştı.

Ama bakışları vagonda hasta yatan kıvrıcık saçlı kadına takılınca, korku yeniden içine doldu ve katille ilgili tüm düşünceleri bir kenara itti.

KIRK YEDİ

Rüyaların sonu ve başlangıcı yoktu, Silla'nın bir türlü uyanamadığı bitmek bilmeyen bir azaba dönüşüyordu.

Babası Skarstad yakınlarında yolda yatıyordu, bir düzine bıçak yarasından kan sızıyordu. Nefes nefese onu yanına çağırırdı.

Seni kendi akrabalarım gibi sevdim.

Benim kanımdan olan ailem kimdi? diye sordu, kulağını onun dudaklarına yaklaştırarak. Ağzı kıpırdıyor, fısıltıları kulaklarına ulaşıyordu ama Matthias'ın bunca yıldır kendisinden sakladığı gerçekleri asla öğrenemeyecek, isimleri asla kavrayamayacaktı.

Üzerine yoğun bir sis çöktü ve bu sis dağıldığında rüya da değişmişti.

Duman burun deliklerini yaktı ve kül boğazını tıkadı. Son derece sıcaktı, avuçlarından dökülen siyah dalları görmek için aşağı baktı, korlar tıslıyor ve karanlığın içinde parlak bir şekilde kırılıyordu. Silla kollarını önünde tuttu, duman ellerinden kurtulup çalkalanan gölgelerden oluşan bir sütun halinde yukarı doğru kıvrılırken zevkten karıncalandı.

Bir ses dikkatini dağıttı; bir sütuna bağlanmış bir adam, dudaklarından yalvarışlar dökülüyordu. Yoğun bir doğruluk duygusuyla doldu. Adalet duygusuyla. Duman adamın boğazından aşağıya indi, yanan saçların ve kavrulmuş etin kokusu burnuyla buluştu.

Adam çığlık attı.

Ve Silla gülümsedi.

Rüyası değişti, küçük sarışın kız gözlerinin önünde birleşti. Her zamanki gibiydi: duvarlarda yankılanan ayak sesleri, adamlar saklandıkları yere yaklaştıkça daha da yükseliyordu.

"Beni dinle abla," dedi küçük sarışın kız.

Abla mı? diye düşündü Silla, kalbi küt küt atıyordu.

Kız bir elini yanağında gezdirdi ve Silla'nın dikkatini tekrar o tanıdık, zarif eğimiyle mavi gözlerine çekti.

"Yaprakları almayı bıraktığımda ne olacak?" diye sordu Silla, içini bir endişe kaplamıştı.

"Bu beni son görüşün olabilir," diye fısıldadı kız.

Silla'nın içinde bir hüznün dalgası yükseldi. Kız her şeye rağmen hayatındaki tek değişmez olmuştu. "Seni özleyeceğim," dedi Silla sessizce. "Belki de bu garip bir şey."

"Beni hatırlamaya çalış, olur mu?" dedi küçük sarışın kız.

"Nasıl unutabilirim ki?" diye sordu Silla, kapı patlayarak açılıp erkekler odaya doluşurken.

Her zamanki gibi kız kollarından çekildi, eli Silla'nın elinden kurtuldu. Kulakları tırmalayan bir ıstırap çığlığı havayı doldurdu ve Silla'nın tüylerini diken diken etti.

Silla kızın mavi gözlerine baktı ve onları ezberlemeye çalıştı. Eller kendi beline dolandı ve onu geriye doğru çekti. Uzaklaştırılırken kızın yüzü sakindi. "Gel ve beni bul, kardeşim. Sana *ihtiyacım* var."

Şok Silla'nın üzerine çöktü. Kız hayatı boyunca hep aynı şeyi söylemişti: *Beni bırakma.*

Gel ve beni bul. Bu
bir meydan
okumaydı. Bu bir
mesajdı.

"Bulacağım," diye fısıldadı Silla.

UYANDIĞINDA, Silla iki şeyden emindi.

Birincisi, kız onun kardeşiydi. Ve ikincisi kız kardeşi hayattaydı, Íseldur Krallığı'nda bir yerlerde.

Başı zonklayarak doğruldu. Karanlıktı, yanı başındaki duvarlarda belli belirsiz bir ışık titreşimi dans ediyordu. Duvarlar mı? Etrafına bakınan Silla, altındaki kürklerin yumuşak yaygarasını, yünlü bir duvarın çizimini hissetti.

Bir çadır. Silla bir çadırdıydı.

Tam o sırada çadırın kapakları açıldı ve içeri gölgeli bir şekil girdi.

"Uyandın!" diye bağırdı Hekla ve Silla'nın sıçramasına neden oldu. Hekla başını çadırdan dışarı eğdi ve "Çekiç uyandı!" diye seslendi.

"Ne zamandır uyuyordum?" diye sordu Silla, sesi titreyerek.

Ani bir telaşla yaprakları hatırladı. Bunu başarmıştı. Tedaviyi sonlandırmanın getirdiği hastalığı atlatmayı başarmıştı. Yüzüne inanamayan bir gülümseme yayıldı.

"İki gün."

Silla'nın ağzı açık kaldı. "İki gün mü?"

"Evet, dülla. Ebedi lanet ateşler, hastaydın. İliás bunun genç bir kurt örümceğinin ısırganlığı olduğunu düşünüyor ama herhangi bir iz bulamadık. Gunnar yediğin bir şeye tepki verdiğini düşünüyor. Tabii ki, bunun üzerine bahse girdiler. Kuntas."

Silla gözlerini kırptırdı. Rey, Bloodaxe Tayfası'na skjöld yapraklarına olan bağımlılığından bahsetmemişti. Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi.

"Hiç suyun var mı?" diye mırıldandı.

Hekla etrafı karıştırdı, sonra eline bir su tulumu tutuşturdu. Silla açgözlülükle yutkundu, su çenesinden aşağı ve elbisesine damlıyordu. Umurunda değildi; vücudu o kadar kavrulmuştu ki kendini büzüşmüş hissediyordu.

Hekla onu izledi. "Nasıl hissediyorsun? Biraz et suyu ister misin? Ateşin yanında çorbamız var. Siggie hazırladı." Silla, Hekla'nın sözlerindeki uyarıyı duyabiliyordu.

Vücudu zayıf ama garip bir şekilde canlı hissediyordu. "Evet, *lütfen* et suyuna. Ama..." sesi kesildi. "Çadır mı? Neden bir çadırdayım?"

"Hava sertleşti. Son birkaç gündür don ve soğuk bir kuzey rüzgârı var. Şimdi Yaylalar'a yaklaşıyoruz ve Rey çadırların kazılmasını emretti. Daha çok iş var ama sıcaklık buna değer."

Silla pelerinini yatağının yanında buldu. Yatağı mı? Üzerinde yatıyordu. *birinin* yatağı.

"Kimin yatağındayım-" ama tanıdık bir koku burun deliklerine çarptı.

"Jonas. Sanırım Kurt'un da bir kalbi varmış." Hekla kıkırdadı ve Silla karanlığın kızarmasını gizlemesine minnettar oldu.

Silla botlarını bulana kadar el yordamıyla aradı. Onları giydikten sonra pelerinini omuzlarına bağladı ve Hekla'yı çadırın kapaklarından takip etti. Güneş batmış olsa da kamp ateşi kamp kurdukları açıklığı aydınlatıyordu. Cılız ağaçlar ve sağlam çalılar, çimen kokusu taşıyan buz gibi rüzgâra karşı çok az koruma sağlıyordu. Silla ayağa kalktığında görüşü bulanıklaştı ve Hekla bir kolunu onun beline dolayarak rahatlayabilmesi için bir çalılığın arkasına geçmesine yardım etti.

Ateşe doğru ilerlediklerinde Silla'nın göğsü dolup taşı. Hepsi oradaydı; tüm Bloodaxe Tayfası çıtırdayan ateşin etrafında tembelce uzanmıştı. Gözleri önce Jonas'a kaydı; omuzları siyah kürklü bir pelerinle sarılmış, saçları yeni kırılmıştı. İliás ve Gunnar'la birlikte bir zar oyununun ortasında oturan Jonas'ın başı döndü ve gözleri Silla'nın kılere kilitlendi. Çenesi hafifçe kaymış, gergin duruşu biraz olsun gevşemişti.

"Çekiç!" diye gürledi Gunnar, Hekla Silla'yı ateşin yanındaki bir kütüğün üzerine yatırırken yüksek sesle alkışladı. "Dokuz canı olan bir kedi gibi. Bu ne böyle... Bu yolculukta üç can mı tükendi? Karne yapmaya başlasan iyi edersin."

Silla ona alaycı bir gülümseme fırlattı ama bakışları hemen Rey'i buldu. Ateşin yanında oturan Hekla'nın protez kolu dizlerinin arasına sıkışmış, pençeleri boyunca bir bileme taşını sürüklüyordu. Gözleri buluştuğunda dudaklarının kenarları kıpırdadı. Bu bir gülümseme değildi ama ona en yakın olan şeydi. Rey'den normalde hissettiği kızgınlığın aksine, şimdi başka bir şey hissediyordu - belki de gurur ve vampir geyiği öldürdüğünde ona gösterdiği aynı garip, asılsız güven. Bu onu beklenmedik bir sıcaklıkla doldurdu.

Sigrún ona bir kase et suyu, bir kaşık ve bir parça ekmek uzattı ve Silla aniden acıkmış bir halde yemeğe daldı. Çiğnerken Hekla ona son iki günden bahsetti; Slátrari'den kaçan iki adamın onlara yetiştiğini de anlattı. Bunun üzerine Silla'nın içinden bir ürperti geçti. Bu katilin onlarla aynı yolu paylaştığını düşünmek... yanlarından geçmiş olabileceklerini, farkına bile varmadan canavarın yüzüne bakmış olabileceklerini düşünmek.

Ama ateşin etrafına bakınca, kendini rahatlamış hissetmekten alıkoyamadı. Eğer bir katille aynı yolu paylaşacaksa, Bloodaxe Tayfası'nın savaşçıları arasında olmaktan daha güvenli bir yer olmadığından emindi.

"Bu gece pratik yapmak istediğinden emin misin, dúlla?"

Silla şiddetle başını salladı. Ateşler içinde uyandığından beri tam bir gün geçmişti ve gücü tam olarak yerine gelmemiş olsa da huzursuz bir enerjiyle doluydu. Bu sabah Silla uyandığında kafası hiç hatırlayamayacağı kadar berraktı, ruh hali o kadar parlak ve adımları o kadar canlıydı ki, kendisinin daha canlı bir versiyonu gibiydi.

Bu sabah Rey'e bir kase dolusu yulaf lapasını parlak bir gülümsemeyele uzattığında, Rey 'birinin bu kadar rahatsız edici bir şekilde mutlu olması için çok erken' diye homurdanmıştı. Rey homurdanmıştı. Bugünlerde onun sözlerinde çok daha az zehir vardı.

Kamplarını çevreleyen ağaçlar kümelenmiş, dikenli çalılar boşlukları dolduruyordu. Yarın, Kuzey Kavşağı'na varmadan önce Kemik Yolu'nun son bölümünü oluşturan yaylalara ulaşacaklardı. Kopa kendini hiç bu kadar ulaşılabilir hissetmemişti.

Bulaşıklar yıkanıp kaldırıldığına ve önünde akşam uzadığına göre, istekleri hız kazanmaya başlamıştı. *Odaklan, Silla Margrét*, dedi kendi kendine. *İleriye giden tek bir yol var ve bu yol o yaprakları içermiyor.*

Ancak kelimeler tek başına yeterli değildi. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Silla Jonas'ı kamplarını çevreleyen çalılıkların arkasına çekmek ve onu bu özlemlerden uzaklaştırmasını sağlamak istedi ama Jonas hiçbir yerde yoktu. Bunun yerine kendini Hekla ile antrenman yapmaya verdi. Ve görünüşe göre onlara doğru yürüyen Rey'le.

Silla iniltisini bastıramadı.

"Küçük bir vampir geyiği hakladın diye kendini bir şey sanma," diye söylendi.

Silla bir elini kalçasına koydu. "Ve *sen*, Rey. Seni de indirdiğimi unutma."

Rey siyah sakalını ovuşturdu. "Unutmama izin vermeyeceğinden eminim."

"Birileri senin de kendini çok büyük görmemeni sağlamalı Rey." Gülümsedi, Rey'in kara kaşlarının aşağı inmesinden memnun olmuştu. Silla bunu ona sık sık hatırlatmaktan zevk alacağına karar verdi. "Elbette güvenliğin için. Aşırı gururlu bir adamın kapısında ölümle karşılaştığında körleştiği söylenir."

Rey'in gözleri ona dikilmişti ve Silla kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. "Bunu baban da söylemişti sanırım?" diye sordu.

Kaşları çatıldı. "Evet. Dediğim gibi."

"O bilge bir adamdı." Rey onu dikkatle inceledi. "Babalarımızın ortak tanıdıkları olup olmadığını merak etmeye başladım."

Silla'nın dudakları aralandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Rey ona bir kalp atışı daha uzun süre baktı. "Bunun bir önemi yok. İkisi de öldü."

Hekla boğazını temizledi. "Arkadan boğmaya başlayalım mı?" Önce Rey'e, sonra tekrar Silla'ya baktı. "Benimle başlayacaksınız ve eğer

Hazırsan Rey'i bir kez daha deneyebilirsin."

Silla, son antrenmanlarında olanları hatırlayarak ayaklarının üzerinde kaydı. Ama o zamandan beri vampir geyiği devirmiş ve iki korkunç skjöld hastalığı gününü atlatmıştı. Onu korkutan şeylerle yüzleşmenin çok güçlendirici bir yanı vardı. "Evet," derken buldu kendini.

Hekla boğma hareketini yaparken, Rey de havlayarak geri bildirimde bulunurken hareketlerin üzerinden geçtiler.

"Bir şekilde yavaşlamışsın Günişığı."

"Düşmanın onlara hangi ayağıyla çelme takacağını seçmeni bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

Ve kişisel favorisi, "Beni ağlatıyorsun kadın ve bu mutluluktan değil."

"Pekâlâ, *Çekiç El*," dedi Rey sonunda. "Benimle şansını deneyecek misin?"

Silla destekleyici bir nefes aldı ve başını salladı.

Tuniğinin kollarını sıvadı, gözleri Rey'in üzerinde bıraktığı iyileşmekte olan izlere takıldı. "Güçlü ol," dedi Rey. "Hazır ol. Ne yapacağımı biliyorsun. Her zaman ileriye düşün, gerçekleşmeden önce hayal et."

Başını salladı ve Rey onun arkasında konumlanırken duruşunu genişletti. Adamın cüssesi karşısında kalbi daha hızlı atmaya başladı. Onun gibi bir savaşçının kendisini ne kadar kolay öldürebileceğini düşünmemek imkânsızdı.

Titrek bir nefes verdi ve Rey'in kolunu boynunda daha gevşek tuttuğu için minnettar oldu.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Hekla. "Rey bana yaptığın gibi düşemeyeceğin kadar büyük. Bunun yerine onunla Hekla Rib Smasher gibi savaşıyorsun."

"Hekla..." diye uyardı Rey.

"Sus, Rey. O seni bir erkek gibi yere seremez. Yaratıcı olmalıyız." Hekla gözlerinde hınzır bir parıltıyla Silla'ya baktı. "Kolunu boynuna dola, sonra da yumruğunu kasıklarına indir. Zavallı erkek zayıflığıyla dikkatini dağıttıktan sonra dirseğini kaburgalarına geçir."

"Ne?" diye tısladı Silla. "Onun kasığına yumruk *atmayacağım!*"

"Hayatına değer veriyorsan olmaz," diye homurdandı Rey, arkasına geçerek.

Hekla sırıttı. "Baltalı Gözler sinirlenmeye başladı, Silla. Onun korkusunu kendi gücün olarak kullan. Unutma, savaşçı ne kadar büyükse o kadar sert düşer. Hazır mısın, dülla?"

"Hayır."

Hekla içini çekti. "Peki. Sadece kasıklarına yumruk atıyormuş *gibi* yap. Yine de yumruğun geri teperse, eminim bir şey olmaz. Kazalar olur, değil mi Rey?"

"Eğer bir 'kaza' geçirirsen, Günışığı, başka bir vampir geyiğin seni benim gözetimim olmadan bulmasını sağlarım."

"Yumruğumun *bunun* yakınından bile geçmeyeceğinden emin olabilirsin Rey," diye tısladı.

Hekla sırtarak Rey ve Silla'nın arasına baktı. "Üç deyince mi?"

Hekla geri saydıktan sonra Silla hareketlerde tökezledi. Felaket bir eğitim seansıydı ama Rey'in her geçişte irkilmesi ona küçük de olsa bir neşe getirmişti.

Görünüşe göre Hekla da öyle.

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun, Hekla," diye homurdandı Rey.

On beşinci -yirminci- denemede, alnında biriken tere rağmen daha fazla ustalaşamamıştı.

"Bu gecelik bu işi bitirelim ve Çekiç gücünü topladığında tekrar deneyelim," dedi Hekla.

Sigrún, Ilías ve Gunnar'ın rüzgârlığın arkasında bir zar oyunu etrafında toplandıkları ateş çukuruna doğru yürüdüler. Kuzey rüzgârından kaçmak için gittikçe daha çok kürklerin arkasına sığınıyorlardı ve Silla buz gibi bir rüzgâr yüzüne çarptığında titredi. Ateş çukurunun hemen ötesinde üç çadır kümelenmiş, yünlü kumaşlar çapraz çubuklara gerilmiş ve kilit kamalarıyla yerlerine sabitlenmişti. Çadırların içinde battaniyelerin üzerine uyku kürkleri yığılmıştı. Sigrún ve Hekla Silla'yı kendi çadırlarına buyur etmiş, erkekler de kendi çadırlarını paylaşmak üzere eşleşmişlerdi.

Sigrún ellerini birbirine vurarak sevinçle zıpladı. Ilías ve Gunnar ceplerinden bozuk para çıkarırken inlediler.

"Bir sonraki oyun için beni de sayın," dedi Hekla, bir sandığı onlara doğru sürükleyerek. "Silla? Sen de var mısın?"

"Belki sonra," diye yanıtladı Silla.

Pelerinini almak için çadırlara doğru yürüdü, uzun otların arasında temkinli adımlarla ilerliyor ve bileğini burkmamaya çalışıyordu. Çadırların arkasında, ateşin ışığı gizlenmişti ve gözleri neredeyse batmak üzere olan güneşin loş ışığına alışırken gözlerini kırıştırdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir el ağzını kapattı; vücudu bir göğsün sert düzlemlerine doğru geri çekildi. İkinci bir kol da

Karnının etrafını sararak kollarını elik bir bant gibi yanlarına sabitledi.
Silla'nın gözleri büyüdü, kalbi göğsüne çarpmaya başladı.
"ığlık atma," diye bir ses kulağını tırmaladı.

KIRK SEKİZ

S illa'nın nabzı parmaklarının altında gümbürdedi ve Jonas derin bir nefes alarak sonunda rahatlamasına izin verdi. Uyanmıştı; garip rahatsızlığından kurtulmuştu. Ve onun sıcak bedenini hissettiğinde Jonas kendi rahatsızlığının da arttığını hissetti.

Elini karnının üzerinde gezdirerek göğsünün kabarıklığına doğru kaydırıldı. Onun kendisi olduğunu fark ettiği anı hissetti. Dirseğini şaşırtıcı bir güçle geriye doğru iterek, serbest kalmasına izin verdi. Kızın gözlerindeki ateşi görünce içinden bir sıcaklık geçti. Göğsünde birikti ve midesine doğru inmeye başladı.

"Beni korkuttun," dedi Silla koluna vurarak.

Jonas onu kendine doğru çekti ve dudaklarına yapışmak için eğildi. Bu öpüşmede duraklama ya da yavaşlama yoktu; aceleci, aç ve lezzetli bir şekilde sıcaktı. Ona fena halde ihtiyacı vardı. Jonas, kızın sırtı çadıra değene kadar onu sıkıştırdı.

Kadın nefessiz kalarak ondan kurtuldu. "Jonas," diye itiraz etti ama Jonas eğilerek onu geçti, çadıra girdi ve onu içerideki yumuşak yatağın üzerine çekti.

Çadırın içi karanlıktı, Jonas onun üzerine yerleşirken ateşin ışığı duvarlarda titriyordu. "Bunu yapmak için günlerce bekledim," diye mırıldandı. Ağzını onunkine dayadı, elbisesinin bağlarını kurcalarken ona duyduğu açgözlü ihtiyaç onu tüketiyordu.

Onsuz iki gün geçirmişti, endişe ve ıstırap dolu iki uzun gün. Onun dokunuşunun huzuruna ve dinginliğine ihtiyacı vardı. Adam elbisesini çekiştirirken, Silla öpüşmeyi kesmek için başını çevirdi.

"Bekle," diye fısıldadı. "Yapamayız."

"Neden?" diye sordu Jonas sessizce, hınzır bir gülümseme yayılmıştı.

"Çünkü Mürettebat-" durakladı. "Hemen şuradalar, sadece on adım ötedeler."

Bu senaryo onu itiraf etmek istediğinden daha fazla tahrik etmişti. "Sessiz olabilirim," diye mırıldanarak kızın boynundan aşağıya doğru sıcak bir yol öptü. "Ya sen?"

Öpücüklerini ve ısırıklarını kulağının hemen altındaki bölgeye odakladı, ondan aldığı her nefes çıldırtıcı ihtiyacını daha da artırıyordu. Düzensiz bir nefes verişiyse kız ona doğru eğildi ve adam ona sahip olduğunu anladı.

"Bu bir evet mi?" diye fısıldadı. "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Jonas karnındaki ısıyı düşürmek için kızın elbisesini öyle sert çekti ki kızın nefesi kesildi. Ve sonra, sadece ona sahip olmak için duyduğu çılgınca ihtiyaç kaldı. "Çok fazla kat kat giyiniyorsun," diye mırıldandı Jonas, kadının üstünü ve altını dikkatsizce soyarken. Bir şey yırtıldı, ama buna aldırmadı çünkü sonunda onun çıplak bedenine baktı.

Silla'nın elleri tuniğinin eteklerinin altından kıvrıldı ve tokasıyla boğuşurken onu başından çekti. Sonunda Jonas onun üzerine çöktü, teni onunkinin sıcaklığına karşı yavaşça kayıyordu. Dişlerini kadının boğazına geçirdi ve kokusunu uzun uzun içine çekti. Yatakların hışırtısı ve boğuk iç çekişleri dışında çadır sessizdi. Gunnar ateşin içinden güldü, Hekla'nın sesi kısık bir cevaptı ve Jonas yumuşak bir ses çıkardı; onların orada olduğunu bilmek omurgasından aşağıya doğru bir sıcaklık gönderdi.

Bir iniltiyi güçlükle bastırarak parmaklarını kadının merkezinde gezdirdi. "Tanrım.

Beni özlemişsin kadın, itiraf et. Beni bu kadar çabuk almaya hazırsın."

Silla yavaş ve lezzetli bir vuruşla ona uzandı. "Görünüşe göre sen de beni özlemişsin."

"Elini hissetmek ne kadar hoşuma gitse de," diye mırıldandı Silla, "şu anda beni sadece bu tatmin edecek." Parmaklarını kadının içine bastırdı ve kadın onun etrafında kenetlenirken gülümsedi.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldı. "İhtiyaç." Sözlerindeki hafif bulanıklık Jonas'a onun ihtiyacının kendisinininkiyle eşleştiğini söylüyordu.

"Seni özledim," diye itiraf etti alçak bir fısıltıyla, kendini onun girişinde konumlandırarak. "Hınzır ağzını ve sıcaklığını." Tereddüt etti. "Senin için endişelendim." *Uyanmayacağını düşündüğümde her şey değişti*, diyemedi. *Uyanmamam gereken şeyleri istememe neden oldu*. Ama sadece bu düşünce bile kendisini açık ve savunmasız hissetmesine neden oldu ve kelimeleri yüksek sesle söyleyemedi. Bunun yerine ona vücudunu gösterdi.

SONRA, Jonas yatağın üzerine yayılmış, nefes almak için mücadele ediyordu, Silla yanına sıkışmıştı, kemiksiz ve gevşekti. Yüzünü görebilseydi, her zamanki gibi sersemlemiş ve şaşkın bir ifade takınacağını biliyordu. Sanki buraya nasıl geldiklerini anlayamıyormuş gibi.

Kendisi de tam olarak emin değildi.

Silla titremeye başladı ve Jonas kahkahalar yükselmeden önce elini onun ağzına götürdü. Silla ona karşı kontrolsüzce titriyordu ve Jonas onun gülümsemesine engel olamadı. Bunu o yaptı. Onu gülümsetti. Onu mutlu ediyordu. O ışık, sıcaklık ve iyi olan her şeydi. Onun gibi bir adamın hak etmediği her şey.

Ama o yine de hepsini alıyordu.

Silla kendine geldiğinde döndü ve ona gülümsedi. "Bizi duyacaklarından emindim," diye fısıldadı. Çadır karanlıktı ama ateşten süzülen ışık gözünün köşesini, çekik elmacık kemiğini, çenesinin kıvrımını belirginleştiriyordu.

Jonas parmaklarını onunkilerle birleştirerek, "Mükemmel," diye mırıldandı. Bir an için kızın dudaklarının arasından bir kaş çatmanın geçtiğine yemin edebilirdi ama o kadar çabuk kaybolmuştu ki emin olamadı. "Sen mükemmelsin," diye tekrarladı, onu dikkatle izleyerek.

Silla ne kadar güvensiz olursa olsun, Jonas'a göre mükemmeldi, ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği bir şey, geleceğini hiç tahmin etmediği bir karmaşaydı.

Silla parmak eklemlerini Jonas'ın yanağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi, bu kez kaşları çatıktı. Ve Jonas onun söylemediği sözleri duydu. *Sana ne oldu?* Nefesini verirken garip bir paylaşma dürtüsü hissetti; ne de olsa anlayabilecek biri varsa o da Silla'ydı. Derin bir nefes aldı ve en büyük utancını yüksek sesle dile getirmeye hazırlandı.

"Hakkın olan topraklardan mahrum bırakılmanın nasıl bir his olduğunu bilirsin Bukleler. Sana başıma gelenlerin tüm hikâyesini anlatmak istiyorum."

Silla onun elini nazikçe sıktı. Tabii ki sıktı. Bu kadın mükemmeldi. Onun Silla'sı.

"Babamı öldürdüm." Aynı anda hem sıcak hem de soğuktı ama devam etmek için kendini zorladı. "Annemi döven zalim bir adamdı. Küçükken ona yardım edemeyecek kadar küçük ve güçsüzdüm. Bana İllás'ı aramızın kenarındaki karaağaca götürmemi söyledi. Oraya tırmanır ve annemden saklanırdık.

bulutları seyreder ve büyüdüğümüzde yaşayacağımız maceraları hayal ederdik. Orası bizim güvenli yerimizdi. Daha iyi bir hayatın hayalini kurduğumuz yerdi."

Jonas uzun bir nefes verdi.

"Büyüdükçe annemi savundum ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Benim aklımı başımdan alıyor, sonra yeni bir güçle anneme dönüyordu. Sürekli onun öfkesinden korkarak yaşadık. Onlara karanlık büyüler derdi. Onun hatası olmadığını iddia ederdi. Asla onun suçu değildi. Olayın olduğu gün, sonunda çok ileri gitti. Onu öldürdü." Jonas durakladı, yumrukları sıkılmıştı. Silla'nın eli kolunda gezindi, dokunuşu güven vericiydi. "İlías'ı karaağaca gönderdim ve eve döndüm. Babam cesedinin başında ağlıyordu. Sinirlendim. Onu annemin üzerinden çektim ve attığı her yumruğun bedelini ödettim."

Aralarında sessizlik uzanıyordu. Jonas gözlerini sıkıca kapattı. Bunu ona söylemekle hata mı etmişti? Daha önce hiç kimseye söylememişti, Rey'e bile. Ya Rey ona bir daha aynı gözle bakmazsa?

Aptal ağzı devam etti. "Meclis'e gittik ve kendimi onların merhametine bıraktım. Tanıklarımız vardı, babamın vahşi doğasına tanıklık eden iyi arkadaşlarımız ve komşularımız. Babamın öldürülmesinin adil olduğuna karar verildi. Ama onun... annemi öldürmesi cinayet olarak kabul edildi."

Boğazı düğümlendi.

"Bunu yaparken, Kanun Sözcüsü babamın topraklarını elinden aldı ve Kraliyet adına tüm parasına el koydu. İlías ve ben mirastan mahrum kaldık. Adımızda kara bir lekeden başka bir şey olmadığı için, topluluğumuzu terk etmenin en iyisi olduğuna karar verdik. Sadece birkaç arkadaşımızın ve komşumuzun iyiliği bize Sunnavik'e gitmemize yetecek kadar para kazandırdı. İşte o zaman Rey ve Bloodaxe Tayfası'nı bulduk ve bu krallıkta kendimize bir isim yapmaya başladık."

Sonsuz ateşler. Boğazındaki kaya büyüklüğündeki yumruyu geri yuttu. İçi boştu ama yine de... hafiflemişti. Birine anlatmak rahatlatıcıydı. Ve eğer anlayacak biri varsa, o da haksız yere kendisine ait olandan mahrum bırakılmış olan bu kadındı.

Kadının kelimeleri seçmesini ve seçmesini izledi. Ağzını açtı ve adam kendini en kötüsüne hazırladı. Ama her zamanki gibi Silla onu şaşırttı.

"Bir bakıma annemi ben öldürdüm."

Jonas'ın kaşları havaya kalktı ve hızla gözlerini kırıştırdı. Bir süre sonra başparmağını elinin arkasına sürttü ve bunun bir işaret olduğunu umdu.

cesaretlendirici bir hareket. Bu konuda berbattı ama onun için denerdi.

"Ben on yaşındayken oldu. Aradan on yıl geçti ve hâlâ kafam karışık."

Jonas onun da bunu kendisiyle paylaşmaktan aynı derecede emin olmadığını hissetti, bu yüzden sessiz kaldı.

"Tanrıların unuttuğu dereotunu unutmamış olsaydım, her şey daha farklı sonuçlanabilirdi." Dudaklarını yaladı. "Onu almak için pazara döndüm. Bir güneş tutulması olmuştu ve o heyecanla onu sepetimize koymayı unutmuştum. Annem ekmek hamurunu hazırlarken ben de dereotunu almak için geri döndüm. Eve döndüğümde annem gitmişti. Alınmıştı. Klaernar tarafından."

Jonas gerildi.

"Bir komşumuz onlara evimizde bir Galdra olduğunu ihbar etmiş. Yalan tabii ki, bizim büyüümüz yok. Komşu kızla sorunlu bir olay yaşadım. Bir tartışma. Avuçlarımdan ışık saçtığımı iddia etti. Ama öyle bir şey yapmadım. Göletteki bir dalgalanmaydı, su yüzeyindeki serseri bir ışık parlamasıydı. Uçarı bir kızdı. Çılgınca hayal gücü vardı. Ailesine anlatmış, onlar da Klaernar'a anlatmış. İşin en sıkıntılı kısmı ise, annemin ışığı yakanın *kendisi olduğunu* itiraf ettiğini iddia etmeleri idi. Onlara kendisinin bir" -kelimeyi aradı- "Ashbringer" olduğunu söylemiş. Böyle bir şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum ama annemin o olmadığını biliyorum. O bir Galdra değildi."

Kaşlarını çatı. "Onlara bunu söyleyerek ne kazanmayı umuyor olabilir? Anlamıyorum. Beni onların incelemelerinden korumak için mi? Bunu pek çok kez düşündüm. Evde olsaydım, göleti, ışık parıltısını açıklayabilirdim. Onu savunabilirdim." Sesi boğuklaşmış, gözleri perişan olmuştu. "Onu bir daha gördüğümde bir sütuna asılmış, zincirlenmiş ve dizginlenmişti. Gözlerini unutamıyorum. O güzel, parlayan yeşil gözlerini. Başka tarafa bakmamı istediği belliydi ama ben reddettim. O kalabalığın içinde onu seven birini görmesini istedim. Ben... Ben her şeyi izledim. Onun ölümünü izledim. Bir taş atmaya zorlandım. Hayatının sona ermesine yardım ettim, Jonas."

Kadın titredi ve adam onu kendine çekti, midesi bulanıyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden birkaç sessiz dakika geçerken ona sıkıca sarıldı.

Silla geri çekildi ve Jonas'a geniş, dürüst gözlerle baktı. "Sen iyi bir insansın Jonas."

Yutkundu.

Ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Öylesin. Bunu kardeşine gösterdiğin ilgide görüyorum." Kaşları çatıldı. "Herkesin bunu yapmayacağını biliyorum."

Onun için yaptıklarını."

Adam sessizce ona baktı.

"Sen iyi bir adamsın, Jonas."

"Ben iyi bir adam değilim, Curls." Saçlarından bir tutamı kadının yüzünden çekip geriye itti. "Ama sen bana iyi bir adam olabileceğimi hissettiriyorsun."

Silla ona göz kırptı ve göğsü kalbine dar geldi. "Ne?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Yavaş ve derin bir öpücükle dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Jonas alnını onunkine yaslayarak geri çekildi. "Istré'den sonra seni görmek istiyorum. Kopa'ya gelip seni ziyaret etsem nasıl olur?" Bir elini kızın yanağının pürüzsüz kıvrımlarında gezdirdi. "Bu hoşuna gider miydi?"

Kız başını salladı ve Jonas havada süzülen, yüksüz ve özgür bir kartal oldu. Oturarak, onu bulana kadar atılmış pantolonunu karıştırdı. "Senin için bir şey yaptım," diye fısıldadı ve diski onun avucuna bastırdı.

Kızın diski titreyen ışığa tutuşunu izlerken midesi yandı. Katmanlı üçgen semboller ahşabın koyu damarlarına karşı gölgelenmişti, üstündeki küçük bir delikten deri bir kayış sarkıyordu.

"Bu senin tılsımın gibi," diye fısıldadı ona bakarak.

"Ona sahip olmanı istiyorum." Jonas onu dikkatle inceledi. "Ayrı kaldığımızda tutunabileceğimiz bir şey. Hoşuna gitti mi?" Kendini nefesini tutarken buldu.

"Bayıldım Jonas," dedi başparmağını yivli yüzeyde gezdirerek. Ama sözlerinin içinde bir şey vardı, tanımlayamadığı bir şey. "Bu çok güzel. Ahşap işçiliği konusunda çok yeteneklisin."

Tılsımı ondan alarak deri kayışı yavaşça başının üzerinden geçirdi ve diski kalbinin üzerine yerleştirdi. Onu tılsımın içinde görünce göğsüne bir sıcaklık doldu.

Onu öpmek için eğildi ama Gunnar'ın gürültülü feryadıyla yarıda kesildi.

"Saldırın! Saldırıya hazır olun! Bir şey geliyor!"

KIRK DOKUZ

Kelimeler içine işlerken **S**illa'nın parmakları Jonas'ın koluna gömüldü.

Saldırı. Saldırı altındaydılar.

Aklından binlerce soru geçti. Kim? Kaç kişiydiler? Ve en önemlisi, *neden?* Kraliçenin adamları mıydı? Onu bulmuşlar mıydı?

"Ne yapmalıyım..." Silla, Jonas'ın giysilerini çekiştirmesini izlerken gözlerini hızla kırıştıırarak sordu.

"Burada kal," diye homurdandı tuniğini çekiştirirken. "Çadırdan ayrılma."

Onun giyinmesini izlerken midesi düğüm düğüm oldu. Az önce paylaştıkları yakınlık onu kendisine bağlamıştı ve ona zarar gelebileceği düşüncesi içini dehşetle doldurdu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Adamın gözleri onunkilere kilitlendi, sert, ciddi ve korkusuzdu. Ona doğru eğildi, dudaklarını dudaklarına bastırırken eli çenesini kavradı. "Ve sen," dedi usulca.

Göğsü sıkıştı ama kıymıklanan odunların sesi dikkatini başka yöne çekti. "Git," diye ısrar etti ona. "Gitmelisin."

Çadırın duvarındaki ateş ışığı, yanından koşuşturan figürlerle kararırken, Bloodaxe Tayfası'nın çığlıkları havayı dolduruyordu.

"Güçlü durun," diye homurdandı Rey çadır duvarının ötesinden. "Kalkanlar yukarı, mızraklar hazır!"

Tahta kalkanlara çarpan kılıçların kendine özgü sesi havayı doldurdu ve Jonas zırhının tokalarıyla uğraşırken küfretti.

"Jonas!" diye böğürdü İliás. "Vahşi doğanın hangi kış ucundasın sen? Mızrağın bende, seni aptal kunta!"

"Buradayım!" Jonas cevap verdi, savaş kemerini bağladı ve çadırdan dışarı fırladı. "Geliyorum!"

Serin bir rüzgâr Silla'yı uyuşukluktan uyandırdı ve iç çamaşırını çekti. İğrenç bir tıklama sesi ellerini hareketin ortasında durdurdu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Bağırsaklarına nişan al!" diye bağırdı Rey. "Dışlerden kaçının. Ayrılmayın!"

Dışler mi?

Dışler mi?

Tiz bir ses havayı doldurdu, Silla'nın ensesindeki her bir tüyü yakaladı ve korkmuş bir kedinin tüyleri gibi diken diken etti. Başını sallayarak elbisesini buldu ve üzerine geçirdi, ardından el yordamıyla hançerini aradı ve titreyerek kınından çıkardı.

"Silla nerede?" diye sordu Hekla ve Silla'nın midesi altüst oldu.

"Buradayım!" diye seslendi. "Çadırdayım."

"Orada kal!" diye bağırdı Rey. "Dışarı çıkma. Sadece ayak bağı olursun."

Bir çığlık daha, sanki o her neyse açıklıktan yeni geçmiş gibi daha yüksek sesle. İlias böğürdü ve Hekla çığlık attı; savaş sesleri havayı doldurdu - homurtular, tırmalamalar ve Bloodaxe Mürettebatına saldıran her neyse onun ruhunu delen çığlıkları.

Vücudundaki gerginlik daha da düğümlendi, kalbi içinde gümbürdüyordu kulaklar.

İşte o zaman onu gördü; beyaz bir ışık parlaması. İlk başta, Silla sesin çadırın dışından, yaratıklardan geldiğini düşündü. Ancak yavaş yavaş beliren dehşetle, sesin çadırın dışından gelmediğini fark etti.

Kendisinden geliyordu.

Silla sanki bedeninin dışındaymış gibi hissetti, kollarının altından dönen - dönen!/- saf beyaz ışıkla darmadağınık bir kıza bakıyordu. "Sonsuz ateşler içinde ne..." diye mırıldandı, hançer elinden düştü. Çadırın ötesindeki savaş sesleri sustu, dünyası bu şeye, bu harikulade ama lanet olası beyaz ışığa odaklandı.

Bu imkânsızdı ama yine de oradaydı.

Bir parmağını tenine dokundurdu ve soğukluk karşısında nefesi kesildi. Neydi bu büyü? Damarlarında yüzen bu galdur muydu? Anıları birkaç dakika önce yaptığı bir konuşmaya geri döndü.

Benim... avuçlarımdan ılık saçığımı iddia etmişti.

"Hayır," diye mırıldandı Silla. Buz gibi bir farkındalık omurgasından aşağı sürüklendi. Yapraklar. Yapraklar yıpranmıştı.

Yan etkiler: Kjarna'nın tıkanması kullanıcıların hazır hale gelmesini engeller.

Silla bu cümleyi anlamamıştı; defalarca üzerinde düşünmüştü. Ama şimdi, kollarına bakarken, anladığı için şok geçirdi.

Kelimeler her ne anlama geliyorsa, büyüyle ilgiliydi. Yapraklar büyüsünü *bastırdı*.

Silla Galdra'ydı.

Ve her şey yerli yerine oturmaya başladı - annesinin itirafı; ılık parlaması; Silla ve babasının Klaernar'dan kaçış şekli. Yapraklar. Silla'nın zihni ağzına kadar dolu bir fincan gibiydi ve kenarlarından taşmaya başlamıştı. Damarlarından fışkıran ışığa bakarken, bunun bela anlamına geldiğinden başka bir şey anlamıyordu.

Daha fazla bela.

"Saldırın!" diye bağırdı Rey ve ateşin ışığı söndü.

Sersemleyen Silla o ana geri döndü. Dışarıda tam bir kaos vardı. Böcek gibi ciyaklamalar, bir ciyaklama, Hekla'nın öfke çığlığı, birbirine çarpan kalkanların gümbürtüsü ve Rey'in sürekli komutları.

Derin bir nefes almak zorunda kaldı ve hançerine uzandı.

"Çadır!" onun tek uyarısıydı. Silla'nın kasları gerildi, hançerini kavrayışı sıkılaştı.

Ve sonra çadırın çatısı çöktü, devasa bir form onu sırt üstü yere düşürdü. Demir çubuklar dal gibi eğildi; kumaş parşömen gibi parçalandı ve soğuk gece havası üzerine hücum etti. Açıkta kalan ön kollarından çıkan ılık yukarı doğru yayıldı ve her biri ayağı kadar uzun olan hançer gibi keskin dişlerin parıldayan sıralarının üzerine düştü. Yaratık çığlık attı, kokuşmuş nefesi ölü, çürümüş şeyler gibi kokuyordu ve dişleri yüzüne birkaç santim kala birbirine çarparak ona doğru fırladı.

Kımıl! diye düşündü, yüzüstü yuvarlandı ve çadırın zemininde sürünmeye başladı. Duvarlar çökmüştü, yünlü kumaş kalındı ve itmek için hantaldı. Tehlikenin önsezisiyle boynu karıncalandı ve Silla sırt üstü yuvarlandı, yaratık birkaç dakika önce bulunduğu yere çarptı.

Canavar şey geri çekilerek ona baktı. Silla bu açıdan, bir ateşin korları gibi parlayan sekiz göz gördü, tüylü gri kürkü

Devasa bir bedeni kaplayan bir kurt örümceği olduğunu fark etti ama bu bilginin ona yardımcı olması için artık çok geçti, çünkü yaratık doğal olmayan bir hızla üzerine atılmıştı. Hançerini savurdu ama yaratık kulakları parçalayan bir çığlıkla geri çekilirken hançer boş havaya çarptı. Ses o kadar korkunç, o kadar iğrençti ki kulaklarını kapatmak istedi ama Hekla'yla olan eğitimi ona daha iyisini öğretmişti.

Ayağa kalkan Silla, yaratığın karnından çıkan bir mızrak gördü, yaradan siyah likör sızıyordu. Yaratık çırpıyor, yüzü birkaç santim ötesinden geçiyordu. Yılmayan Silla şansını gördü ve sayarak bekledi.

Bir. İki. İki. Üç.

Saldırdı, hançeri göz sırasını kesti.

Örümcek bir çığlık atarak geriye doğru sıçradı ve Rey oradaydı, mızrağı çekip çıkardı ve tekrar karnına sapladı. Örümcekten siyah bir sıvı fışkırdı ve son bir çığlıkla yaratığın bacakları büküldü ve yere çakıldı. Rey yuvarlanarak kurtuldu ve bir kalp atışı bile kaybetmeden kalkanının altına eğilerek hiç vakit kaybetmeden savaşa geri döndü.

Nefes almak için çırpınan Silla çürümenin kokusuyla boğuldu. Burnunu kapatarak çevresini gözden geçirdi; iki dev örümcek cesedi açıklığı doldurmuştu, bir çadır çökmüştü, araba yan yatmıştı ve Bloodaxe Mürettebatı koruluğun uzak ucundaki üçüncü bir dev örümceğin yanındaki kalkan duvarının arkasında toplanmıştı. Rey içeri dalarken kalkan duvarı açıldı.

Örümcek başını kaldırdı, kırmızı gözleri doğrudan Silla'ya bakıyordu. Yutkunarak kollarına baktı; ışık, lanet olası ışık örümcekleri ona doğru çekiyordu! Elbisesinin kollarını aşağıya doğru çekti ama kumaşın altından hafifçe sızıyordu. Nasıl kapattı, nasıl...

Örümcek ona doğru adım attı, tam kalkan duvarının üzerinden. Toplu bir böğürmeyle beş mızrak örümceğin alt tarafına doğru fırladı.

Canavar kemikleri titreten bir gümbürtüyle yere çakılırken Silla'yı bir rahatlama kapladı ama bu kısa sürdü. Kolları parlıyordu ve Mürettebat'ın artık dikkati dağılmayacaktı. Dönerek çadırına koştu - neyse ki sağlamdı - ve sürünerek içeri girdi. Işık etrafını aydınlattı ve çabucak pelerinini ve Hekla'nın ona ödünç verdiği bir çift kurt derisi eldiveni buldu. Eldivenleri giyip kollarını pelerinin kıvrımlarına sokarken elleri titriyordu.

Silla çadırdan çıktı ve Baltalı Gözler olarak bilinen insan duvarıyla yüz yüze geldi.

"adırdan lanet olası bir *meşale* mi yaktın?" diye homurdandı. "Seni aptal kadın, kurt örümceği ışığa çekilir! Öldürülebilirsin."

"I..." Silla yutkundu. "Evet?" Pelerininin ve eldivenlerinin ışığı onun görüşünden koruması için sessizce dua etti.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Sanki ölmek istiyor gibisin."

"Tereddüt etmedim," diye hatırlattı ona. "Sinmedim... Çok fazla. Gözlerini kestim."

Aysız geceye rağmen Silla, Rey'in çenesindeki ince esnemeyi görebiliyordu. "Demek öyle yaptın," dedi yavaşça. "Aferin. Öldürücü bir darbe indirmem için yeterince dikkat dağıtıcı oldu." Silla'nın ağzı açık kalırken Rey dönüp Bloodaxe Tayfası'na doğru yürüdü.

Silla isteksizce Mürettebat'a doğru ilerledi. Vagon dik duruyordu ama yan yatmış, alt takımının bir kısmı hasar görmüştü. Sonraki bir saati vagonun içindekileri yerine yerleştirerek ve hasarlı çadırdan kurtarabildiklerini kurtararak geçirdiler. Daha fazla kurt örümceği çekip çekmeyeceğine dair hararetli bir tartışmadan sonra, koruluğu o iğrenç kokudan kurtarmak için örümcek cesetlerini yakmaya karar verdiler.

Bloodaxe Tayfası örümcek pisliklerini vardiyalar halinde yıkadı; neyse ki Silla kokuşmuş siyah çamurdan kaçınmayı başarmıştı ve kollarını açma riskine girmesine gerek kalmadı. Bunun yerine akşam yemeğinden arta kalanları ateşte ısıtmaya ve savaş yorgunu savaşçılar için sıcak róa fincanları hazırlamaya koyuldu. Bloodaxe Tayfası teker teker ateşin etrafına yerleşti. Saat geç olmuştu ama savaşın görkemini anlatırlarken kanlarında enerji kalıntısı kalmış gibiydi. Mürettebat kurt örümceklerinin tuhaf kokusunu ve kırmızı gözlerini ve bunun günler önce karşılaştıkları sıra dışı kırmızı gözlü skógungar ile bağlantılı olup olmadığını tartışırken Silla şaşkınlıkla onları dinledi. Yemek servis edilip bulaşıklar yıkandıktan sonra Silla bir kütüğün üzerine yerleşti ve dans eden alevlere bakarken kapüşonunu yüzüne doğru çekti.

Uzun bir gece olmuştu ve saldırıdan önce çok yorgundu. Şimdi ise nefes nefese kalmıştı. Tam bahanelerini sıralamaya hazırlanırken Rey konuştu.

"Neden Jonas'ın çadırındaydın?" diye sordu derin, gürleyen sesiyle. Kamp ateşinin etrafındaki konuşma kekeledi, sonra da kesildi.

Silla'nın bedeni uyuştı, tüm gözler onun üzerine çevrilirken kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. "Ben..." diye kekeledi. Gözleri ateşin karşısında Jonas'ın kilerle buluştu, kısılmış ve gerilmişti. Örümcekle yaşadığı kaos ve kollarındaki ışık yüzünden bunu tamamen unutmuştu.

Aptal, diye düşündü. Baltalı Gözler'in bu ayrıntıyı gözden kaçırmayacağını bilmeliydin.

"Jonas'a soralım," dedi Rey soğuk bir sesle. "Neden Silla'yla birlikte çadırdaydın Jonas? Savaş için bize katılman neden bu kadar uzun sürdü?"

Jonas boğazını temizledi ama cevap vermedi.

Rey cebinden bir matara çıkardı ve ağzını koluna silerek derin bir yudum aldı. "Hepimizin düşündüğü şeyin bu olamayacağını biliyorum Jonas, sana bunu yapmamı kesin olarak emrettiğimi hatırlıyorum."

Silla yanağını çiğniyor, alevlere bakıyor ve kendisini yakıp kül etmelerini diliyordu.

"Biri konuşmaya başlasa iyi olur," diye tersledi Rey.

Jonas nefes verdi. "Silla ve ben..." Omuz silkti.

Bu itirafı doğal olmayan bir durgunluk izledi. Rey kaşlarını çatı. "Ne?" diye sordu Hekla. "Sen... ne?"

"Sikişiyoruz!" diye haykırdı Jonas. "Sikişiyoruz, tamam mı? Merhametli tanrılar.

Bizler yetişkin insanlarız. Bunu bir skandal haline getirmeyin."

"Jonas!" diye inledi Silla, bir elini gözlerine kapatarak. Mürettebatın kuşkulu bakışları kızgın bir çivi gibi tenini yakıyordu. "Bunu başka bir şekilde söyleyemez miydin... başka bir şekilde?"

"Dulla," diye inledi Hekla, bir eli alnındaydı. "Seni ona karşı uyarmıştım."

"Biliyorum," dedi Silla, Jonas Hekla'ya öldürücü bir bakış fırlatırken dudaklarını birbirine bastırarak. "Ve bunu dikkate aldım."

Hekla bakışlarını Jonas'a çevirdi. "Ona zarar verirsen Kurt, hesabını bana verirsin."

"Ah, yıldızlar aşkına," diye mırıldandı Silla, gözlerini kapatarak. "Ne kadar sürecek?" diye sordu Rey, sesi soğuk ve demir gibi sertti.

Jonas'ın çenesindeki bir kas esnedi. "Skalla Sırtı'nın öncesinden beri."

"Bana yalan söyledin," diye mırıldandı Rey, gözlerini Jonas'a dikerek.

"Neden Jonas?"

Neden beni böyle küçük düşürüyorsun? Mürettebatınızın şerefini neden lekeliyorsunuz?" "Onursuzluk etmek istemedim-"

"Bana yalan söyledin," diye hırladı Rey. Şakağındaki damar atmaya başladı ve Silla sertçe yutkundu. "Emirlerime karşı geldin."

"Emirleriniz aptalcaydı," diye tersledi Jonas, sesi yükseliyordu.

Rey ayağa kalktı, ateşten uzaklaştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendini daha da derine gömüyorsun Jonas. Sen bir aptalsın, bundan eminim. Kendi arzularına hakim olamayan bir aptal. Bu sefer çok ileri gittin. Onu korumak için anlaşıştık ama sen bunun yerine, o yalnızken ve babasının yasını tutarken ondan faydalandın."

Silla keskin bir nefes alarak Rey'e baktı.

Jonas'ın eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Öyle bir şey değildi. Ben sadece dikkatini dağıtmak için kendimi önerdim ve o da kabul etti..."

Rey yavaşça başını salladı ve tuniğinin kollarını sıvadı. "Hatanı kabul et Jonas. Onurunu geri al."

Jonas'ın yüzü değişti, gözbebekleri o kadar büyüdü ki gözleri siyah görünüyordu. Ayağa kalktı ve Rey'e doğru yürüdü, yüzleri birbirinden sadece birkaç santim ayrıydı.

"Söylememi mi istiyorsun?" diye hırladı Jonas. "Ben yaptım. Emirlerine karşı geldim ve yüzüne karşı yalan söyledim. Ama onu zorlamadım ve benim onu istediğim gibi o da beni istiyor. Ve ben... ona değer veriyorum. Beni istediğin gibi cezalandır, Baltalı Göz," dedi Jonas öfkeyle, "ama yine olsa yine yaparım. Hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Jonas ve Rey birbirlerine baktılar, iki savaşçı göğüs göğüse çarpışıyordu. Rey'in çenesi büküldü ve seçeneklerini değerlendiriyor gibi göründü.

"Bu Mürettebat'ta yalanlara tahammül edemeyeceğimi biliyorsun. Bunu eski yöntemlerle halledeceğiz. Yumruklarla." Rey savaş kemerini yere bıraktı, bıçakları yankılanan bir *çınlamayla* yere indi.

Jonas'ın bakışları önce Silla'ya, sonra tekrar Rey'e kaydı. "Pekâlâ," dedi kendi silahlarını bırakarak.

"Bekle," diye başladı Silla ayağa kalkarak, ama artık çok geçti; Rey Jonas'a doğru hamle yapıp onu yere serdiğinde kaos çöktü. Savaşçılar bir yumruk ve dirsek fırtınası içinde yuvarlandılar. "Bunu istemiyorum!" diye bağırdı, Rey'in yumruğu Jonas'ın yanağına çarpınca midesi bulandı. "Kesin şunu, sizi aptallar!" Silla destek için Bloodaxe Tayfası'na döndü ama sabırsız kehribar rengi gözlerle karşılaştı.

"Dúlla. Bana Jonas'ın Asger olmadığını söyle. Ah, Tanrılar. *Beni çok memnun etti... birçok kez.*" Hekla bir elini yüzünde gezdirdi. "Şimdi mantıklı geliyor."

"Kendimi savunmam gerekirse, Asger adında bir adam *vardı*," diye mırıldandı Silla, suçluluk duygusu midesini bulandırıyor. "Jonas onu yüzünü parçalamakla tehdit etti."

"Silla!" diye haykırdı Hekla, gözleri Silla'ya dikilmişti. "Heyecan verici hiçbir şeyin yaşanmadığı bu sıkıcı yolda tüm bunları benden nasıl saklayabildin? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"İnan bana Hekla, sana söylemek istedim..." Jonas Rey'in karnına bir yumruk indirdiğinde sesi kesildi. "Bunu yapmak zorundalar mı?" diye sordu çaresizce güreşen savaşçıları işaret ederek.

Hekla omuz silkti. "Onların tarzı bu."

Silla'nın gözleri ateşin karşısında Sigrún'unkilerle buluştu, küçük sarışın kadın gülümsemesini eliyle örttü. Başını usulca sallarken Silla'ya bilmiş bir bakış gönderdi. *Bunu bekliyordum* der gibiydi.

"En Uzun Gün'de beni uyutmayan kadın sensin," diye suçladı Ilías, dikkatini başka yöne çekerek.

Silla'nın yanakları ısındı. "I..."

"Duyamıyorum," dedi dramatik bir şekilde, elini kaldırarak. "Bu, küçük kız kardeşinle ağabeyinin samanlığa kaçtığını fark etmek gibi bir şey."

Silla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ilías, biz akraba *değiliz*." "Demek Jonas çekicimizi çiviliyormuş," diye gürledi Gunnar.

Sigrún art arda hızlı el hareketleri yaptı.

Ilías tercüme etti. "Sigrún kaç balta darbesi aldıığını soruyor?"

"Kurt tarafından pençelendin ama yine de yaşıyorsun," diye ekledi Gunnar. "Seni uluttu mu?"

Mürettebat kahkahalara boğuldu.

Silla alnını ovuşturarak inledi. "Siz çocuksunuz. Hepiniz çocuksunuz!"

Ilías başını salladı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Ben olsam seçmezdim," diye düşündü. "Sen ve kardeşim. Ama belki de onun için iyi olursunuz. Belki de dikkatini para ve intikamdan başka yöne çekersin." Gözleri uzaklara daldı.

Yorgunluk Silla'nın üzerine çökmüştü, geceki olaylar etkisini gösteriyordu. "Yeterince şey gördüm," dedi, dengesiz ayaklarının üzerinde doğrulup. "İyi geceler." Silla yerde yuvarlanan adamlara tiksintiyle baktı.

"Erkek çocuklar," diye mırıldanarak çadırına doğru yürüdü.

Silla ertesi sabah uyandığında bunalıcı bir sıcak vardı ve bunun nedenleri çabucak ortaya çıktı. Bir, iri yarı bir erkek savaşçı etrafını sarmıştı; iki, eldivenleri ve pelerini hâlâ üzerindeydi.

Omzunun üzerinden Jonas'a bakan Silla'nın midesi bulandı. Elmacık kemiğinde mor bir çürük oluşmuştu ve parmak eklemleri çiğ ve yarıktı. Tüm Bloodaxe Tayfası'na onu önemsediyini söylemiş, Rey'le yumruk yumruğa dövüşmüştü. Silla dudağını çiğnedi, midesinin kıvrımları daha da sıkılaştı. Bloodaxe Mürettebatı'nda kargaşa yaratmak istememişti ve bunu yapmış olmaktan nefret ediyordu.

Üç kadınla çadıra sığmak zordu... ama bir de erkek savaşçı ekleyince neredeyse birbirlerinin üzerine yığılacaklardı. Etrafına göz gezdirdiğinde, içeridekilerin usulca horladığını gördü ve güvende olduğuna karar verdi. Kolunu nazikçe dürtten Silla nefes verdi. Altındaki deri soluk ve donuktu; ne bir parıltı ne de çalkalanan beyaz bir ışık vardı.

Jonas'ın kolunu kaldıran Silla onun bedeninin kozasından sıyrıldı ve çadırdan sürünerek çıktı.

Sabahın serin havası tenini öptü ve Silla rahatlayarak iç çekti. Dudağını ısırarak kollarına baktı. Işığın ilk etapta toplanmasına ne sebep olmuştu? Ve neden durmuştu?

Kopa'ya ulaşana kadar eldivenleri çıkarmayacaksınız, diye kendi kendine yemin etti. Skeggagrim Klaernar'dan kaçanları barındırırdı. Belki de bu büyü konusunda ona nasıl yardım edebileceğini biliyordu. Kaşlarını çatarak başını yavaşça salladı. Bu daha fazla beladan başka bir şey değildi. Yaprakları bırakmamalıydı. Rey'i dinlememeliydi.

Gökyüzüne bakan Silla içini çekti; güneşin gri bulutlarla örtüldüğü donuk bir gün daha. Sabahın ışığında, örümcek saldırısının sonuçları daha da korkunç görünüyordu - genç ağaçların gövdeleri ikiye ayrılmış, yünler parçalanmış ve düzleştirilmiş çadırın demir çubukları kırılmış, vagon doğal olmayan bir şekilde yana yatmıştı.

Ateşin önünde yalnız bir figür oturuyordu, kurt postu omuzlarına sarılmıştı, kaba bukleler bulutların arasından gelen azıcık ışığı yakalıyordu. Silla iç çekerek yaklaştı. Rey'in karşısına çökerek, şişmiş elmacık kemiğindeki kararmış çürüğe baktı ve kaşlarını çatı.

"Özür dilerim," dedi. "Aranıza girmek istememiştim. Sana saygısızlık etmek istemedim." Silla tereddüt etti. "Yalnızdım," diye ekledi usulca. "O bana unutturdu." Ona bu açıklamayı borçlu olduğunu hissetti. Neden, emin değildi.

Rey bir an ona ters ters baktı, sonra bir sopayla az yanan ateş i dürttü. Ateş patladı, kıvılcımlar gökyüzüne doğru süzüldü.

"Ben... benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," demeye çalıştı.

"Bu senin için endişe verici değil Günişığı," diye ısırdı Rey. "Bu *senin* işin ve çok yakında gideceksin. Savaşçıları arasında dürüstlüğü korumalıyım. Böylesine sahtekâr biri bizimle seyahat ederken bu zor bir görev."

Sırları olan tek kişi ben değilim, diye düşündü sessizce kıvılcımlanan bir öfkeyle ama bunu yüksek sesle dile getirmed i.

Rey konuşmadan önce aralarında uzun bir süre sessizlik oldu. "Bir sonraki kasabaya, Skutur adında bir yere gitmeli ve arabayı tamir ettirmeliyiz. Tekerlek hareket ediyor ama her dönüşte vagonun gövdesine takılıyor."

"Pekâlâ," dedi kız. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Günlük yemeği hazırlayabilirsin," dedi Rey düzgün bir sesle. Silla başını salladı ve yulaf lapası için su getirmek üzere geri çekildi.

ELLİ

Bloodaxe Tayfası Yaylalar'a girdiğinde, ağaçların ve çalılıkların sağladığı örtü ortadan kalktı ve buz gibi bir rüzgâra karşı göğüs gerdiler. Rüzgâr Silla'nın saçlarını buz tutturmuş, içini endişeyle doldurmuştu; Kopa'da hava ne kadar soğuk olacaktı? Kuzeyin uzun ve kasvetli kışlarına dayanabilecek miydi? Neyse ki endişeleri güzel manzarayla yatıştı - canlı mor funda ile çizgili yeşil otların inişli çıkışlı tepeleri.

Skutur'a varmalarına sadece bir saat vardı. Orta büyüklükte bir kasaba olan Skutur, sabah rutinlerini yerine getirmeye çalışan insanlarla dolup taşıyordu. Taze pişmiş ekmek kokusu saman, at ve demir kokusuyla karışıyordu; Silla'nın dişlerini diken diken edecek kadar yoğun bir kasabanın kokularıydı bunlar. Ödünç aldığı pelerininin kapüşonunu yukarı çeken Silla, Jonas'la paylaştığı atın üzerine çöktü - arabanın alt takımı hasar gördüğünden, At'ın çekeceği ağırlığı azaltmak için onunla birlikte binmişti. Zavallı hayvanın bembeyaz tüyleri şimdiden terden sıırılsıklam olmuştu.

Bu gece sana elma ve havuç, diye düşündü Silla.

Skutur'un ana caddesi boyunca ilerlediler; dükkânların, hanların, ahşap evlerin ve daha iyi günler görmüş bir meyhanenin yanından geçtiler. Kasabanın merkezindeki meydandan geçerken gökyüzüne doğru uzanan üç tane V şeklinde sütun vardı, önlerinde on kadar Klaernar kümelenmişti.

İçinden bir ürperti geçti ve bakışlarını atın yelesinde tuttu. Bu kasabanın Silla'nın hoşuna gitmeyen tuhaf bir havası vardı. Meydandan sessizce çıktılar ve bir oduncu dükkânının önünde durdular. Rey dükkânının içindeki zanaatkârla pazarlık ederken, Bloodaxe Tayfası atlarından inip etrafta dolaşmaya başladı.

Bu sırada Silla kapüşonunun gölgesi altından çevresini inceliyordu. Ana cadde kalabalıktı, dükkân sahipleri tezgâhlarını süpürüyor ve vitrinlerini yeniden düzenliyorlardı. Hayvanlar ve insanlar etrafta dolaşıyor, enerji ve

etrafındaki hareketlilik. Kimse ona aldırış etmiyordu ama yine de izlendiği hissinden kurtulamıyordu.

İri bir el kalçasına dolandı ve Jonas'ın sıcaklığına geri çekildi. "Bukleler," diye fısıldadı kulağına. "Seni rahatsız eden ne?

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi, gözleri yerinde olmayan bir şey aramaktan kendini alamıyordu.

Jonas onun boynunda asılı duran tahta tılsımı okşadı. "Seni bunun içinde görmek hoşuma gidiyor."

"Bu eşleşmeyi hâlâ biraz tuhaf buluyorum," dedi İlías, onları temkinli bir şekilde izleyerek.

"Buna alış kardeşim," dedi Jonas. Sesinde öyle bir kesinlik vardı ki. Silla yutkunarak başka tarafa baktı.

İşte o zaman bunu hissetti -boynundan aşağı iğne gibi keskin dikenlerin süründüğünü. Jonas'tan uzaklaşan Silla yolun aşağısına, Skutur'un merkez meydanına doğru baktı.

Kadın savaşçı zincir zırhlı gömleğinin üzerine kürk giymişti, bakır saçları ışıktaki parlıyordu.

Silla görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı.

Olamaz, diye düşündü. *O ölmüş. Rey'in onu tepeden aşağı itişini izledim.*

"Silla?" Jonas'ın sesi kalbinin çarpıntısıyla boğuklaşıyordu.

Savaşçı kadının gözleri Bloodaxe Mürettebatı'ndaydı ama yolun aşağısında dolanarak Silla'ya kaydı. Bakışları kilitlendi. Silla'nın nefesleri sığlaştı. Sonra kadın ona doğru yürüdü ve sonunda bir şeyler yerine oturdu. Bu bir hayal değildi. Ne kadar imkânsız olursa olsun, kadın gerçektir. Ve Silla için geliyordu.

Panik boğazında yükseldi. Suikastçı onu ortaya çıkaracak, sırlarını Bloodaxe Mürettebatı'na anlatacak ve güvenli bir yere gitme şansını mahvedecekti. Silla'nın onu kendilerinden uzaklaştırması, sonra da ondan kaçması gerekiyordu.

"Biraz havaya ihtiyacım var... biraz sessizliğe," derken duydu kendini Jonas. Sesi kısık, doğal olmayan bir şekilde çıkıyordu. "Hemen döneceğim."

"Yanında birini ister misin?" diye sordu Jonas, sesinde endişe vardı.

"Hayır," dedi Silla. "Sadece düşüncelerimle biraz baş başa kalmak istiyorum."

Silla geri adım attı, sonra topuklarının üzerinde döndü. Yolda hızla ilerleyerek, ellerini her iki taraftaki binaların üzerinde gezdirebileceği kadar dar bir sokağa saptı. Bir ışık parlaması dikkatini dağıttı ve gözleri aşağıya kaydı. Işık... geri gelmişti, bileklerinden çalkalanıyordu. Çabuk ol,

onları pelerininin kıvrımlarına çekti. Bu ışığın ortaya çıkması için onca zaman varken neden tehlike anında ortaya çıkmıştı? Suikastçıyı doğruca ona götürecekti!

Silla, asılı çarşafların altından eğilerek, birbirine yakın inşa edilmiş evler arasında zaglar çizdi; dar alan, saz çitlerle çevrili avlulara açılıyordu. Koşmaya başlayan Silla çitlerden birinin üzerinden atladı, pelerini bir söğüt dalının sivri ucuna takıldı. "Ah, yulaf lapası," diye fısıldadı, pelerininin gevşetmek için döndü. Evlerin arasındaki hareket gözüne çarptı ve durdu.

Alevler kadar turuncu saçlar, kadın çimenlere adım attığında ortaya çıktı. Durdu, dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Kaçabilirsin küçük Galdra ama benden saklanamazsın," dedi suikastçı.

Beklediğini fark etti Silla. Onun kaçmasını, bu iğrenç kedi fare oyununun devam etmesini bekliyordu. Panik onu ele geçirdi ve Silla'nın ayakları hareket etmeyi reddetti. Bir kalp atışı boyunca iki kadın birbirlerine baktılar.

Ve sonra Silla *koşmaya* başladı.

Hantal pelerininin kurtulup onu bahçede bıraktı ve tüm gücüyle ikinci bir saz çitin üzerinden fırladı. Birbirine yakın iki evin arasından geçerek dar bir sokağa döküldü. Ne yapacağını şaşırان Silla, midesindeki bilgi dolu yerin kendisi için seçim yapmasına izin verdi ve onu kasabanın ana caddesine geri götürdü.

Parlayan kollarını göğsünde kavrayan Silla, kendisinden akan ışığın sönük olduğunu gördüğüne şükretti. Ayak sesleri arkasındaki toprak yolu dövüyordu ve suikastçının yakınlarda olduğunu, ona yaklaştığını biliyordu. Tüm eğitimine rağmen Silla bir savaşçı değildi, o sadece bir mutfak kızıydı. Savaşçının onu yakalaması kaçınılmazdı ve tek şansının saklanmak olduğunu biliyordu.

Omzunun üzerinden bir bakış atan Silla, suikastçı kılıcını açarken gümüş bir parıltı yakaladı. Omzu sertçe bir adama çarptı ve adam tökezleyerek geri çekilirken ona küfretti.

"Özür dilerim!" Silla onu geçip yolun aşağısına doğru itmeyi başardı.

Yirmi adım ilerisinde bir çoban pazara gidecek bir grup koyunu güdüyordu, iki düzine ya da daha fazla bulanık yapağı caddeyi dolduruyordu. Silla fırsatını gördü. Yeni bir enerji dalgası uzuvlarına güç verdi ve yeni derinliklere daldı, sürü caddeye yayılırken etraflarından dolandı.

Yolda aceleyle ilerlerken nefes alıp veriyordu.

-Bu onun saklanacak bir yer bulma şansıydı.

Önünde, kasabadaki diğer tüm binalardan daha yüksek bir bina belirdi. Kulesi gökyüzüne doğru uzanıyordu; bir zamanlar Sunnvald'ın güneş patlamasının olduğu yerde şimdi büyük bir kuzgun oturuyordu.

"Tapınak," diye soluk soluğa kaldı Silla. Ayakları yavaşladı ve arkasına baktı; suikastçı koyun sürüsüyle boğuşuyordu, çoban tahta değneğini kaldırırken bağııyordu. İnsanlar etrafına toplanmış, merak içinde kızıl saçlı savaşçıyı izliyorlardı.

Sunnvald'ın tapınağına geri dönen Silla, kapalı kapıyı boşuna çekti. Kendisine ikinci bir tahminde bulunma şansı tanımadan tapınağın yan tarafı boyunca koştu ve birkaç müstemilatın dağıldığı geniş, çimenli arka avluya girdi. Bir dizi merdiven, tapınağın arka tarafındaki ikinci bir tahta kapıya çıkıyordu, tahta kalaslar tabanda genişçe açılıyordu.

Merdivenlerden yukarı fırlayan Silla tahtayı çekti ve bir anda gevşeyince sırt üstü düştü. Kendini kapıya attı, çekerek açtı ve arkasından mümkün olduğunca sessizce kapattı.

Sunnvald'ın tapınağındaydı.

Silla daha önce hiç böyle bir yere adım atmadığının şaşkınlıkla farkındaydı. İçerisi karanlıktı, tahtalarla kapatılmış pencerelerin çatlakları arasından ve kapıların altından sızan ışık, Silla'nın kollarından gelen dalgalı ışık terk edilmiş mekânı daha da aydınlatıyordu. Tapınak tozluydu ve bakımsızdı, enkaz ve molozlar etrafa saçılmıştı, ahşap zeminlerdeki açık renkli lekeler bir zamanlar bankların ve sunakların oturmuş olabileceği yerleri gösteriyordu. Bir zamanlar tanrıların heykellerini barındırmış olabilecek oyuklar, ufalanmış taş yığınlarıyla doluydu. Duvarlar, öfkeli adamlar Sunnvald'ın evini yıkmaya çalışmış ve başaramamış gibi balta izleriyle oyulmuştu.

"Sunnvald, koru beni," diye fısıldadı Silla, saklanacak bir yer bulmak için odayı incelerken.

"Malla, bana cesaret ver."

Kırık kereste parçalarının yığılı olduğu gölgeli bir köşeye doğru süründü.

"Marra, beni bilgelikle kutsa."

Dirseğini kaldırarak ışığını yığının üzerine tuttu. Paslı çivileri dışarı çıkmış kalaslar, parçalanmış sandalye kollarıyla birlikte yığılmıştı. Ancak enkazın altında, zemindeki köşeli bir şekil Silla'nın gözüne çarptı.

"Stjarna, yolumu aydınlat."

Toplayabildiği kadar hız ve gizlilikle enkazı kenara itti ve kalbini hoplatan belli belirsiz bir şekil ortaya çıktı: bir tuzak kapısı. Dizlerinin üzerine çöken Silla parmaklarını döşeme tahtalarına geçirdi ve kare şeklindeki döşemeye tutunana kadar etrafta dolaştı. Bir çekiştirmeye kalktı ve yana kaydı. Aşağıdaki kara deliğe bakarken kulaklarına kan hücum etti.

"Dışarı çık, küçük Galdra," diye seslendi savaşçı kapının arkasından. "Eski tanrıların evinde olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes alan Silla aşağıya indi. Ayakları engebeli zemine çarptı ve neyse ki ayak parmaklarının ucuna bastığında yukarı uzanıp tuzak kapısını yerine kaydırabilirdi. Karanlık onu içine çekmiş, sadece ön kollarından parlayan ışıqla aydınlanmıştı. Soğuktu ve eski şeyler gibi kokuyordu. Küflü, uzun zaman önce ölmüş şeyler.

Silla mahzendeydi.

Kollarını havada tutan Silla çevresini inceledi: Küçük, kare bir oda, ortasında taş bir sütun, üzerine oyulmuş tanrı resimleri -ateşten küheylanı üzerinde Sünvald, don ateşinden kılıcıyla Malla, kanatlı atına binmiş Marra, yukarıdan yıldızlardan bir sürahi döken Stjarna, gagasında tuttuğu çekiciyle bir savaşın üzerinde süzölen şahin formundaki Hábrók ve karanlık mağarasından yukarı bakan Myrkur, her iki yanındaki mangallarda yanan ebedi ateşler.

Çekil, yarım akıllı! Silla kendini azarlayarak ayaklarını ileriye doğru zorladı. Uzun zamandır ölü olduğu düşünölen sanat eserlerine hayranlık duyacak zamanı yoktu. Yaşamak istiyorsa, harekete geçmesi gerekiyordu. Odanın her bir duvarından dört taş yontma kapı açılıyordu ve Silla ortadaki kapıdan hızla aşağı indi. Tahtanın kendine özgü gıcirtısını duyduğunda midesi sıkışmıştı; kapak kayarak açılıyordu.

"Korkunun kokusunu alabiliyorum," diye seslendi savaşçı kadın. "Daha önce de söyledim: Benden saklanamazsın. Ne olursa olsun seni bulacağım. Bu benim hediyem, küçük Galdra."

Bir çatala ulaşan Silla, en soldaki tünelden aşağıya doğru itti ve ışıqla saçmak için kollarını kaldırdı. Geçitte ilerlerken ayaklarının altında çakıllar çtırdıyordu. Bu koridorlar ne kadar uzanıyordu? Bir çıkışa çıkıyor olabilirler miydi? Bu kadın onu yakalamadan önce kaçabilir miydi?

Silla'nın ışıqlı dalgalanıp kabarırken kendine bir kez daha lanet okudu. Bu ışıqla karanlıkta nasıl saklanabilirdi... onu tespit edilmekten koruyacak bir pelerin olmadan?

Aptaldı ve şansı sonunda tükenmişti. Yakalanacak, öldürülecekti...

Silla tökezleyerek açık bir alana, çıkışı olmayan yüksek tavanlı dairesel bir odaya girdi. Bu odanın duvarları garip bir duvar işçiliğine sahipti; garip şekilli kayalar, sanki yerlerine harçla örülmemiş gibi, tehlikeli bir şekilde bir araya getirilmişti. Silla odayı incelerken panik kol ve bacaklarına yayıldı. Bir çıkmaz sokak. Çıkış yoktu; gözleri duvarın dibindeki bir havalandırma deliğine takıldı. İçine sıkışabilir miydi? Deliğe doğru koştu, başını deliğe sokarken bir elini duvara dayadı ve boynunu yukarı doğru kaldırdı: gün ışığı uzakta ve temiz hava damlıyordu. Kalbi yerinden fırladı. Kendini dayadığı taş parçalanarak yere düştü. Kendini düzelterken Silla aşağı baktı ve öğürdü. Bir daire çizerek döndü, kalbi kulaklarında gürültülü bir davul ritmiyle atıyordu.

Bu odanın duvarları

Taş.

Kemikler yerden tavana kadar düzgünce istiflenmiş, karmaşık bir bulmaca gibi bir araya getirilmişti. Tüm yapı her an yıkılacakmış gibi tehlikeli görünüyordu. Bacak kemikleri alanın büyük kısmını dolduruyor, aralara da kafatasları serpiştirilmişti. *Kafatasları!*

Bu korkunç yer de neydi?

"Görüyorum ki Ossuary'yi bulmuştunuz," dedi kızıl saçlı savaşçı, odaya adım atarak.

Silla dönerek hançerini çekti ve sırtı küçük açıklığın yakınındaki kemik duvarına çarptı.

Kadın Silla'dan daha uzun ve daha genişti ve kendinden emin bir savaşçının yürüyüşüyle hareket ediyordu. Kızıl saçları yine kafatasının yan tarafında sıralar halinde örülmüştü, mavi gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. Duvara yaslanmış, kemiklerden ve Silla'nın bariz sıkıntısından rahatsız olmayan bir kibir vardı.

Silla'nın zihninde bir plan şekillendi; çılgınca ve çaresizdi ve kaçmak için tek şansıydı.

Savaşçının gözleri Silla'nın kollarına takılınca kaşları kalktı. "Görüyorum ki sonunda gerçek doğanı ortaya çıkarıyorsun."

"Geri çekil!" diye hırladı Silla, hançerini savurarak. *Sakin ol, Silla.*

Bırak köşeye sıkışmış bir kedi olduğuna inansın.

Savaşçı ellerini kaldırdı. "Sakin ol kızım. Sen ve ben birbirimize inanamayacağın kadar benziyoruz."

"Bundan şüpheliyim," diye tersledi Silla.

Savaşçı kıkırdadı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Doğru düzgün tanıştırılmadık. Ben Skraeda. Ve benim de bir yeteneğim var."

"Bu bir hediye değil," dedi Silla kollarını göstererek. "Bu bir lanet. Bu bir ölüm cezası."

"Belki de öyledir," diye düşündü Skraeda. "Hayatta kalmak için savaşmamızı *sağlıyorlar*."

Biz. Bu kelime içine yerleşti ve odağını gevşetti. Silla'nın kaşları kalktı. "Siz... Galdra mısınız?"

"Evet," dedi Skraeda, onu dikkatle izleyerek.

Seni bir yere götürüyor. Bırak takip ettiğini düşünsün. Bırakın yumuşadığınıza inansın.

"Bunu neden yapıyor?" Silla kolunu öne doğru iterek sordu. "Nasil durdurabilirim?"

Kadın güldü, sesi mahzenin kemik duvarlarında yankılandı. "Kalbini ve zihnini birleştirmeden onu kontrol edemezsin. Uyum Ayini'nden geçmelisin."

"Bilmece gibi konuşuyorsun," dedi Silla hayal kırıklığına uğrayarak. Daha fazla soru ve asla cevap yok.

"Seni zavallı kız," diye söylendi Skraeda. "Yapayalnızsın. Galdur'unla sana rehberlik edecek kimse yok." Durakladı. "Sana bir şeyler anlatabilirim."

"Peki sana neden güveneyim?" diye sordu Silla.

"Çünkü bu konuda birbirimize benziyoruz," dedi Skraeda. "Ben de senin gibi Galdra'yım ama yeteneğim farklı işliyor. Bana Çözücü derler." Skraeda karanlık, bilmiş bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bir Solacer olarak duyguları hissedirim, onları istediğim gibi artırabilir veya azaltabilirim; seni bu kadar kolay takip etmemin nedeni bu. Ama ben bundan daha güçlüyüm. Yeteneğimi yıllarca çalışarak geliştirdim ve onu bir silaha dönüştürdüm. Bu duygulara bağlı anıları çekerek düşmanlarımı zayıflatmak için kullanabilirim."

Skraeda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öfkeden bir çekiş ve büyük bir adaletsizlik yeniden yaşanır. Dehşeti çekince en büyük korkuları ortaya çıkar. Ve arzu... bu ipi çekerseniz, aşk dolu düşüncelerle dikkatleri dağılır." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Savaşçılar beklediğinizden daha kolay çözülürler."

"Rey'i böyle mi alt ettin?" diye sordu Silla. Rey, Silla'nın o güne kadar gördüğü en güçlü savaşçı, sırtında, bu kadının merhametine kalmıştı. Ta ki Silla onu bir balta darbesiyle yere serene kadar.

"Artık her gece çektiğim baş ağrıları için sana teşekkür ederim," dedi Skraeda, dudağını bükerek. "Ama evet. Arkadaşın. Onda çok fazla öfke ve acı var."

Silla'nın hançeri yanına düştü. *Bırak umutsuz olduğuna inansın. İçindeki mücadelenin tükendiğini düşünmesine izin ver.*

Skraeda'nın dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu anlamsız kovalamacaya bir son verelim. Kaderin belirlendi. Benimle gel ve kız kardeşini bir kez daha gör."

Silla'nın planları bir anda çöktü. "Kız kardeşim hakkında ne biliyorsun?" diye sordu aceleyle. Çok aceleci. *Çok çaresiz görünme, Silla.*

Skraeda onu dikkatle inceledi. "O Sunnavik'te. Sen..." Kaşları çatılan savaşçının dudakları tilki gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gerçekten bilmiyorsun. Senin aptal baban."

Silla hançerini sıkıca kavradı. Bu kadınla pek çok konuda hemfikir olmayabilirdi ama bu konuda hemfikirdi. Matthias onu bu dünyada cahil bırakarak gerçekten aptallık etmişti.

"Bunu sana bir anlaşma olarak sunuyorum," dedi Skraeda. "Benimle Sunnavik'e gel ve kız kardeşini gör. Artık bu" -Skraeda parmağını havada döndürdü- "krallıkta koşuşturmak yok. Koşuşturmayı bırakabilirsin. Biraz huzur bul."

Silla kadına baktı, damarlarında bir öfke akımı dolaşıyordu. Sunnavik'te onun için huzur yoktu; bundan emindi. Ama kız kardeşi... onu baştan çıkarıyordu ve emin olması gerekiyordu.

"Ama kraliçe... benim ölmemi istiyor," dedi Silla, Skraeda'nın yüzünü dikkatle izleyerek.

İşte oradaydı; Silla'nın cevabını alması için kaşının hafifçe seğirmesi yetmişti.

"Kraliçe adil bir kadın," dedi Skraeda. "Müttefiklerine karşı iyi davranır. Eğer yardımcı olacağını kanıtlarsan, o da sana karşı nazik olacaktır. Silahını bana ver ve burayı terk edelim."

"Pekâlâ," dedi Silla, boyun eğerek.

Skraeda duvarı itti ve Silla hamlesini yaptı; hançerini tüm gücüyle Skraeda'ya doğru fırlattı. Nişan alması korkunçtu ama neyse ki bunun bir önemi yoktu. Bıçak bir *gümbürtüyle* duvara çarptı ve işe yaramaz bir şekilde yere düştü.

"Cesur olabilirsin ama yeteneklerin acınacak halde," diye kıkırdadı Skraeda. Silla'ya hamle yapamadan bir kafatası toz bulutu içinde yere düştü. Bir kalp atışı sonra ikinci bir kemik yere devrildi ve üçüncüsü Skraeda'nın kafasına çarptı. Savaşçı daha arkasını dönmeden, tehlikeli bir şekilde dizilmiş kemiklerden oluşan duvarın tamamı üzerine yuvarlandı.

Silla harekete geçti, havalandırma boşluğuna sıkıştı ve vücudunu taşlar boyunca sürükledi. Neyse ki dar tünel kemiklerle kaplı değildi, yine de ışığa doğru ilerlerken havada toz ve çoktan ölmüş şeylerin o kadim kokusu ağır ağır belirliyordu. Kendini şaft boyunca çekerken, bir tırnağı yırtıldığında ya da elbisesi yırtıldığında tısladı ama gevşek taşlara karşı tetikte bekledi.

Alan dardı, duvarlar her taraftan içeri doğru itiyordu. Silla'nın başı döndü ama bakışlarını üstündeki ışık çemberinden ayırmadı.

"Buna pişman olacaksın kızım," diye homurdandı Skraeda.

Kuyunun içinde. Silla kuyunun içinde olduğunu fark etti. Skraeda'nın boşluğa sığmayacağına dair umudu tükenirken, çabalarını iki katına çıkardı. Kasları yanıyor, parmakları kanıyordu ama ya bu olacaktı ya da ölecekti. Kendini yukarı doğru çekerken çatıdaki bir taş sallanmaya başladı. *Bu*, diye düşündü, içini umut kapladı. Silla kendini santim santim yukarı çekti, kuyu dikleştikçe ilerlemesi yavaşlıyordu. Sırtını bir tarafa dayayıp ayaklarını diğer tarafa geçirerek kendini yukarı doğru itti.

Kafatasındaki garip bir sondalama hissi duraklamasına neden oldu.

Yukarıdan parlayan ışık çemberi titredi, sonra siyah sis içeri girerken kayboldu. Görüşü değişti ve işte oradaydı.

Eğik mavi gözleri dehşetle irileşen sarışın kız elini Silla'nın yanağında gezdirdi. "Bana bak," diye fısıldadı kız kardeşi. "Sadece nefes al. Yalnız değiliz. Malla ve Marra bizi izliyor."

Kapı patlayarak açıldı ve botlar odaya doldu. Kız geriye doğru çekildi. Eli Silla'nın elinden kurtuldu. Tiz bir çığlık havayı doldurdu.

"Beni bırakma!" diye bağırdı kız.

Gün ışığı uzaklarda bir yerde çiçek açmış, tozlu mahzen kokusu burun deliklerini doldurmuştu. Kuyu. Havalandırma boşluğuna geri dönmüştü.

Galdur'unu senin üzerinde kullanıyor, dedi Silla kendi kendine. Zihnini açık tut.

Bunun üzerinde duracak zamanı yoktu, hemen altındaki homurtular ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu: Skraeda ona yaklaşıyordu, hem de hızla.

"Seni bu geçitten çekip çıkaracağım, seni küstah kunta," diye homurdandı arkasından.

Silla kendini yukarı çekti, kasları protesto çığlıkları atıyordu.

"Seni atımın arkasına bağlayıp Sunnavik'e kadar yürüteceğim."

O tuhaf his geri dönmüştü, zihnini dürtüp dürtüyordu ve Silla bunun Skraeda olduğunu biliyordu. Onu susturmak için kendini zorladı ama boşunaydı; üzerindeki gün ışığı karanlıkla dalgalanarak onu yuttu ve tekrar o odadaydı.

Eller Silla'nın beline dolandı ve kız kardeşinden uzaklaştırıldı. Kendi ağzını açtı.

Ve çığlık attı.

Bir el ağzını kapatarak sesi boğdu. Bir kapı kayarak kapandı ve karanlık etrafını sardı. Gözyaşları Silla'nın yüzünden aşağı aktı.

Kız kardeşi. Kız kardeşi ellerindeydi.

"Bağışlayın beni kralım," diye mırıldandı onu tutan adam. Silla şok içinde başını kaldırdı. Bu ses, hayatı boyunca duyduğu sestен farksızdı. Matthias-Tómas- parmak eklemlerini öptü ve başını eğdi.

"Saga," dedi ona. "Saga'yı almalıyız." Silla'ya baktı ve hüznle gülümsedi.

"Sus artık Eisa," dedi tanıdık, yatıştırıcı bir sesle, "ona ulaşamayız."

Kendini boşlukta hissediyordu, sanki bir parçası eksikti.

Matthias yanaklarındaki yaşları sildi ve onu kucağına aldı. "Ağlama şimdi, her şey yoluna girecek. Küçük bir macera yaşayacağız Eisa, sadece sen ve ben."

Babasının sesi kayboldu.

Tünele geri dönmüştü, az önce gördükleri karşısında sersemlemiş bir halde yatarken damarlarında çılgınca kan dolaşıyordu. Bu olamazdı. O olamazdı.

Eisa.

Göğsü sıkıştı. Sıkıştı. Nefes alamadı. Düşünemedi. Tuzu tadana kadar gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını fark etmedi. Ve sonra, gözyaşlarında boğuluyordu - gözyaşlarında, anıda, bunun ne anlama geldiğinin ağırlığında. Eisa.

Saga.

Aman

Tanrım.

Bir taş sırtına sertçe saplandı ve bu ona yukarı doğru ilerlemeye devam etmesi gerektiğini hatırlattı. Bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanı, alanı ve lüksü yoktu. Sadece yukarı doğru vardı. Sadece hayatta kalmak vardı. Kendini zahmetli bir şekilde santim santim yukarı çekerken, gevşek taşı kendine hatırlattı.

"Atımın arkasında yürümek sizi memnun eder mi küçük prenses?" diye sordu Skraeda.

Silla'nın eli durakladı.

"Ah... artık biliyorsun. Bu sefer oldukça sert çektim. En büyük korkun bu muydu *Eisa Volsik*?"

Silla'nın dudaklarından bir nefes çıktı.

Skraeda devam etti. "Ne kadar *korunaklı* bir hayat yaşamışsınız prenses." Savaşçı güldü, Silla'nın kemiklerini sızlatan karanlık bir sestir bu.

"Kız kardeşini tekrar görmek istedin. Yürürken onu görmeni sağlayacağım, *Eisa*. Zihnini bulanana ve bir düşünce bile oluşturamayana kadar onu görmeni sağlayacağım. Duygularıyla oynamak benim için kolay bir iş. Belki sevgili annen ve babandan bir şeyler bulabilirim."

Hareket et! Silla kendini zorladı, bedenini yukarı doğru itti. Bir ayak... iki ayak ve bu yeterliydi.

Dar tünel keskin bir açıya sahipti ama Silla kollarını duvarlara dayayarak sırt üstü uzanmayı başardı.

"Dur!" Skraeda, Silla'nın planını fark ederek çılgınlık attı.

Gevşek taşı buldu ve ona tekme attı. Bir kez daha tekmeledi. Toz kokusunun şiddeti arttı. Silla tekrar tekmeledi. Bir daha. Tekrar.

Taş gevşedi ve Silla gülümsemesine izin verdi. Dizlerini olabildiğince yukarı çeken Silla, iki ayağıyla birden tekmeledi. İrili ufaklı bir sürü taş yuvarlandı ve bu kadarı yeterliydi. Skraeda'nın geçişini engellemeye yetti.

"Bekle!" diye bağırdı Skraeda, sesi barikatın ötesinden boğuk geliyordu.

Silla karnının üzerine doğru kaydı ve kendini yukarı doğru çekti. Özgürlüğe bir metre kalmıştı. Temiz havaya üç metre. Bu korkunç yeri geride bırakıp Bloodaxe Tayfası'nın arasına dönmesine ve Kemik Yolu'na çıkmasına on adım kalmıştı.

Son bir hamleyle Silla, Sunnvald'ın tapınağının arkasındaki avluda bir delikten tırmanmaya başladı. Üstünde taştan bir bina uzanıyordu, gökyüzü o kadar parlaktı ki bir an için kör oldu.

Güçlü eller onu omuzlarından yakalayıp dik tuttu. Büyük bir cisim ışıgın bir kısmını engelliyordu.

Gözlerini kırptırdı ve tekrar kırptırdı.

"Ne yapıyorsun, Curls?" diye sordu Jonas.

ELLİ BİR

Tomaklarını sıkıca kavrayan Jonas'ın gözleri Silla'nın üzerinde gezindi. Yüzü kir içindeydi, bukleleri vahşi ve dağınıktı ve kolları...

Geri adım atarak kollarına, damarlarında titreşen saf beyaz ışığa baktı.

"Ne?" diye mırıldandı, kızın elini avucunun içine alıp bileğini inceledi. Işık kabarıyor ve yoğunluğu artıyordu; parmağını tenine bastırduğunda ten buz gibi soğuktu. "Silla?" diye sordu, bir açıklama bekliyordu.

Ama gözleri omzunun ötesindeki bir şeye sabitlenmişti. Onu kendine doğru çeken Silla'nın elleri pelerininin altından geçerek sırtına dolandı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. Gözlerini kapatarak öpücüğüne karşılık verdi, dokunuşunun zihnini rahatlatacağını, ona bazı cevaplar getireceğini umuyordu çünkü şu anda hiçbir şeyin anlamı yoktu. Onu kendine daha sıkı çekip taş müştemilata yasladığında, kollarının soğuğu zırhlı ceketini delip geçti.

Adam kadının dudaklarını araladı ama kadının üzerine sinen koku yanılttı, tamamen yanlış

-Toz, toprak ve tam olarak çıkaramadığı bir şey.

Arkasından bir ses geldi ve Jonas kaynağını bulmak için doğruldu. Silla'nın elleri sırtında sıkışmış, soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Ya da belki de onu ürperten üç dövme yüzü: avluya doluşan üç Klaernar. İleriye doğru attıkları her tehditkâr adımda uzun kılıçları posta gömleklerinde şingirdiyordu.

Jonas'ın eli kendi kılıcına doğru gitti ama üç adam müştemilatın arasına dağılırken elini geri çekti. "Size... yardımcı olabilir miyim?" diye sordu en yakınındakine, kaşları çatılmıştı. Yüzünü adamın göğsüne bastıran Silla'nın omuzları hızlı nefeslerle inip kalktı.

"Eğlencenizi bölmemize aldırmayın," diye kıkırdadı adam. "Tabii bu yoldan geçen kıvrıkcık saçlı bir kız görmediyseniz."

"Hayır," dedi Jonas, sesi amaçladığından daha alçak çıkmıştı. "Korkarım görmedim. Kadının ve ben bir süredir buradayız ve kimsenin geçtiğini görmedik."

Adam başını sallayarak binalardan birinin etrafından dolandı.

Jonas'ın bakışları, gözbebekleri kocaman açılmış bir şekilde ona bakan Silla'ya döndü. Tüm vücudu titriyordu ve onu koruma dürtüsü kaslarının gerilmesine neden oldu.

"Lütfen Jonas," diye sordu yumuşak bir sesle. "Beni buradan uzaklara götür."

Lütfen, sana yalvarıyorum."

Omzunun üzerinden temkinli bir bakış atarak kalın yün pelerinini çözdü ve onun omuzlarına sardı, parlayan beyaz ışığa bir kez daha baktı.

Bunu hayal etmemiştii.

"Cevaplara ihtiyacım olacak," diye mırıldandı.

"Evet," diye fısıldadı kadın, ona doğru sarkarak.

Adamın kolu kadının omuzlarına dolanarak onu kendine doğru çekti ve onu sarsıp hemen şimdi açıklama yapmasını isteme dürtüsüyle savaştı.

Tapınağın arkasındaki yolda hızla ilerlediler, Silla her adımda biraz daha içine kapanıyordu. Sonunda atların bağlı olduğu oduncu dükkânının arka tarafına ulaştılar. İliás elinde bir elmayla bir banka yaslanmıştı. Silla burnunu çekerek ödünç aldığı pelerininin kapüşonuna daha da gömüldü ve Jonas kardeşine başını salladı.

"Hammer'la her şey yolunda mı?" İliás sarışın kaşlarını birbirine vurarak sordu. Titremeleri şiddetlenmişti ve sanki onsuz parçalanacakmış gibi Jonas'a yaslanmıştı.

"O iyi değil," dedi Jonas. "Önden gidip Black Rock'a yerleşeceğiz. Bu geceki kamp için planımız buydu, değil mi?"

İliás elmayı ısırды ve başını salladı. "Öyle olduğuna inanıyorum. Gerisini ben anlatırım. Sen git."

Jonas, Silla'nın kısırağına binmesine yardım etti, arkasından tırmanırken siyah pelerini yerinde tutmaya özen gösterdi. Silla ona doğru eğildi ve Jonas'ın kolları Silla'nın titreyen bedenini sardı. Silla Bloodaxe Mürettebatı'ndan ayrıldıktan sonra tam olarak ne olduğundan emin değildi ama bir şeyler doğru gelmemiştii - omuzlarındaki gerginlik, alışılmadık derecede hızlı adımları. Birkaç dakika düşündükten sonra, Silla'nın peşinden yola koyulmuştu.

onu. Ve kadın pelerini olmadan bir patikadan yola fırladığında Jonas'ın kollarındaki tüyler diken diken olmuşt .

Jonas kızıl saçlı savaşçının onu kovaladığını ve kadının kılıç çektiğini gördüğünde koşmaya başlamıştı ama bir koyun sürüsü yolu kapatınca onları kaybetmişti. Yine de onları terk edilmiş tapınağın arkasından dönerken görmüştü. İçini panik dolu bir his kaplamıştı ama Jonas'ın midesindeki bilme hissi ona oyalanmasını söylemişti.

Kızın kıvrıcık kafası yerdeki bir delikten dışarı fırladığında tapınağın arka tarafındaki müştemilatın etrafında telaşla volta atıyordu, darmadağınık ve panik içindeydi, kollarından beyaz ışık akıyordu.

Bunu düşündükçe midesi yanıyordu. Silla, Galdra'ydı.

Bir komşu onlara evimizde bir Galdra olduğunu ihbar etmiş. Yalan tabii ki, bizim büy m z yok.

Daha d n gözlerinin içine bakarak bunu söylemişti.

Jonas kendini hasta hissetti. Onunla bir ş yler paylaşmıştı... Bloodaxe Tayfası'na bile emanet etmediğı ş yler. Onun yüzüne karşı yalan söylediğini düşünmek imkânsızdı. Onun Silla'sına değıl.

Jonas atını kasaba meydanından uzak tutmak için yan sokağı doğıru yönlendirirken dizginleri sıkıca kavradı. Bir dükkânın kapısına vuran bir çift Klaernar'ın yanından geçtiler. Kapuşonunun altından kestane rengi bir tutam saç döküldü ve onu tekrar altına sıkıştırdı, tam o sırada yanlarından geçen herkesi titizlikle inceleyen kara gözleriyle bir çift Klaernar'ın daha yanından geçtiler.

Kasaba Klaernar kaynıyordu ve hepsi de birilerini arıyordu. Jonas'ın dişleri sıkıldı.

Ayaklarını d rt erek kısırağını hızlanmaya teşvik etti. H lihazırda değılse bile yakında kale duvarlarında Skutur'a girenleri ve çıkanları arayan adamları olacaktı. Ama belki de kızın yaya olduğunu düşünmüşlerdi, bu da onlara bir şans verirdi.

Sana yalan söyleyen bir kız için geleceğini riske atıyorsun. Bu düşün e havadan geldi ve Jonas'ın dişlerini kenetledi.

Ama yine de kendini bunu düşünürken buldu; bir Galdra'yı barındırmanın sonuçları hücre ya da sütün olacaktı. Topraklarını geri alma hayallerinin sonu. Bu dünyada kendine bir isim yapmak için beş yıl boyunca verdiğı emek bir anda çöpe gitmişti. Bir tazının keskin havlamasıyla Silla onun kollarında irkildi. Jonas onu göğsüne bastırdı ve üzerindeki pelerini düzeltti. Ona ihtiyacı vardı. Ve ona zarar gelebileceğı düşün esi göğsünü sıkıttı.

Cesur davranışların beladan başka bir şey getirmiyor evlat.

Jonas homurdanarak başını salladı. Bunlar babasının sözleriydi. Çocuğunu döven bir adamın sözleri.

Yüksek surlara yaklaştıkça gölgeler de uzuyordu. Skutur'un orta kısmının gürültüsü kesilmişti ve toynak sesleri, duvardaki bir direktten gelen kuzgun sesleri dışında ortalık sessizdi. Jonas dizginleri hafifçe çekerek atını yavaşlattı. Gözleri duvarın tepesinde duran bir muhafızinkilerle buluştu ve adamın başını sallayışına karşılık verdi.

Kapıdan geçtiklerinde Jonas uzun bir nefes aldı. Şehrin dışına çıkmışlardı.

Silla'ya, "Sıkı tutun," diye mırıldandı ve atını dörtmala koşturdu.

Durmaya cesaret edene kadar Jonas gerginlikten titriyordu. Yaylaların acımasız rüzgârında bir saatlik zorlu bir yolculuktan sonra yorgun atını Kemikler Yolu'ndan çıkarmış, rüzgârdan korunmak için kayalık bir çıkıntının altından geçmişti. Uyuyan Ejderhalar'dan gelen karların erimesiyle beslenen bir nehir, otlar ve fundalarla kaplı tepelerin arasından kıvrılarak akıyordu.

Atını emniyete alan Jonas eyerden kaydı ve Silla'nın inmesine yardım etti. Beklentiyle ona döndü, kız dereye doğru koşarken kasları gerildi, pelerinini omuzlarından yırttı ve üst giysisinin bağlarını çözdü. İç elbisesini çekiştirirken saçlarına takıldı ve hayal kırıklığı içinde feryat etti.

"Bırak beni," dedi Jonas yumuşak bir sesle, ona doğru adım atarak.

Kadın sarktı. İçinden akan çaresizlik olmasaydı bu eğlenceli olabilirdi. Jonas nazik parmaklarıyla kadının saçlarını elbiseden kurtardı ve elbiseyi üzerinden sıyırdı. Boynuna asılı tahta tılsım dışında çırılçıplak soyundu, sonra soğuk nehre koştu ve derisini kese kese temizledi.

Jonas onu izlerken midesi daha da kötüleşti. Ona korkunç bir şey olmuştu. Özverili Silla'sına. *Senin Silla'na değil, diye düşündü gölgeli düşünceleri. Onu tanıyorsun bile. O Galdra!* Bunun üzerine göğsü sıkışmıştı ama onun deliliğini izlerken öfkesini tutması imkânsızdı. Su çok soğuktu, teni pembeleşmeye başlamıştı.

"İçeride uzun süre kalmamalısın Silla," dedi ona. "Üşüteceksin." Kadın onu duyduğuna dair hiçbir hareket yapmadı. Silla yüzünü ve vücudunu temizledikten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve buklelerini yıkadı. Kız şimdiye kadar çoktan üşümüş olmalıydı.

Sonunda saçlarından suyu sıkarak dereden çıktı. Jonas atılmış pelerinini aldı ve ona doğru açtı. Pelerinin içine girerken Jonas'ın gözleriyle karşılaşmadı, teni kıpkırmızıydı ve her yeri karıncalanmıştı. Jonas pelerini kızın etrafına sararken kızın takırdayan dişlerinin sesini duydu.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu usulca, onu kollarının arasına çekerek.

Kız başını salladı. "İçinde oturamazdım. O pisliğin içinde. Ölülerini hissedebiliyordum."

"Sana dokunan oldu mu?" diye sordu alçak bir sesle. "Biri elini uzattı mı?"

"Hayır," dedi çabucak. "Hayır."

Jonas sabırlı olmaya çalıştı ama hiçbir zaman sakin bir adam olmamıştı. "Ateş yakayım mı? Çıra kutusu arabada ama-"

"Hayır," dedi. "Duman. Nerede olduğumuza dikkat çekemeyiz."

Adamın kollarında döndü, pelerinini çıplak vücuduna sardı ve ona baktı. Su damlacıkları kirpiklerine yapışmış, bukleleri ıslanmış ve omzuna dökülmüştü. Kadın aynı anda hem çarpıcı, hem trajik hem de savunmasızdı ve adam onu bu kadar üzen herkese bir bıçak saplama ihtiyacı hissetti.

"Beni oradan uzaklaştırdığın için teşekkür ederim Jonas," diye fısıldadı.

Aklına binlerce soru doluştu ve hepsini birden haykırmak istedi. Jonas onun açıklamasını beklerken dişlerini birbirine geçirdi.

Omuzları ağır bir nefesle yükselip alçaldı ve çenesine baktı. "Galdra olduğuma inanıyorum," dedi.

Bu tamamen yetersizdi. "İnanmak mı? Galdra olduğuna inanıyor musun? Sanırım ellerin auroralar gibi parladığında bu hemen anlaşıldı, Silla."

Silla irkildi ve eli Jonas'ın pelerininin kıvrımlarından dışarı çıktı.

Jonas onun elini tuttu ve çevirerek ön kollarını inceledi; bir kez daha donuk ve solgundu. "Nereye gitti bu?"

"Öyle görünüyor," dedi usulca, gözleri göğsünü sıkıştıran bir endişeyle onu inceliyordu. Jonas, onun bir şey yapmasını istemiyordu.

ona öyle baktı. Onu kasabadan sürüp çıkarmıştı, değil mi? Neden ona güvenip güvenmediğine karar veremiyormuş gibi bakıyordu?

"Ne demek istiyorsun?" Jonas sesindeki sert tonları yumuşatmaya çalışarak sordu.

"Işıklar en uygunsuz zamanlarda geliyor, sonra da hiçbir uyarıda bulunmadan kayboluyor," dedi Silla. "Bunu anlamıyorum."

"Gözlerimin içine baktın ve bana sihrin olmadığını söyledin, Silla." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. *Senden gerçeği sakladı. Bu bir saygısızlık eylemidir.* Ama başını sallayarak bu düşüncüyü kovdu.

"Bilmiyordum! Yapraklar Jonas. Yaprakları almayı bıraktım ve kollarım... parlamaya başladı."

"Yapraklar mı?" diye tekrarladı Jonas. Gözleri kızın köprücük kemiklerine kayd, tılsımı onların arasında duruyordu. Ama diğer kolyesini neden daha önce fark etmemişti? "Flakon kolyen nerede?"

Dudağını çiğnedi. "Onu Rey'e verdim." "Ne?"

diye sordu Jonas.

Silla keskin bir nefes verdi. "Ben... Ben onu Rey'e verdim. Saklaması için. Ben."

Sözleri öyle şiddetli bir darbe gibi indi ki başı döndü. Rey. O verdi kolyeyi Rey'e verdi. Rey'e emanet etmişti. Sırlar Jonas'ın yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde birikiyordu. *Seni aptal yerine koydu.*

"Neden?" diye sordu. "Kolyeyi neden Rey'e verdin?"

Silla sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Neden bunu onunla paylaşmak istemiyordu? Utanç verici geçmişini onunla paylaşmıştı. Ona gerçeği *borçluydu.*

"Yapraklara biraz ara vermem gerekiyordu. Çok fazla alıyordum Jonas ve zihnimi uyuşturuyorlardı. Benim için iyi değillerdi." Sanki sözlerini düşünüyormuş gibi durakladı. "Rey onlar hakkında bir şeyler biliyordu, ben de... bana yardım edebileceğini düşündüm."

Zihninde başka bir farkındalık şekillendi. "Sen hastayken," dedi Jonas. "O yapraklar yüzündendi, değil mi?"

Endişeyle başını salladı.

"Neden benden yardım istemedin?"

Çünkü seninle oynuyor, diye düşündü. *Seni aptal yerine koyuyor.*

Silla yutkundu. "Rey onları anlıyordu-"

"Bana gelmeliydin, Curls." Hızla yükselen nabzını sakinleştirmeye çalıştı.

O hâlâ iyi bir insan, diye kendini rahatlatmaya çalıştı Jonas. Hâlâ nazik bir insan. Sadece dürüst bir insan değil.

"Ama... senin bir oyalanmadan başka bir şey istemediğine inanıyordum, Jonas," dedi yumuşak bir sesle. "Babamın bana bıraktığı karmaşayı duymak istemedin. Ve... bu benim için utanç verici bir şeydi." Durakladı. "Belki de aramızdaki şeylerin değişmesini istemedim. Bana farklı gözle bakmanı istemedim."

"Ama sen *ona* güvendin."

"Üzgünüm Jonas, bu planlanmış bir şey değildi..."

Rey yaptıkları almayı bırakmasına yardım etmişti. O *Galdra*'ydı. *Klaernar* orduları onun peşindeydi. Kızıl saçlı bir savaşçı güpegündüz onu kasabanın içinde kovalamıştı. Onun hakkında bildiğini sandığı her şeyi sorgulamaya başladı. Adı *Silla* mıydı? *Skarstad*'lı mıydı?

Bir baş ağrısı kafatasını delip geçti ve başparmaklarını şakaklarına sıkıca bastırdı. Yeni bir farkındalık kristalleşti. *Klaernar*'dan kaçmıştı, bu da demek oluyordu ki... "Hiçbir zaman bir toprak anlaşmazlığı olmadı, değil mi?"

Yumuşak bir nefes vererek başını eğdi. "Hayır."

Kaburgalarının arasına bir hançer saplanmıştı. Yaşadıkları ortak deneyim, ona güvenmesine -hayatında ilk kez bir kadına açılmasına- neden olan deneyim, hepsi bir yalandı.

"O kadar çok yalan var ki *Silla*, sayamıyorum bile. Bunca zaman boyunca hilekârlıktan başka bir şey yapmadın." *Ona geçmişini asla anlatmamalıydın*, diye düşündü. *Kalbine yaklaşmasına izin verirsen olacağı buydu*. "Bana anlattığın her şey doğru muydu?" Sesi yükseldi, ürkmüş bir kuş sürüsü nehrin ötesindeki çimenlerden havalanıyordu.

"Evet, sana yemin ederim Jonas," diye yalvardı *Silla*. "Bunun korkunç görüldüğünü biliyorum, ama bana inanman için yalvarıyorum - annem, hikâyelerim, hepsi doğru. Seni kandırmak istemedim. Her anından *nefret ettim*."

Cildi solgun bir görünüme bürünmüştü, dişleri takırdıyordu ve göğsündeki o tanıdık his sıkıştı. Yalanlara rağmen, bu kadını tanımamasına rağmen, onun acı çektiğini görmek istemiyordu.

"Gel," dedi usulca. "Seni giydirelim."

Elbiseyi giymesine yardım ettikten sonra ona matarasını uzattı -bir ağız dolusu *brennsa* insanı her zaman içten dışa ısıtırdı. Jonas eyer çantasından bir rulo yün battaniye çıkardı, birini yere serdi ve yanına uzanırken diğerini kadının omuzlarına sardı. İsteksizce,

Jonas onu kendine yaklaştırdı. Kendine engel olamıyordu, ona yakın olmak istiyordu.

Yine de onu kandırmıştı. Ona bir başkasına asla söylemeyeceği şeyleri söylemişti, hepsi onun yalanı yüzünden.

Kendini aptal gibi hissediyordu.

Düşünceleri bir savaş alanıydı, kontrol için savaşıyordu, ta ki hissettiği tek şey bulanık bir kafa karışıklığı olana kadar.

Bir daha asla kendine saygısızlık edilmesine izin vermeyeceksin. O sadece korkmuştu.

Seni aptal yerine koydu.

Sana güvenebileceğini bilmiyordu, ama şimdi sen ona güvenebileceğini gösterdin.

olabilir.

"Sana yalan söylemek istemedim," diye fısıldadı ona bakarak. tedirginlik. "Ben... Baltalı Göz'ü beni öldürmemeye ikna etmek için oracıkta bir hikaye uydurmak zorunda kaldım. Bir geçmişin olduğunu bilseydim..."

Jonas acı bir sesle, "Başka bir yalan uydur," dedi.

Kadın ellerini birbirine kenetledi. "Ölüm kalım meselesiydi. Beni öldürebilirdi ve sen de bunun için uykularını kaçırmazdın-"

"O haftalar önceydi Silla," diye araya girdi. "Gerçeği söylemek için haftaların vardı."

"Özür dilerim," dedi sessizce, elini onun koluna koydu. Dokunuşu sıcaktı. Yumuşaktı. Topraklayıcıydı. Hâlâ onun Silla'sı olduğunu hatırlatıyordu. Kayıtsızca akan sulara baktı.

Jonas kendini hasta hissetti. Onu ona çeken her şey -onun dürüst ve samimi doğası, arazi anlaşmazlıklarıyla ilgili ortak deneyimleri, nazık ve kibar kalbi- başından beri yanlıştı.

Elini hafifçe sıktı ve boğazında yükselen safra tekrar aşağı indi. Jonas derin bir nefes alarak onun yerinde olsaydı ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Tek başına kalmıştı. Twisted Pinewoods'da neredeyse yok oluyordu. Babasını kaybetmişti ve hayatı için kaçıyordu. Klaernar'ın onu kovaladığını kabul etseydi Baltalı Gözler onu teslim ederdi; bunda haklıydı.

"Hayatta kalmaya çalıştığın için seni suçlayamam," dedi sonunda, bir elini sakalına sürterek. "Ama lanet olsun. Klaernar b u n c a zamandır seni mi kovalıyordu?" Düşünceler içinde kayboldu. "Svarti'deki pazarda bu yüzden bu kadar endişeli görünüyordun. Neden pelerinimi ödünç aldın?" Adamın gözleri kadına kaydı. "O gece meyhaneden neden bu kadar aceleyle çıktın?"

Kız tereddütle başını salladı. Jonas'ın göğsü sıkıştı. Bu yükü uzun zamandır tek başına omuzlamıştı. Çok fazla hata yapmış, kendini böyle bir karmaşanın içine sokmuştu.

"Ne yapmalıyım Jonas?" Silla sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi sessizce sordu. "Kopa'ya yakınız ama endişeleniyorum. Bloodaxe Mürettebatı'nı tehlikeye atmak istemiyorum."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Tehlike mi? Etrafına bir bak Silla. Kemik Yolu'nda seyahat ediyoruz. Kampımız dün gece kurt örümcekleri tarafından saldırıya uğradı. Etrafımız zaten tehlikeyle çevrili."

Dudağını çiğnedi. "Ya Klaernar benim için tekrar gelirse? Ya beni seninle bulurlarsa? Seni bu işe bulaştıramam, bir kaçağı barındırmanın cezası çok ağır Jonas."

Doğal olmayan bir derinlikle güldü. "Bunun için artık çok geç, kadın."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana tehlike getirmek istemezdim." Bir elini alına götürdü. "Bloodaxe Mürettebatı'na bunu anlatmalıyım..." Silla kollarını iki yana salladı. "Onları Klaernar konusunda uyarmalıyım. Benim yüzümden kimsenin zarar görmesine izin veremem."

Jonas düşünürken kaşları birbirine yaklaştı. "Evet," dedi yavaşça. "Klaernar'ın saldırma ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıyız." Bir an sessiz kaldı. "Yine de, Baltalı Gözler seni gönderebilir Silla." Tepesinde bir kuzgun sürüsü uçuyordu ve Jonas konuşurken onlara baktı. "Bunun olmasına dayanamam. Yapacağınız şey şu: Şimdilik sessiz kalın, henüz Bloodaxe Tayfası'na bundan bahsetmeyin. Düşünmek için zamanım olduktan sonra Rey ile birlikte konuşacağız. Kopa'dan beş günlük mesafede. Biz varana kadar eldivenlerini çıkarmayacaksın." Kaşlarını çattı. "Kopa'da tam olarak ne var?"

Kadın irkildi. "Sana yalan söylediğim için nefret ediyorum Jonas," diye fısıldadı. "Her dakikasından nefret ettim." Kalçasını sıvazladı. "İhtiyacı olanlara kalkan evleri bulmalarında yardım eden bir adamın adresi var bende."

Kalbi zaten uyuşmuştu, bu yeni iğnenin hiçbir ısırtığı yoktu. Jonas yine de dudaklarını birbirine kenetledi.

Silla kaşlarını çattı. "Cebim!" Bir elini eteğine sokup etrafı yokladı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Cebim yırtıldı. Oh... Mektup gitmiş!" Parmaklarını dudaklarına bastırdı, hızla gözlerini kırıştırdı. "Adresi ezberledim."

Jonas ne yapacağını düşünerek sessizce onu izledi. Kendini nasıl bir çıkmazın içine sokmuştu. Belli ki onun yardımına ihtiyacı vardı. Sıkı bir el.

Rehberliğe. İçinden bir karar geçti, dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı.

"Rahatlayabilirsin, Silla. Artık benimlesin," dedi. "Güvenliğini sağlayacağım ama dediklerimi yapmak zorundasın. Bunu kabul ediyor musun?" Çenesini kendine doğru eğdi ve iri kahverengi gözlerine baktı.

Kızın kaşları çatılmıştı ve adam bir parmağını aralarındaki çizgide gezdirdi. Bir süre sonra kadın başını salladı.

Jonas'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Güzel. Endişelenmene gerek yok, benim Özverili Silla'm. Seni Kopa'ya götüreceğim ve gerisini birlikte çözeceğiz."

ELLİ İKİ

SKUTUR

Kommandor Laxa'nın içeri girmesini beklerken **S**kraeda'nın parmakları yara bere içindeki dişbudak masaya vuruyordu. Skutur garnizonunun uzun evinin önündeki küçük oda neredeyse çıplaktı - iki sandalye ve bir masa, duvarlara yerleştirilmiş meşaleler mekâna ışık saçıyordu. İnce bir duvar Skraeda'yı ötedeki büyük salonda güveç ve taze pişmiş ekmek kokuları arasında yemek yiyen Klaernar'ın geri kalanından ayırıyordu. Bu gece ziyafet yemeği yoktu, kız onları atlatmıştı. *Yine.*

Midesi yine de gurulduyordu. Bir saattir Laxa'yı bekliyordu, belki de daha fazla, ne yemek teklif edilmişti ne de tırnaklarının altındaki kiri temizleme şansı. Ölülerin kalıntıları üzerine yapışmıştı. Daha zayıf bir kadın bunun kendisini etkilemesine izin verirdi ama Skraeda öyle yapmadı; bu kibirli kuntaların kendisinde zayıflık görmesine izin veremezdi.

Ve böylece bekledi.

Gözleri kamıştan bir meşalenin titrek alevlerine takıldı, düşüncelerinin günün erken saatlerinde yaşanan olaylara kaymasını engelleyemedi. Bir gece önce, bineğini Hver'den buraya kadar sert bir şekilde sürdükten sonra kasabaya gelmişti. Keyifli bir uykunun ardından Klaernar garnizon salonuna doğru ilerlemişti... ancak Bloodaxe Tayfası'nın işaretinin kasabanın içinden geçtiğini görmüştü. Altı savaşçı ve daha iyi günler görmüş bir at arabası.

Ve sonra, işte oradaydı. Eisa, tam orada, Skutur'un ortasında.

Şans sonunda Skraeda'nın yüzüne gülmüştü. Günler... haftalar süren takipten sonra, kız orada, tam önünde, Bloodaxe Tayfası'nın savaşçılarıyla çevrili olarak duruyordu. Ve Skraeda'yı sevindirecek şekilde, kız onların korumasından kurtulup sokaklara kaçmıştı. Çok mükemmel görünüyordu.

Fazla mükemmel.

Utanç göğsünü doldurdu. Eisa *yine* parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Skraeda büyük bir hata yapmış, gururunun onu yenmesine izin vermişti. Belki de kendine fazla güvenmişti. Belki de kendini fazla eğlendirmişti. Kendine engel olamıyordu. İnsan kendini ne sıklıkla düşmüş bir kraliyet ailesinin yanında bulur ki? Ve kızın bundan haberi bile yoktu. Eisa'nın kız kardeşinden bahsettiğinde Skraeda'nın kafasına dank etmişti... kızın

Saga Volsik olduğunu bilmiyordu. Skraeda, Eisa'nın korkusunun ipini çekerken, Saga'nın bir anısını ortaya çıkarabileceğini bilmeliydi. Ondan sonra kafa karışıklığı, inançsızlık ve şaşkınlık hissetmişti. O ana kadar kız gerçekten de Eisa Volsik olduğunu bilmiyordu.

Üvey babası ne kadar da aptalmış.

Ve Skraeda da Eisa'yı zayıf bulduğu için ne kadar aptaldı. Ne de olsa Skarstad yakınlarında kraliçenin yeminli savaşçılarından kaçmıştı. Skraeda'dan iki kez kaçmıştı. Ve şimdi de bu. Kız kaypak ve aldatıcı derecede becerikliydi. Ve Skraeda, Eisa'nın ruhuna, özgürlüğü için savaşma biçimine hayran olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bu ona kendisini hatırlatıyordu.

Bu onu bulmayacağı ve Skraeda'ya yaşattığı utancın bedelini ödetmeyeceği anlamına gelmiyordu. Üç kez parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Kumandan Laxa kesinlikle ona sözlü bir dayak atacaktı.

Ama daha da kötüsü, Majesteleri bundan hoşnut olmazdı.

Skraeda'nın midesinde bir huzursuzluk belirdi ve eli cebine gitti, parşömen karesi onu rahatlattı. "Başarısızlığa yer yok," dedi kendi kendine, yeminini tekrarlayarak - Skraeda Eisa'yı bulacak, onu kraliçeye getirecekti.

Hayatta kalması buna bağlıydı.

Kapılar açıldı ve uzun boylu bir Klaernar savaşçısı odaya girdi.

Skraeda ayağa kalktı, Kralın Pençeleri'nin çok sevdiği onur oyunlarını oynuyordu. "Kumandan Laxa," dedi başını saygıyla sallayarak.

Tüm Klaernar'lar gibi uzun boylu ve geniş bir adamdı, yanaklarında üç tane dövme vardı. Kırışmış kafasında ayı postundan bir şapka vardı; sakalı uzun, göğsünün ortasına kadar iniyordu ve ikiz örgüler halinde kıvrılmıştı.

"Skraeda Clever Tongue," dedi kommandor, ona değerlendirci bir bakış atarak. Arkasından iki genç Klaernar savaşçısı kapı aralığından içeri girdi.

Skraeda zihnini gevşeterek onların auralarını algıladı. Sabırsızlık ve kızgınlık, ama daha da rahatsız edici olanı kendisinden bir şeyler sakladıkları hissiydi.

Kommandor masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Bir Norvalander'ın buz sarısı saçlarına sahip bir kadın telaşla odaya girdi. Masanın üzerine bir leğen su koyarken bileğinin altından bir esir dövmesi görünüyordu.

Kumandan Skraeda'ya başıyla selam verdi. "Böylece yemekten önce yıkanabilirsiniz."

Nihayet, diye düşündü Skraeda. Sonunda ona hak ettiği saygıyı gösterdiler. Sözünü sakınmadan ellerini ılık suya daldırdı ve üzerlerindeki ölü tozlarını temizledi.

"Kız gitti," dedi kommandor, onu yakından izleyerek. "Her ev arandı. Bölgedeki her müstemilat, ağıl ve odun yığını."

Skraeda uzun bir nefes verdi ve ellerindeki inatçı lekeyi ovaladı. Adamın ne söyleyecekse söylemesine izin verecekti. Ne düşünmesi gerekiyorsa onu düşünmesine izin verecekti.

"Onunla yalnızdın Skraeda," dedi adam kabaca. "Seninle konuştu mu?"

Skraeda ellerini leğenden kaldırdı ve suyu sildi. Bu aptal adam, Skraeda'nın böylesine zor kazanılmış detayları onunla paylaşacağını mı düşünüyordu? Onun bir aptal olduğunu mu düşünüyordu? Dudaklarını saygılı bir gülümsemeye dönüştürdü. "Evet, komutanım," dedi. "Onunla kısa da olsa konuştuk."

Köle geri döndü ve Skraeda'nın önüne bir siper ekmek ve bir kâse güveç koydu. Masanın üzerindeki leğeni alarak odadan çıktı.

"Talih bir kez daha kızın yüzüne güldü," dedi Skraeda, ekmeği yahniye batıran kumandanı izlerken. "Oldukça korkmuştu."

"Ve yine de kaçmayı başardı," dedi kommandor, sözlerindeki zehir zar zor gizleniyordu. Burnundan keskin bir nefes aldı, sonra oyma ahşap sandalyesinde arkasına yaslandı.

Savaşçının öfkesini hisseden Skraeda, yeteneğinin onun duygularındaki pürüzleri yumuşatmasına izin verdi. Adam sakinleşmedikçe hiçbir yere varamayacaklardı. Bir süre sonra Kommandor Laxa masada öne doğru eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Kız nerede olduğuna dair herhangi bir işaret verdi mi?"

olabilir mi?"

Skraeda kaşığı dudaklarına götürdü ve içineki suyu yudumladı.

"Sanırım kuzeye, kumandan. Haftalardır kuzeye seyahat ediyor."

Adam onu izlerken çenesi büküldü. "Doğal olarak," dedi sert bir sesle.

"Ama Kuzey Kavşağı'na vardıktan sonra doğuya mı, yoksa batıya mı?"

"Vardığımda değerlendirebilirim," dedi Skraeda, kelimelerini akıllıca seçerek. "Bir an önce yola çıkmalıyım. Bu odada emirleri bekleyerek saatlerimi boşa harcadım."

Kumandan onu görmezden geldi. "Bu noktada ona yataklık eden, bugün Skutur'dan kaçmasına yardım eden yoldaşları olduğu varsayılıyor," dedi. "Kim onlar Skraeda?"

Sesinin tonundan oyunun sonuna geldikleri anlaşıyordu ama Skraeda yahniden neredeyse hiç yememişti. Skraeda iç çekerek kaşığını bir kenara koydu ve Laxa'nın kara gözlerine baktı. Kızgınlığı tiksinti ve güvensizlikle iç içe geçmişti. Artık bir yerlere varmaya başlamışlardı.

Ona bazı detaylar verecek, sonra da oyununu keşfedecekti.

"Bu odadan çıkmamalı," dedi Skraeda dikkatle, gözleri kapının yanındaki iki kölesine kaydı. Bakışları arkasındaki duvara sabitlenmişti, duyguları anormal derecede pürüzsüzdü. Skraeda'nın bakışları Kommandor Laxa'nın üzerine yerleşti. "Bloodaxe Mürettebatı ile seyahat ediyor."

Kumandan Laxa karanlık bakışlarıyla onu süzdü. "Kraliçe senin başarısızlıklarından bıktı Skraeda."

Karnı sıkıştı. Kraliçeyi hayal kırıklığına uğratamazdı, ona gösterecekti, görmesini sağlayacaktı...

"Görevden alınıyorsunuz," dedi kommandor, arkasındaki savaşçılara başını sallayarak.

Ve böylece oyun sona eriyor, diye düşündü Skraeda, elleri boş kınına doğru seğirirken. Silahları uzun evin girişinde bırakıldığı için galduruna güvenmek zorunda kalacaktı. Fakat kraliçenin ona olan güveninin sarsılmasından rahatsız olan Skraeda'nın yeteneği örtülü bir hal aldı. *Kendini topla, seni aptal,* diye söylenerek derin bir nefes aldı ve tuttu.

Savaşçılar şiddetli bir niyetle ona yaklaşıırken, sonunda içlerinden duygular serbestçe döküldü. Ama gözleri ellerinden sarkan parlak gümüş kelepçelere takıldı ve Skraeda'nın nabızı hızlandı.

Hindrium kelepçeleri, diye fark etti, aciliyeti artıyordu. Eğer onu kelepçelemişlerse, galduru etkisiz hale gelmişse...

Skraeda dişlerini sıkarak kendini konsantre olmaya zorladı; yapması gerekeni başarmak için üç kalp atışı süresi vardı.

İkisinden daha genç olanı en kolay olanıydı; onun kanına duyduğu susuzluk güçlü ve duyguları canlıydı. Skraeda'nın zihni uzandı ve derinlerde gömülü olan ince altın ipliğe ulaşana kadar iplerieledi. Tek bir çekişle onu kendine doğru çekti ve bir dizi dizgin gibi kullandı.

Adamın çenesi gevşedi, göz bebekleri büyüdü. Skraeda'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Boğazını kes."

Genç Klaernar hançerini kınından çıkardı ve arkadaşının boynuna sapladı. Kommandor Laxa şaşkınlık dolu bir çığlıkla ayağa fırladı, kan havaya sıçradı, masaya ve duvarlara sıçradı. Adam irkilerek boynunu tuttu ama bu, akan kanı durdurmak için pek bir işe yaramadı çünkü hayatı elinden kayıp gitti ve yere yığıldı.

"Öldür kendini."

Genç savaşçı kızarmış bıçağı kendi boğazına sapladı, Skraeda özgür iradesinin ipini serbest bırakırken göz bebekleri büyüdü. Aşağı baktığında boynundan fişkıran kanı görünce gözleri büyüdü. Ve sonra, silah arkadaşının üzerinde yere yığıldı, vücutlarından akan kıpkırmızı damlalar yerde birikti. Kumandan kapının yanındaydı, çekmeye uzanıyordu...

"*Otur*, Kommandor," diye bağırdı Skraeda, "yoksa sıradaki sen olacaksın." Artık duygularını ondan saklama zahmetine girmiyordu, gözlerindeki nefretle eşleşen tiksinti ve iğrenme ondan sızıyordu. İri yarı adam sandalyesine tüneyerek ona uyarken, "Güzel," dedi. "Bu rol yapma oyununu bırakabilir ve birbirimizle dürüstçe konuşabiliriz, Laxa." Skraeda kendi sandalyesini kapıya dayadı.

Çok geçmeden kapının arkasından biri kapıyı çaldı. "Her şey yolunda mı Kommandor?" diye sordu diğer taraftan bir erkek sesi.

Skraeda kommandora ters ters baktı ve başıyla kapıyı işaret etti. "İyiyiz!" diye seslendi. "Biz iyiyiz. Bizi rahat bırakın!"

Geri çekilen ayak sesleri Skraeda'nın nabzını sakinleştirdi.

Laxa Skraeda'ya ters ters baktı. "Bundan ne çıkmasını bekliyorsun *Galdra*?" diye tükürdü. "Bu binadan elini kolunu sallayarak çıkamayacaksın. Doğal olmayan türünün geri kalanı gibi sen de sütuna yapıştırılacaksın."

"Ben bunun için çok değerliyim." Sesi son kelimedede kesildi ve boğazını temizledi.

"Kraliçe emretti, seni aptal," diye homurdandı Laxa. "Onu pek çok kez hayal kırıklığına uğrattın. Seni korumasına layık görmedi."

"Yalan söylüyorsun," diye tükürdü.

"Ben doğruyu söylüyorum," dedi komutan. "Bunu kanıtlamak için elimde bir mektup var.

Görmek ister misiniz?"

"Göster bana!" Skraeda'nın midesinde öfke alevleri yandı. Kraliçe. Onun kurtarıcısı. Bu doğru olamazdı...

Ayağa kalkan kumandan pelerininden bir parşömen çıkarıp Skraeda'ya uzattı. Parşömeni ondan kaparken gözleri kırılmış altın arı mührüne takıldı. Skraeda parşömeni açtı ve sayfadaki sözcükleri içine çekti. *Bir kez daha başarısız olursa, onu sütun kotanız için kullanın sözlerini* okudukça vücudu uyuştı. Parşömen avucunun içinde buruşurken gözleri Lakşa'ya takıldı.

Ayağa kalktı ve omurgası duvara çarpana kadar geriye doğru adım attı.

Artık o kadar da kibirli değiliz, değil mi Laxa? diye düşündü Skraeda, ama onun sefaletinden hiçbir sevinç çıkaramıyordu. Kraliçe onun idam edilmesini emretmişti. Kraliçe onun artık işe yaramadığını düşünüyordu. İçinden bir korku filizlenmeye başladı ama onu dışarı attı. *Bunu değiştirmelisin,* dedi kendi kendine. *Ona ne kadar yararlı olduğunu göstereceksin Skraeda.*

"Plan nedir, Laxa?" diye sordu Skraeda. Artık onun sesini zorlukla tanıyordu. "Kraliçe'nin bensiz planı nedir?"

"Daha fazla yeminli savaşçı," diye kekeledi Laxa. "Daha fazla savaşçı ve Üstat Alfson'ın eşek arılarıyla olan yandaşı. Yol boyunca gönderildiler, geçen herkesi durduruyorlar. Sayıları çok fazla. Onu bulacaklar. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Onu bulacağım," diye yemin etti Skraeda. "Eisa Volsik'i Kraliçe Signe'ye getiren *ben* olacağım, başkası değil."

"Sen delisin," diye mırıldandı Kommandor Laxa.

"Evet," dedi, dudakları yukarı kıvrılmıştı. Zihninde bir plan şekillenmeye başladı; her şey silinip temizlenmeliydi. "Ve siz çoktan öldünüz, kommandor. Ne yazık ki, işim bittiğinde kuzgunlar bile cesedinizi istemeyecek."

Onu yerinde tutmak için korkusundan çekıştirdi, sonra gözlerini kapadı ve göğüs kafesinin altına sıkışmış parıldayan galdur havuzuna uzandı. Ashbringer onun birincil sezgisi değildi ama Skraeda'nın öfkesi onu ortaya çıkarmasını ve kendini hazırlamasını kolaylaştırdı.

Kommandor Laxa'nın gözleri, damarlarında toplanan turuncu ışığa takılınca genişledi. "Ama... sen bir Solacer'sın!"

"Evet," diye mırıldandı Skraeda, ön kollarının sıcaklığının tadını çıkararak. Bir nefes vererek rahatladı, büyü avuçlarından yalayıcı alevler halinde fişkırdı. "Bir ikizim olduğunu biliyor muydunuz komutanım?"

Korkusu artık vahşileşmişti, içinden bir inilti kaçtı.

"Galdra ikizlerini hiç duydunuz mu, kommandor? Anne karnında geçen onca zaman... kandan daha fazlası paylaşılır. Kız kardeşim bir Ashbringer'dı,

Yine de yeteneğini kullanamayacak kadar korkuyordu. Bu onun bir zayıflığıydı. Karakterindeki bir kusur."

Sen bencil bir korkaktan başka bir şey değilsin Skraeda! Ilka hafızasında çılgılık attı. Kendi türüne ihanet eden bir hain!

Skraeda'nın alevleri söndü ve gözlerini kırıpıştırarak şimdiki zamana geri döndü. "Yine de ben korkak değilim. Senin gibi haşaratlardan korkmuyorum, Laxa. Yazık," dedi ve ona doğru adım atarken Laxa'nın korkusunu çekti. En kötü korkuları gözlerinin önünde oynarken felç olmuş bir halde kendini kirlletmişti. "Sizinle oynayacak vaktim yok kumandanım. Bundan çok keyif alırdım. Ama yola çıkmalıyım."

Alevlerini onun gülünç ayı postundan şapkasına doğru itti ve bir anlığına onun çılgınlıklarının tatlı sesini, etinin güzel cızırtısını içine çekmesine izin verdi. Derisi fokurduyor ve patlıyordu. Masadan ekmeği alan Skraeda, kapıya yaslanmış sandalyeyi kenara itip içeri girerken ekmeği ısırdı.

Uzun boylu bir Klaernar kılıcını kaldırmış, ona doğru koşuyordu. Öfkesi aşikârdı, zonklayan parlak bir halka Skraeda'nın çekmesine gerek kalmadan savaşçıyı acı dolu bir sesle dizlerinin üzerine çöktürdü. Adamı etkisiz hale getirerek kılıcını yaklaşan bir savaşçının boynuna savurdu. Kapıdan kendi silahlarını topladı ve döndüğünde daha fazla Klaernar'ın ona doğru hücum ettiğini gördü. Ateş artık ahşap duvarlara sıçramış, uzun evi amansız bir açlıkla yiyip bitirmişti. Gülümseyerek kapıları kapattı ve ölü Klaernar'ın kılıcını kulplardan geçirdi.

Kollarını arkasında kavuşturan Skraeda, dumanın gökyüzüne doğru yükselişini, alevlerin çim çatıya çarpıp yayılışını ve içerideki adamların çılgınlıklarının güzel bir ahenkle birbirine karışmasını izledi.

Onların yanışını izledi.

Skraeda'nın eli cebine kaydı ve parşömen karesinin etrafını sardı. Ve sonra gülümsedi.

ELLİ ÜÇ

S illa yanında uyuyan sarışın savaşıya baktı, göğsünün ritmik iniş çıkışlarını izledi. Jonas uykudayken huzurlu görünüyordu; daha genç ve yüksüz. Ama Skutur'daki Bloodaxe Mürettebatı tarafından satın alınan kendilerine ait bir çadırda yatarken Silla dünyanın ağırlığını omuzlarında hissetti.

Black Rock'ta ekibe yeniden katıldıklarında içine kapanmış ve titremeye başlamıştı; Hekla'yla antrenmanı kaçırmış ve erkenden çadıra çekilmişti. Jonas kısa süre sonra ona katılmış, yumuşak öpücüklerle onu uyandırmıştı ve birkaç kısa an için bile olsa kendini kaybetmeye can atıyordu. Jonas onu her zamankinden daha nazik bir şekilde yatırmış olsa da Silla bunu Jonas'ın gözlerinde görebiliyor, havada hissedebiliyordu. Yalanları aralarına yeni bir mesafe koymuştu. Ve kalbine yakın tuttuğu daha çok şey vardı.

Silla nefes verdi, onu izliyordu.

Ona söyleyebilirsin, diye düşündü. Sadece söyle: Peşimde olan Kraliçe Signe, sadece Klaernar değil.

Bunlar basit kelimelerdi.

Söylemesi ne kadar zordu ki?

Çok yaklaşmasına izin verdin, diye hayal etti Silla küçük sarışın kızın - Saga, diye düzeltti - söylediğini.

Jonas'ın dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramaması gerekiyordu ama yolun bir yerinde çizgiler bulanıklaşmıştı. Yakınlaşmışlardı. Jonas ona bir şeyler anlatmış, o da kendi geçmişini paylaşmak zorunda hissetmişti. Belki de ona büyü yapmış, baş döndürücü ilgisiyle aklını başından almıştı. Onunlayken yaşadığı şeyleri düşünmüyor, gelecek için endişelenmiyordu. Sadece oradaydı, o anda, kendini ve dünyayı kaybetmişti.

Şimdi Jonas onu daha çok görmek, Kopa'da ziyaret etmek istiyordu. Onun dokunuşuyla sarhoş olan kız evet demişti. Ama her taraftan endişe fişkırıyordu. Bu pek akıllıca bir karar gibi görünmüyordu. Kopa bilinmiyordu. Kalkan evinde ziyaretçi ağırlamak güvenli olur muydu? Yoksa temiz bir sayfa açmak, yeni bir başlangıç yapmak daha mı iyi olurdu? Onun için eskisiyle hiçbir bağı olmayan yeni bir hayat. Ne kadar çok iz bırakırsa Signe'nin onu takip etmesi o kadar kolay olacaktı.

Bu, rahatsız edici bir düşüncenin korlarını harekete geçirdi. Onun varlığı Bloodaxe Mürettebatı'na tehlike getiriyordu ve bunu bilmeyi hak ediyorlardı; ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Jonas, *düşünecek zamanım olduktan sonra Rey'le birlikte konuşuruz*, demişti. Ama bu onun sorunuydu ve bunu tek başına yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Kararını vermişti -Silla onları uyaracak ve işleri olurlarına bırakacaktı. Eğer Baltalı Gözler onu yolun kenarında bırakırsa, öyle olsun. Arkadaşları güvende olacaktı ve o da bir yolunu bulacaktı. Buraya kadar gelmişti. Kopa'ya ulaşacaktı.

Kopa'ya. Sadece Kopa'ya gitmesi gerekiyordu. Ve oraya vardığında, bir kalkan evine yerleştiğinde, nihayet dinlenebilecekti. Nefes alabilirdi. Gerçeği düşünebilirdi.

O Eisa Volsik'ti.

Nabızı düzensizleşti, avuç içleri terlemeye başladı. Panik boğazını tırmalarken Silla derin bir nefes almaya zorladı, tıpkı bu ismi her düşündüğünde olduğu gibi. Kim olduğunu, *ne* olduğunu bilmek istemişti. Ama şimdi Silla gerçeği bildiğine göre, her şeyi geri itmek istiyordu. Uzun zamandır altında yaşadığı kayanın altına geri dönmek istedi.

Eisa Volsik, Silla'nın düşünmeye hazır olmadığı gerçeklere sahip bir isimdi. Kral Ivar'ın en nefret edilen düşmanının varisiydi; asla huzuru tadamayacak, hayatının geri kalanında gözleri hep üzerinde olacaktı. Kime güvenebileceğini, kimin onu satabileceğini ya da kimin onu kendi çıkarları için kullanabileceğini hiç bilemeyecek miydi?

Ve onu en çok korkutan soru, herhangi bir kalkan evi Eisa için yeterince güvenli olabilir miydi?

Kalp atışları hızlandı, nefesleri daraldı ve gözlerini sıkarak kapattı.

Yapraklar, diye yalvardı zihni. *Bir yaprak. Sadece bir yaprak.*

Midesindeki gerginliği hafifletecek, Eisa olduğunu unutturacak bir yaprak. Ve onu dikecek ve tekrar bütün hissetmesini sağlayacak bir tane daha. Silla gibi hissetmek için.

Sadece tavuk istemişti. İşler nasıl bu kadar karışmıştı? Bu kadar dağınık?

Ocak ateşi düşünceleri, dedi kendi kendine. *Uzakta karla kaplı dağların olduğu ateş otu tarlaları. Hekla ile şenlik ateşlerinin etrafında dans etmek. Gamzeler.* Yavaş yavaş nabızı yavaşladı, göğsündeki gerginlik gevşedi. Silla bu ismi düşünmesine izin veremezdi, onunla birlikte gelen imaları düşünemezdi, yoksa tamamen parçalanacaktı.

Sen Silla'sın; Kopa'ya ulaşmalısın ve bu iş burada biter.

Bir ayağı diğerinin önünde, ayaklarını hareket ettirmek için yapabileceği tek şey buydu.

Kopa'ya git. Dört gün daha.

REY UYUYAMIYORDU. Dırdırcı bir his derisinin altından onu çekip duruyordu. Sanki bir şey unutmuş da tam olarak hatırlayamıyormuş gibi rahatsız edici bir histi bu.

Bir saat boyunca kürklerinin altında dönüp durduktan sonra, sonunda Ilías'la paylaştığı çadırdan sürünerek çıkmaya zorladı kendini.

Nöbet tuttuğu gecenin ardından ateşin başında oturan Sigrún'a başını sallayan Rey, kampta dolaşarak bir şey yapmayı unutup unutmadığını anlamaya çalıştı. Vagonun yeni monte edilmiş alt takımını, açık kasaya düzgünce yerleştirilmiş çuvalları ve sandıkları kontrol etti. Rodyum silahların bulunduğu sandığı kontrol etti ve hepsini saydı. Kampın çevresini dolaştı. Atları kontrol ettikten sonra Rey düğümlü bir çam gövdesine yaslandı ve kaşlarını çatarak kampa baktı. At yaklaşıp göğsüne burnunu soktu ve Rey onu dalgınca okşadı.

Yanlış bir şey yoktu; her şey yerli yerindeydi.

Çadırların en uzağından gelen bir hareket *bakışlarını* başka yöne çevirdi; kadın şimdi Jonas'la paylaştığı çadırdan sürünerek çıkmıştı. Bir tutam kahverengi bukle etrafına yayılmıştı; eldiven giymişti ve Jonas'ın pelerinini omuzlarına sımsıkı sarmıştı. Hekla'nın ona arabadan ödünç verdiği pelerin belirgin bir şekilde yoktu, bu da biriken birkaç tuhaflıktan biriydi.

Bir gün önce iyi değildi; Jonas'la birlikte Skutur'dan aniden ayrılmışlardı.

Muhtemelen hayvanlar gibi azmak için.

Rey'in kaşları çatıldı ve Jonas'ın güzel yüzüne bir kez daha yumruk atma arzusuyla doldu.

O ve Jonas birbirlerine hiç uymuyorlardı ve Rey bunu nasıl göremiyordu anlamıyordu. Kız onun için iyi olabilirdi ama Jonas onun için *tamamen yanlış* biriydi. Rey Jonas'ı bir kardeş gibi seviyordu ama adam bencil ve kontrolcü olabiliyordu. İhtiyacı olan şey birinin onu kaldırmasıyken Jonas onu boğuyordu. Onu güçlendirmek.

Ve Jonas ondan yararlanmıştı - Jonas onu ne kadar önemseydiğini iddia etse de Rey'in hoşuna gitmeyen bir gerçektir bu. Yalnızdı, babasını yeni kaybetmişti. Rey'e kaygan bir his veriyordu.

"Daha dikkatli olmalıydım," diye mırıldandı At'a. "Bunu nasıl gözden kaçırabilirim?"

At göğsünü buruşturarak usulca üfledi.

Çünkü sen de ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyorsun, diye düşündü. *Ve çünkü bu seni hiç ilgilendirmeyiz.* Ona ettiği bu yemini yerine getirmek için gün saymıyor muydu? Kızdan kurtulmak için?

Kopa'ya dört gün kalmıştı.

Her şeyin yoluna girmesine dört gün.

Akşam yemeğini pişirirken ya da Sigrún'la yeni bir dizi el işareti öğrenirken göz ucuyla onu izlemeyi bırakana kadar dört gün. Her tehlike anında onun güvenliği için endişelenmeyi bırakabilirdi. Onun gülüşünü dinlemeyi ve gülümsemesini aramayı bırakabilirdi.

Rey bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Dikkatini dağıtan bu şeyden kurtulması gerekiyordu.

Sigrún'a doğru yürürken omuzlarındaki gerginliği ve dudağını çiğneyişini fark etti. Onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunu fark etmiş olması Rey'in dişlerini birbirine geçirdi. Atlarla oyalandı. Ne onun kulağını çınlatıyorlardı ne de nefeslerinin altında rahatsız edici bir şekilde mırıldanıyorlardı. Rey çoğu gün atların arkadaşlığını insanlara tercih ederdi.

Ama kadın onu görünce rotasını doğrudan Onu.

Rey sinirli bir iniltiyi bastırarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve

yaklaşmasını izledi. Topuklarının üzerinde döndü ve aniden ondan uzaklaştı, sonra fikrini değiştirir gibi oldu ve bir kez daha öne çıktı. Kahverengi gözleri onunkilerle buluştu ve bakışları taktığı yeni kolyeye takıldı

-Jonas'ın aile armasına benzeyen oyma ahşap bir tılsım. Rey'in kaşları daha da çatıldı.

"Bana söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sordu, sesi amaçladığından daha hırçın çıkmıştı.

Üzerinden gergin bir enerji yayıldı, elleri yumruk şeklinde açılıp kapandı. "E-evet," dedi kadın nefes nefese.

"Başlayalım o zaman," diye homurdandı adam.

Kadın ayaklarının üzerinde zıplayarak adamla göz göze gelmeyi reddetti. "Yolda beni arayan savaşçılar olabilir."

Rey'in kaşları çatıldı ve sessizce onu inceledi.

"Sana zarar gelmesini istemiyorum... Bloodaxe Tayfası'na. Nazik davrandınız, bana yardım ettiniz. Eğer gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorsanız, giderim."

Zihni hızla çalışarak bazı şeyleri bir araya getirdi. "Klaernar dün Skutur'da bir kızı aradı," diye mırıldandı. "Bunu biliyor olamazsın, değil mi?"

Kız yutkundu ve Rey cevabını almıştı.

Şimdiye kadar bunu nasıl olup da bir araya getiremediğinden emin değildi. Ama parçalar yerine oturmaya başlamıştı ve her şey anlam kazanmıştı: Kraki'nin onu yakaladığı yalan, o gün tarlada onu nasıl ittiği. Ve tabii ki o yapraklar. Farkına vardıkça kendini aptal gibi hissediyordu.

O halde o Galdra, diye düşündü. Rey onu sessizce inceledi, zihni savaştaydı. Ona yalan söylemişti ama yine de ona acıyordu. Ona yardım etmek istiyordu ama yine de onun varlığı Mürettebat'ına karışıklık ve tehlike getiriyordu.

Burnunun kenarını sıktı. "Kaç kişi?"

"Bilmiyorum," dedi kız usulca. "Ama öldürdüğün savaşçı... Skalla Tepesi'ndeki kızıl saçlı kadın? O ölmedi."

Demek savaşçı Skalla Tepesi'nde ona saldırıyordu. Belki de bir ödül avcısıydı? Klaernar sık sık dış kaynak kullanmazdı ama geçmişte bu yapılmıştı. Rey'in gözleri ona dikilmişti. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Skutur'da peşime düştü ve ben kıl payı kurtuldum."

Göğsü beklenmedik bir gururla doldu, ama şakağında bir zonklama büyüdü. "Bizi neyin içine sürükledin?" diye hırladı.

"I-"

"Bana anlatma," dedi ve kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ayrıntıları bilmek istemiyorum." Konu Klaernar'la uğraşmak olduğunda, ayrıntıları bilmemek en iyisiydi; Bloodaxe Tayfası'ndan birinin gözaltına alınması gibi beklenmedik bir durumda, dürüstçe masum olduklarını iddia edebilirlerdi.

"Yemine bağlı kalmana gerek yok Rey," dedi yumuşak bir sesle. "Seni bundan kurtaracağım. Ve sırrını asla söylemeyeceğim; hayatım üzerine yemin ederim. Sana tehlike getirmek istemiyorum."

Şimdi şaşırma sırası Rey'deydi. Kızın onuru vardı; bunu ona verebilirdi. Rey onun durumunda olsaydı, o da tam olarak bunu yapardı. Ama o yetenekli bir savaşıydı ve o... o değildi.

Rey'in ne yapacağını bilmek için seçeneklerini düşünmesine gerek yoktu. Onu sağ salim Kopa'ya götürmek için yemin etmişti ve Rey'in kendi önerisiyle bile olsa bu yemini yerine getirmeden bırakmayacaktı. Yine de mesele sadece yemin değildi. Kadına saygı duymaya başlamıştı. Onun Hekla ile sıkı çalışmasını izlemiş, ruhundaki ateşi görmüştü. Aralarında onun anlayabileceğinden çok daha fazla bir akrabalık vardı; Rey güvenlik uğruna sırları saklamanın ne demek olduğunu biliyordu.

Ve onun hayatını kurtarmıştı.

Onun için her şeyi belirleyen şey buydu.

Rey kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana bir yemin ettim ve bu en kötü karara dönüşmüş olsa bile, sonuna kadar götüreceğim. Ama önce savaşçılara danışmalıyım. Ne yapılması gerektiğine Mürettebat olarak karar verimiz."

Kadın dirseğini ovuşturarak başıyla onu onayladı.

Rey sözlerini yumuşatmaya çalışarak, "Size teşekkür ederim," dedi. "Yaptığınız şeyde onur var. Mürettebatımın hayatına gösterdiğiniz özende."

Kadın ona göz kırptı, uzun siyah kirpikleri anlamlı gözlerini çerçeveliyordu. Rey bakışlarını başka yöne çevirdi. O gözlerin kendi akımı vardı ve Rey bu akıma kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Günlük yemeği hazırlayın," diye bağırdı, ayağının üzerinde dönerek arabaya doğru yürüdü. "Ben de Mürettebatı toplantıya çağıracağım."

YULAF lapasını ağzına götüren Jonas kaşlarını çatarak Silla'ya baktı. İlias için bir kâseye yulaf lapası koyarken sırtı ona dönüktü; bütün sabah uçarı davranmıştı.

Ve şimdi de Rey bir ekip toplantısı düzenlemişti.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordu İlias, Jonas'ın yanındaki bir kütüğün üzerine çökerek. "Yemin ederim, Rey'in yatağına çam iğnelerinin girmesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Jonas kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı.

"Ve eğer konu kayıp brennsa ise, benim sólas'ım Ateş Yumruğu'nun üzerinde." Jonas yulaf lapasından bir ısırık daha aldı.

"Ve aramızda kalsın, senin kızın iyi elmalardan birini gizlice At'a götürdüğünü gördüm. Eğer Axe Eyes nereye gittiklerini merak ediyorsa, işte orası."

Onun kızı. Jonas'ın dudakları kıpırdadı, göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Bu ses hoşuna gitmişti. Rey ellerini üç keskin vuruşla birbirine vurdu ve gülümsemesi düştü.

"Mürettebat toplantısı," dedi Axe Eyes hoyratça.

Jonas'ın midesindeki lapa tersine döndü.

"Günüşığı yolda onu arayan bazı savaşçılar olabileceği konusunda beni bilgilendirdi," dedi Rey. "Özellikle de Klaernar." Söylenmemiş sözler herkesin duyabileceği kadar açıktı. *Silla, Galdra'dır.* Ve artık tüm Bloodaxe Tayfası bunu biliyordu.

Jonas'ın dişleri kenetlendi, gözleri Silla'ya dikildi. Üzerindeki elbiseyi düzeltti, sonra ellerini birbirine kenetledi. Jonas onu beklemesini söyledikten sonra Rey'e anlatmıştı. Ona sırlarını kendi isteğiyle anlatmış, *gönüllü olmuştu.*

Jonas kaşığını öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Sen Galdra mısın? Sigrún imzaladı, Gunnar kafası karışmış Silla için tercümanlık yapıyordu.

Silla cevap veremeden Rey araya girdi. "Cevap vermesi için ona baskı yapmayacağız," dedi huysuzca.

Jonas'ın ensesinde garip bir his uyandı. *Rey onu neden koruyor?* diye merak etti.

Bloodaxe Tayfası arasında mırıldanan bir kafa karışıklığı yayıldı ama Rey konuşmaya devam etti. "Yalanlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz," dedi Rey yavaşça, her bir savaşçının gözlerinin içine bakarak. "Ama bu farklı. Bizi tehlikeye karşı uyarmak için kendi isteğiyle bana geldi. Eğer istersek, başımıza bir şey gelmemesi için bizi terk etmeye gönüllü oldu. Ve eğer Klaernar'dan kaçmasına yardım etmeye karar verirsek, bu durumda mümkün olduğunca az şey bilmemiz en iyisi olacaktır."

"Eğer Bloodaxe Tayfası ona yardım etmeyecekse, bunu tek başıma yapacağım," diye atladı Jonas içeri.

Silla'nın dudakları, gözleri nihayet onunkilerle buluştuğunda ayrıldı ve ona bir hançer gönderdi-keskin bakışlar. Ona özel olarak söylemesi gereken şeyler vardı.

"Onu Kopa'ya götüreceğimize dair ona söz verdim," dedi Rey, Jonas'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak, "ve bunu yerine getirmeye kararlıyım. Biz bir grup olduğumuza göre, hepimizin aynı fikirde olmasını istiyorum. O yüzden oylayalım. Herkes onun bizimle kalmasından yana mı?" Rey kolunu kaldırdı.

Bir an sessizlik oldu, düşünöldü ve sonra Hekla'nın kolu havaya uzandı. Sigrún, Ilías ve Gunnar hemen onu takip etti.

Jonas'a baktılar.

Jonas kıkırdarak kolunu kaldırdı. "Elbette, bunu diliyorum," diye mırıldandı.

Silla'nın gözleri yaşlarla doldu ve kendine sıkıca sarıldı. "Emin misin? Gerçekten benim için kendinizi riske atmak istiyor musunuz?"

Hekla ona doğru yürüdü ve bir kolunu omzuna doladı. "Elbette, dúlla. Biz kendi başımızın çaresine bakarız." Eğildi ve Jonas onun fısıltısını duydu: "Bana her şeyi sonra anlatacak mısın?" Silla tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Senin kızın Galdra olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Ilías yanından. Jonas sadece homurdandı.

"Pekâlâ," diye bağırdı Rey ve konuşmanın uğultusu kesildi. "O halde karar verilmiştir." Rey Silla'ya döndü ve Jonas'ın hoşuna gitmeyen bir yumuşaklıkla onunla konuştu. "Kaç kişi?"

Silla ellerini sıkıca birbirine kenetledi. "Skarstad'da altı kişi vardı. Ve Skutur'da da bir, artı belki de... arıyor gibi görünen on kişi..."

"Skutur?" diye sordu Gunnar. "Neden bize sadece şimdi söylüyorsun?"

Bloodaxe Tayfası'nın gözleri Silla'nın üzerine düştü. Jonas'ın bakışlarıyla karşılaşmayı reddederek, "Benim için sürpriz oldu," dedi. "Ne yapacağıma karar vermem biraz zaman aldı."

"Altı ile on arasında," diye bağırdı Rey, onları eldeki göreve geri döndürerek.

Neden soruları geçiştiriyordu? diye merak etti Jonas. *Neden onu koruyordu?* Anlayış yerleşmeden önce Jonas'ın teninde gezinen karıncalanma hissi geri gelmişti. Rey Silla'yı kendisi için istiyordu. Jonas, Mürettebat'ın reisinin onun yalanlarını bu kadar rahat bir şekilde reddetmesi ve bir kaçağı barındırması için başka bir neden düşünemiyordu.

"Artık ne bekleyeceğimizi bildiğimize göre," diye devam etti Rey, "altımız için sorun olmayacaktır. Kalkanlarınız hazır olsun. Bıçaklarınız keskin olsun. Emrimi dinleyin. Sigrún, önden git ve yolda adamlarla karşılaşırsan işaret ver."

"Sigrún, Silla için fazladan lébrynja zırhın var mı?" diye sordu Hekla. "Yaklaşık aynı boyda görünüyorsunuz?"

Sarışın kadın başını salladı.

Rey Silla'ya döndü. "Kılıcını hazırla. Savunmanı unutma. İleriyi düşün ve ne yapacaklarını tahmin et. Ve Günişığı, tereddüt etme." Dudaklarının kenarları kıpırdadı, sanki kelimelerin sessiz bir anlamı varmış gibi

onun için bir anlam ifade ediyordu. Silla'nın dudakları karşılık olarak kıvrıldığında Jonas'ın kanı kaynamaya başladı.

Bu kadar açık bir saygısızlığa daha fazla dayanamazdı. Jonas ayağa fırladı ve Silla'yı kolundan tutarak arabanın arkasına çekti. İçinde bir fırtına kopuyordu ve sesini yükseltmesi gerekiyordu.

"Jonas," diye itiraz etti, ayakları ona yetişmek için tökezliyordu. "Ne-"

Elleri kadının omuzlarında kıvrıldı ve onu hafifçe sarstı. "Ona bensiz söylemişsin."

Kadın kıpırdamadan durdu, kahverengi gözleri temkinli bir şekilde onu izliyordu. "Evet," dedi. "Kendi başıma ve mümkün olan en kısa sürede yapmam gerektiğini düşündüğüm bir şeydi. Ona dün gece söylemeliydim Jonas."

"Ona güveniyorsun." Jonas'ın içi burkuldu. Bundan nefret ediyordu; söz konusu olan Rey'di, silah arkadaşıydı. Ama onun bu şekilde davranmasına izin vermezdi; onu aptal yerine koyduğunun farkında değil miydi?

"I-"

"Ona sırlarını anlatmışsın," dedi Jonas, elini sıkarak.

"Kimsenin tehlike altında olmasına izin veremezdim. Ne olmuş Jonas?" Gözleri meydan okurcasına parladı.

Belli ki anlamamıştı. *Ah, senin Silla, diye düşündü. O genç ve saf. Bunu ona açıklamana ihtiyacı var. Anlamasına yardım et.*

Jonas şefkatle onun yanağını okşadı. "Artık Rey'le konuşmanı istemiyorum," dedi Jonas yumuşak bir sesle.

"Ne?"

Sevimli bir şekilde hoşnutsuzdu. Başparmağı kızın alt dudağında gezindi.

"Artık onunla antrenman yapmayacaksın ve eğer onunla konuşman gerekirse bunu benim aracılığımla yapacaksın."

Kaşları birbirine yaklaştı ve adamın elini yanağından çekti. "Jonas, benden bunu isteyemezsin."

"Artık benimlesin Silla. Ailemin mührünü taşıyorsun." Dudaklarını usulca onunkilere değdirdi.

"Jonas," dedi Silla, bakışları bir gözünden diğerine gidip geliyordu. "Sana ne oldu böyle? Seni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum ama içini rahatlatmama izin ver: Bu dünyada beni en iyi tanıyan kişi sensin."

Jonas güldü, kendisine ait olduğunu bilmediği kırılğan bir sesteki bu. Bu dünyanın en iyisi mi? Eğer bu doğruysa çok yazık. Ama zamanla onun her şeyini öğrenecekti.

gerçekler.

"Buraya gel," diyerek Rey'in bileğini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Jonas omzunun üzerinden baktı ve bakışları Rey'inkilerle çarpıştı. Reisi arabanın yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde saf bir tiksintiyle Jonas'ı izliyordu.

Güzel, diye düşündü Jonas, Silla'nın ağzını kendi ağzıyla kaparak ikisini de nefessiz bırakan bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde onun sıkıntılı kahverengi gözlerine baktı.

"Söylediklerimi yapmayı kabul ettin, Silla. Bir daha arkamdan iş çevirmeden önce iki kere düşün."

Jonas, kıvrıkcık saçlı kızı ağaca yaslanmış halde bırakarak atını eyerlemek üzere uzaklaştı.

ELLİ DÖRT

Araba o sabah yolda ilerlerken, ormandaki her küçük hareket Silla'nın dikkatini çekiyordu. Neyse ki açık yaylalardan geçmişler ve onları rüzgârdan koruyan ormana yeniden girmişlerdi. Eğer Silla doğru hatırlıyorsa bu, Kemikler Yolu'ndan ayrılıp batıya doğru ilerleyecekleri Kuzey Kavşağı'na neredeyse vardıkları anlamına geliyordu.

Kopa. Neredeyse varmıştı. O kadar yakındı ki, tadını alabiliyordu.

Yine de iliklerine bir huzursuzluk yerleşmişti. Silla Rey'e söylediği için rahatlamıştı, Bloodaxe Mürettebatı'nı tehlikede olabilecekleri konusunda uyardığı için mutluydu. Ama Jonas'ın tepkisi sinir bozucuydu.

Artık benimlesin Silla. Ailemin mührünü taşıyorsun.

Jonas'ın sahiplenici sözleri, bir zamanlar Silla'nın kanını ihtiyaçla titretmişken, şimdi yeni ve rahatsız edici bir anlam kazanmıştı.

"Ben kendime aidim," diye fısıldadı Silla. Bugün sona erdiğinde konuşacaklardı ve o da bunu ona söyleyecekti. Adam onu arabanın arkasında köşeye sıkıştırdığında konuşamayacak kadar sersemlemişti. Bir kez daha buraya nasıl geldiklerinden emin değildi. Onun dikkat dağıtıcı olması gerekiyordu. Nasıl olmuştu da rotadan bu kadar sapmışlardı?

İşte tam da bu yüzden insanlardan, özellikle de *erkeklerden* uzak durması gerekiyordu. Duygular karmaşıktı. Gurur, hak ve ego hafife alınacak şeyler değildi. Jonas onun için bir teselli, kederli kalbine bir merhem olmuştu. Ama işler sıkıntılı bir hal almıştı ve Silla'nın hayatında daha fazla soruna yer yoktu. Eli boynunda asılı duran tılsımı buldu.

Kopa temiz bir sayfa açacaktı. Yeni bir hayat. Yeni bir sayfa.

Onunla ilişkini bitirmen gerekecek, diye düşündü. *Onu yavaşça aşağı indir.* Silla tılsımı başının üzerinden çekti ve

Vagon.

Tiz bir ıslık havayı deldi. Arabanın içinde dönerken Rey'in kolunu kaldırmış, elini yumruk yapmış olduğunu gördü. Atlar durdu. Yolda birkaç kalp atışı boyunca sessizlik oldu ve sonra sert topraktaki toynakların uzaktan gelen sesi kulaklarını doldurdu.

Rey gözünü kırpmasına fırsat vermeden yanındaydı, onu arabadan çekip ormana doğru itti. "Kılıcın yanında mı?" diye sordu kesici bir sakinlikle.

Kalbi bir savaş çekicinin gücüyle çarpıyordu. Silla başını salladı, kaybettiği hançerini Bloodaxe Tayfası'nın yedeklerinden biriyle değiştirdiği kalçasını okşadı.

"Ormana git ve dışarı çıkma," dedi ve onu hafifçe itti. "Ve unutma, Günışığı-"

"Bu sefer sivri kısmı ben kullanacağım Rey," diye araya girdi Silla gülümseyerek. "Dikkatli olun!" dedi Bloodaxe Tayfası'na, gözleri buğulanarak. Ona ciddiyetle başlarını salladılar. Gözleri Jonas'ın çelik mavisıyla buluştu ve uzun bir süre öylece kaldı.

Silla ormana doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. Sigrún'un pullu deri zırhını giydiğinde, hantal etekleri olmadan ne kadar hızlı hareket edebildiğine hayret etti. Devrilmiş bir çamın üzerinden atlayarak, yosunlarla kaplı oyuk bir gövde gördü ve içine tırmandı. Ve sonra bekledi. Bir kuzgun yükseklerden bir yerden seslendi; kulağının dibinde bir eşek arısı vızıldadı ve onu uzaklaştırdı.

Kütüğün içine çömelmiş, nabızı kulaklarında gümür gümür atıyordu. Skraeda orada olacak mıydı? Rey onu yenebilecek miydi? Skarstad yakınlarındaki gibi paralı askerler mi olacaktı? Skutur gibi Klaernar mı?

Toynak sesleri aniden durdu ve Silla beş savaşçıyı sayarak kütükten dışarı baktı. Göğsündeki gerginlik gevşedi. *Beş.* Bu, Bloodaxe Tayfası için bir meydan okuma olmamalıydı. Belki de ter bile dökmeyeceklerdi.

Bir ses serin havayı yarararak içeri girdi. "Günaydın!"

Rey'in sesinin derin tınısı ağaçlarda yankılandı. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Genç bir kadını arıyoruz. Kıvırcık kahverengi saçlı, yaklaşık bu boylarda. Sol gözünün yanında küçük bir yara izi var. Katrin adını kullanıyor olabilir."

Rey bir an sessiz kaldı. "Yanımızda bu ismi kullanan kimse yok."

"Pekâlâ. Arabanıza hızlıca bir göz atıp yolumuza devam edeceğiz." Parşömen hışırdadı. "Kraliçe'den emirler. Kızı Sunnavik'e götürmek için *oldukça* hevesli."

Silla'nın midesinde bir sızı büyüdü. *Kraliçe*. Paralı askerlerin bunu Mürettebat'a açıklamayacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Rey bilmek istememişti ama yine de daha açık sözlü olmalı ve ona her şeyi anlatmalıydı. Onlara tüm gerçeği anlatmalıydı... kendisinin Eisa olduğunu...

Şakakları sıkışmış, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Panik boğazını tırmalamaya başladı. *Hayır*, diye düşündü. *Şimdi olmaz*. Silla güçlendirici bir nefes aldı. *Ocak ateşi düşüncelerini* zihnine zorla soktu. *Çam ağaçlarının ve kamp ateşinin kokusu. Ateşin közlerinden taze ve kabarık bir şekilde çıkarılmış tava ekmeği. Yavru köpeğine sarılan küçük bir çocuk.*

"Kraliçe ondan ne istiyor?" Kütüğün içinden bile Rey'in sesi gergin geliyordu.

"Bu kızla Majesteleri arasında."

"Kralla özel bir işimiz var ve arabanın içindekileri paylaşmamızı yasakladı," dedi Rey.

"Bu hayal kırıklığı yaratıyor," dedi yabancı. "Çünkü kraliçe kızı ona teslim edenlere büyük bir ödül vaat etti. Ve arabanızı aramadan buradan ayrılmayacağız."

"Arabayı kılıçla koruyacağımızı anlıyorsunuz," diye cevap verdi Rey soğukkanlılıkla.

"Öyle olsun," dedi adam.

Silla bu işi sözle çözeceklerine dair zayıf bir umut besliyordu ama şimdi bu umut korkuya dönüşmüştü.

Bir boru çaldı, ardından çelikler çarpıştı. Merhametli tanrılar.

Savaşıyorlardı. Bu oluyordu.

Sadece beş savaşı, diye kendine güvence verdi Silla. Arkasındaki bir dalın kırılmasıyla tüyleri diken diken oldu. Silla hançerine sarıldı ve kınından çıkardı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

Bu bir şey değil, dedi kendi kendine, ama sonra yine oldu - başka bir çatlak.

Yoldan uzak kılıç sesleri ve boğuk bağırışlar geliyordu. Meraklı bir vızıltı dikkatini çekti ve kaynağını belirlemek için kulaklarını kısıtı. Sarı bir yaban arısı kütüğün içine doğru uçarak nefes alış verişinin kesilmesine neden oldu. Başka bir yaban arısı. Yakınlarda bir yuva var mıydı? Silla tuttu

Kendini olabildiğince hareketsiz bıraktı. O kadar sessizdi ki, vızıltı kütüğün içinde yankılanıyor gibiydi, çıldırtıcı bir ses midenin sıkışmasına neden oluyordu.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, kafa derisinden acı fişkırdı; koltuk altlarından tutulan eller onu yosun kaplı kütükten çekip çıkardı; yosun ve iğnelerle kaplı zemine kabaca bırakılırken dizleri büküldü.

Silla çevresine gözlerini kırıştıtırırken zaman yavaşlıyor gibiydi; kahverengi sakallı, siyah zincir zırlı bir savaşçı önünde duruyordu; benzer şekilde giyinmiş sayısız paralı asker ormanın karanlık derinliklerinde sinsice ilerliyordu. Yan tarafta daha ufak tefek bir adam duruyordu, pelerininin kahverengi başlığı göğsünden aşağı akan uzun, çift örgülü sakalı dışında her şeyi gölgeliyordu. Elini kaldırmış, avuç içi gökyüzüne bakıyordu ve Silla gözlerini elinin üzerine diktiğinde uğultunun kaynağını buldu.

Sonsuz alevler içinde ne vardı? Adamın koluna bakan Silla baygınlık geçirdi. Kıvranan, sürünen bir eşekarısı kitlesiyle kaplıydı.

Silla'yı omzundan kavrayan savaşçının hırçın sesi, "Ben kolay kolay şaşırarak biri değilim, yandaş," dedi. Ondaki yarım baş daha uzun boyluydu ve tepeden tırnağa silahlıydı.

Rey'in sözleri kulaklarında çınladı. *Her zaman ileriye düşün, gerçekleşmeden önce hayal et.* Korkusunu bastırdı ve kontrol edebileceği şeylere odaklandı. Aptal onun eğitimsiz olduğunu düşünmüş ve koluna çektiği hançeri fark etmemişti.

Ters tutuş. Sol blok. Boynuna nişan al, üstten savur.

"Yaratıklar işlerini iyi yaptılar," diyordu savaşçı.

Boğazında bir çığlık yükseldi ve paralı askere doğru hamle yapıp kolunu elinin tersiyle savururken çığlığı serbest bıraktı. Beklendiği gibi, adam onun hızını ya da eğitimini tahmin edemedi ve bıçak boynuna battı.

Hareketler tanıdıktı, kaslarına işlemişti. Ama elini kaplayan sıcak, yapışkan kan ve havadaki metalik koku yeniydi. Ve hiçbir şey onu savaşçının gözlerindeki bakışa hazırlayamazdı.

-Dizleri bükülüp yere yığılırken şaşkınlık ve öfke birbirine karıştı.

Küller. Az önce bir can aldı. O sadece...

Ağzı açık kaldı ama duyuları yeniden harekete geçti. Silla hançerini çekip kurtardı ve paralı asker sürüsü peşindeyken yola doğru koşmaya başladı.

Kemik Yolu'na doğru hızla ilerleyen Silla ağzını açtı ve "Ormandaki adamlar!" diye bağırdı.

Tam Gunnar kalan son savaşçıyı da keserken ağaçların arasından fırladı. Beklendiği gibi, beş adamı kolayca halletmişlerdi. Ama şimdi... şimdi Silla sayamayacağı kadar çok savaşçıyı doğrudan üzerlerine çekti ve Bloodaxe Tayfası hızla tepki vererek arabanın arkasında küçük bir kalkan duvarı oluşturdu.

Kız yola doğru koşarken kalkanları ayrıldı ve kız duvarın içine çekildi.

Jonas ona dönerek, "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Yol, Jonas," diye bağırdı Rey. "Güçlü dur. Mızraklar hazır."

Karanlık kafa karıştırıcıydı ve Silla Mürettebat'ın arkasına doğru itildi, mızrak dipçikleri ona çarpıyordu. Silla sırtını vagona yasladı, içine korku çökmüştü.

"Zincir zırh," diye nefes nefese kaldı. "Kılıçlar. Kalkanlar. Hevríts. Miğfer yok." *Kızıl saçlı kadın yok*, diye düşündü. Skraeda neredeydi?

"Güzel," dedi Rey. "Zincir zırh onları yavaşlatacaktır. Boyunlarına nişan alın.

Kalçalar. Koltuk altlarına-"

O anda adamlar üzerlerine çullandı, bedenler kalkanlara çarpıyor, kılıçlar üzerlerine iniyordu. Tahtanın keskin çatırtısı ve çeliğin yankılanan çınlaması havayı doldurdu. Silla itilip kakıldı, mızrak sapları ve dirseklerle savruldu.

Mürettebat sabırlıydı, mızraklarını kalkanlardaki boşluklara saplamak için mükemmel fırsatı kolluyorlardı ve sonra öldürmek için çiftler halinde çalışıyorlardı. Silla, Ilías'ın mızrağını bir savaşçının baldırına saplayarak onu yere düşürmesini ve Rey'in de boynuna indirdiği bir darbeye işini bitirmesini izledi.

Silla'nın önünde Sigrún yayına bir ok yerleştirdi.

"Açılın!" diye bağırdı Hekla. Jonas ve Ilías kalkanlarını bir anlığına geri çektiler ama bu kadarı yeterliydi. Sigrún oku serbest bıraktı ve sarı sakallı bir adamın gözüne isabet ettirdi. Savaşçılar avantaj elde edemedi kardeşler duvarı kapattı.

Aynı anda hem büyüleyici, hem canlandırıcı hem de dehşet vericiydi.

Sunnvald, onları koru, diye dua etti. Tanrılar onu daha önce pek çok kez terk etmişken çağrısına cevap verirler miydi? Silla bu düşünceyi bir kenara itti ve ısrar etti. *Malla, onlara cesaret ver. Hábrók, kılıçlarına yol göster.*

"Vagonun altına, Günişığı," diye homurdandı Rey ve Silla tereddüt etmedi, vagonun ortasına gelene kadar yüzüstü süründü.

Kalkan duvarı yarıldı ve kaos çöktü. Kanlarına susamış sayısız savaşçıya karşı Bloodaxe Tayfası'ndan altısı.

Silla arabanın altından izledi. Rey öfkeli bir böğürmeyle dev gibi bir adamın suratını parçaladı, arkasından yaklaşan rakibinin darbesini savuştururken el baltasını çekip kurtardı. Kalkanlarını kaldıran Jonas ve Ilías, rakiplerinin zırhlarının ağırlığını onlara karşı kullanarak savaşçıları geri püskürttüler. Adamlar tökezledi, ezildikçe ezilen botların kurbanı oldular. Kardeşler sırt sırta vermiş, Rey'in belirlediği zayıf noktalara doğru ilerlerken bıçakları bulanıklaşmıştı

-Koltuk altları. Uyluklar. Boyunlar.

Ortalık kan gölüne dönmüştü.

Adamlar düşüyor, çığlıklar, mide bulandırıcı gıcırtilar ve silahların amansız çarpışması havayı dolduruyordu. Hekla'nın çığlığı hepsinin üzerinde yükseldi ve Silla'nın dikkatini çekti. Kılıç ve pençelerin birbirini izleyen darbeleriyle Hekla'nın yüzünü kan kapladı ve Silla bu kanın kendi kanı olmaması için dua etti. Gunnar'ın kılıcı, Hekla'nın kanadını yorulmak bilmeden defalarca keserken bir bulanıklıktı. Sigrún vagonun üzerine tırmanıp rakiplerine ok üstüne ok yağdırırken vagon sallanıyordu.

"Vagonun altında!" diye bir ses yükseldi ve Silla'nın tüm vücudu gerildi. Bunu daha önce yaşamamış mıydı?

At tiz bir kişneme çıkardı, vagonun tekerlekleri ileri doğru yalpaladı. Silla harekete ayak uydurmak için yüzüstü süründü ama nafile... At bir anda yola fırladı, vagon da peşinden sıçradı. Ve Silla ters dönmüş bir kayanın altındaki böcek gibi ortaya çıktı. Sırt üstü yuvarlandığında artık çok geçti; elleri kollarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı, hançeri bir kılıç darbesiyle elinden fırladı.

Savaş onun etrafında baş döndürücü bir çılgınlıkla devam ediyordu: Jonas'ın sarı örgüsü, uzun sakallı bir savaşçıyla yumruklaşırken kıpkırmızı olmuştu; Rey'in kana bulanmış yüzü, aynı anda iki rakibiyle dövüşürken öfkeyle burkulmuştu; Hekla'nın pençeleri siyah saçlı bir adamın boğazını yırtıyordu.

Silla'nın bileği kapıldı ve acımasızca arkasından büküldü. İçinden bir ses fişkırdı ama bu sesin kendisine ait olduğunu anlayamadı. Gırtlaktan geliyordu, yaralı bir hayvanınki gibiydi. Adam bileğini öyle bir güçle sıkmaya devam etti ki kemiğin büküldüğünü hissedebiliyordu.

"Dur!" diye uludu.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı adam, saçlarından bir avuç tutup onu ormana doğru sürükleyerek. Üç savaşçı Silla'ya sırtlarını dönmüş, onunla Bloodaxe Tayfası arasında bir bariyer oluşturmuşlardı. Onları döndüren savaşçı onu ileri doğru itti. Silla'nın ayakları kaydı, acı kolundan öylesine yoğun bir şekilde çılgık atıyordu ki diğer her şey engellenmişti. Saniyeler, dakikalar ya da belki de saatler geçti. Şimdi ormandaydılar, etraflarını çam ağaçları sarmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, kolum."

Adamın kolunu tutuşu biraz gevşedi ama bu Silla'nın görüşünün tekrar odaklanması için yeterliydi; kahverengi pelerinli adamın önünde durduklarını gördü. Gözleri irileşti ve ağzını kapattı, adamın elindeki kütleden uçan eşek arıları yüzüne kondu. Yanağına ve burnunun köprüsüne doğru süründüler, mide bulantısı ve tiksinti içinde çalkalandı.

"Bu o," diye onayladı kahverengi pelerinli adam. "Eisa Volsik."

Farkındalık oluşurken sesler de kayboldu. *Yaban arısı*, diye düşündü uyuşukça. O gün Skarstad'da, babası öldürülmeden önce burnuna bir eşek arısı konmuştu. Elbette bunun hakkında hiçbir şey düşünmemişti. Ama şimdi merak ediyordu... Kraliçe onu *arılarla* mı takip etmişti?

Arkasından çelikler çarpıştı, bir savaşçının öfke çılgılığı. Onu tutan adam irkildi. Tutuşu gevşedi. Silla kendini kurtardı ve onu yakalayanın üzerine atıldı, tam da savaşçının öksürüğünün yüzüne kan sıçrattığı sırada.

Yeni bir saldırgan onu yakalamaya çalışırken, Silla ölmekte olan savaşçının elinde tuttuğu baltaya doğru hamle yaptı. Vahşi bir savuruşla baltanın kemik ve kıkırdakları parçalayarak yaklaşan adamın yüzüne saplandığını hissetti.

İlk öldürüşü onu ürkütmüştü. İkincisi ise kararlılığını daha da artırmıştı.

Silahını her zaman geri al, dediğini duydu Rey ve baltayı çekip kurtardı, bir figür yanına yaklaşırken omzunun üzerine kaldırdı. Ama altın sarısı bir sakalın parıltısı içini rahatlatmıştı -Jonas. Jonas. Jonas. Jonas.

Kılıcı eşek arısı adamın boynuna saplandı, sarı ve siyahtan oluşan öfkeli bir sürü onlara doğru parladı. Kolunda ve boynunda acı hissediyordu ama Jonas onu yakaladı ve pelerinini ikisinin üzerine atmadan önce ormana doğru sürükledi. Pelerinin altından kızın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Yaralandın mı?" diye sordu, elleri kızın vücudunda gezinirken.

"Bu benim kanım değil. Jonas, ne-"

Pelerinin altından dışarı baktı ve eşek arılarının onlara olan ilgisini kaybettiğine kanaat getirerek pelerini tamamen üzerinden attı.

"Burada kal!" diye homurdandı. "Kımıldama." Sonra da gitmişti.

Ormanın zeminine çöktü, bir ağaca yaslandı. Yaban arıları yakındaki cesetlerin üzerine yerleşmişti ve o da uyuşmuş bir halde onlara baktı. Adam sanki eşek arıları onun kimliğini doğrulamış gibi konuşmuştu ama o anlamamıştı.

Kolu zonkluyordu. Gözleri yanıyordu. Yolda gördüklerini tekrar düşünürken panik boğazını tırmaladı. Siyah giysili adamlardan *o kadar çok* vardı ki. Bloodaxe Tayfası hepsiyle savaşılabir miydi?

Hızla gözlerini kırıştırdı ve orman örtüsüne baktı. Güneş ışınlarına ve havada asılı duran altın tozuna. Nemli çimen ve bakır rengi kan kokuyordu. Yaşamın ve ölümün. Yakınlarda kuru yapraklar hışırdadığında ve nefesi kesildiğinde sanki saatler geçmiş gibi hissetti. Silla kendini hareketsiz tuttu ve olacıklara teslim oldu.

"Ayağa kalk." Bu Rey'di.

Silla ayağa fırladı ama geriye doğru sendeledi. Yüzü öylesine kanla kaplanmıştı ki neredeyse tanınmayacak haldeydi; özel zırhı omzundan ve kalçasından yırtılmıştı. Üzerindeki gerginlikle birleşince gerçekten korkunç görünüyordu.

Silla'nın bacakları güçsüzdü; sanki biri toprağı sarsmış da ayakları yere tam basamıyormuş gibiydi. "Yaralandın mı?" diye sordu kırılgan bir sesle.

"Hayır." Adam onu tekrar yola doğru götürdü ama Silla onun sağ bacağını tercih ettiğini fark etti.

"Ama bacağın. Mürettebat güvende mi? Yaralanan oldu mu?" "Evet," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Silla'nın kalbi bir taş gibi suya düştü. Kemik Yolu'na adım attılar ve Silla bir elini ağzına götürdü. Ağır bir sessizlik çökmüştü - sanki kuzgunlar bile ötmeye cesaret edemiyordu. Gözleri yolu, sahile vurmuş odunlar gibi dağılmış cesetleri taradı.

Çoktan yaşadığı bir rüyaydı, bu adımlar şimdi hafızasında iki kez canlanıyordu. Zaman geçmişti ama manzara aynıydı: ölüm ve yok oluş. Kan. Elllerinde.

Silla ayakta gördüklerini saydı. Jonas. Hekla. Sigrún. Rey. Gunnar. Ilías neredeydi? Döndü, gözleri arıyordu. O neredeydi?

Gözleri tekrar Jonas'a takıldı, yolda diz çökerken omuzları çökmüştü. Zihni uyuşmuştu ama bedeni onun yerine karar verdi ve ona doğru adım attı.

Ilías önünde yayılmış yatıyordu, zırhından sızan koyu renkli sıvı toprak yolda birikiyordu.

Jonas, Ilías'ın kılıcını eline aldı ve küçük kardeşinin parmaklarını kılıcın etrafında kenetlenmeye zorladı. Göz kapakları çırpınan Ilías'ın ayırık dudaklarından bir damla kan akarken, soluk soluğa emdi.

"Allah kahretsin, Ilías," diye lanetledi Jonas, sesi kırıılarak.

Silla nefes alamıyordu. Ilías değil. Hayır, hayır.

"Ilías. Bana bak kardeşim. Dikkatinize ihtiyacım var."

Ilías'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, beyazlar gergin yüz hatlarında parıldıyordu.

Yüzünü.

"İyi dövüştün kardeşim," dedi Jonas sessizce. "Onurunla savaştın ve cesaret. Ve şimdi eve gidiyorsun. Çiftliğin kuzey ucundaki tarlayı hatırlıyor musun? Hatırladın mı, Il?"

Ilías'ın gözlerinde tanıma parıltısı belirdi.

"Güzel. Git ve eskiden tırmandığımız karaağacı bul. Hani şu arkasında ölü dallar olan. Hatırladın mı onu?"

Ilías'tan anlaşılmaz bir ses çıktı.

"Ağaca git. Arka dallardan uzak durmayı unutma. Düştüğün ve kolunu kestiğin yer orası. O dalı kolundan çıkarmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun?" Güldü ama gülüşü duygu yüklüydü. "Bunu yapma. Ön tarafa tırman, tamam mı kardeşim?"

Silla sığ, soluk soluğa bir nefes aldı.

"O ağacın ne kadar huzurlu olduğunu hatırlıyor musun? Çok durgun ve dinlendiriciydi.

Oradayken hiçbir şey ve hiç kimse bize zarar veremezdi. Hatırlıyor musun, Il?" Ilías evet demek istercesine gözlerini kırıştırdı.

"Gün batımını ve fırtınaları izle ve birlikte yaşadığımız maceraları hayal et. Zamanı geldiğinde sana orada katılacağım. Beni orada bekleyeceğine söz verir misin, Il?" Son sözcükleri boğuk bir şekilde söyledi.

Ilías gözlerini Jonas'a dikmiş, dikkatini ağabeyinin üzerinde yoğunlaştırmıştı. Acı ve korkunun keskin açıları yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakmıştı. Silla bunun sevgiye ve belki de kabullenmeye çok benzediğini hayal etti.

"Güzel," dedi Jonas. "Zihin gözünün sana ağacı gösterdiğini söyleyebilirim. Beni orada bekle kardeşim. Birlikte yıldızlar arasında seyahat edeceğiz." Onun

sesi dalgalandı.

İlías'ın eli Jonas'inkini daha da sıktı. Samimiydi, ona göre olmayan bir andı. Silla geri çekildi, nefes alışları şiddetlenirken ellerini kalçalarına dayadı. Midesi çalkalanırken gözlerini sıkıca kapattı. Bu, uyanamayacağı bir kâbustu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Sevgili, tatlı İlías.

O olmalıydı.

Jonas'tan boğuk bir hıçkırık yükseldi, öyle ıstırap dolu bir sesteki ruhunu parçaladı. Silla parçalanma isteğine karşı savaştı; güçlü olması gerekiyordu. Onun için.

Dikkatle döndü ve küçük kardeşinin hareketsiz bedenine doğru eğilmiş olan Jonas'a baktı. Bir adım daha yaklaşmak, kollarını ona dolamak istedi ama Jonas'ın şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Bunun yerine mürettebatın geri kalanıyla yüzleşmek için döndü. Hekla, Gunnar, Sigrún ve Rey onu izliyordu. Derin bir nefes alarak, ardından gelecek söz yayılım ateşi için kendini güçlendirmeye çalıştı. Kendisine yönelttikleri her iğneyi hak etmişti ve ona atacakları her şeye katlanacaktı.

Cezalandırılmayı hak etmişti.

Sigrún'un yüzü süt gibi solgundu, gözleri yuvarlak ve boştu. Yaralı bileğini ovuşturarak bir, iki kez geriye doğru adım attı, sonra topuklarının üzerinde dönüp atına koştu. Birkaç dakika içinde Kemikler Yolu'nda dörtlüye koşmaya başladı.

"Kraliçe," diye homurdandı Gunnar, Silla'nın dikkatini çekerek. "*Kraliçe* peşinde miydi?"

"Arazi anlaşmazlığı," diye ekledi Hekla, sesi gergin çıkıyordu. "Skarstad'daki o adamlar. Skarstad'da *senin* peşindeydiler. Babanın değil. *Senin*."

"Ben... evet," diye nefes aldı Silla. "Özür dilerim." Bu yetersizdi. Doğru kelimeleri aradı ama bulamadı. Hiçbir şey üzüntüsünün derinliğini ifade edemezdi.

Bloodaxe kardeşleri ölmüştü. Hiçbir şey bu yanlış düzeltemezdi.

Silla'nın gözlerinde yaşlar birikti. "Sana yalan söylemek istemedim. Korkmuştum ve çaresizdim, hayatım için kaçıyordum."

Hekla başını sallayarak Silla'ya sırtını döndü. Gunnar onun bakışlarına karşılık veremedi. Ama Rey... Rey'in *baltalı* gözleri binlerce güneşin sıcaklığıyla tenine işliyordu.

"Kimsenin zarar göreceğini düşünmemiştim," diye yalvardı Silla. "Ben... Ben sadece bir gezinti istedim..."

"Onurlu bir ölümdü," dedi Rey sert bir sesle, sonunda gözlerini kaçırarak. "İlías şerefle savaştıktan sonra elinde kılıcıyla öldü. Kardeşimiz için saman çöpünden bir ölüm değildi."

Gunnar ve Hekla aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. Aralarında bir şişe dolaştırıldı ve her biri derin derin içti.

Silla'nın bakışları Jonas'ın sırtını buldu. Derin bir nefes alarak ona doğru bir adım attı. Jonas'ın yanında diz çökerek onun kanlı ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Jonas ona yaslandı ve Silla onu kollarının arasına alarak başını göğsüne doğru çekti.

"Benimle birlikte bırakabilirsin Jonas," diye fısıldadı.

Elleriyle sarışın savaşçının saçlarını okşayan, omuzlarını ve sırtını yumuşatan Silla, Jonas kontrolü bırakıp kendini ağlamaya bırakırken onu tuttu.

ELLİ BEŞ

Jonas attan inerken vücudu hâlâ atın hareketiyle birlikte sallanıyordu. Sert bir darbe aldığı omzundan acı fışkırdı ve bir an için rahatladı, herhangi bir şey hissedebildiğini fark edince rahatladı.

Bütün öğleden sonra uyuşmuştu. İnanamıyordu. Zihni boş bir mağaraydı, bedeni kontrolü ele almıştı.

Çevresinde bir hareketlenme oldu; kız yaklaşırken buklelerinden bir hale sıçradı. Kolları ona sarılmış, kokusu onu çevrelemişti. Jonas nefes aldı.

Kadın onun kulağına bir şeyler fısıldadı. "Özür dilerim."

"Bunun olmasını hiç istememiştim."

"Bir şeyler yer misin?"

"Çadırı kurup temizliğe yardım edebilir miyim?"

Kadını silkeleyip sendeleyerek uzaklaştı ve matarasını kaldırarak sıvıyı boğazından aşağı döktü. Yandı ve tadını çıkardı - acının, hayatta olduğunu hatırlatmasının. Midesinde bir sıcaklık parıldadı ama bu sadece brennsa'ydı.

Rey omzundaydı, eli ağır ağır iniyordu. Konuşuyordu. Jonas *mezar* ve *beden* gibi sözcükler duydu. Jonas'ın ne yapmak istediğini soruyordu. İlias'ı gömmek mi yoksa yakmak mı istiyordu?

Jonas'ın söyleyecek sözü yoktu, bu yüzden sadece başını salladı ve ormanın gölgelerine doğru tökezledi. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Simsiyah gölgelerin onu sardığını hissetti.

Karanlıkta kalmaya ihtiyacı vardı.

SILLA, arabanın içindeki topaklaşmış forma bakakaldı, onun hayatı, güvenliğinin bedeliydi. Suçluluk duygusu, üzerinden atamadığı yapışkan örümcek ağları gibi üzerine yapışmıştı. İçi paramparça olmuştu ve İliás'ın bedenine bakarken aklından geçen düşünceyi engelleyemiyordu.

Bu sen olmalıydın.

Gitmeliydi. Gecenin köründe ormana doğru süzölmeli ve onları terk etmeliydi. Onları yüksüz bırakmalıydı. Ölüm ve sefalet onu takip etti. Böylesi daha iyi olurdu.

Peşinden gelip kendilerini daha fazla riske atarlar mıydı?

Kolu ağrıyordu. Kalbi ağrıyordu. Vücudu ham keder ve yorgunlukla ağırlaşmıştı. Silla'nın eli dalgınca göğsüne, şişenin eskiden asılı olduğu boş yere gitti. Arzular içinden süzölüp fısıldıyordu.

Daha iyi hissetmek için bir yaprak.

Her şeyi unutmak için bir tane daha.

Silla gözlerini kapattı. Ellerini yumruk yaptı. Düşünceler sessizleşene kadar kalp atışlarını saydı. Gözlerini açtığında içinde bir şeyler titredi. Bu geçen seferki gibi değildi. Skarstad'da olduğu gibi bir kız değildi. Bloodaxe Tayfası için güçlü olacaktı, tıpkı onların kendisi için olduğu gibi.

Silla'nın gözleri kampa yeni at sürmüş olan Hekla'ya kaydı. Bütün gün diğerlerinden uzak durmuş, Silla'yla tek kelime bile konuşmamıştı.

Onun sözlerini hak etmiyorsun, diye düşündü Silla. *Onun arkadaşlığını hak etmiyorsun.*

Hekla attan inmeye çalışırken, metal eli dizginlere takılmış gibiydi. Atı kişneyerek yana doğru sıçradı ve Hekla'yı da beraberinde sürükledi. "Ebedi lanet ateşler!" diye küfretti Hekla, kolu döndürerek çıkardı ve dizginlere takılı halde bıraktı. Boş bir kolla dereye doğru yürüdü.

Silla ata doğru yaklaştı, cebinden yulaf çıkardı ve elini düzleştirdi. Hekla'nın kısrığı uzun bir nefes verdi, kulaklarını başına dayadı. "Gel bakalım, bunu istediğini biliyorum," dedi Silla usulca.

Atın kulakları öne doğru seğirdi. Bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra Silla'nın avucuna sokuldu.

Atın burnunu okşarken gözyaşları Silla'nın gözlerini bulanıklaştırdı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek." Ama bu sözleri ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, onlara tam olarak inanamıyordu. İlıas ölmüştü. *Onun* yüzünden. Ve bu düşünce kusmak istemesine neden oldu.

Bunun yerine Silla dikişlerini attı, dik durdu ve Hekla'nın protez kolunun dizginlerden sarktığı atın etrafında dolaşmaya başladı. Bileğin alt tarafındaki düğmeyi buldu ve serbest bıraktı. Kolu yakaladığında Silla'nın nefesi kesildi; parmak ucundan ön kola kadar kurumuş kanla kaplanmıştı.

Mide bulantısı onu bir kez daha tehdit etti ve bir elini karnına bastırdı. Çok fazla şiddet. Çok fazla ölüm. Ellerinde çok fazla kan vardı.

İleri, diye kendini zorladı. *Onlar için güçlü ol.*

Gözyaşlarını geri püskürten Silla, gece için kamp kurmaya koyuldu. Arabayı boşalttı, altına liken doldurulmuş bir piramidin içine çıra koydu, ateş taşına vurdu ve ateşe hayat üfledi. Üç ayaklı sehpayı ve trammel kancasını üzerine yerleştirdi, su getirdi ve kaynamaya bıraktı.

Hekla oradaydı, sağlam uzvunu göğsüne yaslamıştı.

"Kolunu tam şuraya koydum," dedi Silla sessizce. Hekla onunla göz göze gelmedi. Kaya büyüklüğünde bir yumruyu geri yutan Silla devam etti. "Yaralandın mı?"

"Küçük bir iz," diye yanıtladı Hekla soğukkanlılıkla. Kolunu bükerek ön koluna doğru kıvrılan kızgın bir kesiği ortaya çıkardı.

"Yaraları temizlemek için su kaynatıyorum. Uzman değilim ama talimatlarla idare edebilirim."

Hekla bakışlarını ateşten ayırmadı. "Sigrún'un tıbbi kesesini kullan. Yaraları sarmak için keten şeritler var."

Sigrún kampta göründükten sonra omzuna asılı yayıyla ormanda dolaşmaya başlamıştı. Tıpkı İlıas'ın düştüğü yolda olduğu gibi, Sigrún da bir hayalet görmüş gibi görünüyordu. Silla sessizce özür diledikten sonra sağlık çantasını bulmak için eyer çantasını karıştırdı. Küçük bir deri çanta bulduktan sonra ateşe döndü. Su kaynadıktan sonra soğuması için bir kenara bıraktı ve bir yandan da erzaklara baktı.

Tepenin aşağısından bir lanet ve çarpma sesi geldi ve Silla döndüğünde Rey'in demir bir çadır direğini açıklığa fırlattığını gördü. Yere sendeleyerek düşerken bacağı altına çökmüştü - bu, günün erken saatlerinde topalladığı bacağıydı.

"Rey?" Hızla ileri atıldı. "Küller." Adamın *baltalı bakışları* Rey'in adımlarını derisine saplandı. Derin bir nefes alan Silla ona doğru ilerledi.

Rey homurdandı, yüzünün çizgileri acıyla oyulmuştu. Pantolonu uyluğunun ortasından yırtılmıştı, bacağına yeniden yerleştirirken kan fişkırıyordu.

"At üzerindeyken iyiydi ama şimdi..."

"O yaranın dikilmesi gerekecek," dedi Hekla, Silla'nın yanında belirerek. "Gel, seni ateşe götürelim."

Hekla ve Silla birlikte Rey'in ateşe gitmesine yardım ettiler ve onu yavaşça çimlerin üzerine yatırıp sırtını bir sandığa yasladılar.

Hekla ona bir matara uzattı ve çömelerek yarasını inceledi. "Dikiş atman gerekecek," dedi Silla'ya bakmadan. "Elimle yapamam."

"Ben," diye tekrarladı Silla, nabızı hızlanmıştı. "Evet. Ben yaparım." Kurt derisinden eldivenlerini çıkardı, cildinin her zamanki donuk ve soluk renginde olduğunu görünce şükretti. Hekla ona dikiş setini uzattı ve Silla kalın bir iğne, biraz iplik ve bir çift küçük makas çıkardı.

"Belki de Sigrún'u beklemeliyiz," dedi Rey, sesi her zamankinden biraz daha kısıktı.

"Hayır," dedi Hekla. "Bütün gece burada olmayabilir ve seni hemen dikmeliyiz." Silla'ya dönerek talimatlar yağdırmaya başladı.

Silla Rey'in önünde diz çöktü ve yarayı incelemek için pantolonunu çekti. Tek, düz bir kesikti, dizinin bir el genişliğinde üstündeydi, neyse ki yürüme yeteneğini tehdit edecek kadar derin değildi. Ama kenarları genişçe açılmıştı, kan sızıyordu ve Silla bir uzman olmasa da Hekla'nın yaranın dikilmesi gerektiği yönündeki değerlendirmesine katılıyordu. Parmak eklemlerini etin etrafına sürdüğünde Rey irkildi. Duraklayarak onu inceledi. Savaşçının vücudu kaskatı kesilmiş, *baltalı gözleri* Rey'in yüzüne dikilmişti.

"Seni şu anda olduğundan daha kötü bıçaklamamı istiyorsan, o zaman bana öyle bakmaya devam et."

"Sigrún'u beklemeliyiz," diye tekrarladı Rey, ayağa kalkmak üzereyken Silla elini göğsüne bastırdı.

"Vahşi doğada dolaştığı gerçeğinin yanı sıra, Sigrún seni dikecek durumda görünmüyor." Silla ona bir bakış fırlattı. "Korkarım bana kaldın, Balta Gözlü."

Adam nefesinin altında bir şeyler homurdandı ama kıpırdamadı. Hekla'nın talimatlarına uyan Silla, makası kullanarak adamın pantolonundaki açıklığı genişletti. Ardından, iğneyi kırmızı renkte parlayana kadar alevde tuttu ve ipliği içinden geçirdi.

"Şimdi brennsa'yı yaranın üzerine dök."

Silla şişeyi alıp adamın bacağına üzerinde gezdirdi ama adamın keskin nefes alışıyla durakladı. Tanıdığı o mükemmel kontrollü savaşçı neredeydi? Ya duygusal kısıtlamaları kırılmıştı ya da korkuyordu.

O bu kadar ürkekken üzerinde çalışamazdı. Ve Silla onun dikkatini dağıtmanın en iyi yolunu biliyordu.

"Korkunç Baltalı Göz'ün küçük bir iğneden korktuğunu mu söylemek istiyorsun *Reynir*?" Silla ofladı pufladı. "Annen olsa ne derdi?"

Kadın sıvıyı adamın bacağına döktü ve adam yumruklarını sıkarak hırladı. "Neden Reynir diye çağrılmaktan nefret ediyorsun?" diye sordu. vücudundan hafifledi.

"Çünkü bana sadece Kraki ve büyükannem böyle *sesleniyor-unh!*"

Hiçbir uyarıda bulunmadan iğneyi batırdı ve yaranın diğer tarafından geçirdi. Silla, Rey'in ağzından dökülen kötü sözler karşısında kızarmamaya çalıştı.

"Öyle mi? Büyükannenle ilgili güzel anıların var mı, *Reynir*?" "Acı ve *ıstırap* dolu anılar, kahretsin!"

İğneyi tekrar batırdı, sonra çıkardı, biraz daha gerdi.

"Kulağa çok değerli geliyor, Reynir. Lütfen bana ondan biraz daha bahset," dedi Silla.

Arkasından bir homurtu duyuldu. Rey omzunun üzerinden öfkeli bir bakış fırlattı. "Çektiğim acılar sana keyif mi veriyor Hekla?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Şu anda olması gerekenden daha fazla." Hekla'nın yüzünü keder kapladı ve gözlerini kaçırdı.

"Odaklan," dedi Silla. Rey'e dönerken suçluluk duygusu karnını yakıyordu. "Bana büyükannenden bahset Reynir."

"O tanıdığım en soğuk insandı. Lanet olsun ona!" Reynir iğneyi üçüncü bir dikiş için geri sokarken Silla'nın duyduğu en iğrenç küfürleri sıraladı - şimdiye kadarki en düz dikişi.

"Kaç dikiş daha, Hekla?"

Hekla omzunun üzerinden baktı. "En az bir tane daha."

Rey homurdanarak doğrulmaya çalıştı. Silla elini göğsüne koyarak onu geri itti. "Uzan bakalım, seni büyük boy bebek. Berbat bir hastasın."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gökyüzüne doğru baktı.

"Şimdi, *Reynir*," diye mırıldandı Silla, kendini bir sonraki dikişe hazırlayarak. "Bize büyükannen hakkında daha çok şey anlatmalısın. Ekmek pişirmekten hoşlanır mıydı? Nakış işlemekten?"

"Ekmek mi?" diye alay etti. "Benim büyükannem *değil-unh!*"

Silla iğneyi tekrar içeri itti, bükme ve çekme hareketini tekrarladı. Dikişleri gergin tuttu, bağladı ve makasla ipliği kesti.

"Cesur bir savaşçı olduğunu sanıyordum ama bir iğne karşısında bile sınıyorsun."

Silla arkasına yaslandı ve yaptığı işe hayranlıkla baktı. Neredeyse gülümseyecekti ama sonra Rey'in bu yarayı nasıl açtığını hatırladı ve suçluluk duygusu geri dönerek içini parçaladı. Silla iç çekerek yarayı sarmak için Hekla'nın talimatlarını izledi. Yarayı bal ve yosun karışımıyla sardıktan sonra keten şeritleri yerine sabitledi.

"Bana bir çift pantolon borçlusun," diye homurdandı Rey bandajı sabitlerken. "En iyilerim, paramparça oldular."

Kalçalarının üzerine oturup ona baktı. Hekla, Gunnar'ın Rey'in terk edilmiş çadırını kurmasına yardım etmek için uzaklaşmıştı ve ateşin başında sadece ikisi vardı. Yoldaki cesetlerle aralarına mesafe koymak için uzun at sürmüşlerdi ve güneş ufka yaklaşıyordu. Günün son ışıkları Rey'in elmacık kemikleri üzerinde oynaşıyor, yorgunluk yüzüne kazınıyordu.

Kelimeler zihnini doldurdu ama yine de kendini suskun buldu.

O ben olmalıydım.

Sana her şeyi anlatmalıydım.

Keşke zamanda geri gidebilseydim ve İlias'ın yerini alabilseydim.

"Özür dilerim Rey," dedi sonunda, bu kadar yetersiz olduğu için kendine lanet ederek.

İlias onun yüzünden ölmüştü. "Çok üzgünüm."

Adamın yüzü tamamen donuktu. Kadın kaşlarını çattı. Sessizlik öfkeden çok daha kötüydü. Onun kendisini parçalamasına, cezalandırmasına ihtiyacı vardı.

"O yaprakları neden alıyordun?" diye sordu.

Kaşları kalktı; bu soruyu beklemiyordu ve kendini doğru kelimeleri ararken buldu.

"Senin sadece Galdra olduğunu sanıyordum," dedi Rey sessizce.

Silla ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırken dudaklarını yaladı.

Gözlerini alevlere dikti. "Yapraklar, sırlar, vampir geyik saldırdıktan sonra beni tarlaya itme şeklin... bütün bunlar

hissediyorum. Galdra'ya karşı kötü niyet beslemiyorum. Seni daha güvenli bir yere götürmek istiyordum." Rey'in çenesindeki bir kas esnedi ve ateşin alevleri kara gözlerine yansıdı. "Klaernar'ın seni kovaladığını sanıyordum. Bu yüzden ayrıntıları sormadım. Senin hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyiydi. Ama yanlışmışım."

Silla bitkin düşmüştü. Yalanlar, uzun zamandır sürdürdüğü bu sahte hayat, omuzlarında dayanılmaz bir ağırlık oluşturunuyordu. İtiraf etmek istiyordu. Kendini çırılçıplak bırakmak. Gerçeğin serbest kalması için ağzını açtı ama adam ondan önce davrandı.

"Seni vagonumuzda bulduğumda öldürmemek son nefesime kadar pişmanlık duyacağım bir şey olacak."

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Yaşamanın tek sebebi o lanet olası yemin. *Senin* yüzünden İlias öldü. O iyi bir adamdı. Hepimiz için bir kardeşti. Onun ölümü aklımdan çıkmıyor ve Jonas sonsuza dek değişti."

Rey'in eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve bakışlarını ona çevirdiğinde *Baltalı gözler* o kadar derinden kesiyordu ki, ruhundaki izi hissedebiliyordu.

"Mürettebatıma şiddet ve huzursuzluk getirdin ve bizi terk ettiğin günün tadını çıkaracağım."

Gözleri bulanıklaştı ama gözyaşlarını geri kırdı. Ne de olsa hak ettiği buydu.

Senin suçun. Senin suçun. Senin suçun.

Konuşmak onu aşırıyordu. Titreyerek ayağa kalkan Silla, Hekla ve Gunnar'a çadırları taşımada yardım etmek için geri çekildi.

ELLİ ALTI

Gece çökmüştü ve onunla birlikte ısıricı soğuk da iliklerine kadar işlemişti. Jonas oturmuş, sırtını bir ağacın sağlam gövdesine dayamış, mürekkep gibi karanlığa bakıyordu. Başparmağını tılsımının dokulu yüzeyine sürttü ama bu onu rahatlatmadı. İlıas gitmişti. Küçük kardeşı. Geçmişı ve geleceğı, onunla geçmişı paylaşıan, hedeflerini paylaşıan ve ne olursa olsun arkasını kollayan tek kişı.

Tanrılar ona zalimce oyunlar oynamıştı. Bu doğru olamazdı. Ormandan çıktığında aklını yitirmiş olduğunu fark edecekti. İlıas, Bloodaxe tayfasıyla birlikte oturuyor olacaktı ve her şey normal olacaktı.

Jonas bunun doğru olmadığını biliyordu. Biliyordu çünkü zihni ona sürekli olarak İlıas'ın ölüm anını tekrar tekrar gösteriyordu. Savaşın kaosu, damarlarında dolaşıan kan arzusu. Ama sonra kız çığılık atmış ve diğerk her şeyin önemi kalmamıştı; sadece ona ulaşma, onu kurtarma ihtiyacı dinmek bilmiyordu.

Jonas kardeşini terk etmişti.

O sözleri duymak için tam zamanında ormandan geçmek üzere yoldan ayrılmıştı.

Bu o. Eisa Volsik.

Eisa Volsik.

Bu imkansızdı. Çünkü Eisa Volsik on yedi yıl önce İseldur kralı ve kraliçesiyle birlikte bir sütunun üzerine kazığı oturtulmuştu. Ama Jonas onu elinde tutan savaşçının kafatasına bir balta saplamak için zihnindeki inançsızlığı silkelemişti.

Kız güvende olduğunda, zarar görmediğini anladığında Jonas yola geri dönmek için acele etmişti ama artık çok geçti.

Olayın gerçekleştiğini görmek için tam zamanında gelmişti.

Jonas dişlerini sıktı, kalbi yeniden kırıldı. Sanki saniyeler önce olmuş gibi görüyordu; Ilías'ın durup Jonas'ın, Rey'in ya da Hekla'nın onun tarafını tutmasını beklemesi gerekirken kavgaya atladığı anı. Ilías'ın kılıcını bir adamın boynuna savurduğunu, gölgelerden ona doğru gelen iki kişiyi göremediğini gördü. Kardeşinin döndüğünü ve geleceğinin üzerine çöktüğünü gördü.

Jonas, Ilías'ın tam olarak bildiği anı gördü. Kardeşinin gözlerinin son bir kez savrulurken açıldığını gördü, her ne kadar nafile olsa da. Kılıçların onu kestiğini gördü. Bir kez. İki kez. Üç kez. Lébynja zırhı etkileyici derecede dayanıklıydı ama yenilmez değildi ve Ilías kendisine saldıran savaşçılar tarafından bir değil iki ölümcül darbe almıştı. Jonas, Hekla'nın öfke çılgınlığını, Rey'in acı dolu kükremesini duydu. Sigrún'un yayıyla nişan alıp sessiz bir öfkeyle adamları dağıttığını gördü.

Kana susamışlığın damarlarında yeniden pompalandığını hissetti. Bir çıldırmış gibi saldırmıştı; daha önce hiç tecrübe etmediği bir çılgınlıkla, bir kan bulanıklığı, çarpışan kılıçlar ve kılıcı kayganlaşana ve adamların hepsi düşene kadar acımadan infazlar.

Jonas kendini bu umutsuzluk çukurundan çıkarmaya çalıştı. Çiftlik evini hayal etti -yuvarlanan çimenli tarlaları, uzun evin oymalı kirişlerini, akraba sohbetlerini. Ama Ilías'ın olmadığı ev, gölgeler ve kasvetli bir sessizlikten başka bir şeyle dolu değildi. Tüm anlamını yitirmişti.

Kalbindeki sızı içine işledi ve onu ham bıraktı. Yorgun ve çok öfkeliydi. Kendini yenilmez sandığı için Ilías'a kızgındı. Onu koruyamadığı için kendisine kızgındı. Savaşçılar üzerlerine çektiği için *ona* kızgındı.

Neden Ilías? Bu soru onu tekrar tekrar rahatsız ediyordu. Ilías'ın ölümünün bir anlamı olmalıydı, olmak *zorundaydı*. Annesinin ölümü Jonas'ı babasını öldürmeye itmişti. Babası kötülüğü dünyadan temizlemek için ölmüştü. Peki ya Ilías? Ilías *neden* ölmüştü? Bu soruya cevap veremiyordu ve oturdukça bu soru içini daha çok kemiriyordu. Neden?

Anlamsızdı. Anlamsızdı.

Gereksizdi.

Üzgünüm Jonas, demişti. Bunun olmasını hiç istememiştim.

Ama Ilías ölmüştü.

Sebebi de oydu.

Kraliçe onun peşindeydi. Sadece Klaernar değil. Skutur'da gördüğü rastgele kızıl saçlı savaşçı da değildi. Lanet olası kraliçe onun peşine paralı askerlerden oluşan bir ordu göndermişti. Onu tamamen aptal yerine koymuştu. Kardeşini öldürmüştü.

Özverili Silla. Bu isim bir alay konusuydu. Skutur'da onu kurtardıktan sonra bile gerçeği ondan saklamıştı. Dürüst olmayan bir kadındı.

Bencil bir kadındı.

Jonas'ın kanı kaynadı. Onu aptal yerine koymuştu. Hayallerini paramparça etmişti.

O Eisa Volsik'ti.

Ve Eisa Volsik onun değildi.

Jonas ormandan çıktığında saat ya inanılmaz derecede geç ya da inanılmaz derecede erkendi. Kampa dönmesi, ateşin yanında ısınması ve biraz su içmesi gerekiyordu. Kendini yukarı itti, saçındaki iğneleri fırçaladı ve karanlığın içinden kampa doğru ilerledi. Ateşin ışığı ağaçların arasından göz kırparak ona yol gösteriyordu. Ormandan çıktığında gökyüzü yıldızlarla doluydu.

Jonas olduğu yerde durdu. Bir parıltı, bir ürperti, bir kalp atışı, belki biraz daha uzun süren bir ışıltı. Bir yıldız diğerlerinden koparak gökyüzünde ilerliyor, boşluğun içinde kaybolmadan önce hızlı ve parlak bir şekilde yanıyordu.

Kalbi sıkıştı ve öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

Alevlerin yanında yalnız bir figür oturuyordu ve o yaklaştıkça Rey yükseldi. Jonas ona başıyla selam verdi ve alevlerin sıcaklığına doğru eğilerek vücuduna yeniden hayat vermeye çalıştı. Rey ona bir deri su ve bir kâse soğuk güveç uzattı. Sessizce oturdular. Rey sessizlik konusunda her zaman iyiydi.

Jonas akşam yemeğini bitirdikten ve su tulumundan kana kana içtikten sonra göğsü gevşedi, kederin bulanıklığı dağıldı. Neredeyse yeniden insan gibi hissetti.

Sessizliği bozan Jonas oldu. "Yarın sabah onu gömeceğiz."

Rey parmaklarını birbirine geçirerek başını salladı. "O iyi bir adamdı. İyi bir ölümdü. Onurlu bir ölümdü."

Ama Jonas sessizdi, kayıtsızca ateşe bakıyordu.

"Eğer zaman istiyorsan Jonas, bunda utanılacak bir şey yok. İhtiyacın olan tüm zamanı sana vereceğim. Yine de yeni bir savaşçı almamız gerekecek." Rey içini çekerek gözlerini kapadı.

"Zamana ihtiyacım yok," diye homurdandı Jonas. "İstré'deki düşmanlarımıza kederimi kazıyacağım. Bu işi sonuna kadar götüreceğim. Onun için."

"Pekâlâ." Rey ensesini avuçlayarak uzun bir nefes verdi.

"Sanırım uyuyabilirsem uyuyacağım," dedi Jonas

ayağa kalkarak. "İyi dinlen kardeşim," dedi Rey.

Gece soğuktu ve Jonas arabanın yanında durakladı. Kasadan fazladan bir uyku kürkü çekerken, yumuşak bir gümbürtüyle kıvrımlardan bir şey düştü. Jonas vagonun içine uzandı, parmakları küçük bir tahta diskin etrafına dolandı, deri kayış ondan sarkıyordu.

Kendini vagonun kenarına dayadı ve alnını serin ahşap tahtaya dayadı. Hissederek ne olduğunu anladı.

-Pürüzsüz ahşap yüzeye kendi oyduğu oyuklar. Bu Silla'ya verdiği tılsımdı. Kayışı yırtılmamıştı. Onu çıkarmıştı.

İçindeki çığ sızı büyüdü ve değişti, soğuk bir öfkeyle yanıyordu. Jonas başından beri duygularının eşit olduğunu düşünmüştü ama o anda gerçeği fark etti. Onun hakkında hiçbir zaman aynı şeyleri hissetmemişti. *Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var*, demişti. Onu kullanıyordu. Ve o... aptal... onun daha fazlası olduğunu düşünmüştü. Kendine defalarca söylememiş miydi? Yumuşak duygular acıdan başka bir şey getirmezdi ve işte kanıtı. Jonas onun kalbine yaklaşmasına izin vermişti ve şimdi zayıftı. Acınacak haldeydi.

Annesine dönüşmüştü.

Bir daha asla. Eli öyle sıkı bir yumruk haline geldi ki tılsım ortadan ikiye ayrıldı.

Dayanamadı.

Dayanamayacaktı.

Jonas aptal yerine konulmaya tahammül edemezdi. *Saygısızlığa.* O ve İlías topraklarından sürüldüklerinde çaresizce öylece durmuştu. O zamanlar saygının kazanılan bir şey olmadığını anlayamayacak kadar gençti. Alınması gerekiyordu.

Ve Jonas onurunu geri alacaktı.

Sakinleştirici bir nefes almaya zorlayarak çadırın içine girdi. Kokusu etrafını sarmıştı ve durup onu içine çekti. Silla'nın gözleri ağırdı.

Kürklerin altından ona göz kırparken uykunun etkisindeydi.

Silla değil, diye düşündü, ona -bu yabancıya- bakarken. Göğsü yanıyordu.

Silla bir dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını çattı. "Yemek yedin mi?" diye sordu usulca.

Jonas kendini başını sallamaya zorladı ve kanlı zırhını çıkarmaya başladı.

"Seni yıkamama izin ver Jonas," dedi yumuşak bir sesle, tuniğini ve zırhını çıkarmasına yardım ederek. Kadın sürünerek çadırın girişine gidip içeriye bir tas su getirdiğinde Jonas hareketsizdi. Bir parça keteni ıslatarak yavaş ve şefkatli hareketlerle Jonas'ın yüzündeki kanı sildi.

"Dön," dedi Silla, "sırtını sıvazlayacağım." Kadın omzunda çalışırken soğuk keten omurgasında bir ürperti yarattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki adam onu neredeyse hiç duymamıştı. "Kimsenin incinmesini istememiştim."

"Biliyorum." Jonas kelimeleri dişlerinin arasından zorla çıkarmak zorunda kaldı.

"Babamı kaybetmenin acısını atlatmamda bana yardım ettin," dedi ve omzuna bir öpücük kondurdu. "Ben de seninkine yardım edeyim."

Örtüyü bir kenara bıraktı ve Jonas'ı kürklerin içine çekerek vücudunu onunkine yasladı. Kulağına yatıştırıcı şeyler fısıldadı, göğsünü yumuşak, rahatlatıcı bir dokunuşla okşadı. Ama sonunda hareketleri durdu ve nefesleri yavaş, ritmik çekişlere dönüştü.

Jonas karanlıkta uzun süre ona baktı.

İlías'ın cesedi çürürken o umursamadan uyuyordu.

Ellerini onun boynuna dolamak, ciğerlerindeki havayı sıkmak istedi. Kaderini anladığında gözlerindeki panik parıltısını izlemek istiyordu. Yalanları ve aldatmacalarıyla boğulurken. Ama bu onun için çok kolay bir kader olurdu. Ve bu Jonas'a hiçbir şey bırakmazdı. Bunun yerine, zamanını bekleyecekti. Ormanın soğuk karanlığında aklına gelen planı uygulayacaktı.

Jonas, İlías'ın ölümünün anlamsız olmadığından emin olacaktı. Kendisinin aptal yerine konmamasını sağlayacaktı.

Bu kadın hak ettiği her şeyi alacaktı.

REY kurt postunu omuzlarına doladı, nefesi sabahın keskin havasını bulandırıyor. Sık çam ağaçları şu anda seyahat ettikleri arka yolu çevreliyordu ve sanki üzerlerine duvarlar örölüyormuş gibi hissediyorlardı. Kadını kimin aradığını bildiklerine göre artık Kemikler Yolu'nda seyahat edemezlerdi.

Tanrıların lanetlediği Íseldur kraliçesi.

Rey bunu düşünemiyordu, bu onu çok öfkeliyordu.

Yumuşadığında insanlar ölüyordu. Kraki haklıydı. Lanet olsun ona ama haklıydı ve bu daha da acı veriyordu. Bunca yıl temkinli davranmış, planlarından asla şaşmamıştı. Bir nezaket hareketinin karşılığını Rey kardeşinin kanıyla almıştı.

Cevapları için onu zorlamayarak ne düşünüyordu? Düşünmüyordu. Onun Galdra olduğunu, Klaernar'dan kaçtığını keşfetmeye kendini kaptırmıştı. Ama şimdi düşününce, onu arayanın Klaernar olduğunu asla doğrulamamıştı. Aslında Galdra olduğunu da doğrulamamıştı. Konuşmaya çalıştığında da adam onu susturmuştu. *Aptal*, diye kendini azarlardı Rey ve göğsündeki suçluluk duygusu boğazını yaktı. Çünkü suçun kendi omuzlarında olduğunu biliyordu.

Kızın kimden kaçtığı konusunda varsayımlarda bulunmuştu.

Ona açıklama yapma şansını vermemişti.

Mürettebatını düşmanlarını anlamadan savaşa sokmuştu.

Kraki'nin ona öğrettiği ilk şey neydi? *Düşmanını tanı. Ve eğer onları tanımiyorsan, öğren.* Ve şimdi Rey yolunu unuttuğu için Ilías yerdeydi. Yeterince iyi olamamıştı ve değerli bir ruh bu yüzden dünyayı terk etmişti.

Kısık bir ses çıkaran Rey omuzlarını yuvarladı.

Tedirgindi.

Bu Ilías, dedi kendi kendine, ama bu bir güvence değildi.

Bloodaxe kardeşleri için bir mezar kazmışlar, cesedinin üzerine taşlar yığmışlar ve saygı dolu sözler söylemişlerdi. Ilías'ı beş yıldır tanıyordu. Beş yıl boyunca omuz omuza savaşmış, ona silah ustalığını ve Íseldur'un vahşi doğasında nasıl hayatta kalacağını öğretmişti. Ilías'ın on altı yaşındaki cılız bir çocuktan Kemikler Yolu'na düştüğünde olduğu adama dönüşmesini izlemişti. Rey'in kendi kanı kadar iyiydi.

Rey uzun bir nefes verdi. Bloodaxe Mürettebatı'ndan üç kişi bugün Rey'in yanında at sürdü ve çok az kişi varmış gibi görünüyordu. Sessizdi, çünkü kısmen

Mürettebat sessizce kaybettikleri kardeşlerinin yasını tutuyordu ama aynı zamanda arabadan anlamsız bir uğultu da gelmiyordu.

Silla ve Jonas geride kalmış, Jonas yas tutmak için sessizlik istemişti. Rey ve Bloodaxe Tayfası yola koyulurken Jonas, "Yük arabası olmadan kolayca yetişiriz," demişti.

Rey, At'ı geri döndürüp kampa geri dönme dürtüsüyle savaştı. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğundan emin değildi.

Bu İlias, diye tekrarladı kendi kendine. Ama bunun o olduğundan emin değildi.

Jonas tuhaf görünüyordu. Kendi kendine, "*Tabii ki tuhaftı*," dedi. *Kardeşi daha yeni ölmüştü. Keder herkes için aynı biçimde ortaya çıkmaz.*

Göğsünde bir vicdan azabı kıpırdandı. Öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin vermiş, suçu haksız yere *onun* omuzlarına yüklemişti. Daha nazik olabilirdi, daha yumuşak davranabilirdi. Ona ölümün bir savaşçının aldığı risk olduğunu söyleyebilirdi. İlias'ın onuruyla öldüğünü, bunun bir savaşçının umabileceği en iyi ölüm şekli olduğunu söyleyebilirdi. Ona suçun kendisinden çok Rey'in omuzlarında olduğunu söyleyebilirdi.

Rey pek çok şeyi farklı yapabilirdi. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. İlias hâlâ ölüydü.

Ve böylece yoluna devam etti, içini kemiren bu his devam ediyordu ve Rey, bir kızın nasıl olup da özenle hazırladığı planlarını böylesine mahvedebildiğini merak ediyordu.

ELLİ YEDİ

Hava da onlarla birlikte yas tutsa da kasvetli bir sabahtı, yerden sis yükseliyor ve çam ağaçlarının arasında kalıyordu. Silla, kardeşinin mezarının önünde diz çökmüş ve başını öne eğmiş olan Jonas'a baktı. Saatlerdir aynı pozisyondaydı ve yerinde durdukça göğsündeki ağrı daha da artıyordu. Jonas, Ilías'ın ölümüyle yıkılmıştı ve Silla onun yanında kalma isteğine saygı duymaktan başka bir şey yapamıyordu. Gözleri özenle yığılmış taş yığınının kaydı, acısı daha da derinleşti.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Sadece bir araç istemişti, sadece Kopa'ya gitmek istemişti. Ama şimdi tam bir karmaşaydı, korkunç derecede trajik bir karmaşa ve suçluluk duygusu ile kederin yükü ona ağır geliyordu. Ilías onun yüzünden ölmüştü ve bu bilgi onu hasta ediyordu. Jonas'a Skraeda'dan öğrendiklerini, kendisinin Eisa Vols olduğunu söylemeliydi...

Silla'nın midesi bulanıyor, içi şiddetle feryat ediyordu. Gözlerini kapattı.

O değil. O değil.

Bununla yüzleşemezdi - isimle, imalarla. Henüz değil, olan onca şeyden sonra değil. Bu ismi her düşündüğünde, vücudunun tepkisi daha da kötüleşiyordu.

Sen o değilsin, diye düşündü. Sen Silla'sın. Ve sadece Kopa'ya gitmen gerekiyor. Güvende olmak için. İnkâr etmek başa çıkmanın en sağlıklı yolu değildi ama şu anda onu bir arada tutan tek şey buydu. Silla kelimeleri zihninde tekrarladıkça mide bulantısı yavaş yavaş hafifledi.

İç çekerek bakışlarını mezar höyüğüne dikti. Bu sabah kampın her yerinde Ilías'ı hatırlatan bir şeyler vardı; atı, yatağı, günlük yemeği servis ederken çıkardığı fazladan kâse. Yemekten kısa bir süre sonra, Bloodaxe Tayfası mezar kazma işine koyuldu. Ilías toprağa verilmişti.

Elinde kılıcı, matarası, yün pelerini ve en iyi kürkleriyle dinleniyordu - öbür dünyayı daha konforlu kılmak için. Üzerine çiçekler koymuşlar, taşlar yığmışlar, cesaretini ve şanını onurlandıracak sözler söylemişlerdi.

Silla'nın Bloodaxe Tayfası'ndan hissettiği soğuklukta hata yoktu; onunla konuşmadılar ya da ona bir bakış bile atmadılar - ne Hekla ne de Axe Eyes.

Mürettebatıma şiddet ve huzursuzluk getirdin ve bizi terk ettiğin günün tadını çıkaracağım.

Rey'in sözlerini hatırlayınca kalbindeki yara daha da derinleşti. Kısa bir süreliğine de olsa akrabaları, onu önemseyen insanlar olmuştu. Onun için savaştan insanlar. Ama hayatındaki her şey gibi, bu da uzun sürmemişti.

Er ya da geç, değer verdiğin her şey elinden alınır, diye düşündü Silla ama sonra kendini azarladı. *Kendinden başka suçlayacağın kimse yok. Sana bu kadar yaklaşmalarına asla izin vermemeliydin.*

Gözleri bir kez daha Jonas'ın üzerindeydi. Bir gün önce her şeyi bitirmeyi planlamış olmasına rağmen, onu kederinde yalnız bırakmayacaktı. Ona yardım edecekti, tıpkı onun kendisine yardım ettiği gibi.

Ve onun yasını aceleye getirmeyecek olsa da, saatlerdir buradaydılar ve boğazı kurumuştı. Eyer çantası yakınlardaydı ve Silla olabildiğince sessiz bir şekilde ona doğru ilerleyerek bir su tulumu aradı. Tıpasını çıkardı ve dudaklarına götürdü. Deri neredeyse boşalmıştı, su ılıktı ve garip bir toprak tadı vardı. Çantadan ikinci boş su tulumunu alan Silla ayağa kalktı ve dereye doğru ilerledi.

Derenin kenarına ulaşması bir dakikadan az sürdü, alttaki taşa karşı canlı bir maviydi. Mor çiçekli bir funda kümesinin yanında diz çöken Silla garip bir mutluluk hissetti. Kaşları çatıldı. Mutlu olması gereken tam olarak neydi?

Bloodaxe Tayfası ondan nefret ediyordu. İliás ölmüştü.

Jonas kırılmıştı.

Tam bir karmaşaydı. Ve yine de... mutluydu.

Kendinden geçmişti, gerçekten.

Serin bir rüzgâr yüzünü okşadı. Silla su tulumunu akıntıya daldırırken, omurgasında coşkulu bir ürperti belirdi.

Su tulumlarını durduran Silla nefes aldı. Gün daha az kasvetli, hava daha az kederli geliyordu. Gülümsemesini bastıramayan Silla ayağa kalkarken bir funda çalısına takılıp tökezledi. Nereden gelmişti bu? İç çekerek yamaçtan yukarı tırmandı, ayağı bir taşla takıldı.

Ayaklarına baktı. Zemin altlarında bir okyanus gibi kabarıyordu.

Jonas onun yanındaydı, bir kolunu beline dolamıştı.

"İşte buradasın," diye gülümsedi ona. Onun ötesindeki gri bulutlar küçük ışık patlamalarıyla patladı.

Kendisine tepeden bakıyor gibiydi, ağzı onun izni olmadan özgürce konuşuyordu. "Kalbim çok ağır, Jonas. Keşke İliás'ın yerine ben ölebilseydim. Beni affedecek misin? Kalbinde beni affedecek gücü bulabilecek misin?"

Kurt ona gülümsedi, gözleri neredeyse kararmıştı.

"Lütfen Jonas. Beni affedebilir misin?" Son sözcükler bozuk çıkmıştı. Tekrar denedi. "Faf meh?"

Silla başını salladı. Yere uzanma isteği bastırıyordu ve Jonas onu yumuşak, yosunlu zemine yatırdı. Güzel yüzü ona baş aşağı bakıyordu. Gözlerinin önünde bükülüp çalkalanıyor, parçalanıyor ve sonra yeniden oluşuyordu.

Ancak söylediği sözler gün ışığı kadar açıktı. "Hayır.

Seni affedemem."

Gözlerini kırıştırarak adama baktı, farkına vardı ve tanıdık bir coşku kanına karıştı. Yapraklar. Tanrı'nın lanetlediği yapraklarla onu uyuşturmuştu.

"Sen sahtekâr bir kadınsın. Kardeşim senin yüzünden öldü. Ama hepsi kaybolmayacak." Sözleri soğuk ve keskindi. Gözleri gece yarısından daha karanlık, yüzü kızın üzerinde yüzüyordu. "Seni teslim edeceğim, *Eisa Volsik*."

Dudakları aralandı ve Jonas'ın bunu bilmemesi gerektiğinin, korkması gerektiğinin uzaktan da olsa farkındaydı. Ama ışık önünde eğilip uzanırken sadece mutluluk ve neşe vardı.

Jonas'ın sözleri önce hızlı, sonra yavaş, zıplayarak ve sekerek ilerledi. "Seni uyardım Bukleler. Ben iyi bir adam değilim. Beni dinlemeliydin."

Jonas bir süre uzaklaştı ve Silla uzanıp bulutların gökyüzünde çalkalanışını ve yarışını izledi. Ona kaç yaprak vermişti? Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış, hiç bu kadar aciz hissetmemişti.

Ama sonra dikkati dağıldı, parmaklarını altındaki yumuşak yosuna bastırdı. Yosun önce eğildi, sonra tekrar büküldü. Çok yumuşaktı. Çok esnek.

Sırtının altında bir el vardı, Jonas tepesinde belirliyordu. Ona gözlerinin güneş ışığındaki bir dağ gölünden daha güzel olduğunu söylemek istedi ama ağzı açılmadı. Altındaki zemin hareket etti -hayır, kaldırıldı- ve sonra kendini bir atın üzerinde oturmuş, Jonas'ın sert sıcaklığına yaslanmış buldu.

"Bu hiç hoş olmayacak ama acele etmemiz gerekecek," dedi Jonas'ın sesi arkasından. At öyle bir güçle hamle yaptı ki, kız öne doğru yığıldı. Ama sonra kolları ona sarıldı ve bu onu gülümsetti.

Ağaçlar, yeşiller, kahverengiler ve hayalet gibi beyaz gövdelerden oluşan baş döndürücü bir bulanıklık içinde hızla geçip gidiyordu.

Ne yapacaksın? diye sordu tanıdık bir ses. Silla'nın kanı coşkuyla akıyordu; kız geri dönmüştü! Onu göremiyordu, sadece tanıdık çocuksu sesi duyabiliyordu. *Sana çok yaklaşmasına izin verdin,* dedi kız hüznle.

Saga, Silla nefes aldı. *Benim kız kardeşim.* Ona isim verebilmek Silla'nın içini tarifsiz bir sevinçle doldurdu. Bunca uzun yıldan sonra kız nihayet bir anlam ifade ediyordu. At yol boyunca dörtnala giderken başını sallamasına rağmen gülümsedi. Zamanın bir anlamı kalmamıştı; sadece dönen ağaçlar ve mavi gökyüzü vardı,

Atın sürekli yükselip alçalması, ışığın parıldaması ve önünde dönmesi, mutluluk damarlarında akarken, parmaklarında, ayak parmaklarında, saçlarında zevk kıvılcımları çaktırıyordu.

Bir noktada ritmik hareket sona erdi ve Silla kendini karanlıkta yerde yatarken buldu. Üzerinde karanlık bir form belirdi -Jonas, fark etti- onu inceliyordu. Gözleri onun sarı sakalını buldu, bakışları öpmek için can attığı o güzel, yumuşak ağza kaydı.

"Silla, Silla, Silla," dedi adam ona doğru eğilerek.

Ama sonra, bir anlık bir anı. Bir şeyler yanıltı. Adam geri çekilirken boğazının gerisindeki bir soru dilinin ucuna kadar geldi. Gözlerinde soğukluk vardı. Kötü niyet.

"Nasıl yapabildin?" diye sordu, kelimeleri ancak bir nefeslikti. Yukarıdaki yıldızlar dönüyordu ama bulutların daha önce yaptığından daha az şiddetliydi.

"Silla. *Eisa.*" Jonas ismi tükürdü. "Ormandaki o adamların konuşmalarını duydum. Her şeyi duydum. Gerçek adını duydum." Kaşlarını çatı. "Neden bana söylemedin?"

"Yapamazdım," diye fısıldadı Silla. *O değil. O değil.*

Jonas'ın kaşları çatıldı. "Neden bana güvenmedin, Silla? Neden bana defalarca yalan söyledin? Bana *adını* bile söyleyemedin?" Parmakları kadının omuzlarına gömüldü, gözleri karardı. "Sana *her şeyi* anlattım. Ruhumu sana açtım. Sen benimdin ve bana gerçeği *borçluydun*, bana her şeyi söylemeliydin. Ama sen sadece yalan söyledin."

"Ben yalan söylemedim. Ben o olamam. Bunu kabul etmiyorum."

"Sen osun, seni aptal," diye tısladı Jonas, yüzü hiç de yakışıklı görünmeyecek kadar buruşmuştu. "Tanrıların lanetlediği kraliçe senin için avlanıyor." Zorla bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi silahsızlandıracak kadar sakindi. "Her şeyi çözdüm Silla. İlıas'ın neden ölmesi gerektiğini keşfettim."

Silla kaşlarının çatıldığını hissetti.

"İlıas topraklarımı geri alabilmem için öldü," diye devam etti Jonas. "Onun ölümü anlamsız olmayacak Silla, görmüyor musun? Bana güzel bir ödöl getireceksin ve İlıas'ın ölümünün bir *anlamı* olacak." Sesinde bir delilik vardı ve tüyleri diken diken olmuştu.

"Seni önemsiyordum," diye fısıldadı. Ayak parmaklarını oynattı. Bileği seğıirdi. Duyuları geri geliyordu.

Duygu gözlerini doldurdu. "Ben de seni önemsiyordum," dedi başını sallayarak. "Seni tanıdığım tüm kadınlardan daha çok önemsedim, *Eisa*. İkimizin bir şeyler olabileceğini düşündüm. Beni iyi bir adam yapabileceğini düşündüm." Gözlerindeki yumuşaklık keskinleşerek soğuk bir öfkeye dönüştü. "Ama bunun yerine, kalbimi söküp attın! Bana yalan söyledin. Kardeşimin ölümüne sebep oldun. Bundan sonra bizim için bir gelecek olduğunu nasıl düşünebildin?"

Derin ve çaresiz bir nefes alarak geri çekildi.

Adam ona ters ters baktı. Bu Jonas'tı ama tanıdığını sandığı Jonas değildi. Bu versiyonu çok soğuk, çok öfkeliydi. "Üzölme Bukleler. Kaderimde hep böyle bitmek vardı. Sen hayatıma zengin olabilmem için girdin. Senin sayende topraklarımı geri alacağım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve sonunda seni Klaernar'a teslim ettiğimde Kopa'ya ulaşacaksın."

Yaprakların etkisi geçiyordu. Yere çakılıyordu, sertçe çarpıyordu, yanan bir yıldız gibi gökyüzüne düşüyordu, parçalanmaya ve yanmaya mahkûmdu. İçinde hüüzün kabardı ve kendi içine kıvrılıp ağlamak istedi.

Jonas bir elini arkasına götürdü ve onu oturur pozisyona çekti. Dudaklarına bir su tulumu yerleştirildi, ağzına soğuk bir sıvı verildi. İlaçlı olabilirdi. Ama çok susamıştı ve bu yüzden Silla yutkundu. Jonas onun ağzına bir parça ekmek koydu, Silla onu da emdi ve sonra yuttu. Jonas bunu birkaç kez daha tekrarladı, sonra ağzına farklı bir şey kondu.

Acı, ufalanmış, topraksı bir şey... bir ya da iki yaprak daha. Tükürmeye çalıştı ama Jonas eliyle çenesini tuttu ve kasları işbirliği yapmadı.

Gözleri yaşardı. Ağzına tekrar su verdi ve çenesini geriye doğru eğdi. Silla öksürmeye çalıştı ama faydası olmadı. İçgüdülerini devreye girdi ve vücudu yutkunarak ona ihanet etti.

Jonas kulağına, "İyi iş çıkardın," diye fısıldadı ve bir parmağını boynunda gezdirdi. Onun dokunuşu damarlarının öfkeyle yanmasına neden oldu.

Ama öfke daha fazla mutluluğa, daha fazla coşkuya dönüştü. Gözlerinin önünde dans edip titreşen yıldızlara ve aylara baktı. Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel manzaraydı.

Tek bir sıcak gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Birkaç dakika ya da belki birkaç saat dinlendiler. Silla huzursuz bir uykuya daldı, rüya görüyor ama asla rüyaya tutunamıyor, görüntüleri, yüzleri göremiyordu. Her şey çarpıtılmış, kaosa sürüklenmişti. Sık sık uyandı ve çok geçmeden kendini tekrar atın üzerinde buldu, karanlığa doğru dörtnala giderken tanıdık yükseliş ve düşüşler ve kulaklarında rüzgâr vardı.

Kendine gelip gidiyordu. Her seferinde kendine gelir gibi olduğunda, öfkesi için için yandığında, uzuvları karıncalanmaya ve seğirmeye başladığında, adam boğazına daha fazla yaprak tıkıyordu. Bir süre sonra artık coşku değildi; toynak şakırtıları, deri kokusu ve siyah ya da yeşil bir bulanıklığın olduğu sonsuz, dalgalı bir rüyaydı.

Silla bir türlü uyanamadığı canlı bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı.

JONAS'IN RUH HALİ kasvet ve öfke arasında gidip geliyordu.

Bloodaxe Tayfası'nın yaptıklarını keşfettiğini düşündüğünde, arkasında bıraktığı mezar höyüğünü düşündüğünde, ruhu çöküyor ve onu kederle örtüyordu.

İşte o zaman kendini ona bakmaya zorladı. *Eisa*'ya. Onu görmek damarlarında öfke ateşi yaktı ve amacını yeniledi. Aile, saygı, görev. Bu üç kelime onu görevine bağladı ve atını taze bir güçle yola sürdü. Çok iyi zaman geçirmişlerdi.

Kuzey Kavşığı'nı geçmiş ve Kara Yol boyunca yola koyulmuşlardı. Artık Kopa'ya doğru yol alıyorlardı.

İlías'ın öldüğü gece Jonas hiç uyumamıştı. Zihninin gözü kardeşinin ölümünü sonsuz sayıda kez göstermişti. Savaşçıları onlara doğru çekmişti. Onu kimin kovaladığı konusunda yalan söylemişti. Ve onun yüzünden Jonas, kardeşinin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamamıştı. *Onun* yüzünden, önemli olan tek işte tamamen başarısız olmuştu.

Ama bu sadece başlangıçtı. Çünkü yalanlar da vardı... O kadar çoktu ki, hepsini takip bile edemiyordu. Silla onu aptal yerine koymuştu. Ona güvenmiş, onu önemsedişini düşünmüştü. Jonas onun başına gelen en iyi şey olduğunu düşünmüştü ama hiç bu kadar yanılmamıştı.

O, kılık değiştirmiş bir kâbustu.

Bütün gece düşünceler dönüp durmuş, suçluluk duygusunu hafifletmiş ama öfkesinin alevlerine çıra eklemişti.

Seni aptal yerine koydu.

Sana gerçek adını asla söylemeyecekti. Seni hiç umursamadı.

Ve sonunda Jonas'ı umutsuzluktan uyandıran şey.

Kardeşinin ölümüne bir anlam ver.

Her şey anlamlıydı. İlías'ın ölümünde bulunacak bir anlam *vardı* ama bu anlam ona verilmeyecekti. Jonas bunu kendi başına üstlenmek zorundaydı.

Bloodaxe Tayfası İlías'ın mezarını kazarken Jonas sıvışmış ve Rey'in eyer çantasını karıştırmıştı. En altta yaprak şişesini bulan Jonas, Silla'nın bir ihanetini daha hatırlayınca boğazını yeni bir acı kaplamıştı. Mürettebattan kurtulmak kolaydı ama Kemikler Yolu'nda ilerlerken Jonas'ı kısa süreli bir utanç dalgası vurmuştu. Bu bir dönemin sonuydu. Bloodaxe Tayfası'yla geçirdiği zamanın sonuna gelmişti ve onlara bir veda bile etmemişti.

Tek yolun bu olduğunu düşündü. Şüphelenmemelilerdi.

Silla'yı uyuşturmak beklediğinden daha kolay olmuştu ve onu çimlerin üzerinde bir aptal gibi kıvranırken bıraktıktan sonra Jonas, İlías'ın mezarının önünde tekrar diz çöktü.

"Bana en çok ihtiyacın olduğu anda yanında olamadığım için beni affet kardeşim. Aşağılık bir kadınla oynadığım için, kaderini kanla mühürlediğim için beni affet. Sana yemin ederim İlías, ölümünün intikamını alacağım. Cezasını çekecek. Yaptıklarının cezasını çekecek." Jonas onun elini öpmüştü.

eklemlerini sıktı ve başını eğdi. Sonra onunla birlikte ata binmiş ve Bloodaxe Mürettebatı'nın seyahat ettiği arka yoldan kaçınarak Kemik Yolu boyunca at sürmüştü.

Jonas'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Silla'yı Kopa'ya götüreceğine söz vermişti ve görünüşe göre sözünü yerine getirecekti. At sırtında, arabayla olduğundan çok daha iyi zaman geçirebilirlerdi. Jonas yakında Kopa'da Klaernar'ın garnizon binasında olacaklarını tahmin ediyordu.

Aile, saygı, görev.

Birkaç saat içinde kardeşinin intikamını alacaktı. Ailesinin onurunu geri kazanmaya bir adım daha yaklaşıacaktı. Ve hayatını böylesine paramparça eden bu kadın, ona gösterdiği saygısızlığın bedelini çok ağır ödeyecekti.

ELLİ SEKİZ

D *rip.*

Başı çarpıyordu.

Damla.

Ağzının tadı kül gibiydi.

Damla.

Nemli saman kokusu etrafını sarmıştı.

Damla.

Silla yüzünü buruşturdu. Tanrıların kutsal külleri içinde bu lanetli damlama sesi de neydi? Neredeyse içerideymiş gibi geliyordu. Bu imkânsızdı çünkü...

Silla'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, anıları onu inançsızlıkla dolup taşana kadar doldurmuştu.

Sonunda Kopa'ya ulaşacaksın, seni Klaernar'a teslim ettiğimde.

Jonas. Yapraklar.

Damla.

Gözlerini kırıştıırarak loş ışııkta çevresini inceledi; samanlarla kaplı soğuk taş zemin, siyah taş duvarlar, demir parmaklıklar. Silla sertçe yutkundu, boğazında safra yükseldi. Bir hapishane hücresindeydi. Bunu o yapmıştı. Sonuna kadar gitmişti. Jonas onu ihbar etmişti.

"Hayır," diye inledi. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." Parmaklıklara doğru ilerledi, yüzünü parmaklıkların arasına bastırdı ve koridorun aşağısını görebilmek için kendini zorladı. Uzun ve karanlıktı, koridor duvarı boyunca yerleştirilmiş meşalelerle bölünmüştü. Umutsuzluk iliklerine kadar işlemiş, mide bulantısı ve kafatasında zonklayan ağırlı baş ağrısıyla birlikte kendini evinde hissetmeye başlamıştı.

Damla.

"Jonas?" diye seslendi, her şeyi hayal ettiğini keşfetme umuduyla.

"Jonas?"

"Üzgünüm," diye koridorun sonundan bir kadın sesi geldi. "Burada sadece biz varız."

Silla'nın sırtı soğuk taş duvara çarptı ve gözlerini kapattı. Bilmek için kendi içinde derinlere inmesine gerek yoktu; bunu nabzının atışında, soluduğu her nemli havada hissediyordu. Ama kelimeleri duyması gerekiyordu.

"Neredeyiz biz?"

Kadın tereddüt etti, sonra yumuşak bir sesle cevap verdi. "Klaernar karakolu.

Kopa'nın kıyısında."

Dizlerinin bağı çözüldü. Yere çöktü ve gerçeğin içine işlemesine izin verdi.

Kopa. Jonas onu Kopa'ya götürmüştü.

Onu *kandırmıştı*.

Yapraklarla onu uyuşturmuştu.

Onu zorla götürüp teslim etmişti.

Seni uyarmıştım Curls. Ben iyi bir adam değilim. Dinlemeliydin.

Hekla onu uyarmıştı. Küçük kız onu uyarmıştı. Jonas'ın kendisi onu uyarmıştı. Neden dinlememişti?

Çünkü sen saf bir aptalsın, Silla, dedi kendi kendine. Yüzünü ellerinin arasına gömdü, içinde bulunduğu durumun gerçekliğini kavradı. Her şey bir hiç uğruna olmuştu. Babasının ölümü, binlerce millik yolculuğu. Kopa'ya varmayı başarmıştı ama yine de kendini Kraliçe Signe'nin merhametinde bulmuştu.

Damla.

Düzensiz bir hıçkırık vücudunu sarstı ve sanki milyonlarca parçaya ayrılıyormuş gibi hissetti.

"Bunu nasıl yapabildin Jonas?" diye fısıldadı. Jonas, onca insan arasından, ona nasıl böyle ihanet edebilirdi?

Sana her şeyi anlattım, demişti. *Ruhumu sana açtım. Sen benimdin ve bana gerçeği borçluydun, bana her şeyi söylemeliydin. Ama sen sadece yalan söyledin.*

Ama bu adil bir karşılaştırma değildi-Jonas'ın gerçekleri tarihten başka bir şey değildi, Silla'nınki ise... onunki bir güvenlik meselesiydi. Ölüm kalım meselesi. Ona söylemeli miydi? Kendisinin bile kabullenemediği, onunla ilişkisini bitirmenin eşiğinde olduğu gerçeğini boş verin. Hayatına devam edecekti. Temiz bir sayfa açacaktı.

Damla.

Belki de hak ettiğini almıştı. Kendini korumak için yalan söylemişti ama Jonas yaralanmıştı. Ve İllas ölmüştü.

Ve bir hücredeydi.

Silla katlanmış kendisi üzerindeonu Dizler, teslim olmak için Umutsuzluk. Çaresizlik onu ele geçirdi, büyük hıçkırıklar vücudunu sarstı.

"Her şey yolunda kızım," dedi koridorun sonundaki kadın. "Dök içini."

Silla gözleri kuruyana kadar ağladı. En son böyle ağladığında, Skarstad yakınlarında, Bükülmüş Çam Ormanları'nda yapayalnızdı

Ormanda.

Damla.

"Artık farklısın," dedi tanıdık bir ses. "Aynı kişi değilsin."

Silla başını kaldırdı, küçük sarışın kıza bakarken göğsüne sıcaklık doldu - tanıdık yırtık geceliği, kire bulanmış yüzü ve eğik mavi gözleri.

Skjöld yapraklarını almayı bıraktığından beri kızı görmemişti ve onu görmek Silla'yı hatırlamakla, babasının çok çalışıp çalışmadığı ve akşam yemeği için ne pişirmesi gerektiği konusunda endişelenmesi gereken daha basit bir zamana dönme özlemiyle doldurdu.

Yine de kız, Silla'yı ıstırabından çekip çıkaran bir bağdı, çünkü dağınık sarı saçları ve bilgili mavi gözleriyle Silla'nın unuttuğu ya da o an için gömdüğü şeyi hatırlatıyordu.

"Saga," diye fısıldadı. Kız kardeşi. Bir kız kardeşi vardı.

Damla.

Saga'yı düşünmek onu korkuyla, mide bulantısıyla doldurmak yerine, bir soru dalgasını tetikledi - Saga nasıl biriydi? Fırtınaları, tatlı ekmekleri ve pişmiş soğan kokusunu sever miydi? Gergin olduğunda gevezelik eder miydi? Saga kız kardeşini düşünür müydü? Onu hayal eder miydi? Saga, Kraliçe Signe ile yaşadı. Düşman kurtların arasında yaşadı. Bu bir insana ne yapar? Benlik duygusuna, zihnine ne yapardı?

Silla, on yıldır hayaletini gördüğü, hayatı boyunca hayalini kurduğu bu kızla tanışma özlemiyle doluydu. Sanki bir parçası Saga'yı asla bırakamamıştı.

Gel ve beni bul, demişti Saga o son rüyasında. *Sana ihtiyacım var.*

"Seni bulmalıyım Saga," diye fısıldadı Silla dudakları kıvrılan kıza kalktı.

"Evet," dedi Saga, Silla'nın yanına çöktü ve dizlerine sarıldı.

"Ama önce kendini bu karmaşadan kurtarmalısın."

Eski ve yeni birbirine karışmıştı; kız eski günlerdeki gibi yanındaydı ama onun Saga olduğunu bilmek tamamen farklı hissettiriyordu. Ve o anda, yenilenen amaç Silla'yı hayata döndürdü. Bu artık sadece kendi iyiliğiyle ilgili değildi. Güçlü olması, bu durumdan bir çıkış yolu bulması gerekiyordu.

Çünkü Saga'nın ona ihtiyacı vardı.

Silla gözlerini sildi, birkaç derin nefes aldı ve kafasındaki çarpıntıyı hafifletmeye çalıştı.

Titreyerek ayağa kalktı ve yönünü bulmaya çalışarak hücresinde volta attı. Duvarlar volkanik görünümüne koyu renkli taştan yapılmıştı. Hücresinin üç katı duvarı ve bir penceresi vardı, çok yüksek ve içine sığamayacağı kadar küçüktü. Hekla bu durumda ne yapardı? Hekla'yı düşününce Silla'nın kalbi sıkıştı. Yalanları yüzünden mahvolan bir ilişki daha.

Damla.

Silla dondu kaldı. Koridorun aşağısından belli belirsiz bir ses yankılandı.

Ayak sesleri.

Biri yaklaşıyordu.

Düşün, diye düşündü Silla. *Plan ne?*

Ayak sesleri daha da arttı, sonra durdu. Demir parmaklıkların ardında iki karanlık figür belirdi; meşalelerin ışığı zırh gömleklerindeki perçinlerde ve omuz plakalarındaki hırıltılı gümüş ayılarda parlıyordu. Klaernar'a bakarken keskin nefes alışını bastıramadı.

"Akşam yemeği," diye homurdandı kısa boylu olan, yere bir şey indirip parmaklıkların altından kaydırarak. "Yiyin."

Pişmiş yemek kokuları burnuna ulaştı ve Silla dizlerinin üzerine çöküp hepsini ağzına tıkma isteğini görmezden gelerek gözlerini kapadı. "Neden tutuluyorum?" diye sordu, en otoriter sesini çıkarmaya çalışarak. Ne yazık ki sesi boğuk çıktı, kullanılmadığı için paslanmıştı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Neden tutulduğumu bilmek istiyorum."

Uzun boylu olan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Uyandığınıza göre, komutan sizinle konuşmak isteyecektir."

"Bana neden tutulduğumu söyleyeceksin ve bunu hemen yapacaksın," diye cevap verdi, belki de aralarındaki parmaklıklardan cesaret alarak.

"Yapamam," dedi kısa boylu olan. "Ve söylemeyeceğim."

"Jonas nerede?" diye sordu, acı kafatasını dağlarken yüzünü buruşturarak. "Beni getiren adam. Onunla konuşmalıyım. Büyük bir hata yapıldı ve düzeltilmesi gerekiyor."

"Çok sivri bir dilin var," dedi uzun boylu olan, dudakları kötü niyetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu eğlenceli olacak. Ama sana bir tavsiyede bulunayım Galdra, eğer dizgin takmak istemiyorsan sözlerini *evetle* sınırlaman en iyisi."

Silla yutkundu.

"Yakında öğrenir," dedi kısa boylu olan.

Silla kaşlarını çattı, onu sinirlendirmelerine izin vermemeye çalışıyordu. "Siz bana Jonas'ı getirene kadar yemekten ve içmekten kaçınacağım."

Uzun boylu olan homurdandı. "Bu *senin* sorunun. Yiyip yememenden bize ne?"

"Hastalanırsam komutanınız ilgilenecektir." Bu kadarını bildiğini açıklamak riskliydi ama elindeki az şeyle çalışmak zorundaydı.

"Son bir ya da iki gündür neredeyse hiç yemek yemedim." Yaprakların sisinde ne kadar zaman geçirdiğini anlamaya çalışarak kelimeleri karıştırdı. "Neredeyse hiç su içmedim. Boğazımdan zorla skjöld yaprakları geçirdim ve yakında etkisi geçince hastalıktan muzdarip olacağım."

Kötüleşen sağlığının kanıtı olarak titreyen bir elini kaldırdı. "Eğer yakında içmezsem daha da hastalanacağım. Kumandanınızın öfkelenebileceğini tahmin ediyorum."

Klaernar birbirlerine baktı ve yüzlerinde bir şey titreşti.

"Jonas'ı bana getirin," dedi kadın sessizce. "Şimdi."

İki Klaernar alay ederek koridorda gözden kayboldular.

Silla duvara yaslandı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Yemek tepsisine ve su şişesine baktı. Vücudu ona yemek yemesi, su içmesi için bağıırıyordu.

"En iyisi onları dinlemek," diye seslendi koridorun sonundan gelen kadın sesi. "Eğer onlarla oyun oynamaya kalkarsan, onlar da kendi iğrenç türlerini oynarlar."

Midesi bulan Silla sürünerek tepsiye gitti ve onu elinden geldiğince sert bir şekilde parmaklıkların altına itti. Tepsi büyük bir gürültüyle duvara çarptı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca duvara yaslandı, başının çarpıntısı giderek artıyor, alnını ter basıyordu. Aynı anda hem sıcaktan yanıyor hem de buz gibi soğuktu. Silla bunu geçen seferden hatırlıyordu; yakında rüyalar başlayacaktı. Ama bu sefer dudaklarına su bastırarak, alnına serin bir bez koyacak kimse yoktu. Bu sefer yalnızdı.

"Burada *seninleyim*," diye fısıldadı Saga ve gözyaşları Silla'nın gözlerini yaktı. Saga buradaydı. Saga onunlaydı.

Silla soğuk taş zemine uzandı, bedeni titriyor, aklı başından gidiyordu.

"ONUN NESİ VAR?"

Rüyasında külden ve yükselen dumandan yapılmış bir ejderha gördü, közler yüksek formunun içinden kopup geliyordu. Ejderha tepesinde beliriyor, gittikçe yaklaşırken vücudundan sıcaklık akıyordu. Silla kaçması gerektiğini biliyordu ama o kadar yorgundu ki güçlkle hareket edebiliyordu. Korku duyacak enerjisi bile yoktu.

"O hasta."

Gölgeli dumandan iplikçikler onu sardı, tamamen kuşattı. Ejderhanın gücü ona baskı yapıyor, derisini dürttüğü yerde buhar tıslıyor ve belli belirsiz bir acıya neden oluyordu. Ejderhada tanıdık bir şeyler vardı -korkutucu ama aynı zamanda koruyucu- ve onun keşfedici dokunuşuyla rahatlardı.

"Kommandor mutlu olmayacak."

Ejderhanın dokunuşu vücudunu ısıttı, kemiklerindeki soğuğu titretti. Farkındalık ona geri geldi. Göz kapakları çırpındı, sonra açıldı. Karanlık etrafını sarmıştı; serin taş zemin yan tarafına bastırıyor, soğuk ter vücudunu yalıyordu.

Silla hücresinin dışında duran iki gölge biçime baktı, kısa boylu olanın elinde bir tepsi vardı.

"Uyandı," dedi uzun boylu olan, sesinde rahatlama vardı.

"Akşam yemeği," dedi kısa boylu olan, tepsiyi parmaklıkların altından kaydırarak. "Ye."

Silla kendini elleri ve dizleri üzerine çekti, acı kafatasının içinde ateşli pençelerle pençeliyordu. Tepsiye doğru süründü ve son kalan enerjisini onu geri itmek için kullandı.

Yere yığıldığında nefes almaktan başka bir şey yapamıyordu. Nefes almak.

"Jonas," diye fısıldadı.

"Aptal kız," diye mırıldandı içlerinden biri. "Yemek yemelisin. Kommandor'u kızdırmak istemezsin."

Kız cevap vermedi. Ve sonunda, ayak seslerinin yankısı kayboldu.

SKRAEDA Kopa'nın kapalı kapılarına bakakaldı. O saat içinde onuncu kez, yola çıkmasını geciktirdiği için Kumandan Lakşa'ya lanet okudu. Eisa'nın

Skraeda, Kemikler Yolu'nu aramak için sinir bozucu üç gün geçirmiş ve bir yığın savaşçı cesediyle beslenen kuzgunlardan başka bir şey bulamamıştı.

"Demek ona isteyerek yardım ediyorlar," diye düşündü Skraeda, dökülen kana gülümseyerek bakarken. Bunu kız yapmış olamazdı; bunu yapan Bloodaxe Tayfası olmalıydı. Eisa için kendilerini ve itibarlarını riske atmışlardı. *Senin kim olduğunu biliyorlar mı, küçük Galdra?* diye düşündü Eisa yenilenmiş bir güçle yola koyulurken. Ama izler kısa süre sonra soğumuştı. Bloodaxe Tayfası aptal değildi; kesinlikle yoldan uzakta kamp kurmuşlardı ve izlerini gizlemeyi biliyorlardı.

Ve şimdi kendini Kopa'da bulmuştu, mühürlenmiş şehir kapıları girişi engelliyordu.

Skraeda nedenini bildiğinden emindi.

Eisa ellerindeydi ve işi şansa bırakmayacaklardı.

"Nasıl?" diye homurdandı nefesinin altından. Skraeda haftalarca kızın izini sürmüştü Kralın Pençeleri Eisa'yı nasıl ele geçirmişti? *Onu teslim edecek kişi ben olmalıyım*, diye düşündü göğsü sıkışarak. Kraliçe onu gözden çıkarılabilir bulmuştu ve bu onun tek kurtuluş şansıydı. Skraeda Eisa'yı kraliçeye teslim ettiğinde her şey yoluna girecekti. Kraliçe Signe onu tekrar kucağına alacaktı.

değerini bir kez daha anladı.

Kapı kulesinin altında toplanan tüccarların yanından geçip giden Skraeda zihnini rahatlatmış ve ihtiyacı olan şeyi aramaya koyuldu. Öfke ve sabırsızlık etrafındaki havayı karıştırıyordu ama aradığı şey bu değildi. Yumuşak bir nefes vererek güçlü duyguları görmezden geldi ve daha hafif bir şey aradı - küçümseyen bir mırıltıyla can sıkıntısı. Klaernar.

İplikleri kendisine doğru çeken Skraeda, ihtiyacı olanı bulana kadar onları gözden geçirdi. Yumuşak ve adamın duygularının yoğunluğu altında nazikçe çırpınan ince altın parçacığını buldu. Özgür iradesinin ipliği ona kolayca geldi. Skraeda nazik bir seğirmeyle Klaernar'ın göz kırpmasını izledi.

"Girişe ihtiyacım var," diye seslendi ona.

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandı arkasından bir tüccar. "Şehre kimsenin giremeyeceğini ve kimsenin çıkamayacağını söylüyorlar."

"Aşağı in ve beni kapıdan geçir," diye seslendi Skraeda, sırtına saplanan bakışlara aldırmadan.

Eyer çantasını bineğinden alarak atı terk etti ve ana kapıların yanındaki ağır ahşap kapıya doğru ilerledi.

Bir süre sonra kapı açılırken demir menteşeler inledi. "Hey!" diye seslendi tüccarlar, seslerinde öfke toplanıyordu.

Klaernar kapıyı arkasından iterek kapattı ve kapıdaki anahtarı çevirdi.

Kilit.

Skraeda dizginlerini tutarak, "Teşekkür ederim, seni işe yarar adam," dedi. Özgür irade gergin ve onun kontrolündeydi. Hüzünlü aptalı içine çekti. Gözbebekleri kahverengi irislerinde çıplak iğne uçlarıydı, elleri iki yanında gevşekti. "Şimdi bana bu kadar tantanaya neden olan kızı nerede tuttuklarını söyle."

"Doğu garnizon salonu," diye mırıldandı.

Skraeda'nın eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Göster bana," diye homurdandı.

Klaernar onu Kopa'nın kara taş sokaklarında birkaç dakika dolaştırdıktan sonra geniş ve bodur bir binanın önünde durdu. Kopa'daki tüm tuhaf binalar gibi bu da koyu volkanik taştan yontulmuştu, panjurlu pencereler tabana eşit aralıklarla yerleştirilmişti, ikinci kattaki tek bir pencere sivri bir çatının altındaydı. Garnizon salonunun ötesinde, savunma duvarlarına doğru bir orman uzanıyordu.

Binayı incelerken, çevrede devriye gezen Klaernar çiftlerini saydı. İki. Dört. Altı. Ve bu içeridekileri saymıyordu.

Skraeda sinirli bir nefes verdi. Her yer onlarla doluydu. İyi bir savaşçı yeteneklerine güvenir ama aynı zamanda kendi sınırlarını da bilirdi. Ve bu garnizon salonu Skraeda'nın aynı anda başa çıkamayacağı kadar çok Klaernar barındırıyordu.

"Sana nasıl ulaşacağım küçük Galdra?" diye mırıldandı.

Bu fikir aklına rüzgârda uçuşan bir tohum gibi gelmiş ve zihninin ön saflarına kök salmıştı.

Skraeda dönerek gülümsedi ve sonra yoldan aşağı doğru çekildi.

ELLİ DOKUZ

"C urls."

Gözlerini açtığında bir çift çizme gördü. Silla aklının bir köşesinde bu botlarda belli belirsiz tanıdık bir şeyler olduğunu düşündü ama daha fazla düşünecek gücü kendinde bulamadı. Boştu. O kadar boştu ki.

"Sen kazandın, Curls. Ben buradayım."

İçinden bir farkındalık geçti ve derinlere gömülmüş küçük bir enerji rezervi buldu. Kendini yukarı iterek, bakışları bir çift parlak mavi göze ulaşana kadar formu tırmandı. Jonas koridordaki bir taburede oturuyor, titrek fener ışığı gölgesini duvarda dalgalandırıyordu. Silla bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. O gerçek miydi? Bir hayalet mi?

"Pekâlâ, buradayım," dedi usulca ve sonunda gözlerine inanabildi. "Bir şeyler ye. Gücüne ihtiyacın olacak."

Bakışları önündeki tepsiye kaydı ve Silla sonunda pes etti. Jonas gerçekten buradaydı ve haklıydı; alabileceği tüm güce ihtiyacı vardı.

Silla sözünü sakınmadan tepsiyi kendine doğru çekti ve soğuk çorba kâsesine geçmeden önce ekmeği mideye indirdi. Solmuş bir bitkinin yeniden canlanması gibi, yemekle uğraşırken içine hayat aktı, sonra da dayanabildiği kadar suyla yıkadı.

Su tulumunu bir kenara bırakan Silla taş duvara yaslandı. "Daha iyi misin?"

Başını yana eğdi. "Aramızda parmaklıklar var, Jonas."

"En iyisi bu, Silla. Ne de olsa sen Galdra'sın. Kendin ve başkaları için tehlikelisin."

Ona kaşlarını çatı. "Bana *ilaç verdin* Jonas. O yaprakları almayı en son bıraktığımda ne kadar hasta olduğumu biliyordun ve yine de onları bana zorla verdin!"

Yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. "Zafere giden yolda zor seçimler yapılır."

"Zafer mi?" diye kekeledi. "Bu nasıl zafer Jonas? Beni kandırdın. Bana ilaç verdin, isteğim dışında beni aldın... bu onursuzluktur."

"Bunu yalancı söylüyor. Sen tanıdığım en şerefsiz insanken, üzerinde durabileceğin hiçbir bacağı yok Silla."

Vücudu ateşle kızardı. "Sen namussuzlukla şerefsizliği karıştırıyorsun. İkisi aynı şey değil Jonas. Kendi güvenliğim için şerefsizdim. Çünkü bak, bak gerçekte ne yapıldı!"

"Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın, Curls."

"Jonas. Suç *bende*. Senin için paradan daha fazlası olduğumu biliyorum." Güçlü kalması gereken bir anda sesinin titremesinden nefret ediyordu.

Jonas sessizdi, yüzü ifadesizdi ve onun bunu gözünü kırpmadan tekrar yapacağını fark etti. Onun için kız bir metaydı, kendi kişisel çıkarları için kullanılacak bir şey.

Farklı bir açı denedi. "Jonas, İlias ne düşünüyor-"

"Onun adını ağzına alamazsın!" Jonas ayağa fırladı, gölgesi arkasındaki duvarı kapladı.

Yutkundu, sonra tekrar denedi. "Bir hata yaptın; kederin seni çarpıtmış Jonas. Aklının başında olmadığı çok açık. Bırak konuşalım; bunu çözelim."

"Hayır," dedi, sesi o kadar soğuktu ki hücresinin parmaklıklarını dondurabilirdi. "Zihnim açık. Hayatımda ilk kez doğru düzgün düşünüyorum. Ve bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Ne için?"

Parmaklıklara doğru bir adım attı. "Ah evet, Curls. Bana başkalarını korumanın tehlikelerini öğrettiğin için sana teşekkür etmeliyim. Bu bana üzüntüden başka bir şey getirmedi. Bu bana kardeşime mal oldu."

"Jonas, ben-"

"Ne söyleyeceğin umurumda değil," diye araya girdi. "Kaderini değiştiremezsin." Jonas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen ve ben boşuna uğraşmadık. Bana topraklarımı geri vereceksin ve sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Silla ona baktı, tanıdığını sandığı adamı arıyordu. Ama gözleri sert ve karanlıktı. Orada ne bir pırıltı ne de bir yumuşaklık vardı. Başına bir şey gelmesin diye onu ormana kadar takip eden adam gitmişti.

onu. Ona ailesinin tılsımını veren, kulağına yumuşak şeyler fısıldayan adam gitmişti.

Silla ürperdi çünkü biliyordu. Ona ulaşmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Onu.

Jonas'a baktı, yüzünü ezberledi ve hafızasına işledi:

Gözlerinin gök mavisini, dudaklarının ona sürekli eğlenen bir ifade veren hafifçe yukarı kalkışını, yanağındaki soluk yara izini parmaklarıyla ve dudaklarıyla yüzlerce kez çizmişti.

"Bir süre için," dedi sessizce, "sen benim için büyük bir teselliydin Jonas. Bu dünyada sahip olduğum tek iyi şeydin." İçini çekti. "Bunun için sana teşekkür ederim. Unutmama yardım ettiğin için."

O bir şey söylemeyince, sözcüklerin içindeki bilen parçadan akıp gitmesine izin verdi. "Bir gün uyanacaksın Jonas ve yaptığın hatanın farkına varacaksın. O zaman çok geç olacak. Utanç son nefesine kadar peşini bırakmayacak."

Jonas sessiz bir şiddetle ona baktı. "Kraliçenin adamları ödülümle birlikte gelene kadar bekleyeceğim," dedi alçak bir sesle. "Ama benden hücrene dönmemi bekleme. Kendini istediğin kadar aç bırakabilirsin ama ben geri dönmeyeceğim."

Arkasını döndü ve gitti. Ve Silla bu kez bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu biliyordu.

Duvara yaslandı ve sürekli damlayan suyu dinledi. Midesi düğümlenmişti. Adamın gözlerindeki karanlık, soğukluk... Bunu bir türlü atlatamıyordu. Nasıl olmuştu da her şey bu kadar çarpık bir hal almıştı?

"Ne boktan bir kunta."

Silla umutsuz düşüncelerinden sıyrılarak gözlerini kırptırdı. Koridorun sonundaki kadındı bu. Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Evet."

"O senin sevgilin miydi?"

"Onun gibi bir şey." Silla kaşlarını çatı. "Senin adın ne?" "Metta. Senin?"

"Silla." Dudağını ısırdı. "Ne zamandır buradasın Metta?" Bir an sessizlik oldu; sonra, "Sanırım dört haftadır."

Dört hafta mı? Silla'nın ağzı açık kaldı. "Nasıl... neden hiç ..."

"Ne diyorlarsa onu yap." Kadının sesi soğukkanlıydı. Boyun eğmiş. "Dediklerini yaparsan seni hayatta tutarlar. Zorluk çıkaranların ömrü uzun olmaz."

Silla'nın kulaklarında kan uğuldadı. "Başkaları da var mıydı?"

Metta'nın sert kahkahası koridorda yankılandı. "Evet. On, belki de on iki kadın? İki erkek."

Bu hücrelerden on dört ruh gelip gitmişti. Silla'nın midesi ikiye katlandı. "Sütuna mı kondular?"

"Sanırım. Götürüldüler ve geri dönmediler." "Peki ya kızlar... Klaernar'a karşı savaştılar mı?"

"Klaernar onlar için geldiğinde protesto ettiler. Bazıları tekmeledi, cıglık attı, onlara karşı savaştı. Bazıları ağladı ve yalvardı." Bir anlık sessizlikten sonra kız devam etti. "Eğer kommandor sizi görmek istiyorsa, ona tahammül etmelisiniz. O içlerinde en kötüsü. Tartışmayın ya da ağlamayın. Rol yapın... sadece ona tahammül edin."

İliklerine bir ürperti yerleşti. "Neye tahammül edeceksin Metta?" Kız cevap vermeyince Silla ürperdi.

Yanlış! diye bağırdı zihni. Her anlamda yanlış. Her zaman yanlış hissettirmişti. Sütunlar. Lettings. Klaernar ve onların taşları ve şiddeti.

"Sana yöneltilen suçlamalar neler Metta?"

Kız ofladı pufladı. "Suçlamalar. Büyücülük. Ve içimde bir taş kadar büyü var."

Silla dudağını ısırdı ve kızın devam etmesini bekledi.

"Bir grup Klaernar ailemin pazardaki yiyecek tezgâhına geldi. Onlara akşam yemeklerini getirdim. Bedavaya yemek yemeleri gerektiğini söyleyecek kadar küstahtılar. Ben de aksini önerdim."

Kız bir an sessiz kaldı. "Annem her zaman sivri dilimin başımı belaya sokacağını söylerdi ve sanırım haklıydı. O gece evimize geldiler. Suçlamaları okudular. Başıma bir çuval geçirdiler ve beni diğer kızlarla birlikte bir vagona attılar. Onları duyabiliyordum... ağlıyor ve yalvarıyorlardı. Hayatımda ilk kez sessiz kaldım. Gece boyunca ne battaniye ne de kar örtüsü olmadan yol aldık. Durduğumuzda, çuval çıkarılmıştı. Parmaklarımı hissedemiyordum. Soğuk, kızlardan birini uykusunda çaldı. Geri kalanımız hücrelere atıldık. Kızlar geldi ve gitti. İki erkek de. Ve şimdi sadece biz kaldık."

"Ama galdurunuz yok," dedi Silla, anlamaya çalışarak.

"*Kotaları* olduğunu söylüyorlar," dedi Metta. "Ulaşmaları gereken bir sayı var. Suçlamaların adil olup olmadığı önemli değil. Sadece kotalarını doldurmaları gerekiyor."

Metta'nın sözleri içine işlerken Silla'nın boğazından yukarıya doğru bir safra yükseldi. Onu evlat edinen anne Galdra değildi ve Silla'nın bir yanı her zaman Klaernar'ın asılacak kişiler konusunda o kadar da seçici olmadığından şüphelenmişti. Ama Klaernar'ın sıradan insanları sütunlara astığının bu kadar açık bir şekilde doğrulanması... onu sarstı.

Konuştuğunda Silla'nın sesi sert ve kararlıydı. "Bunu ödeyecekler Metta. Buradan çıkacağım ve sonra çaldıkları her hayatı onlara ödeteceğim."

Metta hiçbir şey söylemedi. Belki de Silla'ya inanmamıştı. Belki de diğerlerinden de benzer şeyler duymuştu. Ya da belki de Metta'nın bir hücrede dört hafta geçirmiş olması ve kendini sütundan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmış olmasıydı.

Sessizliğe gömüldüler ama Metta'nın koridorun hemen sonunda olduğunu bilmek Silla'yı biraz olsun rahatlatıyordu.

ALTMİŞ

Hvíta nehrinin suları Bazalt Köprüsü'nün altından hızla akarken, soğuk rüzgâr Rey'in yanaklarını sıyırdı. Pelerininin kapüşonunu yukarı çekerek At'ı köprü'nün üzerinden geçirdi.

Kopa önlerinde uzanıyordu; Brími denen ateş dağının taşlı kucağında, neyse ki çoktan uykuya dalmış, yayılan siyah bir şehir. Yetişkin bir adam olmasına rağmen Rey, savunma duvarlarının ötesinden görünen Kopa'nın taş işçiliğine bakarken hâlâ çocukken hissettiği şaşkınlığı hissediyordu; siyah kuleler ve kemerler, Arnavut kaldırımli sokaklar ve volkanik taştan yontulmuş binalar, Demirciler olarak bilinen Galdra sınıfı tarafından gerçekleştirilen muhteşem inşaat kahramanlıkları.

Kopa'nın görkemini taçlandıran şey, birbirine dolanmış kara dikenler gibi gökyüzüne uzanan kulelerden oluşan bir kale olan Ashfall'du. Brími'nin tabanına oyulmuş olan bu kale kuzeyin atan kalbiydi ve Kral Ivar Demiryürek adına Eystri topraklarını yöneten Kont Hakon'a ev sahipliği yapıyordu.

Rey'in göğsündeki daralma sıkılaşıyor ve onu Kopa'ya doğru çekti.

İlías'ı gömdüklerinden bu yana üç gün geçmişti; Jonas'ı ve kadını en son gördüğünden bu yana üç gün geçmişti. Onlar gelmeden geçen her saat Rey'in midesini daha da sıkıyordu ve Gunnar ile Sigrún'u hem arka yol hem de Kemikler Yolu boyunca keşfe göndermesine rağmen hiçbir haber alamadan geri dönmüşlerdi.

Ortadan kaybolmuşlardı ve Rey bir şeylerin çok yanlış gittiğini hemen anlamıştı.

Jonas'ın bileğini çektiği anı -Jonas'ın ne dediğini duymamıştı ama gözlerindeki bakış ona yeterince şey anlatmıştı. Araya girmeliydi. Bir şeyler yapmalıydı. Ama günün geri kalanı kaos, şiddet, ölüm ve kederle geçmişti ve diğer her şey zihninden silinip gitmişti.

Rey bildiği tüm tanrılara önsezisinin yanlış olması, Bloodaxe kardeşinin ona zarar vermemesi için dua etti. Bu düşünce bile ona baltasını birinin kafatasına saplamak için yoğun bir dürtü veriyordu. Ama keder insana çok kötü şeyler yaptırabilirdi ve Jonas kendinde değildi.

Midesinde hissettiği bilmişlik duygusu Rey'in bir an bile huzur bulmasına izin vermiyordu. Ve böylece, Bloodaxe Tayfası'nı Istré'ye gönderdikten sonra kendini Kopa'nın kapısının önünde bulmuş, o güvende olana ve Jonas'ın aklı başına gelene kadar rahat etmeyeceğine yemin etmişti.

Bunları söylediğinden beri yüzüncü kez, Rey ona veda sözlerinin daha yumuşak, daha nazik olmasını diledi. Ilías'ın ölümündeki suçunu kabul etmiş olmasını. Bloodaxe Tayfası'nın lideriydi. Neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak anlamadan onları savaşa sürükleyen oydu.

Ve Mürettebat birlikte, onun adına bu savaşçılarla yüzleşmeye karar vermişti. Savaşa girmenin her zaman riskli olduğunu söylemeye gerek bile yok; bu onların hayatının bir parçasıydı. Aldıkları her iş gibi bu yolda seyahat etmek de tehlikeler barındırıyordu. Ve Ilías aptal değildi, ölümün bir olasılık olduğunu biliyordu ama yine de kabul etmişti.

Bazalt Köprüsü'nün uzak ucuna ulaştıklarında, Kopa'nın müstahkem taş duvarlarının yanında bir grup araba ve at arabası görüldü, insanlar etrafta dolanıyordu. Dizginleri yukarı çeken Rey, At'ı durdurdu ve aşağı indi.

Kopa'nın kapıları kapalıydı. *Hiç kapanmamışlardı.*

Rey kırmızı bir pelerine sarınmış bir tüccara yaklaştı. "Kapıların neden kapalı olduğunu biliyor musun?" diye sordu başıyla duvarları göstererek.

Adam başını salladı ve sinirli bir nefes verdi. "Bütün gün burada bekledim, Kopa'ya kimsenin girip çıkamadığından başka bir şey duymadım." Kapalı arabasını işaret etti. "Bizi içeri almazlarsa Kunafjord'dan gelen erzaklarım yakında bozulacak. Yetiştirme sezonunun kısa olması yeterince kötü. Şimdi de bu." Adam durakladı. "Günün erken saatlerinde buradan geçen tek kişi yabancı bir kadındı."

Rey'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Kadın mı?"

"Kızıl saçlı. Kaba saba. Atını bıraktı ve Klaernar tarafından yan kapıdan içeri alındı."

Savaşçı, diye düşündü Rey. Skalla Tepesi'nden ittiği kızıl saçlı savaşçı. Bu o olmalıydı. Bu da aceleciliğini daha da artırıyordu.

Rey duvarlara göz gezdirdi, bakışları kapının tepesinden kalabalığı inceleyen iki Klaernar'a odaklandı. At'ı dizginlerinden tutan Rey yaklaştı.

"Hael!" diye seslendi Rey, Klaernar'ın bakışlarını yakalayarak. "Kont Hakon'a önemli bir mesajım var."

Yüzleri hiç değişmemişti. "Kapılardan kimse geçemez," dedi Bir.

Rey sinirli bir nefes aldı. "Bu önemli bir konu ve beni iyi tanırlar. ona. Eğer Kont Hakon'u ya da oğlu Eyvind'i getirirsen, bana kefil olurlar."

Klaernar soğukkanlılıkla, "Bu sözler Kont Hakon'a yukarıdan geliyor," dedi. "Şehre kimse girip çıkamaz."

Kont Hakon'un yukarısı mı? diye düşündü Rey. Bu, tüm Íseldur'da sadece bir avuç insan anlamına gelebilirdi -Kral Ivar, Magnus Kalp Yiyen ya da Ivar'ın hirdmenlerinden biri, kraldan asla uzaklaşmayan koruma grubu. *Belki de Kraliçe Signe*, diye düşündü, omurgası diken diken olmuştu.

Rey döndü, zihni fırl fırl dönüyordu. Kopa'ya girmesi gerekiyordu ama çok geç kaldığını hissediyordu.

Ne yaptın Jonas? Rey, Jonas'ı bulabilse, onunla konuşup aklını başına getirebilse... küçük kardeşini kaybetmenin acısını bilen biri varsa o da Rey'di, diye düşündü. Ama midesindeki o bilme hissi şimdi alarma dönüşmüştü.

Atına binerek Basalt Köprüsü'nden geçti ve Kara Yol'da birkaç mil boyunca tırıs gitti. Eyvind'le şehir içinde oynayarak geçirdiği çocukluk yazları bugün çok işine yarayacaktı. Her şehrin gizli çıkışları vardı ve Rey, Kopa'nın kilerin tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Rey attan inip onu bir ağaca bağlamadan önce At'ı yoldan uzaklaştırarak ağaçların arasında uzun dakikalar boyunca dolaştırdılar. Burada Hvíta nehri sığırdı ve dağlardan gelen bahar suları çoktan çekildiği için karşıya geçmek yeterince kolaydı. Ormanın içinden ilerlerken, Kopa'nın savunma duvarlarının batı köşesi ileride belirdi. Bu kısımlarda çam ağaçlarının arasına çalılık kıızılağaç ve keçi söğüdü serpiştirilmişti, bu da siyah bazalt duvarlara oyulmuş kapıyı görmeyi imkânsız hale getiriyordu, tabii insan ne aradığını tam olarak bilmiyorsa.

Rey'in parmakları kaba yontulmuş taşları kazıyarak kıl payı kadar dışarıda kalmış olanı aradı... işte oradaydı. Bastırdı ve bir kapı açıldı, demir menteşelerin gıcirtısı omurgasına çivi gibi saplandı.

Rey bu sesi beklese de, hemen arkasında duran Klaernar'ın parıldayan bir bıçakla ona doğru hamle yapacağını tahmin edememişti. Neredeyse bir kalp atışı kadar zaman kala sola doğru seğırten Rey kılıcına sarıldı ve tam zamanında çekerek adamın bir sonraki darbesini karşıladı.

"Kimsin sen?" diye sordu Klaernar. "Bu girişi nereden biliyorsun?"

Rey ona kaburgalarının hemen altından bir darbe indirdi ama kılıcı savaştının zırhlı gömleğinden sıyrıldı.

"Silah arkadaşım öldürüldü," diye homurdandı Rey, adamın saldırısını savuşturarak. "Savaşçılarımın biri benim... *hücumumla* kaçtı." Kılıcını güçlü bir kavis çizerek savurdu ve zayıflamış zincir zırhı hedef aldı. "Ve senin lanet olası sorularına cevap verecek havada değilim." Perçinler gömlektan kurtulup taş duvara çarparken ve kılıcı Klaernar'ın karnının derinliklerine saplanırken acımasızca gülümsedi.

Adamı kılıcından tekmeleyen Rey, onun üzerinden geçip karanlık tünele doğru ilerledi.

Geçitten ilerideki ormanlık alana adımını atarken dudaklarından bir inilti döküldü. Kılıçlarını çekmiş bir grup Klaernar duruyordu ve Rey onları saymak için acele etti. On. On beş. *Lanet olsun*. Yirmi üç.

"Silahını yere at," diye seslendi biri - omuzlarına sardığı ayı postundan pelerin en azından kaptein rütbesinde olduğunu gösteriyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Rey, kılıcını yere atarak. "Bu girişi nereden biliyorsun?" diye sordu kaptein.

Rey hançerini kınından çıkarıp kılıcının üzerine fırlattı ve çıkan çınlama orman zemini tarafından emildi. "Şehir neden kilitli? Kızla mı ilgili?" diye sordu. Kopa'da geçirdiği onca yıl boyunca Klaernar'ın burada görevlendirildiğini hiç görmemişti ama kapıların kapatıldığını da hiç görmemişti.

Bu işleri zorlaştıracak, diye düşündü Rey yüzünü buruşturarak. Kaptein'in gözleri kısıldı. "Kimden bahsediyorsun?"

Sesindeki ince bir dalgalanma kaptini ele veriyordu. *Demek bunun onunla bir ilgisi var,* diye düşündü Rey. Şansını denemeye karar verdi; her halükârda bunu anlatacak kadar yaşamayacaklardı. "Kraliçe ondan ne istiyor?" diye sordu, hevrîtinin kınından çıkarıp diğer kılıçlarıyla birlikte yere fırlatarak.

Klaernar kaptini Rey'in sorusunu duymazdan gelerek hızla göz kırptı. "Hepsi," diye hırladı Rey'in çizmesine başını sallayarak.

Göz ucuyla adamları inceleyen Rey hançeri çekip bir kenara fırlattı. *Kaptein dahil yirmi üç Klaernar*, diye düşündü. *Meydan okumayı seviyorsun*. Günler olmuştu ve bunu ifade etmek için yanıp tutuşuyordu.

"Kraliçenin bir Galdra kızıyla ne ilgisi var?" diye sordu Rey, ama cevap vereceklerine dair pek umudu yoktu -henüz değil.

Bu cevapları ondan talep etmeli, gerçekler konusunda ısrarcı olmalıydı ama zihni keder ve öfkeyle bulanıktı. Gülüşü güneş ışığı gibi olan bu kıvrıkcık saçlı kadın nasıl bir karmaşanın içindeydi? Başını nasıl böyle bir belaya sokmuştu?

Belki de Rey'e güvenebilseydi, Rey bunun olmasını engelleyebilir, onu Klaernar'ın pençelerinden uzak tutabilirdi. Midesi yanıyordu. Rey, Klaernar'ın tutsaklarına neler yaptığını ve Kumandan Valf'in özellikle aşağılık bir canavar olduğunu biliyordu. Eğer kız onun gözetimi altındaysa, eğer ona tek bir parmağını bile sürdüyse... Rey düşüncesini tamamlayamadı.

"Eller yukarı!" diye bağırdı kaptein. Klaernar'dan ikisi ellerinde demir prangalarla öne doğru ilerledi.

Rey ellerini kaldırıp galdurunu çekerken ve saniyeler içinde kendini hazırlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Boynunu çevirirken elinin arkasındaki siyah damarları fark etti. Günler geçmişti ve galduru serbest kalmak için o kadar zorlanıyordu ki bunu ifade etmek için düşünmesine bile gerek yoktu.

"Nesi var bunun?" diye sordu Kral'ın Pençeleri'nden biri, Rey'in avuçlarına bakarken gözlerini kocaman açmıştı.

Avuçlarından koyu, dumanlı dallar döküldü, gökyüzüne doğru yükseldi ve dönen büyük bir kül bulutunda toplandı. Rey rahatlayarak nefes verdi, kendisini her şeyden çok kendisi gibi hissetmesini sağlayan o ilkel güçle dolmuştu. Midesindeki düğüm hafifledi, keder ve endişe yok etme ihtiyacıyla yer değiştirdi.

Yakmak için.

"Ne, bu mu?" diye sordu Rey, bileğine bir fiske vurarak. Göz açıp kapayınca kadar dumanı yirmi iki karmakarışık parçaya bölündü ve bu parçalar titreşip kalınlaşarak içlerinde korlar patladı. "Bu senin için gelen ölüm."

Rey'in sessiz komutuyla duman onun iradesine boyun eğdi, dallar şimdi kılıçlarını çekmiş ona saldıran Klaernar'a doğru uzanıyordu. Kaptini şimdilik dışlamıştı; aradığı cevapları ona biri vermeliydi. Siyahlık dövmeli

Korku, haykırmak için ağızlarını açmaya zorlarken, karanlık boğazlarından aşağı tünel kazıyordu.

Sonraki bölüm her zamanki gibi geçti: adamlar kendi çığlıklarında boğuluyor, boğazlarını tutuyor, içten içe yanarken çırpınıyorlardı.

"Faydası yok," diye mırıldandı Rey, odak noktasını keskinleştirerek. Yirmi bir onun için gerçekten zordu ama iyi bir meydan okumayı severdi. Ama sonra kaşlarını çatı. Yirmi bir. Kaptein hariç yirmi iki Klaernar vardı.

Göz ucuyla, eli kılıcının kabzasında geri geri giden kaptini izledi ve sonra...

"Kahretsin," diye mırıldandı Rey. Çalılıkların arasından panik içinde kaçışan bir figür belirdi; içlerinden biri kaçmıştı. "Bu bela getirecek," diye mırıldandı kendi kendine. Ama diğer Klaernar'ı kavrayışını onlar ölene kadar gevşetemedi ve kaptein şimdi kılıcını çekmişti. Rey dişlerini sıkarak daha fazla galdur çekti, göğsünde dövmesi olan dış halde depolarından çekip yeni bir kül şeridi çıkardı. Bunu kaptana gönderdi, adamın boynunu çevreledi, onu aptalca fikirlere karşı uyarıcı dumanlı bir okşayış.

Klaernar'ın yüzleri şimdi kıpkırmızıydı. Sonunda yere yığılmaya başladıklarında gözleri şişiyor, yuvalarından sıvı sızıyor, pençeliyor ve boşuna sürünüyorlardı. Ardından derileri eriyip tabakalar halinde dökülmeden önce kabarcıklar oluşmaya, fokurdamaya ve patlamaya başladı. Orman yanmış saçların ve yanmış etin keskin kokusuyla, etin cızırtısıyla ve ölen adamların iniltileriyle doldu.

Daha iyi bir insan bu manzara karşısında midesi bulanırdı - erimiş yüzler, çarpılmış bedenlerden yükselen duman ve buhar. Ama Rey sadece sevinç duydu. Listesinde olmamasına rağmen, onların ölümünden zevk alıyordu.

Hepsi durulduktan sonra, kaçan Klaernar'ı bulma umuduyla ormanı gözden geçirdi ama ondan hiçbir iz yoktu. Kömürlerin arasından kendine özgü idrar kokusu geldi. "Altına işemişsin," dedi Rey tiksintiyle, kaptine dönerek.

"Sen-" diye kekeledi kaptein. Şimdi titriyordu. "Sen Slátrari'sin. Katil!"

Rey gülümseyerek kaptine doğru bir adım attı. Bu isim gülünçtü ama kötü şöhretin hoşuna gittiğini kabul etmek zorundaydı. Hikâyeler çok yayılmıştı ve hedefleri için geldiğinde, kaderlerinin ne olduğunu anladıklarında çok korkuyorlardı.

Parmağının bir hareketiyle duman kaptinin boynuna dolandı, adam tıslarken teni kırmızının en güzel tonuna dönuştü. Rey bir seğıirme daha yapsa derisi kabarabilirdi ama hayır. Henüz değıil.

"Konus," dedi Rey, adama karanlık bir bakış fırlatarak.

"O gözaltında," dedi kaptein, duman kulağının ucunu yakarken yüzünü buruşturarak. "Kapılara adam yerleştireceğıiz. Hepsine. Bir konvoy onu Kunafjord'a götürene kadar kimse girip çıkmayacak."

"Ve sonra..." diye ısrar etti Rey, bakışları sertleşerek.

"Ve sonra Sunnavik'e yelken açacak." Adam neredeyse nefes nefese kalmıştı.

Keşke İseldur halkı bu Klaernar'ın ölüm onlar için geldiğinde ne kadar korkutucu olduğunu görebilseydi, diye düşündü Rey acı acı.

"Neden?" diye hırladı Rey.

"Sana söylediğıimden fazlasını bilmiyorum," dedi adam. Sesi, ölümü öngördüklerinde her zamanki tiz perdesine ulaşmıştı. "Ben sadece emirleri uyguluyordum."

"Kim?" diye kükredi Rey.

Neyse ki adamın daha fazla yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. "Valf. Kommandor Valf'in koğıuşunda. Doğıu garnizonu."

Rey'in eli yumruk şeklinde kıvrıldı, dudakları hırıltıya dönuştü. Kaptine sırtını dönerek, atılmış silahlarını kaptı ve Kopa'nın doğıu mahallesine doğıru ilerledi.

Kaptein'in çığılıkları kulaklarında çınladı ve sonra orman ölüm sessizliğine büründü.

ALTMİŞ BİR

Klaernar'ın en uzun boylusu kapıyı çalarken S illa'nın gözleri Kumandan Valf'in kapısındaki düğümleri ve kıvrımları takip etti. Soğuk demir kelepçeler bileklerini kesiyordu ve huzursuzca kıpırdandı. Elbisesine baktı - acayip kırmızı ve dekolte, o kadar sıkılmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu.

İki Klaernar sabun, bir kova su, bir çift terlik ve kırmızı giysiyle hücrelerine gelmişti. Yıkanması ve giyinmesi söylenmişti ve geri döndüklerinde Klaernar onu garnizon salonundan geçirip merdivenlerden yukarı, kommandor'un özel odasına götürmüştü.

Kendini sarkmış hissederken, Silla Hekla'nın sözlerini hatırladı.

Bana yaptığı her şey, her tokat, her yumruk, her tekme, çıra gibiydi. Beni öfkeli bir orman yangınına dönüştürmüştü ve şimdi onun yanma zamanıydı.

Bu çıra, diye düşündü Silla. Ne olursa olsun, kırıldığımı görmeyecekler. Ve bir gün, yanacaklar.

Kapı açıldığında Silla omurgasını dikleştirdi, Kommandor Valf'in iri gövdesi kapıyı dolduruyordu. Uzun boylu ve enliydi, uzun siyah sakalı ikiz Urkan örgüleriyle birleşmişti. Dudakları gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı ve onu kelepçelerinden tutarak odaya çekti.

"Rahatsızlık istemiyorum," diye tersledi kommandor. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve ardından Kommandor Valf odayı emniyete alırken kilidin uğursuz sürgüsü duyuldu.

Çok yakında duran Valf cebinden bir anahtar çıkardı ve kelepçeleri gevşetmeye başladı. Kelepçeler şangırdayarak yere düşerken Silla bileklerini ovuşturdu, rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordu.

Etrafını inceledi. Valf odanın ortasında duran ağır ahşap masaya doğru ilerledi. Yukarıda demir bir avize asılıydı, mumlar iki ağır seramik sürahinin üzerine titrek bir ışık saçıyordu

ve yemek dolu bir tabak. Silla'nın hain midesi guruldadı ve kendine sıkıca sarıldı - o sabah hücresine günlük yemek getirilmemişti.

Gözleriyle odayı tarayarak geri kalan detayları inceledi. En uçta, binanın geri kalanıyla aynı cilalı siyah taştan yontulmuş bir şömine duruyordu, içinde hafifçe yanan bir ateş çıtırdıyordu. Ocağın üzerinde birkaç küçük duvar halısı asılıydı; altın, kahverengi ve kırmızı renklerden oluşan parlak iplikler, ışığı tuhaf bir şekilde yakalayan geometrik desenlerle birbirine dolanıyordu. Ocağın iki yanında kitaplar ve parşömen yığınlarıyla dolu raflar ve Silla'nın hiç hoşuna gitmese de Kral Ivar'ın farklı boyutlarda birkaç büstü vardı. Odanın diğer ucundaki pencerenin kepenkleri aralıktı ve içeriye loş bir ışık süzülüyordu.

Kommandor Valf ateşin yanındaki iki kürklü sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

Bu ne bir teklif ne de bir öneriydi. Silla yutkunarak odayı geçti ve kendini sandalyelerden birinin üzerine bıraktı. Bakışları Valf'in sandalyesinin yanındaki rafta duran Kral Ivar'ın siyah bazalt büstüne takıldı. Kral, cilalı volkanik kayanın içinden bile ona kaşlarını çatmıştı.

İğrenç, diye düşündü, yüzünü nötr tutmaya dikkat ederek.

Kommandor, elinde bir tabak yemekle onun yanında belirdi.

"Günlük yemeğiniz," dedi. Yine, bu bir soru değildi. Sinirleri titreyen Silla tabağı kabul etti. Valf büstün yanındaki sandalyeye çöktü, ona bakarken elindeki fincandan bir yudum aldı. "Ye," dedi.

Silla'nın midesi yine guruldadı. Günlerdir gündüz ve akşam yemeklerinde sulandırılmış çorba içiyor, hiçbir zaman açlığını bastırmaya yetmiyordu. Ve önündeki tabakta olabilecek en kötü biçimde baştan çıkarıcı tatlı ekmekler vardı.

Uzun bir süre düşündükten sonra Silla tabaktaki tatlı ekmeği aldı ve geçici bir ısırık aldı. Tereyağı sıcaklığındaki katmanlar onu karşıladı ve neredeyse inleyerek ikinci, çok daha büyük bir lokma için geri döndü. Ekmeği bitirdikten sonra et ve peynirlere geçti, son lokmaya kadar sessizce yedi.

"Görüyorum ki yemekten hoşlanıyorsunuz," dedi komutan, dudaklarının kenarları kıpırdandı.

Silla'nın boynunda bir kızarıklık belirdi ve ellerini kavuşturdu, sonra ne yapacağını bilemeyerek çözdü.

"Gerginsin," diye mırıldandı Valf.

Silla'nın gözleri onunkilerle buluştu. "Gergin olmam için bir neden var mı?"

Kumandanın bakışları Silla'nın yüzünde gezindi. "İşbirliği yaparsan sana hiçbir zarar gelmeyecek canım."

Silla irkilmemeye çalıştı.

Komutan devam etti. "Duyduğuma göre, meydan okuyan bir mizacın varmış. Biraz da sivri dilli."

Silla konuşurken kendini doğrudan ona bakmaya zorladı. "Suçlamalar açıklanmadan günlerdir bir hücreye kapatılmış durumdayım. Belki beni bilgilendirecek kadar nazik olabilirsiniz, Kumandan?"

Yüzünden yine o çirkin gülümseme geçti. "İkimiz de bu tür oyunlar için fazla zekiyiz canım. Kim olduğunu itiraf etmeyecek misin?" Durakladı. "Sana Eisa mı diyeyim, yoksa Silla'yı mı tercih edersin?"

Yüzündeki kan çekildi, midesi sıkıca kenetlendi. Eisa.

Ne kadar kaçmaya çalışsa da bu isim onu takip ediyordu. Elleri titredi ve derin bir nefes almaya zorlandı.

Hearthfire düşünceleri, dedi kendi kendine. Ama Kommandor Valf'a müstehcen dekoltesi bir elbiseyle getirilmişti. Sevgilisi tarafından ihanete uğramıştı. Bu dünyada hiç kimsesi ve hiçbir şeyi kalmamıştı.

Saga, diye düşündü. *Saga'sı vardı*.

Morali giderek yükseldi ve kendini kommandora cevap vermeye zorladı.

"Silla," dediğini duydu.

"Silla," diye tekrarladı. "Kraliçe Signe'ye yakalandığınızı bildirmek için bir şahin gönderdik ve şimdiden sizi geri almak için oldukça istekli olduğunu duyduk. Kunafjord'daki limandan sizi güneye, Sunnavik'e getirecek bir gemi ayarladı."

Silla elbisesinin kolunu çekiştirdi.

Kommandor çenesini ovuşturarak, "Arkadaşınız Jonas, soyunuzu öğrenmenin yanı sıra, sıra dışı... yeteneklerinizi de keşfettiğini söyledi," diye devam etti. Bakışları kadının ellerine kaydı.

Kadın dişlerini sıktı. *Jonas* mı keşfetmişti?

"Elbette, o iğrenç şey hakkındaki resmi duruşumuzu biliyorsunuz." Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Ama sen buradasın. Kaderin belli. Benden bir şey saklaman için hiçbir sebep yok. Söyle bana canım, tam olarak ne yapabiliyorsun?"

Silla kahkahalara boğulmak istedi. *Kumandanım, auroralar gibi parlıyorum. Hayatınız için kaçarken sahip olmanız gereken en faydalı yetenek.*

En ufak bir dikkat bile çekmiyor.

"Yeteneklerimi anlamıyorum," dedi onun yerine.

"Bu çok talihsiz bir durum." Kumandan fincanını dudaklarına götürdü ve geri devirdi. "Yine de bu gerçekleri çözmenin yolları *var*. Kraliçenin gemisi ayarlanana kadar birkaç gün geçeceği için, sen ve ben bunları keşfederken biraz eğleneceğiz. Onları ortaya çıkarmakta ustayımdır."

Silla ellerini öyle bir kuvvetle birbirine kenetledi ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Silla onun yöntemlerini bilmiyordu ama öğrenmek istemediğinden de emindi.

"Kraliçenin yeni oyuncağıyla oynamanı onaylayacağını sanmıyorum," dedi, bakışları Kommandor Valf'in üzerinde sabitlenmişti.

"Tam tersine canım. Majesteleri benden senin galdurunu onaylamamı istedi. Danışmanı Üstat Alfson'un yakın dostuyum. Onu tanıyor musunuz?"

Silla sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak başını salladı.

"Üstat, meraklı bir zekâyâ sahiptir ve işlerin nasıl yürüdüğünü keşfetmeyi sever. Kendini zanaatına oldukça adanmış ve büyüünün işleyişine özel bir ilgi duyuyor. Hiçbir şey onu bir şeyi parçalarına ayırıp yeniden birleştirmekten daha fazla memnun edemez."

Sunnavik'te onu gerçekten nelerin beklediğine dair bu ilk ipucu karşısında tüyleri diken diken oldu. Ashes, Saga'yla birlikte o kalede ne tür canavarlar vardı?

"Korkma Silla. Ben pek zanaatkâr sayılmam ama benim de yöntemlerim var," dedi kommandor. "Bardağınızı yeniden doldurabilir miyim?"

Silla başını iki yana salladı. Bu tedirgin edici haber karşısında kanına bir ürperti yayıldı ve sandalyesinde bir kez daha kaydı.

"Evet, canım. Senin büyüünün işleyişini keşfedeceğiz. Ve biliyor musun, ilk seansımıza başladık bile."

Sandalyesinin kollarını kavrayan Silla, adamın soğuk, karanlık gözlerine gözlerini kırptırdı. Üşüme tenine yayılmış gibiydi, buna damarlarında toplanan tuhaf bir gerginlik hissi de eşlik ediyordu.

Kumandan devam ettiğinde sesinde giderek artan bir heyecan vardı. "Alfson bana bunun *enerji* ve denge ile ilgili olduğunu söyledi. Skjöld yaprakları kişinin güçlerinin ortaya çıkması için çok büyük bir bariyer oluşturarak onları bastırıyor. Ama tam tersi etkiye sahip başka bir yaprak daha var. Alındığında, bariyeri düşürür ve kişinin güçlerini yüzeye çıkmaya zorlar. Buna katalizör diyor."

Silla boş tabağına bakarken teni gümbürdüyordu. Farkındalık omurgasından aşağı buz gibi bir su gibi kaydı ve gözlerini kapattı.

Aptal. Tanrı'nın lanetlediği bir aptaldı.

"Evet, canım. Katalizör o tatlı rulonun içinde pişmişti. Ve bak, sihrin kıpırdanıyor. Doğru olduğunu görüyorum, o halde eşsiz bir yeteneğin var."

Silla sandalyesinden sıçradı, avuçlarını yukarı çevirdi ve dehşet içinde damarlarından çıkan beyaz ışığa baktı. Yanardöner ışığı daha önce iki kez gördüğünde daha yumuşak, daha nazik, içinde bir fısıltı halindeydi. Şimdi ise buzul bir nehrin akıntıları gibi içinden geçip gidiyor, soğuk sanki serbest bırakılmasını istercesine tenini itiyordu. Basınç her nefeste artıyor gibiydi ama onu nasıl serbest bırakacağını bilmiyordu.

Kommandor Valf hiçbir uyarıda bulunmadan yanında belirdi. Eli bileğinin etrafına dolandı ve onu öyle sıkı kavradı ki kız irkildi. Kadın kendini kurtarmaya çalışırken parmağını kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Tenine dokunmak soğuk olsa da sen bir Ashbringer'a benziyorsun," diye mırıldandı. "Nedir bu? Daha önce hiç görmemiştim. Parlıyorsun!" Sesinde endişe verici bir şey vardı, açgözlü bir heyecan. "Alfson senden çok memnun kalacak. Seni açıp içinin de parlayıp parlamadığını görmek isteyecektir."

Silla sert bir nefes çekti, oda kendi ekseninde dönmeye başladı. Buradan çıkmak zorundaydı.

"Ama neden tüm eğlenceyi o yaşasın ki? Ben de görmek için sabırsızlanıyorum."

Arkasına geçerek onu sıkıca göğsüne çekti. Şok ve panik içindeki Silla kurtulmak için çırpındı. Kumandan bir hançer çekti ve o daha düşünmeden hançeri avucunun içine sapladı.

Sıcak acı, galdurunun soğukluğuyla kafa karıştırıcı bir şekilde karışırken Silla çığlık attı.

"Pekâlâ," dedi kommandor.

Oda tekrar odak noktasına geldi ve Silla durumu değerlendirdi. Avucundan kıpkırmızı kan sızıyordu. Kadının bileği adamın çok daha büyük olan eliyle sıkıca kavranmış, hançer de diğer eliyle kavranmıştı. Kumandanın göğsü sırtına bastırıyor, onu olduğu yere hapsediyordu.

Adam eğilip yarasına bakarken, kız onun ekşi bira nefesiyle öğürdü. "Kırmızıdan başka bir şey yok. İtiraf edeyim, dehşete düştüm. Ama kemiklerin ne olacak?

."

Panik tekrar etkisini göstermeden önce, Silla bir an için netleşti. Hekla ve Rey'le geçirdiği haftalar boyunca bunun için çalışmıştı. Her dirsek çalışması, her hamle, her yumruk onu tam da bu ana getirmişti.

Özgürlük istiyorsa, ona öğretilenleri hatırlamak zorundaydı.

onu

. Kommandor orta parmağını kavrayıp hançeri getirdiğinde dirseğini tekrar adamın kaburgalarına sapladı. Adamın nefesi tıslarken, Silla beceriksizce adamın bileğine vurdu ve hançer yere düştü.

"Seni kunta!" Adamın kolu kadının boğazına dolandı ve nefes alamayana kadar sıkı. "Artık kaderini mühürledin. Eğer bana acı verirsen, sana on katıyla geri veririm."

Ama Silla'nın tek duyabildiği zihnindeki Hekla'nın sesi olana kadar sözleri boğuklaştı.

Kolunu öne doğru çek.

Yumruğunu kasıklarına indir.

Kaburgalarına dirsek at.

Kendini kurtar.

Silla'nın bedeni sanki binlerce kez yapmış gibi hareketleri yerine getirdi ve sonunda kendini onun elinden kurtardı.

Kumandandan hızla uzaklaştı -komutan kendine gelmeye çalışırken iki büküm olmuştu- ama adam ani bir saldırganlıkla arkasından atılarak elbisesinin eteklerini yakaladı. Yüksek sesli bir yırtılma havayı doldurdu ve etekleri yırttı. Kumaş yırtıldı ve elleri masanın kenarına takılarak öne doğru tökezledi. Ağır seramik sürahiler birbirine çarptı.

Kommandor Valf kendini toparladı, yüzü gerilmiş ve kızarmıştı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, canım. Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Ama şimdi acı çekeceksin."

Derisinin altındaki gerginliği, kollarının dikkat dağıtan parlaklığını görmezden gelen Silla seramik sürahileri yakaladı, elleri şaşırtıcı ağırlıklarının altında kaldı. Her iki elinde birer tane tutarak döne döne kommandor'a doğru fırlattı. Yumuşak, pratik hareketlerle önce sola, sonra sağa çalım atarak onları kolayca savuşturdu. Bira ve bal likörü yere sıçradı, testiler gürültüyle takırdadı. Kommandor tahmin edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ona doğru hücum etti. Silla döndü ve kendini ulaşamayacağı bir yere atmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Kumandan bir avuç saçını yakaladı ve başını kabaca geriye doğru çekti. Acı kafa derisinde alevlenirken boğazından bir feryat koptu. Elleri körü körüne çırpındı, bir şey aradı, herhangi bir şey, ama boş çıktılar.

"Şunu anla: Sana nezaket gösterirdim."

Başı geriye doğru sarsıldı ve ayakları ona yetişmek için çabaladı. Dirseğini kommandor'un kaburgalarına doğru geri itti, savunmasını hatırlamaya çalışıyordu ama her şey dağılıyordu; hareket özensiz ve etkisizdi.

Valf'ın saçlarını tutuşu gevşedi ve onu kabaca yere itti. Elleri ve dizleri ahşap zemine sertçe çarptı, öyle sert sarsıldı ki dişlerinin kırılabileceğini düşündü.

"Neyse ki kraliçenin sana bozulmamış halde ihtiyacı yok." Adamın botu kaburgalarına sertçe çarptı, ciğerlerindeki havayı boşalttı ve göğsüne bir acı yayıldı.

Silla umutsuzca nefes almaya çalıştı ama vücudu felç olmuş gibiydi. Gözlerini açarak tekrar denedi. Tekrar. Hiçbir şey yoktu. Hava yok. Panik içinde alevlendi ve dikkatini bir kez daha kendisine doğru savrulan bottan uzaklaştırdı.

Kırmızı.

Onu kör eden ve hapseden kırmızı sıcak acıdan başka bir şey yoktu. Bir iniltiyle kendi üzerine kıvrıldı ve bir sonraki darbeyi bekledi. Sonunda bir nefes almayı başardı ama rahatlaması kısa sürdü. Ağır eller onu ters çevirdi ve omuzlarını yere sabitledi, göğsüne bir ağırlık yerleşti. Görüşü açıldı ve şöminenin üzerinde asılı duran duvar halılarının üzerine geldi. Bu açıdan onları daha net görebiliyordu.

Saç.

İnsan saçından dokunmuşlardı.

Kırmızılar, altınlar, kahverengiler, siyahlar... Birbirine dolanmış ve ocağın üzerine bir kupa gibi yerleştirilmiş çok sayıda örnek.

Kaç kadın vardı? Silla merak etti, panik boğazını tırmalıyordu. Bu canavar sütuna koymadan önce kaç kadına tecavüz etmişti?

Kumandan, dudaklarına zalim bir gülümseme yayarak onun üzerine çıktı. "Çılgılık at canım," diye homurdandı elini geri çekerek. "Bundan çok zevk alıyorum."

Açık avucu yanağına çarptı. Silla'nın yüzüne keskin ve sıcak bir acı yayıldı. Gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı, ta ki üzerinde beliren figür netleşene kadar. Onu görünce kanı dondu. Gözleri kötü niyetli olan komutanın dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Kemerinden bir hançer çıkardı ve Silla sonunu görmek için kendini hazırladı. Ama onun yerine saçlarını kavradı, bir tutamını kesip kopardı ve

burnuna götürdü. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlayabilmem için bir hatıra."

Silla onun altında çırpındı, elleri kollarını tırmaladı ama tüm bunlar kommandorun öfkesini körüklemekten başka bir işe yaramamış gibiydi. Hançeri ve saç tutamını bir kenara fırlatarak ona bir tokat daha attı ve tüm hislerini yok etti. Kumandan bir eliyle boğazını kavrayıp sıkarken, diğer eliyle kemerinin tokasına uzanırken oda dönmeye başladı. Silla nefes alamıyordu. Gözlerinin önünde ışıklar patladı, elleri işe yaramaz bir şekilde yanlarını yokladı. Panik midesinde alevlendi.

"Birlikte eğleneceğiz *canım*. Gerçi korkarım senden çok benim için eğlenceli olacak."

Her şey uzaktı. Kulakları uğulduyordu. Karanlık, görüşünün köşelerinden içeri süzüldü.

Ama sonra kumandanın eli irkildi. Tutuşu gevşedi. Silla bir ciğer dolusu hava emdi. Zaman yavaşladı. Valf'in yüzü tepesinde belirdi, ifadesi garip bir şekilde boştu.

Eli seğirdi, parmakları yuvarlak bir şeye sürtündü. Soğuk bir şeye. Parmakları ağır sürahinin sapına dolandı. Onu sıkıca kavradı, sonra da toplayabildiği tüm güçle kommandorun şakağına doğru güçlü bir yay çizerek savurdu.

Darbe, kolundan aşağı yankılanan donuk bir gümbürtü oldu. Silla kommandoru izlerken nefes almayı bıraktı. Gözlerini kırıştırdı ve sonra yan tarafına yığıldı.

Silla çaresizce nefes alarak onun altından kurtulup ayağa kalktı. Ne olmuştu? Neden onu boğmayı bırakmıştı? Ama Silla'nın bu soruları düşünecek zamanı yoktu. Adam arkasından derin bir nefes aldı, boğazında bir hırıltı yükseldi. Eli bileğinin etrafına dolandı, parmakları etine sıkıca gömüldü.

Bakışları cilalı siyah taşla çarpıştı. Kral Ivar'ın bazalt büstünün boncuk gözleri ona dik dik bakıyordu. Silla sert taşla uzandı ve onu rafından kaldırdı, kesik avucuna yaptığı baskıdan dolayı homurdandı. Büstün ağırlığından aldığı ivmeyle onu kommandor'un yüzükoyun yatan bedenine doğru savurdu ve bıraktı.

Silla, Hekla'nın onaylayan kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi çünkü büst, kommandor'un kafasına mide bulandırıcı ıslak bir şaplakla inmişti. Bir yumurta kabuğu gibi çatladı, kan ve beyin maddesi siyah taşın etrafından dışarı sızdı.

Bacaklarında bir seğirme. Tıkırdayan bir nefes. Ve sonra, bir daha hareket etmedi.

Silla, Kommandor Valf'in parçalanmış bedenine baktı, bir kez, sonra iki kez gözlerini kırıştırdı. Bunu o yapmıştı. Onu öldürmüştü. O-

Kapının çalınması düşüncelerini böldü. Mücadele. Gürültü yapmışlardı. Kommandor'un kapısının dışındaki Klaernar kapı tokmağını tıkırdatarak çalıyordu.

"Kumandan?"

Gözleri odayı taradı ve pencereye takıldı. Silla, kommandor'un yün pelerinini duvardaki bir kancadan kaptı ve kollarından gelen ışığı azaltmak için omuzlarına attı. Pencereye doğru koştu ve panjurları sonuna kadar açarak dikkatle dışarı baktı.

Bir grup Klaernar aşağıdaki patika boyunca, muhtemelen garnizon salonunun girişine doğru koşuyordu. Onun ötesindeki manzara karşısında nefesi kesildi. Kopa şehri yayılıyordu; kat kat siyah binalar, çatılar ve kuleler, ötesinde devasa bir kalenin yer aldığı dişlek dağlara kadar uzanıyordu.

Silla Kopa'ya ulaşmıştı ve bunu babasına söylemek, çatılardan haykırmak için can atıyordu.

"Odaklan Silla," diye fısıldadı başını sallayarak. Şimdi duygusallaşmanın sırası değildi. Kopa'daydı ama güvende olmaktan çok uzaktı.

"Skeggagrim," diye hatırlattı kendine. "Ejderha İni Hanı'nın yanındaki mavi panjurlu ev." Pencerenin pervazına tırmanarak bir bacağını dışarı sarkıttı. Bu şehirde bir yerlerde özgürlük vardı. O kadar yakındı ki, tadını alabiliyordu.

Pencerenin altında bir çalı kümesi vardı ama garnizon salonunun ikinci katında olduğu için güvenli bir şekilde aşağı atlayamayacağı kadar uzaktaydı. Pencerenin pervazına tutunan Silla, vücudunu dış duvara bakacak şekilde çevirdi. Mücadele sırasında terliklerini kaybetti ve çıplak ayakları bir dayanak bulmak için taş duvarı yokladı. Dişlerini sıkarak umutsuzca duvara tutundu. Elbisesi bir rüzgârla savruldu ve aşağıya baktı. Bir adım, belki iki adım daha, sonra atlayacaktı.

Kıymık kıymık odun sesleri kulaklarına geldi, Kumandan Valf'in odasının kapısı kırılırken bir erkek sesi bağıırıyordu. Silla ayağını indirdi, umutsuzca başka bir dayanak noktası arıyordu. Bastırdıkça ayağının altındaki taş parçalandı ve boş havaya düştü, ağzı kaçmasına izin vermeye cesaret edemediği bir çığlıkla açıldı.

Çalıkların arasına sertçe yan yattı, nefesi ciğerlerinden kesilmişti ve burnuna ardıc kokusu geliyordu. Silla sersemlemiş bir halde yatıyordu, hava alamıyordu.

Yukarıdaki pencerede sert, dövmeli bir yüz belirdi ve hayat Silla'ya geri döndü.

"Dışarı tırmandı!" diye bağırdı Klaernar, kendini pencerenin kenarına çekerek.

Silla kollarını ve bacaklarını tırmalayan dalların uzaktan farkındaydı ama çok geçmeden kendini kurtarmış, Arnavut kaldırımli sokakta hızla ilerliyordu.

"Mavi panjurlar," diye tekrarlardı dişlerini sıkarak. "Dragon's Lair Inn." Onu bulmak zorundaydı. Sahip olduğu tek şey buydu.

Ancak Silla yolda hızla ilerlerken tepesinde süzülen kara şahini göremedi.

ALTMİŞ İKİ

Yolun aşağısında baskı yapan Silla, kollarını çalıntı pelerininin kıvrımlarına daldırdı. Siyah yünle kollarını göğsüne sabitleyerek ön kollarından akan ışığın bir kısmını bastırmayı başardı ama derisinin altındaki his onu çılgına çeviriyordu - buz gibi soğuk gerilim serbest bırakılmak için çılgılık atıyordu. *Bu ne kadar kullanışsız bir güç diye düşündü.* Söndürülemeyen soğuk bir insan meşalesi mi?

Kopa'nın sesleri kulaklarına geliyordu; demircilerin çekiç sesleri, toynak sesleri, sohbetlerin uğultusu. Bu şehirde kaybolmuştu, yol tarifine ihtiyacı vardı. Saklanma dürtüsüne karşı koyan Silla sese doğru koştu. Yol kıvrıldı ve genişleyerek kalabalık bir caddeye dönüştü. İnsanlar, hayatı için koşan kızıdan habersiz, günlerine devam ediyorlardı. Bir adam ona doğru yürüyordu, ayı postundan şapkası kafasında alçakta, yün pelerini omuzlarında yüksekteydi.

Hava soğuk muydu? Silla merak etti. Ayakları kaba kaldırım taşlarının üzerinde çıplaktı ama soğuk onu etkilemiyordu. Sadece güvenli bir yere gitme ihtiyacı ve galdurunun veremeyeceği bir şey isteyen amansız baskısı vardı.

"Lütfen," diye yalvardı Silla, adama bakarak. "Ejderha İni Hanı'nı bulmalıyım. Yakın mı?"

Adam yavaşladı, Silla'nın kıyafetlerini incelerken ağzının kenarı aşağı doğru çekildi. Nefesi havayı şişirdi ve Silla omzunun üzerinden baktı. Arkasından bağırışlar geliyordu; Klaernar peşindeydi.

"Lütfen," diye tekrarlardı çılgınca. "Yakın mı?"

Adamın bakışları onunkilere kaydı. "Bu sokağın aşağısında, demircinin yanındaki patikayı kes, hemen orada göreceksin."

Güvenlikten sadece birkaç sokak uzaktaydı. Yeni hayatından.

Silla'nın morali düzeldi ve omzunun üzerinden "Teşekkürler!" diye seslenerek yola devam etti.

Ve sonra koşmaya başladı. Volkanik taş döşeli sokaklara çarpan taşlar ayaklarına batıyor, kuzey rüzgârı saçlarını ve pelerinini çılgınca savuruyordu. Pelerini kollarındaki çılgın p a r ı l t ı n ı n üzerinden çekti ama yine de parıltı kumaşa nüfuz etti. Başlar ona doğru döndü ve Silla olay çıkardığının farkındaydı.

Ama Klaernar onun arkasında bir yerdeydi ve komutanlarını öldürmüştü ve geleceği bu yolda yatıyordu.

Ejderha İni Hanı'nın yanındaki mavi panjurlu ev, diye tekrar tekrar söyledi kendine. Bu bir ilahiydi, bir dua, bir yakarış ve her tekrarda amacı daha da derinlere kök salıyordu.

O koştukça yol daha da sıkışıklaştı. Silla arabaları iterek geçti, cadde boyunca ilerlerken bir kadının omzuna çarptı. Demircinin çekiç sesleri kulaklarında çınlarken, Silla sağa döndü ve demirhanenin yanındaki patikadan aşağı indi. Ve çok geçmeden patikadan daha dar bir sokağa fırladı. Gözleri biraz solundaki büyük taş binaya takılınca ayakları kayarak durdu. Ağır ahşap bir kapının iki yanına ikiz kalkanlar monte edilmişti, üzerlerinde yeşile boyanmış ejderhalar vardı. Kapının üzerinde Silla'nın kalbini hoplatan sözcüklerin yazılı olduğu bir tabela asılıydı. *Ejderha İni.*

Gözleri hanın solundaki küçük, sıradan bir evin eskimiş mavi panjurlarına kaydı. Gözyaşları içeri süzülürken görüşü bulanıklaştı. Başarmıştı. İşte buradaydı - Ejderha İni Hanı'nın yanındaki ev.

Buraya gelebilmek için binlerce kilometre yol kat etmişti. Aşağılık canavarlardan ve savaş çetelerinden kurtulmuş, korkunç büyüklükteki savaşçılarla ve suikastçılarla burun buruna gelmişti. Arkadaşlar edinmiş ve kaybetmiş, bir sevgili edinmiş ve onun ihanetinin acısını hissetmişti. Soyunun gerçeğini ve kendisinin Galdra olduğunu keşfetmişti.

Silla Skeggagrim'in evine doğru adım atarken bir ay öncesine göre çok daha farklı bir kadındı. Daha güçlüydü. Daha akıllıydı. Daha canlıydı. Ve aç.

Siyah taşlardan yontulmuş küçük, sıradan bir evdi. Silla o kadar yakınında duruyordu ki taşların simsiyah olmadığını, ışığı yakalayan koyu mavi damarlarla örüldüğünü görebiliyordu. Dışbudak ağacından bir kapı demir menteşelere asılmış, pencereler mavi panjurlarla sıkıca kapatılmıştı. Saz çitteki kapıyı iterek açan Silla derin bir nefes aldı.

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

Kalbi göğsünde çarpıyor ve vücudu titriyordu. Silla nefes aldı, sonra verdi. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Kapı açıldı.

"Merhaba küçük Galdra," dedi Skraeda.

REY'İN NEFESLERİ çam ağaçlarının arasından adımını atarken kesildi ve kesildi, doğu garnizon salonu önünde belirdi. Nefes almak için iki büküm oldu, kaslarında bir sızı büyüyordu. Bu kadar çok Klaernar onu neredeyse tüketmişti ama zihni kaçan savaşçıya takılı kalmıştı. Savaşçının peşine düşmeli, onu sonsuza dek susturmalıydı. Ama adam çoktan gitmişti ve Rey şu anda onu bulmanın daha acil bir mesele olduğuna karar verdi.

Vücudu şikâyet ediyordu ve galdurunun yıllardır olmadığı kadar azaldığını biliyordu. Kemerine bağlı deri keseye uzanan Rey bir tutam kurumuş yeşil iğne çıkardı, keskin odunsu kokusu burun deliklerine yayıldı. Onları dilinin üzerine bıraktı, kısa bir süre çiğnedikten sonra vazgeçip yüzünü buruşturarak yuttu. Vakandi yapraklarının acı tadı damağında kaldı ama uyarıcının hemen işe yaramaya başladığını, gergin kaslarını gevşettiğini ve kanına enerji pompaladığını hissetti. Bunun bedelini daha sonra uykuda ödeyecekti ama şu anda aciliyeti vardı.

Garnizon salonunu inceledi. Ağır giriş kapısını çevreleyen düzinelerce pencere vardı ama gözleri üst katta, sivri çatının altındaki tek pencereye takıldı. Bu Valf'in penceresi olmalıydı. Onun orada olmaması için dua etti.

Ağaçların arasından koşarak çıkan Rey kılıcını çekti.

Kızın günlerdir Klaernar'ın elinde olduğu düşüncesi damarlarında ateş gibi parlıyordu. Nelere katlanmıştı? İçini şiddetli bir arzu doldurdu; baltasıyla kapılarını çıraya çevirmek, sonra da kılıcını onların kanıyla kızartmak istiyordu. Kralın Pençeleri'ni ve garnizonlarını uzun zaman önce yapılması gerektiği gibi yakıp yok etmek.

Ama midesindeki bilmişlik hissi onu yere serdi. Bu delilikti. Bundan daha iyiydi, temel dürtülerinin onu alt etmesine izin vermekten daha iyiydi. Klaernar'la dolu bir garnizon salonuna dalmak iyi bir fikir değildi.

Rey binaya yaklaşırken ayakları durdu. Yukarıdaki açık pencereden sesler süzölüyordu.

"Öldü mü?" diye sordu biri. "Peki ya kız?"

"Pencereden tırmandı. Bir birlik takipte-" "Bir tane daha gönderin!" diye bağırdı ses.

Rey ormana doğru geri çekildi. *Kız kaçtı*, diye düşündü, yüreğı kabarak. Nedense bu onu şaşırtmamıştı. Kız zekiydi, onun kızıydı. Hayatta kalan biriydi.

Senin kızın değıl, diye kendini azarladı. Kavga, vakandi yaprakları aklını başından alıyor olmalıydı.

Kendini silkeleyen Rey kılıcını kınına geri soktu ve garnizon salonuna doğru döndü. Gözlerini kapadı ve Klaernar'ın uzaktan gelen bağırışlarını dinledi.

Rey ormanın derinliklerine doğru yürüdü ve koşmaya başladı.

SILLA GERİYE DOĞRU YÜRÜDÜ ama Skraeda onu evin içine sürüklerken pelerinine el konuldu, metal boğazını ısırđı. Kızıl saçlı suikastçının nasıl olup da Skeggagrim'in evine geldiğini anlamaya çalışırken zihni dönüp duruyordu.

Farkına vardığında yüreğı ağızına geldi.

"Evet, küçük Galdra," dedi Skraeda, bir kolunu köprücük kemiğine bastırarak onu kapıya yasladı. "Mektubu bana bıraktığın için teşekkür ederim."

Bakışları Skraeda'nın omzunun üzerinden kayarak evde Skeggagrim'e dair bir iz olup olmadığını incelerken Silla'nın midesi bulandı. Karanlık ve hareketsizdi, fener ışığı siyah taş duvarlardaki o tuhaf mavi mineralleri yakalıyordu. Tek bir oda, uzun ve dikdörtgen şeklindeydi, merdivenler yukarıdaki bir çatı katına çıkıyordu, uzak uçta muhtemelen uyku alanını koruyan dokuma bir oda bölmesi vardı. Odun dumanı, nemli taşlar ve metalik bir şey kokuyordu.

Silla'nın kollarından çıkan ışık Skraeda'nın yüzünü alttan aydınlatıyor, gözlerinin ve burnunun altında gölgeler birikiyordu. "Hediyemi beğendin mi?" diye sordu savaşçı, bıçak Silla'nın boynunun hassas derisini sıyırarak.

"Ne?" diye sordu Silla.

Skraeda konuşmayı seviyor, diye düşündü. *Devam etmesini sağla. Kendine zaman kazandır.*

"Hediyem, Eisa."

Skraeda gülümsedi, çok geniş, çok dişlekti ve Silla bu isimden ürperdi.

"Bana öyle deme," diye homurdandı.

Skraeda onu görmezden geldi. "Umarım garnizon salonundan kaçmak senin için kolay olmuştur. Şu Kommandor Valf ne kötü bir adam. Ormanda bekledim. Duygularının ipuçlarını buldum ve zamanımı bekledim. Seninle tanışmak isteyeceğini biliyordum. İlgisini çekeceğinizi biliyordum." Skraeda'nın yüzü o kadar yakındı ki Silla yanaklarında sıcak nefes pufları hissetti. "Onda önce öfke, sonra şehvet hissettiğimde, özgür iradesinin ipini çekmenin zamanının geldiğini hissettim."

"Özgür irade mi?" diye tekrarladı Silla.

Tekrar odanın etrafına baktı. *Skeggagrim nerede? Ona zarar mı verdi?*

"Klaernar hakkında yaptığım küçük bir keşif oldukça faydalı oldu." Skraeda sesini alçalttı, yüzünde komplocu bir gülümseme vardı. "Zihinlerinin bazı kısımları değişime uğramış durumda, bu da özgür iradelerinin ipliğini kolayca erişilebilir kılıyor. Bunun aldıkları berskium tozunun bir yan etkisi olduğuna inanıyorum."

Silla Skraeda'nın neden bahsettiğini bilmiyordu ama akıllıca çenesini kapalı tuttu. *Bir silah ara*, diye düşündü. *Bir avantaja ihtiyacın var.*

Skraeda, "Özgür iradesine basit bir dokunuş yaptı ve Kommandor artık kontrolü elinde tutamıyordu," diye devam etti.

Sözleri Silla'nın dikkatini dağıttı ve birden anlam kazandı -Valf'in tereddütü; nefes almasına, testi kavramasına izin veren duraklama. "Sen. Onu sen dondurdun!"

"Evet," diye mırıldandı Skraeda, Silla'yı inceleyerek. "Kısa süre sonra ipini kaybettim ve hemen buraya döndüm. Ona ne yaptın?"

Silla hatırlayınca irkildi. "Kafatasını ezdim."

"Güzel," diye söylendi Skraeda. Silla'nın yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi karşısında dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bizi böyle yapıyorlar, küçük Galdra. Bizi dövüştürüyorlar. Bizi katillere dönüştürüyorlar. Bu dünyanın düzeni böyle."

Onu konuşturmaya devam et, diye ısrar etti Silla. *Zayıf noktasını bul ve ondan faydalan. Kraki'ye yaptığın gibi.*

"Sana olan bu mu?" diye sordu Silla, sesindeki küçümseme tonunu tutamayarak.

Skraeda'nın mavi gözlerinin ardında duygular titreşiyordu. "Eğer bu krallıkta Galdra olarak yeterince uzun süre yaşarsan, hayatta kalmak için kendi pençelerini yetiştirmek zorunda kalırsın. Gerçekten iyi olan hiç kimsenin bu dünyada kalıcı olamayacağını bilecek kadar çok şey gördüm."

"Kimi kaybettin?" diye sordu Silla.

Zayıf noktasını bul, diye teşvik etti kendini. Skraeda da bir insan. Hepimiz gibi onun da kusurları var.

"Bir kız kardeşim vardı," Skraeda düşüncelere dalmış gibiydi. "Bir ikiz. Bu dünya için fazla nazikti. Çok zayıftı. Tanrılar tarafından kendisine bahşedilen şeyi kullanamayacak kadar korkaktı."

"Ona ne oldu?" diye dürttü Silla.

Skraeda iç çekti. "Kaderinde yaşamak yoktu. Majesteleri bana özgürlüğümü bahşetti ve Ilka ödenmesi gereken bedeldi. Kraliçe Signe'nin bana tiksinti dışında bir gözle bakan ilk kişi olduğunu biliyor muydun? Kendi ailem bile bir Galdra kızı istemedi. Beni gönderdiler... *Bizi* gönderdiler. Ama kraliçe... benim galdurumu asla bir lanet, bu dünyadan yok edilmesi gereken doğal olmayan bir şey olarak görmedi. O kocası gibi Galdra'dan korkmuyor. Bizden elde edilebilecek potansiyeli, gücü görüyor."

"Kulağa ileri görüşlü bir kadın gibi geliyor," diye mırıldandı Silla.

"O bir vizyoner. Ve bu ülkenin ihtiyacı olan şey için fedakârlık yapmaktan çekinmiyor. Kraliçe Signe'nin vizyonunun gerçeğe dönüşmesi için bazılarının ölmesi gerekiyorsa, öyle olsun."

Silla'nın boynundan aşağı bir ürperti geçti. "Kim ölmeli?" "Galdra'dan bazıları."

"Ben," dedi Silla.

Skraeda başını salladı, gözleri hüznüldü. "Ve Ilka'nın da kaderinde kraliçenin vizyonunun gerçeğe dönüşmesi için ölmek vardı. Gitmek istemedi ama bu gerekliydi. Ve şimdi... şimdi Ilka'nın hediyesi yaşamaya devam ediyor. Onun mirası bu krallığı yeniden şekillendirecek."

Silla'nın gözleri kısıldı. Skraeda kendi ikizini feda etmeye hazırdı. "Sen delisin."

"Ben *sadık* biriyim. Ve sen de beni kraliçenin gözüne tekrar sokacaksın."

"Skeggagrim nerede?" diye sordu Silla, bu oyunlara dayanamayarak artık. Midesi bilme ihtiyacıyla düğümlenmişti.

Boğazındaki bıçak derisini ısırdı ama köprücük kemiğindeki kolun baskısı azaldı. "Seni tanıştıracam. Grimmy ve ben artık eski dostuz."

Skraeda onu kapıdan uzaklaştırırken Silla yutkundu. Savaşçı kendini Silla'nın arkasında konumlandırdı, bir kolunu geriye doğru bükerek diğerini

bıçak boynundaydı. Kollarını açtığında odayı beyaz bir ışık kapladı, o kadar yoğundu ki Skraeda irkildi.

"Zavallı kız," dedi savaşçı, Silla'nın çalınan pelerini çözüp yere fırlatarak. Skraeda gözlerini kısarak Silla'nın kollarını inceledi. "Sana katalizörü o mu verdi? Sefil durumda olmalısın. Galdur'un özgür kalmak istiyor. Ve yakında olacak."

Silla şaşkınlıkla dudaklarını ısırdı. Mutsuzdu; serbest bırakılmamış gerilim, kaşıyamadığı bir kaşıntı gibiydi.

Skraeda onu odanın arka tarafındaki bölmeye doğru itti ve Silla'nın çıplak ayakları kuşkuyla ileriye doğru adım attı. Bölücüye yaklaştıkça Silla'nın içindeki bilme hissi daha da artıyor, bariyerin ötesine bakmaması için onu zorluyordu.

Ama bilmek zorundaydı.

Bölmeyi geçerken gözleri alçak bir şiltenin üzerine yayılmış bir figüre takıldı. Mekân ölüm kadar durgundu, metalik koku burada daha güçlüydü.

"Uzun bir uykuya daldı." Sakallı adamın boğazındaki koyu renkli kesik, uzun süredir ölü olduğunu düşündüren kanla kaplıydı.

Ölmüştü. Skeggagrim ölmüştü ve bu bilgiyle birlikte Silla'nın umudu da tükenmişti. Omuzlarında bir kişinin daha ölümü vardı. Suçluluk duygusu boğazında, boğulacakmış gibi hissedene kadar yükseldi.

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadı Silla. Kalkan-ev hayalleri bin parçaya bölündü.

Kopa'nın güvende olması, özgürlük anlamına gelmesi gerekiyordu. Ama bu da başka bir yalandı. Tıpkı babasıyla her yeni başlangıçta olduğu gibi, Kopa da bir başka sahte umuttan başka bir şey değildi.

Onun için hiçbir güvenlik olmayacaktı. Hiçbir şey değişmeyecekti.

İçini umutsuzluk kaplamıştı. Savaşmış, pençelemiş ve kendini Kopa'ya sürüklemişti; Klaernar'dan, Skraeda'dan, Kraliçe Signe'nin adamlarından ve canavarlardan kaçmıştı, hepsi de çektiği acılara bir son verme umuduyla olmuştu. Ve yine de, bir kez daha buradaydı. Skarstad yakınlarındaki yolda olduğundan daha iyi durumda değildi.

Benden ne istiyorsun? diye haykırdı zihni tanrılara. *Bitmeyen işkencemi mi?*

Yorgundu, o kadar yorgundu ki yere yığılmamak için dizlerini kilitlemek zorunda kaldı.

"Sen kazandın," dedi Silla usulca. Bu oyunları daha fazla oynayamazdı.

"Küçük Galdra," dedi Skraeda, sesinde bir parça sempati vardı. "Güçsüz olduğunu fark etmek zor bir şey. Ben de o yollardan geçtim. Galdra için acımasız bir dünya ama korkma, bunu çok uzun süre bilemeyeceksin."

Silla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Skraeda güldü, iğne batması gibi inen keskin bir ses.

"Senin yüzünden her şeyimi kaybettim," diye tükürdü savaşçı. "Kraliçenin beni idam ettirmeye çalıştığını biliyor muydun? *Beni*. Skutur'daki kaçışın bana kraliçenin saygısına mal oldu. Onun *gözdelerinden* biriydim. Ve şimdi, beni değersiz görüyor."

Silla'dan sert bir nefes yükseldi.

"Korkunun tadı çok lezzetli, küçük Galdra. Günlerdir bunu arzuladığımı itiraf etmeliyim. Başıma büyük dertler açtın ve acı çektiğini görmek için yanıp tutuşuyorum."

"Ama kraliçe beni canlı istiyor," diye kekeledi Silla. Adamlar onu yakalamaya çalıştıklarında bunu söylememişler miydi? Silla'nın zihni çarpıktı, tamamen yanlıştı. Galdur'u karıncalanıyor, basınç dikkatini dağıtıyor ve en çok ihtiyaç duyduğu anda düşünemiyordu.

"Evet," dedi Skraeda, Skeggagrim'in cesedinden uzaklaşarak. Kolunu serbest bırakan savaşçı, Silla'yı siyah taş duvara doğru itti ve döner dönmez hançeri tekrar boğazına dayadı.

"Kraliçe seni galdurun için istiyor." Skraeda'nın kolu Silla'nın köprücük kemiğine çarparak onu duvara yasladı. "Kanında her ne varsa, ona çok değerli olduğu söylenmiş. Başta niyetlendiğim gibi seni ona teslim etmek yerine, galdurunu kendim için alacağım. Ve sonra, kraliçe tarafından çok değerli olan ben olacağım. Bir kez daha onun gözdesi olacağım."

Silla'nın dizleri bükülmeye çalıştı ama Skraeda onu yerinde tuttu. "Almak mı?" diye sormayı başardı.

Savaşçı cebinde bir şey ararken Skraeda'nın kolu Silla'nın boğazının dibinden ayrıldı. Başparmağıyla orta parmağı arasında tuttuğu şeyi Silla'nın görebilmesi için kaldırdı: ucunda metal bir kapak olan, içinde buz mavisi bir sıvı bulunan, kıvrımlı kristal bir şişe.

"Míkrób," dedi Skraeda yumuşak bir kıkırdamayla. "Bana bu sıvının içinde küçük canlılar olduğu söylendi. Onlar senin galdurunla ziyafet çekerken sen onları yutacak ve bedenlerinde barındıracaksın. Karınlarını doyurduktan ve daha fazla küçük canlı yarattıktan sonra, onları senden alıp

onları kendi bedenime aktaracağım ve senin büyüün benim büyüüm olacak. Ve sonra, küçük Galdra, sana uzun uyku armağanını vereceğim."

Silla'nın zihni onun sözlerini anlamaya çalışarak çırpındı. Ayrıntıları kavrayamıyordu; tek bildiği, bir başka kişinin daha onu kendi çıkarları için kullanmaya çalıştığıydı.

Bu onu öfkeliendirdi, ön kollarından gelen ışık onunkiyle birlikte daha da Öfkeparladı.

Bunca zaman Silla güvenliğin bir yer olduğunu düşünmüştü. Eğer çalışırsa

ve yeterince uzağa giderse, sonunda aradığı sığınağı bulacaktı. Ama öyle bir yer yoktu, bu krallıkta yoktu. Onun soyuyla değil. Damarlarında Galdur akarken olmazdı.

Silla özgürlük istiyorsa, bunu kendisi için oymak zorundaydı. Ve buna Skraeda ile başlayacaktı.

Gözlerini kızıl saçlı savaşçıya dikti. "Hayır," dedi Silla.

Hava sanki bir kalp atışı varmış gibi zonkluyordu. Silla'nın damarlarındaki galdur kontrolsüz bir nehir gibi fışkırıyor, öfkesi onu daha da hızlandırıyordu.

Skraeda'nın yüzünü eğlence yumuşattı. "Hayır mı? Küçük Galdra-"

Silla'nın derisi, ellerinde patlayan binlerce baloncuk gibi vızıldadı, köpürdü ve bununla birlikte onları Skraeda'nın göğsüne yerleştirip tüm gücüyle itti.

Savaşçının yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olurken, havada geriye doğru uçan uzuvlar ve bakır örgülerden oluşan bir arapsaçına dönüştü. Skraeda örme bölmeye çarpıp söğüt dallarını parçaladığında küçük evin havasını gürültülü bir çatırtı böldü.

Silla, Skraeda'nın toparlanmasını beklemedi; savaşçı daha hızlı, daha güçlü ve silah kullanmada çok daha becerikliydi. Silla'nın sahip olduğu tek şey akli ve sürpriz unsuruydu.

Ve Silla kaçarsa Skraeda'nın onu kovalayacağını biliyordu. Bunu bitirmenin tek bir yolu vardı.

Sersemlemiş savaşçının üzerine atlayan Silla, kristal şişeyi Skraeda'nın yumruğundan çekip aldı ve duvara fırlattı. Şişe paramparça oldu, siyah taşlardan aşağı sızan ıslak bir leke bıraktı ve havayı güçlü, kükürtlü bir kokuyla doldurdu.

"Hayır!" diye bağırdı Skraeda, eli Silla'nın boynuna dolanmıştı. "Seni aptal kız. Ne yaptığının farkında mısın?"

Silla ön kollarını Skraeda'ya doğru itti, beyaz ışık güneşten daha parlaktı ve neredeyse kör ediyordu. Savaşçının tutuşu gevşedi ve Skraeda geri çekildi, gözleri kapandı.

Bir kolunu Skraeda'nın başının üzerinde tutan Silla, örme oda bölmesinden bir söğüt dalının sivri ucunu kaptı ve Skraeda'nın koltuk altına sapladı.

Savaşçı çığlık atarak sırtını kamburlaştırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve Silla'yı öldürücü bir bakışla kısırdı.

Silla sivriltilmiş bir başka dalı yakalayıp havaya kaldırdı.

Bir şey Silla'nın zihnini tırmaladı ve kendini bu anıya hazırlamak için sadece bir saniyesi vardı. Oda etrafında döndü, sonra gözden kayboldu.

"Yalnız değiliz. Malla ve Marra bizi izliyor." Masanın altında iki kız, küçük bedenleriyle birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Silla başını sallayarak Skraeda'yı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Korku kaburgalarını bir yumruk gibi kavıyor, sıktıkça sıkıyordu...

Skraeda Silla'nın saçlarını yakaladı ve onu yana savurarak üzerine yuvarlandı. Bölmenin kırık dalları Silla'nın sırtına battı ve Silla bir hayvan gibi savaştı -pençelemek, tekmelemek, hırlamak ve tepinmek- savaşçıyı üzerinden atmak için her şeyi yaptı ama korku... korku çok baskındı, enerjisini ve mücadelesini tüketiyordu.

Skraeda Silla'nın üzerine binerken dizleriyle ellerini iki yanına sabitledi.

"Bana bir Kılıç Kıran olduğunu söylememiştin." Skraeda'nın kaşları çatıldı. "Sen ikiz misin kızım? Nasıl oluyor *da hem* Ashbringer *hem de* Breaker sezgilerine sahip olabiliyorsun?"

Silla sadece homurdandı, Skraeda'nın ağırlığına karşı mücadele ediyordu.

"Ne büyük kayıp," diye devam etti Skraeda. "Yeteneklerin hoşuma giderdi. Onları kullanırdım, bu krallığın sana yaptırmak istediği gibi onlardan kaçmazdım. Ama şimdi öleceksin."

"Korkak!" diye tükürdü Silla. Skraeda'nın dokunuşu, kafatasını tırmalayan çiviler gibi zihnini işgal etti. Bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Oda büküldü, karanlık görüşünü bulandırdı.

Kız geriye doğru çekildi. Eli Silla'nın elinden kurtuldu. Boğazından tiz bir çığlık yükseldi.

"Beni bırakma!" diye bağırdı kız.

Oda tekrar göz kırparak netleşirken Silla şaşkın bir nefes çekti. Ateşli kızıl saçlar, parlayan mavi gözler, savaşçının elinde parıldayan bir hançer.

"Hain!" Silla çığlık attı. Skraeda'nın dokunuşu zihnini taradı, hassas bir şekilde çekip parçaladı.

Karanlık görüşünün kenarlarından içeri süzülürken Silla bunu bekliyordu.

Matthias başını kaldırıp Silla'ya baktı, nefesi ciğerlerinde tıkırdıyordu, bir düzine bıçak yarasından kırmızı sızıyordu. "Seni kendi akrabalarım gibi sevdim."

Siyah taş duvarlar, göğsünde büyük bir ağırlık. Skraeda'nın kurbanına bakarkenki kötücül sırtışı.

"Kendine ihanet ediyorsun," diye hırladı Silla. "Kendi türüne ihanet ediyorsun."

Skraeda irkildi, sonra toparlandı, öfkesi daha da artmıştı. Ama Silla bunu hissetmişti; Skraeda'nın zihni üzerindeki hakimiyetinin gevşemesini. Bu tereddüdün üzerine atladı ve suikastçının mükemmel zırhındaki açıkta kalan kusura saldırdı.

"Kendi ikizine ihanet ettin," diye tükürdü Silla, Skraeda'nın tutuşu daha da gevşerken umut yeşerdi.

"Yapmam gerekeni yaptım-"

"Sadece kendini düşünüyorsun," diye sözünü kesti Silla, gözleri Skraeda'nın kemerine takıldı - bir kılıcın fildişi kabzasına. "Kendini cesur sanıyorsun ama bencil ve korkaksın. Akrabaların *senin* yüzünden öldü."

Skraeda'nın yüzünü acı dolu bir ifade kapladı ve Silla zihnini Skraeda'nın elinden kurtardı.

Silla elini serbest bıraktı.

Fildişi kabzayı kavradı.

Skraeda'nın gelen hançerini engellemek için sol kolunu kaldırdı. Bıçağı savaşçının köprücük kemiğinin hemen altına sapladı.

Dudakları aralandı, Skraeda'nın derinliklerinden ıslak bir boğulma sesi çıktı. Yaradan sızan sıcak kan fildişi kabzada toplandı ve Silla'nın ellerinden aşağı sızdı. Kadınlar uzun bir süre birbirlerine baktılar. Silla, Skraeda'nın yüzünde birbirini kovalayan duyguları izledi; inançsızlık, öfke, boyun eğme, rahatlama.

Rahatlama.

Silla'nın kalbini sıkıştıran şey buydu çünkü bunu tamamen anlıyordu. Kanına susamış bir dünyada hayatta kalmaya çalışmaktan, sadece hayatta kalmak için korkunç şeyler yapmak zorunda kalmaktan kurtulmaktı. Rahatlama çünkü

Sonunda dinlenebilmişti. Bu kısa an için Skraeda'yı anladı. Ona acıdı. Bıçağa baktı ve bir an için onu düşündü. Çok yorulmuştu.

Saga, diye düşündü. *Saga*. Silla kızıl saçlı savaşçıyı göğsünden itti ve ayağa kalktı.

Skraeda'nın dudaklarının kenarından kan sızıyordu ve gözlerini kırıştırarak Silla'ya baktı. Kızıl saçlı savaşçının eli zayıfça kalkıp indi. Silla titrek bir nefesle gitmek için döndü.

"Yapma..." diye hırıldadı Skraeda. "Yalnız ölmeme izin verme."

Ayakları titriyordu. O kapıdan çıkıp gidebilirdi ve Skraeda'nın hak ettiği de bu olurdu. Ama gördüklerine, yaşadıklarına rağmen o öyle biri değildi.

Silla dönerek Skraeda'nın yanına diz çöktü. Ölmekte olan savaşçının hevrít'ini kınından çıkararak kabzasını eline bastırdı. "Yıldızların arasında yürürken bu korumaya sahip olacaksın," diye mırıldandı.

"Görüyorsun..." dedi Skraeda usulca. "Bize ne yaptıklarını görüyor musun? Bizi nasıl yaşattıklarını görüyor musun?"

Silla kızıl saçlı savaşçının son nefesini verişini, gözlerinin görmekten boşluğa dönüşünü izlerken, içinden bir uyuşukluk geçti. Rahatlamış hissetmeliydi. Belki de sevinç. Bunun yerine sadece yorgun hissetti.

Silla evin içinde volta atıyor, zihnini kaplayan yünü itmeye çalışıyordu. Skeggagrim ölmüştü, kalkan-ev ihtimali de onunla birlikte yok olmuştu. Jonas ona ihanet etmişti. Bloodaxe Tayfası onu bir kez bile düşünmemişti. Babası ölmüştü.

Yalnız, diye düşündü çaresizlikle. *Yapayalnızsın*.

Her şey darmadağın olmuştu. Düşüncelerini toplamak için zamana, geleceğinin ne getireceğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Kafatası uğulduyordu. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu.

Evde kalabilir miydi? Gözleri Skraeda'nın cesedine takıldı, sonra da onun ötesindeki parçalanmış oda bölmesine kaydı. Derisi gitme, kendini buradan uzaklaştırma ihtiyacıyla kaşınıyordu.

Silla düşüncesizce ön kapıya gitti, iterek açtı ve Kopa sokaklarına adım attı.

"O orada!" diye haykırdı bir erkek sesi.

Silla bir Klaernar sürüsüyle yüzleşmek için döndü.

ALTMİŞ ÜÇ

Silla düşünmeye fırsat bulamadan Klaernar ona saldırdı. Topuklarının üzerinde dönerek Ejderha İni Hanı'nın önünden geçen yola doğru kaçtı.

Koşuyordu. Tekrar.

Hiç bitmeyecek mi? Silla merak etti, gözlerine yaşlar doldu.

Avlarının peşindeki tazılar gibi, Klaernar'ın bağırıışları topuklarını ısırtıyor, paniğini daha da artırıyordu. Ama onlar daha hızlı ve daha güçlüydü; ayakları çıplak değildi. İçinde bulunduğu durumun imkânsızlığı kafasına dank etti ve hıçkırıklara boğuldu.

Yolun sonundan gelen bir yeşillik parıltısı gözüne çarptı: orman. Belki de onları Kopa ile savunma duvarları arasındaki ormanda kaybedebilir, galduru sakinleşip şehirden sıvışana kadar saklanabileceği bir yer bulabilirdi. Bu imkânsızdı ama yine de tek şansıydı.

Yaklaşmıştı ki, dallar ve iğneler acı içinde ayaklarına batarak ormana daldı. Kırmızı eteklerini kaldırarak ormanda ilerledi, teninin parıltısı onu dehşete düşürmüştü. Bir işaret ateşi gibi yanarken onlardan nasıl kaçabilirdi ki?

Silla omzunun üzerinden bir bakış attığında, uzanıp belini saran ve onu çalıların arasına çeken kolları göremedi. Bir ağacın sert gövdesine bastırılmıştı, bir beden onu cüssesinin altında sıkıştırıyordu. Karanlık onu yuttu ve baskıcı basınç altında zorlukla nefes alabiliyordu, ama Silla savaştı, tekmeledi ve yumrukladı, pençeledi ve tırmaladı, özgürlük için çaresiz vahşi bir hayvan gibi.

Bilekleri göğsünde toplanırken Silla'nın gözleri yaşlarla doldu, başka bir el ağzını boğdu.

"Şşş. Benim, Günışığım. Sakin ol."

Silla'nın zihni anlamakta zorlanıyordu ama bedeni kaçmak için ilkel bir ihtiyaçla dolup taşıyordu; uzuvları kendi hayatlarına sahipti, çırpınıyor ve tekmeliyordu.

"Ben Rey. Sakin ol."

"Rey mi?" Silla'nın fısıltısı ağzını kapatan el tarafından boğuldu. O Rey'di. Vücudu her kalp atışında biraz daha sakinleşiyor, çaresizliği inançsızlığa dönüşüyordu.

Rey onun için mi gelmişti? Silla'nın kafası karışmış, bunalmış ve düşünemez hale gelmişti.

Kavrayışı gevşeyen Rey kımıldadı ve Silla sonunda ciğerlerini doldurabildi.

"Şşt," diye fısıldadı tekrar, sıcak nefesi kulağının kabuğunda geziniyordu. Çam ağaçlarının ve kamp ateşinin kokusu üzerine sinmişti. "Kıpırdama, pelerininin altında kal. Geliyorlar ama biz çalıların arasında gizleniyoruz."

Bağırışları arttı, yakınlardaki dallar kırıldı; Klaernar yaklaştıkça zincir zırhlar şingirdadı.

Panik Silla'nın göğsünü sıktı. Yaşadığı onca şeyden sonra keşfedilemezdi. İçinde hiç mücadele kalmamıştı. Onu götürmeye kalkarlarsa, bir bıçak kapar ve kendini öldürürdü... ne olursa olsun, o hücrelere geri dönmecekti.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Kralın Pençeleri'nden biri ve Rey'in bedeni onu ağaca daha sıkı bastırdı. Silla'nın parmakları zırhlı ceketinin tokalarının etrafında kıvrıldı ve ona yapıştı.

Duyuları seslerden başka bir şeye dönüşmedi; kalbi kulaklarında gümbürdüyordu; botların altındaki iğnelerin çıtırtısı; uzun bir nefes alıp verdi.

Sesler azaldı, zırh çınlamaları ve yeşillik fırçaları belirsizliğe gömüldü. Silla umut etmeye cesaret edemiyordu ama yine de... Klaernar geçmiş gibi görünüyordu; Rey ve Silla fark edilmemişti.

O çıplak dakika saatler gibi gelmişti. Rey kendini ondan uzaklaştırdı ve kulaklarındaki gök gürültüsü azaldı. Ormanın sessizliği nedense rahatlatıcı olmaktan çok ürkütücüydü.

Çalıların arasından uzanan bir eli kabul eden Silla, başı dönmüş ve kafası karışmış bir halde ayağa kalktı ve ormanda Klaernar'ın izlerini aradı.

"Gerçekten de görmediler-"

Rey'in elleri omuzlarına dolanıp parmakları çılgınca boynunu ve yanağını dürttüğünde sorusu kesildi. "Nerede o? Neren yaralı?"

Sesindeki panik onu bocalattı. "O benim değil, Rey. Benim kanım değil."

Nefes verdi, parmakları çenesine indi ve yüzünü nazikçe önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. Parmak eklemlerinin arkası alev alev yanan elmacık kemiği boyunca tüy kadar hafif dokunuşlarla gezindi.

Kadın adamın bakışlarıyla karşılaştı, bakışları daha önce hiç görmediği kadar karanlıktı; yumruğunun sıkılığı ve çenesinin gerginliği öfke doluydu.

"Onları öldüreceğim," diye mırıldandı.

Silla yutkundu, bu ifadeden ne anlam çıkaracağından emin değildi.

Bir adım geri çekilen adamın tanıdık maun gözleri hızla kollarının çıplak tenine kaydı. Damarlarından fışkıran ışıkla gözleri genişledi.

Aralarında sessizlik uzandı.

Sersemlemiş gibi başını sallayan Rey ormanda etrafına bakındı. "Gitmeliyiz. Seni bulamadıklarında geri döneceklerdir."

Bakışları tekrar Silla'ya kaydı, çizilmiş kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Gözleri kırmızı elbisenin üzerinde aşağı ve yukarı hareket etti, sonra Rey boğazından bir ses çıkardı ve gözlerini kaçırdı. Silla kollarını kendi etrafında sardı.

"Ayakkabıların nerede?" Rey siyah pelerinini çözdü ve omuzlarına doladı. "Sana dokunmadılar... başka bir yerde, değil mi?"

Gözlerini kapattı, parmakları Kommandor'un saçlarını kestiği kısa yama boyunca gezindi. Yavaşça başını salladı. Bunalmışlığı artıyor, onu batırmakla tehdit ediyordu. Neyse ki Rey bunu sezmiş gibiydi. Onun elini tutarak durakladı ve aşağı baktı.

"Hava soğuk," diye mırıldandı kaşları birbirine yaklaşırken. Başını bir kez daha salladıktan sonra elini onunkine doladı ve onu ormanın derinliklerine doğru götürdü. "Gizli bir çıkış var," dedi. "Bu taraftan."

Orman gittikçe sıklaşıyor, çalılar Rey'in ödünç aldığı pelerinini pençeliyor ve Silla'nın çıplak bacaklarını tırmalıyordu. Rey ona döndü.

"Sırtıma tırman," dedi alçak bir sesle.

Silla itiraz etmek için ağzını açtı ama Rey ondan önce davrandı. "Buradan çıplak ayakla geçemezsin."

Rey çömeldi ve Silla onun sırtına tırmanarak kollarını geniş omuzlarına, bacaklarını da beline doladı. Elbisesi müstehcen bir şekilde kıvrıldı ve Rey kollarını çıplak kalçalarına doladığında Silla'nın yanakları kızardı.

Şimdi alçakgönüllülük konusunda endişelenmenin sırası değil, diye düşündü Silla, Rey ormanda hızlı adımlarla ilerlerken ona tutunarak.

İki kez bir ağacın arkasında toplanmak için durakladılar, Klaernar Silla'yı avlamaya devam ederken yanlarından geçiyordu. Kralın Pençeleri'nin haykırıları

Silla'nın sayamayacağı kadar çok kez yakınlarda. Ama bir mucize eseri Kopa'nın savunma duvarlarının köşesine fark edilmeden ulaştılar.

Rey'in sırtından inen Silla sert bir nefes çekti.

Sayamayacağı kadar çok ceset yere saçılmıştı. Yüzler bir mumdaki balmumu gibi erimişti, cesetlerden yükselen buhar havayı kavrulmuş et, yanmış saç ve mide bulandırıcı ama tatlı bir şeyle dolduruyordu. Silla onları görünce bir elini ağzına kapattı, gözsüz bedenler son çaresiz pozlarında donup kalmışlardı; ağızları sessiz çığlıklarla açılmış, bir kolları gökyüzüne uzanmış, diğerleri ölümden kaçmak için boşuna çabalıyormuş gibi uzanmışlardı.

İki büklüm oldu ve çalıların arasına doğru öğürdü.

Rey'in eli üst koluna dolanıp onu dar bir tünelden geçirerek çam ormanlarına açılan bir kapıdan çıkardığında midesi daha tam olarak yatışmamıştı. Kapı arkalarından kapanırken Rey ona döndü.

"Slátrari," diye zayıfça söyleyebildi. "O cesetler... katil o muydu? *Burada mıydı?* Bu kadar yakınımızda mı?"

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Rey, garip bir şekilde ilgisiz.

Gözleri kızın kollarına takıldı. Bileğini nazikçe avucunun içine alan Rey, ışığı incelemek için çevirdi. Adamın bakışları yukarı kayarak birkaç ıstırap dolu saniye boyunca onunkileri tutunca kendini tuttu.

"Gerçekten de güneş ışığıyla dolusun, değil mi?" dedi sonunda, dudaklarında neredeyse bir gülümseme seğirerek.

Silla onun ışığını incelemesini izledi, büyülenmiş gibiydi. Rey iki parmağını avucunun içine yerleştirdi, kahverengi teninin sıcak bakır tonları beyaz ışığın parıltısıyla daha da arttı.

"Çok soğuk," diye mırıldandı, parmakları bileğinin iç kısmından ön koluna doğru kayıyordu. Dokunuşunun ardından tüyleri diken diken oldu, ışık etrafında girdaplar oluşturdu.

Rey'in boğazı düğümlendi ve bakışları kilitlendi, adamın gözlerindeki altın korlar daha da alevlendi. Rey kendini sert sözlerle hazırlamaya çalışsa da, adamın bu sözleri ona yöneltmesi halinde tamamen yıkılacağını biliyordu.

Silla elini geri çekti. "Kopa'ya ulaştım," dedi. "Yeminin yerine getirildi."

Gözlerindeki korlar daha da alevlendi, tenine sıçradı.

"Ne bekliyorsun?" Silla arkasını dönerek tersledi. "Sonunda benden kurtulabilirsin." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve bu yüzden kendinden nefret etti.

"Bana bak, Silla."

Silla.

Daha önce hiç onun adını söylemiş miydi? Sesinde farklı bir his vardı; derin ve katmanlı, sanki bir dokusu varmış gibi.

Çenesinin altından kayan parmaklarının nazık baskısı, tenine nüfuz eden dayanılmaz sıcaklığı. Rey yüzünü yukarı kaldırdı ve Silla aralarındaki boyut farkının büyük ölçüde farkına vardı. Onu binlerce kez öldürebilirdi ama yine de buradaydı; onu Klaernar'dan koruyor, yanaklarındaki gözyaşlarını siliyordu.

"Seni Kopa'dan almaya geldim," dedi Rey sessizce. "Seni güvenli bir yere götüreceğim."

Daha fazla gözyaşı döktü. "Benim için güvenli bir yer yok. Kopa'nın öyle olacağını sanmıştım... ama asla bitmeyecek. Bu bir ölüm cezası." Parlayan kollarını kaldırdı.

"Öyle olmak zorunda değil, Silla. İnsanları tanıyorum." Bir kez daha gözyaşlarını sildi. "Kuzeye git. Kalasgarde'a git. Nordur topraklarında bir kasaba. Orada seni barındırabilecek insanlar var."

"Neden?" diye sordu. Ona güvenmiyordu. Bir daha güvenip güvenemeyeceğini de bilmiyordu. "Bana neden yardım edesin ki? Yeminini yerine getirdin."

Rey yutkundu, dikkati adamın boğazındaki düğüme, sonra da yakasının altından görünen kıvrımlı dövmelere kaydı. Silla onları daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti. Siyah olduklarını sanıyordu ama bu kadar yakından bakınca mavilerin en koyusu olduklarını, duman gibi kısmen şeffaf olduklarını gördü.

"Bunun yeminle bir ilgisi yok," dedi adam.

"Ne o zaman?" Silla onu inceledi, amacının ne olduğunu, ona yardım etmek için neden kendini riske attığını merak ediyordu.

"Artık Crew'sun," dedi Rey. "Ve biz kimseyi geride bırakmayız. O yüzden buradan ayrılalım ve At'ı bulalım. Seni güvenli bir yere götüreceğim."

Kafası karışmış ve bunalmış bir halde yeni bir gözyaşı dalgasına karşı koydu.

"Seni ele *vermeyeceğim* Silla," dedi. "Benimleyken bu konuda endişelenmene hiç gerek yok." Sözlerinin altında gömülü bir şey vardı, anlayamadığı bir anlam.

Ama Silla sonunda kırıldı. Boğuk bir hıçkırık kaçtı ve kemiksiz kaldı. Kolları ona dolandı, onu kendine çekti ve dik tuttu. Bunu açıklayamıyordu - her şeye rağmen ona güvenmeyi nasıl bu kadar çok istiyordu. Adam nasıl da güvenli bir battaniye gibi hissettiriyordu.

"Beni kandırdı," diye fısıldadı. "Yaprakları zorla boğazımdan aşağı indirdi ve beni alıp bir hiçmişim gibi onlara verdi."

"Biliyorum," dedi adam, omuzları gerilmişti. "Bu onursuzca. Tanıdığımı sandığım adam o değil."

Silla gözyaşlarını serbest bıraktı, Jonas'ın ihaneti, İlias'ın ölümü, kommandorun yapmaya çalıştığı şey, Skraeda'nın yapmaya çalıştığı şey için gözyaşları. Çatlamıştı, bir parçası sonsuza dek kırılmıştı.

"Artık yalnız değilsin," dedi Rey, eliyle saçlarını düzelterek.

Yalnız değilsin. Bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Hiçbir şeyi olmadığını, kimsesi olmadığını düşündüğü anda *Rey* peşinden gelmişti ve anlamasa da ona yardım etmek istemişti.

Sonunda gözlerini silerek ondan uzaklaştı.

Adamın bakışları kızın dekoltesine kaydı, yanağındaki bir kas gerildi. "Seni zorladılar mı?" diye sordu. "Bana ne olduğunu anlat."

Kadın gözlerini dikip ona baktı. "Kumandan avucumu kesti. Beni dövdü ve boğmaya çalıştı. Yapacaktı... yapacaktı... ama ben" -alt dudağını dişlerinin arasına aldı, kommandorun kırık kafatası gözlerinin önünden geçti- "Onu öldürdüm, kommandoru. Kafasını bir heykelle ezdim. Sonra da pencereden dışarı tırmandım."

Rey'in kaşları havaya kalktı. "Kommandor Valf'i sen mi öldürdün?"

Silla başını salladı. Ama söyleyecek daha çok şeyi vardı ve *birine* anlatması gerekiyordu. "Eve doğru koştum. Skeggagrim'in evine. Kalkan evine yerleşmeme yardım etmesi gerekiyordu. Ama oraya vardığımda, kızıl saçlı savaşçı Skraeda onu öldürmüştü. Ve bana... bana garip bir şey içirmeye çalıştı ama ben onunla savaştım. Ve onu da öldürdüm." Silla ürperdi. O bir katildi.

Birçok can almıştı. Ruhu sonsuza dek lekelenecekti. "Onu öldürmek zorundaydım. *Buna* bir *son* vermeliydim."

Rey başını salladı, dudakları seğiriyordu. "Tanrım, senin hakkında yanılmışım."

"Ne?"

"Sen bir savaşçısın. Bir savaşçının ruhuna sahipsin." Sesinde bir saygı, bir hürmet notası vardı. "Harekete geçmen gerektiğinde tereddüt etmedin. Sana zarar vermeye çalıştılar ve sen de kanla cevap verdin. Sinmediniz. Onlarla kafa kafaya karşılaştın ve tecrübeli savaşçıları alt ettin."

Ağzı bir karış açık kaldı ama sessizliğini korudu. Rey, kumandanın bıçağının avucunda açtığı yarayı inceledi.

"Bunu daha sonra sararız. Yanımda erzak yok."

"Geri dönmeliyiz!" Silla soluk soluğa konuştu. "Yardımaımıza ihtiyacı olan bir kız var Rey. Adı Metta. *Dört haftadır* hücrede tutuluyor."

"Yapamayız." Rey elini bıraktı ve tekrar savunma duvarına baktı. "Çok fazla Klaernar var. Bu imkânsız bir görev. Ve gitmeliyiz, yoksa bizi bulurlar. Buradan hemen ayrılmalıyız."

"Ama..." Sesi titriyordu. Metta'yı bir hücrede bırakma düşüncesi Silla'nın midesini bulandırdı. Ama o anda duvarın ötesinde bir yerden bir Klaernar'ın sesi yükseldi. Silla Rey'e doğru yaklaştı.

"Birini tanıyorum," dedi Rey. "Bağlantımın Metta'ya yardım edip edemeyeceğine bakacağım.

Onlarla birlikte konuşacağız. Ama buradan gitmeliyiz. *Şimdi.*"

Rey ona bir kez daha sırtını döndü ve Silla'nın yorgun bacakları bunu memnuniyetle kabul etti.

"Rey," dedi temkinli bir şekilde, ormanda koşarken onun sırtına tutunarak.

"Evet?"

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Bir süre sessiz kaldı. "Jonas geri dönmediğinde, bir şeyler olduğunu hissettim. Kraliçenin seni aradığını öğrendiğimizi ve kardeşini kaybettiği için duyduğu üzüntüyü göz önüne alırsak, Jonas'ın seni bir ödül için teslim edeceğini düşünmek zor değildi."

"Ormanda olduğumu nereden biliyordunuz?"

"Klaernar'ın seslerini takip ettim ve senin ormana koşmaya olan düşkünlüğünü hatırladım. Doğru tahmin ettiğim için minnettarım." Rey bir an sessiz kaldı. "Kraliçe seni neden istiyor, Silla?"

Silla'nın midesi sıkıştı, nabızı şakaklarında hızla atmaya başladı.

Söyle ona, diye ısrar etti kendi kendine. Senin için geri geldi. Ona güvenebilirsin.

Ben Eisa Volsik'im. Söyle hadi. Zor değil.

Ama kasları gerildi ve parmakları Rey'in omuzlarına gömüldü, midesi bir kez daha bulandı.

"Belki başka bir gün," dedi, sesi beklenmedik derecede yumuşaktı. "Çok şey yaşadın. Hazır olduğunda bana söyle."

Kadının nefesi kesildi, vücudu adama doğru gevşedi. "Diğerleri nerede?" diye sordu. "Hekla ve Gunnar. Sigrún." Bloodaxe Tayfası nasıl bu kadar küçülmüştü?

"Arabayla birlikte Istré'ye gittiler ve beni beklemeleri için talimat verdiler. Hekla yeni savaşçılar topluyor..." Rey içini çekti ve Silla içindeki ağırlığı hissetti.

O nefesi.

"Özür dilerim Rey," diye fısıldadı. "Asla istemedim-"

"Biliyorum," dedi. "Ve ben..." Nefes verdi. "Son konuştuğumuzda söylediğim sert sözler için pişmanım. Keşke onları geri alabilseydim."

Silla şaşırmişti; bir şey ona Balta Gözlü'nün pek sık özür dilemediğini söylüyordu. "Bana kızmakta sonuna kadar haklıydın."

"Mürettebat olarak hepimiz senin güvenliğini sağlama görevini üstlenmeye karar verdik. Evet, sizi kovalayanın kraliçe olduğunu bilmek yardımcı olabilirdi. Ama riski üstlenmeyi kabul ettik - İlias da dahil. Onun ölümünün yükünü sen taşıyorsun. Biri varsa, o da benim. Ben Bloodaxe Mürettebatı'nın lideriyim ve bizi doğru düzgün hazırlık yapmadan savaşa sokan da bendim."

"Bu senin hatan değil Rey. Sen iyi bir lidersin." Yüzünü onun omzuna gömdü.

"Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz Silla," dedi Rey.

Şaşkınlık içinde titreşti. *Reynir Galtung*, diye hatırlattı kendine.

Onun da sırları vardı.

"Seni düşündüğünden daha iyi anlıyorum. Ve kalbini biliyorum -Bu dünya için çok büyük. Sadece güvende olmayı dilediğini anlıyorum."

Rey'in yine bir şeyler sakladığını hissetti. Ama gerçek adını onunla paylaşmaya hazır olmadığı için, kendi gizemleri konusunda ona baskı yapmadı.

Bir nehirden geçtikten sonra At'a ulaştılar ve Silla Rey'in sırtından kayarak orman zeminine indi.

Rey'in yarasını kendi derisinden aldığı suyla yıkadı, keten şeritlerle sardı ve arkasından tırmanarak At'a binmesine yardım etti.

"Kollarını pelerinin içinde sakla ve kapüşonunu yukarıda tut," diye talimat vererek At'ı ileri doğru itti. "Bildiğim kadarıyla bizi gözden uzak tutacak bir kanyon var. Kanyonda üç gün geçirdikten sonra Istré'nin güneyindeki bir keçi yoluna sapacağız."

At dörtlüye giderken sessizlik önlerindeki yol kadar uzadı. Yorgunluk Silla'yı sarmıştı; galduru nihayet sakinleşmiş gibiydi ama kolları bacakları ağırlaşmıştı. Rey'e yaslandı, onun sert göğsü arkasında güven verici bir varlıktı.

Bir süre sonra kanyona girdiklerinde Rey, "Mırıldanmak istersen beni öldürmezsin sanırım," dedi. Kenarları yeşil yosunlarla kaplı katmanlı siyah duvarlar iki yandan yukarı tırmanıyor, kanyonun düz tabanından bir dere akıyordu.

Volkanik taşı inceleyen Silla dalgınca, "Ben mırıldanmam," dedi.

Bir kahkaha attı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Günişığı, ama mırıldanıyorsun." "Sanırım ben böyle bir şeyi bilirdim."

"Görünüşe göre bilmiyorsun," diye mırıldandı.

İçinin derinliklerinde küçük bir sıcaklık pırıltısı titreşti. "Beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum Rey," dedi sessiz bir minnettarlıkla. "Ama eğer bu görevde ciddiysen, dümeni bana bırakmalısın."

"Dümen mi?"

"Dizginleri bana ver. Atı ben yönlendireyim."

"Hiç şansın yok." Gözlerini dikti, elleri sıkılaştı. "Eğer yön bulma uygun sağduyuna benziyorsa, bizi bir saat içinde kaybedersin."

"Bir kanyondayız!" dedi kız, küstahça. "Gidilecek tek bir yol var!"

"Hayır," diye sertçe cevap verdi.

"Tek arkadaşını çalacağımdan mı korkuyorsun?" diye karşılık verdi.

Rey alay etti. "At'a gizlice yaptığın ikramların sayısına bakılırsa, onun sadakatini çoktan çaldığına eminim."

"Çok akıllı bir küheylansın, değil mi kızım?" diye sordu At'ın cidagolarını okşayarak. "Çok akıllı ve çok cesur. Seni Istré'ye kadar şımartacağım."

"Onu mahvedeceksin!" Rey arkasından inledi.

Silla kendi kendine gizlice gülümsedi. Ve günün sonunda gerçekten de dizginler onun elindeydi, At'ı yüksek kanyon duvarları arasında yönlendiriyordu. Jonas'ın yaptıklarından sonra Rey'e güvenmek korkutucuydu. Ama onun kimsesi yokken o tek başına gelmişti. Ve bu kesinlikle bir şey ifade ediyordu.

Ve sonra Silla düşündü - bunca zamandır kendini güvende hissedeceği bir yer arıyordu, ama ya her şeye yanlış bakıyorsa? Ya güvenlik bir yer değil de bir insansa? İnsan mı? Babası olmadan, kendisi gibi başkalarını, ona bu dünyada nasıl güvende olacağını öğretebilecek müttefikler bulması gerekiyordu.

Silla iç çekti. Anlamadığı o kadar çok şey vardı ki. Rey'e gerçekten güvenilebilir miydi? Nordur'da onu ne bekliyordu? Derisinin altındaki asi parlayan ışıkları nasıl kontrol ediyordu? Ve artık gerçek adını bildiğine göre, müttefik bulabilecek miydi yoksa saklanarak geçireceği bir hayata mahkûm mu olacaktı?

Ve Saga-Silla, düşmanlarının arasında yaşayan kız kardeşini düşünmeye bile zor izin vermişti. *Gel ve beni bul*, demişti küçük kız

Silla da bunu yapacağına yemin etmişti.

Geleceği belirsizlikle gölgelenmişti. Daha fazla tehlike olması kaçınılmazdı. Yine de Silla kendini mırıldanırken buldu.

EPILOG

S aga Volsik pek çok şeye inanırdı; günlük bir fincan civanperçemi çayının bünyeye iyi geldiğine, üvey annesi ne derse desin siyahın yüksek rütbeli bir hanımefendinin giymesi için son derece uygun bir renk olduğuna ve Güney Kıtası sakinlerinin küfürlerin en görkemlisine sahip olduğuna.

Ama tüm bunların yanı sıra, o şansa inanan biriydi. Bazıları hayatın sadece bir ihtimaller oyunu olduğunu söyleyebilirdi - kötü talih olasılığı iyiyle eşit olarak dengelenmişti. Ama Saga bundan daha fazlası olduğunu düşünmekten hoşlanırdı. Bir şekilde kaderiniz doğduğunuzda belirlenirdi ve özgür irade ve seçim insanı ancak bir yere kadar götürürdü.

Bazı insanların ne kadar şanslı olduğunu fark etmemek zordu. Nereye giderlerse gitsinler güneş üzerlerinde parlıyor, rahatsız edici ayaklarının etrafında çiçekler açıyor gibiydi. Bu insanlar için her şey çok *kolaydı* ve sinir bozucu bir şekilde, bununla bir ilgileri olduğunu düşünüyor *gibiydiler*.

Hayır, Saga öfkelenmek istedi. Bunu hak etmediniz. Sadece servet dağıtıldığında kazandınız.

Bazıları ona acımasız diyebilir. Ama Saga şansın en iğrenç, en vebalı olanını çekmenin ne demek olduğunu biliyordu. Belki de bu inanca, onu buraya getiren korkunç olaylar dizisini hak etmek için hiçbir şey yapmadığını düşünmenin ona getirdiği küçük bir teselli için sarılmıştı; o korkunç günün nasıl oynandığının sonsuz varyasyonlarında, Saga'nın kötü talihi yine de hayatını paramparça edecekti.

Bir Volsik olarak doğmuştu, tüm Íseldur'daki en ünlü soy. Bu onu iyi şanslı olanlarla bir araya getirmeliydi. Ama görünen o ki, ne kadar çok şeye sahipseniz, o kadar çok şey kaybetmek zorundasınız. Ve Saga her şeyini kaybetmişti.

Ailesini.

Özgürlüğünü.

Akıl sağlığını.

Sonuncusu, dürüst olmak gerekirse, odasından çıkmadan dört hafta dayanabilen en şanslı insan için bile bir meydan okuma olurdu. Bu bir oyun olarak başlamıştı: Saga odasından çıkmadan kaç gün dayanabilirdi? Saga'nın büyük sevincine rağmen, haftalar çağrılmadan geçmişti. Bir süre için

onu unutup unutmadıklarını merak etmişti. Kendisine acıyan ya da ölmesini dileyen insanlarla çevrili o büyük salona bir daha adım atmak zorunda kalmayacağını hayal etmesine izin vermişti.

Ama sonra leydisinin hizmetçisi Árlaug, Saga'nın varlığının kraliçe tarafından talep edildiği haberiyle gelmişti. Böylece bir ay sonra ilk kez odasından çıkarken kendini siyah değil, üvey annesinin zevklerini tatmin etmek için leylak rengi bir elbise giymiş olarak buldu.

Saga'nın rüyasının kalıntılarının hâlâ içinde dolaşması yeterince kötüydü. Yine kız kardeşi. Bütün ay boyunca aynı şey olmuştu. Sanki şansının rüzgarının değiştiği geceyi bir kez daha hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi. O kol beline dolanmış, onu küçük Eisa'nın elinden çekip almıştı. Ve tanrılar, ama o çılgınlıklar-o kadar acı vericiydi ki, hala Saga'nın kafatasında yankılanıyordu.

Árlaug'u koridorlarda takip ederken sesi zihninin gerisine itmeye çalıştı. Odalarının güvenliğinin ötesinde, Saga'nın nabızı zonkluyor, göğsündeki gerginlik ondan uzaklaşan her adımda daha da artıyordu.

Büyük merdivene yaklaştıklarında Saga, "Kendimi biraz kötü hissediyorum," demeye çalıştı. Açıktı, o kadar açıktı ki dengesini korumak için korkulukları kavradı.

Ama Árlaug onu sallamadı. "Ekselansları, ölümcül bir yara almış olsan bile onunla görüşmen gerektiğini söylüyor."

"Ölümcül bir yara değil," dedi Saga. "Daha da kötüsü. Bu bir hastalık. Eminim bulaşıcıdır."

Árlaug ona sert bir bakış attı.

"Bit mi?" Saga denedi, çaresizliği artıyordu. "Cüzzam mı?"

Árlaug acımasızca merdivenden aşağı indi. "Şimdi, hanımefendi, düşündüğünüz kadar kötü olmayacak. Sadece gidin, Majesteleri'yle görüşün, hepsi bu kadar. Bir saat kadar gülümsemek o kadar da zor bir şey değil."

Gülümseme kelimesi Saga'nın dudaklarının sarkmasına neden oldu.

Şımartılmış kız sahip olduklarının kıymetini bilmiyor, diye düşündü Árlaug, keskin bir kızgınlıkla.

Saga'nın ayakları titredi.

Sunnarík halkının açlıktan öldüğünün farkında değil mi? Ama tabii ki bunu yapmıyor, kendine acılamakla meşgul. Memnuniyetle onun elbiselerini giyer ve róa'sını içerdim ve-

Saga hızla zihinsel bariyerlerini tekrar yerine ördü ve Sense'ini onların arkasında sabitledi. Sinirleri o kadar gergindi ki, bölmelerinin yıprandığını fark etmemişti. Tanrım, ama Signe ile buluşmadan önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Saga'nın merdivende durakladığını fark eden Árlaug döndü. "Kraliçe, kendi yürüyen ayaklarınla gelmezsen Thorir'i seni aşağı indirmesi için göndereceğini açıkça söyledi."

Saga'nın yüzü daha da ekşidi. "Geliyorum," dedi ve inişine devam etti.

Signe'nin misafir odasının kapısına vardıklarında Saga'nın nabızı zonkladı ve kendini eldivenleriyle uğraşırken buldu. Árlaug durakladı, Saga'nın sarı saçlarını geriye doğru düzeltti, sonra yanaklarına renk gelmesi için çimdikledi.

Árlaug iç çekerek sıkı bir gülümsemeyi başardı. "Çok güzel bir elbise," dedi. "Yine de takacak bu kadar güzel mücevherlerin varken neden o kış kanadı küpeleri tercih ettiğini anlamıyorum."

Saga'nın eldivenli eli hiç beklenmedik bir şekilde küpelere uzandı. Anında nostalji ve kalp kırıklığının kafa karıştırıcı bir bileşimi ve annesinin lavanta banyosu yağının kokusuyla doldu.

Árlaug aceleyle uzaklaşmadan önce kaşlarını çattı. Ve sonra Saga yalnız kaldı.

Kaçabilirsin, diye düşündü. Tanrım, keşke o da koşabilseydi. Keşke parmaklarının altında çimenleri, avuçlarının içinde yağmuru hissedebilseydi. Ama Saga umut edecek kadar aptal değildi. Şanssızlar için boşa harcanan bir duyguysa bu. Ve böylece odaya adım attı.

Kraliçenin misafir odası, yatak odasından çok daha büyüktü; o kadar büyüktü ki, sanki Saga'yı bütünüyle yutacakmış gibi hissediyordu. Kalbi hızla atıyor, zemin okyanus yüzeyi gibi dalgalanıyordu. Saga elini duvara dayadı, gözleri içgüdüsel olarak bir kaçış yolu aradı. Ama hizmetçinin kapısı da pencere gibi mühürlüydü. Tek çıkış yolu dönüp kaçmaktı.

"Varlığınızla beni onurlandırmanız ne büyük incelik, Saga," diye seslendi kraliçenin sesi şöminelerin en büyüğünden, fark edilmeden sıvışma düşüncelerini bastırarak.

Kendini Signe'ye doğru zorladı. Bir adım. İki. Daha fazla. Signe'nin karşısındaki sandalyeye çöktü. Nefes verdi.

Tebrikler, en temel görevi tamamladınız, diye düşündü acı acı.

Kraliçe Signe'ye baktı. Yıldızlı şöminenin önüne yerleştirilmiş yüksek arkalı sandalyelerde oturuyorlardı; masanın üzerinde iki boş fincan ve róa için gerekli malzemeler vardı. Yukarıda altın yıldızlı bir avize asılıydı, yüzlerce mumla aydınlatılmıştı ve altın rengi ocakla birleşince her şeyin üzerine keten rengi bir parlaklık yayıyordu.

Kraliçe kendine özgü beyaz elbisesini giymişti. Zagádkian ipeğinden fildişi rengi zarif bir elbise giymiş olan Signe'nin meşhur Norvalander beyaz-altın saçları geriye doğru örülmüştü ve Signe'nin bir kar çiçeği yaprağı kadar pürüzsüz ve yumuşak olan solgun tenini gözler önüne seriyordu. Signe'nin gözleri o kadar buz mavisiydi ki, Saga gözlerinin soğukluğunu teninde hissedebiliyordu.

Aslında Signe, Saga'nın yirmi iki yaşından ancak on yaş büyüktü; aralarındaki yaş farkı onları anne-kızdan çok kız kardeş gibi hissettirmeliydi. Yine de Signe'nin Saga'ya karşı anaç olduğunu söylemek biraz abartılı olur. Onun yerine hoşgörü vardı. Kapsayıcılık. Ama sevgi ve şefkat yoktu. Saga'nın Signe'nin onayını almak için çabaladığı zamanlar olmuştu. Bir şey için.

Şimdi bunu düşündüğünde, utanç duyuyordu. Signe oğullarını ve kızını bir anne ayının şiddetli sevgisiyle yıkardı. Saga yıllarca Signe'nin çıldırtıcı tarafsızlığını kazanmak için yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Bazı açılardan, kör bir nefreti anlamak onun için daha kolay olabilirdi.

"Saga," dedi kraliçe, sesinin tonu değişmişti, "bana bak, sevgilim."

Gülümsemesi o kadar zorlamaydı ki, Saga kraliçenin bakışlarını üzerinde tutarken çatlayacağını düşündü. Kraliçe Signe'nin mavi gözleri önce Saga'nın yüzünde, sonra da elbisesinde gezindi. Kraliçe uzun bir nefes verdiğinde, Saga kendini hazırladı.

"Uyumakta güçlük mü çektin? Yorgun görünüyorsun, Saga."

Bana bakmayı bırakabilirsin, diye düşündü. "Evet, Majesteleri," diye cevap verdi onun yerine.

Signe bir el salladı ve bir fincan taşıyıcısı koşarak geldi, fincanları dumanı tüten róa ile doldurdu. Signe kendi fincanına bal kaşıkladıktan sonra fincanı kaldırıp üfledi ve fincanın ağzından Saga'yı izledi. Kraliçe tek kelime etmeden binlerce şey söyleyebiliyordu. Ve şu anda Saga'nın onun beklentilerini karşılamadığı açıktı.

Ne oldu? Saçlarını okşadı, yerinde olmayan bir tutam aradı, sonra kendini tuttu. Kusurlarının bu kadar büyük olacağını düşünmeyecek kadar iyi biliyordu.

Düzeltilmesi kolay.

Signe sonunda konuştu. "Saga, sana zaman verdim ama sabrımın sonuna geldim. Senin... *sorunların*" -elini umursamazca salladı- "odanda saklanarak çözülmeyecek."

Saga'nın dizi o kadar güçlü bir şekilde zıpladı ki, topuğu yere vurmaya başladı.

"Sert bir ele ihtiyacınız olduğu açık." Kraliçenin gözleri Saga'yı delip geçti. "Bundan böyle tüm yemeklerde bize katılacaksın."

Tap. Tap. Tap. Tap.

"Şimdiye kadar Zagádkians'ı bildiğinizi varsayıyorum."

Tap. Tap. Tap. Tap. Dokun.

"Yakında, onlar olacaktır varmak ile a shipful .
Tahıllar, ve olacakdaha fazlasını sağlamak için kralla bir ticaret anlaşması müzakere ediyor."

Tap. Tap. Tap. Tap.

"Güzel Zagádkian ipeği içinde en iyi şekilde görünmenizi bekliyorum," diye devam etti Signe. "Zagádkialılar üzerinde iyi bir izlenim bırakmalıyız. Bu tahılı almamız şart Saga ve onlarla ilişki kurmamızda yardımını bekliyorum."

Tap. Tap. Tap. Tap.

"Konuş kızım!" Signe gözleri parlayarak tersledi.

Getir. Gel. Aferin kızıma.

Dili ağırlaşmıştı, konuşma sanatı çok beceriksizceydi. "Evet, Majesteleri."

"Bu aileyi temsil ediyorsun Saga ve sana karşı çok uzun zamandır hoşgörülü davrandım. Önümüzdeki haftalarda en iyi şekilde davranmanı bekliyorum. Kızımdan beklendiği gibi ziyafetlere ve dualara katılacak ve bu ailenin geleneklerini sürdüreceksin. Geçtiğimiz haftalardaki davranışların Ivar ve beni utandırıyor. Sanki sana kötü davranıyormuşuz gibi gösteriyor. Sana kendi kızım gibi davranmadım mı Saga?"

"Evet, Majesteleri," diye yanıtladı Saga, göğsündeki yarık açılarak. "Bana iyi bir anne oldunuz."

"O zaman ne var Saga?" diye sordu Signe, incinmiş bir halde. "Neden odanda saklanıyorsun?"

Saga bir yandan zıplayan bacağını sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da doğru kelimeleri aradı. İnsan mantıksız bir şeyi başkalarının anlayabileceği şekilde nasıl açıklayabilirdi? Bu imkânsızdı. "Zihnim sessizliği ve yalnızlığı tercih ediyor." *Güvenlik*, diyemiyordu. *Odalarım güvende hissettiriyor.*

Signe bir kahkaha attı. "Hepimiz böyle lükslerin tadını çıkarabilsek ne güzel olurdu. Ne yazık ki senin ve benim gibi kadınlar için her hevesimize kulak veremeyiz. Korumamız gereken görevlerimiz ve onurumuz var ve saygısızlığınıza daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Saga sessiz kaldı.

"Ve bu da beni bir sonraki maddeye getiriyor. Saga sevgilim, Ursir'e bir adak sunmadan çok uzun zaman geçirdin." Signe róasını yudumlarken bakışları Saga'nın üzerindeydi. "Ayı Tanrısı'nın seni sağlığına kavuşturabilmesi için bir İzin Verme'nin gerekli olduğu açık."

"Majesteleri," diye başladı Saga. Hayali acı dirseğini delip geçti, hassas derisi kırmızı izlerden oluşan bir çaprazlamayla kazındı. Kanını kurutmadan, Saga'nın son iradesini de söndürmeden tatmin olmayacaklardı.

"Ursir'in affı için yalvaracaksın." Kraliçe Signe gözlerini kıstı. "Ve sonra, Bjorn'un nişanlısı olarak yerini alacaksın. Gelecek sezon on dört yaşında olacak, evlenmek için yeterince uygun bir yaş. Yrsa'nın doğum günü ziyafetinden sonra düğün hazırlıklarına başlayacağız."

Saga uyuşukça başını salladı. Düşünceleri yoktu. Sadece sürükleniyordu. Sadece söyleneni yapıyordu. "Emredersiniz Majesteleri," dediğini duydu.

"Hepsi bu kadar Saga," diyerek Signe'yi kovdu. "Yarın gündüz yemeğinde görüşürüz. Ve unutma, krallığımıza tahıl sağlamak için Zagádkia ile iyi ilişkiler içinde olmamız şart."

"Emredersiniz Majesteleri," diye tekrarladı Saga, tıpkı küçük bir evcil hayvan gibi.

Ve róa'sından bir yudum bile almadan, Saga kovuldu. Odadan yeterince hızlı çıkamadı. Zihni öyle bir güçle dönüyordu ki, her şey bir rüya gibi geliyordu.

Düğün hazırlıkları.

Evlilik her zaman uzak bir ihtimaldi, Geleceğin Saga'sının endişelenmesi gereken bir şeydi. Ama şimdi, ufukta belirmişti. Saga, Bjorn'la evlenecek ve sonra o da *onlardan* biri olacaktı. Bir Urkan.

Derisi kaşınmaya başladı, çok gergindi. *Gitmeyi* düşündü. *Kaçmak.*

Basit bir kavramdı ama gülünecek kadar imkânsızdı. Saga yıllar önce durumuyla bir şekilde barışmıştı. Güvenlik ihtiyacına saygı duymak, mantıklı olsun ya da olmasın, kendini korumanın bir yoluydu. Bu ona bir engel gibi görünmüyordu, sadece... kendisinin bir parçasıydı. Bir bakıma buna izin vermekten memnundu.

Birdenbire pranga gibi hissetti.

Gerginliğin yaklaştığını hissedebiliyordu, sanki bir el kaburgalarının etrafını sarıyor, daha da sıkıyordu. Kapana kısılmış gibi hissediyordu, duvarlar içine doğru kapanıyordu...

Yaklaşan ayak sesleri kulaklarını tırmalıyordu. Birileri geliyordu. Birileri onun parçalara ayrıldığına şahit olabilirdi. Bu sadece onların fısıltıları için daha fazla yem olacaktı, yukarıdaki tanrılar, Saga bunu yapamazdı...

Gözleri, ağzı sürekli bir hırıltıyla donmuş, tahnit edilmiş ayıya takıldı ve kendini hangi koridorda bulunduğunu fark etti. Son ve umutsuz bir hamleyle ayının üç adım ötesindeki bir taşa basarak içeri doğru açılan kapıdan içeri daldı. Kapıyı kapattığında karanlık onu yuttu ve Saga'yı eski, bozulmamış odaların küf kokusu içine çekti. Bir anda nabızı hafifledi, nefes alışları daha düzenli hale geldi. Güvendeydi. Kimsenin onu bulamayacağı bir yerde güvendeydi.

Ve Saga'nın kimsesinin olmadığı bir dünyada, sahip olduğu tek müttefiki, sadece kendisinin bildiği gizli geçitleriyle Askaborg Kalesi'ni hatırladı. Görünmezlik onun güvenlik peleriniydi ve kale gerektiğinde ortadan kaybolmasını sağlıyordu. Kuşkusuz Urkanlar geçitlerin çoğunu keşfetmişti. Ama keşfetmedikleri çok fazla geçit vardı. Kalede *kendisinin* bile bilmediği bazı geçitler olduğunu hayal etti.

Saga koridorda ilerledi, ayakları zifiri karanlıkta attığı her adımı sadece hafızasından hatırlıyordu. Çok geçmeden, neyse ki artık kullanılmayan, kütüphanenin ocağındaki gizli çıkışa ulaşacaktı.

Büyük bir gürültü ve ardından gelen bir çığlık Saga'nın ayaklarının koridorda durmasına neden oldu. Eskimiş taş duvarların arasından bir erkek sesi mırıldanıyordu ama kadın sesinin Kraliçe Signe'ye ait olduğu açıktı.

"Nasıl ellerinden kaçabildi? Onu gözaltında tutuyorlardı! Bir hücrede!"

Saga öne doğru eğildi ve kulağını nemli taşa dayadı.

"Gerçekten de çok talihsiz bir durum, Majesteleri." Üstat Alfson olduğunu ürpererek fark etti.

"Arkadaşınız ne tür bir beceriksiz embesildi, Üstat? Klaernar'ın Eystri kolunun komutanı. Eğitimsiz bir kız onu nasıl alt edebilirdi ki?"

Signe'nin sesindeki öfke karşısında Saga'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Çoğu zaman bu öfke kelimeler arasındaki sessiz boşluklara hapsolür, asla düşmanca ve bu kadar açık bir şekilde ortaya çıkmazdı.

"Yardım aldı, Majesteleri. Kayıplar oldu. Ve garip olan şu ki kraliçem, içten dışa doğru diri diri yanmış gibi görünüyorlardı."

"İçten dışa mı?" Sesi yumuşadı, merakla karıştı.

"Evet, Majesteleri. Ona Slátrari diyorlar ve Kemikler Yolu boyunca avlanıyor. Ama şimdi Klaernar *ona* yardım ettiğine inanıyor."

"Ama Üstat, bu Slátrari... hatırı sayılır yetenekleri var gibi görünüyor, değil mi?"

"Sizinle aynı fikirdeyim, Majesteleri."

Sessizlik birkaç uzun dakika boyunca uzadı. Kraliçe nihayet konuştuğunda sesi alçaktı. "Bu son derece avantajlı olabilir."

"Kendisine benzeyen bir tanığımız var. Taslaklar Íseldur'un kuzeyinden dağıtılıyor."

"Güzel," dedi kraliçe. "Güzel, Alfson. Peki ya savaş grubu?"

"Cevaplarını bekliyorum."

"Güzel, Üstat. Çok iyi. Eisa Volsik'in tekrar elimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz."

Dünya Saga'nın ayaklarının altından kayıp gitmişti ve Saga durmadan düşüyordu.

Duvara tutundu. Bir ciğer dolusu hava çekti. Eisa.

Eisa Volsik.

Kız kardeşi. Ama kız kardeşi ölmüştü. Bir ceset vardı. Saga'nın ailesiyle birlikte çukurdaki bir sütuna kazığa oturtulmuştu. Cesetler bütün bir yıl boyunca sergilenmişti.

Olabilir miydi? Eisa gerçekten hayatta olabilir miydi?

Dünyası parçalandı, sonra Signe'nin sözleri zihninde yankılanarak yeniden şekillendi. Bir noktada dizlerine sarılarak yere yığıldı. Uyuşmuştu, kafası karışmıştı ama yine de hayatının sonsuza dek değiştiğini biliyordu.

Saga ayağa kalkıp eteklerindeki tozu temizleyecek gücü bulduğunda, zihninde iki gerçek kristalleşmişti.

Eisa hayattaydı.

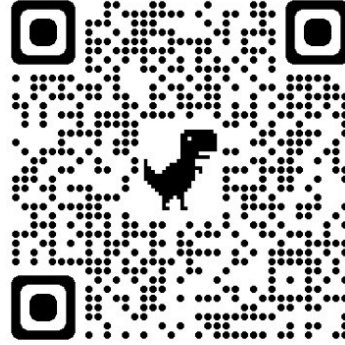
Ve Saga onu bulacaktı.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER! Hoşunuza gitti mi? Bir yorum bırakırsanız çok onur duyarım. Hiçbir şey bir yazara sizin geri bildiriminizden daha fazla yardımcı olamaz ve okuyucuları bir kitaba şans vermeye teşvik edemez!

Ashen serisinin ikinci kitabı CLAW'IN KRALLIĞI'nı çok yakında kaçırmayın!

Rey'in bakış açısından 63. Bölümü okumak ister misiniz? Erişim sağlamak için bültenimize kaydolun: <https://demiwinters.com/reys-pov-chapter-63/>

Ya da tarayın:

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yaratıcı bir çıkış noktası olarak başladı ama kısa sürede çok daha fazlasına dönüştü. Benim için terapötik oldu, çok gürültülü, çok keskin ve zaman zaman çok *fazla* olan bir dünyada kaçabileceğim bir yer oldu.

'Güç' kelimesinin ne kadar çok tanımı olabileceğini göstermek için sert bir fantezi ortamında daha yumuşak bir kadın karakteri paylaşmak istedim. Güç, yorgun olduğunuzda bile bir ayağınızı diğerinin önüne koymaktır. Korkularınızın üstesinden gelmek, keder ve bağımlılığa karşı içsel savaşlar vermek, çok kaybolduğunuzda kendinizi yeniden bulacağınız umuduna tutunmaktır. Güç, kendinden nefret etmenin ve üzüntünün ortasında kendin için şefkat ve bağışlayıcılık bulmaktır.

Bazen güç, savaş çeteleri ve canavarlarla dolu bir dünyada bin millik bir yolculuktur ve bazen de güç, her gün yaptığımız küçük şeylerdir.

Bir ayak diğerinin önünde; her seferinde bir adım. Bazen yapabileceğiniz tek şey budur.

Bu kitap pek çok kişinin yardımı ve katkısı olmadan mümkün olamazdı.

Öncelikle, okuduğunuz için *size* teşekkürler! TikTok ve Instagram'da WIP'imden parçalar paylaştığımda beni cesaretlendiren herkese teşekkür ederim - insanların okumak isteyeceği bir şey yazdığımı bilmek, cesaretim kırıldığında bile devam etmemi sağladı.

Birkaç kitap, ortamı tam olarak oturtmamda inanılmaz derecede yardımcı oldu. Kül ve Karaağaç Çocukları, İzlandalıların Sagaları ve Valkyrie: Viking Dünyasının Kadınları'nı okumak, Vikinglerin Tarihi Büyük Kursu'nu dinlemek ve Ragnar'ın diyalogunu taklit etmeye çalışmak için Vikingler dizisini izlemek için uzun saatler harcandı.

Tüm yararlı tartışmalar ve her gün ofisimde bu taslak üzerinde çalışırken yalnız olmadığımı hissettirdikleri için yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim - Jess, Abby, Millee ve discord grubu.

Gelişim editörüm Chersti Nieveen'e bu kitaptaki potansiyeli gördüğü ve onu *çok* daha iyi bir şeye dönüştürmeme yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Abby Mann'a Jonas'ın karakterini yeniden yazarken bana yardımcı olduğu ve her zaman daha fazlasını eklemem için beni cesaretlendirdiği için teşekkür ederim: daha fazla kan, daha fazla baharat, daha fazla kelime oyunu...

Bazıları bu taslağı tamamen tanınmaz halde okuyan beta okuyucularıma teşekkür ederim - düşünün: Vikingler yok, Skraeda yok ve Jonas'ın 'hoş' bir versiyonu: Ashlyn, Kelli, Georgia, Ashton, Diana, Renee, Jen, Maggie, Nicole, Lisette, Millee, Kamea Bella, Priscilla, Jenn, Sasha, Macy, Rachel, Hayley ve Pallavi, geri bildirimleriniz kitabı (ve özellikle Jonas'ın karakterini) doğru hale getirmemde çok yardımcı oldu.

Ruthie Bowles'a hassasiyetle okuduğu ve bu dünyadaki ırkların saygılı bir şekilde tasvir edilmesini sağladığı için teşekkür ederim. Gianna Marie'ye Hekla ve Sigrún karakterleri hakkındaki inanılmaz anlayışlı yorumlarınız için teşekkür ederim. Bu kitapta POC, engellilik ve akıl sağlığı temsilcilerinin olması benim için çok önemliydi ve duyarlılık okuyucularımın desteği olmadan bu karakterlerin hakkını veremezdim.

Son olarak, 'kocam' ve en büyük amigom Ben'e teşekkür ederim. O uçurumdan atlamama ve iyileşme yoluma başlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Tüm tavşan beyinli çabalarımda beni desteklediğiniz için teşekkür ederim! Bana patates kızartması getirdiğin, hayali karakterler hakkında atıp tutmamı dinlediğin ve ben yazarken çocukları sayısız maceraya götürdüğün için teşekkürler. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür* ederim.

YAZAR HAKKINDA

Demi Winters, yumuşak kadın başroller, huysuz kahramanlar ve sŸrŸkleyici dŸnyalar içeren romantik fantezi kitaplarının yazarıdır. Peri masalları, fantezi ve romantizmle ilgili her şeyi seven Demi, kocası ve iki çocuğuyla birlikte British Columbia, Kanada'da yaşıyor. Fantastik dŸnyalar ve ahlaki açıdan gri aşklar Ÿzerine beyin fırtınası yapmakla meşgul olmadığı zamanlarda, Demi okumayı ve yemek yapmayı seviyor.

Yazma çabalarını takip etmek için Demi's Crew [Facebook grubuna](#) veya [haber bŸltenine](#) katılabilir ya da sosyal medyadan takip edebilirsiniz.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler İthaf](#)

[Yazarın notu](#)

[Harita](#)

[Telaffuz kılavuzu Sözlük](#)

[Tam Sayfa Resim](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Tam Sayfa Görüntü](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

